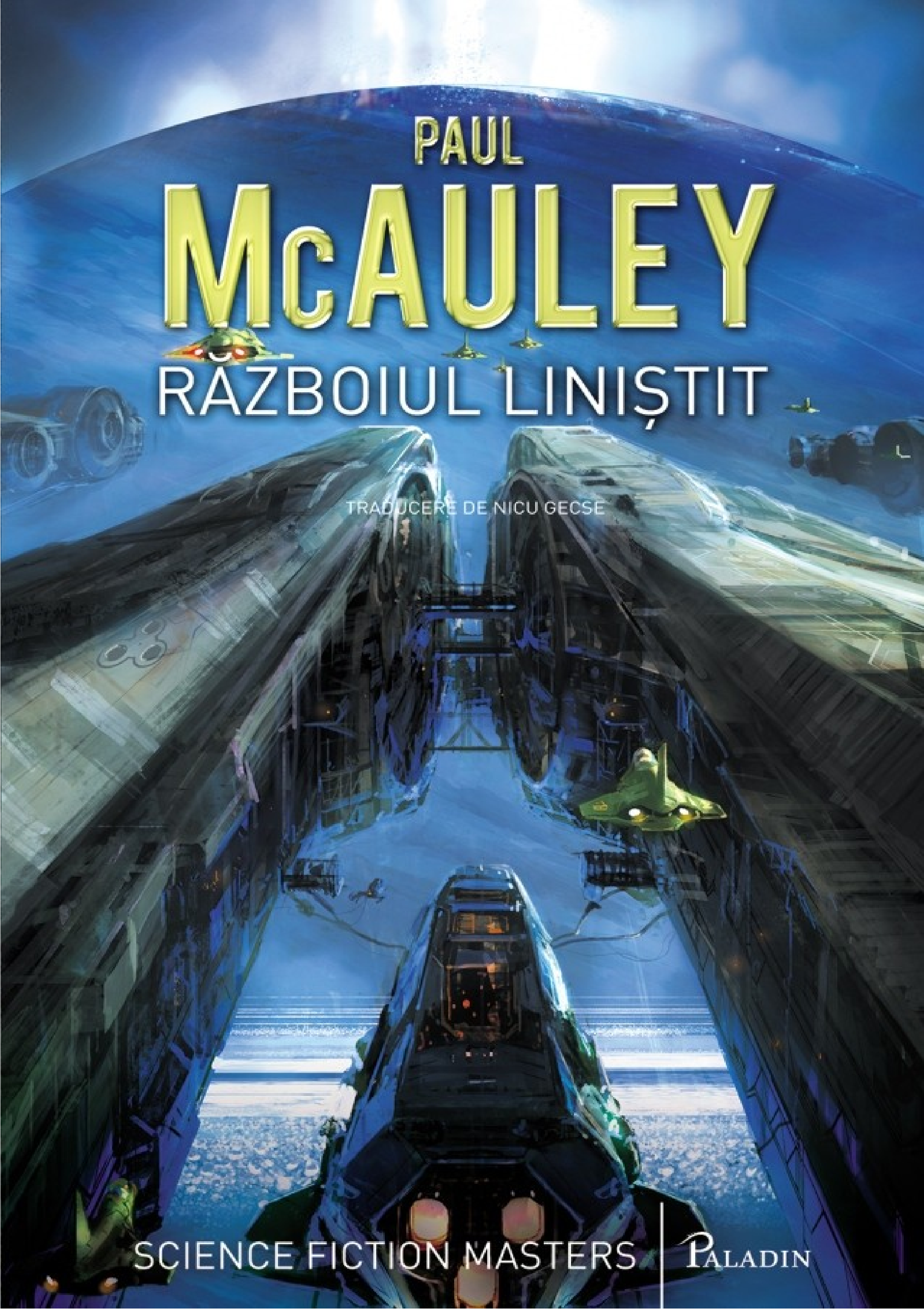

PAUL
McAULEY
RĂZBOIUL LINIȘTIT
TRADUCERE DE NICU GECSE
SCIENCE FICTION MASTERS
PALADIN

PAUL McAULEY
RĂZBOIUL LINIŞTIT

Traducere din limba engleză şi note
de Nicu Gecse

PALADIN

Colecţie coordonată de: Michael Haulică Redactor:
Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Cristina Topuzaru
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MCAULEY, PAUL J
Războiul liniştit/Paul McAuley; trad. De Nicu Gecse.
Bucureşti: Paladin, 2014

ISBN 978-606-93510-0-0

I. Gecse, Nicu (trad.)

821. 111-311. 9135. 1

Paul McAuley
The Quiet War

Pentru Russell Schechter şi Georgina,
naturellement

„Herr Doctor nu se pricepe la oameni."
William Golding – *Cădere liberă*

Partea întâi

TREZIREA LA VIAŢĂ

1

În fiecare zi, băieţii se trezeau când se aprindeau luminile, la 06.00. Îşi făceau duş şi se îmbrăcau, îşi făceau paturile, lustruiau dormitorul şi erau supuşi inspecţiei unuia dintre lectorii lor. Micul dejun consta dintr-o bucată mare şi informă de terci de porumb şi un degetar de ceai verde. Mâncau repede, fiecare băiat stând în faţa unuia din fraţii lui la masa lungă, fără vreun alt sunet afară de hârşâitul lingurilor de plastic în castroanele din acelaşi material. Erau paisprezece cu toţii, înalţi, palizi şi slabi ca nişte puieţi de pom. Cu ochi albaştri. Scalpurile lor golaşe străluceau în lumina rece, când se aplecau deasupra hranei lor neîndestulătoare. La două mii şase sute de zile erau pe deplin maturizaţi, dar păstrau încă urme de stângăcie adolescentină. Purtau cămăşi şi pantaloni din hârtie gri şi sandale de plastic. Pe cămăşile lor, pe piept şi pe spate, erau tipărite numere roşii. Numerele nu erau succesive, fiindcă mai bine de jumătate din câţi erau iniţial fuseseră eliminaţi în timpul stagiilor timpurii ale programului.

După micul dejun, băieţii stăteau în poziţie drepţi în faţa marelui ecran, flancaţi de lectorii lor şi de avatarurile instructorilor. Un steag umplea ecranul dintr-un capăt în altul şi de sus până jos, un steag adevărat, filmat undeva pe Pământ, unduind uşor ca şi cum ar fi fost surprins de un curent de aer. Lumina lui verde le acoperea feţele şi aprindea scântei în ochii lor, în vreme ce ei stăteau cu spatele drept, pe două rânduri, cu palma de la mâna dreaptă răsfirată pe piept ca o stea de mare, rostind Legământul de Credinţă.

Aceleaşi ritualuri în fiecare dimineaţă. Acelaşi film. Acelaşi steag unduindu-se în exact acelaşi mod. Acelaşi fragment albastru, vizibil pentru o jumătate de secundă în colţul din stânga sus – cerul albastru al Pământului.

Unul dintre băieţi, Dave #8, căuta zilnic din priviri acea mică sclipire albastră. Uneori se întreba dacă fraţii lui se uitau şi

ei după ea, se întreba dacă şi ei simţeau o atracţie mistuitoare pentru lumea pe care fuseseră creaţi să o apere, dar pe care n-o puteau vizita niciodată. Nu vorbea deloc despre ea, nici măcar cu prietenul lui cel mai bun, Dave #27. Lucruri precum acela – trăiri care te făceau să te simţi diferit de fraţii tăi – le ţineai pentru tine. Să fii diferit era o slăbiciune, iar orice fel de slăbiciune trebuia suprimată. Chiar şi aşa, la începutul fiecărei zile, Dave #8 anticipa fugarul licăr al acelui petic de cer de pe Pământ şi, de fiecare dată când îl vedea, simţea un tremur de dor în inima lui.

Lectorii şi instructorii lor rosteau şi ei Legământul de Credinţă: preoţii Aldos, Clarke, Ramez şi Solomon, în veşmintele lor albe şi încinse la brâu cu o sfoară; feţele instructorilor plutind în vizierele avatarurilor lor – carcase de plastic cu înfăţişare umană, în mărime naturală. Lunea, miercurea şi vinerea erau instructorii pentru managementul ecosistemului, inginerie şi sociologie; în restul săptămânii erau cei de teoria războiului, psihologie, economie, hindusă, japoneză, mandarină şi rusă – băieţii se descurcau deja fluent în engleză, *lingua franca* a inamicilor, doar că unele comunităţi ale acestora foloseau încă limbile ţărilor de baştină ale strămoşilor lor, aşa că băieţii erau nevoiţi să le înveţe şi pe acelea.

Instructorii predau cursuri teoretice dimineaţa şi lectorii ţineau cursuri practice după-amiaza şi seara: întreţinerea şi repararea costumelor de presurizare, construcţia şi implementarea de analizoare şi demoni de date, simulări de conducere şi de zbor, scenarii de imersiune – toate îi familiarizau pe băieţi cu fiecare aspect al vieţii cotidiene din oraşele inamicului. Practicau arte marţiale, construcţia de bombe şi sabotajul, se antrenau cu bastoane, săbii, cuţite şi orice alt fel de armă contondentă sau tăioasă. Versiunile de antrenament aveau un grad mai mare de dificultate, astfel încât ei să găsească versiunea reală mai uşor de rezolvat.

Învăţau să dezmembreze, să repare şi să folosească arme de foc în orice fel de condiţii – în întuneric, într-o centrifugă care îi arunca în toate direcţiile, în condiţii extreme de căldură şi frig, dar şi în combinaţii de ploaie, ninsoare şi vânturi puternice, în simulatorul de vreme. Sigilaţi în costumele lor de presurizare. Sub apă.

În fiecare a zecea zi, erau conduşi în şir indian printr-un lung pasaj tubular ce cobora în compartimentul de mărfuri al unei navete care îi ducea pe orbită. Plutind lipsiţi de greutate în tubul capitonat şi fără ferestre, unde fiecare mişcare trebuia să pornească din centrul de greutate al corpului şi fiecare lovitură producea o reacţie egală în sens opus, ei erau nevoiţi să înveţe, iar şi iar, lupta corp la corp şi folosirea armelor.

Lectorii pedepseau fiecare greşeală. Părintele Solomon, cel care superviza cursurile de arte marţiale, era cel mai rapid în mânuirea bastonului de şocuri. Dave #8 şi fraţii lui participau la istovitoare înfruntări de box, *capoeira* şi karate pentru a-i câştiga bunăvoinţa, dar cei mai mulţi dintre ei sufereau cel puţin un şoc în absolut fiecare şedinţă.

Uneori cursurile practice erau inspectate de un avatar care purta o faţă de femeie. Lectorii o tratau cu o deferenţă pe care nu o mai arătau altcuiva şi îi răspundeau imediat la întrebări. De obicei, ea nu spunea absolut nimic, privind antrenamentul băieţilor vreme de câteva minute sau o oră, pentru ca apoi să dispară din viziera avatarului, iar silueta acestuia să se retragă din sala de gimnastică şi să revină la locul ei. Numele femeii era Sri Hong-Owen. Băieţii traseseră cu mult timp în urmă concluzia că ea trebuia să fi fost mama lor. Nu conta că nu arăta deloc ca ei. La urma urmelor, ei fuseseră croiţi să-i semene inamicului, trataţi cu aceleaşi terapii genice, înzestraţi cu aceleaşi ajustări metabolice, cu aceleaşi aşa-zise îmbunătăţiri. Duşmanii fuseseră umani înainte de a se schimba în rău, aşa că trebuia ca băieţii să înceapă la rândul lor ca fiinţe umane. Şi fiindcă erau clone, motiv pentru care aveau numere şi erau numiţi cu toţii Dave #(o glumă întâmplătoare a unuia dintre instructori, pe care băieţii au integrat-o în mitologia lor tainică), trebuia să fi avut cu toţii aceeaşi mamă…

Deşi nu aveau nicio dovadă că femeia aceea era mama lor, ei aveau credinţa că era. Iar credinţa era mai puternică decât orice simplă dovadă, fiindcă venea de la Dumnezeu, iar nu de la minţile oamenilor. Ea nu îi vizita des. Odată la fiecare cincizeci de zile sau cam aşa ceva. Băieţii se simţeau binecuvântaţi de prezenţa ei, munceau mai din greu şi erau mai bucuroşi câteva zile după aceea. Altfel, rutina stabilită era invariabilă: un lucru extrem de serios, precum deprinderea

modurilor în care să omoare şi să distrugă. Învăţau cum se poartă un război.

Serile, după misă[1], cină şi lupte, în timpul cărora băieţii făceau cu schimbul în a-şi mărturisi păcatele şi a îndura judecata făcută de fraţii lor, urma politica. Filme pline de mişcare, în culori strălucitoare şi cu muzică pompoasă relatau fapte de curaj şi sacrificiu din istoria Marii Brazilii, arătau cum inamicii au trădat umanitatea adăpostindu-se pe Luna în timpul Răsturnării[2], cum au refuzat să se întoarcă pe Pământ şi să ajute la reconstrucţia lui, şi, în schimb, au fugit pe Marte şi pe sateliţii lui Jupiter şi Saturn, dar şi cum un grup de marţieni a încercat după aceea să atace Pământul prin devierea unuia dintre asteroizii troieni, ale căror orbite eliptice în jurul Soarelui o traversau pe cea terestră, pe o traiectorie de impact. Complotul a eşuat, o misiune sinucigaşă a unor adevăraţi eroi a detonat bombe cu hidrogen deasupra aşezărilor marţiene de la Ares Valles şi Hellas Planitia şi a deviat traiectoria unei comete care cădea spre Soare. Cometa a fost sfărâmată cu mai multe bombe cu hidrogen, iar fragmentele ei au brăzdat un şir de cratere imense în jurul ecuatorului lui Marte şi au şters orice urmă de viaţă de pe suprafaţa planetei roşii. Dar inamicii au continuat să comploteze în cuiburile şi vizuinile lor de pe sateliţii lui Jupiter şi Saturn, fiind angrenaţi activ în elaborarea celei mai mari crime din istoria umanităţii, prin prelucrarea genetică antievolutivă a genomurilor lor.

În funcţie de ceea ce li se servea la masa de dinainte, băieţii ştiau întotdeauna ce fel de film li se va arăta. Mâncărurile lor preferate, dulci şi înotând în grăsime, înainte de istorie şi eroi; terci şi legume fierte simplu, înainte de crime împotriva umanităţii.

În scurtele clipe de răgaz, ei discutau despre eroii pe care îi admirau cel mai mult şi bătăliile în care le-ar fi plăcut cel mai

---

[1] Compoziție muzicală polifonică pentru cor și soliști, scrisă pe textul liturghiei, care se cântă în timpul serviciului religios catolic. – Din lat. missa. (n.corector).

[2] Răsturnarea (climatică) - nume folosit pentru a desemna o schimbare climatică drastică şi bruscă, provocată ca urmare a eliberării unor rezerve uriaşe de gaz metan din Antarctica, nedepistate până atunci, şi care a accelerat efectele încălzirii globale până la un nivel devastator.

mult să lupte şi făceau presupuneri despre locul în care ar putea merge şi ce ar putea face după ce-şi vor fi terminat pregătirea. Deşi războiul nu fusese încă declarat, era evident că erau antrenaţi să lupte cu inamicul. Dave #2, care primea o instruire suplimentară de la părintele Aldos privind trăsături ale credinţei şi ale naturii de pe Gaia, credea că, dacă se vor dovedi cu adevărat viteji, vor fi remodelaţi în fiinţe umane obişnuite.

Dave #8 nu era atât de sigur de asta. În ultimul timp era tulburat de un paradox simplu: dacă el şi fraţii lui fuseseră creaţi de o tehnologie care era rea, cum ar fi putut ei vreodată să facă bine? A meditat la asta timp îndelungat şi, în cele din urmă, i-a destăinuit gândurile lui Dave #27, care i-a spus că orice fel de bunătate poate izvorî din rău, tot aşa cum cele mai frumoase flori pot să-şi aibă rădăcinile în murdărie. Nu aceasta era povestea întregii rase umane? Toţi am fost căzuţi. Toţi care au trăit cândva au fost întinaţi de păcatul originar. Cu toate acestea, oricine poate dobândi raiul dacă îşi ispăşeşte păcatele cultivându-şi credinţa, preamărindu-L pe Dumnezeu şi veghindu-I creaţia.

Chiar şi duşmanii puteau fi mântuiţi, dar ei l-au refuzat pe Dumnezeu, pentru că au vrut să fie dumnezei ei înşişi, guvernând micile raiuri pe care ei le-au creat. Raiuri care erau raiuri doar cu numele şi care erau blestemate să devină iaduri în ciuda orgoliilor creatorilor lor, fiindcă le lipsea bunăvoinţa care vine doar de la Dumnezeu.

— Noi suntem păcătoşi ca origine şi ca înfăţişare, dar nu şi prin faptă, spunea Dave #27. Noi nu ne folosim talentele pentru a ne răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, ci pentru a-l sluji. Am putea fi chiar mai aproape de îngeri decât alţi oameni, fiindcă noi suntem pe deplin dedicaţi slujirii Treimii. Fiindcă noi suntem războinici sfinţi care cu bucurie şi cu nerăbdare ne-am da vieţile pentru Dumnezeu, Gaia şi Marea Brazilie.

Dave #8, îngrijorat de strălucirea din ochii lui Dave *#27,* şi-a prevenit fratele că tocmai cădea în păcatul de moarte al mândriei.

— Vieţile noastre pot fi dedicate apărării lui Dumnezeu, a Gaiei şi a Marii Brazilii, dar asta nu înseamnă că suntem în vreun fel asemenea eroilor din marile legende.

— Atunci, noi ce suntem?

— Soldaţi, răspunsese Dave #8. Nici mai mult, nici mai puţin.

El nu voia să fie special. Îl ajuta faptul că nu-şi depăşea şi nici nu-şi punea în umbră fraţii în niciun aspect al antrenamentului sau al instrucţiei, că lui îi lipsea pasiunea lui Dave #27 pentru discurs şi raţionament, flexibilitatea atletică a lui Dave #11, îndemânarea lui Dave #19 în războiul electronic. El voia să creadă că lipsa oricărui tip de talent anume era o virtute, pentru că a diferi în orice privinţă de normal ar fi putut să-i încurajeze mândria, ceea ce l-ar fi dus la rătăcire şi l-ar fi făcut să eşueze în împlinirea datoriei.

Într-o zi, părintele Solomon l-a prins încercând să-şi privească atent imaginea reflectată. Se întâmpla în sala de gimnastica. Jos, lângă un perete lung, erau cutii cu arme – suliţe scurte şi lănci, spade şi săbii lungi, florete de scrimă şi mănunchiuri de cuţite, bastoane, ghioage, ciomege, bastoane de poliţie, halebarde şi suliţe, arcuri, arbalete şi săgeţile lor, precum şi pietrele de polizat, sticlele cu ulei mineral, lustrul cu pulbere de diamant şi pilele folosite pentru a menţine tăişurile ascuţite şi metalul curat. Tot acolo erau şi arme cu proiectile sau cu energie: pistoale-mitralieră, pistoale de tir şi puşti cu lunetă, *glasere* a căror rază putea prăji un om dinăuntru spre exterior, *tasere* care trăgeau cu nori de particule încărcate, arme cu pulsaţie din care ţâşneau ace de plasmă fierbinţi ca suprafaţa soarelui. Rastelele cu armuri, costumele presurizate şi cele de scufundări cu tuburile lor de aer se găseau înşiruite de-a lungul peretelui din spate al încăperii cavernoase. Acolo, împreună cu fraţii lui, Dave #8 stătea jos, cu picioarele încrucişate, iar componentele costumelor presurizate pe care ei le demontaseră în timpul unui exerciţiu de întreţinere de rutină erau întinse pe jos, dinaintea lor.

Dave #8 ţinea placa de piept a costumului său presurizat la o lungime de braţ distanţă, sucind-o dintr-o parte în alta. Curba ei neagră şi lustruită reflecta doar fragmente distorsionate, dar nicăieri în labirintul de camere căruia băieţii îi spuneau casă nu erau oglinzi, aşa ca asta era mai bună decât nimic. El încerca să vadă dacă este ceva diferit la fața lui. Dacă ar fi fost, atunci ar fi ştiut că bănuiala lui cum ca gândea diferit este adevărată.

Nu l-a observat pe părintele Solomon cum se furişa prin spate, cu sandalele lui cu talpă de cauciuc, şi cum desfăcea cu

degetul mare al mâinii cureluşa cu care îi era prins la brâu bastonul de şocuri.

Când Dave #8 şi-a revenit, simţindu-şi tot corpul cuprins de crampe şi având sânge în gură, părintele Solomon stătea lângă el şi le ţinea celorlalţi băieţi o prelegere despre vanitate. Dave #8 a ştiut că intrase atât de rău în belea, încât exerciţiul pe care părintele Solomon li-l dăduse după ce şi-a terminat morala – asamblarea costumelor presurizate într-o furtună de zăpadă cumplita în simulatorul de vreme – nu avea să fie îndeajuns pentru a-şi ispăşi greşeala.

În şedinţa de confruntare din acea seară, fiecare dintre fraţii lui s-a ridicat pe rând în picioare şi l-a învinuit în mod răspicat, aşa cum i-a învinuit şi el în alte şedinţe după ce au comis păcate prin omisiune sau faptă. El nu le putea explica faptul că în oglindirea feţei lui încercase să-şi surprindă defectele ascunse. Era interzis să încerci să scuzi sau sa explici orice păcate, iar el era condiţionat să creadă că orice pedeapsă era dreaptă. Era pedepsit pentru că merita.

Pentru tema predicii de la misă, părintele Clarke îşi alesese ca text Eclesiastul, capitolul 1, versetul 2. „Deşertăciunea deşertăciunilor”, rostise lectorul, „deşertăciunea deşertăciunilor, toate sunt deşertăciuni”. Era unul dintre citatele preferate ale lectorilor, dar în acea seară Dave #8 ştia că i se adresa lui direct, un binemeritat laser cu raze X strângându-i parcă sufletul.

Cu obrajii arzând de nefericire, ruşine şi ură de sine, a stat de la un capăt la celălalt al unui film care prezenta în detalii macabre crimele sălbatice şi canibalismul care au lovit marile oraşe nord-americane din vremea Răsturnării climatice. Era sigur că greşise într-un mod deosebit de grav, că era un candidat pentru dispariţie. Fiindcă, deşi ultima dispariţie avusese loc când băieţii erau cu mult mai tineri, cu mai bine de o mie cinci sute de zile în urmă, le fusese inoculat faptul că supravieţuirea lor era în permanenţă sub semnul provizoratului şi că trebuiau să lupte pentru a dobândi perfecţiunea în fiecare oră a fiecărei zile.

Dispariţiile aveau loc întotdeauna noaptea. Băieţii se trezeau pentru a mai constata că unul dintre ei este absent, că patul îi e gol, fără saltea, iar dulăpiorul pentru încălţăminte deschis şi fără nimic înăuntru. Niciodată nu li s-a dat vreo

explicaţie; nu era nevoie de niciuna. Fratele lor dispăruse pentru că greşise şi greşeala nu era tolerată.

În pat, după ce luminile au fost stinse, Dave #8 se luptă să rămână treaz, dar calităţile sale înnăscute îi biruiră curând teama. Adormi. Iar dimineaţa fu surprins că era tot în patul său îngust, înconjurat de forfota fraţilor lui care se trezeau şi se îmbrăcau. Era ca şi cum ar fi renăscut. Nimic nu se schimbase, dar totul era încărcat de semnificaţii.

Plin de bucurie, stătu alături de fraţii lui în faţa steagului care flutura pe ecranul cel mare şi, cu mâna dreaptă pe inimă, rosti cu reînnoită ardoare cuvintele familiare:

„Jur credinţă steagului Marii Brazilii şi făgăduinţei pe care o apără: un Pământ sub Gaia[3], indivizibil, refăcut, alimentat şi curăţat de orice păcat omenesc.”

2

Când a fost selectat pentru programul de testare a navei monopost J-2, Cash Baker avea doar douăzeci şi şase de ani, din care opt şi-i petrecuse în serviciul Forţelor Aeriene de Apărare ale Marii Brazilii. Cu origini modeste şi fără mari speranţe, dintr-un orăşel unde se supravieţuia cu greu pe terenul arid din estul Texasului, el a avansat din grad în grad cu o viteza uimitoare. Din fericire, primise o educaţie la fel de bună cu cea la care oricine din regiunea lui se putea aştepta în mod rezonabil, iar unul dintre profesorii lui i-a descoperit abilităţile matematice ieşite din comun, l-a meditat suplimentar şi l-a dirijat spre Forţele Aeriene de Apărare. A reuşit să ajungă printre primii la testele de încorporare, a fost inclus direct în nivelul de pregătire de bază pentru antrenamentul piloţilor de la academia din Monterey şi, un an mai târziu, într-o zi de august fierbinte şi

[3] Geea (sau Gaia) era în mitologia greacă personificarea Pământului. Considerată în vechime drept element primordial din care se trăgeau toți ceilalți zei. Geea s-a născut după Chaos (Haosul), zămislindu-i, la rândul ei, pe Uranus (Cerul), Ourea (Munții) și pe Pontus (Marea). Din unirea ei cu Uranus s-au născut titanii, titanidele, hecatonchirii și ciclopii (n.corector).

prevestitoare de furtună, mărşăluia în fruntea paradei de absolvire a promoţiei 2210. A început să zboare pe aparatele burtoase Tapir-L4, în misiuni de aprovizionare pentru taberele îndepărtate ale corpului militar Distrugătorii, la est de Marile Lacuri, a fost promovat rapid în aripa de luptă a Escadronului 114, pilotând mici aparate Raptor, rapide şi aducătoare de moarte, apoi s-a distins într-o serie de misiuni de suport aerian în timpul campaniei purtate de Divizia a treia a generalului Arvam Peixoto, „curăţând" aşezările bandiţilor din şi dimprejurul ruinelor oraşului Chicago. Bandiţii fuseseră organizaţi şi foarte disciplinaţi, dar în cea mai mare parte prost înarmaţi, chiar dacă o dată cineva a tras o rachetă inteligentă recondiţionată spre aparatul de zbor al lui Cash şi el a avut vreo două minute groaznice, în care a zburat haotic pe cer, până când IA[4] de luptă de la bord a spart codul micii inteligenţe înfiorătoare a proiectului, care a explodat necontrolat în aer.

Apoi a fost transferat la marea bază de lângă Santiago şi a zburat peste Pacific cu patrulele de interceptare cu rază lungă de acţiune, în timpul Războiului Rece dintre Marea Brazilie şi Comunitatea Pacificului, când, pentru scurtă vreme, se părea că s-ar putea declanşa un război cu privire la apartenenţa Arhipelagului Hawaii. După ce Războiul Rece s-a domolit, Cash a fost selectat pentru o şcoală de piloţi de încercare şi a lucrat pe Jaguar Gost, o generaţie nouă de nave de lupta sol-orbită. Manevrată pe orbită, nava era de vis, dar oribilă la reintrarea în atmosferă. După ce trei din cele opt prototipuri s-au prăbuşit şi au ars când motoarele lor, în mod întâmplător sau nu, s-au aprins în timp ce încercau să reintre în atmosferă şi apoi alte două au ars din cauza unei defecţiuni la scuturile de căldură uşoare protejate de vopsea cu diamant, programul a fost anulat.

Dar Cash s-a distrat de minune în cele şase luni pe care le-a petrecut testând aparatul de zbor, a îndrăgit modul în care orizontul se încovoia sub el şi în care cerul se întuneca până când apăreau stelele, pe măsură ce ieşea ca o săgeată din atmosferă, a îndrăgit senzaţia de ocean liniştit pe care ţi-o dă aparenta plutire deasupra Pământului atunci când călătoreşti cu câteva mii de kilometri pe secundă.

Acolo sus, urmele cumplite lăsate de perioada industrială, de schimbarea antropogenică a climei şi de Răsturnare erau

[4] Abreviere uzuală pentru inteligenţa artificială.

aproape invizibile. Zonele moarte din oceane, inundaţiile de-a lungul coastelor fiecărui continent, deşerturile apărute ca urmare a despăduririlor din bazinul amazonian şi din Africa, vastele şi răvăşitele deşerturi ale Americii de Nord, oraşele ruinate… Toate acestea erau pierdute în vastitatea strălucitoare a frumoasei planete albastre. Cash nu era religios din cale-afară, dar pe orbită a înţeles pentru prima oară la ce se refereau sfinţii verzi când spuneau că Pământul este un organism complet şi întreg.

După eşecul Jaguarului, Cash a fost readus la statutul de luptător, dar avea deja o slăbiciune pentru zborurile de încercare şi pentru spaţiu. Urmărea cu atenţie zvonurile privind un nou tip de avion spaţial, când a fost căutat de biroul generalului Arvam Peixoto. Acesta şi-a amintit de Cash din campania de la Chicago, iar el, de îndată ce a fost întrebat dacă doreşte să se implice, s-a oferit voluntar pentru programul de teste.

Aşa că a plecat pe Lună, iar Pământul părea mai minunat ca niciodată – o singuratică perlă alb-albastră plutind pe cerul negru de deasupra pustiurilor selenare. Cu o sută cincizeci de ani în urmă, câţiva dintre cei mai bogaţi, inteligenţi şi puternici oameni de pe Pământ au subscris la costurile de construcţie ale unui oraş-cort, Atena, la est de Craterul Arhimede, pe marginea Mării Imbrium, mutându-se acolo pentru a scăpa de devastările şi perturbările provocate de schimbarea climei şi zecile de războaie iscate pentru accesul la resursele secătuite. Minele de suprafaţă prelucrau regolitul selenar pentru a obţine Heliu[5] 3 şi exista un spaţiu întins, unde se fabricau oglinzi parasolare care erau trimise pe orbită în punctul L1 dintre Pământ şi Lună. Heliul 3 a fost folosit în reactoarele cu fuziune; mulţimea de oglinzi a redus expunerea la soare şi a ajutat la stabilizarea climei Pământului de-a lungul anilor sălbatici ai Răsturnării, când încălzirea globală scăpată de sub control, generată de vastele

[5] Heliul este elementul chimic cu numărul atomic 2 și este reprezentat prin simbolul He. Este un gaz monoatomic inert, incolor, inodor, insipid, ce este primul în grupa sa în tabelul periodic al elementelor. Are cel mai scăzut punct de fierbere și cel mai scăzut punct de topire dintre elementele chimice și se prezintă doar în stare gazoasă, în afara unor condiții extreme (n.corector).

scurgeri de gaz metan eliberat de clatraţii[6] antarctici, a ameninţat să provoace o extincţie în masă, la scară globală. Oglinzile erau încă pe orbită, întreţinute de echipe internaţionale. Ar fi trebuit să mai treacă cel puţin încă un secol până când efectele Răsturnării şi ale încălzirii globale să fie integral ameliorate.

Când a fost clar că noile state supranaţionale care au apărut după Răsturnarea climatică erau decise să preia controlul asupra minelor de suprafaţă şi să închidă orice altă activitate de pe Lună, muncitorii constructori şi echipele de oameni de ştiinţă, împreună cu familiile lor şi mulţi dintre ceilalţi cetăţeni, cu familiile şi angajaţii lor, au pornit spre Marte şi spre sateliţii lui Jupiter şi Saturn. Marea Brazilie a revendicat oraşul pe care ei l-au părăsit, care a fost recondiţionat de membrii familiei Peixoto şi de prozeliţii ei cei mai entuziaşti pentru o extindere a programului spaţial. Ei au construit o mică flotă de nave de cursă lungă, au stabilit recent legături şi trasee comerciale cu oraşele şi aşezările din sistemele lui Jupiter şi Saturn, iar echipele de cercetare şi dezvoltare au pus la punct tot felul de miracole tehnologice, inclusiv un nou tip de avion spaţial de luptă.

Imediat ce au debarcat din naveta spaţială care îi adusese de pe Pământ, Cash şi ceilalţi voluntari pentru programul de testare au fost duşi într-o sală de şedinţe, unde generalul Arvam Peixoto le-a prezentat specificaţiile prototipului noului avion, nava monopost J-2. Era un aparat de zbor superb, cu siguranţă. O rachetă autoghidată, echipată cu un tip nou de motor de fuziune, care folosea antiprotoni pentru a declanşa o reacţie în lanţ de fisiune/fuziune în micro-picături de deuteriu[7] şi tritiu[8] şi

---

[6] Un Clatrat este un compus molecular solid (un agregat) în care moleculele unui component se găsesc incluse în rețeaua cristalină a celuilat component, ca într-o cușcă. Denumirea provine din latină : *clathratus = închis sau protejat sub gratii*. Clatrații formează o grupă aparte de agrgate solide (n.corector).

[7] Deuteriul este un izotop stabil al hidrogenului, cu număr de masă 2. Are nucleul format dintr-un proton și un neutron. Se formează în urma capturării unui neutron de către atomul de hidrogen (n.corector).

[8] Tritiul este un izotop radioactiv al hidrogenului, instabil, cu masa atomica 3,0160492 și un timp de înjumătățire de 12,3 ani.

era cu mult mai puternic decât oricare altul aflat în funcţiune. La capătul ascuţit al lui J-2 exista un sistem presurizat în mărime naturală, avea aripi tăiate spre spate pentru ieşirile din atmosferă şi era înarmat cu un laser cu raze X cu pompă de puls, un tambur de lasere cu o singură lovitură cu raze gama, un mini-tun pe şină care trăgea cu mini-proiectile cu uraniu sărăcit, o diversitate de rachete convenționale şi manevrabile pe distanţe scurte care, după ce erau trase dintr-un tun greu, puteau produce tot soiul de daune imaginabile atunci când își atingeau ţintele. Sistemul de ghidare a zborului, care folosea radare de mare distanţă şi laterale, un GPS şi hărţi de contur cu o acurateţe de până la zece centimetri, putea să îl piloteze astfel încât să înconjoare complet Luna, la o altitudine medie de o sută de metri, şi apoi să reia traseul parcurs cu exact acelaşi profil al zborului. Şi era atât de agil şi rapid, a explicat generalul Peixoto, încât în situaţiile de luptă le cerea piloţilor lui calităţi supraomeneşti.

Generalul era un om vânjos, cu un pâr alb, lung până la umeri, pieptănat peste cap, lăsând să i se vadă faţa colţuroasă. Vorbea uşor neoficial, ca şi cum s-ar fi adresat membrilor propriei lui familii, stabilind contact vizual cu fiecare dintre cei prezenţi în încăpere. Atunci când, pentru o clipă, privirea lui s-a oprit la Cash, tânărul pilot şi-a simţit inima crescându-i de mândrie şi entuziasm.

— Sunteţi deja cei mai capabili piloţi din Apărarea Aeriană, le-a spus generalul Peixoto. Nu există alţii mai buni decât voi nicăieri pe Pământ sau pe Lună. Dar este posibil să deveniţi şi mai buni. Nu sunt foarte familiarizat cu toate tehnicile folosite şi cred că este echitabil ca voi să înţelegeţi în întregime ceea ce cerem de la voi. Aşa că, preţ de câteva minute, am să vă las pe mâna profesorului doctor Sri Hong-Owen, care vă va informa despre tot ceea ce presupune această procedură.

Mai târziu, unul dintre piloţi, Luiz Schwarcz, a cărui familie avea cunoştinţe în lumea medicală, le-a spus celorlalţi că Sri Hong-Owen era un geniu cu inimă de gheaţă, care urcase foarte

---

Nucleul tritiului conține un proton și 2 neutroni, în timp ce nucleul protiului (izotopul cel mai răspândit în natură al hidrogenului) nu conține neutroni. La temperatură și presiune normală, este un gaz. Se formează în urma capturii unui neutron de un nucleu de D (deuteriu) (n.corector).

sus în domeniului ei de activitate sub oblăduirea sfântului verde al familiei Peixoto, că ea a proiectat un sistem fotosintetic nou şi radical, că a creat tot felul de organisme de vid, dezvoltând multe dintre tehnicile pe care membrii familiei le foloseau pentru a-şi prelungi vieţile, dar şi multe altele. Cash Baker nu dădea prea multe parole pe ea.
Severă şi stângace, îmbrăcată în acelaşi combinezon albastru pe care îl purtau toţi cei din bază, era o femeie simplă, de vârstă incertă, cu un scalp ras şi sclipitor şi cu cea mai palidă piele pe care o văzuse vreodată. Vorbea prea repede, se adresa mai degrabă listelor de verificare, diagramelor şi filmelor pe care le aducea în memo-spaţiu decât publicului ei şi răspundea întrebărilor într-un fel vioi, de tipul „vă rog, nu luaţi prizonieri”, de parcă ea ar fi crezut că piloţii sunt nişte proşti care nu reuşeau să priceapă cele mai simple dintre chestiunile legate de procedură.

Era vorba, dacă este să dăm deoparte tot jargonul ştiinţific şi limbajul dublu, de un soi de recablare sau augmentare a sistemelor lor nervoase, care le-ar fi permis nu numai să se conecteze direct la sistemele de control ale avionului, ci şi să stimuleze pentru scurt timp vitezele lor de procesare neurală. Când Sri Hong-Owen termină, generalul Peixoto se adresă iarăşi piloţilor, spunându-le că era o procedură radicală, că nu exista nicio garanţie că ea va funcţiona în fiecare caz în parte sau că fiecare dintre ei va supravieţui. Dacă oricare dintre ei ar fi dorit să plece şi să se întoarcă la îndatoririle anterioare, nu ar fi fost nicio dezonoare în a proceda astfel, nicio ruşine şi nicio menţiune în evidenţele lor de serviciu, spunea el, şi i-a rugat pe cei care doreau să se ofere voluntari să ridice mâna. Cash a ridicat braţul fără nicio ezitare. La fel au făcut toţi ceilalţi. Cineva mai din faţă îşi flutura chiar amândouă braţele deasupra capului. Fiindcă, drace, cine nu voia să fie un pilot mai bun?

Prima operaţie a fost făcută sub anestezie generală, în jurul măduvei spinării lui Cash fiind aşezată o reţea neurală artificială. Procesul de implementare, pe măsură ce reţeaua stabilea o interfaţă cu sistemul lui nervos periferic, era supărător şi uneori extrem de chinuitor, iar pe durata aparent nesfârşită a rundelor de teste care au urmat a constat cât de ciudat şi neliniştitor era să-şi vadă braţul drept sau stâng

mişcându-se de unul singur şi mâinile dansându-i prin memo-spaţiu cu o iuţeală şi o precizie de robot, rezolvând probleme spaţiale şi de cinetică fără vreo intervenţie conştientă din partea lui.

Însă răul de-abia acum începea. A trebuit să stea treaz în timpul celei de-a doua operaţii, în care interfeţele reţelei i-au fost legate în cortexurile motor şi senzorial, fiindcă echipa chirurgicală trebuia să verifice nu numai dacă noile lui abilităţi erau în regulă şi funcţionale, ci şi că nimic altceva, de la reflexele spinale şi până la memorie, nu era deteriorat în timpul procedurii prin care erau inserate. Astfel încât, deşi i se administrase un neuroblocant şi nu simţea nicio durere, Cash a trebuit să îndure vibraţia şi mirosul de sânge şi os ars când fierăstrăul de os i-a deschis scalpul, după care a simţit când i-a fost ridicată prin aspiraţie calota craniană, a auzit bâzâitul ca de ţânţar al robotului-arbust care lucra pe creierul lui cu manipulatori care împărţeau şi reîmpărţeau de o mie de ori, într-un noian de tăieturi, înregistrând extremităţi de mărimi nanometrice, nu cu mult mai mari decât neuronii pe care îi operau. Dar, deşi creierul nu are receptori de durere, în vreme ce robotul-arbust testa fiecare conexiune în parte, el simţea valuri de durere fantomatică arzând de-a lungul mădularelor lui, era copleşit de simfonii discordante de emoţii şi gusturi, de sunete şi forme halucinatorii de toate culorile. Apoi a fost knockout pentru două zile, timp în care au fost efectuate testele finale, după care el şi ceilalţi piloţi din escadrilă şi-au început lunga lor convalescenţă.

Erau nevoiţi să înveţe iarăşi de la zero cum să-şi folosească bine corpurile, dar erau tineri şi hotărâţi. Au făcut progrese rapide şi au transformat totul într-un concurs, făcând pariuri privitoare la cine va fi primul care va merge fără ajutor de la pat la pisoar, cine va voma cel mai mult (la început au suferit cu toţii de probleme ale urechii interne şi de echilibru), cine va livra cel mai mare volum de urină atunci când doctorii vor cere eşantioane. Mai târziu, când li s-a permis tuturor să folosească sala de gimnastică, concurau să vadă cine ar fi putut face cele mai multe flotări sau genuflexiuni, cine putea să meargă cu bicicleta sau să parcurgă cea mai mare distanţă pe banda de alergare, cine putea să ridice cele mai mari greutăţi stând culcat pe banca orizontală.

Aldo Ruiz a început să se ia la ceartă cu o prezenţă invizibilă, răstindu-se la aerul din fața lui cu o mânie înflăcărată. A fost luat după ce a început să-şi care pumni şi palme, iar restul escadrilei nu l-a mai văzut niciodată de atunci.

Săptămâna următoare au început testele pe bune.

S-a început cu teste fizice complete, mai intense decât oricare dintre cele pe care le-au îndurat la încorporare. Apoi a urmat testarea psihologică, cu răspunsuri la tot felul de întrebări privind situaţii ipotetice, trebuind să completeze tot felul de puzzle-uri în timp ce purtau căşti care le monitorizau activitatea cerebrală. Purtau aceleaşi căşti şi atunci când desfăşurau exerciţiile de bază pe simulările lui J-2. Doi dintre ei au fost eliminaţi în acest stadiu, pentru motive ce nu le-au fost niciodată explicate. Restul au mers mai departe cu testările şi cu programul de antrenament.

Nimeni nu s-a obosit să-i spună lui Cash ce se va întâmpla în momentul în care noile lui abilităţi vor fi activate. Stătea întins pe un pat, înconjurat de obişnuitul cârd de doctori şi tehnicieni medicali, şi apoi totul în jurul lui s-a încetinit. Acuitatea auditivă i-a scăzut, mai percepea doar un huruit stins; se simţea ca şi cum s-ar fi scufundat adânc în smoală, câmpul lui vizual s-a deplasat spre roşu şi i s-a îngustat cât un petic de mărimea unghiei de la degetul mare, văzută de la o lungime de braţ. Nu-şi putea ridica sau întoarce capul, dar îşi putea roti uşor ochii, mişcând acel petic ca pe un spot de lumină pentru a studia clipitul greoi al unui tehnician (închizând strâns câte un ochi imediat ce-l deschidea pe celălalt) sau pentru a-l urmări pe altul cum scria sârguincios o listă. Şi apoi, la fel de brusc, lumea a revenit la normal. Era încins şi gâfâia îngrozitor, de parcă ar fi alergat douăzeci de kilometri cu viteză maximă. Pieptul i se ridica în timp ce încerca să inspire aer şi inima i se lovea de coaste, apoi gustul de metal i-a inundat gura şi a leşinat pentru scurt timp.

Doctorii şi tehnicienii nu îi spuseseră lui Cash dacă trecuse sau nu, nu îi explicaseră exact ce i se întâmplase, nu îi spuseseră dacă era normal să leşine. Aşa că nu ştia dacă fusese sau nu eliminat până când nu s-a întors în salon şi a aflat că toţi ceilalţi au leşinat când au fost acceleraţi pentru prima dată în ceea ce tehnicienii numeau mod hiper-reflexiv. Noaptea, Eudóxia Vitória şi Bris Lispector au avut amândoi crize epileptice

complete şi doctorii i-au luat de acolo, iar ceilalţi din escadrilă nu i-au mai văzut niciodată. După a doua zi de teste, Chiquinho Brown nu s-a mai întors, iar Luiz Schwarcz pretindea că l-a auzit pe un tehnician spunându-i altuia că Chiquinho murise de atac de cord.

Acestea au fost ultimele pierderi. Cinci săptămâni mai târziu, supravieţuitorii au fost declaraţi corespunzători şi pe deplin integraţi. Avea fiecare peste o sută de ore de simulări, folosind comenzi normale, prin ecranele de vizualizare frontală, dar şi cu sistemele lor neurale cuplate direct la sistemele de control şi ghidare. Pentru că într-o situaţie de război ar fi putut fi închişi în aparatele lor de zbor pentru mai multe săptămâni la rând, tuturor li s-au extras dinţii şi le-au fost înlocuiţi cu punţi modelate din plastic. Le-au fost scoase şi apendicele. Acum erau lăsaţi liberi în prototipurile J-2, zburând la început doar cu ajutorul comenzilor de la ecranele de vizualizare frontala – zboruri de bază de la punct la punct şi simulări simple ale unor situaţii de luptă. După două săptămâni de teste de implementare, Cash Baker a fost selectat să fie primul pilot care să zboare în mod complet conectat.

Era un exerciţiu cu muniţie şi ţinte selective. A zburat spre vest – în principiu nava zbura singură, dar sistemul nervos al lui Cash era extins în fiecare colţişor al structurii aeronavei – până dincolo câmpia întunecată unde, în urmă cu mai bine de trei miliarde şi jumătate de ani, lava a inundat proaspătul crater de impact al Mării Imbrium. Când zona-ţintă, situată în munţii care se întrerupeau brusc pe buza marginii îndepărtate a bazinului, a apărut la orizont, tranziţia de la starea de doar conectat la cea de zbor deplin conectat a fost fantastic de lină: poziţionarea lui J-2 s-a modificat cu mai puţin de o sutime de arc dintr-un minut. Nu era ca şi cum ai pilota avionul. Era ca şi cum *ai fi* avionul. Ca şi cum ai face sex cu el, avea să spună Luiz mai târziu, deşi în ceea ce-l privea pe Cash, în acel prim zbor, nu-şi putea aminti să fi făcut vreodată sex atât de bine.

Fusese învăţat să vizualizeze declanşatorul pentru hiper-reflexele lui ca fiind un buton mare şi roşu în centrul capului. A apăsat atunci acel buton şi totul s-a încetinit ca prin vis. A simţit fiecare zdruncinătură de înaintare a mini-tunului pe şină care a eliberat o grindină de mini-proiectile cu uraniu sărăcit ce a sfărâmat o simulare de cupolă de presiune, a localizat două

vehicule marcate drept prietenoase, care se deplasau de-a latul câmpului printre alte şase marcate drept inamici, le-a ţintit pe celelalte şase şi într-o secundă le-a prăjit sistemele de control cu lovituri precise de raze gamma, după care a folosit rachetele pentru a doborî o serie de ţinte care au apărut pe neaşteptate. Apoi zona-ţintă a rămas în urma lui, iar el a renunţat la comandă şi control în favoarea IA de luptă a lui J-2 şi a apăsat din nou imaginarul buton roşu. Până atunci învăţase cum să rămână conştient în timpul comutării şi a fost capabil înştiinţeze ofiţerul superior despre ţintele atinse.

În seara aceea a avut loc o sărbătorire oficială a succesului programului. Piloţii au rămas în grup compact şi au savurat apă şi suc de fructe, în timp ce ofiţerii superiori, oamenii de ştiinţă şi tehnicienii au dat peste cap păhărele de *pulque,* rom şi tequila, devenind gălăgioşi şi însufleţiţi. Generalul Peixoto a ţinut un discurs scurt, s-a lăsat filmat strângând mâinile piloţilor şi a dispărut. Ofiţerii şi echipa ştiinţifică au băut în cinstea piloţilor şi fiecare dintre ei, cu măreaţă şi flamboaiantă elocvenţă, a făcut ţăndări paharul gol de podea. Piloţii au plecat când una dintre tehnicienele îmbrăcate la costum a fost convinsă să-şi dea jos cămaşa şi petrecerea a început să devină serioasă – ei aveau teste medicale a doua zi dimineaţă, ca în fiecare dimineaţă, între 05.30 şi 06.30, după care o oră în sala de gimnastică, înainte de micul dejun, apoi urma informarea zilnică ce preceda începerea lucrului.

Toţi cei din Forţa de Apărare Aeriană credeau ca urmează să aibă loc un alt război cu exteriorii. Aşa-zisa pace şi iniţiativele de reconciliere nu duceau niciodată la altceva decât la o imensă pierdere de timp; exteriorii fuseseră puşi sub control mai înainte să poată arunca o altă cometă spre Pământ sau să dezvolte ciudate ajustări post-umane care să-i facă invincibili.

Urma să fie război, iar Cash Baker, crescut cu poveşti despre faptele eroice ale strămoşilor lui, era nerăbdător. Între timp, el şi ceilalţi piloţi continuau să lucreze pe J-2. Zburau în misiuni solitare şi în formaţie. Zburau deasupra oricărui tip de peisaj selenar, exersau misiuni de interceptare pe orbită în jurul Pământului sau al Lunii, îşi testau aparatele de zbor la orice nivel al atmosferei Pământului. Când nu zburau efectiv, îşi perfecţionau anumite deprinderi prin simulări, participau la seminarii despre reproiectări sau îmbunătăţiri ale aparatului lor

de zbor şi noutăţi privind tactica de luptă, îndurau nesfârşite ajustări ale costumului, teste medicale, evaluări psihologice…

Într-o zi, la vreo şase luni de la zborul inaugural al lui Cash, ofiţerul de informaţii care le făcea scurta informare de după micul dejun îi dădu cuvântul colonelului însărcinat cu programul J-2, care le spuse fără vreo altă introducere că Maximilian Peixoto, soţul preşedintei şi Comandant-Şef al Forţelor Aeriene de Apărare ale Marii Brazilii, murise la o oră târzie, în acea noapte. Le spuse piloţilor că nu vor mai fi teste şi zboruri de antrenament până după funeralii, care urmau să aibă loc în zece zile, şi că primise instrucţiuni să aleagă patru piloţi care, la finalul serviciului funerar, să zboare cu J-2-urile lor pe deasupra catedralei din Brasilia în onoarea omului care le-a fost comandant. Îi numi pe Cash Baker, Luiz Schwarcz şi pe alţii doi, după care anunţă că peste o oră se va ţine o liturghie specială.

După aceea, Luiz îi zise lui Cash că asta schimba totul.

— Maximilian Peixoto nu ne era doar comandant-şef. Era şi preşedintele Comitetului pentru Reconciliere, unul dintre campionii păcii cu exteriorii. El a stabilit primele ambasade de acolo, acum treizeci de ani. De atunci a lucrat susţinut pentru a stabili legături comerciale. Şi, desigur, avea acces şi la urechea Preşedintei. Acum, că e mort, prietenii lui vor avea o influentă mult mai mică.

— Asta ce înseamnă?

— Chiar că eşti un pui de lele ignorant, îl apostrofă Luiz.

— Poate că sunt, răspunse Cash. Sau poate că nu-mi pasă prea mult de politică.

— Păi, ar cam trebui să-ţi pese. Sunt mulţi oameni în guvern care cred că e periculos şi nu are niciun rost să încercăm să avem deschideri prieteneşti faţă de exteriori. Ei nu sunt încă majoritari, dar acum vor fi în stare să discute deschis împotriva păcii şi a reconcilierii. Şi generalul Arvam Peixoto este unul care întotdeauna s-a opus foarte puternic reconcilierii. Fii pe fază. Cred că destul de curând va obţine undă verde pentru a băga J-2-urile în fabricaţie.

— Aşa că, în cele din urmă, vom porni împreună împotriva exteriorilor.

— Nu încă, dar suntem cu un pas mai aproape.

— Păi, ar cam fi timpul, zise Cash.

3

Erau cele mai importante funeralii care se ţineau în Brasilia după mai bine de douăzeci de ani. Bulevardele din jurul catedralei metropolitane Nossa Senhora Aparecida erau ticsite cu limuzine şi flittere[9]. Şoferii şi oamenii din detaşamentele de pază se priveau reciproc cu interes profesional. Dronele[10] îşi croiau drum printre vârfurile copacilor. Elicopterele dădeau ocoluri largi sub cerul albastru şi fierbinte. Lupii umblau după pradă de-a lungul parcului Eixo Monumental, ar jumătate din oraş era paralizată de inelele întrepătrunse de pază.

În interiorul catedralei, armoniile *Agnus Dei* înţesau aerul, planând deasupra solemnelor instrumente cu coarde şi a reverberaţiilor cutremurătoare ale orgii, ale cărei tuburi rânduite pe mărimi se ridicau asemenea unei cortine de oţel încreţite în spatele corului şi al orchestrei. În faţa unui altar dintr-un bloc alb de calcar pur, un sicriu din lemn de tulipier stătea pe un pat înmiresmat de crini şi orhidee. Acolo zăcea Maximilian Pietro Solomon Cristagau Flores Peixoto, soţul preşedintei Marii Brazilii, comandant-şef al Forţelor Aeriene de Apărare ale Marii Brazilii, Mare Maestru al Ordinului Cavalerilor de Viridis, administrator al Teritoriilor de Nord, preşedinte al Comitetului pentru Reconciliere, rector al Universităţilor din Montevideo, Caracas, Mexico City şi Denver, şi tot aşa mai departe, un om puternic, recunoscut în toată lumea, care a murit la vârsta de o sută şaptezeci şi doi de ani, în urma unei cedări sistemice a organelor. Faţa întunecată a mortului apărea nemişcată şi solemnă deasupra pânzei de în care-i înfăşură corpul. Faimoasa lui mustaţă se termina cu vârfuri ascuţite. Peste ochii lui închişi

---

[9] Flitterul este un aparat de zbor din recuzita autorilor SF, caracterizat prin dimensiuni reduse, număr mic de ocupanţi şi formă aerodinamică.

[10] Termenul „dronă", care nu apare în dicţionarele româneşti, se referă în general la avioane şi dispozitive teleghidate pentru misiuni militare de recunoaştere şi acţiune, dar autorul îl foloseşte pentru a desemna aparate de zbor de mărime redusă, cu rol de supraveghere şi informare a publicului, dar şi dotate cu armament şi cu extensii de luptă.

erau monede de aur recuperate din naufragiul unui galion spaniol.

Sicriul era ridicat deasupra peticului de apă care tăia de-a latul ecuatorul navei circulare a catedralei. Apa era neagră ca ţiţeiul, tulburată ici-colo de cerculeţe ce se lărgeau pe măsură ce peştii gustau din partea de jos a peliculei ei. Pe latura îndepărtată, congregaţia gătită în straie funerare umplea trei nivele largi de locuri, ca un parlament de corbi. Erau prezenţi aproape toţi membrii familiei Peixoto, ocupând patruzeci de rânduri pe nivelul de mijloc, în funcţie de consangvinitate. Preşedinta văduvă stătea pe un scaun cu baldachin în centrul primului rând, strălucitoare în veşminte întunecate, ducându-şi când şi când mâna pe sub vălul ce-i acoperea faţa pentru a prinde o lacrimă într-un mic vas de diamant artificial. În spatele familiei se ridicau solemn falange de senatori, ofiţeri superiori ai forţelor armate în strălucitoarele lor uniforme de ceremonial, ambasadori şi politicieni din fiecare ţară de pe Pământ şi un reprezentant din Rainbow Bridge, de pe Callisto. Pe flancuri se aflau membrii altor familii mari, miniştri, guvernatori, funcţionari civili de prim rang şi funcţionari ai Casei Mari: un public de două mii de oameni, plus alte câteva milioane care urmăreau imaginile transmise de camerele de televiziune fixe.

Doamna profesor doctor Sri Hong-Owen nu avea nici măcar o picătură din sângele familiei Peixoto în venele ei, dar cu toate acestea, ea şi fiul ei de cincisprezece ani, Alder Topaz, stăteau în marginea din partea stângă a celui de-al patruzecilea rând al nivelului central. Ei asistau la funeralii în locul unuia dintre membrii în vârstă ai familiei, sponsorul şi mentorul doamnei Sri, sfântul verde Oscar Finnegan Ramos, care în acele zile nu se despărţea de chilia lui din Baja California, nici chiar pentru o ocazie atât de mare şi importantă cum se dovedea aceasta.

Slujba lungă presupunea un ritual încâlcit. Misa, o predică celebrând viaţa unui om mort, serviciul de încredinţare a celui mort şi, imediat, recviemul. Fără îndoială, muzica era splendidă, dar Sri era afonă şi nu prea era în stare să o aprecieze. După cum îi era obiceiul atunci când era obligată să suporte o ceremonie plictisitoare sau o întâlnire de comitet la care nu trebuia să facă altceva decât să fie prezentă, se retrase în mintea ei, meditând la cele mai recente teste ale unei noi şi

promiţătoare îmbunătăţiri a tratamentului gerontologie standard. Alder, captivat de-a binelea de ceea ce se întâmpla, o înghionti atunci când corul, orchestra şi orga atinseră un punct culminant extatic. Arhiepiscopul, îmbrăcat în verde, cu mitră de aur şi robă aurie, lunecă spre catafalc şi stropi cadavrul cu apă sfinţită, iar cu degetul mare îi unse fruntea cu ulei. Apoi păşi în spate şi făcu semnul crucii continuat cu o buclă, iar sicriul se ridică fără niciun sunet deasupra patului lui de flori şi mai întâi se iviră picioarele cadavrului care, lepădându-şi giulgiul din pânză de în, intră în apa neagră care fierbea cu înverşunare pe măsură ce peştii flămânzi începură să se hrănească, restituind Gaiei stocul de carbon şi alte elemente, deţinut de Maximilian Peixoto.

O clipă mai târziu, vuietul şuierat al unei escadrile de nave monopost J-2, zburând la joasă înălţime deasupra oraşului în formaţiune de tip „om dispărut”, scutură întreaga catedrală, iar corul şi orga porniră să cânte *În Paradisum.* Poziţia de onoare ocupată de Sri însemna că se afla printre primii care aveau să iasă din catedrală la sfârşitul serviciului religios, dar rangul ei mai mic presupunea că avea să aştepte mult înainte de sosirea unei maşini pentru ea. Mulţimea se revărsa pe lângă ea, urcându-se în limuzine care se puneau în mişcare pe măsură ce altele înaintau şi le luau locul. Flitterele coborau şi urcau ca nişte albine la un stup.

Rothco Yang, reprezentantul din Rainbow Bridge, de pe Callisto, ieşi din mulţime, îi salută pe Sri şi Alder şi ie spuse că fusese foarte impresionat de solemna şi splendida ocazie.

— Un lucru m-a nedumerit, continuă el. Peştii.

— Peştii?

— Peştii din bazin, din şanţul cu apă sau cum i-o spune.

Rothco Yang, îmbrăcat în pijama de mătase neagră şi cu o pălărie neagră cu boruri largi pe cap, era fixat în cuşca unui exoschelet care îl proteja de atracţia gravitaţională a Pământului.

— Mă întrebam ce se întâmplă cu ei după aceea. După ce se termină cu ei.

— Chiar nu ştiu, îi răspunse Sri, dar aş putea să mă interesez.

Alder interveni:

— Nu se întâmplă nimic cu peştii. Sunt sfinţiţi, cred.

— Sfinţiţi?

— Binecuvântaţi de arhiepiscop, îl lămuri Alder.

Zâmbetul lui Rothco Yang licări de sub borul pălăriei lui. Capul îi era proptit de o proteză pentru gât căptuşită.

— Şi acesta este modul în care toţi oamenii sunt, cum era formularea, restituiți Gaiei?

— Doar cei mai importanţi, răspunse Alder.

— Şi restul?

— Oamenii care îşi pot permite sunt îngropaţi în cimitire verzi. Păduri, pajişti cu flori sălbatice. Toţi ceilalţi sunt reciclaţi direct.

— Înţeleg. Un alt exemplu de stratificare provocată de bogăţia personală. Că veni vorba, aşteptaţi pe cineva?

— Limuzina noastră pare să fie blocată la coadă, răspunse Sri.

— Dacă mergeţi la recepţie, vă pot duce cu flitterul meu.

— Am prea mult de lucru, refuză Sri. Nu fusese invitată la recepţia de la Palacio da Alvorado, dar nu intenţiona să recunoască asta faţă de Rothco Yang.

— Desigur. În trei săptămâni veţi lăsa toate aceste lucruri în urmă.

— Trei săptămâni, dacă totul merge conform planului.

— Asta nu schimbă nimic pe termen scurt. Iar pe termen lung, trebuie să ne străduim mai mult să-i convingem pe indecişi şi pe cei care spun nu.

— Desigur, încuviinţă Sri, dar ea ştia că Rothco Yang e conştient că nu va fi atât de simplu.

Maximilian Peixoto fusese în fruntea mişcării care viza stabilirea şi întărirea legăturilor diplomatice şi economice dintre Pământ şi comunităţile exterioare. El a supravegheat stabilirea de misiuni în fiecare oraş mare de pe sateliţii lui Jupiter şi Saturn, a sponsorizat programele de schimb academic şi artistic, a obţinut un buget considerabil pentru dezvoltarea şi construirea unei noi generaţii de nave interplanetare. Iar când legendara maestră a geneticii Avernus şi mentorul lui Sri, Oscar Finnegan Ramos, au conceput planul de a dărui oraşului Rainbow Bridge, de pe Callisto, un biom[11] ca simbol al noului spirit al reconcilierii, Maximilian Peixoto a fost cel care a dirijat proiectul de lege care autoriza finanţarea construcţiei ecosistemului printre recife şi, în ciuda obstacolelor Senatului

[11] Ansamblu de ecosisteme care ocupă un teritoriu întins, caracterizat de anumiţi factori abiotici şi înzestrat cu o floră şi o faună specifice.

Marii Brazilii, a încropit o majoritate firavă, cerând doar să i se întoarcă fiecare favoare care i se datora şi folosindu-se fără jenă de poziţia lui privilegiată de soţ al preşedintei. Cu doar zece săptămâni în urmă, în ajunul plecării lor spre Callisto, a găzduit o mare recepţie pentru echipa de constructori. Şi acum era mort. Proiectul biomului va merge înainte – echipa de constructori va ajunge pe Callisto în câteva zile şi, în orice caz, era prea târziu să fie anulat fără o importantă diminuare a prestigiului –, dar moartea lui Maximilian Peixoto a dat peste cap alianţa pentru pace şi reconciliere. Consilierii doamnei Sri au simulat consecinţele şi majoritatea rezultatelor au fost groaznice.

Micile motoare ale articulaţiilor exoscheletului lui Rothco Yang zumzăiră când el se înclină, apropiindu-se de Sri şi de fiul ei.

— Am să vă spun un mic secret. Deşi nu sunt credincios, m-am rugat pentru succesul acţiunii noastre. În spiritul pariului lui Pascal[12]. Dacă nu există Dumnezeu, ce rău poate face mica mea rugăciune? Iar dacă este, atunci ce loc şi timp mai bun ar fi pentru a-l cere mijlocirea? Lucrul acesta, în care dumneata şi cu mine suntem implicaţi, este unul bun şi minunat. Trebuie să facem tot ce putem pentru a-l vedea împlinit şi să construim pe succesul lui. Ai de gând să vezi Callisto, tinere Alder?

— Îmi doresc foarte mult, domnule, răspunse Alder. Şi aş vrea să văd şi Europa.

Rothco Yang menţionă câţiva oameni din Rainbow Bridge pe care Sri şi Alder pur şi simplu ar fi trebuit să-i întâlnească şi se îndepărtă bocănind din picioare spre flitterul lui. Oamenii continuau să iasă în valuri din catedrală. Puţini le acordară lui Sri şi Alder mai mult decât o privire fugitivă. Sri îşi sunase secretarul, iar el îşi ceruse scuze şi îi spusese că avea să mai dureze cel puţin zece minute până ce limuzina ei ar fi putut ajunge la ea. Era însetată, obosită şi nervoasă. Soarele tropical ardea de-a lungul pieţei, reflectându-se în caroseriile limuzinelor şi ale flitterelor. Un elicopter dădea neîncetat ocol cupolei catedralei. Sri se retrase în gândurile ei până când veni limuzina şi putu în fine să se cufunde în tapiţeria ei răcoroasă, să bea un pahar de apă rece şi să folosească *uplinkul* încifrat pentru a se

---

[12] Argument filozofic apologetic (cu privire la existenţa lui Dumnezeu), întemeiat de Blaise Pascal (n.r.).

ocupa de mesajele care se adunaseră, în timp ce Alder îi relata secretarului ei detalii de la serviciul funerar. Limuzina se mişcă încet de-a lungul bulevardului, trecând din blocaj în blocaj. Oprea, pornea, şi iar se oprea. Apoi cineva bătu în geamul fumuriu de lângă Sri. Ea îşi ridică privirea, speriată. Bărbatul, un ofiţer al Forţelor Aeriene de Apărare, ciocăni din nou, apoi făcu un gest energic şi nerăbdător. Chircit pe strapontină, secretarul lui Sri, Yamil Cho, rosti cuvântul care coborî geamul şi-l întrebă pe ofiţer ce vrea.

— Generalul doreşte să vă vorbească, spuse ofiţerul, uitându-se direct la Sri.

Când Sri ieşi în aerul fierbinte şi uscat, el făcu prompt un pas înapoi şi o conduse dincolo de vehiculele blindate care stătea ghemuite ca nişte broaşte sub un şir de palmieri regali. Soldaţii erau în picioare, strânşi în mici grupuri de alertă, cu arme de pulsaţie la piept. Feţe acoperite cu vizoare negre. Ofiţerul deschise trapa din spate a unui blindat purtător de personal şi Sri urcă într-un fel de carlingă căptuşită pe fiecare parte cu ecrane şi tablouri cu butoane robuste, cu beculeţe şi comenzi *joystick.* Generalul Arvam Peixoto stătea tolănit într-unul dintre scaunele joase. Sri se aşeză vizavi de el şi spuse:

— Acesta este un loc public ridicol pentru o întâlnire.

— Nicidecum. De vreme ce eu sunt însărcinat cu paza, vă pot asigura că nu va exista nicio înregistrare a acestei discuţii.

— Ah. De aceea nu aţi fost prezent la funeralii.

— M-am gândit că ar fi cel mai bine dacă cineva din familie ar superviza *le cordon sanitaire.* Mi-am permis însă un moment liniştit de contemplaţie, atunci când corpul i-a fost încredinţat peştişorilor înfometaţi.

Generalul era îmbrăcat într-o uniformă de un verde crud şi purta bocanci de luptă cu şireturi legate pe toată lungimea gambelor. Părul lui alb, strălucitor pe pielea-i brun-întunecată, era strâns la spate într-o coadă de cal care se ondula deasupra celor cinci stele ale galonului de pe umăr.

— Că veni vorba, zise el, ce avea să-ţi spună bunul dumitale prieten Rothco Yang?

— Mi-a prezentat condoleanţe, răspunse Sri.

— Doar atât?

— Dronele dumitale de pază nu au surprins totul?

— Prefer să-mi iau informaţiile la prima mână, ori de câte ori este posibil. Fă-mi pe plac.

Arvam Peixoto îşi lăsă capul într-o parte, în vreme ce Sri îi făcu un rezumat al scurtei conversaţii. Un gest obişnuit de-al lui, care ei îi reamintea invariabil de o călugăriţă. Un calcul rece de insectă care-şi alege locul din care o să muşte mai întâi. Unde să înfigă acul.

— Mai multă strădanie, comentă el, când Sri termină. Chiar crede că mai multă strădanie va salva iniţiativa de pace? Tu ce crezi?

— Iniţiativa de pace nu a eşuat încă, îi răspunse Sri. Aşa că, în afara cazului în care dumneata ştii ceva ce eu nu ştiu încă, n-am de ce să nu plec pe Callisto.

— Treaba dumitale este viitorul, explică Arvam Peixoto. Dumneata născoceşti noi tehnologii, cărora speri să le dai formă şi direcţie. Încotro crezi că o vor lua acum? Spre verticală sau spre orizontală?

— Chiar *ştii* ceva.

— Dumneata vezi viitorul ca pe o curbă ascendentă. Întotdeauna îmbunătăţit. Întotdeauna ceva nou. Dar alţi oameni văd viitorul ca pe un plan. Orizontal. Răspândindu-se. Un proces de consolidare. Despre asta este vorba. Orizontal contra vertical. Adevăraţii oameni contra fanaticilor periculoşi care creează monştri din copiii lor.

— Sau propagandă încinsă la maximum versus gândire clară, raţională.

— Într-o bună zi, dacă nu eşti prudentă, trăncăneala asta a dumitale o să-ţi aducă mari necazuri cu oamenii nepotriviţi. Ce ştiu eu? Lasă-mă să-ţi spun ce ştiu. Să trecem la motivul pentru care te afli aici. Nu este vorba doar despre moartea bietului Maximilian, deşi ea a schimbat, fireşte, totul. Am crezut că ţi-ar plăcea să ştii că, în câteva luni, Forţa Aeriană de Apărare va începe manevrele comune în spaţiul circumlunar, alături de forţa aeriană a Uniunii Europene. De ce? Pentru că noi vom da în leasing europenilor noul motor cu fuziune, ca parte a unui nou acord comercial, zise Arvam Peixoto, studiind-o pe Sri şi adăugând: Nu ştiaţi acest lucru.

— Ştiam că aveau loc negocieri. Desigur, nu eram la curent cu detaliile.

— Negocierile sunt mai mult sau mai puţin încheiate. Mai trebuie rezolvate câteva inconveniente şi tertipuri, nimic serios. De îndată ce preşedinta iese din doliu, va avea loc la München o ceremonie de semnare. Ce legătură are asta cu dumneata? E destul de simplu. Europenii s-au retras din proiectul biomului şi din restul nonsensului cu inimi şi minți, fiindcă reprezentanţii facţiunii dure au câştigat controlul asupra guvernului lor. Iar acum, după nefericita moarte a consortului, după ce suporterii reconcilierii cu exteriorii şi-au pierdut cea mai puternică voce a lor, propriii noştri reprezentaţi ai facţiunii dure vor face şi ei presiuni pentru încheierea proiectului biomului. Ştiu că dumneata ai o loialitate sentimentală faţă de sfântul nostru verde, pentru că el te-a descoperit şi te-a educat. Dar el este un om bătrân şi s-a izolat în coliba aia a lui de pe plajă. Nu mai e la curent cu ce se întâmplă. E mai mult sau mai puţin pe dinafară.

Tonul generalului era şicanator, dar privirea lui fixă, uşor crucişă, nu arăta nicio scânteie de amuzament. Ecranele din spatele lui arătau diferite imagini ale catedralei, spaţiile verzi, vârfurile copacilor de la Eixo Monumental şi bulevardele, pe ambele sensuri de mers. De pe treptele catedralei încă mai coborau oameni, urcând în limuzine şi vehicule. Servitori de la case mari, funcţionari civili. Oameni ca Sri.

— De asta ţi-ai asumat riscul enorm de a-mi vorbi aici?
În legătură cu ceva despre care discutasem deja pe larg? Dă-mi voie să repet: indiferent ce se întâmplă, eu îi sunt loială familiei. Familiei şi Marii Brazilii, spuse Sri.

— Familia apreciază tot ceea ce ai făcut în slujba ei, replică Arvam Peixoto. Din păcate, familia nu s-a pus de acord ce să facă în privinţa exteriorilor. Există două tabere. Cel puţin două. Da, am mai vorbit despre asta de mai multe ori. Dar asta nu mai este deja o chestiune teoretică. Ci o realitate, doamnă profesor doctor. Este ceea ce este. Iar dumneata te afli în mijlocul ei şi va trebui să alegi una dintre tabere. Mai bine mai curând, decât mai târziu. Iar dacă ar fi să faci alegerea greşită, atunci mă tem că rezultatele activităţii dumitale şi reputaţia nu te vor scuti de consecinţe.

— Înţeleg. Asta e tot?

Sri auzea un şuier vag în urechi şi palmele împreunate în poală îi erau neplăcut de umede, dar altminteri se simţea lucid de calmă.

— Am un dar pentru dumneata, spuse generalul ridicând o cutie plată de lemn de pe unul dintre panourile din spatele scaunului său şi înmânându-i-o lui Sri.

Înăuntru, nişte ochelari cu rame negre şi groase de plastic stăteau pe o pereche de mănuşi cu exterior din material multistrat.

— Acesta este un spex[13], spuse Arvam Peixoto. Exteriorii îl utilizează în loc de telefon. Lentilele folosesc lumina virtuală pentru a proiecta imagini, text şi câte şi mai câte direct pe retină. Mănuşile sunt tipset, le poţi folosi ca să scrii cu o tastatură virtuală, să muţi obiecte virtuale dintr-un loc în altul… Ei bine, sunt sigur că în scurt timp le vei stăpâni. Înainte de a-mi mulţumi, ar mai fi ceva legat de asta. Una dintre echipele mele tehnice a adăugat un aparat de filmat şi un cip de memorie cu mare capacitate de stocare şi cu criptare cuantică. Poţi descărca o mică IA în el şi tot soiul de lucruri. Şi dacă se întâmplă să vezi ceva interesant sau să asişti la o întrunire îndeosebi de utilă, poate că le-ai putea înregistra pentru mine. Sunt sigur o să ştii cam ce fel de lucruri m-ar putea interesa.

Sri înţelese pe loc. Familia Peixoto trimitea o echipa de negociatori la Rainbow Bridge, dar pentru că Arvam Peixoto nu făcea parte din facţiunea care promova pacea şi reconcilierea cu exteriorii, el era în afara grupului. Aşa că o ruga pe ea să îi fie spion, adunând informaţii pentru analiştii şi strategii lui. Informaţie de primă mână, de genul care îi plăcea lui.

Arvam Peixoto continuă:

— O să ai destul timp să te gândeşti la toate pe îndelete în drum spre Callisto. Când o să te întorci, sper să ai un răspuns, într-un tel sau altul. A, şi *bon voyage,* cum ar spune europenii.

Când se întoarse în limuzină, Alder o întrebă dacă a intrat într-o încurcătură.

— Nu încă, îi răspunse Sri şi-i ceru secretarului să-i spună şoferului să pornească. Dar am de lucru.

---

[13] Obiect frecvent folosit în recuzita SF anglo-saxonă, spexul este de fapt o pereche de ochelari (numele provine de la echivalentul englezesc *spectacles)* ale cărei întrebuinţări diferă şi sunt precizate de autori.

4

Mult mai târziu, Macy Minnot avea să ajungă la concluzia că Emmanuel Vargo a fost prima victimă a războiului. Dar când a auzit prima oară despre moartea inginerului de ecosistem, ea a crezut că nu era nimic mai mult decât un ghinion sinistru. Un ciudat incident medical. Un accident.

La fel ca Macy şi restul echipei de constructori, Emmanuel Vargo şi-a petrecut călătoria de douăsprezece săptămâni, de la Pământ la Jupiter, în somnul profund al hibernării artificiale, sub influenţa narcoticelor, îngheţat şi consumând o cantitate minimă de oxigen şi apă, în vreme ce nava-cargou braziliană a străbătut opt sute de milioane de kilometri de vid negru luminat de soare. Era încă adormit când nava a intrat pe orbita din jurul lui Callisto, cel mai depărtat de Jupiter dintre cei patru sateliţi galileeni, şi când pasagerii de clasa întâi, containerele de hibernare şi containerele de marfă au fost debarcate pe o platformă care cobora în port – o placă sprijinită de o consolă deasupra unei câmpii prăfuite din vestul oraşului Rainbow Bridge. Platforma a coborât pe un prag de asolizare arid, cu delicateţea greoaie a unui hipopotam încercând să facă balet. Din zona de marfă a platformei, o macara mobilă a deblocat întâi containerul de mărimea unui camion care găzduia containerele de hibernare şi l-a transportat la un hangar presurizat, de unde containerele au fost extrase, unul câte unul, şi încărcate pe cărucioare care au ajuns prin nişte tunele la unitatea medicală de la marginea portului. Acolo Emmanuel Vargo a început să se trezească şi tot acolo a murit.

În mod obişnuit, dezmorţirea din hibernare era o rutină. Cei mai mulţi oameni se trezeau fără vreun alt neajuns în afara unui stomac contractat, a intestinelor solidificate şi a unei mahmureli existenţiale.

Dar, ca oricare procedură medicală, readucerea la viaţă avea riscurile ei – sindroamele de semnătura, insuficiența organelor sistemice, furtunile metabolice. După ce temperatura i-a fost urcată încet la 37,5° Celsius, i-a fost ajustată chimia sângelui şi i-a fost injectat un cocteil de stimulenţi pentru receptori GABA[14], Emmanuel Vargo a suferit un episod de

[14] Acid gama-aminobutiric.

decuplare neurologică haotică. În loc să dezvolte rapid şi spontan modelul obişnuit de activitate dinamică multi-locus, ca la trezirea din somnul obişnuit, funcţiile lui neuronale au început să se declanşeze la viteză mare fără niciun fel de sincronie, perturbând starea de conştienţă şi coordonarea respiraţiei, a bătăilor Inimii şi a tensiunii arteriale.

Cele mai multe victime ale CND[15] supravieţuiau cu grade diferite de amnezie şi afazie, dar episodul lui Emmanuel Vargo a fost de o gravitate excepţională. Activitatea electro-chimică a creierului a devenit complet haotică. O echipă de intervenţie rapidă a încercat fără succes să-i inducă sincronia prin câmpuri magnetice pulsate microtonic. Tensiunea arterială i-a scăzut brusc, inima i s-a oprit şi nu a mai reacţionat nici la defibrilare, nici la injecţie cu norepinefrină sau masaj direct. În timp ce era conectat la un bypass cardio-pulmonar, a suferit un grav atac de apoplexie. Alte două atacuri au urmat în succesiune rapidă. După cel de-al treilea, activitatea cerebelului a încetat. Treizeci de minute mai târziu a fost declarată moartea cerebrală şi a fost deconectat de la aparatele de menţinere a vieţii.

Emmanuel Vargo fusese unul dintre motoarele principale ale proiectului de construire a unui biom în oraşul Rainbow Bridge, de pe Callisto, un simbol al cooperării şi reconcilierii dintre Pământ şi Sistemul Exterior şi un pas major în lunga campanie de dezamorsare a tensiunii dintre conservatorismul ecologic pământean şi evantaiul de doctrine radicale şi filosofii utopice ale oraşelor şi aşezărilor Sistemului Exterior. Avernus, cea mai cunoscută maestră a geneticii din Sistemul Exterior, a apelat la celebrele ei depozite de karma pentru a sponsoriza construcţia biomului, iar Maximilian Peixoto şi sfântul verde Oscar Finnegan Ramos au convins guvernul brazilian să subscrie la costurile de proiectare şi de trezire la viaţă a ecosistemului. Deşi strănepotul sfântului verde, Euclides Peixoto, a fost numit şef titular al echipei de constructori, Emmanuel Vargo fusese responsabil pentru orice aspect al proiectării şi organizării contribuţiei venite din Marea Brazilie. El colaborase cu Sri Hong-Owen, protejata lui Oscar Finnegan Ramos, la proiectarea ecosistemului, ţinuse legătura cu echipa callisteană în timpul construirii cortului pentru biom şi era responsabil de elaborarea şi trezirea la viaţă a ecosistemului, de la început la sfârşit.

---

[15] Abreviere pentru decuplare neurologică haotică.

Euclides Peixoto a spus toate aceste lucruri şi multe altele la două zile după moartea lui Emmanuel Vargo, într-un discurs scurt de la ceremonia care a marcat începerea oficială a activităţii echipei de construcţie. Acesta avea loc pe întinsa pajişte din extremitatea nordică a principalei insule a biomului. Euclides Peixoto stătea în picioare pe un podium, cu scobitura goală a lacului întinzându-se din spatele lui şi până la uriaşul cort din panouri de diamant şi polimeri, susţinut de stâlpi de fulerenă[16], iar publicul stătea dinaintea lui, aşezat pe o semilună de scaune pliante: ambasadorul brazilian şi suita sa de consilieri, membri ai misiunii comerciale a familiei Peixoto, un amestec colorat de reprezentanţi ai congresului callistean şi ai consiliului orăşenesc din Rainbow Bridge, bărbaţi şi femei din echipa de constructori. Un mic grup de drone, suspendate la diferite niveluri în aer, transmitea ceremonia cetăţenilor din Rainbow Bridge şi din alte oraşe şi aşezări de pe Callisto, Ganymede şi Europa, dar şi din câmpurile miniere ale micilor şi îndepărtatelor Himalia şi Elara.

Aşezată printre ceilalţi membri ai echipei de construcţie, Macy Minnot trebui să accepte faptul că Euclides Peixoto era categoric omul potrivit situaţiei. Prezentabil, într-un costum din două piese, a cărui nuanță de clorofilă se potrivea cu salopetele echipei de construcţii, cu o banderolă neagră strânsă în jurul mânecii lui stângi, el vorbea pe un ton răsunător, dar captivant. Elogiind contribuţia lui Emmanuel Vargo la proiect, povestind câteva anecdote bine gândite, încheie spunând că, în ciuda pierderii suferite, toţi cei din echipă erau hotărâţi să lucreze cât de bine puteau pentru a aduce viaţa în frumosul şi robustul biom, onorând astfel memoria unui extraordinar de talentat inginer de ecosistem, cineva de care era mândru că îl considerase prieten.

Era greu de crezut că era acelaşi om care, în urmă cu doar două zile, făcuse o treabă proastă şi de mântuială când anunţase moartea lui Emmanuel Vargo. Echipa se adunase

---

[16] Considerate o formă alotropică a carbonului, fulerenele sunt o clasă de compuşi din atomi de carbon cu structură de dom geodezic sau de nanotuburi. înrudite structural cu grafitul, ele prezintă o duritate mică şi sunt slabe conducătoare de căldură şi electricitate. Autorul sugerează folosirea lor în viitor sub forma unor adaosuri la materiale compozite.

pentru ceea ce membrii ei credeau că este o informare obişnuită şi, fără vreo altă introducere, Euclides Peixoto le-a spus că Maximilian Peixoto, soţul preşedintei Marii Brazilii, murise în timp ce ei se aflau în starea de hibernare impusă de călătoria de la Pământ la Callisto. Şi, înainte ca ei să poată înţelege pe deplin acea ştire bombă, el le-a mai trântit şi vestea că Emmanuel Vargo murise în timpul procesului de readucere la viaţă. Înainte ca el să mai fi putut spune ceva, Ursula Freye a izbucnit din spatele încăperii. Ursula şi Emmanuel Vargo deveniseră iubiţi la scurtă vreme după recrutarea ei în echipa de construcţie. Tremurând şi îngrozitor de palidă, ea a susţinut că era evident că Manny fusese ucis de duşmanii proiectului şi a cerut o anchetă imediată. Speller Twain, şeful celor care se ocupau de paza echipei, a încercat să o îmbrâncească şi a ieşit o învălmăşeală nedemnă. Strigăte, huiduieli, ţipete. Şedinţa s-a transformat într-un haos, iar Euclides Peixoto a fugit fără să le mai explice cum avea să continue proiectul după moartea inginerului coordonator.

Acum, de îndată ce aplauzele de la sfârşitul discursului său au fost înlocuite rapid de tăcere, Euclides Peixoto o invit pe fetiţa care câştigase la loterie să vină în faţă. În vârstă de vreo opt ani, înaltă şi zveltă, într-o rochie albă şi simplă, copila luă telecomanda de la el şi, fără vreo ceremonie, apăsă butonul roşu. Din zeci de puncte de pe malurile de est şi de vest ale lacului, din ţevi groase, ţâşniră vuind jeturi de apă şi se sparseră de oglinda lacului. Nori imenşi de stropi se umflară în sus, îmblânzind strălucirea orbitoare a luminilor candelabrelor înşirate de-a lungul coamei înalte a cortului şi umplând aerul rece cu o mireasmă proaspătă, puternică. Acoperind cu vocea un alt val de aplauze, Euclides Peixoto declară pe un ton răsunător că trezirea la viaţă a biomului începuse.

Macy Minnot nu-i acordase niciodată prea mult timp lui Euclides Peixoto. Bărbatul nu era doar un om numit pe considerente politice căruia i se dăduse slujba fiindcă se născuse în familia potrivită, ci şi un prost cu proptele care nici pentru a-şi salva viaţa nu ar fi putut să schiţeze o reţea trofică, să trezească la viaţă un mâl neroditor ori măcar să planteze un ghiveci cu flori, darămite o pădure sau o mlaştină. Dar ea îl îndrăgise şi-l respectase pe Emmanuel Vargo, care se ridicase din origini modeste şi devenise unul dintre cei mai buni ingineri

ecologi de pe Pământ, iar ei, după ce o selectase să facă parte din echipa lui, îi oferise multe dovezi mici de bunătate şi amabilitate.

Se întâmplase în urmă cu mai bine de un an, pe când Macy, recent promovată şefă de brigadă, lucra la Echipa de Recuperare şi Reconstrucţie #553, de la Lacul Champlain, la graniţa de nord a nou-cuceritului teritoriu ce fusese atribuit familiei Fontaine. Gherilele, triburile de intruşi şi sălbăticiţii fuseseră alungaţi din regiune după zece ani de luptă crâncenă, iar R&R #553 se mutase acolo pentru a reface două secole de dezastru ecologic. Înainte ca echipa să-şi înceapă munca, în lac nu prea mai trăia nimic, în afara numeroaselor alge albastre-verzui, a crabilor chinezeşti, a peştilor-şarpe şi a unei varietăţi letale de zambilă de apă bogat ramificată, cu creştere rapidă şi viguroasă, care a fost introdusă de multe organiza îi de protecţie a apei dulci pe la mijlocul secolului XXI, cu ocazia unor timpurii încercări eşuate de remediere. Şi, din cauza obiceiului de a arde petrolul, din secolele XX şi XXI, un strat caracteristic de sediment, poluat cu reziduuri de combustibil fosil şi metale grele, a acoperit fundul lacului: anaerob, urât mirositor, negru ca smoala şi complet lipsit de viaţă. Macy Minnot era responsabilă de brigada care avea misiunea de a transforma acel nămol petro-antropocen într-un nămol veritabil. Foloseau pompe de mare putere ca să tragă sedimentul şi să-l pompeze prin deflectoare impregnate cu polimeri şi plastizime care îndepărtau metalele grele şi alte substanţe deosebit de toxice, într-o serie de tancuri de fermentaţie în care cocteiluri de microbi modificaţi digerau materialul organic; la finalul procedeului, nămolul curat era amestecat cu o populaţie microbiană echilibrată şi pompat înapoi pe fundul lacului. Le-a luat trei luni ca să lucreze din capătul de nord al lacului şi până la golful Malletts. Echipa a fost lovită de câteva furtuni mari şi hărţuită de sălbăticiţi şi bandiţi – în timpul unui raid, Macy a văzut o grenadă antitanc inteligentă ratând cu mai puţin de un metru o platformă de pompare; obiectul a făcut o răsucire lungă şi leneşă în aer, la înălţime medie, pentru a ataca iarăşi, dar motorul i-a rămas fără combustibil şi a căzut în lac, împroşcând cu nemaipomenit de multă apă barja pe care se afla echipa. Cu toate acestea, munca era cea mai istovitoare. Grea şi murdară, desigur, dar extrem de utilă.

După ce sedimentul şi apa lui vor fi fost prelucrate şi curăţate, lacul avea să fie dotat cu fitoplancton şi plante acvatice, nevertebrate şi peşti: o întreagă reţea trofică alcătuită de la început şi pusă la treabă. Macy aducea venerare Gaiei doar de formă, dar, din punctul ei de vedere, schimbarea unui lac distrus, aproape mort, în ceva aproape de starea lui normală era în mare măsură o experienţă religioasă. Îşi iubea munca şi se trezea în fiecare dimineaţă fericită şi recunoscătoare, dornică să pornească la lucru.

R&R #553 era comandată de Roxy Parrish, o femeie experimentată şi cu minte ascuţită, la vreo cincizeci de ani, care nu înghiţea porcării din partea nimănui, le pretindea oamenilor ei doar competenţă, muncă din greu şi loialitate şi, în schimb, le oferea sprijin şi protecţie nemărginite faţă de capriciile şi fanteziile birocraţilor familiei. Cam la fiecare săptămână, ea se oprea la complexul plutitor de barje condus de Macy, la platformele de pompare şi la baraje, ca să verifice progresele, să discute inconvenientele şi să pălăvrăgească despre celelalte echipe R&R care lucrau în regiune. Într-o seară de vară, Roxy şi Macy se aflau sus, pe podul suspendat al barjei echipei, bând bere şi privind strălucirea apusului pe marea întindere de apă calmă care se lărgea spre dealurile mărunte, îmbrăcate în petice neregulate de pădure nou plantată, de pe ţărmul de est. Un stol de gâşte zbura anevoie spre nord, pe cerul albastru, strigându-se unele pe altele. Macy, la fel de fericită ca întotdeauna, a luat o gură de bere şi s-a gândit că, anul viitor, gâştele vor găsi o casă primitoare în locul acela, dacă ar fi vrut să se oprească pentru o vreme. I-a spus ceva în acel sens şefei ei, iar Roxy a întrebat-o cam ce crede că va face ea anul viitor, pe vremea aceea.

— Când se va încheia acest proiect? Bănuiesc că asta depinde de locul unde vom fi trimişi, îi răspunse Macy.

Stătea sprijinită pe spate în scaunul de pânză, cu părul castaniu lăsat liber pe umerii cămăşii de dril, legănând cu mâinile ei înăsprite sticla de bere în dreptul fermoarului de la blugi, cu ghetele de lucru cocoţate pe balustrada podului suspendat.

— Asta este o echipă destul de bună, aşa că înţeleg de ce vrei să rămâi alături de noi. Dar eşti tânără, ai ceva talent şi ai nevoie de întreaga experienţă de care poţi avea parte. Cred că

ar trebui să-i arunci o privire ăsteia, îi spuse Roxy, scoţându-şi tableta din geanta cu bretea.

Atunci a aflat Macy pentru prima oară că sfântul verde Oscar Finnegan Ramos şi Avernus, scandaloasa maestră a geneticii, sponsorizau construirea unui biom în oraşul Rainbow Bridge de pe Callisto, al doilea satelit ca mărime al lui Jupiter, şi că familia Peixoto strângea o echipă care să îi construiască ecosistemul de la început.

— De ce eu? Întrebă Macy. Este o amenajare de uscat. Este un proiect mare şi într-un loc ciudat, dar atâta tot.

— Citeşte specificaţiile, o sfătui Roxy. O mare parte din suprafaţa parcului va fi ocupată de un lac cu apă dulce. Au nevoie de oameni care să fie în stare să-l trezească la viaţă, iar unul dintre aceşti oameni va fi responsabil de ecologia microbiană. Este o lucrare interesantă şi te va pune la încercare în cele mai atractive moduri. Inginerul care apare în listă ca lider al echipei, Emmanuel Vargo, este un specialist de vârf în domeniul său şi pun pariu că ai putea învăţa tot felul şiretlicuri noi de la exteriori. De mai bine de o sută de ani, ei au dezvoltat şi întreţinut ecosisteme cu ciclu închis. Şi apoi există şansa să te întâlneşti şi poate să şi lucrezi cu Avernus, care este aproape la fel de celebră ca Darwin, Einstein sau oricare om de ştiinţă pe care l-ai putea numi.

— Apreciez prezentarea convingătoare, replică Macy. Dar este un drum îngrozitor de lung de parcurs şi trebuie să fie o sută de oameni mai pregătiţi decât mine care pot să lucreze la acest proiect. Poate chiar o mie.

— N-aş fi atât de sigură. Te numeri printre cei mai tari specialişti în tehnică microbiană pe care îi cunosc. Ai un stil sincer, care uneori provoacă fricţiuni cu alţi şefi de brigadă, dar eşti o lucrătoare harnică, tânără, deşteaptă şi ambiţioasă. Iar acest gen de ocazii vine doar o dată în viaţă, Macy. S-ar putea să nu realizezi asta acum, dar o vei face.

— Încep să înţeleg că nu prea am de ales în privinţa voluntariatului.

— Iată stilul sincer de care vorbeam, constată Roxy. O să fiu la fel de sinceră. Speram că o să accepţi asta imediat. Nu doar pentru că mi-ai uşura sarcina, ci pentru că eu cred cu adevărat că asta este o mare şansă pentru tine şi, dintre toţi oamenii mei, tu eşti candidatul cel mai potrivit. Aşa că dacă n-o să te

oferi voluntar, atunci, da, voi înainta numele tău mai departe şi nu vei avea niciun cuvânt de spus în aceasta privinţă. Nu suntem noi în Forţa de Apărare Aeriană, dar avem totuşi putere de decizie asupra unora. Iar tu eşti undeva aproape de partea de jos în această ierarhie.

Macy se gândi pentru scurt timp la acel aspect. Fixând cu privirea V-ul stolului de gâşte care se micşora în depărtare, spre marginea întunecată a lumii, spuse în cele din urmă:

— Cel puţin, aş putea şti cine ţi-a cerut să-mi propui asta?

— La drept vorbind, chiar guvernatorul acestei regiuni.

— Louis Fontaine?

— Chiar el. Aparent, încă acordă atenţie carierei tale.

— Guvernatorul nu-mi mai datorează absolut nimic, replică Macy. Şi, chiar dacă ar face-o, nu sunt sigură că i-aş mulțumi frumos pentru asta.

Cu patru ani în urmă, Macy lucrase ca muncitoare R&R în Chicago, ajutând la îndepărtarea ultimelor urme de clădiri şi drumuri de pe malul lacului. Era unul dintre cele mai mari proiecte de recuperare de pe teritoriul familiei Fontaine. Zgârie-norii din centrul oraşului fuseseră înlăturaţi cu ani în urmă, dar activitatea din suburbii şi din afara lor părea că nu se mai termină niciodată. O fugară fără calificare sau protecţie, Macy ar fi continuat şi acum să lucreze ca muncitoare dacă Fela Fontaine, ameţită cu trei droguri diferite, adaptate psihotrop, nu s-ar fi prăbuşit cu flitterul pe care-l furase.

Micul aparat de zbor a trecut razant pe deasupra hectarelor de cioturi de copaci şi moloz, punând oamenii pe fugă în toate direcţiile, apoi a făcut o buclă largă şi s-a întors ca să mai treacă o dată, dar a retezat scheletul ruginit al unui pilon de electricitate şi şi-a pierdut rotorul din coadă. Rotindu-se ca o sămânţă de sicomor cu aripioare, a sfredelit lacul, undeva la câteva sute de metri de ţărm, iar Macy a sărit într-o barcă şi a pornit rapid spre locul unde se scufunda, în mijlocul unei pete de combustibil arzând ce se extindea văzând cu ochii, şi a suferit arsuri de gradul trei la mâini şi pe braţe atunci când a scos-o pe fata inconştientă dintre rămăşiţele aparatului.

Tatăl Felei Fontaine era guvernator al regiunii de nord-est. El a vizitat-o pe Macy la spital, i-a plătit tratamentul medical şi i-a pus la dispoziţie o bursă şcolară care i-a permis să facă liceul, dar ea nu s-a mai văzut de atunci nici cu el, nici cu restul

familiei. Şase luni mai târziu, a aflat că Fela Fontaine s-a sinucis. Din punctul ei de vedere, acela fusese sfârşitul chestiunii. Sigur, i se oferise ocazia de a se pregăti mai bine, dar simţea că, după patru ani, îşi dovedise valoarea. A absolvit prima din clasa şi a lucrat din greu la primul ei post, staţia de epurare – mare cât un oraş – a lacului Michigan, unde a rezolvat o problemă încâlcită privind eliminarea apei la reactoarele de remediere şi şi-a câştigat promovarea ca şefa de grup. A fost întotdeauna recunoscătoare pentru impulsul care i-a fost dat, dar voia să lase acea întâmplare în urmă, dorea să fie definită de ceea ce putea face, voia să-şi facă propriul ei drum în viaţă, fără vreun ajutor sau vreo protecţie.

Aşa că simţea o scânteie de mânie şi de resentiment faţă de modul în care, ocazional, guvernatorul îi întindea o mână şi intervenea în viaţa ei; când Roxy Parrish a încercat sa o convingă că este într-adevăr o ocazie buna, ea i-a răspuns:

— Oricum, ce are asta de-a face cu el? Biomul este o chestiune a familiei Peixoto, nu a celor din familia Fontaine.

— Ar trebui să fii mai atentă la politică. Altfel, într-o bună zi, inocenta o să te vâre în belea.

— Ştiu despre exteriori. Am avut un război cu ei acum o sută de ani. Unii oameni vor să se împace cu ei. Alţii vor să pornească iar un război cu ei, pentru că acum de-abia dacă mai sunt oameni. Unii numesc asta politică, spuse Macy. Eu îi spun prostie. Avem destul încât să putem face bine aici fără a încerca să călcăm în picioare un grup de oameni care se întâmplă să nu trăiască aşa cum am vrea noi să o facă.

— Aceasta este exact poziţia celor din familia Fontaine, zise Roxy. De aceea am sprijinit încercările familiei Peixoto de a ajunge la un fel de înţelegere cu exteriorii şi tot de aceea am sprijinit proiectul acestui biom. Cele mai multe familii i se opuneau, dar familia Fontaine şi alte câteva li s-au alăturat celor din familia Peixoto atunci când proiectul de lege a trecut prin Senat. Şi pentru că familia Peixoto avea nevoie de voturile noastre, vor fi câteva locuri pentru oamenii noştri atunci când se va ajunge la alegerea echipei. Cât despre asta, nu eşti singura specialistă în tehnică microbiană care este propusă. Pe listă sunt persoane din fiecare regiune, dar cred că ai o şansă reală. Eşti tânără, dar eşti bună. De partea ta ai şi lucrarea pe care ai realizat-o la Lacul Michigan, iar felul în care faci nămolul mort să

revină la viaţă este un lucru încântător de privit. Procentul tău de reversie este atât de coborât, încât abia dacă se înregistrează.
— Aşa cum spui tu mereu, e mai uşor să faci un lucru bine de prima dată, decât să tot revii asupra lui.
— E mai uşor, dar cere şi multă pricepere.
— Dacă sunt selectată, sper să fie mai degrabă din cauza a ceea ce pot să fac, insistă Macy.
— Nu cred că Emmanuel Vargo are să dea atenţie altui factor.
— Atunci, e în ordine. Cred că le poţi spune că m-am oferit ca voluntară.
Roxy luă o înghiţitură din sticla de bere.
— Chiar în dimineaţa asta, câţiva dintre lucrătorii mei au dat peste rămăşiţele unui templu de-al sălbăticiţilor în subsolul unei ruine mari şi vechi – părţi de automobile, oase, o piramidă cu peste o sută de cranii de om. Unele dintre ele sunt mici, cranii de copii… Lumea este mult schimbată în rău, puştoaico. O să fie nevoie de mult timp şi de mult efort ca să o reparăm. Dacă pleci acolo, departe, îţi pot promite că vor fi destule de făcut când te vei întoarce.

Macy a încercat să nu se gândească prea mult la propunere. Şi-a spus că are puţine şanse să ocupe un loc în echipă şi că, dacă o fi să fie, se va ocupa atunci de detalii, între timp având destul de multă muncă de făcut. Aşa că a fost surprinsă că a simţit o acută dezamăgire când, două săptămâni mai târziu, a aflat că nu a reuşit la prima selecţie. S-a refugiat iarăşi în munca ei. Proiectul Lacului Champlain se apropia de final, când Roxy a sunat-o şi i-a spus că Emmanuel Vargo dorea să îi vorbească.

Inginerul sosi cu un convertoplan care se opri deasupra vârfurilor copacilor şi apoi coborî elegant pe o pajişte de la marginea lacului. Era un bărbat înalt, spătos, cu ten închis la culoare şi chel ca un glonţ, îmbrăcat în blugi şi cu o jachetă de mătase galbenă, scumpă, dar mototolit i, cu o pată de cafea pe un rever. Prinse ferm mâna fetei şi i-o scutură, studiind-o apoi pe Macy cu o privire pătrunzătoare şi cercetătoare.
— Hai să ne plimbăm puţin prin pădure, propuse el.

Era o zi frumoasă şi rece, de la mijlocul lunii octombrie.
Au hoinărit pe sub pomii încărcaţi cu splendide frunze roşii şi aurii. Soldaţi înarmaţi cu arme cu pulsaţie mergeau înaintea şi în

urma lor. Emmanuel Vargo puse întrebări pertinente despre munca lui Macy, mai înainte de a trece la subiect şi de a-i spune că persoana care fusese numită iniţial să creeze partea de ecologie microbiană a biomului de la Rainbow Bridge s-a retras din proiect.
— Este din Uniunea Europeană, din familia Couperin. În urmă cu zece zile, capul familiei Couperin a murit, iar succesorul lui rămâne credincios liniei dure împotriva exteriorilor. Unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut a fost să-i retragă pe cei trei oameni pe care familia lui i-a pus la dispoziţia echipei. Ghinion pentru ei, noroc pentru noi, fiindcă putem acum să numim trei brazilieni ca înlocuitori. De aceea mă aflu aici, Miz[17] Minnot. Te rog să te gândeşti dacă ai vrea să te alături echipei.
Stăteau într-un mic luminiş. Frunzele unui pâlc de puieţi de arţar străluceau roşii ca sângele proaspăt în lumina soarelui de după-amiază. În aerul curat stăruia o boare răcoroasă.
— Vă pot pune o întrebare, domnule Vargo? Îndrăzni Macy.
Zâmbetul lui Emmanuel Vargo lăsă să i se vadă dinţii cafenii şi strâmbi, iar ochii lui străluciră de o sinceră buna dispoziţie.
— Orice doreşti.
— Sunteţi aici pentru că m-a recomandat cineva de foarte sus din familia Fontaine?
— Sunt aici pentru că tu eşti cea mai bună dintre toţi ecologiştii microbiologi propuşi. Din păcate, un nonsens politic a făcut ca eu să selectez în primă fază pe altcineva. Din fericire, acelaşi nonsens politic îmi dă şansa să remediez situaţia. Nu ai multă experienţă, dar majoritatea celorlalţi candidaţi se află în aceeaşi situaţie – celelalte familii s-au împotrivit să propună personal mai în vârstă. Nu contează. În acest caz, cum noi lucrăm într-o zonă nouă şi necunoscută, priceperea contează mai mult decât experienţa. Şi cred că tu eşti capabilă să faci lucrarea asta. De aceea am venit aici să îţi cer personal să îmi faci onoarea de a te alătura echipei mele.

---

[17] În Statele Unite şi în Marea Britanie, apelativul „Ms" (pronunţat „Miz'' mai ales de britanici) este utilizat în referirea la o femeie, indiferent de starea ei civilă, tinzând să înlocuiască mai tradiţionalele „Miss" (domnişoară - folosit în cazul femeilor tinere nemăritate) şi „Mrs" (doamnă - adresat unei femei căsătorite, indiferent de vârstă).

Macy nu era genul de femeie la care majoritatea bărbaţilor s-ar uita de două ori, dar când a zâmbit, faţa ei şi-a pierdut obişnuita expresie reţinută şi s-a transformat complet, ca o încăpere cu obloane inundată brusc de lumina soarelui. Acum era rândul ei să zâmbească şi să spună:

— Nu m-am oferit deja ca voluntară? Când aveţi nevoie de mine?

— Cât de repede îţi poţi face bagajele?

O oră mai târziu, Macy zbura de acolo împreună cu Manny Vargo. A doua zi, ea a început pregătirea laolaltă cu restul echipei lui. Iar acum era pe Callisto. Acum trebuia să-şi dovedească iarăşi valoarea.

Avea să fie dificil. Nu doar din cauza morţii lui Emmanuel Vargo, deşi aceasta era un rău îndeajuns de mare, ci şi pentru că Euclides Peixoto preluase conducerea activităţilor zilnice ale echipei de construcţie. Şi, cu toate că era bun să țină discursuri şi să-i flateze pe diplomaţii şi reprezentanţi guvernului de pe Callisto, Euclides Peixoto nu ştia nimic despre ingineria de ecosistem şi nu arătase niciun interes pentru proiectarea unui biom sau pentru pregătirea echipei. Aceasta nu îl împiedicase însă ca, în mai multe ocazii, să-i spună lui Emmanuel Vargo cum să-şi facă treaba. Ignoranţa lui privind ingineria de ecosistem se potrivea perfect cu lipsa lui de talent în conducerea oamenilor şi, ca mulţi alţi oameni născuţi cu anumite privilegii şi protejaţi de aceleaşi privilegii de consecinţele eşecului, nu avea timp pentru sfaturile venite de la oameni pe care îi credea inferiorii lui.

Profesor doctor Sri Hong-Owen, cea care-l ajutase pe Manny Vargo să proiecteze ecosistemul biomului, urma să sosească la Rainbow Bridge în cel mult patru săptămâni, la bordul unei fregate dotate cu noul motor cu fuziune. Între timp, proiectul ar fi avut o şansă mai mare de succes dacă familia Peixoto ar fi fost de acord să-i permită unuia dintre inginerii locali să preia conducerea lucrărilor – cineva care să ştie ce anume era de făcut, cineva care să lucreze alături de echipă şi să asculte părerile oamenilor. Dar asta nu era numai inacceptabil din punct de vedere politic, ci implica şi o chestiune de mândrie. Aşa că echipa a rămas blocată cu Euclides Peixoto şi cu toanele lui imprevizibile şi de neclintit. Deşi şi-ar fi putut realiza proiectele după sfaturile lui Sri Hong-Owen şi ale unei

echipe de experţi, era foarte posibil ca el să şi-o ia în cap că ştie mai bine decât ei, pentru ca el se afla la faţa locului, iar ei la aproape un miliard de kilometri distanţă. Sau, dacă era confruntat cu o problemă care trebuia soluţionată imediat, fără răgazul de a se consulta cu cineva de pe Pământ, el ar fi putut fie să se blocheze, fie sa ia o decizie proastă, ca mai apoi, din mândrie, să refuze să mai dea înapoi. Şi, desigur, cei mai mulţi din echipă nu-l puteau contrazice. Familia Peixoto era cu mult mai conservatoare decât familia Fontaine, dar chiar şi sub conducerea unui Fontaine nu ar fi fost prudent să îi răspunzi cuiva dacă nu aveai o minimă înrudire de sânge cu acesta deşi, cel puţin, te puteai plânge de şefi în absenţa lor.

Dar chiar şi aşa ceva era prea riscant cu un Peixoto pe post de şef. Oricine era prins criticându-i pe oamenii care le erau stăpâni putea fi acuzat de trădare, spioni şi turnători erau pretutindeni, iar pedepsele pentru lipsă de loialitate erau severe, aşa că toţi cei care erau proprietate a familiei Peixoto îşi ţineau părerile pentru ei înşişi. Macy era destul de sigură că nici măcar Ernest Galpa, acum cel mai în vârstă membru al echipei, un bătrânel cumsecade, care lucrase cu Emmanuel Vargo vreme de zece ani şi care a plâns fără ascunzişuri la aflarea veştii morţii lui Manny, n-ar fi îndrăznit să-l provoace pe Euclides Peixoto dacă acesta ar fi decis asupra unui mers al lucrurilor care ameninţa succesul proiectului.

Teoretic, membrii echipei care proveneau din alte familii ar fi putut să-i ţină piept cu un anumit grad de impunitate. Dar Cristine Quarrick şi Patrick Alan Allard proveneau din familia Nabucu, mai de şcoală veche decât familia Peixoto; apoi cu toţii ştiau că Cesar Puntarenas nu era altceva decât un spion care raporta direct consiliului familiei Fonseca şi, cu toate că Ursula Freye avea un al treizeci şi doilea grad de consangvinitate cu familia Fontaine, fiind fiica unei verişoare de-a doua a unicului lor sfânt verde, ea era roasă de fantezii paranoide privind conspiraţia care îi omorâse iubitul. Macy nu putea decât să spere că atunci când Euclides Peixoto o va da serios în bară – şi ea socotea că termenul „când" era mult mai probabil decât „dacă" – să nu aibă nimic de-a face cu sfera ei de responsabilitate. Fiindcă dacă el i-ar ordona să facă ceva tâmpit, probabil că ea ar fi îndeajuns de proastă să-l refuze, şi atunci el ar umili-o, i-ar fi ponegri numele şi ar trimite-o înapoi pe Pământ

cu reputaţia de sabotoare. După aceea, ar trebui să fie extrem de norocoasă ca să mai prindă o slujbă la spart pietre într-o carieră.

Din fericire, Macy nu avea prea mult timp la dispoziţie pentru a se îngrijora cu privire la modurile diferite în care bărbatul ar fi putut distruge proiectul. Avea destulă muncă de făcut şi era nevoită să o facă rapid.

Pentru început, ecosistemul microbian al biomului – repertoriul metabolic combinat al unor trilioane de lucrători microscopici care susţin ciclurile de fixare a carbonului, reciclarea substanţelor nutritive şi descompunerea organică – trebuia să fie gata şi operabil mai înainte ca lacul să poată fi plantat şi populat cu peşti şi nevertebrate. Macy trebuia să crească întâi culturile starter, să însămânţeze paturile de stuf şi recifurile de stromatolite[18] care urmau să filtreze apa lacului şi să recicleze substanţele nutritive şi, de asemenea, trebuia să ţină legătura cu echipa responsabilă de plancton, pentru a produce o cultură mixtă de bacterii, alge albastre-verzi şi diatomee care să limpezească apa lacului ataşându-se de particulele suspendate şi elaborând fire de mucopolizaharide care să formeze acumulări difuze suficient de grele încât să se scufunde, ieşind din coloana de apă. Acest procedeu de floculare, care nu doar că ar permite fotosintezei să aibă loc la toate nivelurile de adâncime ale lacului, ci ar produce şi un strat de nămol bogat în substanţe organice, urma să fie iniţiat prin injectarea de mari volume de culturi mixte în fiecare sector al lacului, în timpul ceremoniei oficiale de inaugurare. Aceasta urma să aibă loc peste treizeci şi două de zile, după sosirea lui Sri Hong-Owen şi după ce lacul ar fi ajuns la nivelul lui final. Era un termen ferm. Doar că, de cum au început lucrul, Macy şi echipa responsabilă de plancton au dat peste o problemă serioasă: diatomeea pe care plănuiseră să o folosească, o suşă modificată de *Skeletonema costatum,* nu creştea atât de repede pe cât ar fi trebuit s-o facă atunci când era cultivată în amestecul lichid care umplea lacul. Dacă nu puteau obţine dublarea ritmului până la nivelul pe care ar fi trebuit să-l aibă, nu numai că le-ar fi lipsit câteva sute de kilograme de biomasă

---

[18] Structură calcaroasă multistratificată, de formă variabilă, constituită în general din lamine fine, suprapuse, produse de activitatea biotică a coloniilor de cianobacterii.

de diatomee, dar ar fi trebuit să ajusteze corespunzător şi ritmurile de creştere ale tuturor celorlalte microorganisme.

Era genul de problemă pe care Macy se bucura să o poată rezolva. Ingineria de biom era mai mult o artă decât o ştiinţă, un joc complicat sau un puzzle în care fiecare element le afecta pe toate celelalte, complexitatea crescând exponenţial cu fiecare adăugare a unei noi specii. Plantele concurau pentru substanţe hrănitoare şi lumină; animalele păşteau plante sau vânau alte animale; microorganismele descompuneau materialul organic mort şi reciclau azotul, fosforul şi sulful într-o formă pe care celelalte organisme s-o poată utiliza. Dacă o singură specie era extrasă sau adăugată acestei reţele, relaţiile dintre toate celelalte specii erau schimbate într-o mai mare sau mai mică măsură, nu întotdeauna predictibilă. Macy avea abilitatea deosebit de utilă de a putea să reţină mental modelele de substanţe hrănitoare şi de flux energetic şi să le examineze din diferite unghiuri, vizualizând potrivirile şi echilibrele lor interschimbabile, putând prezice cum s-ar propaga în sistem schimbările unui singur parametru. Nu era la fel de bună ca Manny Vargo, care ar fi fost în stare să dirijeze echivalentul a două sau trei simfonii deodată, cu coruri, clopote şi orgi tunătoare. Era însă competentă, obişnuită să lucreze din greu şi cu termene de predare imposibile, iar oraşul i-a pus la dispoziţie doi asistenţi buni şi exclusivitate în folosirea unei instalaţii bine echipate pe malul vestic al lacului. Era foarte încrezătoare că va reuşi.

Instalaţia era amplasată în jurul bazei unuia dintre marii stâlpi arcuiți de susţinere alcătuiţi din fire filate de fulerenă care sprijineau cortul biomului. La baza lui, stâlpul se lărgea într-o structură de forma unei tărtăcuţe, înaltă de zece etaje, perforată de apartamente cu terase şi ridicându-se deasupra pieţei, alături de marele hău negru şi gol ce urma să fie un golf puţin adânc, atunci când lacul va fi fost umplut. Laboratorul lui Macy se afla la parterul stâlpului perforat şi bioreactorii unde ea şi cei doi asistenţi creşteau culturi pure şi mixte de microorganisme fuseseră amplasaţi în piaţă. Acolo lucra ea când şeful celor care se ocupau cu paza echipei, Speller Twain, şi cel mai tânăr şi mai nou membru al echipei diplomatice braziliene, Loc Ifrahim, veniră la ea. Trecuseră unsprezece zile de când începuse umplerea lacului. Macy şi cei doi asistenți ai ei, Argyll

Hall şi Loris Sher Yanagita, se aflau în toiul unei discuţii despre cultura problematică de diatomee, când cei doi bărbaţi dădură buzna.

— Trebuie să vorbim cu Miz Minnot, le spuse Speller Twain asistenţilor lui Macy.

Era un tip voinic, cu părul blond tuns scurt, ca bărbaţii din echipă, şi cu o privire chinuită şi acră. Mânecile salopetei lui fuseseră smulse, lăsându-i la vedere braţele musculoase acoperite cu tatuaje militare.

— E o chestiune de echipă, aşa că daţi-i drumul, de ce n-o faceţi? Adăugă el.

— Au de lucru, spuse Macy; deşi se aşteptase la ceva în genul acela, simţi dintr-odată că gura îi era uscată şi că inima îi bătea rapid şi uşor. În plus, s-ar putea să doriţi să ieşiţi din raza camerelor de filmat de aici – credeţi sau nu, există cetăţeni care nu au altceva mai bun de făcut decât să mă urmărească pe mine lucrând. Dacă doriţi să vorbim confidenţial, cel mai bine o facem afară.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, iar diplomatul ridică din umeri şi spuse:

— De ce nu?

Macy îi conduse dincolo de bioreactoare, către digul care se întindea spre scobitura uscată a golfului. Se îndreptă direct spre capăt, mergând cu paşi târşâiţi, când pe călcâi, când pe degete, fiindcă era cel mai bun mod de deplasare în condiţiile de gravitaţie scăzută de pe Callisto, şi lăsând ceva distanţă între ea şi cei doi bărbaţi. Avea nevoie de puţin timp ca să se calmeze şi să lase deoparte mânia şi spaima stârnite de suspiciunea lor.

Când s-a întors spre ei, a văzut că Speller Twain se oprise la jumătatea drumului de-a lungul digului, sprijinindu-se de balustradă ca un vizitator ocazional, în vreme ce Loc Ifrahim îşi târa picioarele spre Macy.

— De ce nu îmi spuneţi exact ce vă deranjează? Îi sugeră ea diplomatului. Atunci aş putea să vă spun că nu pot face nimic în acea privinţă şi aş putea să mă întorc la munca mea.

— Mi s-a spus că vorbeşti deschis, zise Loc Ifrahim zâmbind.

Era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Macy, şi avea faţa îngustă şi inteligentă, încadrată de păr negru, răsucit în zeci

de codiţe împletite care îi fluturau pe umerii costumului alb de mătase. În mod oficial, el făcea parte din delegaţia comercială, dar toată lumea ştia că era un spion al guvernului.
— N-am să-mi cer scuze pentru felul meu de a vorbi, domnule Ifrahim, îl informă Macy. Nu am fost crescută cu avantaje ca ale dumitale.
— De fapt, copilăria mea a avut extrem de puţin din ceea ce ai putea numi avantaje, spuse Loc Ifrahim. Am fost însă îndeajuns de norocos să nu fiu crescut în sânul vreunei secte ciudate care crede că adevărul universal poate fi aflat jucând şarade matematice cu pi. Sunt curios, mai crezi încă în asta, Miz Minnot?

Macy era obişnuită să fie luată peste picior în legătură cu educaţia ei ciudată. Fusese nevoită să îi facă fată încă din vremea când s-a angajat ca lucrătoare la R&R.
— Eu mi-am depăşit copilăria, domnule Ifrahim. Cu dumneata cum e?
— Eu am dobândit tot felul de virtuţi de modă veche pe care încă încerc să le aplic modului în care îmi conduc viaţa, răspunse Loc Ifrahim. Loialitatea cuiva faţă de familie şi de prieteni, de pildă. Cu *dumneata* cum e, Miz Minnot? Ştiu că nu ai niciun fel de loialitate faţă de familia ta, fiindcă fugi de ei. Dar eşti oare loială faţă de prieteni? Simţi un fel de loialitate faţă de Ursula Freye, de pildă?

Deci asta era, exact cum îşi imaginase.
— Nu sunt sigură că şi-ar dori ca eu să o numesc prietenă, zise ea. Ne tragem din acelaşi loc, dar cam asta este tot ceea ce avem în comun. Mai mult, Ursula are consangvinitate şi e o obsedată de protocol. Ne-a explicat destul de clar asta în timpul pregătirii.
— Îi place să-ţi comande. Chiar şi aşa, sunt sigur că ai ajuta-o dacă ar da de un necaz.
— Ce fel de necaz?
— Cum ţi se pare Miz Freye? Întrebă Loc Ifrahim.
— Nu ştiu. Obosită şi un pic maniacă, presupun. Ca noi toţi.
— Maniacă, mmm, mormăi Loc Ifrahim, părând că-i place gustul produs de cuvânt pe limba lui. Ţi-a spus ce are de gând să facă?
— Se pare că dumitale ţi-e greu să treci direct la subiect, domnule Ifrahim. De vreme ce nu este tocmai un secret, dă-mi voie să vorbesc deschis ca să lăsăm deoparte problema asta.

Ursula crede că moartea lui Emmanuel Vargo n-a fost un accident. Crede că a fost omorât. A alergat încolo şi încoace căutând indicii, iar acum aş crede că v-a provocat un soi de deranj. Cum mă descurc?

În codiţele negre şi lucioase ale lui Loc Ifrahim erau prinse mărgele de diferite mărimi şi culori. Ele zornăiră şi clincăniră când se întoarse spatele la Macy, prinse cu ambele mâini balustrada din capătul digului şi privi, sau se prefăcu foarte bine că priveşte de-a latul micului golf. Pielea lui de culoarea scorţişoarei era perfectă. Purta inele pe fiecare deget şi avea cele mai îngrijite unghii pe care Macy le văzuse vreodată (ale ei, chiar dacă şi le tăia scurt, erau zdrenţuite şi rupte, iar unghia de la degetul mare al mâinii drepte era învineţită până la negru de când şi-o prinsese în ecluza de prelevare de probe a unuia dintre bioreactoare). Parfumul lui persista în aerul rece dintre ei, un miros înţepător ca al unei coji de portocală sau ca al zahărului ars.

În cele din urmă, se întoarse să o privească pe Macy şi zise:

— Crezi că domnul Vargo a fost ucis?

— Dacă dumneata cauţi o cale prin care să-mi ceri să te ajut să afli ce a făcut Ursula între timp, ar trebui să ştii că nu sunt o turnătoare, domnule Ifrahim.

— Nu vreau să mă ajuţi. Pe ea vreau s-o ajuţi, replică Loc Ifrahim.

— Ai consangvinitate, domnule Ifrahim?

Zâmbetul lui Loc Ifrahim nu se modifica, dar ceva se schimbă în spatele ochilor lui.

— Nimeni din serviciul diplomatic nu are niciun grad de consangvinitate. Asta garantează că suntem pe deplin imparţiali.

— Nici eu nu am. Dar Ursula Freye are un grad de consangvinitate de treizeci şi doi în familia Fontaine. Iar familia Fontaine e stăpână până şi pe fundul meu. Aşa că dacă vrei pe cineva care să o convingă să nu mai cerceteze circumstanţele morţii lui Manny Vargo, nu sunt eu persoana care să o facă. Dacă, din indiferent care motiv, dumneata nu vrei să vorbeşti cu ea, atunci poate că ar trebui să-l rogi pe domnul Peixoto să se ocupe de asta. El este consangvin al unei familii şi tot el ar trebui să fie responsabil de această echipă.

— O, nu este genul de treabă pe care aş vrea să i-o încredinţez.
— Nici treaba mea nu cred că este.
— Greşeşti, Miz Minnot. Există mulţi oameni în Rainbow Bridge care nu sunt deloc în favoarea acestui proiect şi nici a Marii Brazilii. Continuându-şi anchetele, Miz Freye ar putea să le facă jocul, iar asta ne-ar dăuna tuturor.
— Atunci, reţineţi-o în interiorul biomului. Dispuneţi ca domnul Twain să o tină în arest la domiciliu.
— Am putea *încerca* să o facem să tacă, spuse Loc Ifrahim, dar domnul Twain crede că asta ar produce mai mult deranj decât este cazul. Şi trebuie să spun că sunt de acord cu el. Ar trebui să îi explicăm familiei apropiate a Ursulei Freye de ce am fost nevoiţi să o facem. Şi nu-i putem împiedica pe exteriori să vină în biom, fireşte, şi nici nu le putem spune de ce nu ar trebui să discute cu Miz Freye. Nu, ar fi cel mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă tu ai discuta în linişte cu compatrioata ta. Dacă i-ai spune că ştim ce face, că îi înţelegem durerea şi că vrem să o ajutăm în orice fel putem.
— Acesta este un ordin sau îmi cereţi un serviciu? Întrebă Macy.
— I-aş putea cere domnului Twain să te convingă să o faci, replică Loc Ifrahim. Aş prefera însă să te oferi în mod voluntar, din prietenie şi loialitate. Prietenie faţa de compatrioata ta şi loialitate faţă de echipă şi de misiunea ei. Fiindcă, dacă Ursula Freye nu-şi încetează mica ei cruciadă prostească, va avea necazuri şi restul echipei, influenţând negativ nu doar acest mic proiect, ci, cu siguranţă, şi reputaţia familiei Fontaine. Şi, chiar dacă nu ai deloc consangvinitate, acest lucru îţi va afecta şi ţie reputaţia, Miz Minnot. Oamenii vor spune că ar fi trebuit să faci ceva în această privinţă. Vor spune chiar că ai fost implicata în închipuirile nebune şi complet nefondate ale lui Miz Freye. Şi mă îndoiesc serios că familia Fontaine va fi încântată să audă că ai stat prin preajmă şi nu ai făcut nimic ca să o ajuţi.
— Îmbrac-o în ce cuvinte îţi place: vrei ca eu să vă fac munca murdară.
— Discută cu Miz Freye. L-am convins pe domnul Twain să-ţi acorde un răgaz de două zile. După aceea, va dori un raport despre progresele făcute. Pentru binele tău, îţi sugerez să ai ceva pozitiv să-i spui, încheie Loc Ifrahim şi schiţă o plecăciune grăbită, după care se îndepărtă târşâindu-şi picioarele de-a lungul digului către Speller Twain, care se îndepărtă de

balustradă, îşi atinse colţul unui ochi cu degetul arătător şi apoi îl îndreptă în direcţia lui Macy, ca pe un pistol. Gestul lui îi spunea: *voi fi cu ochii pe tine.*

După ce fugise din sectă, Macy îşi petrecuse câţiva ani pe străzile din Pittsburgh. Ştia totul despre schema poliţist bun/poliţist rău. Ar fi fost amuzant, serios, dacă n-ar fi văzut cum acţiona Speller Twain. La fel ca la întâlnirea de lucru din urmă cu două zile, când Delmy March, omul responsabil de echipa care avea în sarcină peştii şi mamiferele acvatice, l-a corectat pe Euclides Peixoto asupra unui punct privind orarul trezirii la viaţă. Euclides Peixoto s-a simţit jignit şi i-a spus lui Delmy că el nu va tolera acea discuţie plină de ocolişuri şi deloc constructivă, iar Speller Twain s-a dezlipit de peretele de care stătea rezemat, a traversat încăperea în două salturi sprintene, l-a prins pe Delmy, răsucindu-i braţul, şi i-a vârât vârful negru al unei staţii portabile de bruiaj după ureche, producându-i convulsii atât de puternice, încât aceasta fusese cât pe-aci să-şi muşte limba.

Aşa că, în loc să treacă pe lângă cei doi bărbaţi, care fără îndoială că doreau să-i ofere vreun sfat de despărţire, Macy sări peste balustrada digului, pluti vreo patru metri şi se îndepărtă, luând-o în jos pe fundul golfului. Gândurile îi erau încâlcite şi orice fel de activitate fizică era de obicei o cale potrivită ca să se elibereze de ele, dar mai ales acolo şi atunci, ea dorea să scape de toate şi, cum ieşi din gura largă a golfului, o rupse la fugă, cu paşi mari şi uşori care micşorau cu repeziciune distanţa, trecând de un promontoriu jos şi nisipos, plantat cu palmieri tineri şi puieţi de yucca, continuând să alerge sub lumina albă şi limpede a candelabrelor şi bolta neregulat capitonată a cortului spre ovalul lung de apă din cea mai adâncă parte a lacului. Puţin mai spre sud era zidul jos şi negru al batardoului care încercuia locul unde se construia un arhipelag de mici insule, o schimbare de ultimă oră în specificaţiile de peisaj, iar dincolo de el era forma terasată a insulei principale. Fundul lacului era construit din acelaşi material ca şi batardoul, un înveliş de compozit fulerenic, uşor şi incredibil de rezistent, negru şi fin, striat ca un muşchi, întins peste o substructură izolatoare de câţiva metri adâncime, care îl ancora de gheaţa dură, modelat şi conturat cu adâncituri şi pante, şanţuri şi mase

de recifuri ridicate. Era ca şi cum ai alerga într-o cadă enormă, plină doar pe jumătate cu apă.

Macy începuse să transpire de-acum. Îşi scoase şapca şi continuă să alerge cu părul desfăşurându-se în urma ei precum coada unei comete ruginii. În condiţiile de gravitaţie scăzută de pe Callisto, alergarea era mult mai uşoară decât mersul, dar schimbarea de direcţie era dificilă, pentru că aveai încă aceeaşi masă, dar o forţă de tracţiune cu mult mai mică; trebuia să te gândeşti din timp, să faci ocoluri largi în jurul obstacolelor şi să încetineşti treptat, pentru că încercarea de a te opri brusc putea să te facă să te dai de-a berbeleacul. Bill Highbridge şi-a învineţit câteva coaste când s-a izbit de unul dintre bolovanii plasaţi pe creasta insulei principale, iar Pilgrim Greeley şi-a rupt încheietura într-o cădere groaznică, dar Macy alerga pe fundul lacului în fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun, lăsându-şi gândurile să se aşeze, pregătindu-se să înfrunte orice probleme i-ar fi scos în cale ziua respectivă, aşa că schimbă direcţia spre sud, uşor şi calm, mergând în paralel cu marginea apei, al cărei nivel mai creştea puţin în fiecare zi.

Apa care umplea albia lacului din centru spre exterior se întindea acum pe circa o jumătate de kilometru, în porțiunea cea mai lată a acesteia. După încă o săptămână, avea să clipocească pe ambele maluri, iar Macy va fi nevoită să-şi facă alergarea de dimineaţă de-a lungul marginii drumului rutier. Priveliştea era deja una impresionantă: un canal vast de apă ruginie, tulburat de zeci de şuvoaie rapide curgând din ţevile care se deschideau spre el de pe fiecare ţărm, valuri care veneau şi se retrăgeau, spărgându-se în spume albe. Desigur, Callisto nu ducea lipsă de apă – satelitul era acoperit în întregime de gheaţă, oceanul îngheţat al micii lumi înconjura un miez de rocă silicatică –, numai că la circa -170° Celsius apa era dură ca granitul. Pentru a crea lacul, apa trebuia extrasă şi topită, prelucrată pentru a îndepărta compuşii de sulf, a elimina excesul de dioxid de carbon şi a adăuga oxigen, apoi pompată prin kilometri de ţevi încălzite în camera biomului. Gura de vărsare a uneia dintre aceste ţevi ieşea de pe dig la câteva sute de metri distanţă, iar apa aburindă care cădea într-o tulburare spumoasă îi electriza lui Macy sângele cu mirosul ei nemaipomenit. Apa fusese îngheţată timp de miliarde de ani, dar nu era nevoie decât de puţină energie degajată pentru a

slăbi legăturile hidrogen-hidrogen şi a schimba starea de agregare de la solid la lichid, ca şi cum ai readuce o fosilă la viaţă.

Cele trei imense maşini care extrăgeau, prelucrau şi topeau gheaţa, uriaşul cort care găzduia biomul şi biomul însuşi reprezentau o risipă enormă de tehnologie, energie, muncă şi imaginaţie omenească. Macy era hotărâtă să onoreze planul grandios al exteriorilor cu propria ei contribuţie, dar – deşi creierul îi zbârâia de atâtea cunoştinţe şi vârfurile degetelor îi tremurau, abile, deşi petrecuse sute de ore plănuind fiecare detaliu cu echipa responsabilă de plancton şi cu bietul Manny Vargo – acolo, în Marea Brazilie, pe Pământ, avusese parte de multe nopţi nedormite. Starea de visare produsă de gravitaţia scăzută şi de ciudatul gust al aerului, zgomotele stranii care-şi găseau ecoul în spaţiul cu tavan înalt din baza scobită a stâlpului (alesese să doarmă în laborator), toate acestea contribuiseră la insomnia ei, dar cel mai mult o zgândăreau grijile pe care şi le făcea în orice privinţă. Ea era pregătită, doritoare şi capabilă să facă munca pe care o avea de făcut, dar se simţea de parcă făcea surf pe un val permanent de bucurie şi nelinişte. Era acolo. Reuşise. Cu toate acestea, un singur pas greşit ar fi nimicit-o.

Iar acum, de parcă n-ar fi fost de ajuns, trebuia să se descurce cu însărcinarea primită de la Speller Twain şi Loc Ifrahim, omul cu zâmbete şi vorbe meşteşugite. Problema nu era că moartea lui Manny Vargo i-ar fi putut frânge inima Ursulei Freye, aducând-o la disperare şi înnebunind-o de-a binelea, ci că femeia era şi o snoabă absolută, încăpăţânată şi distantă. Indiferent cât de nefericită şi singură ar fi putut fi, ea n-ar fi fost dispusă să accepte sfaturi de la cineva cu o origine atât de umilă ca a lui Macy, iar lui Macy nu-i veni în minte nimeni altcineva din echipă care să poată fi de folos. Cei mai mulţi dintre ei aparţineau familiei Peixoto şi, în ciuda tuturor exerciţiilor al căror scop era să îi facă egali în timpul pregătirii, ei s-au despărţit rapid în facţiuni cu aceeaşi doctrină, grupuri mici de trei sau patru, care făceau abstracţie de sex şi specializare şi îi excludeau pe cei dinafara lor. Cât despre restul, Cristine Quarrick şi Patrick Alan Allard, din familia Nabucu, erau căsătoriţi şi trăiau într-o lume a lor, mică şi confortabilă, negăsindu-şi timp pentru nimeni altcineva în afară de ei înşişi,

iar Cesar Puntarenas era un personaj nesuferit, căruia îi plăcea să-şi scoată în evidenţă reputaţia lui de agent şmecher.

Macy alergă de-a lungul apei care clipocea la ţărm pană când ajunse la unul dintre şuvoaiele de apă, care cobora înspumat printr-un canal turnat, lat de câţiva metri. Sări canalul cu uşurință, dar ateriză pe sol cu stângăcie şi căzu cu capul înainte, o alunecare prelungă, cu mâinile şi picioarele desfăcute, care i-a scos aerul din plămâni. Ridicându-se, îndoindu-şi braţele şi picioarele, descoperind că nu păţise nimic mai grav decât o palma zgâriat i şi ceea ce avea să fie o vânătaie spectaculoasă pe spate, ea văzu una dintre dronele cu micile camere de filmat care înţesau biomul cum stătea deasupra marginii lacului: un dirijabil dolofan, cam de un metru lungime, cu o cameră suspendată îndreptată în direcția ei. Râse şi-i arătă degetul mijlociu, întrebându-se doar cât de mulţi cetăţeni văzuseră mica ei cădere umilitoare, şi atunci îi veni în minte cea mai bună cale de a ajunge la Ursula Freye.

Când se întoarse în laborator, le spuse celor doi asistenţi ai ei că ar putea să o ajute în rezolvarea unei mici probleme personale. Când începură s-o întrebe, îşi puse un arătător pe buze, îi conduse afară din laborator şi de-a lungul digului şi le zise că ceea ce urma să le spună era confidențial, aşa că ei trebuiau să jure că nu vor mai spune nimănui altcuiva despre asta.

Asistenţii avură un schimb de priviri. Amândoi erau trecuţi de patruzeci de ani, dar păreau de vârsta lui Macy, slabi şi cu trăsături delicate, aplecându-se asupra ei ca o pereche de girafe prietenoase. Argyll Hall, cu tenul lui alb ca hârtia şi cu părul roşu aprins strâns ca o creastă de cacadu; Loris Sher Yanagita, cu ochii ei verzi şi strălucitori, cu pupilele îngustate ca ale unei pisici. Macy îi îndrăgea pe amândoi. Nu se îndoia că ei raportau fiecare mişcare pe care-o făcea, dar erau harnici, competenţi şi, în felul lor, entuziaşti. Loris era tăcută, o persoană căreia îi plăcea mai degrabă să asculte decât să vorbească, şi vorbea doar atunci când simţea că e ceva care merita spus, dar avea o pasiune intensă, mistuitoare pentru munca ei; îi amintea lui Macy de felul în care sălbătăciţii purtau focul din tabără în tabără, arzând mocnit iasca prinsă în interiorul unui recipient din lut. Argyll era un personaj mai viu, iute şi impulsiv, cu mintea plină de idei pe jumătate conturate, guraliv şi mereu curios în legătură cu lucrurile făcute pe Pământ şi în privinţa

reacţiilor lui Macy faţă de felul în care erau făcute lucrurile aici. Deşi Macy încercase să pară neimpresionabilă, era şocată, şi nu doar puţin, de ajustările pe care exteriorii le făcuseră propriilor lor corpuri. Argyll a remarcat acest lucru imediat şi a avut grijă să îi spună lui Macy totul despre micile lui deosebiri faţă de etalonul uman. Adaptările fiziologice la micro-gravitaţie, mecanismele celulare care accelerau refacerea după daunele produse de radiaţii, reflexele aplicate, un simţ al echilibrului ca de balerin, schimbări în corpul calos care îi permiteau să supravieţuiască timp de luni întregi doar cu scurte reprize de somn sau capacitatea de a intra într-un somn la fel de profund ca hibernarea, plus o duzină de alte ajustări minore, de la membrana reflexivă din spatele ochilor, care îi mărea vizibilitatea pe timp de noapte şi până la aruncările perfecte la baseball. Când Macy l-a întrebat, în replică, de ce exteriorii nu au mers până la capăt, crescându-şi mâini în prelungirea picioarelor în loc de labe, Argyll a ridicat din umeri, a zâmbit şi a spus că poate o vor face cândva, dar Loris i-a zis:

— Ai încercat vreodată să mergi tot timpul în mâini? Chiar şi în condiţiile noastre de gravitaţie, e greu. Pur şi simplu nu sunt făcute pentru asta.

— Ce-aţi zice de nişte cozi? A întrebat Macy, încercând să fie provocatoare.

Loris s-a gândit la asta un moment, calmă, serioasă şi imperturbabilă.

— Cred că au încercat în Camelot, pe Mimas. Desigur, gravitaţia este mai scăzută acolo…

Asta a făcut-o pe Macy să râdă. Îi plăcea Loris. Semăna mult cu ea. Acum, înainte ca Macy să înceapă să explice de ce urma să le ceară un foarte mare serviciu, pe Argyll îl luă gura pe dinainte şi spuse:

— Pariez că este vorba despre uciderea domnului Vargo. Macy simţi un junghi de nelinişte.

— Ai tras chiar acum cu urechea? Oamenii ne pot auzi aici?

Loris clătină din cap.

— Noi am presupus, spuse Argyll. Vreau să spun, e destul de evident. Despre ce altceva ar fi vrut acel diplomat şi responsabilul cu probleme de pază să discute cu tine? Deci, ei îşi imaginează că ştiu cine a făcut-o?

Macy făcu o pauză, surprinsă de un gând incomod, apoi adăugă:
— Ei nu cred că a fost o crimă, şi nici eu.
— Oamenii din oraş cred că a fost ucis?
— Cred că cel mai recent sondaj arată că în jur de şaizeci la sută sunt de părere că domnul Vargo a fost ucis, răspunse Argyll.
— Există sondaje în privinţa asta?
— Oricine poate face un sondaj despre orice, explică Argyll. Cum altfel poţi afla ce gândesc oamenii?
— Eu nu cred că a fost omorât, dar Argyll crede. Ar trebui să-l întrebi ce se spune în forumul de discuţii despre domnul Vargo. Înnebuniţi de conspiraţii se distrează de minune, interveni Loris.
— Nu ar trebui să vă spun ceea ce urmează să vă spun, dar am nevoie de ajutorul vostru. Aşa că promiteţi-mi că nu veţi spune asta nimănui, nici pe acest forum de discuţii privind teoria conspiraţiei, nici altundeva. În ordine? Întrebă Macy.
Argyll îşi desenă pe piept semnul infinitului cu arătătorul şi rosti:
— Sper să… înainte de a o face.
— Înseamnă că nu va spune, explică Loris. Şi nici eu.
— Vrem să fim de folos, susţinu Argyll.
— Să vedem dacă puteţi, zise Macy. Se pare că una dintre colegele mele a ieşit frecvent prin oraş. Trebuie să ştiu unde se duce, dacă se întâlneşte cu cineva. Nu-mi spuneţi că n-o puteţi face. Ştiu că sunt camere de filmat pretutindeni în oraş şi că toate alimentează reţeaua de ştiri a oraşului.
Decisese că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să afle dacă Loc Ifrahim îi spusese adevărul, să afle dacă Ursula se implicase într-adevăr în vreun soi de tertip ilegal. Dacă vizitele femeii în oraş erau nevinovate, dacă nu era nimic altceva în relatarea lui Loc Ifrahim decât răutate, atunci Macy ar fi putut să-i spună s-o lase dracului în pace pe Ursula, iar pe ea s-o lase să-şi vadă de lucru. Însă dacă ar fi avut dovezi clare că Ursula avea de-a face cu nemulţumiţii sau cu reprezentanţii liniei dure, atunci ar fi putut să folosească asta drept pârghie atunci când s-ar fi confruntat cu biata femeie şi ar fi încercat prin cele mai afurisite mijloace să o convingă că, în sinea lor, aceia urmăreau ca totul să fie în interesul ei.
— Asta este tot? Întrebă Argyll, părând dezamăgit.
— Despre cine este vorba? Se interesă Loris.

— Ursula Freye, preciză Macy. Şi, mai înainte de a începe să-mi puneţi întrebări la care nu vă pot răspunde, să ştiţi că ceea ce facem nu are nicio legătură cu moartea domnului Vargo. Este vorba doar de a ajuta o colegă pe care durerea a cam înnebunit-o.

5

Două zile mai târziu, Macy merse cu tramvaiul în zona liberă din marginea de nord a oraşului Rainbow Bridge. Mai vizitase oraşul de două ori, dar de fiecare dată o făcuse pentru a participa la întâlniri oficiale – la un soi de recepţii unde ea şi restul echipei fuseseră expuşi ca nişte animale exotice sau la o piesă de teatru cu muzicieni, dansatori, tablouri şi proiecţii, în ceea ce fusese etichetat drept o interpretare a miturilor universale ale creaţiei. Macy recunoscuse câteva fragmente din Geneză, dar simbolismul celei mai mari părţi a spectacolului fusese impenetrabil, muzica sunase ca un tren deraiat şi ea petrecuse momente chinuitoare încercând să rămână trează. Aşa că, în ciuda presimţirilor ei cu privire la ceea ce avea de făcut, simţea un amestec exuberant de anticipare şi eliberare în vreme ce călătorea prin oraş pe cont propriu.

Rainbow Bridge ocupa un grup restrâns de corturi şi cupole presurizate, de diferite mărimi. Înăuntrul lor, blocuri mici de apartamente, foarte asemănătoare celor dintre ruinele oraşului Chicago la a căror demolare contribuise Macy, erau înlănţuite de-a lungul străzilor care se întindeau în toate direcţiile dinspre parcul central, erau împrăştiate la întâmplare de-a lungul suprafeţei parcului sau, în părţile mai vechi ale oraşului, erau înghesuite una lângă alta, cu grădinile de pe acoperişuri legate între ele prin poduri firave. Existau şi câteva clădiri cu ateliere pentru mica industrie şi meşteşuguri, dar majoritatea fabricilor oraşului erau amplasate sub cupole mai mici, în afara aglomerării urbane, printre rafinării şi ferme de organisme crescute în vid. Tramvaiul o purtă pe Macy printre păduri şi pajişti, către centrele cu străzi largi, pe trei benzi. Coborî la ultima staţie şi îşi puse ochelarii pe care administraţia oraşului i-i dăduse după ce fusese trezită din hibernare. Argyll îi arătase cum să folosească funcţia de navigare şi afişajul ei

virtual stabili o serie de săgeţi groase şi roşii care pluteau în aer, care clipeau una câte una pe măsură ce ea, însoţită de două drone, le urma de-a lungul unei poteci cu pietriş ce trecea printre blocuri de apartamente cu două sau trei etaje, cu grădini înguste pe terasele retrase şi balcoane de care atârnau vrejuri înflorite de plante agăţătoare sau cascade pletoase de muşchi şi ferigi. Era seara târziu. Panourile cupolei îşi schimbau culoarea în negru, căile de acces erau iluminate de mici biolămpi, ca nişte steluţe verzi, şi de câteva lumini stradale ceţoase, iar prin zonă nu se perindau prea mulţi oameni, lucru pentru care Macy era recunoscătoare.
Era îmbrăcată cu un costum împrumutat de la Loris, pantaloni trei sferturi şi un tricou de culoare albastru-deschis care îi atârna până la genunchi, dar cei mai mulţi trecători păreau să o recunoască în vreme ce îşi târşâia paşii înainte, ba chiar câţiva au oprit-o ca s-o întrebe dacă îi plăcea oraşul lor sau pur şi simplu ca s-o salute.

Ultima dintre steluţele roşii pâlpâi când ea păşi pe scara rulantă care o cobora în zona liberă a oraşului. Una dintre dronele care o urmăriseră de-a lungul oraşului se îndepărtă; cealaltă, fără îndoială cea condusă de Speller Twain, rămase pe loc în aer, în dreptul scării rulante, dispărând din vedere pe măsură ce Macy cobora.

În oraş, fiecare ştia cu ce se ocupă toţi ceilalţi. Era un loc mic, aglomerat şi, ca în toate oraşele-stat şi aşezările din Sistemul Exterior, unde se păstrau tradiţiile democratice dispărute de multă vreme pe Pământ, exista obiceiul unei francheţe publice şi al accesului deschis la sistemele de supraveghere şi la orice fel de informaţie înmagazinată. Detalii ale vieţii cotidiene erau făcute publice pe reţea de cel puţin jumătate din populaţie, oricine îşi exprima opiniile despre tot şi despre orice, oricine putea ocupa orice funcţie publică doar prin participarea la concursuri de popularitate şi câştigătorii acelor concursuri trebuiau să înlesnească deciziile la care ajungeau printr-o combinaţie între dezbaterea publica şi sfaturile experţilor şi luau parte la sesiuni regulate, de tip întrebări şi răspunsuri, privitoare la activitatea lor. Această tradiţie a schimbului liber de informaţii le-a creat celor din echipa de construcţie tot felul de probleme. Zilnic, sute de oameni vizitau biomul. Organizau picnicuri pe insula principală, înălţau zmeie,

urmăreau creşterea nivelului apei din lac centimetru cu centimetru, hoinăreau ba înăuntrul, ba în afara laboratoarelor şi prin spaţiile de lucru şi îi băteau la cap pe cei din echipă cu întrebări fără noimă despre Pământ şi despre munca lor. Ieri, înainte de cină, în timp ce făcea o scurtă plimbare de-a lungul drumului, Macy fusese acostată de un tânăr zelos care avea o mulţime de idei despre ceea ce ea făcea greşit. A reuşit cu greu să-şi păstreze calmul în timp ce i-a contracarat obiecţiile, una câte una. Alţii aveau momente şi mai grele, trebuind să facă faţă curiozităţii neobosite a exteriorilor; Cristine Quarrick a bruftuluit-o cu o inventivitate verbală considerabilă pe o fetiţa care a venit la ea şi a întrebat-o de ce este atât de urâtă, iar fata a izbucnit în lacrimi şi totul a fost înregistrat de o dronă aflată în trecere şi aproape că a provocat un incident diplomatic.

Zona liberă a oraşului era singurul lor unde cetăţenii lui aveau ceva intimitate. Acolo nu erau camere de filmat, nimic din ceea ce ar fi putut fi accesat sau încărcat în reţea. Toate ordonanţele orăşeneşti, în afara celor care susţineau drepturile fundamentale ale omului, erau suspendate. După ce a pus un extractor de date să lucreze la înregistrările sistemelor de camere ale oraşului, Argyll a descoperit că Ursula Freye a vizitat zona în fiecare zi. De obicei, petrecea o oră sau două acolo înainte de a se întoarce la biom, deşi uneori ieşea la doar câteva minute după ce intrase înăuntru, iar o singură dată a stat şi peste noapte. Nu era de mirare că Loc Ifrahim răspunsese atât de vag atunci când Macy îl întrebase cu cine discuta Ursula; nu era de mirare că el şi Speller Twain erau atât de nerăbdători să pună capăt situaţiei. Ursula găsise singurul loc unde nimeni nu o putea spiona, unde cetăţenii i-ar fi respectat intimitatea şi unde Macy ar fi fost nevoită să meargă dacă dorea să afle ce punea la cale femeia, cu cine se întâlnea şi ce discuta.

Macy scăpase de Biserica Divinei Regresii şi supravieţuise bandelor şi poliţiştilor din mahalalele Pittsburgh-ului, ca şi numeroaselor întâlniri cu sălbăticirii şi bandiţii din zonele de frontieră, aşa că nu se îndoia că putea să facă faţă acestei situaţii şi să iasă cu faţa curată. Cu toate astea, simţi un tremur de nelinişte în timp ce cobora cu scările rulante în zona liberă. Ea chiar spera că locul acela nu avea nimic de-a face cu hotărârea Ursulei Freye de a descoperi adevărul despre moartea lui Manny Vargos, că Ursula vizita zona fiindcă se afla în

căutarea a ceva curat şi simplu, precum sexul sau drogurile, un fel de eliberare de durerea ei inconştientă.

Acolo jos, în zonă, era întotdeauna noapte. Un bulevard larg urma curba zidului de antablament al cortului, luminat intermitent de holograme şi lămpi de neon multicolore. Acolo erau oameni care purtau măşti şi mantii care le înfăşurau corpul, oameni care nu purtau altceva decât vopsea cinematică, modelele şi imaginile alunecând de-a lungul pielii lor goale asemenea unor nori, dar cei mai mulţi erau îmbrăcaţi în hainele colorate şi jerpelite care în oraş treceau drept îmbrăcăminte de zi cu zi: jachete scurte, fără spate şi doar cu platcă, jachete cu ţepi de cauciuc sau plăci blindate, jachete peticite din pene sau blană, tricouri cu pense sau complicat cutate, kimonouri tăiate care străluceau ca apa sau ca mercurul, kilturi, pantaloni trei sferturi, colanţi cu braghete[19] ridicole, veşminte croite drept…

Unii dintre ei, recunoscând-o pe Macy şi fiind surprinşi să o vadă acolo, încălcară protocolul şi se uitară lung spre ea. Ea le răspunse fixându-i cu privirea. Nu se simţea deloc intimidată. Comparată cu străzile gălăgioase din Pittsburgh, zona părea la fel de artificială şi sigură ca un teren de joacă pentru copii. Trecu de saloanele de modificare a corpului, de magazinele cu aparatură, de casele de fumat, de pieţele de carne unde cetăţenii cumpărau, vindeau sau ofereau toate formele de sex. Chiar pe drumul principal, cel puţin jumătate dintre localuri nu erau mai mult decât uşi încastrate care nu dezvăluiau nimic despre ceea ce se întâmpla înăuntru. Altele stăteau sub firme stridente şi elaborate: Palatul Aurit al Păcatului, Clubul de lupte, Minciuni SRL. De asemenea, existau baruri convenţionale şi restaurante. Macy le luă la rând mai întâi pe acestea şi o găsi pe Ursula Freye în cel de-al treilea local, un bar care se numea Jack Frost.

---

[19] Piesă vestimentară ataşată la pantaloni şi având rolul de a acoperi organele genitale masculine. Folosită mai ales în secolele al XV-lea şi al XVI-lea, când bărbaţii purtau colanţi şi lungimea bluzei care acoperea zona inghinală s-a redus din considerente legate de modă, bragheta a apărut din pudoare şi s-a perpetuat în diverse forme, ajungând să fie utilizată la costumele de scenă pentru spectacolele de muzică pop, heavy metal şi black metal cu un rol schimbat, adică tocmai pentru a accentua zona genitală.

Numele strălucea roşu în interiorul hologramei unui bloc de gheaţă ce se topea, suspendată deasupra unei intrări înguste. Macy merse în urma a doi bărbaţi printr-un pasaj în care erau agăţate haine de blană. Trebuie să fi fost artificiale, de la animale de crescătorie sau făcute la maşină, dar, văzându-le cum atârnau în şiruri dese, Macy fu puţin şocată. Trebui să-şi înghită greaţa înainte de a-i imita pe bărbaţii pe care îi urmase; trase de una dintre blănurile moi şi grele şi trecu printre toate celelalte ajungând într-o grotă slab luminată.

Era cumplit de frig şi totul era acoperit de gheaţă. O podea de gheaţă neagră şi rugoasă, separeuri şi mese cioplite în gheaţă, vopsite cu diferite nuanţe de roşu, pereţi cu nervuri de gheaţă şi un tavan jos, sprijinit de coloane din ţurţuri uriaşi contopiţi, în care lumini dispersate străluceau ca nişte stele neclare şi îngheţate. O muzică de clinchete stăruia în aer, delicată ca fumul. Roboţi de forma unor crabi aplatizaţi se târau pe tavan, în jurul şi de-a lungul ţurţurilor, luând comenzi, grăbindu-se şi revenind jos în timp ce ţineau în tentaculele ca nişte bice băuturi şi mici farfurii cu mâncare pentru mese. Decorul şi iluminatul slab făceau neclară trecerea de la interior spre imaginile peisajului selenar din afara oraşului prezentate în ferestrele video.

Macy vedea doar pentru a doua oară suprafaţa lui Callisto. Păşind înainte spre una dintre ferestrele cu imaginea câmpiei plină de cratere întinse către un orizont curbat precis şi clar pe fundalul unui cer negru, unde discul cu benzi al lui Jupiter stătea suspendat ca o broşă cu detalii minunate, nu a observat-o pe Ursula Freye decât atunci când femeia a înaintat spre ea prin conul de lumină aruncat de lampa de modă veche, cu picior înalt (exact cum era aceea pe care Macy o văzuse cândva în secţiunea conservată a Pittsburgh-ului) care stătea în vârtejul continuu de zăpadă din centrul barului.

— A fost domnul Twain, nu-i aşa? Întrebă Ursula Freye.

Macy încuviinţă. Hotărâse să fie cât mai sinceră posibil, sperând că, în replică, şi Ursula va fi sinceră.

— El şi Loc Ifrahim.

— Diplomatul?

— Mda. El a vorbit şi Speller Twain aştepta în fundal, încordându-şi muşchii.

Ursula Freye se gândi o clipă la asta. Ea şi Macy stăteau acum pe bancheta acoperită cu blană a unui separeu. Doi dintre însoţitorii Ursulei plecară fără a spune niciun cuvânt. Al treilea se aşeză lângă Ursula; era îmbrăcat într-o haină de blană albă, lungă până-n pământ şi cu glugă, şi, aidoma celor doi care plecaseră, purta o mască, aceasta având forma şi trăsăturile ascuţite ale unui bot de vulpoi.

În cele din urmă, Ursula spuse:

— Când ţi-a cerut să vorbeşti cu mine… ai avut impresia că este o chestiune guvernamentală, sau altceva?

— Cam asta m-am întrebat şi eu, răspunse Macy. Părea să sugereze că nu era tocmai oficial… că dorea să îţi facă un serviciu… să-ţi vorbească, să-ţi spună…

— Ştiu ce vrea să-mi spună. Ţie ce ţi-a spus?

— Doar că te întâlniseşi cu oameni care ar putea provoca probleme, zise Macy privind peste masă la persoana înfăşurată şi cu faţă de vulpoi care stătea lângă Ursula. Fără supărare. El spunea asta, nu eu.

Faţa de vulpoi nu îi răspunse, dar, timp de-o clipă înfiorătoare, privirea de chihlimbar a măştii păru s-o înghită pe Macy cu totul. Masca era tulburător de realist lucrată, fiecare fir de păr de pe bot (alb sub falcă, castaniu deasupra) era la locul lui, fiecare fir de mustaţă. Buzele ei negre erau uşor depărtate, dezvăluind vârfurile unor colţi albi şi ascuţiţi.

Ursula se interesă:

— Domnul Ifrahim ţi-a spus că mă întâlneam cu nişte oameni. Ţi-a mai spus şi altceva?

— Spunea că asta ar putea compromite proiectul.

— Îl crezi?

— Nu am încredere în el.

— Îţi dai seama că ai putea fi arestată pentru că-mi încalci intimitatea, spuse Ursula. Acesta ar fi unul dintre puţinele lucruri care, aici jos, *este* împotriva legii. Ţi-aş putea provoca tot felul de neplăceri, Miz Minnot. Şi, dacă aş face-o, mă aştept ca domnul Ifrahim şi domnul Twain să te lase să suporţi consecinţele.

— Asta ar fi cinstit – răspunse Macy, simţind căldura cum i se răspândeşte pe frunte şi în obraji, în ciuda aerului îngheţat – fiindcă a fost ideea mea să vin aici, nu a lor. Am crezut că aici

putem discuta deschis. Dar dacă tot ceea ce vrei să faci este să mă ameninţi, bine, atunci plec.
— Şi ce le vei spune prietenilor tăi?
— Ei nu-mi sunt prieteni. Am să le spun că nu ai vrut să discuţi cu mine ceea ce faci tu aici, indiferent despre ce-o fi vorba. Că dacă vor să afle, vor fi nevoiţi să vină să vorbească ei înşişi cu tine.
— Crezi că se vor mulţumi cu asta?
— Mă îndoiesc. Dar dacă îmi mai cer să fac altceva, le voi spune că ar trebui poate să vorbesc mai întâi cu domnul Peixoto despre asta. Să scoatem toate lucrurile la iveală.
— Şi *asta* este o ameninţare?

Stând cu spatele drept într-o haină neagră de blană, cu părul blond strălucitor pieptănat şi despărţit cu grijă în două părţi care îi încadrau faţa, Ursula Freye nu părea în niciun fel afectată de durere sau nebunie. Părea calmă, total stăpână pe sine. Avea mai mult decât dublul vârstei lui Macy, dar pielea ei era netedă şi perfectă ca porţelanul, cu excepţia delicatelor pungi de sub ochi, iar privirea ei albastră şi tăioasă era plină de viaţă şi pătrunzătoare. Pe Pământ, ar fi putut pune ca Macy să fie biciuită sau închisă pentru insubordonare. Sau, la drept vorbind, biciuită *şi* închisă. Dar aici nu era ca pe Pământ, ele stăteau în mijlocul unei zone unde regulile obişnuite erau suspendate şi Macy simţea că prinde curaj.
— Indiferent ce faci aici este treaba ta, spuse ea. Şi, atâta vreme cât rămâne aici, n-aş avea niciun motiv să-i spun domnului Peixoto sau nimănui altcuiva despre asta. Dar dacă afectează proiectul, atunci ne afectează pe noi toţi.
— Ai fost vreodată îndrăgostită, Miz Minnot?

Macy ezită o clipă. Se hotărâse să fie sinceră şi, dacă o putea face pe Ursula să vorbească în continuare, avea să mai afle câte ceva.
— A fost cândva un băiat. Am crezut pentru scurtă vreme că eram îndrăgostiţi.
— Ce s-a întâmplat?
— Îmi doream ceva mai bun decât să mă lupt pe străzi pentru viaţa mea şi căutam să mă alătur brigăzilor R&R. Jax spunea că în niciun caz nu avea de gând să părăsească oraşul Pittsburgh. Acolo crescuse. Nu ştia altceva. Aşa că…
— Ai mers pe drumul tău şi l-ai lăsat în urmă.

Macy ridică din umeri.
— Cam aşa ceva.
Şi-a amintit cum ea şi Jax au discutat pe tema asta cam toată vara. În cele din urmă, Jax i-a spus să facă aşa cum vrea, atâta vreme cât nu mai aveau să discute deloc despre asta. Ea s-a înscris chiar a doua zi.
Două săptămâni mai târziu, mai înainte de plecarea cu vaporul la cursurile de bază, ea şi Jax se despărţiseră. Şi a fost atât de ocupată, deprinzând disciplina grupului, folosirea unui pistol sau a târnăcopului, încât nu a mai avut vreme să se gândească la el prea mult, deşi se mai întreba când şi când, în scurtele momente liniştite dintre stingere şi somn, dacă el s-a mai gândit vreodată la ea.
— Dacă l-ai fi iubit, ai fi rămas cu el, spuse Ursula Freye.
— Eram amândoi destul de tineri.
Ursula privi în altă parte timp de câteva secunde, apoi apăsă butonul amplasat în mijlocul mesei şi-i spuse robotului care răspunse la apel că dorea două coniacuri. Privind la însoţitorul ei tăcut, cu faţă de vulpoi, zise:
— Doar dacă nu vrei şi tu unul.
Individul îşi scutură capul o dată, de la dreapta la stânga.
— Ştiu un lucru, spuse Ursula către Macy. Nu alegi să te îndrăgosteşti. E ceva care ţi se întâmplă, ca un accident minunat. N-am plănuit să mă îndrăgostesc de Manny sau de altcineva din echipă. Dar s-a întâmplat de prima dată când ne-am văzut, chiar de la începutul discuţiilor dintre familia noastră şi familia Peixoto. A provocat o problemă politică şi mi-a cauzat şi mie tot felul de probleme. Dar s-a întâmplat. Oamenii despre care credeam că-mi erau apropiaţi, prietenii mei, au încercat să mă facă să mă retrag din proiect sau să le promit că voi înceta să-l mai văd pe Manny. Dar nu aveam de gând să renunţ la el, nu exista nimeni altcineva de rangul meu nici pe departe la fel de pregătit să se alăture echipei, aşa că am fost în stare să-i conving pe oamenii care contau că eram încă loială familiei şi că relaţia mea cu Manny ar fi ajutat la făurirea unei alianţe mai strânse cu familia Peixoto. Şi lui Manny i-a provocat destul de multă mâhnire. Deşi el făcuse deja cea mai mare parte a muncit de proiectare a biomului, existau oameni din familia Peixoto care doreau să-l înlăture din proiect. Dar Oscar Finnegan Ramos a avut ultimul cuvânt în această privinţă, iar el a zis că poate să

rămână. Aşa că a mers. Am rămas împreună şi am venit aici. Dar dacă Manny ar fi fost forţat să renunţe, aş fi renunţat şi eu. N-ar fi fost uşor, pentru că aş fi fost nevoită să acţionez împotriva voinţei familiei mele, dar aş fi făcut-o. Iar acum îmi doresc ca el *să fi fost* forţat să renunţe…

De deasupra se auzi un scârţâit, iar robotul reveni. Coborî cu mare precizie două pahare bombate, îşi trase tentaculele şi se retrase în grabă. Ursula Freye îşi cuprinse paharul cu ambele palme, îl ridică în dreptul feţei şi inhală aburii licorii chihlimbarii înainte de a bea. După o clipă, Macy luă cea mai mică înghiţitură cu putinţă din paharul propriu. Era marfă de calitate, la un univers depărtare de scursura de lichior pe care echipele de la R&R o fabricau din zahăr şi mere pădureţe sau cireşe, acoperindu-i fin limba cu o dulceaţă aspră, aprinzând un fir încins în stomacul ei.

— Am să-ți spun un lucru pe care să-l poţi spune mai departe domnilor Twain şi Ifrahim, hotărî precis şi clar Ursula, sunând ca o şefă pentru prima oară, din moment ce o surprinsese pe Macy. Ei ştiu deja despre asta, dar nu s-au sinchisit să-ţi spună. Aşa că dacă le spui despre asta, vor şti cu siguranţă că ai vorbit cu mine. Înţelegi?

— Mai înainte de a merge mai departe, poate că îmi poţi spune cine este prietenul tău.

— Nu pot face asta. Şi, pe cuvânt, ar trebui să ştii. Aici, jos, nu e doar foarte nepoliticos, ci este şi ilegal să întrebi. Ceea ce vreau eu să faci este să mă asculţi cu atenţie. Fiindcă urmează să-ţi spun cum se face că ştiu că Manny a fost ucis.

— Bine.

— După ce mi s-a spus că Manny a murit, am cerut să-i văd cadavrul. Şi atunci am aflat că ceva nu era în ordine. Am aflat, spuse Ursula privind-o direct pe Macy, că tableta lui a dispărut. Şi am ştiut imediat că a fost ucis de cineva. L-au omorât şi i-au luat şi tableta.

Macy aşteptă, ghemuită în haina ei grea de blană, ocrotindu-şi paharul bombat de coniac, simţind răceala mesei de gheaţă pe dosul palmelor şi căldura propriului ei sânge pe faţă. Simțind că trecuse dincolo de limita a ceva.

— Există cel puţin trei moduri diferite în care ar fi putut fi omorât, continuă Ursula. Cineva i-ar fi putut sabota containerul de hibernare, i s-ar fi putut injecta droguri, ori ar fi putut trece

printr-un soi de terapie neuronală ratată, care produce deteriorări foarte similare cu CND… Ei bine, detaliile nu contează acum. Tot ceea ce contează este că Manny a fost ucis şi tableta lui a fost furată.
— Domnii Ifrahim şi Twain ştiu că tableta lipseşte?
Ursula încuviinţă.
— Şi dacă le spui că ţi-am zis despre asta, vor şti că ai discutat cu mine. Că ai făcut ceea ce ţi-au cerut să faci.
— Cred că ar trebui să te întreb ce ai de gând să faci mai departe.
— Le-ai spune celor doi prieteni ai tăi, dacă ţi-aş zice?
— Dacă-mi spui, da. De ce nu? Îmi spui ceea ce vrei ca ei să audă, nu-i aşa?
Ursula o studie o clipă pe Macy; un zâmbet îi trecu grăbit pe buze şi dispăru.
— Cred că e posibil ca ei să te fi subestimat.
— Eu chiar contez pe asta.
— Poate că tu crezi că sunt nebună, că mi-am construit o fantezie paranoidă fiindcă nu pot accepta faptul că moartea lui Manny a fost un accident tragic. O, nu te-aş învinui dacă ai face-o. Admit că nu am fost tocmai raţională atunci şi că nu se poate să fi făcut o impresie bună când am izbucnit în acea şedinţă şi mi-am revărsat frustrarea. Dar acum sunt raţională. Sunt total calmă. Şi ştiu ceea ce ştiu. O parte din ceea ce fac, o mare parte oricum, este să localizez şi să definesc locurile unde fenomenele emergente ar putea apărea din interacţiunea a doi sau mai muţi parametri ecologici. Cu alte cuvinte, sunt foarte bună în depistarea tiparelor mai înainte ca ele să se fi format complet. Aşa că dacă tu crezi că văd o conspiraţie acolo unde nu există niciuna, dă-mi voie să te asigur că ea este la fel de reală ca paharul acesta, spuse Ursula, terminându-şi coniacul cu o înghiţitură rapidă, aşezând paharul pe lespedea de gheaţă neagră, lăsându-se pe spate şi fixând-o pe Macy cu o privire luminoasă, scânteietoare. Maximilian Peixoto a făcut atât de mult ca să se asigure că acest proiect va fi un succes, dar a murit cu câteva zile mai înainte ca noi să ajungem aici. Cel care ne susţinea cel mai tare din Uniunea Europeană, Val-Jean Couperin, a murit şi el. Şi acum Manny… Desigur, puteau să ne omoare pe toţi. Aruncau în aer nava care ne-a adus aici, să zicem, sau naveta care ne-a dus la navă. Doar că ar fi fost prea

evident. Ucidere în masă. Ar fi urmat o anchetă enormă, care le-ar fi putut da la iveala identităţile. Şi, momentan, duşmanii alianţei dintre Marea Brazilie şi coloniile exterioare îşi doresc foarte mult să lucreze sub acoperire. Ei nu sunt pregătiţi să iasă în faţă, pentru că asta ar însemna o declaraţie de război. Iar ei nu dispun încă de mijloacele necesare pentru a porni la război.
— Nu va fi niciun război, spuse o voce gravă, hârâită.

Macy tresări. Cel acoperit de blană, insul cu cap de vulpoi fusese cel care vorbise. Ea îşi dădu seama că persoana care purta masca vorbea probabil fără să articuleze sunete, printr-un plasture la gât care îi distorsiona ei sau lui vocea, dar efectul era oricum straniu.
— Nu va fi niciun război, dacă putem face ceva în privinţa asta, preciză Ursula.

Liniştea se aşternu şi, când deveni clar că faţa de vulpoi nu avea să mai spună nimic, Ursula îşi reluă firul discuţiei.
— Când mi s-a spus ca Manny murise în timpul resuscitării, m-am gândit imediat că ar putea fi crimă. Fiindcă dacă sperau că pot periclita proiectul prin uciderea unuia dintre noi, Manny era ţinta evidentă. El era inginerul de ecosistem. El supraveghease proiectarea fiecărui detaliu al ecosistemului biomului. El era responsabil de recrutarea şi pregătirea echipei. Iar voinţa şi personalitatea lui fuseseră cele care ne-au unit. Dar nu puteam fi sigură că a fost ucis până când n-am aflat că tableta lui lipsea. Atunci am ştiut. Am ştiut că ei l-au omorât, nu doar din cauza a ceea ce era el, ci şi pentru că tableta lui conţinea ceva ce asasinii lui doreau să ţină ascuns. Nu planurile ecosistemului. Există o mulţime de copii ale acestora. Am un set complet, plin de adnotări. Şi Euclides are unul. Şi oamenii de aici, din oraş, au copii. Nu, l-au ucis pentru că, deşi el n-o ştia, era pe punctul de a descoperi ceva ce ei doreau să rămână ascuns.
— Nu ştii ce ar putea fi acel lucru ascuns, spuse Macy.
— Am câteva idei, desigur. Dar nicio dovadă care să indice spre unul sau spre altul.
— Şi nu ştii cine…
— Există o mulţime de candidaţi. Ar putea fi cineva din familia Peixoto care vrea să diminueze puterea considerabilă a lui Oscar Finnegan Ramos. Ar putea fi o facţiune pro-război şi anti-exteriori dintr-una dintre familiile braziliene, din familiile Comunităţii Pacificului sau ale Uniunii Europene. Fără a mai

menţiona numeroasele facţiuni din oraşele-stat ale coloniilor exterioare, care nu vor să aibă nimic de-a face cu Pământul... În acest moment, nu contează cine a făcut-o. Contează doar *de ce* au făcut-o. Şi aici mă poţi ajuta, Miz Minnot. N-am să te întreb dacă eşti loială familiei noastre. Ştiu foarte bine că cei mai mulţi oameni din teritoriile noastre nu sunt. Dar eşti loială acestei echipe, celei pe care Manny încerca să-o construiască? Vrei ca ea să reuşească?
— De aceea mă aflu aici. Pentru echipă. Pentru proiect.

Lui Macy îi era greu să întâlnească privirea fixă şi strălucitoare a Ursulei Freye. Ştia ce urma, se temea de asta şi nu îşi dădea seama cum ar putea să pună punct.
— Mi-am făcut prieteni aici, spuse Ursula. Tu şi cu mine vrem ca acest proiect şi tot ceea ce reprezintă el să reuşească. Asta vor şi ei. Vreau să-i ajut. Şi tu îi poți ajuta.
— Sunt aici pentru că mi s-a spus că ai putea pune proiectul în pericol, îi aminti Macy.
— Dar îţi poţi da seama că este exact pe dos.
— Nu pot. Îmi pare rău, dar nu pot. Nu văd decât pe cineva urmărind ceva care ar putea nici să nu existe...
— Există. Mă vei ajuta să dovedesc că există.
— Ştii ceva? Întrebă Macy. Eşti la fel ca ei, ca Loc Ifrahim şi Speller Twain. Ei vor să mă folosească pentru a ajunge la tine. Tu vrei să mă foloseşti pentru a ajunge la ei.
— Înţeleg că te pun într-o poziţie delicată...
— Nu cred că înţelegi deloc, replică Macy, atât de tare încât grupul de exteriori de la masa alăturată, îngrămădiţi ca nişte foci în hainele lor de blană, se întoarseră ca s-o privească (ea abia dacă băgă de seamă, purtată de un brusc val de furie).
— Tu şi oamenii ca tine nu înţelegeţi cum este pentru oamenii ca mine. Voi plutiţi pe deasupra tuturor lucrurilor. Din punctul tău de vedere, viaţa este lipsită de efort. Dar eu şi oamenii ca mine, noi suntem jos, în rahat. Când lucrurile merg prost, noi suntem cei care suferă. Noi suntem cei răniţi. Voi aveţi un capriciu, noi plătim pentru el.

Simţi cum pulsul îi zvâcneşte în cap, o ameţeală care nu avea nimic de-a face cu gravitaţia scăzută. Nu-i păsa, în acea clipă, de ceea ce i-ar putea face Ursula Freye. Acolo era zona liberă, nu-i aşa? Ei bine, vorbise liber.

Ursula o surprinse. Râse – un chicot delicat, de fetişcană – şi spuse:
— Tu chiar n-ai idee, nu-i aşa? Tu crezi că sunt liberă să fac ce vreau? Întreaga mea viaţă a fost modelată de serviciul în slujba familiei. Aceeaşi familie care te protejează, care se asigură că ai o slujbă, mâncare, adăpost… Toată viaţa am făcut ce mi s-a spus; ce era cel mai bine pentru familie. Toată viaţa, până l-am întâlnit pe Manny şi m-am îndrăgostit. Ne-am îndrăgostit. N-ar fi trebuit, dar am făcut-o, spuse Ursula, privind în jos la Macy de la marea înălţime a dezolării ei.
După o clipă, persoana cu faţa de vulpoi vorbi:
— Îi vom da de capăt, Ursula.
— Şi ar mai fi un lucru, se aprinse Macy. De ce m-aş gândi, fie şi pentru o secundă, să ajut pe cineva care nici măcar nu-şi arată fata?
— Aici nu este vorba de tine şi nici de mine, îi spuse Ursula. Este vorba de proiect. Este vorba despre Manny. Ştiu că l-ai respectat. Ştiu că ştii că el a fost inima şi sufletul acestui proiect. Dacă există o cât de mică posibilitate ca el să fi fost ucis, nu crezi că proiectul merită urmat întocmai?
— Crede-mă, am prefera să nu-ţi cerem să faci asta, interveni faţa de vulpoi.
— Dar este singura cale pe care se poate înainta. Poate fi singura modalitate de a salva proiectul.
Primul impuls al lui Macy fu să se ridice şi să plece. Dar se afla pe teritoriul inamicului, nu ştia câţi oameni din bar, din zona liberă, din întregul oraş ciudat şi mărunt erau implicaţi în asta. I se dăduseră informaţii confidenţiale şi nu se ştia ce ar fi putut să i se întâmple dacă nu ar fi fost de acord să-i ajute. Aşa că inspiră adânc şi spuse:
— Bine. Cred că am pus-o şi dacă o fac, şi dacă că nu, aşa că spuneţi-mi ce doriţi şi am să văd ce pot face. Pentru binele proiectului. Nimic altceva.
— Nu e mare lucru, spuse Ursula. Chiar nu este. Îmi trebuie doar copiile înregistrărilor şi ale jurnalelor cu tot ce s-a făcut de când echipa a început să lucreze la biom. Îmi sunt necesare pentru a derula o reconstituire dinamică şi a o integra. Caută tipare emergente, legături – orice poate sugera un potenţial sabotaj.
— Credeam că aveai deja toate datele astea. Vreau să spun, tu eşti economista. Nu ai nevoie de ele când îţi faci munca?

— Accesul la baza de date a echipei mi-a fost blocat de domnul Twain. Dacă am nevoie de ceva, trebuie să obţin acel lucru prin intermediul lui. Mă urmăreşte, Macy. A descărcat un program spion pe tableta mea – pentru protecţia mea, a pretextat el. Şi mă urmăreşte pretutindeni. Peste tot, mai puţin aici. Dar tu o poţi face şi, pe de altă parte, chiar nu este mare lucru. Tot ceea ce trebuie să faci este să accesezi baza de date, să faci o copie a jurnalelor de lucru şi să mi le dai mie. Asta nu o să fie prea greu, nu-i aşa?

6

Totul era un nonsens, îşi zise Macy în vreme ce călătorea cu tramvaiul prin oraşul cuprins de noapte, înapoi spre biom. Era furioasă, neliniştită şi speriată, iar acum, că încercarea grea trecuse, furia începea să câştige teren. Totul era un nonsens. Totul. Nu exista nicio conspiraţie. Manny Vargo murise din cauza unui îngrozitor, dar neîndoielnic, accident medical. Existau o mie de motive pentru care tableta lui ar fi putut dispărea, de la o eroare birocratică şi până la un simplu furt. Iar Ursula Freye luase aceste două evenimente complet fără nicio legătură, moartea iubitului ei şi tableta lipsă, realizase o conexiune forţată între ele şi continua să adauge alte conexiuni, selectând ceea ce îi convenea ei şi respingând orice lucru contrar, până când se vârâse singură în cuşca unei închipuiri paranoide.

Şi vrea să mă bage şi pe mine în acea cuşcă, îşi zise Macy. Ea şi prietenul ei cu faţă de vulpoi. Speller Twain şi viermişorul acela sucit, Loc Ifrahim. Cu toţii vor să mă folosească în aiureala asta a lor.

Fusese de acord să facă o copie a dosarelor cu lucrările, fiindcă atunci părea să fie singura cale prin care ar fi putut ieşi nevătămată din zona liberă. Nebunia Ursulei Freye era molipsitoare. Acum însă, înţelegea pe deplin implicaţiile acelei promisiuni, iar ea simți că fusese prinsă în capcană. Obţinerea unei copii nu punea niciun fel de probleme practice; cu excepţia Ursulei Freye, toţi ceilalți din echipă aveau acces la date, iar acestea nu erau protejate împotriva copierii. Dar dacă Macy lua o copie a dosarelor pe un ac de date, Speller Twain va vrea cu siguranţă *şi* ştie de ce, aşa că va trebui să meargă mai întâi la

el, să-i explice ce voia Ursula şi să-i ceară lui permisiunea să o facă…

Ei bine, fără îndoială că Speller Twain şi Loc Ifrahim vor dori oricum să discute cu ea şi să afle ce i-a spus Ursula. Nu putea face nimic până atunci şi spera că ei se vor opune pe loc ideii, că îi vor spune că e total exclus să-i hrănească Ursulei închipuirile cu copiile primite de la ea. Pentru că atunci ar fi putut merge înapoi la Ursula să-i explice că şi ei i s-a refuzat accesul şi asta ar fi fost totul.

Între timp, îşi avea oricum de făcut propriile lucrări.

După o noapte agitată, Macy se trezi dimineaţa devreme, mâncă un castron cu terci de ovăz pregătit la microunde şi sorbi o cafea călduţă (presiunea atmosferică în cort era de doar şase sute de milibari, reducând semnificativ punctul de fierbere al apei) în vreme ce studie rezultatele experimentelor de creştere folosind culturile problematice de *Skeletonema* pe care Argyll Hall şi Loris Sher Yanagita le terminaseră noaptea trecută, în vreme ce ea era plecată, pierzându-şi vremea cu jocuri prosteşti de-a spionii. Datele conduceau către o concluzie clară şi simplă: întârzierile ritmurilor de creştere ale diatomeei *Skeletonema* ar fi putut fi depăşite prin adăugarea de fosfat suplimentar în apa obţinută din gheaţă topită. Cea mai simplă explicaţie era că nivelurile naturale de macro-substanţe hrănitoare limitau cumva creşterea diatomeei, deşi culturile altor microorganisme creşteau bine şi nu prezentau niciun fel de deficienţe. Sau ar fi putut fi aceea că era o problemă la cultura de *Skeletonema* – suferise o mutaţie sau se produsese un blocaj apărut la o cale metabolică-cheie. Totuşi, Macy hotărâse că nu strica să cerceteze dacă ceva anume din apa obţinută prin topirea gheţii, cel mai probabil particulele fine de argilă aflate în suspensie, lega fosfatul şi îl făcea indisponibil, aşa că pregătea protocolul experimental, când Speller Twain se strecură înăuntru, mişcându-se uşor şi rapid pentru un om atât de masiv, spunându-i că dorea să discute cu ea.

— Spune ce doreşti, zise Macy, încercând să pară cât mai calmă cu putinţă.

Ca de obicei, responsabilul cu probleme de pază purta salopeta verde cu mânecile sfâşiate şi un sac mare de cauciuc, atârnat sus, pe umerii lui largi.

El se uită în jur la bancurile de lucru aglomerate şi privi în sus la aparatele de filmat înşirate printre luminile agăţate de tavanul înalt.
— Nu aici, zise el şi o conduse pe Macy la cea mai mică dintre nişele de depozitare, unde îi spuse să-şi ţină ochii bine închişi.
Ea îşi închise ochii şi-şi strânse pleoapele, în timp ce izbucni o lumină puternică, o fulgerare care-i întipări pe retină reţeaua vaselor de sânge ale pleoapelor.
— Există camere de filmat de care ştii, spuse Speller Twain, şi camere de filmat de care nu ştii, cele pe care le-au plantat aşa-zişii lor poliţişti de pace. Acel mic blitz se va ocupa de tot, şi de sunet, şi de imagine.
Se aşeză pe tamburul prăfuit al unui mediu de creştere, îi spuse lui Macy să şadă pe un altul şi zise:
— Ştii de ce sunt aici.
— Am făcut ceea ce mi-a cerut domnul Ifrahim. Am întâlnit-o. I-am spus…
— Hai mai întâi să te cablăm, zise Speller Twain, scoţând din sacul lui ceva ca o batistă neagră şi rigidă şi întrebând-o pe Macy dacă ştia ce este aceea.
Era o caschetă pentru imagini obţinute prin rezonanţă magnetică. Macy mai purtase cândva una, pe vremea când era lucrătoare, într-o anchetă privitoare la moartea a cinci dintre colegii ei, după ce bandiţii încercaseră să le invadeze aşezarea. Cascheta măsura activitatea ariilor Broca şi Wernicke, regiuni ale emisferei stângi a creierului care controlau activitatea lingvistică. Atunci când răspundeai unei întrebări, apărea o creştere a activităţii în cele două regiuni, sincronizată dacă spuneai adevărul, dar prezentând decalaje de câteva milisecunde dacă mințeai sau ascundeai ceva.
— Nu este nevoie de asta, spuse Macy. Chiar vreau să-ţi spun ce s-a întâmplat.
— Să sperăm că vrei. Stai nemişcată.
Cascheta se ajustă pe contururile craniului lui Macy, aplicând o strânsoare neplăcută de-a lungul frunţii ei, de la urechi şi până la ceafă. Speller Twain luă o tabletă, o scutură ca să o rigidizeze, cu o smucitură exersată a încheieturii mâinii, şi studie imaginile transmise de caschetă, în vreme ce îi arăta lui Macy o serie de tipare geometrice simple pe cartonaşe şi îi

punea întrebări liniştitoare, pentru a stabili linia de bază pentru activitatea creierului ei.

— Suntem gata să începem, anunţă el în sfârşit. Spune-ţi povestea şi nu omite nimic. O să-mi dau seama dacă o faci.

Macy îi oferi o relatare pe scurt a întâlnirii ei cu Ursula Freye, iar şeful pazei o chestionă îndeaproape, scoţând la iveală tot soiul de detalii pe care ea nici măcar nu ştia că şi le aminteşte. Era interesat îndeosebi de însoţitorii Ursulei Freye.

— Purtau hainele alea mari de blană, ca toţi ceilalţi din bar şi erau mascaţi, preciză Macy. Stând genunchi în genunchi cu omul acela masiv, care părea să ocupe cea mai mare parte a spaţiului acela aglomerat, înghesuind-o într-un colţ, simţi brusc o claustrofobie strivitoare. Faţa lui, pătrată, solemnă, nu lăsa să se citească nimic. Căutătura lui, întunecată, rece şi fixă. Nu le-am văzut feţele şi nu le-am văzut nici mâinile, aşa că nu-ţi pot spune ce culoare avea pielea lor şi nici nu mi-am dat seama ce vârstă aveau. Nu ştiu nici măcar de ce sex erau.

— Dar ai spus că erau exteriori.

— Cred că erau. Cel care rămăsese ultimul era destul de înalt. Mai înalt decât tine, cred. Cei doi care au plecat nu erau cu mult mai mari decât mine, dar asta nu înseamnă că nu erau exteriori. Ar fi putut fi din prima generaţie născută aici sau chiar dintre cei care au ajuns aici primii. Vreau să spun, mai sunt încă destul de mulţi pionieri în viaţă, nu-i aşa?

— „Cred” nu este îndeajuns de bun. Am nevoie de realităţi concrete, hotărî Speller Twain şi-şi vârî două degete în buzunarul de la piept al salopetei, scoţând de acolo un plasture cu un drog de roşu strălucitor şi desprinzându-i partea din spate cu unghia.

— Acum, stai o clipă, nu poţi… protestă Macy.

— Ba da. Pot.

Speller Twain o prinse când încerca să se ridice în picioare, o aşeză la loc cu o mână şi cu cealaltă îi lipi plasturele pe tâmplă, contracarând fără niciun efort încercările ei de a-l desprinde; o amorţeală lentă i se răspândi prin întregul corp.

— În ordine, spuse el după foarte scurt timp. De ce nu-mi spui numele primului bărbat care ţi-a tras-o?

Macy nu voia să răspundă, dar cuvintele bolboroseau ca gazul de mlaştină, iar ea nu putu să se abţină să nu le spună pe negândite.

— Jax. Jax Spano. Şi am să ţi-o trag pentru asta.
— Ţi-o trag şi eu, răspunse Speller Twain cu voce egală, studiindu-şi tableta. Voi, cei din familia Fontaines, credeţi că rahatul vostru nu pute la fel ca al celorlalți. Dă-mi voie să-ţi spun că pute. Vom trece prin asta iarăşi. De la început.

Trecură din nou prin desfăşurarea evenimentelor, din momentul în care Macy păşise pe scara rulanţi şi coborâse în zona liberă şi până la drumul de întoarcere cu tramvaiul în cupola parcului. Avu impresia că Speller Twain şi încăperea se îndepărtează foarte tare şi ea se auzi vorbind despre lucruri despre care nu-şi amintea să le fi văzut sau auzit. Se părea că cei doi oameni care au plecat atunci când ea s-a întâlnit cu Ursula Freye se mişcaseră în modul de alunecare caracteristic pentru cei născuţi şi crescuţi în condiţiile de gravitaţie scăzută de pe Callisto şi că purtaseră papuci specifici exteriorilor. O pereche făcută din petice cusute laolaltă, cu pâslă de diferite culori, cealaltă ţesută din fâşii de material plastic. Poate că acelea erau amintiri false sau nimic altceva decât halucinaţii produse de drog; lui Macy chiar nu-i păsa, iar când Speller Twain i-o ceru, începu să spună tot, relatând cuvânt cu cuvânt conversaţia avută cu Ursula şi cu însoţitorul ei cu faţă de vulpoi.

În cele din urmă, bărbatul masiv se lăsă pe spate şi spuse:
— Mai am nevoie să ştiu încă un lucru. De ce ai urmărit-o până-n acel bar? De ce ai trecut prin toată încurcătura asta, când ai fi putu discuta cu ea aici?
— Voiam s-o demasc. Şi am crezut că o să vorbească mai liber dacă nu erau deloc camere de filmat în jur.
— Ce altceva?
— N-am vrut ca tu să mă spionezi.
— Nu ţi-a mers, nu-i aşa? Întrebă Speller Twain. Nu-ţi face griji. Nu sunt supărat pe tine. Mi-ai oferit ceea ce voiam să ştiu. Ceea ce poţi face acum este să stai liniştit Trebuie să-mi dau seama care este mişcarea următoare, aşa că nu face nimic până când nu ai un semn de la mine.
Îi dădu jos cascheta de pe cap şi-şi rulă tableta, apoi scoase un alt plasture din buzunarul de la piept, unul alb de această dată, şi, cu o delicateţe surprinzătoare, i-l lipi lui Macy de tâmpla stângă.
— Antidotul, explică el şi se ridică în picioare, apoi îşi puse sacul pe umăr şi deschise uşa micuţei încăperi de depozitare.

— Aşteaptă, spuse Macy. Ursula vrea ca eu să îi fac copii după dosarele lucrărilor. Ce ar trebui să fac?
— Ţi-am spus deja, o lămuri Speller Twain. Nu vreau să faci nimic, dacă nu-ți spun eu ce să faci. Şi nu discuta cu nimeni despre asta. Nu trebuie să-ţi spun ce se va întâmpla dacă o faci, nu-i aşa?
Apoi plecă. Când Macy se ridică în picioare, o străbătu un val de greaţă. Ajunse la baie taman la timp. După aceea, îşi dezbrăcă salopeta transpirată şi lenjeria, îşi făcu un duş, îşi puse haine curate şi scoase capacul unei ceşti de cafea proaspătă. Îi luă ceva vreme să o bea: nu-şi putea opri mâinile din tremurat.

Macy îşi pregătea o nouă ceaşcă de cafea, a treia, când intrară asistenţii ei. Le spuse că se îmbătase cu Ursula Freye într-un bar din zona liberă şi că rezolvase o chestiune de familie, că le era îndatorată pentru ajutorul lor, dar că acum totul era în ordine, aşa că erau tustrei nevoiţi să se apuce serios de muncă. Argyll şi Loris părură să accepte cu indiferenţă acele minciuni şi Macy se surprinse că era invidioasă pe inocenţa lor, pe simplitatea vieţii lor într-un oraş unde totul era pe faţă şi nimic nu era ascuns, unde oamenii erau mai mult sau mai puţin egali, unde nu existau şefi, nici membri ai poliţiei secrete care te încolţeau într-o cămară şi-ţi violau mintea, unde păcatul era o opţiune pe un meniu prezentat într-un parc tematic dintr-un cartier cu lumini roşii şi nu te urmărea niciodată acasă.

Le explică ce credea despre problema cu *Skeletonema* şi avură o şedinţă cu şefa echipei care se ocupa de plancton, Cristine Quarrick, care acceptă să facă o analiză completă a ADN-ului şi a profilului proteomic al diatomeei, acordând atenţie specială celor cincizeci de enzime-cheie şi genelor prin care erau codificate. Între timp, Macy şi asistenţii ei aveau să facă mai multe încercări pentru a derula câteva experimente simple de verificare a sistemului diatomeei de asimilare a fosfatului şi pentru a cerceta legăturile moleculare ale nutrienților din apa topită, doar că mai întâi trebuiau îndeplinite sarcinile obişnuite legate de curăţenie.

Spre sfârşitul după-amiezei, ei lucrau printre tuburile uriaşe şi cuvele deschise ale bioreactoarelor, luând mostre pentru a măsura viabilitatea şi compoziţia diverselor culturi, când Loc Ifrahim o sună pe Macy. Ea se îndepărtă cu paşi

târşâiţi de Loris şi Argyll, îşi puse spexul şi tânărul diplomat îi zâmbi dintr-o fereastră virtuală care părea să fie suspendată la un metru în faţa ei.
— N-am să-ţi răpesc prea mult timp. Ştiu că eşti foarte ocupată.
— În plus, nu mai am chef nici să fac servicii.
— Nu-ţi cer un serviciu, Macy. Îţi cer cooperare.
— Şi dacă nu mă arăt doritoare, Speller Twain îmi va face o nouă vizită. Cunosc procedura, domnule Ifrahim. De ce nu îmi spui direct ce vrei să fac?

Zâmbetul lui Loc Ifrahim era o operă de artă, plin de solicitudine, înţelegător şi nu mai adânc de un milimetru.
— Ai multe de făcut înainte de ceremonia de inaugurare şi eşti îngrijorată că acest lucru îţi va răpi timp valoros. Dar nu te îngrijora. Ce am vrea noi să faci este foarte simplu şi nu va interfera în niciun fel cu munca ta. I-ai spus domnului Twain că Ursula Freye vrea să examineze dosarele lucrărilor. Ea nu poate accesa baza de date, fiindcă domnul Twain i-a suspendat privilegiile pentru o perioadă. Destul de legitim, fireşte, pentru că ea ar fi putut încerca să modifice şi să altereze datele, astfel încât să se potrivească închipuirii ei. Aşa că te-a rugat pe tine să faci pentru ea o copie. Asta este tot ceea ce doresc să faci.
— Îmi daţi permisiunea să fac asta.
— Cu greu aş putea face aşa ceva; eu nu dispun de niciun fel de autoritate asupra nimănui din echipa de construcţie. Nu, tot ceea ce pot să fac este să-ţi cer ţie să faci asta de bunăvoie, în interesul proiectului. După ce îi dai lui Miz Freye jurnalele, înţelegi, ea le va analiza şi nu va găsi nimic în ele care să-i confirme presupunerile neîntemeiate de conspiraţie şi sabotaj. Şi asta, din fericire, va conduce la rezolvarea acestei nefericite situaţii.
— Dar dacă are dreptate? Dacă găseşte într-adevăr ceva?
— Te îngrijorezi pentru nimicuri. Nu e cazul. Trei economişti de biom de pe Pământ au verificat în mod independent acest set de date şi niciunul dintre ei nu a găsit nimic nelalocul lui. Tot ceea ce ai de făcut, Macy, este să îi dai ei jurnalele şi să pleci.
— Să îi dau jurnalele şi să plec. Atât?
— Atât.
— Domnul Twain ştie despre asta?
— Am discutat chestiunea pe larg. El de acord cu mine că este cel mai bun lucru pe care-l putem face. De fapt, el crede că este

esenţial. A fost foarte insistent în această privinţă. Iar eu ştiu că el este un om nerăbdător, căruia nu îi place să fie lăsat să aştepte. Aşa că, Macy, cred că ar fi mai bine să o faci mai curând decât mai târziu, da? Şi nu uita să-i spui lui când ai terminat, zise Loc Ifrahim şi întrerupse legătura.

Macy se plimbă de-a lungul digului, analizând pe îndelete lucrurile. Prima lecţie pe care o învăţase după ce se înscrisese la brigăzile R&R a fost că a trece cât mai nebăgată în seamă era o strategie de supravieţuire esenţială. Ascultă ordine, nu pune întrebări, nu face niciodată o remarcă deşteaptă. Fă-ţi munca, vezi-ţi de treaba ta şi, mai ales, nu te implica niciodată în disputele dintre superiorii tăi, fiindcă, dacă o faci, este foarte probabil că vei sfârşi ca victimă colaterală. Ei bine, îşi zise ea, acum tocmai fusese împinsă dincolo de acea linie. Era într-un ţinut al bandiţilor, mergând pe o cale îngustă spre o destinaţie neclară, cu tot felul de pericole necunoscute ascunse în tufişurile de pe ambele margini ale drumului şi fără nicio posibilitate de retragere. Dacă refuza să facă acest mic serviciu, Speller Twain ar fi venit după ea şi, în cel mai bun caz, ar fi trebuit să facă faţă unor acuzaţii de insubordonare, duşmănie ascunsă şi orice altă vină i s-ar fi putut aduce. Însă dacă ar fi mers înainte, n-ar fi fost sigură unde ar fi dus-o această opţiune; asigurarea lui Loc Ifrahim că ea nu va fi nevoită să facă nimic altceva după ce avea să îi dea Ursulei o copie a dosarelor lucrărilor era la fel de utilă ca o ceapă degerată…

Ar fi vrut să poată discuta despre asta cu cineva. Ar fi vrut să le poată spune lui Argyll şi Loris ce se întâmpla, poate chiar să îi roage din nou să o ajute, dar nu putea risca să-i lase să ştie că era ceva putred în interiorul echipei. Ei ar fi fost obligaţi să pună tot felul de întrebări imposibile şi, dacă vestea ar fi ajuns la urechile lui Loc Ifrahim sau Speller Twain, ea ar da de un necaz şi mai mare.

Ei bine, poate că nu prea avea de ales şi trebuia să-i dea Ursulei o copie a dosarelor, se gândi Macy, dar a naibii sa fie ea dacă o să mai să stea ascunsă în umbră. Aşa că, în timp ce Argyll şi Loris îşi terminau munca la culturile din bioreactoare, ea a descărcat o copie a dosarelor pe un ac de date şi a pornit spre insula principală, unde îşi avea baza cea mai mare parte a echipei.

Contururile blânde ale insulei beneficiaseră deja de amenajări cu mari pajişti verzi, răspândite de o parte şi de alta a culmii centrale, plantată cu o pădure nouă de pini umbrelă, chiparoşi de Monterey, arbori *maytenus* şi *boldo.* Bucăţi mari de rocă piroxenică de culoare neagră şi verde închis, cu nervuri de maskelinit, stăteau printre copacii tineri, de-a lungul vârfului culmii, ca nişte platoşe de pe spinarea unui dragon. Toate plantele fuseseră crescute forţat în tuburi de fermă, din seminţe şi răsaduri aduse de pe Pământ, modificate ca să crească în condiţiile de lumină relativ scăzută ale biomului şi plantate în conformitate cu proiectele pregătite de Artemis Lampathakis şi Aurelio Ochoa, cel care pusese bazele ecoarhitecturii biomului pentru climatul uscat-temperat al Cordillerei de la Costa de pe ţărmul pacific al Marii Brazilii. De-a lungul malurilor lacului urmau să mai fie plantaţi copaci mereu verzi şi boschete înflorite, iar în deşertul-prag, de dincolo de capătul sudic, cactuşi, agave şi pâlcuri de palmieri Washington.

Locuinţele şi suita de spaţii de lucru ale echipei erau găzduite de o clădire cu acoperişul plat, din capătul nordic al insulei, aproape de intrarea liniei de cale ferată care unea biomul cu oraşul. Spaţiul de lucru era un plan deschis, cu insule de canapele, scaune şi spaţii memo, cu o masă mare unde echipa se aduna o dată la câteva zile pentru a analiza progresele şi obstacolele. Ferestrele înalte şi fixe de pe o parte dădeau dincolo de un canal, acum complet inundat, de-a lungul malului vestic, către un spaţiu de promenadă şi spre clădirile de apartamente ascunse sub bordura cortului. Macy păşi cu aroganţă de-a lungul spaţiului de lucru, până ce o văzu pe Ursula Freye, ghemuită ca o pisică într-un şezlong, cu o tabletă în poală şi cu hârtii împrăştiate pe covorul de iarbă sintetică din jurul ei. În timp ce Macy se apropie, Ursula privi în sus, începând să spună ceva.

— Iată ce mi-ai cerut să îţi aduc, spuse Macy cu voce tare şi îi aruncă Ursulei acul de date.

Acesta o lovi pe Ursula deasupra sânilor ei mici şi căzu pe ecranul luminat al tabletei. Ursula îl luă şi strigă după Macy, care deja se îndepărta, simţind cum i se încinge faţa, în vreme ce toţi cei din spaţiul de lucru se întoarseră ca să o privească.

Dar cel puţin o făcuse: deschis, în faţa unei mulţimi de martori – fără fereală, fără secrete, fără nimic de ascuns.

7

Macy se cufundă în munca ei, stând în laborator cât mai mult timp cu putinţă, astfel încât să nu se întâlnească nici cu Ursula Freye, nici cu Speller Twain, şi încercă să uite cele întâmplate. Încercă să uite faptul că Speller Twain putea să revină oricând şi să-i facă orice ar fi vrut. Ursula Freye era protejată de consangvinitatea ei, dar şeful pazei îi demonstrase că Macy era doar o persoană de condiţie joasă, a cărei viaţă şi carieră erau la mila toanelor superiorilor ei.

Şi o veste bună: Cristine Quarrick a descoperit că celulele *Skeletonemei* nu produceau suficiente copii ale proteinei de transport care lega ionii de fosfat la exterior şi apoi îi pompa prin membrana celulei, ceea ce reducea în mod serios abilitatea diatomeei de a-şi lua substanţa hrănitoare la parametri ambientali ai gheţii topite, iar aceasta era aproape sigur explicaţia ritmurilor mici de creştere. Cristine a folosit un transcriptor pentru a produce spirale de ADN conţinând genele care codificau producţia de proteină de transport şi le-a adăugat unei mici mostre de celule de *Skeletonemei* prin intermediul unui retrovirus gata preparat, iar acest tratament a crescut timpul de dublare şi eficienţa fotosintezei aproape de nivelurile optime. Producerea de cantităţi suficiente de retrovirus pentru infectarea masei culturilor de diatomee ar fi cauzat o uşoară întârziere de producţie, dar nu una gravă. Era o chestiune de zile, nu de săptămâni.

Puteau cu uşurinţă să aibă totul terminat înainte de data fixată pentru ceremonia de inaugurare, iar acest lucru era singurul care conta.

Când Macy a întrebat-o pe Cristine dacă a apucat să facă o completă analiză genomică a diatomeei, Cristine i-a spus:

— Genele pentru proteinele de transport al fosfatului sunt acolo, dacă la asta te referi. Doar că, din nu ştiu ce motiv, nu se exprimă cum ar trebui.

— Mă întreb dacă problema s-ar fi putut remedia mai simplu decât prin adăugarea de copii suplimentare genelor.

— Problema *este* rezolvată, îi aminti Cristine, cu o tentă tăioasă în voce.

Era o femeie energică şi dificilă, care nu primea cu amabilitate nicio aluzie critică.
— Şi am destule de terminat, ca să-mi găsesc de lucru în plus, mai adăugă.

Aşa că Macy putu să dea problema aceea deoparte şi să-şi vadă de creşterea propriilor ei culturi de microorganisme. Analiză cu Tito Puntarenas şi Delmy March modificările şi obstacolele privitoare la trezirea la viaţă a ecosistemului pământului mlăştinos. Superviză apoi golirea unui bioreactor unde mediul călduţ ca sângele şi activitatea a mai mult de trei sute de specii de bacterii, microalge şi protiste transformat o suspensie fină de smectite şi material carbonic din chondrit într-un nămol bogat, negru şi viu. Argyll şi tatăl lui, un centenar apatic, cu părul castaniu, unul dintre cei mai buni chimişti de soluri din Sistemul Exterior, au ajutat-o pe Macy să modifice metodele folosite în mod obişnuit pe Pământ, adaptându-le materialelor de bază disponibile pe Callisto, îndeosebi minerale derivate din bazalturi palagonitice extrase din craterele de impact. Macy a învăţat o mulţime de lucruri şi a fost foarte impresionată de vizita pe care i-a făcut-o tatăl lui Argyll, Jael Laudrisen Hall, la amenajarea unde era fabricat solul de suprafaţă. Procedeul era cu mult mai dificil decât pregătirea nămolului. Solul nu era un amestec aleatoriu de material anorganic, organic şi viu; era foarte bine structurat la fiecare nivel, cumva fractalic. Stratificat, texturat şi dinamic, facilita o miriadă de reacții chimice complexe care nu fuseseră încă pe deplin înţelese, mediate de apa şi aerul din sol ce se mişcau prin spaţiul poros care ocupa până la cincizeci de procente de volum din sol. Prin procese de lixiviere, eluviere, iluviere şi acţiune capilară, apa din sol transporta materiale şi sprijinea o bogată şi foarte diversă biotă[20] – sute de varietăţi de bacterii de sol, desigur, şi cianobacterii, microalge, fungi şi protiste, dar şi nematode, viermi, insecte şi alte artropode – care reciclau macro şi micro-substanţele hrănitoare, descompuneau materialul organic, amestecau, transportau şi aeriseau compuşii minerali şi organici. În condiţiile naturale de pe Pământ, erau necesare aproape patru sute de ani pentru a produce un centimetru de sol de suprafaţă şi cam o mie de ani pentru a

[20] Totalitatea vieţii vegetale şi animale dintr-o anumită regiune geografică sau dintr-o perioadă de timp determinată.

produce suficient încât acesta să poată susţine agricultura. Un procent semnificativ din activitatea brigăzilor de recuperare şi reconstrucţie fusese concentrat asupra înlocuirii solului de suprafaţă pierdut prin eroziunea cauzată de explorările agricole excesive, de otrăvirea industrială din secolele XX şi XXI sau de spălarea lor în urma inundaţiilor şi a hiperfurtunilor din perioada Răsturnării. Aşa că Macy era fascinată de imensele reactoare, cuve, tancuri şi bancuri de sol unde erau produse soluri de suprafaţă similare cu cernoziomurile negre şi bogate ale pajiştilor din zonele temperate ale Pământului. IA monitorizau şi controlau la nivel micro fiecare stadiu al producţiei, dar, într-adevăr, era mai degrabă un soi de alchimie decât chimie şi o uriaşă risipă de energie şi efort.

— Desigur, nu avem nevoie de sol pentru fermele hidroponice, îi explică Jael Laudrisen Hall lui Macy. Şi am putea folosi un strat de humus şi nisip din sticlă bazaltică drept substrat pentru plantările din parcurile şi grădinile noastre, cultivându-le ca pe numeroasele plante de ghiveci. Doar că cele mai multe plante cresc mai bine în sol, iar rolul său este acela de amortizor valoros, care ne ajută să, ne stabilizăm ecosistemele închise. Şi, pe lângă toate acestea, se simte mai bine când stai desculţ pe el.

Producerea nămolului era cumva mai uşoară decât producerea solului, dar din punctul de vedere al lui Macy era în egală măsură o profesie onorabilă şi la fel de importantă ca tot ceea ce făcea echipa de construcţie, ba poate chiar mai mult, fiindcă nămolul era baza pentru cele mai multe fluxuri de substanţe hrănitoare şi materiale organice din ecosistemul acvatic închis al biomului. Şi era o satisfacţie imensă să foloseşti culturile atent calibrate de microorganisme pentru a transforma materialul rezidual de la crearea Sistemului Solar într-un nămol cu viaţă, un bioreactor ce se organiza singur, care se structura în microdomenii între straturile aerobice superioare şi cele anoxice mai profunde, putând consuma aproape orice tip de material organic, reprelucrând substanţele hrănitoare anorganice şi redându-le pe toate ciclului vieţii. Spre amuzamentul celor doi asistenţi ai ei, Macy extrase o cantitate mică din materialul pompat din bioreactor, încercă terciul de pietricele şi îl declară bun, plăcut şi plin de viaţă. Adică tocmai potrivit pentru hectarele de paturi de stuf pe care echipa de

grădinari le creşteau într-unul din tunelele de sub oraş, gata să fie transplantate pe malurile puţin adânci din lungul malului estic al lacului, imediat ce aceasta avea să fie umplut până la marginea de sus.

Munca lui Macy era importantă şi erau multe de făcut. La cinci zile după ce i-a predat Ursulei Freye copia dosarelor lucrărilor, ea şi asistenţii ei au pornit să verifice reciful canalului din vestul micului arhipelag care era construit dincolo de insula principală. Era o suprafaţă întinsă, de câteva sute de metri lungime, împărţită de un labirint de creste şi canale, gândite să asigure amestecarea apei condusă printre ele de maşinile de valuri din capătul sudic al lacului. Când lacul va ajunge la nivelul final, crestele vor fi la doar un metru sub suprafaţă, iar Tito Puntarenas şi Delmy March le vor însămânţa cu bureţi, corali moi, specii de alge roşii şi varec modificat să trăiască în apă dulce, oferind un habitat peştilor, crabilor şi creveților. În canalele dintre creste, sedimentele nisipoase bogate în microorganisme şi stabilizate de o matrice de alge albastre-verzui şi de adăposturile căptuşite cu mucus ale câtorva specii de viermi tubulari şi creveţi urmau să filtreze volume uriaşe de apă şi să aibă o contribuţie importantă la reciclarea materialului organic suspendat şi a substanţelor hrănitoare esenţiale.

Lacul începuse să inunde reciful cu câteva zile în urmă. Apa, aspirată lent încolo şi încoace pe fundul majorităţii canalelor, era o supă galben-brună, lipsită de viaţă, îngroşată cu particule fine, dar Macy şi asistenţii ei au sigilat câteva zeci dintre canale, au pus pe ele diferite amestecuri de sedimente trezite la viaţă şi le-au umplut cu apă din gheaţa topită şi filtrată. Acum, înainte ca nivelul în creştere al lacului să depăşească micile diguri care închideau canalele, plecaseră cu schif până la recif ca să ia probe.

Rezultatele obţinute pe loc din probele de ADN sugerau că cele mai multe specii de bacterii şi microalge din majoritatea amestecurilor se dezvoltaseră abundent, iar Macy era în toane bune, în vreme ce Loris cârmea schiful dincolo de flancul batardoului care înconjura locul de construcţie al noului arhipelag, îndreptându-se înapoi spre laborator.

Culmile insulelor se ridicau ca nişte dealuri mici deasupra zidului negru şi jos al digului. Una avea în vârf un crâng de chiparoşi şi stâlpii albi ai unui templu în stilul Greciei antice;

altele erau acoperite cu un gazon perfect şi verde sau plantate cu grupuri de palmieri; ultima şi cea mai mare insulă era încă în curs construcţie – la ea lucra un grup săltăreţ de roboţi, cocoţaţi pe o grămadă de schelărie, elaborat îmbinată, care părea o versiune trunchiată a Turnului Eiffel. Capetele lor triunghiulare, echipate cu sute de mici filiere din care ieşeau şuviţe de compozit fulerenic la fel de dur ca diamantul, se agitau şi se roteau în vreme ce ei lungeau cu răbdare stâlpii şi barele din scheletul insulei. Unul stătea cu abdomenul lui umflat în aer şi capul i se apleca în vreme ce un tehnician îi curăţa filierele înfundate cu o vergea ce împroşca jeturi aciculare de apă.

Argyll, care privea şi el roboţii, spuse:

— O să arate minunat când va fi gata.

— Câtă vreme nu se hotărăşte nimeni să intervină, schimbând pe ultima sută de metri ce s-a votat, bombăni Macy.

— Trebuie să te dezbari de gândirea ta lineară, o sfătui Argyll. Aici nu este o societate ierarhică în formă de piramidă răsturnată, ca în Marea Brazilie. Aici suntem în Sistemul Exterior. Aici facem lucrurile în mod diferit.

— Ştiu, spuse Macy. Totul este provizoriu şi fiecare are dreptul la o părere despre orice, chiar şi atunci când nu ştie lucruri elementare despre acel lucru. Sunt uimită că s-a făcut totuşi ceva.

— Ei bine, nu ne temem de munca grea, spuse Argyll.

— Nici nouă. Dar lucrurile sunt cu mult mai uşoare dacă ştii ce faci înainte de a începe s-o faci.

— Mai uşor nu înseamnă mai bine.

— Mai uşoare şi cu mai puţina risipă, insistă Macy. Nu ştiu de ce a crezut vreodată cineva că democraţia ar fi o idee bună.

— Oraşul are un surplus de roboţi ca forţă de muncă, o informă Argyll. Şi insulele nu sunt cine ştie ce mare cheltuială, în comparaţie cu costul total al biomului. Singurele materii prime sunt suspensia de grafit folosită pentru carcasă, câţiva bolovani şi câteva sute de tone de sol de suprafaţă. Şi chiar are să arate frumos când va fi gata. Un banc de insule mici şi verzi, cu vase cu pânze şi schiuri nautice strecurându-se printre ele, oameni ieşind la picnic…

— Putem fi de acord asupra unui singur lucru, spuse Macy. V-am împrumutat ideile voastre nebuneşti şi am făcut ceva bun din ele.

În timp ce ocoleau capătul sudic al batardoului, un alt schif înaintă cu viteză maximă de-a curmezişul lacului, îndreptându-se direct spre ei. Macy avu o presimţirea rea când văzu că Ursula Freye era la cârmă, dar îi spuse lui Loris să încetinească.
Dacă Ursula voia ceva de la ea, nu avea nicio scăpare – ar fi putut însă la fel de bine să i-o ceară acum, de faţă cu nişte martori.
Ursula încetini şi ea, mergând alături de ei. Părul blond îi era răvăşit pe faţă, iar privirea îi era strălucitoare şi nerăbdătoare când se aplecă şi strigă la Macy pe deasupra îngustului petic de apă dintre ambarcaţiuni.
— Am descoperit ceva. Ceva important! Hai să ne vedem deseară! La ora opt! În locul în care am mai vorbit!
Înainte ca Macy să-i poată răspunde, Ursula ambală motorul cu reacţie al schitului ei şi mica ambarcaţiune îşi ridica botul şi descrise o curbă largă, lăsând o urmă albă în timp ce se întoarse cu o sută optzeci de grade şi trecu din nou pe lângă schiful lui Macy.
— La ora opt! Se va schimba totul! Strigă Ursula în timp ce trecu pe lângă ei, după care schiful ei ţâşni şi se îndepărtă rapid.
— Vrei să pornesc după ea? Întrebă Loris.
— La naiba, nu, răspunse Macy.
Era răvăşită rău de întâlnire, de privirea sălbatică pe care i-o aruncase Ursula, de cuvintele ei sălbatice. Femeia era evident convinsă că descoperise ceva care dovedea sau îi susţinea ideea nebună că Emmanuel Vargo fusese ucis şi, cu toate că Macy nu mai voia în mod categoric să mai aibă ceva de-a face cu această iluzie, avea o presimţire rea, care se manifesta organic, precum o boală, că urma oricum să fie atrasă iarăşi în ea.
— Vouă, brazilienilor, vă place alcoolul, nu glumă. Pariez că mâine cineva o să aibă o mahmureală, comentă Argyll, cu un surâs care-i reaminti lui Macy că, deşi avea de două ori vârsta ei, el rămânea în multe privinţe naiv şi curios ca un copil.
Reveniseră la instalaţia de la baza stâlpului scobit, luaseră cina şi făcuseră o analiză completă a mostrelor de sediment din recif, când Speller Twain intră şi le spuse lui Argyll şi Loris să dispară. Loris o întrebă pe Macy dacă totul era în regulă; Speller Twain îşi aţinti spre ea privirea lui goală şi spuse că, dacă nu are

nimic împotrivă, el ar vrea să aibă o discuţie privată cu Miz Minnot.
— Totul este în ordine, spuse Macy. Ne vedem mâine.

După ce au plecat cei doi asistenţi, iar Loris i-a aruncat lui Macy o privire îngrijorată, Speller Twain spuse:
— Ştii despre ce este vorba.

Bărbatul masiv stătea proptit de colţul unei banchete, jucându-se cu un ecran-lupă, pornit-oprit, pornit-oprit.
— Ştiu că ai putea să o întrebi pe Ursula de ce este atât de agitată, sugeră Macy.
— Aş putea. Dar ea este ceea ce este, iar tu eşti ceea ce eşti.
— Trebuie să te înnebunească faptul că nu poţi să o atingi fiindcă ea este o consangvină.
— Ea crede că-i eşti prietenă, continuă Speller Twain, mişcându-şi mâna înainte şi înapoi de-a lungul ecranului aprins, făcând umbrele să pâlpâie de-a curmezişul barelor de deasupra. O să-ţi spună lucruri pe care mie nu mi le va spune niciodată. Şi tu ştii că, dacă nu mă ajuţi, te pot da chiar acum afară din serviciu şi să te vâr într-un container de hibernare. Iar când te vor trezi, pe Pământ, abia acolo va începe adevărata ta problemă. Dar dacă alegi să mă ajuţi să aflu unde duce chestia asta, munca ta exemplară în folosul echipei nu va trece nebăgată în seamă.
— Dacă duce undeva.
— Asta este treaba ta să afli, zise Speller Twain. Ora opt, nu-i aşa? Şi la locul obişnuit. Dacă voi două nu aţi avut întâlniri despre care eu nu ştiu, asta înseamnă la barul de jos din zona liberă. Dacă vrei să faci asta, cred că este mai bine să o iei din loc. N-ai vrea să întârzii, nu-i aşa?

8

Macy călători cu tramvaiul în Rainbow Bridge, luă un alt tramvai, traversă oraşul şi coborî cu scara rulantă în zona liberă, plutind într-un amestec de furie şi nelinişte. În vreme ce se deplasa printre umbre şi lumini de neon spre barul Jack Frost, trecând de oameni îmbrăcaţi în haine potrivite pentru orice fel de carnaval, o siluetă înaltă, înfăşurată într-o mantie roşie şi purtând o faţă de vulpoi pe post de mască, ieşi dintr-un pasaj, o prinse de braţ şi îi spuse:

— Ea nu-i aici.

Macy se smuci din strânsoarea străinului.

— Asta nu este deloc treaba ta, aşa că ce-ar fi să te dai acum la o parte?

Chipul cu faţă de vulpoi o privi pentru o clipă, cu ochii de ambră strălucind deasupra botului castaniu cu alb şi a zâmbetului cu colţi strâmbi şi ascuţiţi, apoi întinse mâna şi-şi dădu jos masca.

— Nu vreau să te văd rănită, îi spuse Loris.

Valul de mânie care-o cuprinse pe Macy îi înecă scânteia de uimire.

— M-ai spionat.

— Ursula Freye nu te aşteaptă în barul Jack Frost, o informă Loris. Este încă la biom. Speller Twain a interceptat-o mai înainte ca ea sa poată pleca. Nu pot fi sigură, dar cred că o interoghează.

— Prostii. El m-a trimis aici ca să încerc să-i bag ei minţile-n cap.

— Nu, zise Loris. El ţi-a spus că voia ca tu să afli ceea ce Ursula pretinde că a descoperit. Dar e clar că el şi Loc Ifrahim au alte planuri. Te-au trimis aici pentru că vor să te folosească în vreun fel, Macy. Vor să-ţi întindă o cursă, să se asigure că tu vei fi învinovăţită pentru orice ar plănui ei să facă.

— Prostii, spuse iarăşi Macy, dar cu mai puţină forţă de data aceasta, neliniştea ei fiind potolită de privirea verde şi calmă a lui Loris.

— Mulţi oameni vor ca proiectul biomului să dea greş, spuse Loris. Oameni din oraşul meu şi de pretutindeni din Sistemul Exterior. Oameni din Marea Brazilie; oameni care lucrează pentru echipa de construcţie. Domnul Twain. Domnul Ifrahim.

— Aşadar, tu crezi aiureala Ursulei.

— S-ar putea să nu fie o aiureală.

— E rănită. Complet răvăşită de moartea lui Manny. Îndurerată. A devenit un pic nebună şi încearcă să justifice un accident printr-o iluzie despre crimă şi conspiraţie. Tu ai încurajat-o, pentru indiferent care motiv sucit, iar acum încerci să mă tragi şi pe mine în asta. În niciun caz, spuse Macy şi trecu dincolo de Loris, îndreptându-se spre mica firmă a barului Jack Frost, sclipind în argintiu şi roşu prin puzderia de holograme şi semnalizări de modă veche cu neon care pluteau în amurgul artificial al largului bulevard din zona liberă.

Loris îşi potrivi pasul după mersul ei cu salturi mari şi-i spuse:
— Şi problema culturilor de *Skeletonema* este tot o iluzie?
— Am găsit ce era în neregulă cu ele şi am rezolvat problema. Şi nu era niciun sabotaj.
— Nu, n-aţi găsit, o contrazise Loris. Problema cu fosfatul a fost un efect secundar. Ascultă-mă, Macy. Ascultă cu atenţie. Am verificat fiecare specie pe care echipa ta a adus-o aici, o simplă şi evidentă măsură de precauţie. Şi am găsit două secvenţe noi în genomul *Skeletonemei.* Una este în capătul cromozomului patru, un model repetitiv al perechilor de bază substituite cu o secvenţă telomerică ce în mod obişnuit acoperă cromozomul. O secvenţă-ceas. Cealaltă codează la şase gene ale aceluiaşi cromozom şi este inserată lângă o genă care produce una din proteinele care controlează absorbţia de fosfat. Secvenţa-ceas se scurtează cu o singură pereche de bază la fiecare rundă de diviziune celulară. Şi când s-a scurtat la jumătate din lungimea ei iniţială, activează transcripţia celei de-a doua secvenţe. Iar aceea va produce un viroid patogenic AM, la circa şase până la opt săptămâni după ce lacul este însămânţat cu o cultură de *Skeletonema,* la ceremonia de inaugurare. Populaţia de *Skeletonema* se va distruge şi bacteriile care se vor hrăni cu toată acea biomasă moartă vor folosi tot oxigenul liber din lac şi-i vor distruge ecosistemul. Pune-ţi spexul. Îţi voi arăta analiza genomică…
— Sunt sigură că-mi poţi arăta aproape tot ce vrei, spuse Macy, apoi trecu de uşa îngustă de la Jack Frost şi dădu buzna printre hainele de blană agăţate pe coridor, ieşind pe podeaua de gheaţă a barului slab iluminat.
— Vezi că ţi-am spus adevărul despre Ursula? Întreba Loris, după ce Macy se învârti prin bar şi verifică fiecare separeu.
— De unde ştiu că nu ai răpit-o?
— Pe tine te-am răpit? Îi replică Loris. Ascultă-mă doar un minut. Noi credem că se aşteptau ca noi să descoperim sabotajul la culturile de *Skeletonema.* Nu făcusem niciun secret din verificarea speciilor trimise de pe Pământ. Şi dacă efectul nociv al secvenţei inserate asupra absorbţiei de fosfat a fost o greşeală, atunci a fost o greşeală foarte stângace. Cineva vrea să ne arate că ei pot interveni şi aduce prejudicii proiectului.

Probabil că vor să provoace un scandal. Sau poate că vor sa ne distragă atenţia de la altceva.
— Ursula a găsit ceva? Întrebă Macy.
— Nu ştiu.
— Manny Vargo a fost ucis?
— Tu şi Ursula aţi putea fi în mare pericol, spuse Loris. Ar putea fi prea târziu s-o mai ajutăm pe Ursula, dar ştiu că pe tine te pot ajuta. Stai aici. Nu te întoarce la biom.
— Sau ce? Mă arestezi?
— Sigur că nu. Dar chiar ar fi o idee bună ca tu să stai aici până ce aflăm noi ce pune la cale domnul Twain.
— Nu-mi doresc să fac parte din planurile nimănui, zise Macy.

Părăsi barul şi o rupse la fugă. De-a lungul curbei din zona liberă, în sus pe scara rulantă, de-a lungul străzilor ce aveau iarbă în loc de asfalt. Sări în tramvai şi rămase în spate, trăgându-şi sufletul, privind cum clădirile de apartamente rămân în urmă, de-o parte şi de alta. Nimeni nu părea s-o fi urmărit, nici măcar o dronă.

Acum era mai mult speriată decât furioasă, încercând să-şi păstreze calmul, încercând să reexamineze lucrurile în întregime. Ştia un lucru: Speller Twain nu se putea atinge de Ursula Freye. O putea interoga şi ameninţa, dar nu putea să-i facă rău, cum nici Loc Ifrahim nu-i putea face rău. Iar dacă Ursula avea să supravieţuiască, ea ar fi putut s-o protejeze pe Macy, dacă dorea, şi în mod sigur ar fi vrut să o protejeze dacă avea ceva dovezi privind sabotajul. Aşa că primul lucru pe care Macy trebuia să-l facă era să verifice culturile de *Skeletonema* şi secvenţele genomului diatomeei.

Se întrebă de ce Cristine Quarrick nu descoperise secvenţa-ceas şi genele viroide şi avu gândul deprimant că, probabil, Cristine ştia deja despre ele. Că şi ea făcea parte din conspiraţie. Da, sau poate că era doar prea leneşă sau prea ocupată. Sau poate că Loris a inventat toată povestea, aşa că nu era nimic de găsit. Te-ai putea rătăci într-o mie de feluri diferite, dacă te-ai apuca să speculezi. Rămâi la fapte. Secvenţa genomului diatomeei. Uită-te după genele acelea inserate. Găseşte-o pe Ursula. Începe de aici.

Nimeni n-a oprit-o pe Macy când a schimbat tramvaiele şi a călătorit spre biom; nimeni nu a oprit-o când a coborât la ultima stafie, la insula principală. Noapte. Fiecare panou al

cortului polariza spre negru şi candelabrele îşi micşoraseră lumina la o strălucire ca de stea stinsă. Luminile înşirate de-a lungul malurilor insulei licăreau deasupra oglindirilor lor murdare din lac. Un nimb palid învăluia scheletul insulei construite pe jumătate, aflată în interiorul batardoului, aruncând umbrele mărite ale roboţilor care lucrau acolo de-a lungul unei porţiuni piezişe a cupolei cortului.

De cum părăsi staţia, o dronă începu să o urmărească pe Macy. Îi aruncă o căutătură dură, pentru a-l face să înţeleagă pe cel care o conducea – Speller Twain, Loris sau vreun băgăcios inocent – că ea ştie că este urmărită şi merse mai departe, hotărâtă să nu se mai uite la dronă, dar cu o furnicătură sâcâitoare între omoplaţi.

Se grăbi de-a lungul cărării care o tăia peste creasta plantată cu pomi, spre centrul insulei, începu să traverseze podul firav care lega insula de drumul de la extremitatea de est, când toate luminile se stinseră: luminiţele care marcau partea pietonală a podului, strălucirea stinsă a candelabrelor, reţeaua de păianjen a luminilor răspândite pe insulă, luminile din jurul intrării în staţie şi cele ale locuinţelor echipei. Doar spaţiul şantierului de construcţii era încă luminat.

Macy tresări când ceva uşor căzu în apa de sub pod. Îşi găsi spexul, şi-l puse şi apăsă butoanele pentru funcţia de intensificare a iluminatului, apoi zări antena groasă a unei drone, probabil cea care o urmărise, plutind pe fundalul negru. Ceva scosese din funcţiune luminile, dronele... O cuprinse o presimţire rea, densă ca greaţa. Se simţi îngrozitor de expusă, acolo, în vârful arcului mare al podului, şi alergă în jos, spre celălalt capăt al lui, traversând în fugă drumul care înconjura zona parcului, strângând în jurul ei lumina, ca o pasăre prin întunericul desluşit, răsucindu-se încoace şi încolo pentru a evita pâlcurile de tufişuri înflorite şi aflorimentele de rocă, aproape râzând cu voce tare când, în încercarea de a se opri din zborul ei, căzu de-a berbeleacul într-un pâlc de leandri, rostogolindu-se cu răsuflarea tăiată într-o încâlceală de frunze şi ramuri ce zgâriau, cu o furtună de petale cerate plutind în jurul ei.

Zăcu acolo pentru puţin timp, privind fix la tavanul negru şi ascultând cu atenţie încordată. Scârţâitul şi bocănitul roboţilor care lucrau în interiorul cupei luminoase al batardoului, motorul cu reacţie al unei ambarcaţiuni ce se îndepărta undeva pe lac,

voci care alunecau de-a lungul insulei, oameni strigând, întrebându-se unii pe alţii ce se întâmplase. Când fu cât se putea de convinsă că nimeni nu o urmărea, Macy se ridică în picioare şi continuă să meargă prin parc, înaintând paralel cu drumul care mărginea parcul, încetinind pe măsură ce se apropia de imensa umbră a stâlpului de sprijin. Se duse spre primul dintre bioreactoarele din piaţă, sub arcul stâlpului, îşi puse mâna pe latura lui caldă şi simţi torsul liniştitor al pompelor. Stocul de rezervă abia sosise, aşa că nu avea de ce să se îngrijoreze de moartea în masă a culturilor ei preţioase. Îşi continuă drumul printre tancuri şi se opri.

Era ceva pe jos în zona cu iarbă din faţa intrării în laborator. Era un corp. Era Ursula Freye. Zăcea întinsă pe spate, cu un braţ aruncat la întâmplare, parcă pentru a ajunge la ceva, cu capul întors într-o parte. N-a mişcat atunci când Macy s-a furişat spre ea, strigând-o uşor pe nume. Nările îi erau însângerate şi umede, iar sângele i se prelinsese într-un fir subţire de-a lungul obrazului stâng. Ochii îi erau larg deschişi, dar daţi peste cap. Macy apăsă cu două degete sub articulaţia maxilarului, nu reuşi să găsească pulsul şi, într-o străfulgerare de frică paralizantă, realiză că Loris avusese tot timpul dreptate. I se întinsese o cursă. Sări în picioare atât de repede încât, preţ de câteva secunde încordate, se ridică deasupra solului; în timp ce cobora, şirul de candelabre agăţate deasupra lacului se aprinseră, cu o lumină la fel de puternică precum în miezul zilei.

Chiar dacă funcţia de intensificare a iluminatului de la spexul lui Macy se deconectă imediat, ea fu orbită de strălucirea neaşteptată. Îşi scoase spexul, îşi şterse lacrimile din ochi cu degetele mari şi văzu o umbră care alerga spre ea din dreapta, cineva care fugea prea repede, pierzându-şi echilibrul şi plonjând înainte. Era Speller Twain, care se ridică şi îndreptă un taser spre ea, din acelea care trăgeau cu arce de nanofire supraconductoare comprimate fractalic.

Macy se feri spre stânga în timp ce lovitura unui trăsnet miniatural arse gazonul din faţa ei. Speller Twain strigă, poruncindu-i să se oprească, dar ea fugea deja, săltând de-a curmezişul pajiştii ca o gazelă urmărită de un leu. O înlănţuire de scântei strălucitoare împroşcă latura unui bioreactor în timp ce ea trecu în goană de acesta, făcu un salt în sus, se prinse de margine şi se trase în sus, mişcându-se cu uşurinţă şi

dezinvoltură în câmpul gravitaţional scăzut. Alergă de-a lungul unui rezervor de mărimea unui vagon de marfă, sări peste golul deschis până la următorul, alergă şi de-a lungul aceluia, sări pe sol şi fugi de-a curmezişul pieţei. Scânteile trase de la înălţimea balustradei explodară la marginea pieţei, în urma ei, împroşcând-o cu picuri usturători de metal fierbinte, dar se lăsă în jos şi coborî în fugă panta uşoară de la fundul uscat al lacului, spre schiful de pe plajă.

Macy trăgea schiful în apă, când Speller Twain sări peste balustradă, ateriză stângaci şi căzu pe spate, iar taserul lui scuipă un fulger care ţâşni drept în sus şi explodă ca un foc de artificii, lovindu-se de un panou din partea de sus cortului. În vreme ce bărbatul voinic se ridică în picioare, Macy văzu ceva mişcându-se de-a latul balustradei, deasupra şi în spatele lui, îl văzu pe el răsucindu-se în vreme ce drona o luă în jos cu viteză maximă şi îl izbi în faţă.

Bărbatul căzu iarăşi şi scăpă taserul. Macy zvâcni, îl luă şi se feri printr-un salt când Speller Twain încercă s-o lovească puternic. Ea păşi înapoi spre schif, menţinând taserul îndreptat spre el. Twain se ridică pe picioare, scuipă o gură de sânge şi-o avertiză că face o mare greşeală.

Macy era în apă până la genunchi. Gura îi era uscată şi trebui să înghită puţină salivă înainte de a putea spune:

— Rămâi pe loc, domnule Twain. Nu vreau să te împuşc.

— N-ai să mă împuşti, spuse Speller Twain şi se aruncă asupră-i.

Ea trase. Fulgerul îl lovi în piept şi el căzu plescăind, cu burta în apă, zvârcolindu-se şi zbătându-se. Macy sui cu greu în schif, apăsă butonul care îi pornea motorul, răsuci volanul puternic, rotind mica ambarcaţiune cu o sută optzeci de grade, şi acceleră. Desenase un arc lung dincolo de gura golfului înainte de a se calma îndeajuns încât să-şi dea seama că exista doar un singur loc unde se putea duce acum. Se întoarse spre vest, îndreptându-se spre ţărmul îndepărtai, şi activă funcţia telefonică a spexului ei. Dar, înainte ca ea să poată iniţia o convorbire, o fereastră se derula în jos şi Loc Ifrahim se aplecă spre ea şi spuse:

— Frumoasă ispravă ai mai făcut!

Macy smulse spexul şi îl arunca în apă, conduse schiful până pe fundul uscat al lacului, la baza unui şir de trepte, apoi urcă până la un spaţiu amplu de promenadă care se întindea în

faţa unui bloc scund de apartamente cu terase. Abia acolo făcu o pauză, respirând greu, uitându-se în urmă de-a curmezişul lacului. Inima îi bătea nebuneşte în piept. Trecuseră doar zece minute de când descoperise cadavrul Ursulei.

O stea pâlpâi undeva în aer: lumina unui candelabru ricoşând dintr-o dronă care cobora spre ea.

Macy se feri pe după o stivă de materiale de construcţie, ţâşni pe uşa largă a blocului de apartamente, se împiedică şi alunecă, ajungând într-un atrium. Se izbi de un perete şi se aşeză jos cu greu, cu răsuflarea întretăiată şi cu o durere la glezna stângă. Drona trimise în jos o coloană oblică de lumină care pătrunse printr-o fereastră rotundă fără geam şi o voce tunătoare, care-i spuse pe nume, îi ceru să rămână pe loc. Macy ridica taserul, ochi atent, dar mâna îi tremura rău şi rată prima ei lovitură, izbind fereastra. Drona se eschivă în lateral, dar a doua lovitură a lui Macy o izbi cu o ploaie de scântei care-i perforă capsula plină cu heliu.

În vreme ce drona se prăbuşea, ea sări în picioare şi o luă din loc, şchiopătând pe glezna scrântită, spre partea îndepărtată a atriumului, într-o curte: câţiva bambuşi şi nişte perne gigant de muşchi verde ca jadul, nisip negru împrăştiat, bazinul uscat al unei fântâni de piatră neagră. Macy plonjă dincolo printr-o arcadă. Scările din dreapta ei urcau la etajele superioare; cele din stânga duceau la subsol.

Ştia din şedinţele de informare la care participase că fiecare clădire din oraş avea un pasaj subteran care ducea la adăposturile şi sasurile de urgenţă, pentru cazul că apărea o avarie catastrofală care să afecteze integritatea unuia sau a mai multor corturi sau domuri. Exteriorii, care de mai bine de un secol trăiau într-un mediu care i-ar fi ucis într-o clipă în cazul în care ar fi făcut un singur pas greşit, erau foarte buni la planurile de pază şi urgenţă. Acum Macy miza pe precauţia lor pentru a-şi salva viaţa, sperând că, deşi clădirea de apartamente nu fusese terminată, ecluza ei ar fi putut fi funcţională. Dacă n-ar fi fost, probabil că n-ar fi avut suficient de mult timp să găsească o altă cale de ieşire din cort, mai înainte ca Loc Ifrahim să-i dea de urmă.

Uşa din capătul de jos al scărilor era închisă şi nu s-a întâmplat nimic când Macy a lovit cu pumnul marele buton roşu care ar fi trebuit să o deschidă. Trecu printr-un minut de panică

în timp ce învârti roata care acționa greoiul mecanism manual, deschizând uşa doar atât cât să se poată strecura înăuntru, apoi trebui să învârtă o altă roată pentru a o închide.

Un coridor îngust cobora, slab luminat de sursele încastrate în podea. Se lovi de pereţi în timp ce alerga coborând de-a lungul lui. De-acum glezna o durea rău, dar nu putea încetini. Loc Ifrahim avea să-şi dea seama curând încotro se îndrepta ea şi, dacă a putut stinge şi aprinde candelabrele când a vrut el, tot la fel de bine ar putea dispune de abilitatea de a bloca şi ieşirile de urgenţă ale corturilor…

Coridorul cobora pe o distanţă mare. Aerul devenea tot mai rece. Răsuflarea ei scotea aburi; îngheţul strălucea pe ziduri. Se văzu o altă uşă; trebui din nou să învârtă o roată pentru a o deschide. Luminile apărură dincolo, dezvăluind un buncăr cu tavanul jos. În caz de urgenţă, cetăţenii care nu făceau parte din echipele de salvare şi nu erau abilitaţi să efectueze reparaţii ar fi trebuit să stea ghemuiţi în locuri ca acela până când se puteau întoarce în siguranţă la casele lor. Podeaua de plastic cu memorie putea dezvolta pentru ei scaune sau paturi; într-un colţ era un punct de prim-ajutor care semăna cu un frigider de modă veche; acolo se mai aflau o chicinetă mică, două toalete cu duş, lăzi cu mâncare uscată şi îngheţată, haine şi pături. Şi mai era şi o scară ce ducea într-o cabină marcată cu un desen în care apărea o uşă rotundă ce emitea un norişor: semnul universal pentru un sas.

Macy se trase cu ajutorul braţelor, punându-şi-le unul deasupra altuia pentru a urca prin sasul lung şi pătrunse într-o mică anticameră, bine luminată, unde se găseau două cadre cu echipament, de o parte şi de alta a unei uşi de oţel. Cu o grabă nervoasă, se dezbrăcă de salopetă, îşi trase pe ea un combinezon termoizolant şi intră în cel mai mic dintre cele două costume de presurizare, de culoare roşu aprins, care atârnau în cadrele cu echipament. Cu degetele înţepenite şi stângace în interiorul mănuşilor grele ale costumului, îşi trase fermoarul mare şi dublu, folosi articulaţiile de tip concertină de deasupra coatelor şi genunchilor pentru a ajusta mai bine costumul, îşi vârî umerii în harnaşamentul sistemului de menţinere a vieţii, coborî casca sferică şi o închise ermetic. Un afişaj transparent se aprinse în vizorul căştii, iar Macy păşi în afara cadrului, călcă greoi în sas şi-i porni secvenţa de funcţionare. O ceaţă se

condensă în jurul ei şi fu îndepărtată repede, pe măsură ce aerul era evacuat, uşa exterioară se deschise şi ea păşi pe suprafaţa lui Callisto.

Era după-amiază târziu. Soarele, mult micşorat, fiind totuşi cel mai strălucitor obiect de pe cerul negru, ardea jos, în vest. Exoticul disc al lui Jupiter, împărţit în mai multe benzi din care se vedea puţin mai mult de jumătate, stătea suspendat sus, deasupra capului ei. Sasul se afla într-o boltă situată pe marginea unui prag întins şi prăfuit, plin cu urme de bocanci. În spatele lui, flancul cortului biomului se ridica în unghi ascuţit, un ferăstrău gigantic de panouri negre şi bare de tensiune, aşezat între stâlpii robuşti şi înalţi ca nişte zgârie-nori. În oricare altă direcţie, terenul plin de cratere se întindea spre un orizont curbat, la doar trei kilometri distantă.

Sistemul de navigaţie al costumului presurizat îi sublinia şi indica elementele răspândite în peisajul încremenit al satelitului. Un deal cu vârful retezat spre orizontul din nord-vest era marginea Craterului Wealtheow, cu o fermă de organisme de vid întinsă dinaintea lui. La doi kilometri distanţă, un şir de roboţi de construcţii era parcat în umbra unei berme joase. Câteva barăci pentru utilităţi. Şi un drum argintiu, care traversa dincolo de marginea pragului şi înconjura cortul ce adăpostea biomul. Potrivit sistemului de navigaţie, drumul ducea direct în oraş. Însemna o excursie de vreo zece kilometri care, chiar şi în condiţiile de gravitaţie scăzută de pe Callisto, i-ar fi luat lui Macy mai bine de o oră – presupunând că ea s-ar fi descurcat să meargă atât de departe în voluminosul costum presurizat, cu o gleznă scrântită. Dar nu putea rămâne acolo. Speller Twain şi Loc Ifrahim şi-ar fi dat seama curând unde s-a dus şi n-o puteau lăsa să scape.

Trecând prin trei valuri de avertismente grafice tot mai vehemente, Macy întrerupse semnalul luminos al costumului presurizat, după care porni spre şirul îndepărtat al roboţilor constructori. Se simţea dominată de acelaşi amestec ireal de surescitare, groază şi hotărâre pe care îl simţise atunci când evadase de la Biserica Regresiei Divine. Pe vremea aceea, îi luase un an de zile să-şi pună la punct evadarea. Strânsese şi ascunsese în apropiere un stoc secret de alimente şi un schimb de haine, memorase trei trasee diferite spre cea mai apropiată autostradă, scrisese un program-vierme care urma să închidă IA

a sistemului de pază, furase tranchilizante de la farmacie ca să-i drogheze pe câinii de pază, pregătise şi exersase fiecare pas al evadării. Dar de această dată născocea pe măsură ce înainta.

Acum era aproape de şirul lung de roboţi de construcţii, îndreptându-se spre un mic buldozer cu un scaun turnat, ridicat în spatele lamei lui late. Tot ceea ce trebuia să mai facă era să-şi dea seama cum să-l pornească şi ar fi putut să călătorească spre oraş în stil mare...

Un simbol grafic începu să pâlpâie pe afişajul virtual care-i intra în câmpul vizual: o convorbire care venea pe unul din canalele de rază scurtă. Se întoarse şi simţi un val de adrenalină provocat de panică atunci când văzu o siluetă, într-un costum presurizat roşu, exact ca al ei, care se îndepărta de sasul din capătul pragului prăfuit, presărat cu urme de paşi, târşâindu-şi picioarele la fel de prudent ca un bătrân care traversează un patinoar. Se strecură printre două dintre maşinile mari, se întoarse pe urma propriilor ei paşi şi-şi găsi adăpost în urma ţeapănă şi neagră lăsată de o roată de material multistrat, înaltă de trei metri.

Silueta continua să înainteze, mică şi vioaie pe fundalul întunecat, îndreptându-se direct spre ea. Îşi pipăi buzunarele şi clemele centurii de accesorii a costumului şi avu o imagine clară a taserului uitat pe podeaua cadrului cu echipament. Ce tâmpenie, Macy, mare tâmpenie. O tâmpenie aproape la fel de mare ca faptul că a uitat să blocheze sasul. Simbolul grafic continua să pâlpâie. Ei bine, nenorocitul ştia deja pe unde era ea: dacă ar fi răspuns acelui apel ar fi ştiut măcar cu care dintre ei avea de-a face.

— Iată-te, o întâmpină Loc Ifrahim când ea deschise canalul de comunicare. Ascultă, Macy, sunt aici ca să te ajut. Păstrează-ţi calmul şi nu face nimic prostesc. Putem clarifica asta, doar tu şi cu mine.

— Cum ai de gând să faci asta?

Macy era sigură că Loc Ifrahim şi Speller Twain plănuiseră să o acuze pe ea de uciderea bietei Ursula Freye. Le zădărnicise planurile prin faptul că reuşise să scape de ei, aşa că acum erau nevoiţi s-o omoare. Dacă n-o făceau, dacă ea cădea în mâna poliţiştilor de pace din oraş, le-ar fi demascat făţiş micul lor complot. Începu să se mişte spre cel mai mare dintre roboţii constructori, o macara montată între trei perechi de şenile late.

Văzuse destule echipamente mari în timpul cât lucrase pentru Brigăzile R&R, dar acesta era o adevărată namilă. Platforma ei avea cel puţin cincizeci de metri în lungime şi braţul ei telescopic, ţesut din bare subţiri de compozit fulerenic şi înclinat la un unghi de treizeci de grade, era cel puţin de două ori mai lung.

— Trebuie să stăm de vorbă şi să ne punem de acord asupra a ceea ce s-a întâmplat, propuse Loc Ifrahim. Pentru început, am nevoie să ştiu ce a fost între tine şi Ursula.

— Era moartă când am găsit-o. Ar trebui să ştii asta.

— Tot ceea ce ştiu este că domnul Twain a dat de tine lângă cadavrul ei. L-ai atacat, apoi ai fugit. Nu prea sună bine, nu-i aşa? Dar sunt dispus să ascult varianta ta. Sunt dispus să stau de vorbă cu tine şi să punem la cale ce-ţi rămâne de făcut.

Ştiu un singur lucru. Ursula avea dreptate. Cineva încearcă să saboteze biomul, i-o trânti Macy şi-i tăie legătura.

Se gândi să o sune pe Loris, dar nu ştia cât i-ar fi luat cuiva să vină s-o ajute. Sau ar fi putut s-o rupă la fugă, să se caţere pe partea abruptă a bermei şi s-o taie de-a curmezişul ţinutului. Avea destul aer şi energie pentru a supravieţui acolo mai bine de două zile, dar n-ar fi fost în stare să se mişte rapid cu glezna ei rănită şi, dacă Loc Ifrahim ştia cum să conducă unul dintre roboţii de construcţie, ar fi putut cu uşurinţă să o urmărească şi să o prindă. Nu, se gândi ea, era nevoită să-l abordeze neîntârziat, chiar aici, chiar acum.

Macy se retrase din umbra pe care o arunca macaraua, apoi fugi înainte, cu durerea străbătându-i piciorul stâng la fiecare pas, de la gleznă la genunchi, şi sări în sus pe una dintre şenilele late ale utilajului. Ateriză stângaci, aşa că trebui să se prindă de zaua dintre două plăci ca să nu cadă înapoi. Zăcu acolo câteva clipe, ameţită şi cu răsuflarea tăiată, apoi se târî spre capătul şenilei. Se afla la cinci metri de pământ, îl putea vedea pe Loc Ifrahim mişcându-se de-a lungul şirului de roboti de construcţie, mutându-se de la o umbră la alta, întorcându-se când într-o parte, când într-alta, ţintind cu taserul spre posibilele ascunzişuri. Chiar şi atunci când se oprea în umbrele adânci şi negre, ea îl putea vedea clar în infraroşu; izolaţia şi sistemul de reciclare a căldurii de la costumul lui de presurizare nu erau pe deplin eficiente şi el ardea, alb ca o stafie, cu peste optzeci de grade mai fierbinte decât lucrurile reci dimprejurul lui.

Dacă el s-ar fi uitat în sus, ar fi fost pierdută, dar era prea ocupat să caute pe sub carcasele roboţilor, cercetând prin spatele roţilor şi al şenilelor… Macy se târî de-a-ndărătelea, rămase absolut nemişcată şi lăsă să treacă zece minute înainte de a risca să mai arunce o ocheadă. Mai întâi nu-l putu zări, dar apoi se întoarse şi văzu că el se furişa dincolo de capătul îndepărtat al macaralei, aplecându-se ca să cerceteze umbrele de sub ea, ca un om care-şi caută animalul de casă pierdut. Se ridică, alergă şchiopătat până la marginea şenilei, apoi pluti, descriind o parabolă lungă şi se izbi de el, doborându-l. Ifrahim încercă să se ridice, dar ea îi prinse cu ambele mâini casca şi i-o lovi cu putere de solul acoperit de un praf zgrunţuros ca zahărul, după care deschise canalul de comunicare la faţa locului şi-l întrebă dacă mai vrea să trăiască.

— Dacă mă omori, vei muri şi tu… şi nu într-un mod plăcut, o preveni el. Pe ucigaşi, ei îi expun vidului.

— Este exact ceea ce am să-ţi fac ție dacă nu rămâi nemişcat, îl ameninţă Macy şi închise canalul.

Era obosită şi avea dureri mari din cauza gleznei. N-avea chef să audă niciuna dintre tâmpeniile lui.

Macy nu putea găsi taserul – probabil că el îl scăpase atunci când l-a doborât – dar văzu prinse la centura lui nişte cătuşe din material plastic. Le folosi ca să-i lege mâinile la spate, apoi accesă cartea de telefon a oraşului şi apelă un număr.

Loris răspunse imediat şi o întrebă pe Macy dacă totul e în regulă cu ea.

— Vreau să-ţi mulţumesc că l-ai doborât pe domnul Twain cu drona aia. Tu *ai fost,* nu-i aşa?

— Nu trebuia să fugi, Macy. Ştiu cum ţi s-a înscenat totul. Veneam să te ajut.

— Ştii că şi domnul Ifrahim a venit după mine? Din fericire, i-am sărit în spate. De fapt, chiar acum stau pe el. Îl puteți interoga…

— Nu, nu putem. Are imunitate diplomatică. Ceea ce putem face este să te luăm la noi. Unde eşti?

— Dacă-l lăsaţi să scape, va pretinde fără îndoială că Ursula şi cu mine puneam la cale tot felul de sabotaje. Inclusiv la culturile de *Skeletonema,* care, în definitiv, sunt în responsabilitatea mea. Că am avut o neînţelegere şi că am omorât-o. Şi pun pariu că Twain şi Ifrahim ar putea demonstra că l-am omorât şi pe

Manny Vargo. Fiindcă el a descoperit că fusese încărcată cultura greşită.
— Sau doar pentru că moartea lui ar li afectat şi ea proiectul, adăugă Loris. Nu ştim totul, Macy. Probabil că nu-l vom şti niciodată. Dar ştim că tu eşti o persoană nevinovată, prinsă în mijlocul acestei încurcături. Iată de ce suntem dispuşi să-ţi oferim protecţie.

Macy îşi dădu seama că fusese folosită pentru a-i înlătura din joc pe Speller Twain şi Loc Ifrahim. Îi fusese înscenat totul. Trasă în ţeapă, ca un sacrificiu al sălbăticiţilor.
— De fapt, am jucat pentru ambele tabere, nu-i aşa?
— Îţi suntem recunoscători pentru sprijin, îi răspunse Loris. Vreau să ştii că nu eşti deloc în aşa mare belea precum crezi.
— Ştiu că nu mă pot întoarce la echipă, asta e sigur. În afara aripii vestice a cupolei este parcat un grup de roboţi de construcţie. Mă poţi găsi acolo.
— Ajung imediat, spuse Loris. Nu te îngrijora, Macy, ai făcut alegerea corectă.

Macy localiză taserul căzut în praf, îl trase de lângă Loc Ifrahim şi îl luă. Loc Ifrahim se rostogoli şi încercă să se ridice în capul oaselor, dar se potoli când flutură taserul spre el. Simbolul grafic al canalului de comunicare la faţa locului începu să clipească iar, dar îl ignoră. Nu mai avea nimic să-i spună diplomatului.

Câteva minute mai târziu, sistemul de navigaţie al costumului presurizat o alertă cu privire la apropierea unui vehicul şi îi marcă în paranteze un punct strălucitor care aluneca jos, de-a curmezişul cerului negru. Acesta se transformă repede într-o siluetă în costum presurizat, călătorind pe o platformă aşezată deasupra unui cadru susţinut de propulsoare. Loc Ifrahim se ridică în capul oaselor. Macy îl ignoră, privind cum platforma se apropia, cu propulsoarele clipind pe măsură ce făceau modificări minime de tangaj, alunecând uşor spre ea, azvârlind praf, apoi aşezându-se pe picioarele ca de păianjen.

Macy îi făcu semn cu mâna, amintindu-şi cum aştepta, plină de speranţă, în urmă cu mai mulţi ani, pe un drum întunecat din Nebraska peste care se lăsase noaptea, când s-a urcat în prima cabină a convoiului de vehicule căruia îi semnalizase cu steguleţe şi şoferiţa s-a întors spre ea. O femeie masivă, cu părul blond, tăiat milităreşte, şi cu tenul ciupit de

vărsat, întrebând-o unde voia să meargă. Iar ea spusese, cu naivitatea îndrăzneaţă iertată doar celor tineri: „Oriunde altundeva”.

Pe platformă, silueta în costum presurizat îşi ridică o mână, apoi îşi atinse casca.

Macy lăsase deja în urmă o viaţă; acum era pe punctul de a o face iarăşi. Comută pe canalul de discuţii pe rază scurtă şi-i spuse lui Loc Ifrahim:

— Îi poţi spune domnului Peixoto că-mi dau demisia.

Şi asta era tot: devenise o refugiată.

9

Sri Hong-Owen şi fiul ei mai mare, Alder, au călătorit spre Callisto într-o mică fregată, *Luís Inácio da Silva*, care fusese prevăzută cu un prototip al noului motor cu fuziune. Acesta a scurtat timpul-record de tranzit între Pământ şi Jupiter cu două treimi, o demonstraţie abilă a dibăciei tehnologice a familiei Peixoto şi o contribuţie importantă la elaborata şi ampla prezentare comercială făcută pentru callisteni. Sri avea un program încărcat: un tur al fermelor, fabricilor şi laboratoarelor, întâlnirea cu Senatul callistean şi cu cetăţeni de vază din Rainbow Bridge, participarea la ceremonia care marca primul stadiu de trezire la viaţă a lacului biomului şi aşa mai departe. De asemenea, dorea să o întâlnească pe Avernus, maestră geneticii. Cu toate acestea, mai întâi de toate, trebuia să facă ordine în încurcata afacere privind încercarea eşuată de sabotaj, uciderea Ursulei Freye şi dezertarea lui Macy Minnot, aşa că-şi făcu loc în programul ei pentru o întâlnire cu tânărul diplomat care părea să se afle în mijlocul întregii chestiuni.

În ziua următoare sosirii ei, Loc Ifrahim fu convocat la reşedinţa lui Sri Hong-Owen. Era un apartament luxos dintr-un complex construit într-unul dintre imenşii stâlpi ai cortului biomului. Se prezentă punctual, fu scanat şi măsurat din priviri de secretarul ei şi lăsat să aştepte îndelung în foaier. El presupuse că aşteptarea era gândită să-l pună la respect şi să-i sporească orice nelinişti ar fi avut, dar el nu se lăsă impresionat. Aşteptarea îi dădea răgazul să-şi recapituleze încă o dată relatarea şi să privească oamenii care veneau şi plecau. Îi

plăcea să urmărească oamenii, încercând să-şi dea seama de motivele lor, încercând să ghicească ce-ar putea gândi, indiferent că i-ar fi putut fi utili lui sau nu.

Chiar atunci, cei doi poliţişti de pace care-l chestionaseră despre moartea Ursulei Freye ieşi din biroul lui Sri Hong-Owen. Una, o femeie înaltă şi severă, cu un pătrat de păr alb care-i stătea pe cap ca o bonetă de zăpadă, îi zâmbi rece lui Loc şi-l întrebă dacă avea să fie mai cooperant cu şefa lui decât fusese cu ea.

Loc îi răspunse cu un zâmbet identic.

— Doamna profesor doctor Hong-Owen nu este şefa mea. Eu lucrez pentru guvernul brazilian, nu pentru familia Peixoto.

— Eu am impresia că eşti mai interesat de propria ta persoană.

— Iar eu nu mă pot gândi decât la faptul că, dacă oraşul vostru ar fi pe atât de interesat de acest proiect pe cât pretinde că este, nu ar adăposti-o pe Macy Minnot, replică Loc.

— Ştim amândoi că ea nu are nimic de-a face cu uciderea Ursulei Freye, spuse poliţista de pace cu părul alb.

— Nu am cunoştinţă de aşa ceva. De fapt, v-am oferit dovada contrariului. Dovadă pe care aţi ales să o ignoraţi.

— Renunţă la imunitatea ta diplomatică, îi propuse poliţista de pace. Atunci voi fi încântată să discut aşa-zisa ta dovadă.

Privirea femeii ardea de frustrare şi mânie. După moartea Ursulei Freye şi dezertarea lui Macy Minnot, Loc fusese de acord să aibă o scurtă întrevedere cu poliţiştii de pace ai oraşului, doar că lor nu li se permisese să-l interogheze oficial, darămite să-l testeze cu cascheta pentru imagini obţinute prin rezonanţă magnetică; n-au putut decât să-i asculte declaraţia, să-i pună câteva întrebări politicoase şi să-l lase să plece. Avuseseră loc nişte discuţii vagi în Senatul callistean despre expulzarea lui, dar n-au avut practic nicio valoare, fiindcă nu era nimic care să-l lege direct de moartea Ursulei Freye şi nimeni nu dorea să rişte precipitarea unui incident diplomatic care ar fi putut pune în pericol tratativele comerciale şi inaugurarea biomului.

— Lasă-l, Dee, spuse partenerul poliţistei de pace. El e doar un pic neserios.

— Dacă mai apar neplăceri, voi fi pe urmele tale, îl avertiză pe Loc poliţista de pace cu păr alb şi-i întoarse spatele.

— De ce ar mai fi neplăceri acum, de vreme ce Macy Minnot se află sub delicata voastră protecţie? Spuse Loc cu voce tare, în

vreme ce poliţiştii de pace păşeau spre zona de platforme care se ridicau şi coborau şi care acolo ţineau loc de lift. Secretarul doamnei Sri Hong-Owen îşi ridică în treacăt privirea din tableta pe care o avea în faţă, dar poliţiştii de pace nici măcar nu se uitară în urmă.

Ei bine, dă-i dracului. Pe durata anchetei privind uciderea Ursulei Freye făcuseră ei tot felul de zgomote ameninţătoare, dar nu fuseseră în stare să-l atingă nici cu-n deget. Nu fuseseră capabili să se atingă nici de ageamiul ăla necioplit de Speller Twain. Fără îndoială că acum făcuseră tot ce le-a stat în putinţă să o otrăvească pe Sri Hong-Owen cu suspiciunile lor, dar Loc anticipase deja asta. Avusese grijă ca totul să fie acoperit.

În cele din urmă, fu introdus în apartament. Fără a exagera, era impresionant, un spaţiu cavernos, cu gazon semiviu care se îmbina discret cu fundalul virtual al pereţilor, înfăţişând cirezi de animale dispărute şi fantastice care păşteau pe o câmpie ce se întindea spre munţii din depărtare. Sri Hong-Owen îl aştepta în capătul îndepărtat, stând în umbra unui crâng de bambuşi şi ferigi care creştea printr-o învălmăşeală de pietre mari. Era o femeie micuţă şi zveltă, îmbrăcată într-o versiune ajustată a salopetelor verzi ale echipei de construcţie, cu ochii mascaţi de un spex cu lentile argintii şi rame groase şi negre, cu scalpul ras, la fel de translucid ca un vas de porţelan. Loc înaintă ezitant spre ea în încălţămintea lui strânsă pe picior şi-i declară să se află la dispoziţia ei.

— Vom lua loc, spuse Sri Hong-Owen şi două movile cu partea superioară plată apărură din gazonul verde ca smaraldul.

Se aşezară unul în faţa celuilalt, cu genunchii aproape atingându-li-se.

— Am citit raportul privind circumstanţele morţii lui Miz Freye, începu Sri Hong-Owen. Acum doresc să aud versiunea dumitale asupra evenimentelor. Punctul dumitale de vedere, cum vezi dumneata lucrurile. Orice detaliu, cât de mic.

Loc auzise că maestra geneticii avea reputaţia că este nerăbdătoare şi vorbeşte deschis; dar chiar şi aşa, fu surprins că-i vorbea fără ocolişuri. Ea părea să creadă că era un soi de servitor ucenic, subordonat direct ei, dar ignoră insulta adusă statutului său, fiindcă trebuia să o farmece, aşa că prezentă competent, calm şi fluent, varianta lui asupra evenimentelor, explicându-i că iubita lui Emmanuel Vargo, Ursula Freye,

insistase că moartea lui nu fusese accidentală şi că fusese ucis de una sau mai multe persoane care încercau să saboteze proiectul de construcţie. Dincolo de faptul că tableta lui Emmanuel Vargo dispăruse, nu existau temeiuri pentru acuzaţiile ei, dar fiindcă ea era consangvină cu familia Fontaine, Euclides Peixoto nu fusese în măsură să claseze în mod deschis acuzaţiile ei. L-a însărcinat pe Speller Twain, şeful pazei echipei de construcţie, să se ocupe de problemă aşa cum considera el potrivit, iar Speller Twain a contactat ambasada pentru sprijin.
— La fel ca domnul Twain, ambasadorul avea grijă să nu fie implicat în complicaţii politice. Şi astfel, sarcina i-a revenit celui mai tânăr membru al personalului, adică mie, sublinie Loc Ifrahim, cu un uşor zâmbet autodepreciativ. Domnul Twain şi cu mine am decis să recurgem la ajutorul unei alte membre a familiei Fontaine din echipa de construcţie, Macy Minnot. La insistenţele noastre, ea a încercat să o convingă pe Ursula Freye, dar Miz Freye nu numai că a refuzat să renunţe la cruciada ei, ci i-a şi cerut lui Miz Minnot să o ajute să obţină o copie a jurnalelor de lucrări ale echipei de construcţii. Ea dorea să verifice copia, în căutarea unor dovezi de sabotaj, înţelegeţi, ori ea nu le putea obţine direct. Ca precauţie, domnul Twain îi retrăsese privilegiile de acces.
— De ce a făcut asta?
— De fapt, eu l-am sfătuit să o facă. Eram îngrijorat că Ursula Freye ar fi putut fi tentată să modifice înregistrările, astfel încât să-i susţină punctul de vedere potrivit căruia Emmanuel Vargo a fost ucis. Părea destul de iraţională, înţelegeţi. Capabilă de orice.
— Ah. Atunci nu i s-a interzis accesul din cauză că dumneata erai îngrijorat că ea ar fi putut descoperi un adevăr incomod.
— Nicidecum. I-am dat lui Miz Minnot permisiunea de a face o copie a jurnalelor de lucrări şi de a i-o înmâna Ursulei Freye. Câteva zile mai târziu, Miz Freye a pretins că a descoperit ceva important. A stabilit o întâlnire cu Miz Minnot, dar noi am intervenit şi am încercat să discutam cu ea.
— Şi Miz Freye v-a spus ce găsise? Se interesă Sri Hong-Owen.

Loc ştia că femeia descoperise datele pe care Speller Twain le adăugase în dosarele lucrărilor înainte ca Macy Minnot să le copieze, indicii subtile conducând către o conspiraţie în care erau implicaţi Cristine Quarrick şi Patrick Alan Allard şi care

era legată de foarte realul sabotaj al uneia dintre culturile de microalge, dar găsi resurse să spună cu sinceritate că Ursula Freye fusese foarte necooperantă.
— După ce am lăsat-o să plece, probabil că s-a dus să discute cu Macy Minnot. Sistemul de supraveghere din biom a cedat, iar Miz Freye a fost ucisă. Domnul Twain a plecat în urmărire, dar Macy Minnot a reuşit să scape.
— Ea l-a împuşcat cu propriul lui taser, mi se pare.
— Da, doamnă. După ce altcineva a folosit o dronă ca să-l doboare.
— Unde erai dumneata când se petreceau toate acestea?

Sri Hong-Owen se aplecă înainte, cu mâinile ţinute pe genunchi. Loc se putu vedea, reflectat dublu, în lentilele argintii ale spexului ei. Era sigur că ea îi studiază dilatarea pupilelor şi fluxul sangvin din capilarele feţei, căutând indicii care i-ar fi putut indica faptul că o minţea, dar el avea încredere că pregătirea lui ar fi dejucat orice încercare de a-l prinde cu mâţa-n sac. Pe lângă asta, cu excepţia omiterii câtorva fapte incomode, relatarea lui era mai mult sau mai puţin conformă cu realitatea.
— Eram prin preajmă, folosind o dronă pentru a o supraveghea pe Macy Minnot. Până când sistemul s-a defectat, răspunse.
— Deci nu ai văzut cine a ucis-o pe Ursula Freye.
— Nu până când drona a fost corectată din nou. De îndată ce s-a întâmplat asta, am pus-o să o urmărească pe Macy Minnot. Din păcate, ea a doborât-o cu taserul pe care-l luase de la domnul Twain. Am încercat să o urmăresc eu însumi, dar a reuşit să scape.
— L-a învins pe domnul Twain şi apoi a fost mai bună decât dumneata.
— A servit în brigăzile R&R înainte să fi fost recrutată pentru echipa de construcţie. A urmat o pregătire militară. Şi regret că, spre deosebire de domnul Twain, eu nu sunt un tip dur.
— Domnul Twain pretinde că el a văzut-o împuşcând-o în cap pe Ursula Freye, cu un pistol pentru cuie, spuse Sri Hong-Owen.
— A dat o declaraţie în acest sens. Cred că arma crimei făcea parte din echipamentul distribuit laboratorului lui Miz Minnot şi că a fost ulterior recuperată din lac.

Acolo unde Speller Twain, prostul dracului, o aruncase.

— Domnul Twain mai susţine şi că Ursula Freye l-a ucis pe Emmanuel Vargo, continuă Sri Hong-Owen. Crezi aşa ceva?
— Este cu siguranţă adevărat că Miz Freye a fost una dintre ultimele persoane care l-a văzut pe domnul Vargo mai înainte ca echipa să fie adormită, spuse Loc. Şi, după moartea ei, domnul Twain a descoperit tableta domnului Vargo în locuința ei. El crede că ea l-ar fi putut infecta pe domnul Vargo cu un agent patogen care i-a cauzat moartea printr-o pseudo-CND, când a fost readus la viaţă. Dar trebuie să recunosc că nu pot face să concorde asta cu faptul că Miz Freye susţinea sus şi tare că el a fost ucis, mai ales când toţi ceilalţi erau gata să accepte resemnaţi că a fost un accident. Este o nepotrivire foarte supărătoare.
— Domnul Twain are cumva vreo dovadă clară pentru aceste supoziţii? Întrebă Sri Hong-Owen. În afară de găsirea tabletei domnului Vargo, care ar fi putut fi „plantată” cu uşurinţă acolo.
— Domnul Twain susţine că Miz Freye şi Miz Minnot lucrau împreună la sabotarea proiectului şi că au început să se certe. Din nefericire, Miz Minnot a părăsit Rainbow Bridge în ziua următoare dezertării ei, preciză Loc. La bordul unui remorcher numit *Marşul cel lung,* care a dus-o în oraşul East of Eden, de pe Ganymede. Remorcherul este proprietatea unui om pe nume Galileo Wu. Domnul Wu este fratele bunicului lui Loris Sher Yanagita, ori Miz Yanagita nu numai că lucra ca asistentă a lui Miz Minnot, ci este şi fiica unuia dintre membrii Senatului callistean.

Începea să se simtă bine. După evadarea lui Macy Minnot, a reuşit, cu mintea lui ascuţită, să tragă lucrurile înapoi de pe marginea prăpăstiei şi era încrezător că va putea pune moartea lui Emmanuel Vargo şi pe cea a Ursulei Freye în seama unui nou ţap ispăşitor. Tot ceea ce trebuia să facă era să presare câteva seminţe de îndoială în mintea lui Euclides Peixoto şi în cea a acestei aşa-zise maestre a geneticii, după care noii lui prieteni vor deduce restul.
— Aşadar, Miz Minnot are o protecţie serioasă, conchise Sri Hong-Owen.
— Într-adevăr. Am cerut să discutăm cu ea imediat după ce a dezertat, dar cererea ne-a fost refuzată. Am încercat din nou, după ce a fost mutată la East of Eden, dar cererea ne-a fost

iarăşi refuzată. Şi, neavând acces la Miz Minnot, nu a fost posibil să continuăm ancheta mai departe.
— Ce ştiţi despre implicarea familiei Fontaine?
— Ar fi fost nevoiţi să plătească mult pentru a ajunge atât de departe, dar, întrucât ea este suspectată de uciderea unui membru al familiei cu grad treizeci şi doi de consangvinitate, nu aş elimina complet posibilitatea ca ei să intervină.
— Chiar şi după ce familia Fontaines a renegat-o pe Ursula Freye?
Loc zâmbi.
— Ei bine, poate că ar face-o, nu-i aşa? Afacerea le-a adus mari necazuri. Şi, chiar şi în eventualitatea că Miz Minnot le-ar fi urmat ordinele, este puţin probabil să o primească înapoi.
Sri Hong-Owen îl studie o clipă, apoi îi spuse:
— Dă-mi voie să-ţi arăt ceva.
O urmă, ocolind bambuşii şi pietrele, într-o încăpere asemenea unei bule de sticlă, care stătea prinsă ca o picătură de ploaie de partea înclinată a stâlpului mare. Sri Hong-Owen păşi direct înăuntru, dar Loc se opri în prag: podeaua bulei era la fel de transparentă ca peretele ei curbat. Jos, la mare distanţă, apa clipocea pe ţărmul stâncos al lacului.
— Aici putem discuta în siguranţă, spuse Sri Hong-Owen, întorcându-se spre Loc; părea că pluteşte undeva în aer. Oamenii mei au descoperit câteva microfoane plantate în apartament, dar nu pot fi siguri că au găsit totul. Acest loc este totuşi destul de izolat. Sticla are vizibilitate într-un singur sens şi un mic motor o face să vibreze pentru a-i împiedica pe curioşi să tragă cu urechea. Intră şi închide uşa.
Loc făcu aşa cum i se ceruse, înaintând doar cu un pas pe podeaua de sticlă. Era sigur că maestra geneticii voia ceva de la el. Informaţii, un serviciu, ceva ce el i-ar fi putut oferi acum şi din care tot el urma să tragă vreun folos mai târziu.
— Am avut o conversaţie interesantă cu poliţiştii de pace care anchetează moartea lui Miz Freye, spuse Sri Hong-Owen.
— N-am putut să nu-i observ atunci când plecau, remarcă Loc; nu voia să-şi facă un duşman din maestra geneticii, nu acum, când urma să-i acorde încrederea ei, aşa că nu a mai adăugat că ştia că scurta confruntare fusese pusă în scenă într-o încercare stângace de a-l descuraja pe el.

— Ei mi-au spus că Miz Freye a fost ucisă de un cui care i-a pătruns în bulbul rahidian, continuă Sri Hong-Owen. Cuiul a omorât-o instantaneu. Acum, ori persoana care a ucis-o a fost foarte norocoasă, ori *ei* ştiau cu precizie ce fac. De asemenea, traiectoria cuiului indică faptul că, atunci când s-a tras, pistolul era înclinat în jos, iar vânătăile de pe pielea mâinilor şi a gâtului lui Miz Freye sugerează că ea a fost prinsă din spate înainte de a fi împuşcată şi că încheieturile mâinilor îi fuseseră legate. Aceste detalii nu se potrivesc cu afirmaţia domnului Twain cum că le-ar fi văzut pe Miz Minnot şi pe Miz Freye luptându-se. Şi, cu toate că Miz Freye a fost împuşcată de la mică distanţă, poliţiştii de pace nu au găsit nicio urmă pe hainele pe care Miz Minnot le-a abandonat în sas, când a fugit din biom. Nici sânge, nici os, nici fragmente de creier, aşa cum ar fi fost normal la o împuşcătură de aproape. Erau urme de sânge pe degetele lui Miz Minnot, da, dar ea le-a declarat poliţiştilor de pace că a verificat pulsul lui Miz Freye. Apoi, mai este chestiunea absenţei de amprente şi ADN de pe arma crimei. Poate că Miz Minnot purta mănuşi, dar nu s-a găsit niciuna. Cu siguranţă nu le purta atunci când a luat pe degete sângele lui Miz Freye. Pe scurt, domnule Ifrahim, poliţiştii de pace nu cred că Miz Minnot a ucis-o pe Miz Freye. Şi nu cred nici declaraţia de martor a domnului Twain. Aşa că dă-mi voie să te întreb direct: dumneata crezi că ea a făcut-o?

Deci asta era. Loc lăsă să i se citească pe chip doar o urmă de preocupare şi spuse:

— V-am oferit varianta oficială. Dar acum, că putem vorbi deschis? Nu. Nu cred că Macy Minnot a ucis-o pe Ursula Freye.

— Cine a făcut-o?

— Cred că ştim amândoi răspunsul, doamnă.

— Domnul Twain a ucis-o pe Ursula Freye şi ar fi ucis-o şi pe Macy Minnot. Dar ea a scăpat.

— Îmi închipui că avea în gând să pretindă că Miz Minnot a murit încercând să se opună arestării. Arma crimei făcea parte dintr-o trusă de scule din laboratorul ei şi programul viral care a decuplat sistemul de supraveghere părea să fi pornit de pe tableta ei. Mărturisesc, eu unul l-aş fi crezut.

— Şi tot el l-a ucis şi pe Emmanuel Vargo?

— Presupun că este posibil, spuse Loc, de parcă gândul tocmai i-ar fi trecut prin minte.

— Şi dumneata poţi fi suspectat, cred eu.
— Dacă eu sunt vinovat de ceva, atunci poate doar de naivitate. M-am încrezut prea uşor în domnul Twain şi sunt de-a dreptul ruşinat de rolul meu în maşinaţiunile lui. Mai ales că el este iarăşi liber să acţioneze.
— Ce vrei să spui?
O undă de plăcere îşi făcu loc în inima lui Loc. O dăduse gata. Ştia că o dăduse gata.
— După descoperirea culturii de diatomee afectate, cei din echipa de construcţie au verificat tot ce au adus aici cu ei. Nu s-a găsit nicio urmă a unei alte încercări de sabotaj. Şi exteriorii care au lucrat împreună cu oamenii noştri au crescut o cultură nouă de diatomee, astfel că trezirea la viață a lacului nu va fi întârziată. Nu este însă greu de imaginat faptul că domnul Twain ar putea plănui vreo formă de acţiune directă. Un asasinat, probabil.
— Şi pe cine ar putea plănui el să asasineze?
— Din păcate este destul de probabil ca dumneavoastră să fiţi ţinta lui, doamnă. Dumneavoastră sau Avernus.
— Dacă vine aici, iar noi nu ştim încă dacă vine. I-ai spus ambasadorului sau lui Euclides Peixoto despre suspiciunile dumitale?
— Din păcate, nu. Nu am nicio dovadă, iar ambasadorul a spus răspicat că el crede că afacerea a ajuns la final. Iar domnul Peixoto, cu tot respectul, este cumva… dezangajat.
Sri Hong-Owen încuviinţă.
— Destul de adevărat. Domnului Peixoto i s-a încredinţat această poziţie de către un unchi care îl place mai mult decât merită.
Loc ştiu că indiscreţia ei însemna că el i-a câştigat încrederea.
— Dacă este ceva ce aş putea face pentru dumneavoastră, orice, trebuie doar să-mi cereţi.
— Şi cum rămâne cu legământul de loialitate faţă de guvern?
— Guvernele există ca să fie în slujba familiilor, doamnă.
— Câţi ani ai, domnule Ifrahim?
— Douăzeci şi cinci.
— Douăzeci şi cinci, le-ai născut în mahalalele din Caracas, mi se pare. Ai parcurs un drum lung şi foarte rapid. Trebuie să fii foarte ambiţios.

— Vreau să slujesc cât de bine pot, doamnă.
— Eşti într-adevăr o mare figură, domnule Ifrahim.

Sri Hong-Owen se întoarse spre priveliştea ce se vedea dincolo de peretele de sticlă al bulei şi spuse:
— Vino aici. Stai lângă mine.

Loc îşi târî picioarele de-a lungul podelei transparente, cu degetele de la picioare strânse în încălţări şi cu o vastă şi nedesluşită nelinişte crescându-i în măruntaie.

Sri Hong-Owen privea fix dincolo de reflexia slabă a propriei imagini din curba de sticlă a bulei, urmărind lacul presărat cu insule verzi, întins între pereţii aplecaţi şi faţetaţi ai cortului biomului.
— Este magnific, exclamă ea. Este greu de crezut că douăzeci de mii de oameni înghesuiţi pe un satelit de gheaţă, departe de soare, ar putea fi în stare să facă ceva la o *asemenea* scară. Şi totuşi a fost construit, presurizat şi amenajat în mai puţin de un an. Ştii cum au făcut-o?
— Au mulţi roboti…
— Cunoaştere, îl corectă Sri Hong-Owen. Ei au păstrat multe din lucrurile pe care Pământul le-a pierdut ca urmare a Răsturnării climatice. Şi de atunci ei au tot adăugat, în vreme ce noi ne pierdem mare parte din resursele noastre cu recuperarea şi reconstrucţia. Sunt lucruri bune, fireşte. O muncă necesară. Nobilă. Dar gândeşte-te cât de multe alte lucruri am fi putut face dacă am fi avut control deplin asupra tehnologiilor şi cunoaşterii ştiinţifice păstrate şi dezvoltate de către exteriori. Iată de ce a fost de acord familia Peixoto cu oferta lui Avernus, de ce a trimis echipa de construcţie pentru a trezi la viaţă acest biom. Sunt deja mai mulţi ani de când se încearcă reconcilierea dintre Pământ şi Sistemul Exterior. Acesta este un pas mare în acea direcţie. O dovadă de credinţă. Începutul a ceea ce ar putea fi un parteneriat lung şi fructuos cu exteriorii.
— Ca şi dumneata, domnule Ifrahim, sunt un angajat. Dumneata lucrezi pentru guvern; eu lucrez pentru familia Peixoto. Dar sunt sigură că-ţi dai seama că potenţialele satisfacţii obţinute în urma acestei afaceri sunt atât de mari încât până şi angajaţii umili ca mine pot spera la o cât de mică parte. Fireşte, câtă vreme punem întotdeauna interesele familiei înaintea celor proprii. Atâta timp cât suntem în mod negreşit şi neabătut loiali.

Loc se prefăcu jignit.

— Aş vrea să sper ca sinceritatea mea în privinţa acestei nefericite afaceri este o dovadă suficientă a faptului că doresc să ajut.
— Este evident că domnul Twain a ucis-o pe Ursula Freye. Dacă vrei cu adevărat să mă ajuţi, va trebui să faci mai mult decât atât.

Efectiv, ar fi putut s-o sărute. Nu numai că-i luase toată povestea de bună, dar ea chiar credea că el s-ar fi mulţumit cu tot felul de nimicuri în schimbul serviciilor aduse. Spuse:
— Domnul Twain a prejudiciat deja proiectul şi el este aproape cu siguranţă înhăitat cu oameni care vor să facă şi mai mult rău. Lăsaţi-mă să aflu tot ceea ce pot. Atunci, probabil, vă voi putea ajuta să găsiţi o cale de a contracara ameninţarea pe care o reprezintă el.

10

Mai târziu, Sri Hong-Owen îl întrebă pe fiul ei:
— Pot avea încredere în el?
— Doar dacă interesele lui coincid cu ale tale. Dacă nu… ei bine, el l-a vândut pe Speller Twain pentru a-şi salva pielea, nu-i aşa? Şi nu putem fi siguri că ţi-a spus tot adevărul.

Mama şi fiul şedeau unul aproape de altul, într-o dezordine de perne şi perniţe, în bula de sticlă. Se lăsase noaptea în biom. Faţa de elf a lui Alder era luminată de jos de lumina tabletei pe care o ţinea în poală şi care proiecta o înregistrare a interviului cu Loc Ifrahim. Urmărindu-l cum studia schimbările de dilataţie a pupilelor diplomatului, Sri simţi o tandră şi iremediabilă iubire maternală înfierbântându-i sângele. Ea însăşi îi croise trăsăturile de la care îi venea atracţia fatală, pornind de la arhitectura pometţilor lui şi de la proporţia clasică a membrelor lui şi până la căldura lui febrilă şi mirosul plin de feromoni dulci ca mierea, dar nu era imună la farmecul lui. Frumosul şi preţiosul ei băiat. Era atât de bucuroasă că-l adusese pe lume. Avea să împlinească în curând şaisprezece ani: venise vremea să înveţe cum se fac lucrurile cu adevărat importante şi nu era nicio ocazie mai bună decât aceasta, etajul de bază al unei înţelegeri de mare importanţă istorică. Iar el i-ar

fi şi ei de un mare ajutor; farmecul şi fascinaţia lui urmau să fie de nepreţuit în cadrul apariţiilor publice.

Alder zise:

— Cu siguranţă, *pare* să spună adevărul. Dar este un diplomat şi ei sunt pregătiţi să treacă de testele simple de detectare a minciunilor.

— Nu e nevoie să-ţi dai seama cât din povestea lui este adevăr şi cat este doar lăudăroşenie. În schimb, ar trebui să ne gândim care parte a ei ne-ar face cel mai mare rău dacă am lua-o de bună şi ulterior am constata că este neadevărată.

O încreţitură apăru la baza nasului lui Alder cât reflectă la toate astea.

— De aceea l-ai respins când se oferea să-l spioneze pe Speller Twain. Te-ar fi îndatorat. Ar fi avut putere asupra ta.

— De asemenea, l-ar fi ajutat mai mult pe el decât m-ar fi ajutat pe mine.

— Fiindcă nu este nevinovat, zise Alder. Lucra cu domnul Twain. Şi după ce a eşuat planul lor de a o acuza pe nedrept pe Macy Minnot pentru uciderea Ursulei Freye, vrea să-l reducă la tăcere pe domnul Twain înainte ca acesta să-l demaşte.

— Şi faţă de cine ar putea domnul Twain să-l demaşte?

— Poliţiştii de pace?

— Are imunitate diplomatică. Ei nu pot face mai mult decât să ceară expulzarea din oraşul lor.

— Păi, atunci faţă de Euclides Peixoto, presupun. Sau de ambasador. Domnul Ifrahim ar avea multe probleme dacă ei ar afla.

— Ambasadorul nu intră la socoteală, fiindcă Loc Ifrahim lucrează pentru cineva cu o autoritate considerabil mai mare, îl lămuri Sri.

— Te referi la general? Întrebă Alder.

— Sau la unul dintre mulţii prieteni şi aliaţi ai generalului. Cât despre Euclides, lui i s-a dat în sarcină acest proiect de către fratele bunicului, pentru că ceva atât de important trebuie să fie dirijat de cineva din familie. Era o ofertă pe care nu o putea refuza, dar el a afirmat întotdeauna răspicat că nu are nicio credinţă reală şi niciun angajament faţă de proiect. Chiar şi aşa, lipsa lui de reacţie faţă de uciderea Ursulei Freye este cauzată de ceva mai profund *decât* simpla indiferenţă. Hotărât lucru, el

a trecut de partea cealaltă. Am bănuit mereu lucrul acesta. Acum ştiu.

Cu o zi înainte, când Sri s-a întâlnit cu Euclides Peixoto, imediat după coborârea din navă, el a ridicat din umeri la toate întrebările ei despre moartea lui Emmanuel Vargo, uciderea Ursulei Freye şi dezertarea lui Macy Minnot, spunându-i că el a scăpat de cele două târfe Fontaine şi a dejucat tentativa de sabotaj prin creşterea unor culturi autentice de diatomee; din punctul lui de vedere, totul mersese destul de bine.

— Nu există nicio dovadă evidentă că Euclides a schimbat tabăra. Şi, pe lângă asta, chiar dacă nu este cel mai bun om pentru postul acesta, Oscar are încredere în el, spuse Alder.

— Şi Oscar nu greşeşte niciodată.

— Nu când este vorba despre astfel de lucruri.

Sri şi Alder şi-au petrecut multe ore discutând căile prin care relaţiile şi filiaţiile dintre jucătorii-cheie din familia Peixoto deveneau tot mai polarizate. Ca şi mama lui, Alder credea că pacea şi reconcilierea constituiau o opţiune mai bună decât războiul; în plus, el mai credea şi că sfântul verde al familiei încă avea o putere şi o influenţă semnificative, un punct de vedere care în viziunea lui Sri era sprijinit mai mult de sentiment decât de judecata raţională.

— Poate că Oscar avea dreptate să aibă încredere în Euclides când l-a numit responsabil de proiect, spuse ea. Dar lucrurile s-au schimbat de atunci. De la moartea lui Maximilian.

— Dar tu nu te-ai răzgândit.

— Ştii că nu am făcut-o.

Ca întotdeauna, Sri era tentată să adauge „nu încă”, dar nu dorea să înceapă o controversă despre loialitatea ei împărţită, despre munca ei alături de Oscar Finnegan Ramos şi munca ei la proiectul Oxbow, nu acum, când dorea sa se concentreze la chestiunea cea mai la îndemână. Şi, în plus, ea chiar voia ca proiectul biomului şi tot ceea ce era legat de el să reuşească. Nu doar pentru că n-ar fi fost un lucru uşor să-l trădeze pe Oscar Finnegan Ramos, ci pentru că investise multă pasiune în proiect şi acesta se dovedea cu adevărat magnific. Şi, totodată, pentru că succesul lui ar fi fost cu siguranţă un impuls major pentru ambiţia ei de a colabora cu Avernus.

— Ceea ce cred eu nu are nimic de-a face cu ceea ce crede Euclides. Şi este evident că el crede că interesul lui cel mai

mare este să schimbe tabăra şi să treacă de partea facţiunii pro-război. Acesta este singurul mod în care-mi pot explica indiferenţa lui în faţa acestei crize, spuse ea.
— Sau poate că pur şi simplu nu îl placi, sugeră Alder, încă urzicat de insinuarea ei cum că judecata lui Oscar ar putea fi mai puţin perfectă.
— Ce ar fi de plăcut? Este vanitos, arogant şi nu prea inteligent. Ca multe alte vlăstare, el are doar nobleţe, nu şi obligaţiile ce decurg din ea. Ei şi-au moştenit poziţiile, Alder, dar noi ni le-am dobândit. De aceea suntem mai buni decât ei, chiar dacă ei deţin cea mai mare parte din lume. De aceea vom ieşi vii din asta. Indiferent ce se întâmplă, vom supravieţui.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi Alder spuse:
— Indiferent ce se întâmplă.
— Bine. Şi cum ar trebui să ne ocupăm de Loc Ifrahim şi de insinuarea lui că Speller Twain ar putea plănui să mă asasineze?
— Nu putem face o mutare directă împotriva lui Speller Twain, fiindcă el lucrează încă pentru Euclides Peixoto. Şi nu ne putem aştepta ca Euclides Peixoto să ne ajute. Aşa că presupun că va trebui să ne prefacem că avem încredere în Loc Ifrahim.

Sri îşi îmbrăţişă băiatul drag şi deştept şi-l sărută pe frunte.
— Atât timp cât crede că avem încredere în el, îl avem în palmă.
— S-ar putea ca nu Speller Twain să fie cel care ne urmăreşte, spuse Alder. Ar putea fi domnul Ifrahim. Şi dacă el lucrează pentru…
— Nu, îl linişti Sri. Arvam are nevoie de mine. De aceea mi-a dat avertismentul acela făţiş la funeralii. Dacă domnul Ifrahim spunea adevărul, dacă eu sunt o ţintă a complotului de asasinare, cineva, altul decât Arvam, trebuie să se afle în spatele afacerii ăsteia.
— Totuşi, ar putea să nu fie o chestie deşteaptă să-i permiţi domnului Ifrahim să se apropie prea mult de tine, în viitor.
— Asasinul, dacă el există, nu va face încă nicio mişcare. Va acţiona într-un loc public, unde va avea cel mai mare impact.
— La ceremonia de inaugurare.
— Exact. Între timp, ne comportăm ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Consultă-ţi fişierele. Îmi poţi spune pe scurt cu cine mă întâlnesc mâine.

Sri îndurase deja o ceremonie de primire plictisitoare – discursuri proaste, pline de platitudini neinspirate, o rundă obositoare de prezentări, conversaţii monotone cu demnitari şi mai monotoni. Ce era mai rău avea să urmeze. În ziua de după întâlnirea cu Loc Ifrahim, vizitele şi reuniunile începură în avans.

Şedinţele la care negociatorii familiei Peixoto au scos în evidenţă avantajele comerţului şi detaliile unor posibile acorduri i-au răpit ore întregi din valorosul ei timp, dar cel puţin au fost amuzante prin aerul lor de circ, lipsit de pretenţii intelectuale. Spre deosebire de comitetele şi conferinţele de familie din Brasilia, la prezentări şi discuţii participau nu doar senatorii din oraş şi din aşezările periferice, ci şi oricare cetăţeni care erau mânaţi acolo de interes sau curiozitate. Iar în materie de protocol şi de reguli ale dezbaterilor se pare că nu erau prea multe oprelişti. Oricine putea spune orice şi oricui, oricând. Vârsta înaintată nu însemna nimic. Disputele erau câştigate la fel de bine prin refuzul de a ceda în faţa celorlalţi, dar şi prin logică, şi o mare parte din timp era pierdută cu disputele pentru interese speciale sau cu răscolirea nemulţumirilor mai vechi, care nu aveau nimic de-a face cu chestiunea în discuţie.

Într-o bună zi, un nătărău bătrân care reprezenta o comunitate rusească din extremitatea îndepărtată a lui Callisto şi-a petrecut două ore ţinând un discurs obstrucționist în încercarea de a forţa termeni avantajoşi pentru familia lui, în cazul unui document aflat în dezbatere. Şi când, în cele din urmă, el s-a retras, un alt băgăreţ a început să citească o listă de întrebări lipsite de sens, care au ocupat restul de timp alocat sesiunii, încheiată în cele din urmă în mare dezordine.

Sri şi-a purtat spexul pe toată durata dezbaterilor, înregistrând totul, fără nicio remuşcare. Nimic important nu avea să se decidă în acele întâlniri, aşa că interesele facţiunii care milita pentru pace şi reconciliere nu aveau să fie afectate în niciun fel dacă Arvam Peixoto era informat despre ele. Mai târziu, negociatorii duri ai familiei aveau să bată în cuie detaliile oricărui acord, în şedinţe private. Din ceea ce văzuse până atunci, Sri era de părere că erau mai mult decât capabili să-i ameţească de cap cu vorbe pe nefericiţii exteriori şi, în orice caz, exteriorii erau destul de deschişi în privinţa interesului lor

pentru noul motor cu fuziune. Până în acel moment, se părea că planul pe termen lung al lui Oscar Finnegan Ramos de a intensifica finanţarea ştiinţelor aplicate, viguros contestat de acei membri ai familiei care credeau că este o risipă de resurse, avea să fie reabilitat.

De asemenea, a înregistrat şi nesfârşitul şir de vizite. Callistenii erau neobişnuit de mândri de Rainbow Bridge şi păreau dornici să le arate distinşilor lor vizitatori şi cel din urmă colţişor. Desigur, au făcut un tur al biomului, al fermelor din tuneluri şi al grădinilor subterane care procesau deşeurile oraşului, au vizitat mici fabrici cu profile diverse şi apartamente-model, parcuri în miniatură şi pădurea-cimitir…

Sri nu era făcută pentru diplomaţie, dar trebui să se prefacă interesată de tot ce i se arăta şi să îndure întrebările impertinente ale exteriorilor obişnuiţi, care păreau să creadă că aveau dreptul să ştie totul despre oricine. N-a ajutat nici măcar faptul că mulţi dintre amfitrionii ei erau cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Alder, entuziaşti, vioi, sinceri şi fantastic de optimişti. Sri credea că erau mult prea idealişti şi naivi şi nu dădea prea mult nici pe operaţiile lor estetice, de care erau atât de mândri. Ea nu avea nicio problemă cu adaptarea lor la gravitaţia scăzută – alterările mecanismului de reabsorbţie a calciului la nivelul oaselor, echilibrul şi propriocepţia mai sensibile, cele două microinimi bicamerale ale arterelor femurale şi subclaviculare pentru a împiedica acumularea sângelui, şi tot aşa. Dar abundenţa de tatuaje şmechere, de pinteni şi solzi şi o mulțime de alte fantezii prosteşti nu erau bune pentru nimic altceva decât pentru trâmbiţarea vanităţii găunoase a gazdelor lor, care presupuneau cu voioşie că sunt punctul culminant al evoluției umane şi că oraşul lor e o utopie, fiind tot mai nedumeriţi şi jenaţi de indiferenţa rece a lui Sri faţă de propaganda lor stângace.

Singura vizită care o interesă cu adevărat, rămasă cea din urmă dintr-o serie interminabilă, care i-a luat mult prea mult din timp, fu excursia la una din fermele de organisme de vid, afară, în câmpia craterului de la nord de Rainbow Bridge. Sri, Alder şi gazdele lor au călătorit într-un rolligon[21] cu o cabina aproape

---

[21] Nume comun folosit de autor pentru a desemna autovehicule de transport greu, proiectate să se deplaseze pe orice tip de teren cu ajutorul unor roţi de dimensiuni mari. Pneurile propuse

transparentă, ca un bol pentru un caras auriu, pe şase roţi masive din material multistrat. Se deplasa falnic de-a lungul unui drum lat, care o tăia printre crestele mici împinse în afară de energia seismică a vechilor impacturi. Era noapte. Discul masiv al lui Jupiter domina cerul albastru. Stele erau împrăştiate cu eleganţă nepăsătoare oriunde împrejur, mii de stele, puncte dure de felurite culori care nu clipeau.

Ferma era aşezată într-un crater puţin adânc, avea zece kilometri lăţime şi era pe jumătate îngropată în întinderea netedă. O breşă în creasta prăbuşită a peretelui înconjurător se deschidea pentru a dezvălui petice de câmpuri cu organisme de vid care se întindeau spre orizontul curbat. Alte ferme spre est şi vest erau constituite din vaste monoculturi de organisme de vid ce sintetizau mase plastice, acumulând încet biomasă care, dacă recoltele convenţionale cultivate în tunelele de sub oraş se deteriorau, ar fi putut hrăni populaţia timp de câteva luni. Iar acolo erau mii de hectare de organisme de vid care acumulau pe suprafeţele lor straturi de grafit pur, utilizat în fabricarea diamantelor folosite în construcţii sau a fulerenei. Cu toate acestea, câmpurile acestei ferme erau pepiniere pentru soiuri care după înmulţire urmau să fie replantate în zonele bogate în metal împrăştiate pe tot cuprinsul lui Callisto. Unele erau chemoautrofice, obţinându-şi energia din oxidarea cu sulf elementar a fierului bivalent; altele foloseau lumina soarelui şi energia electrochimică generată de gradienţii de temperatură din crustă, pe care cârceii lor de prindere o străpungeau chiar şi pe mai multe zeci de metri; toate acestea dezvoltau reţele dense, fin ramificate, la mare adâncime în gheaţă, extrăgând metale şi chelatizându-le în noduli recoltabili. Metalele, provenind cel mai adesea din impacturi meteoritice, se găseau în cantităţi mici pe Callisto şi pe ceilalţi sateliţi ai lui Jupiter. Cele din exploziile meteoriţilor şi din paturile de fractură rămase de la meteoriţii mari puteau fi extrase, dar o puzderie de impacturi mai mici presăraseră gheaţa cu mici depozite pe care doar organismele de vid le puteau extrage eficient.

---

de Albee Rolligon (1951), după ce văzuse metoda aplicată arhaic de către vânătorii eschimoşi din Alaska (1935), au condus la dezvoltarea firmei de vehicule Rolligon, vândută în 1960 actualului producător texan.

Organismele de vid intrau în zona de graniţă dintre maşinării şi viaţă: stupi sau roiuri autoorganizate de diferite tipuri de maşini microscopice care se comportau ca nişte celule din organismele vii, făcând copii după ele însele, Schimbându-şi forma şi registrul metabolic în funcţie de regulile simple programate într-un uriaş autoreplicator de molecule, similar cu ADN-ul. Ele creşteau şi se multiplicau la temperaturi joase, de până la -220° Celsius, formând structuri care completau armonios priveliştile dezolante ale satelitului. Cele mai comune tipuri morfologice imitau structura lichenilor, de la cruste rugoase şi striate şi până la alge filamentoase. Câteva, elaborate şi delicate, arătând ca nişte evantaie, dantelării sau nervuri plate, ce se ridicau în şiruri lungi din gheaţa ca diamantul, erau orientate întotdeauna pe direcţia nord-sud, pentru a absorbi cât mai multă lumină. Şi, din cauză că expunerea la soare era scăzută în jurul lui Jupiter – de doar patru la sută din media cantităţii de lumină care atingea suprafaţa Pământului – fiecare specie de organism de vid avea o culoare neagră intensă care absorbea lumina. Călătoria în rolligon de-a lungul drumului înălţat care o tăia printre câmpurile de praf roşiatic era ca parcurgerea unei pagini vaste a unui manuscris străvechi scris cu hieroglifele unei limbi uitate.

Alder era fascinat de roboţii care păşeau mândri de-a lungul şirurilor de organisme de vid şi de faptul că cei mai mulţi dintre lucrătorii fermei erau deţinuţi care îşi ispăşeau sentinţele de reabilitare. Pe măsură el şi Sri erau conduşi în preajma laboratoarelor unde Avernus lucrase în anii de început ai Sistemului Exterior, când crearea organismelor de vid şi îmbunătăţirea randamentelor şi varietăţilor unui număr limitat de plante pentru consum făcuse diferenţa dintre supravieţuire şi distrugere, el punea tot felul de întrebări, folosindu-se fără nicio jenă de talentul său de a se preface că are o vârstă mai mică decât cea reală, că e nerăbdător, fermecător şi nevinovat ca un căţeluş.

Laboratoarele erau găzduite de camere cu tavanul jos, cu pereţii interiori construiţi din blocuri de cărămidă roşcată, fabricate praf comprimat, cu straturile de mortar înnegrite de timp. Multe dintre camerele din zonele de locuit erau goale – condamnaţii care constituiau forţa de muncă erau cazaţi într-o clădire nouă, mai spre sud – şi mai toate laboratoarele erau la

fel de întunecate şi pustii ca zonele de locuit, în vreme ce echipamentul era învechit şi, în mod clar, nu prea folosit. Şi, în ciuda ţesăturilor strălucitoare, a cristalurilor şi porţelanurilor scânteietoare şi a florilor proaspete de pe mese, cantina în care Sri, Alder şi gazdele lor au luat prânzul crea impresia de părăsire şi neglijenţă. Se părea că, în ultima vreme, se mai făcea prea puţină muncă de cercetare acolo.

Sri, a cărei reputaţie începuse să crească după dezvoltarea unui sistem fotosintetic artificial care era cu aproape cinci procente mai eficient decât oricare altul proiectat de Avernus, le povesti gazdelor ei despre organismele de vid crescute în jurul oraşului selenar Athena.

— Le-aţi putea cultiva aici, dacă aţi aranja cu iluminatul. Sau aţi putea utiliza organisme de vid care folosesc energia electrochimică, ca la primele tulpini. Am realizat multe modificări la acestea. Puteţi conecta mai multe câmpuri cultivate cu astfel de organisme direct la o sursă de electricitate şi apoi să staţi şi să le priviţi crescând. Desigur, aş avea de făcut unele adaptări pentru temperatura de suprafaţă mult mai joasă, dar asta nu ar fi o problemă. Pariez că aş putea creşte productivitatea cu un ordin sau două de mărime.

Unul dintre oamenii de ştiinţă din laborator spuse că totul era foarte interesant, dar că ei chiar nu aveau nevoie de o creştere a eficienţei. Populaţia din Rainbow Bridge era stabilă şi fermele convenţionale produceau deja hrană în exces.

Când Sri întrebă ce s-ar întâmpla dacă populaţia ar începe să crească pe neaşteptate – dacă, de exemplu, ar fi o creştere bruscă a ratei de imigrare – i se răspunse cu priviri inexpresive şi evazive.

— O ipoteză pe care nu cred că o puteţi respinge cu uşurinţă, afirmă ea. Aveţi foarte mult teren liber aici. Milioane de kilometri pătraţi. Mulţi dintre oamenii de pe Pământ care sunt înghesuiţi în oraşe ar profita imediat de şansa de a avea o gospodărie.

Gazdele ei îşi exprimară politicos îndoiala că pământenii ar vrea cu adevărat să vină acolo şi subliniară că, în orice caz, nu era ceva fezabil din punct de vedere economic. În replică, Sri le spuse că, pe măsură ce reînverzirea Pământului progresa, cei mai mulţi oameni locuiau în oraşe şi că, în ciuda programelor extensive de reducere a numărului de naşteri, populaţia globală continua să crească, deoarece oamenii trăiau mai mult. Mai

devreme sau mai târziu, emigrarea era inevitabilă, şi nu doar pe Lună, care oricum nu putea găzdui prea mulţi oameni din cauza lipsei de apă. Noul motor cu fuziune însemna că voiajul până la Sistemul Exterior va fi cu mult mai uşor şi, în orice caz, acum nu mai era foarte scump să împachetezi oamenii în containere de hibernare şi să-i trimiţi cu nave obişnuite.

Ea încerca să obțină o reacţie din partea exteriorilor, dar era ca şi cum ai îmboldi anemone de mare. După primele împunsături, se închideau imediat. Doar Devon Pike, un bătrân maestru al geneticii care deţinea un post onorific în laborator, îi ţinu piept.

Era un bătrân subţire ca aşchia, dar viguros, cu o claie de păr alb, un exterior din prima generaţie care lucrase cu Avernus în acea amenajare, în urmă cu mai bine de optzeci de ani. Din cercetările pe care le făcuse, Sri ştia că el avea ceva talent în a transfera trăsături de la o specie la alta, dar că nu dădea dovadă de prea multă imaginaţie. Mai degrabă un tehnician capabil, decât un adevărat artist.

— Realitatea este, doamnă, că Rainbow Bridge este cea mai veche şi cea mai mare aşezare din Sistemul Exterior, zise el. A fost fondat cu aproape un secol în urmă şi, în ciuda tratamentelor de longevitate şi a perioadei iniţiale de forţare a creşterii populaţiei, noi suntem încă mai puţin de douăzeci de mii de suflete. Trăim în limita mijloacelor de care dispunem. Nu intenţionam să repetăm greşelile Pământului şi, considerând că repararea stricăciunilor provocate de suprapopulare şi de Răsturnare este acum aproape o religie, sunt surprins că dumneata crezi că am putea supravieţui la ceea ce voi, pe Pământ, era cât pe-aci să nu puteţi.

Fie că vă place, fie că nu, noul motor cu fuziune va schimba totul, îl preveni Sri. El va reduce efectiv distanţa dintre sistemele planetare ale lui Jupiter şi Saturn şi vă va permite să exploraţi şi exploatau un nou teritoriu. Totodată, el va aduce laolaltă Pământul şi Sistemul Exterior.

— Atunci poate că ne-am descurca mai bine fără el, mormăi Devon Pike.

— Doar că deja există, bunicule, spuse una dintre tinerele exterioare. Nu putem să-l dezinventăm.

— El ni le va aduce pe Neptun şi Uranus mai la îndemână, spuse un altul. Chiar şi Centura Kuiper[22].
— Nu avem deloc nevoie de extindere, se burzului bătrânul şi se întoarse iarăşi către Sri. Voi ne-aţi luat Luna. Şi planeta Marte, deşi nu aţi făcut nimic cu ea de când i-aţi măcelărit pe marţieni. Acum vreţi să veniţi aici şi să faceţi şi mai mult rău.
— Planeta Marte a fost atacată de Republica Democrată Chineză, o ţară care nici măcar nu mai există, spuse Sri. Este istorie antică. Vremurile s-au schimbat. Zilnic, pe Pământ, ne dăm seama de acest lucru, pe măsură ce ne străduim să contracarăm efectele crimelor ecologice comise de stră-străbunicii noştri. Şi, dacă mi se permite să fiu sinceră, sunt uimită să constat că există aici oameni care doresc menţinerea unui statu-quo doar pentru că e convenabil pentru ei. Dumneata eşti împotriva extinderii. Bănuiesc că eşti şi împotriva biomului.
— Biomul este o greşeală, replică bătrânul. Am cel mai mare respect pentru Avernus. Nu mă îndoiesc de generozitatea ei. Dar nu avem nevoie să ni se reamintească ce am lăsat în urmă. Aici ne-am făcut vieţi noi.
— Noi? Când a fost ultima dată când laboratoarele acestea au produs o tulpină nouă de organism de vid? Nu o modificare sau o îmbunătăţire minoră, ci ceva complet nou.
— Păi, presupun că ar trebui să-l întrebaţi pe director…
— N-am nevoie, spuse Sri. Programul vostru de cercetare este în cel mai bun caz banal. Chestii de amatori. Timp îndelungat, voi aţi avut un avantaj faţă de noi, stând aici cu arhivele voastre şi cu bibliotecile de genomuri, dar acum vă prindem din urmă. Avem energia, spiritul şi viziunea pe care voi le-aţi pierdut.

Devon Pike a îngăimat o replică, dar Sri nici n-a mai fost atentă la ce spunea. Avea impresia că în cap are ceva ca un cântec luminos. Asta nu era propagandă. Nu avea timp pentru propagandă. Ea chiar credea asta. La o masă învecinată, Alder, chipeş şi slab, în costumul lui roşu, dintr-o bucată, sporovăia cu un grup de oameni de ştiinţă mai tineri. Ce echipă făceau, se gândi ea cu tandreţe. Gazdele ei, fireşte, se prefăcură a fi amuzate la modul politicos de francheţea ei şi încercară să

---

[22] Centura Kuiper este centura de materie primordială ce înconjoară Sistemul Solar, extinzându-se de la orbita planetei Neptun până mult în afara Sistemului Solar (actualmente se consideră că se află la între 30 UA și 50 UA depărtare față de Soare).

schimbe cursul conversaţiei dincolo de recifele controversei, dar ea le-a curmat trăncăneala.

— Cândva, demult, aţi realizat multe. Recunosc. Aţi făcut mai mult decât să supravieţuiţi. Aţi creat noi moduri de viaţă. Aţi menţinut vie cercetarea ştiinţifică. Dar v-aţi pierdut spiritul cutezător care v-a împins să faceţi toate aceste lucruri minunate. Asemenea oamenilor, pe măsură ce se maturizează, societăţile încep sa se teamă de schimbare. Aşa e firea omenească. Cei tineri au aventuri, în vreme ce vârstnicii stau acasă şi se hrănesc din amintiri. Dar adevărul gol-goluţ este că a venit vremea să lăsăm trecutul în urmă. Este timpul să privim înainte. Este de presupus că aceasta ar trebui să fie o democraţie. Fiecare are în mod egal un cuvânt de spus, fiecare poate supune la vot o chestiune. Numai că pentru prea mult timp, domnule Pike, generaţia dumneavoastră a avut un cuvânt mai greu de spus. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-vă stră-strănepoţii.

— Ei n-ar trebui să uite ce ne-a făcut Pământul, spuse Devon Pike cu încăpăţânare. Ce s-a întâmplat pe Lună şi pe Marte. De ce am venit aici.

Sri privi în jur, dar, în afară de bătrânul maestru al geneticii, nimeni dintre cei prezenţi – nici măcar tinerii exteriori – nu-i susţinu privirea.

— Poate că Avernus are o viziune mai bună asupra viitorului, zise ea. Aştept cu nerăbdare să aflu.

Sri ştia că ea şi Avernus aveau multe lucruri de discutat. Încrederea ei era de nezdruncinat. Ea nu era cea mai influentă maestră a geneticii de pe Pământ, nu încă, nici cea mai experimentată, dar era cu siguranţă cea mai bună. Era absolut firesc ca Avernus să-şi dorească să întâlnească pe cineva care i-ar putea fi egal.

După ce proiectul biomului a fost finalizat, Sri a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să ajungă la Avernus. Ba chiar i-a trimis maestrei genelor, la singurul ei domiciliu permanent, în Paris, pe Dione, un exemplar cu autograf al lucrării de cercetare care a făcut-o celebră, legată în propria piele, crescută în cuvă. Dar până acum n-a primit niciun răspuns, nicio sugestie de contact. Se afla deja pe Callisto de opt zile şi încă nu ştia dacă Avernus avea să fie prezentă la ceremonia de inaugurare. Ori de câte ori le întreba despre asta, gazdele ei deveneau înnebunitor de

evazive, ceea ce însemna aproape sigur că nici ele nu ştiau, dar erau prea politicoase ca să recunoască acest fapt. Nici Alder nu progresase prea mult, tot aşa cum niciunul dintre contactele lui Sri din familia Peixoto sau din guvernul brazilian de pe Pământ nu avea nicio informaţie certă despre planurile sau localizarea lui Avernus. Chiar şi sponsorul ei, Oscar Finnegan Ramos, nu reuşi să-i dea un răspuns.

— Ea a fost dintotdeauna o persoană timidă şi evazivă, i-a spus el lui Sri, în ultimul lui mesaj. Poate că ştii că nu am întâlnit-o decât o dată. Să tot fie vreo sută de ani de-atunci. Da, chiar înainte de Răsturnare. Era o conferinţă despre proiectarea căii metabolice la primele organisme de vid. Ea conducea cercetările în acel domeniu, fireşte. Era cu mai mulţi ani înaintea noastră, a celorlalţi. Fusese invitată să tină un discurs la şedinţa în plen şi până în ultima clipă nimeni nu ştia dacă urma să apară. Mă pregăteam chiar să-i iau locul. Şi atunci, brusc, cu câteva ore înainte de momentul când trebuia ţinut discursul, a apărut şi ea, stând în rândul din spate în grupul în care se ţineau discuţii libere. Îţi poţi imaginea forfota creată. A fost înconjurată imediat. Cât despre discursul ei, cred că a oferit unui număr de cel puţin trei persoane idei pe care mai apoi şi-au clădit carierele, după care a plecat. Aşa că nu te îngrijora, draga mea. Va fi acolo sau nu va fi. Nu vei şti până în ziua respectivă.

Sri nu putuse să-i spună lui Oscar că era foarte probabil ca un individ – Speller Twain, Loc Ifrahim, *cineva* – să fi putut plănui să o asasineze pe Avernus. Nici că ei ar fi putut plănui să o asasineze chiar *pe ea.* Nu doar pentru că n-avea încredere în criptarea legăturii radio şi pentru că exteriorii ascultau aproape sigur, ci şi pentru că, probabil, Euclides Peixoto trăgea la rândul lui cu urechea. Ca să nu mai vorbim de generalul Arvam Peixoto. Era înconjurată de duşmani. Putea avea încredere doar în Alder şi în secretarul ei, Yamil Cho.

Imediat după vizita la ferma de organisme de vid s-a întâlnit cu echipa de construcţie pentru actualizarea informaţiilor despre munca lor, apoi a discutat pe scurt cu tânărul diplomat Loc Ifrahim, care i-a spus că a aflat ceva de mare interes.

— Domnul Twain a vizitat zona liberă din oraş.

Sri reuşi foarte bine să se prefacă a nu şti nimic despre zona liberă şi îl lăsă pe Loc Ifrahim să i-o descrie, dimpreună cu rânduielile ei.

— Se spune că tot ceea ce se întâmplă în zona liberă rămâne în zona liberă. Dar am auzit un zvon, spuse Loc Ifrahim, cum că s-ar fi întâlnit cu cetăţeni care se opun proiectului şi întregii idei de reconciliere. Există oameni, sunt sigur că ştiţi acest lucru, care ar face orice pentru a se asigura că acest proiect va eşua.

— Ştii cumva cine ar putea fi aceşti cetăţeni?

— Din păcate, nu. Nu încă. Dar ştiu sigur că Ursula Freye a vizitat zona liberă de câteva ori înainte de a fi ucisă. Există o legătură, doamnă. Sunt sigur de acest lucru. Îmi voi continua cercetările şi puteţi fi sigura că, dacă voi descoperi ceva, vă voi spune fără întârziere.

— Vrea să mă facă să cred că Speller Twain complotează împotriva mea, îi spuse Sri lui Alder ceva mai târziu.

— De unde ştii că nu spune adevărul? La urma urmei, Speller Twain a ucis-o în mod sigur pe Ursula Freye.

Stăteau unul lângă altul în încăperea de sticlă. Alder scobea cu o lingură conţinutul cremos al unui fruct *annona*[23].

— Îţi aminteşti de poliţiştii de pace cu care am vorbit?

— Desigur.

— Guvernul oraşului le-a cerut să abandoneze ancheta legată de moartea Ursulei Freye, întrucât era o chestiune sensibilă din punct de vedere politic. Ei nu erau mulţumiţi de asta şi s-au arătat foarte interesaţi când le-am spus că Loc Ifrahim mi-a oferit pe tavă capul lui Speller Twain. Ei gândesc ca noi: că Speller Twain şi Loc Ifrahim au fost amândoi implicaţi în moartea lui Miz Freye şi că Loc Ifrahim îl foloseşte pe Speller Twain pentru a ne distrage atenţia, astfel încât el să fie liber să-şi facă propria mutare.

— Dar cum ne pot ajuta ei, dacă li s-a ordonat să renunţe la anchetă?

— Ca membrii oricărei poliţii, ei sunt înclinaţi să fenteze legea atunci când le convine. I-au urmărit discret pe amândoi, şi pe Speller Twain, şi pe Loc Ifrahim. De aceea ştiam că Speller Twain vizita zona liberă, mai înainte ca domnul Ifrahim să-mi fi spus despre aceasta. Ştiu chiar şi ce face acolo. Nu are nicio

---

[23] Fructul arborelui *Annona reticulata;* are gust dulce, aromat.

legătură cu vreun complot. Vizitează un club unde oamenii fac sex normal, după moda veche, în timp ce poartă măşti şi mantii.
— Poate că sexul este doar o acoperire.
— Nu este nicio îndoială că Speller Twain a ucis-o pe Ursula Freye. Poate că Euclides Peixoto i-a ordonat s-o facă. Poate că Loc Ifrahim l-a convins s-o facă. Poate că a fost ideea lui. Dar poliţiştii de pace sunt convinşi că nu a avut nimic de-a face cu nicio facţiune din oraş.

Alder vârî în gură o lingură plină de seminţe şi pulpă de fruct şi spuse:
— Cred că ştiu de ce nu vrei să declanşezi un atac preventiv împotriva domnului Twain.

Sri zâmbi.
— Ştii?
— Vrei ca amândoi să atenteze la viaţa lui Avernus. Tu o salvezi, ea este recunoscătoare…
— Şi mă învaţă tot ceea ce ştie? Drăguţă născocire. Dar mă tem că este doar atât – o născocire. O poveste de-a ta.

Alder făcu o mutriţă îmbufnată, îşi lăsă pleoapele pe jumătate, bosumflat. Ceea ce îl făcea să pară şi mai delicios.
— De ce nu încetezi cu tachinările şi nu-mi spui *ce* Plănuieşti? Ştiu că nu ai de gând să aştepţi pur şi simplu ca să vezi ce se întâmplă.
— De fapt, chiar asta am să fac.
— Aşa că n-am de ce să mă îngrijorez, spuse Alder. Ai acţionat în aşa fel încât să te ocupi de tot. Nu ai nevoie de ajutorul meu.
— Nu fi prostuţ. De ce te-aş fi adus tot drumul până aici dacă nu aş fi avut nevoie de ajutorul tău, de talentele tale speciale? Cum e acela de a-ţi face prieteni, de pildă. Mă pricep să provoc nelinişti şi să intimidez oameni, cât despre a fi prietenoasă… Pentru asta am nevoie de tine.
— Păi, tu m-ai făcut aşa cum sunt.
— Spune-mi despre ce vorbeaţi azi, la prânz. Se pare că ţi-ai făcut câţiva prieteni printre tinerii oameni de ştiinţă de la fermă.
— A, nişte nimicuri, răspunse Alder. Poate cu excepţia unui lucru. Deşi, în comparaţie cu planurile tale, s-ar putea să nu pară foarte interesant.

Sri ştia că el ardea de nerăbdare să-i spună ce descoperise, dar că trebuia să-l gâdile şi să-l sărute înainte ca el să cedeze şi să-i spună că o parte dintre tinerii oameni de ştiinţă

care lucrează la ferma de cercetare l-au invitat să viziteze o mică grotă care fusese prototipul pentru câteva proiecte târzii ale lui Avernus.
— Ce fel de grotă?
— Doar o crevasă mică, răspunse Alder. Cu organisme de vid care cresc în ea. E veche, totuşi. Avernus a făcut-o când lucra la ferma aceea, acum vreo optzeci de ani sau mai bine.
— Ce fel de organisme de vid?
Alder ridică din umeri.
— Eu de ce nu ştiu despre ea?
— A fost descoperită de câţiva dintre noii mei prieteni, acum doi ani. Au ţinut-o secretă încă de atunci.

Alder îi spuse că a patra generaţie de cetăţeni din Rainbow Bridge era pasionată de drumeţii şi camping în ceea ce tinerii numeau țara ascunsă.
— Ei stau acolo chiar şi o săptămână, călătorind pe jos câteva sute de kilometri. Spun că nu poţi înţelege un tărâm dacă nu-l parcurgi ca apostolii, pe jos. Sună ca un misticism prostesc, ştiu, dar ei sunt foarte serioşi în privinţa asta.
— Acolo stau tot timpul în costumele presurizate?
— Călătoresc între adăposturi şi oaze. Este ceva ce fac de mai bine de zece ani. Există triburi diferite, cu diferite toteme şi care urmează diferite căi. Cel puţin, aşa cred că stau lucrurile. Lui Burton i-a luat mult timp să-mi explice, dar majoritatea lucrurilor pe care le spunea păreau nişte aiureli.
— Burton este una dintre persoanele care vor să te ia cu ele la această grotă?

Alder încuviinţă.
— Nu este departe de ferma de cercetare. La vreo sută de kilometri sau cam aşa.
— Iar Burton şi prietenii lui…
— Prietenii *ei.*
— Vor ca tu să mergi pe jos o sută de kilometri?
— Pe Lună am mers chiar mai mult.
— Da, cu Yamil Cho şi cu o caravană de rolligoane în urma ta. Poate că Yamil ar trebui să meargă cu tine.
— Nu cred că prietenilor mei le-ar plăcea asta, spuse Alder. Acesta este unul dintre locurile lor secrete şi speciale. Vor să mi-l arate şi mie, pentru că eu le-am devenit cel mai bun prieten.

Şi, serios, nu e pe atât de riscant pe cât pare. Dacă ei dau de necaz, pot suna după un modul.

Privirea lui era o rugă mută. Îi întinsese la picioare o comoară şi dorea să fie lăudat şi răsplătit. După o clipă de gândire, Sri decise să cedeze. Era timpul ca ea să-i ofere o parte din responsabilitatea după care el tânjea. Asta i-ar fi arătat că ea avea încredere în el şi, pe urmă, mai era chiar grota însăşi, fără îndoială una dintre creaţiile lui Avernus, plină de cine ştie ce secrete…

Aşa că l-a îmbrăţişat, i-a spus cât de bine se descurcase, cât de mândră era de el şi l-a sfătuit ca, dacă urma să fie vorba şi de sex, să fie prudent să nu se lase purtat prea departe.

— Acum descoperi cine eşti. Ar trebui să te distrezi cât timp o faci. Dar fii prudent să nu faci nimic care ar putea să se întoarcă mai târziu împotriva ta. Şi dacă este implicat vreunul din acei condamnaţi, asigură-te că este verificat mai întâi. Şi, desigur, adăugă Sri, de acolo vei aduce mostre şi o înregistrare video completă, dar şi o citire exactă a coordonatelor globale.

— Nu-s prost, spuse Alder, dar acum zâmbea.

Sri îl sărută, direct pe gură, gustând dulceaţa mătăsoasă a fructului *annona* şi dulceaţa vie a lui Alder, care se simţea sub ea.

— Eşti departe de a fi prost. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

12

Vreme de o sută de ani, aşezările din Sistemul Exterior au fost preocupate doar de problemele lor – de supravieţuirea în medii ostile şi spartane, apoi de realizarea unor ecosisteme robuste şi durabile şi de punerea la punct a unor mecanisme economice şi sociale. Dar acum fremătau în pragul unei profunde revoluţii sociale şi culturale – o schimbare prignogenică[24] de fază, impusă de nerăbdarea multor exteriori

---

[24] Termenul este folosit pentru prima oară de J.G. Ballard, în colecţia de povestiri *Memories of the Space Age (Amintiri din Era Spaţială*, 1988); ulterior a mai apărut şi în alte lucrări SF, aparţinând îndeosebi mişcării cyberpunk. Este un caz de adaptare a jargonului ştiinţific pentru a descrie o mentalitate

tineri de a se elibera de regimurile vechi şi reacţionare din oraşele-stat ale sateliţilor lui Jupiter şi Saturn, de a porni în căutarea de noi teritorii – Sateliţii lui Uranus şi Neptun, Pluto, Eris, sute de planete pitice din Centura Kuiper. Alţi câţiva doreau să terraformeze planeta Marte, prin dezasamblarea unuia dintre micii sateliţi exteriori ai lui Jupiter pentru a fabrica oglinzi care să transporte lumina solară şi mii de tone de compuşi halogenaţi ca gaze de seră, care ar fi încălzit planeta şi ar fi permis scoaterea dioxidului de carbon şi a vaporilor de apă din regolitul îngheţat, adăugându-le puţinei, dar semnificativei presiuni atmosferice produse de cometa lansată de chinezi împotriva primilor colonişti marţieni.

Acest spirit cutezător înfloritor, combinat cu noţiuni radicale despre utopianismul postuman, începuse să provoace serioase nelinişti sociale şi politice. Economia Sistemului Exterior era construită pe un sistem de barter şi de clasificare socială bazată pe valoarea muncii de voluntar şi pe schimbul de idei şi informaţii ştiinţifice, culturale şi tehnologice. Acum însă, cei mai inteligenţi şi mai buni din noua generaţie se devotau planificării de noi tipuri de grupări sociale, care-i excludeau în mod deliberat din curentul dominant. Tinerii părăseau oraşele în favoarea oazelor, adăposturilor şi a altor microhabitate construite de neobositele echipe de roboţi. Şi erau angrenaţi în dezbateri aprinse şi adesea tranşante în cadrul colectivelor şi trusturilor de familie care deţineau marea parte a navelor din Sistemul Exterior.

Noua generaţie de exteriori dorea să folosească navele pentru explorare şi pentru transportul voluntarilor dornici să găsească noi aşezări în zonele îndepărtate ale Sistemului Solar, doar că ei erau depăşiţi numeric de părinţii, bunicii şi străbunicii lor şi aveau mai puţine voturi în comparaţie cu aceştia. Dat fiind că oricine din Sistemul Exterior avea acces la tratamentele medicale care au mărit durata medie de viaţă la puţin peste o sută cincizeci de ani, democraţiile din oraşele şi aşezările lor, din colective şi trusturi, erau adevărate gerontocraţii, prudente

---

sau o formă subconştientă de reacţie a unor personaje care nu se retrag în faţa dezastrului şi nici nu i se opun, ci îl acceptă şi se lasă atrase în el, aşteptându-se la o evoluţie. Baza ştiinţifică pleacă de la lucrările lui Ilia Romanovici Prigojin, câştigătorul premiului Nobel pentru chimie în 1977.

şi reacţionare, preferând discuţia în locul deciziei şi raţionamentul în locul acţiunii. Generaţiile vârstnice aveau un cuvânt de spus în privinţa navelor şi a celei mai mari părţi a infrastructurii aşezărilor din Sistemul Exterior; susţineau că ele erau esenţiale pentru schimburi şi comerţ între sistemele lui Jupiter şi Saturn şi refuzau să aprobe construcţia de nave noi, din cauza costurilor mari. Oazele şi adăposturile erau realizate cu ajutorul roboţilor – rămaşi, în cea mai mare parte, de la construirea oraşelor, şi era mai ieftin să îi menţii în funcţiune decât să îi dezafectezi – dar nu existau fabrici cu roboţi pentru construirea de nave spaţiale. Într-o măsură mai mare sau mai mică, fiecare navă era construită manual şi, deşi carenele şi sistemele de menţinere a vieţii puteau fi făcute din fibre de diamant şi compozite fulerenice fabricate din depozitele carbonice uşor de exploatat sau de extras din regoliţii de gheaţă ai celor mai mulţi sateliţi, fabricarea motoarelor lor de fuziune şi a sistemelor de control necesita rezerve costisitoare de metale şi pământuri rare.

Viitorii exploratori şi colonişti atacau viguros această problemă. Făcuseră planuri pentru fabrici robotizate care puteau fi instalate pe asteroizi adecvaţi, de unde să extragă şi să prelucreze metale care să fie trimise în zbor spre Jupiter şi Saturn, prin folosirea unor tunuri pe şină construite la faţa locului, şi au proiectat nave echipate cu panouri solare şi propulsate de lasere fixe sau de motoare acţionate de complexe reacţii chimice, construite din ceramică şi compoziţi fulerenici. Acestor nave lente le-ar fi putut lua zece ani sau mai mult pentru a ajunge la destinaţie, dar pe durata călătoriei pasagerii lor ar fi dormit în hibernare. Exteriorii mai tineri erau decişi să-şi depăşească lipsa de resurse financiare şi de susţinere politică prin energia, ingeniozitatea şi hotărârea lor. Desigur, aveau şi timpul de partea lor. În ciuda tratamentelor gerontologice şi a sofisticatelor proceduri şi terapii medicale, moartea naturală însemna că, mai devreme sau mai târziu, generaţia care se ridica avea să preia controlul trusturilor şi colectivelor lor de familie. Doar că până atunci ei aveau să fie la fel de bătrâni cum erau acum bunicii lor, iar ei erau prea dornici şi prea nerăbdători pentru a mai aştepta. Aproape toate modelele socio-politice preziceau desprinderea în cel mult zece ani. Dacă Pământul nu putea reîntări legăturile cu oraşele-state din preajma lui Jupiter

şi Saturn şi nu putea contribui la consolidarea regimurilor lor conservatoare, exteriorii aveau să devieze atât de repede şi în moduri atât de impredictibile încât ar fi devenit imposibil de găsit un numitor comun cu ei. Iar asta ar fi făcut războiul inevitabil.

Dar cei din noua generaţie n-o rupseseră complet cu trecutul. Ei admirau şi venerau cu o pasiune aproape pioasă munca pe care Avernus şi ceilalţi maeştri ai genelor o făcuseră în anii de început ai Sistemului Exterior şi ineditele proiecte pentru organisme de vid şi ecosisteme închise care au făcut posibilă construirea de aşezări permanente pe sateliţii lui Jupiter şi Saturn. Avernus era sfânta lor verde, un Darwin al lor, un Einstein al lor, un geniu enigmatic învăluit în legendă şi zvonuri, o inspiraţie majoră pentru radicalismul, ambiţiile şi dorinţele lor pe care nici nu şi le formulaseră încă pe de-a-ntregul. Sri găsi interesant că noii prieteni ai lui Alder ţinuseră secretă descoperirea grotei faţă de vârstnicii lor şi foarte încurajator faptul că avuseseră încredere în Alder în privinţa secretului.
Dacă ea va avea vreodată şansa de a o întâlni pe Avernus, fără îndoială că întâlnirea va fi stânjenită de protocolul diplomatic şi de politeţea ceremonială. Vor fi şanse mici sau inexistente pentru orice fel de discuţii sincere, ca de la un om de ştiinţă la altul. Dar dacă Alder era în stare să se apropie de membrii faimoasei echipe a lui Avernus, aşa cum a reuşit cu tinerii oameni de ştiinţă de la ferma de organisme de vid, el ar putea să deschidă canale neoficiale care ar folosi la menţinerea fluxului de comunicare şi la găsirea lui Avernus după ce ea avea să plece de pe Callisto.

Dar chiar şi acum, când mai rămăseseră doar câteva zile până la ceremonia de inaugurare a biomului, nimeni din ambasada braziliană sau din echipa familiei Peixoto nu a fost în stare să dea de cineva din oraş care să poată confirma dacă Avernus avea să vină sau nu în Rainbow Bridge. Trăgând cu urechea la sistemul jupiterian de control al traficului, cei de la bordul fregatei *Luis Inucio da Silva* n-au putut afla nimic util. Pe platformele sociale existau o mulţime de discuţii despre maestră geneticii, dar nimic cu adevărat important. Alder se întoarse din excursia lui la grotă cu fotografii şi mostre ale unor elaborate culturi striate şi încreţite de organisme de vid chemoautrofice, care crescuseră în mediul lor izolat timp de mai

bine de optzeci de ani, dar nu avea nicio noutate despre creatoarea lor.

În cele din urmă, Sri îşi călcă pe mândrie şi pe prudenţă şi-l invită din nou pe Loc Ifrahim în apartamentul ei. El îi furniză bucăţi fragmentare de dovezi împotriva lui Speller Twain şi-şi repetă oferta de a se „ocupa de problemă”, dar spuse că nu a auzit dacă Avernus va participa sau nu la ceremonia de inaugurare. Se părea că nimeni nu ştia şi absenţa oricăror date concrete o făcu pe Sri neliniştită, nerăbdătoare şi înclinată spre accese bruşte de proastă dispoziţie, care îi ţineau pe Alder şi pe Yamil Cho ca pe ghimpi. Şi atunci, la o recepţie oficială din ajunul ceremoniei de inaugurare, Euclides Peixoto se strecură până la Sri şi-i spuse:

— E aici.

— Cine e aici?

— Avernus – cine altcineva? Dacă aş fi în locul dumneavoastră, mi-aş face rost de informatori noi, o sfătui Euclides Peixoto, fiindcă cei actuali cu siguranţă nu sunt la fel de buni ca ai mei, iar eu nici măcar nu încerc să mă apropii de bătrâna vrăjitoare nebună.

Erau în curtea centrală a ambasadei Marii Brazilii. Era înconjurată de un cort cu legături de mătase în culori pastelate, pe pereţi atârnau imense explozii de flori şi ferigi, iar podeaua îi era acoperită cu petale uscate de trandafiri care produceau un îmbătător parfum de mosc atunci când erau călcate în picioare de persoanele importante din Rainbow Bridge, diplomaţii şi delegaţii comerciali brazilieni şi reprezentanţii de pe Minos, Europa şi din alte oraşe şi aşezări din sistemul planetar al lui Jupiter. În mod clar stingheriţi de gătelile şi politeţurile de ceremonial, membrii echipei de construcţie stăteau ghemuiţi într-un colţ, în salopetele lor mai monotone decât hainele oricui din mulțime, inclusiv ale celor care serveau cocteiluri şi antreuri sau a cvartetului de coarde care cânta selecţiuni din Haydn şi Mozart. Curtea era atât de aglomerată încât, dacă cineva se mişca, toţi oamenii din jurul lui erau nevoiţi să se mişte şi ei, astfel că toţi se roteau încet în jurul tuturora, ca roţile dinţate din interiorul unui vechi şi complex mecanism de orologiu. Sri stătea faţă în faţă cu Euclides Peixoto, învăluit într-un mic nor de parfum bărbătesc.

— Nu m-am îndoit niciodată că Avernus va veni, spuse ea cu răceală. Biomul a fost ideea ei. A subscris la costurile construcţiei lui. Aşa că, fireşte, va vrea să fie prezentă când va începe trezirea lui la viaţă.

Zâmbetul lui Euclides Peixoto se lărgi pentru a da la iveală şi mai mult dinţii lui uimitor de albi şi egali. Purta un soi de uniformă ridicolă, despre care Sri credea că era propria lui invenţie: jachetă gri şi pantaloni cu picăţele roz, o plăcuţă cu panglici de medalii pe piept, o şapcă gri cu un cozoroc negru lucios tras în jos, peste nişte ochi mici şi strânşi, care lui Sri îi aminteau întotdeauna de o specie de mustelidă. O nevăstuică sau o hermelină; un prădător mic şi ticălos, strecurându-se printre arbuşti în căutarea blajinei prăzi.

— Nu există „fireşte” în cazul acesta, afirmă el. O, ştiu că voi, oamenii de ştiinţă, trebuie să presupuneţi cum că ceva este adevărat înainte de a vă da seama dacă este sau nu aşa. Ştiu că sunteţi nişte optimişti din născare. Dar aceasta nu este ştiinţă. Este politică. Şi, aşa cum mi-a spus mereu tăticul meu, în politică trebuie să nu presupui niciodată nimic, fiindcă o să ne facem amândoi de râs. Avernus plăteşte pentru biom. Sigur, dar ea n-a arătat nicio iotă de interes în privinţa proiectării şi n-a spus un singur cuvânt cuiva dintre cei implicaţi, nouă sau gazdelor noastre de aici, din oraş. Nici măcar nu ştim dacă îi place ceea ce se face în numele ei. Aşa că, dacă m-aţi fi întrebat ieri dacă ea ar fi urmat să apară, s-ar fi putut să vă spun „Nu pariaţi sume serioase pe chestia asta”. Dar în mod sigur nu v-aş fi zis „Fireşte”.

— Trebuie să fiţi dezamăgit fiindcă vi se demonstrează că aţi greşit.

— Nu speraţi prea mult în privinţa întâlnirii cu ea. Este pe Callisto, în regulă, dar nu e în oraş şi nu ştiu dacă vine la ceremonia de inaugurare. Nu ştiu nici măcar unde stă. Dar să vă spun ce voi face, sugeră Euclides Peixoto, cu ochii sclipindu-i de un umor răutăcios sub cozorocul şepcii. Dacă apare, probabil că voi fi nevoit să discut despre biom cu ea, chiar dacă nu este deloc interesată de ceea ce facem. N-are să mă coste nimic să vă menţionez numele. În cazul că n-a auzit de dumneavoastră.

— Vă mulţumesc. Dar nu va fi necesar.

— Este o ofertă sinceră. Când eram copil, obişnuiam să pun diferite specii de furnici într-un borcan, ca să văd care câştigă.

Recunosc că nu prea ştiu ce se va întâmpla dacă voi, două genii, veţi ajunge vreodată în competiţie directă.
— Nu este o chestiune de câştig sau pierdere, ori de cine are idei mai mari sau mai bune. Este o problemă iniţiere a unui dialog. Pentru binele familiei.
— Ei, să mă ţineţi la curent asupra felului în care vor decurge discuţiile cu ea, zise Euclides Peixoto. Dacă aveţi probleme cu stabilirea unui contact, dacă oamenii dumneavoastră nu-şi pot face treaba, sunt gata să pun o vorbă bună. Fiindcă, deşi nu sunteţi o rudă de sânge, îmi place să cred că sunteţi loială unchiului meu. Dar acum trebuie să merg să strâng nişte mâini şi să bârfesc un pic. Şi să ies afară pentru o duşcă sau două, înainte de a-mi tine discursul.

Sri verifică extractorul de date pe care îl postase ca să urmărească informările oraşului, dar acesta nu avea nimic de raportat, afară de obişnuiţi megabiţi de speculaţii inutile. Îşi sună secretarul şi îl instrui să încerce să afle cât mai multe. Îl sună apoi pe Alder, pierdut pe undeva prin mulţimea care se îmbulzea la recepţie; el îi spuse că nu auzise nimic, dar că-i va întreba pe toţi noii lui prieteni. În cele din urmă, o sună pe poliţista de pace Dee Fujita. Ea susţinea că nu auzise despre sosirea lui Avernus pe Callisto şi-i spuse lui Sri că arestarea lui Speller Twain şi Loc Ifrahim şi reţinerea lor până la ceremonia de inaugurare nu era posibilă, nu doar din cauza imunităţii diplomatice a lui Loc Ifrahim, ci şi pentru că nu exista nicio dovadă solidă a unei conspiraţii.
— Nu-l putem ridica doar pe baza unei bănuieli, explică Dee Fujita. Nu-i putem face acest lucru nici măcar unui cetăţean de-al nostru, cu atât mai puţin unuia dintre ai voştri.
— Bănuială? A omorât deja cel puţin o persoană.
— Dacă nu aveţi o dovadă clară că unul dintre ei, fie Speller Twain, fie Loc Ifrahim, plănuieşte să-i facă rău lui Avernus, nu am autoritatea să mă ating de ei. Singura dumneavoastră opţiune este să prezentaţi problema Senatului şi să afirmaţi că este o chestiune care ţine de securitatea oraşului. Aţi putea susţine o depoziţie prin jurământ.
— Îmi puteţi garanta un rezultat?
— Senatul va trebui mai întâi să cadă de acord în privinţa supunerii la vot. Iar după aceea ar trebui să câştigaţi votul.
— Şi atunci tot oraşul ar afla despre asta.

— Uit mereu că dumneavoastră aveţi idei amuzante despre modul în care funcţionează guvernarea, spuse Dee Fujita.
— Iar eu uit mereu că voi aveţi idei amuzante despre folosirea concursurilor de popularitate pentru luarea deciziilor vitale în privinţa securităţii oraşului vostru.

Sri fierbea de frustrare, în pragul unui acces de furie. Îşi închise ochii, vizualiză cerul alb şi rece al Antarcticii deasupra unui ocean acoperit cu fragmente de gheaţă şi zise:
— Dacă aş face o depoziţie, ar fi ca şi cum i-aş declara război domnului Peixoto. Ar trebui să fiu sigură că mă veţi sprijini.
— Vă voi sprijini continuând să menţin supravegherea lui Speller Twain şi a lui Loc Ifrahim. Anunţaţi-mă dacă aflaţi ceva, spuse Dee Fujita şi întrerupse legătura.

Sri nu putea părăsi recepţia înainte de încheierea discursurilor, aşa că era nevoită să spună câteva vorbe unor oameni pe care nu-i cunoştea şi de care nici nu-i păsa, în vreme ce încerca să se gândească la implicaţiile veştii aduse de Euclides Peixoto, încercând să calculeze cum ar fi putut ajunge la Avernus în scurtul timp rămas înainte de ceremonia trezirii la viaţă. În cele din urmă, complicatul mecanism al mulţimii o aduse fată în faţă cu Loc Ifrahim.

El îşi înclină capul cu o mişcare abia schiţată şi o întrebă dacă s-a mai gândit la chestiunea pe care o discutaseră când s-au întâlnit ultima oară.
— M-ai dezamăgit, îl mustră Sri. Avernus este aici. Şi a trebuit să o aflu de la Euclides Peixoto.

Surprinderea lui Loc Ifrahim păru veritabilă.
— Dacă este adevărat, dacă nu este doar un alt zvon, atunci niciunul dintre contactele mele n-a ştiut. Domnul Peixoto v-a spus cumva cum de-a aflat?
— Nu l-am întrebat. Sunt dezamăgită de dumneata, domnule Ifrahim. Foarte dezamăgită. Fie că nu discuţi cu oamenii potriviţi, fie că ei nu-ţi spun adevărul. Avernus e aici. Undeva pe Callisto. Poate că este în acest oraş, poate că altundeva – la ferma de organisme de vid, de exemplu, unde obişnuia să lucreze. Vreau să ştiu unde este, de unde a venit şi pe cine a adus cu ea. Şi mai mult decât orice, vreau să ştiu cum o pot contacta. Dacă poţi găsi ceva util, te iert pentru că m-ai dezamăgit şi o să am grijă să fii răsplătit cum se cuvine.

Dacă el ştia ceva, dar îi ascundea, Sri voia să-i forţeze mâna, să-l facă să cedeze fie mituindu-l, fie ameninţându-l. Şi dacă nu ştia nimic, încă se putea folosi de el şi, folosindu-l, să-l ţină sub supraveghere atentă.
Tânărul diplomat se gândi un moment, apoi spuse:
— Am o sursa în port. De îndată ce se termină această mică petrecere, am să discut cu ea.
— N-ai să aştepţi până se termină, pentru că trebuie să aflu cât mai curând posibil. Mă ajuţi sau nu? Da sau nu?
— S-ar putea să dureze ceva timp.
— Vino la apartamentul meu în trei ore, îi ceru Sri şi-i întoarse spatele, lăsând mişcarea lentă a mulţimii s-o poarte mai departe.

Ambasadorul brazilian şi primarul din Rainbow Bridge ţinură discursuri; la fel făcu şi Euclides Peixoto. Discursul lui fu scurt şi nu aduse nimic nou, dar el îl prezentă bine, subliniind precis formulările-cheie, câştigând rafale de aplauze pe care le-a aşteptat cu un zâmbet viclean în colţul gurii, ca şi cum ar fi gustat vreo glumă accesibilă unui grup restrâns. În cele din urmă, Sri reuşi să se strecoare fără a produce vreun incident diplomatic major. Când ajunse la apartamentul ei, secretarul îi spuse că Loc Ifrahim venise deja. O aştepta în întunecata încăpere de observaţie, o siluetă nelămurită privind afară spre lacul care se întindea dedesubt, în întregime negru şi argintiu în strălucirea crepusculară a candelabrelor, întorcându-se spre ea de cum intră şi spunându-i că avea unele noutăți.
— M-am bazat pe omul meu de contact din port, spuse el. A vorbit cu piloții tuturor navelor care au asolizat acolo în ultima săptămână. Se pare că Avernus a sosit acum şase ore, cu un remorcher ce tracta o încărcătură de produse farmaceutice şi produse alimentare de lux de pe Europa. Remorcherul este proprietatea familiei pilotului, Vlad Izumi, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, fără parteneră, fără copii, un cetăţean din oraşul Minos, de pe Europa…
— A venit singură? Fără echipa ei?
— A mai fost o pasageră. O tânără, foarte probabil fiica lui Avernus.
— Yuli. Numele ei este Yuli. Unde sunt acum? În oraş?

— S-au urcat la bordul unui rolligon şi s-au îndreptat spre nord. Dacă îmi mai daţi ceva mai mult timp, aş putea afla unde s-a dus.
— Trebuie să aflu cât mai curând. Şi cum de a ştiut domnul Peixoto despre asta înaintea mea? Cum putea sosi ea aici fără să ştie nimeni din oraş?
— Desigur, ambasada a monitorizat continuu sosirile şi plecările din portul oraşului Rainbow Bridge. Oricine o poate face. Informaţia este disponibilă la liber pe reţea. Dar Vlad Izumi, pilotul remorcherului, nu este un asociat cunoscut al lui Avernus, iar ea şi fiica ei nu erau înregistrate ca pasagere. Cel mai probabil, au mers cu autostopul. Se întâmplă tot timpul. Aici nu există control de graniţă, nici vamă. Trebuie să presupun că nimeni nu le-a recunoscut când au debarcat şi că nu au folosit deloc sistemul telefonic sau reţeaua. Au plecat pur şi simplu. Cât despre domnul Izumi, el este deja pe drumul de întoarcere spre Europa, dar a fost destul de încântat să discute despre pasagerele lui. Se pare că sursa mea nu a fost singura persoană care l-a întrebat despre ele. Speller Twain a ajuns acolo primul.
— Credeam că eşti bun prieten cu domnul Twain.
— Nu am susţinut niciodată că mi-ar fi prieten, se apără Loc Ifrahim. Mai este ceva ce aţi dori să ştiţi? După cum puteţi vedea, sunt mai mult decât dispus să vă ajut.
Zâmbetul lui, abia vizibil în lumina scăzută a candelabrelor, avea în el ceva frumos, victorios şi duplicitar.
— Ar mai fi un lucru, sublinie Sri.
Era semnalul convenit cu secretarul ei, care urmărea conversaţia. Când Yamil C ho păşi în încăperea de sticlă, suplu şi elegant în bluza neagră şi pantalonii lui mulaţi, de aceeaşi culoare, zâmbetul lui Loc Ifrahim nu se schimbă, dar nu mai putu să-şi ascundă neliniştea din voce.
— Am venit aici să vă ajut, doamnă. Şi încă pot fi de ajutor. De pildă, în chestiunea despre care am discutat mai înainte.
— Vrei să spui uciderea lui Speller Twain?
— Ucidere? Mimă Loc Ifrahim tulburarea. Cred că m-aţi înţeles greşit când am spus că v-aş putea ajuta să reduceţi daunele pe care le-a provocat proiectului dumneavoastră.
— Şi chiar te-am înţeles greşit când mi-ai spus că el a ucis-o pe Ursula Freye?

Yamil Cho păşi spre Loc Ifrahim şi diplomatul se retrase cu paşii târşâiţi până când ajunse cu spatele lipit de peretele transparent al încăperii.

— Sigur că a spus asta. A recunoscut la fel de mult şi față de domnul Peixoto, zise Yamil Cho.

— Da, ai uitat să-mi spui acest lucru. Şi pentru că mă întreb ce altceva ai uitat să-mi spui, sunt nevoită să te ţin aici o vreme. Până după ceremonia trezirii la viaţă, în orice caz.

Privirea lui Loc Ifrahim nu se putea fixa, oscilând între Sri şi Yamil Cho.

— Statutul meu diplomatic…

— Vom spune că ai fost de acord să mă ajuţi în anchetele mele. Sau îi voi arăta ambasadorului înregistrările conversaţiilor noastre, lăsându-l pe el să-şi dea seama singur cum stau lucrurile. Probabil ca nu pot dovedi că te-ai oferit să-l ucizi pe domnul Twain, dar aluzia este acolo.

— Prea bine, conchise Loc Ifrahim. Voi sta aici şi voi participa la intriga voastră prostească. Dar vă pot spune chiar acum că asta n-o să vă aducă nimic bun.

— Este aceasta o ameninţare, domnule Ifrahim?

— Mă tem că este o realitate, doamnă, răspunse tânărul.

Îşi redobândise controlul, faţa lui era o mască amabilă, lipsită de orice emoţie. Pentru întâia oară, Sri realiză profunzimea ambiţiei şi a hotărârii lui. Era ceva de admirat şi de temut.

13

Loc Ifrahim o ţinea pe-a lui: bănuia că Speller Twain punea ceva la cale, dar habar n-avea ce fel de planuri ar fi putut fi acelea. Sri era tentată să-l ia la întrebări, dar ar fi dat de necaz dacă ar fi făcut-o fără acordul lui Euclides Peixoto sau al ambasadorului, ori ea nu avea încredere în niciunul dintre ei. După ce se gândi puţin, îşi expedie secretarul la ambasadă, unde erau cazaţi Euclides Peixoto şi şeful pazei. Dacă Speller Twain părăsea ambasada, indiferent de motiv, Yamil avea să-l urmeze oriunde s-ar fi dus, asigurându-se că știe că este urmărit continuu. Între timp, Alder descoperise că Avernus vizitase ferma de organisme de vid unde lucrase cândva, că luase un

rolligon şi se îndrepta spre nord, însoţită de fiica ei şi de câţiva dintre tinerii oameni de ştiinţă care îl duseseră pe Alder la grota secretă. Alder se oferi să plece după ei, dar Sri îi spuse că ar fi o pierdere de timp şi, în plus, mult prea periculos. Scoarţa lui Callisto, bătătorită şi presărată cu cratere, putea ascunde armate întregi şi, spre deosebire de Pământ, nu fusese cercetată de privirea panoramică a sateliţilor-spion sau a celor meteorologici. Până la acea oră, Avernus şi micul ei anturaj puteau să fi ajuns la grotă sau oriunde altundeva, pe o distanţă de două sau trei sute de kilometri de ferma cu organisme de vid.

Indiferent unde s-ar fi dus, Sri era sigură că vor reveni în oraş la timp pentru ceremonia de inaugurare. Era hotărâtă să ia contact direct cu Avernus, să-i spună maestrei geneticii despre posibila ameninţare la adresa vieţii ei şi să îi facă oferta de a discuta cu ea în particular… Între timp însă, nu putea face altceva decât să aştepte şi să încerce să doarmă măcar puţin.

Dis-de-dimineaţă, o trezi un apel de la Dee Fujita. Se părea că Speller Twain dispăruse.

— Noaptea trecută, după terminarea recepţiei, a vizitat zona liberă. A intrat în clubul pe care-l frecventează şi nu a mai ieşit de acolo. Le punem întrebări tuturor celor care au fost acolo. Ne va lua ceva timp, nu avem nicio garanţie că oamenii vor spune adevărul şi, din păcate, nu îi putem obliga. Sperăm însă că cineva ne va oferi benevol ceva util.

Sri închise ochii. Se gândi la sloiuri de gheaţă legănându-se pe apă sub un cer rece şi limpede. Zise:

— Pune ceva la cale. Un lucru a cărui pregătire îi ia timp. În vreme ce tu îţi pierzi timpul punând întrebări martorilor necooperanţi sau neştiutori, el se ascunde undeva în oraş, pregătindu-se să-şi facă mutarea.

— Asta ar fi o posibilitate, încuviinţă Dee Fujita. O alta ar fi că domnul Ifrahim şi-a dus la bun sfârşit ameninţarea de a-i face de petrecanie tipului.

— Domnul Ifrahim a vizitat noaptea trecută zona liberă?

Sri îşi făcea nişte calcule. Diplomatul ar fi avut timp suficient să-l urmărească pe Speller Twain în zona liberă, înainte de a veni la apartamentul ei.

— Din ceea ce ştim noi, nu, spuse Dee Fujita. Dacă n-aş fi sigură că se ascunde în spatele imunităţii lui diplomatice, i-aş cere să avem o discuţie.
— Mă ocup eu de el, propuse Sri.

Nu avea de gând să mărturisească faptul că îl ţinea prizonier pe Loc Ifrahim şi nici nu dorea ca poliţista de pace să plece în căutarea lui şi să descopere că şi el dispăruse.
— Iar eu îmi voi încheia runda de interviuri, spuse Dee Fujita. Dacă aflu de la martori ceva util, vă informez imediat.

Doar că, deşi casetele de supraveghere îl prezentau pe Speller Twain intrând în zona liberă, niciunul dintre patronii clubului său favorit nu-şi amintea nicio tulburare şi nici măcar sondajul aleatoriu în rândul celorlalţi vizitatori ai zonei libere nu găsi pe niciunul care să-şi amintească să-l fi văzut. Ancheta nu a reuşit nimic altceva decât să facă din dispariţia lui Speller Twain o informaţie publică. Un grup de cetăţeni îngrijoraţi din Rainbow Bridge a iniţiat pe loc un referendum pe tema dacă ar trebui sau nu să fie amânată ceremonia de inaugurare din cauza posibilităţii perturbării ei de către duşmani necunoscuţi şi nespecificaţi ai proiectului biomului; în mai puţin de o oră, răspunseseră mai mult de optzeci la sută dintre cetăţeni. Opiniile erau foarte împărţite între cei care simţeau că orice amânare ar compromite sau trăda principiile prieteniei şi cooperării, pe care biomul le reprezenta, şi cei care dădeau vina pe familia Peixoto şi pe echipa ei pentru toate necazurile şi credeau că fusese o greşeală să li se fi permis să participe la construirea biomului. În cele din urmă, o majoritate insuficientă votă împotriva oricăror modificări privind programul sau modul de desfăşurare al ceremoniei.

După ce apărură rezultatele, Euclides Peixoto o sună pe Sri, cerându-i să-i spună tot ce ştia despre dispariţia şefului pazei, ameninţând că va merge el însuşi în oraş şi va face praf toată ceata de ciudaţi şi găozari proaspăt apăruţi. Furia lui era impresionantă şi nu părea prefăcută.
— Aţi face bine să trageţi speranţă că prostovanul doarme pe undeva ca să se recupereze după o petrecere privată. Că dispariţia lui nu înseamnă că cineva plănuieşte să ne-o tragă, se răsti el.
— Fiindcă ceremonia se va desfăşura şi vreau să fii acolo, doamnă profesor doctor. Vei sta chiar lângă mine, Aşa că, dacă

se întâmplă ceva rău, ţi se va întâmpla şi dumitale, şi mie, amândurora.

Lacul biomului ajunsese la nivelul maxim şi maşinile de valuri fuseseră pornite. Lumina candelabrelor scânteia pe crestele lungilor şi lentelor talazuri care se perindau de-a lungul lacului, mişcându-se de la sud către nord. Se spărgeau de recifuri şi de paturile de pietriş în largi încreţituri de spumă şi trimiteau dantelării înalte de stropi albi când se izbeau de ţărmul stâncos al insulei principale, unde oamenii soseau continuu de la amiază, când fusese deschisă stația.

Acum era şapte seara şi mai rămăsese doar o oră până la momentul când fusese programată oficial trezirea la viaţă a lacului, iar ei continuau să vină, familii, grupuri de prieteni, cupluri şi singuratici, o mare de oameni care urcau cu scările rulante de sub aripa de sticlă a staţiei şi se topeau în mulţimile de carnaval care aglomerau peluzele răspândite de ambele părţi ale crestei împădurite. Standurile ofereau fructe confiate şi vată pe băţ, falafel şi curry de legume, sushi şi prăjituri savuroase, limonadă şi ceai verde. Tot acolo erau oameni pe picioroange şi înghiţitori de flăcări. Cocoţaţi pe stâlpi sau pe scări, acrobaţii făceau piruete şi jonglerii cu obiecte; unul se legăna făcând exerciţii complicate la un trapez suspendat de un uriaş balon ancorat. Copiii săltau pretutindeni, ca gazelele. Oameni aşezaţi în cerc băteau ritmic în tobe. Cvartetul de coarde cânta o versiune a lucrării *Muzica apelor* de Handel, în timp ce Sri urca la bord, sus, pe platforma plată a barjei de întreţinere care era acostată la capătul sudic al insulei.

Barja avea atârnate falduri de la prora şi până la pupa, iar în jurul marginii punţii fusese ridicată o barieră înaltă şi transparentă, pentru a-i proteja de o eventuală cădere în apă pe cei care nu erau obişnuiţi cu gravitaţia scăzută de pe Callisto. Mulţi dintre oamenii care fuseseră la recepţia din seara precedentă erau deja la bord, inclusiv membrii senatului callistean, primarul, Euclides Peixoto şi echipa de construcţie. De îndată ce Sri coborî de pe pasarelă, Euclides Peixoto veni grăbit spre ea, mişcându-se stângaci şi nesigur, ajunse în fața ei şi-i ceru să-i spună dacă mai are vreo veste.

— Nici măcar una.

— Văd că eşti aici singură. Unde e fiul dumitale?

— Nu se simte bine.

— Şi secretarul dumitale, nici el nu se simte bine?
— Da, din nefericire.

Yamil Cho era în apartamentul elegant, păzindu-l pe Loc Ifrahim şi privind multiplele perspective oferite de cortul biomului, transmise de câteva zeci de drone, în încercarea de a descoperi orice lucru suspect.

— Adu-ţi aminte că suntem amândoi în aceeaşi barcă, şi nu doar la propriu, îi spuse Euclides Peixoto, cu o căutătură aspră.

Motorul barjei porni; echipajul se pregătea să dea drumul parâmelor, când o femeie şi o fată păşiră agale, mână în mână, pe pasarelă. Femeia era scundă pentru o exterioară, avea pielea brună, părul alb şi şoldurile late, purta o rochie simplă, dreaptă şi gri; faţa solemnă a fetei era ascunsă pe jumătate de o învălmăşeală de bucle negre şi lucioase. Ele se opriră după ce parcurseră pasarela, măsurând cu privirea tot ce era în jurul lor, iar oamenii de pe barja aglomerată izbucniră în aplauze.

Erau Avernus şi fiica ei, Yuli, învăluite de cârdul nerăbdător de gâşte format din tinerii care le urmau pe barjă, câţiva dintre aceştia fiind oameni de ştiinţă de la ferma de organisme de vid. Sri tânjise după acest moment încă de când i s-a spus prima oară despre proiect, dar acum, privind-o pe maestră geneticii cum se mişca încet pe puntea barjei, înconjurată de mulţimea de demnitari, cu motorul barjei trepidându-i sub picioare ca o monstruoasă bătaie de inimă, fu cuprinsă de o bruscă teamă claustrofobică. Ceva rău avea să se întâmple şi, ca într-un coşmar, ea nu putea face nimic în acea privinţă.

E posibil ca ea să fi făcut un pas înainte, fără a se gândi sau a-şi da seama, fiindcă Euclides Peixoto îi puse o mână pe braţ şi-i spuse cu o şoaptă aspră să stea pe loc.

În acelaşi moment, un murmur izbucni dinspre oamenii din jurul lui Avernus. Se întorceau, privind peste lac şi arătând cu degetul. Sri se scutură din strânsoarea lui Euclides Peixoto şi pluti până la marginea barierei transparente. Ceva venea spre barjă. Un bărbat. La început, Sri crezu că omul umbla pe apă. Apoi observă că trupul îi atârna moale într-un ham de chingi şi trei drone ancorau hamul prin cabluri scurte cu care-l trăgeau ca pe o marionetă – cu capul plecat, cu braţele atârnându-i neputincioase pe lângă corp şi cu picioarele udate până la

coapse de valurile uşoare şi late care se rostogoleau de-a curmezişul suprafeţei lacului.

De-a lungul ţărmului insulei, oamenii începură să aplaude şi să ovaţioneze, gândindu-se că apariţia făcea parte din ceremonie. Dar oamenii de pe barjă erau cu mult mai aproape şi putură vedea că beregata bărbatului fusese tăiată. Pe măsură ce era purtat de drone tot mai aproape, ei îşi putură da seama că acela era Speller Twain.

14

Acuzaţiile privitoare la moartea lui Speller Twain fură instantanee, răutăcioase şi extrem de dăunătoare. Euclides Peixoto se lansă în acuzaţii necontrolate asupra celor din oraş şi ceru o anchetă de proporţii. Senatul callistean contracara ordonând o analiză completă a fiecărui aspect al activităţii echipei de construcţii şi o anchetă privind moartea a trei dintre membrii ei. Şi, de îndată ce aveau să se încheie cercetările Senatului, prezenţa echipei în oraş avea să fie supusă unui referendum. Suporterii şi oponenţii legăturii cu Marea Brazilie se pregăteau deja pentru competiţia politică, aruncându-şi unii altora acuzaţii şi contraacuzaţii.

Sri avea propria bănuială despre cine îl ucisese pe Speller Twain.

— Mi-ai spus că ai legături în oraş, îi zise ea lui Loc Ifrahim, înainte de a-l lăsa să plece din apartamentul ei. Ar fi trebuit să ştiu că ei lucrau împotriva proiectului. La fel cum făceai şi tu.

— Mi-am făcut mulţi prieteni în acest oraş, doamnă.

— Inclusiv oameni cum sunt cei trei cetăţeni din Paris, de pe Dione, care au părăsit oraşul tocmai înainte de ceremonie. Unul dintre ei a fost văzut în mai multe rânduri discutând cu tine într-un bar din zona liberă. Ei l-au ucis pe Speller Twain, nu-i aşa? Ei l-au răpit când a vizitat zona liberă şi l-au ucis.

— N-aş putea şti, doamnă. În definitiv, am fost ţinut prizonier aici.

— Da, am fost suficient de proastă încât să-ţi ofer un alibi, în timp ce prietenii tăi îţi făceau treaba murdară.

Loc Ifrahim nu se obosi să-şi ascundă amuzamentul.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, am multe de făcut la ambasadă. Ambasadorul trebuie să ofere un răspuns cererii Senatului, legat de împrejurările care au însoţit evenimentele recente. Poate că am să va revăd la anchetă.
— Mă îndoiesc foarte mult de acest lucru.

Avernus părăsise deja Rainbow Bridge şi se afla pe drumul de întoarcere spre Europa. Sri era hotărâtă să o urmeze. Poate că ar mai putea îndrepta ceva din acest talmeş-balmeş.

Înainte să plece de pe Callisto, Sri şi Alder zburară într-un modul mic şi cubic către nord, spre grădina secretă a lui Avernus. Callisto era prea departe de Jupiter pentru a fi încălzit semnificativ de presiunile generate de maree similare celor care îi încălzeau pe Io, Europa şi Ganymede, aşa că litosfera lui s-a răcit rapid după formare. Aşa că învelişul lui de apă îngheţată nu fusese modificat de o resurgenţă a mantalei sau de o deformare tectonică, prezentând o diferenţă de relief relativ mică şi păstrând urmele bombardamentelor meteoritice din perioada de început. Existau câteva mari bazine de impact, cele mai notabile fiind Valhalla şi Asgard, cu zone centrale luminoase înconjurate de numeroase inele concentrice de ridicători, separate de crestături sau de adâncituri cu planşeul deschis la culoare. Iar în rest, terenul era pretutindeni ca un câmp vast şi străvechi de luptă, împroşcat cu cratere de toate felurile şi mărimile, multe prezentând morfologii de material fluidizat la impact, inclusiv valuri de sol lobate şi fluid de impact ca o foaie de clătită sau radial, care au modificat parţial craterele mai vechi din jurul lor sau s-au aşezat ca un strat nou peste ele.

Grădina lui Avernus era ascunsă înăuntrul gropii centrale a unui crater de circa patruzeci de kilometri în diametru. Greutatea marginilor craterului, presând în jos asupra crustei de gheaţă, provocase ridicare fundului acesteia, creând un teren crăpat, cu movile şi terase de gheaţă tăiate de crevase riverane. Alder ghidă modulul spre un loc din apropierea centrului acestui labirint şi apoi o conduse pe Sri în josul unui vad lung de prundiş de gheaţă, printre stânci abrupte deasupra cărora stătea agăţată o panglică de cer negru. Deşi gheaţa părea dură ca piatra, păstra încă o uşoară plasticitate; în părţile cele mai adânci ale crevasei, presiunea masei de deasupra a produs o serie de lobi netezi, întrepătrunşi, la vreo douăzeci sau treizeci de metri înălţime.

Cu optzeci de ani în urmă, Avernus a pulverizat aceste conturuti ondulate cu un praf bogat în minerale, trezindu-le la viaţă cu seminţele unei mixturi atent selectate de organisme de vid. Ele au crescut şi s-au răspândit într-un mozaic peticit care, în lumina lanternelor de cap de la costumele presurizate ale lui Sri şi Alder, strălucea în nuanţe de roz, oranj şi roşu întunecat, fiecare petic cu o suşă diferită, fiecare încadrat de margini negre acolo unde suşele vecine încercau să crească una deasupra alteia. Unele erau la fel de netede ca gheaţa lustruită; altele aveau cruste cu solzi sau erau încreţite asemenea ţesutului cerebral. Câteva extrudau încâlcituri sârmoase de sulfat feros cristalin, roşu ca sângele proaspăt.

Era o manifestare aleatorie a unei ciudate frumuseţi extraterestre, despre care Sri se văzu nevoită să admită că era impozant, în ciuda evidentei lui inutilităţi. Simţea că i se permisese accesul la o fărâmă din mintea marii maestre a geneticii, chiar dacă ea nu-i înţelegea încă însemnătatea, făcu fotografii şi le adăugă mostrelor pe care Alder le luase când fusese adus acolo de grupul de tineri oameni de ştiinţă. Apoi reveniră şi urcară cu greu panta lungă către modul, zburară înapoi spre oraş, luară naveta până la bordul fregatei *Luís Inácio da Silva* şi porniră spre satelitul Europa.

Avernus avea deja un avans de vreo douăzeci şi şase de ore, dar nava *Luís Inácio da Silva,* echipată cu puternicul şi noul motor cu fuziune, era capabilă să o ia de-a dreptul pe traiectorie printre lobii centurilor de radiaţii ai lui Jupiter, în loc să urmeze obişnuita cale orbitală, cotită, care economisea combustibil şi era asistată de gravitaţie. La doar şase ore de la plecarea de pe orbita din jurul lui Callisto, satelitul Europa creştea dinaintea micii nave rapide.

Asemenea lui Callisto, Europa era o sferă de rocă silicatică învelită într-o crustă de apă îngheţată, dar presiunile generate de mareele cauzate de atracţiile concurente ale lui Jupiter şi ale satelitului cel mai mare al lui, Ganymede, îi încălzeau interiorul, iar sub crusta ei de gheaţă avea un ocean propriu, adânc de vreo douăzeci de kilometri, menţinut în stare lichidă de rifturile şi orificiile hidrotermale prin care apa era antrenată în litosferă. Impacturile, presiunile interne şi coloanele de apă fierbinte, trimise cu efect prin orificiile deosebit de active şi durabile, crăpau stratul de gheaţă de la suprafața Europei, iar apa lichidă

ţâşnea printre crăpături şi îngheţa în încreţituri lungi. Suprafaţa fracturată a satelitului era un palimpsest al trecutului de inundări şi îngheţări, iar luciul care bătea în galben şi fisurarea ei delicată îi reaminteau lui Sri de o foarte veche bilă de biliard din fildeş, pe care o văzuse cândva la Quito, într-un muzeu de atrocităţi comise împotriva mediului înconjurător, sau de vechile hărţi ale lui Marte, care prezentau ciudate reţele de canale.

Luís Inácio da Silva intră pe orbita din jurul Europei la doar trei ore după ce remorcherul lui Avernus asoliză, dar urmă o lungă întârziere până ce planul de zbor al navetei fu aprobat de controlul de trafic al Europei. Sri era bucuroasă să-i ofere lui Avernus un avans. Nu voia să pară că e vorba de o urmărire disperată. Dorea să afle mai întâi unde se găsea maestră geneticii şi apoi să deschidă o cale de comunicare, o introducere la ceea ce spera să fie o serie de discuţii fructuoase. Obţinuse binecuvântarea lui Oscar Finnegan Ramos pentru misiune, iar el îşi contactase un vechi prieten din Minos, singura mare aşezare de pe Europa.

Începând modest, ca bază ştiinţifică aflată la mare distanţă, oraşul Minos s-a extins în adâncime, cuibărindu-se adânc în gheață pentru a scăpa de centurile de radiaţii ale lui Jupiter, care trimiteau suficiente doze de radiaţii pe suprafaţa Europei încât să omoare o persoană neprotejată în doar două sau trei zile. Crusta unde era amplasat Minos avea o grosime de doar treizeci de kilometri, era erodată de coloane de apă fierbinte trimise cu efect de un complex de orificii hidrotermale de-a lungul faliei unei creste şi oraşul avea puţuri extinse care ajungeau în până jos, la fundul gheţii şi la oceanul îngropat de sub ea.

Tymon Simonov, prietenul lui Oscar Finnegan Ramos, era un maestru al geneticii bătrân, avea mai bine de o sută şaizeci de ani, fiind unul dintre pionierii care luaseră parte la marele exod de pe Lună. Lui Sri şi Alder le-a luat mai mult de o zi ca să ajungă la el, călătorind în etape, cu o serie de puţuri de lift, o călătorie verticală care pe Pământ i-ar fi dus la marginea de discontinuitate unde plăcile continentale pluteau pe lava topită. Pe Europa însă, i-au lăsat într-un canion tăiat pe sub gheaţă şi umplut cu aer. Pe ambele părţi ale canionului fuseseră excavate imense camere de biomuri şi de pereţii lui erau agăţate platforme de nivel, pe care fuseseră amenajate pajişti alpine, cu

pini şi brazi pitici, proiectându-se deasupra unei membrane argintii şi semivii, care se îndoia şi se ondula, scăldată de curenţii de dedesubt. În ciuda elaboratelor etanşări de pe marginile membranei, înăuntru pătrundea un miros slab de ou stricat de la hidrogenul sulfurat din oceanul lipsit de oxigen şi, cu toate că şiruri de lămpi solare iluminau aerul şi panourile de gheaţă erau colorate în nuanţe strălucitoare şi vesele, era foarte frig. Cetăţenii vârstnici purtau haine lungi din imitaţie de blană şi căciuli înalte din acelaşi material, dar mulţi dintre cetăţenii mai tineri fuseseră modificaţi genetic pentru a căpăta blănuri groase şi lucitoare cu păr fin şi straturi izolatoare de grăsime – oameni-focă având chipuri de oameni, braţe şi picioare de oameni, îmbrăcaţi doar în şorturi şi veste cu buzunare multiple.

Tymon Simonov locuia într-un soi de cutie de conservă cu pereţi tripli, care pendula în apa neagră dinspre vestul canionului, sub un tavan solid de gheață care se întindea în toate direcţiile. Laboratoarele lui aveau în folosinţă toate cele cinci punţi, iar el şi micul lui alai de roboţi păreau să fie singurii ocupanţi. Le spuse lui Sri şi Alder că în acele zile prefera să stea singur şi că avea de gând să întreprindă o călătorie solitară în jurul Europei, care i-ar fi luat cel puţin doi ani pentru a o duce la bun sfârşit. Deşi arăta ca un fantoma unui gnom – cu o faţă palidă ca ceara şi un brâu de păr alb, lung până la umeri, în jurul unei tigve chele – era suficient de ospitalier. Purta un şort peticit şi o centură de scule, nimic altceva, vorbind animat pe măsură ce le explica faptul că nu ar trebui să fie o problemă contactarea lui Avernus, de îndată ce ea va fi ajuns în locul spre care se îndrepta.

Se părea că ea mergea cu o capsulă blindată de-a lungul căii ferate ecuatoriale aflate în construcţie, călătorind câteva mii de kilometri de-a lungul circumferinţei micului satelit, până la joncţiunea cu linia de ramificaţie spre fermele de la Tyre Macula. Sub marea câmpie de acolo era un punct fierbinte, foarte activ. Crusta avea o grosime de numai un kilometru, fiind erodată de o coloană de apă în curs de resurgenţă care, cam într-o sută de ani, urma să topească tot până la suprafaţă, şi creând o mare temporară, o suspensie de gheaţă şi apă clocotind cu furie în vid, în vreme ce inunda terenul înconjurător înainte de a îngheţa din nou. Apa din coloană, bogată în minerale dizolvate, era pompată prin rezervoare imense, unde

bacteriile extrăgeau metalele, nitraţii şi fosfaţii, iar drojdiile fixau carbonul prin folosirea căilor metabolice copiate de la microbii indigeni care existau în preajma orificiilor hidrotermale din întunecimea copleşitoare de pe fundul oceanului. Deşi rezervele de carbon de pe Europa nu erau deloc mici, majoritatea se găseau sub formă de dioxid de carbon dizolvat în ocean. În afară de peticele de organisme de vid crescute pe locurile impacturilor meteoritice, timp de mulţi ani rezervoarele fuseseră principala sursă de carbon pentru diamantele şi fulerenele de construcţie necesare pentru extinderea oraşului şi ale micilor aşezări de pe Europa. În urmă cu mulţi ani, Avernus a proiectat bacteriile şi drojdiile folosite de rezervoarele din ferme şi încă îşi mai păstra apartamentul de acolo. Sri se întreba dacă ea nu crease şi aici nişte grădini secrete. Se întreba dacă nu cumva călătorea prin zona scăldată în radiaţii a Europei, pentru că plănuia să le viziteze.

Tymon turuia înainte în timp ce le prezenta lui Sri şi fiului ei ceea ce el numea „turul de zece cenţi” al laboratoarelor. Acvariile sigilate conţineau diferite tipuri de ierburi autolitotrofice modificate genetic din specii de alge roşii şi bacterii autohtone, viermi tubulari ca nişte flori lipicioase, lungi cât braţul lui Sri, crabi albinoşi şi leneşi ascunzându-se posomorâţi sub stânci şi specimene de peşti asemănători cu ţiparii, puieţi palizi şi orbi înfăşuraţi în pelerine ca nişte voaluri zdrenţuite – branhii externe bogate în bacterii simbiotice – care se ondulau cu încetineală de vis, dând ocol bazinului cilindric de sticlă armată, gros de câţiva centimetri şi cald ca sângele la atingere.

Bătrânul maestru al geneticii îi lămuri că plănuia să doneze mii de specimene din acel pseudo-ţipar şi să le elibereze în părţile cele mai adânci ale oceanului.

— Vor purta cipuri care vor transmite date către nori de staţii de recepţie microscopice. Iar bateriile lor, formate din celule musculare modificate, le vor susţine timp de mai multe luni, în timp ce ei vor explora şanţurile şi orificiile.

— Sună ca un mic proiect amuzant, spuse Sri. Dar roboţii n-ar fi mai eficienţi? Şi nu sunteţi îngrijorat de contaminarea ecosistemului autohton al Europei?

Microbii de orificii de pe Europa, singurele forme de viaţă extraterestră cunoscute din Sistemul Solar, erau înrudiţi

îndeaproape cu formele de viaţă de pe Pământ. Conţineau ADN şi AM care codificau aminoacizi în secvenţe de triplete de bază, identice cu cele ale organismelor terestre şi, potrivit demnului de încredere ceas al punctelor de mutaţie din ARN-urile de transfer, diferenţa evolutivă dintre organismele satelitului Europa şi cele terestre a început cu trei miliarde şi jumătate de ani în urmă, cu mult după ce viaţa se stabilizase pe Pământ. Astfel că era posibil ca Europa să fi fost însămânţată de o bucată mare de rocă terestră, aruncată pe orbită în jurul Soarelui de un megaimpact şi care să se fi deplasat apoi în spirală spre exterior, fiind ulterior captată de gravitaţia lui Jupiter şi lovind suprafaţa satelitului; sporii bacterieni care au supravieţuit trecerii prin rocă au fost probabil eliberaţi în oceanul interior atunci când o resurgenţă a topit zona punctului de impact. Pe Pământ, anumite specii de bacterii s-au combinat şi au evoluat în plante multicelulare, fungi şi animale, un important pas în evoluţie, posibil doar datorită eficientelor căi metabolice generatoare de energie care au exploatat oxigenul eliberat în atmosfera Pământului de organismele capabile de fotosinteză. În oceanul lipsit de oxigen al Europei însă, evoluţia a stagnat la nivelul microbilor coloniali, care au format cruste şi straturi, coşuri şi vase dantelate, paturi vaste de filamente lungi în jurul apelor fierbinţi, neg re, bogate în minerale şi hidrogen sulfurat, care ieşeau prin orificii.

Tymon explică faptul că acest extraordinar şi delicat ecosistem nu ar putea fi prejudiciat de ţiparii lui, fiindcă bacteriile simbiotice din branhiile lor au fost modificate genetic din suşe ale bacteriilor autohtone.

— În orice caz, e prea târziu să ne mai îngrijorăm în privinţa contaminării, spuse el vesel. Vă arăt de ce, dacă vreţi.

Îi conduse pe Sri şi Alder printr-o încăpere în care înaintai târâş până într-o cămăruţă cu o fereastră rotundă, din diamant monomolecular. Afară, apa păru mai întâi o smoală neagră, dar pe măsură ce Sri, aflată lângă fiul ei, privi cu atenţie în întunericul rece, începu să distingă, la limita zonei de vizibilitate, constelaţii ceţoase şi liniare…

Urmă o zdruncinătură bruscă. Constelaţiile stinse se dădură în lături şi se îndreptară. Sri se întoarse şi văzu că mici roiuri de ace luminoase se aprinseră sus, pe tavan, şi că o trapă se închise în urma lui Tymon Simonov, care stătea cu picioarele

încrucişate, mişcându-şi degetele pe o tabletă ţinută în poală. Camera cea mică era un minisubmarin, îşi dădu ea seama, o capsulă autopropulsată ce se îndepărta de cutia de conserve la care fusese andocată.
— Facem o excursie la ferme, îi informă Tymon. Chiar ar trebui să le vedeţi, de vreme ce aţi venit până aici, şi n-o să ne ia mult timp.

Farurile de navigaţie ale capsulei se aprinseră, iluminând un tavan de gheaţă care aluneca în urmă, la o înălţime de aproximativ o sută de metri deasupra lor, ondulat în văi lungi şi line, erodate de curentul relativ cald al resurgenţei, decorat cu panglici nesfârşite de gheaţă aplatizată asemenea unor ferigi, un tavan ce acoperea de jur-împrejur întreg oceanul acelei lumi. Iar dedesubt se căsca un abis de apă în curs de îngheţare, lipsită de oxigen liber, neagră, sărată şi acidă: un peşte s-ar fi înecat în ea la fel de repede ca un om. Sri îşi suprimă un spasm de claustrofobie, îşi spuse că acea capsulă mică şi compactă, cu acele ei luminoase strălucind printre fâşiile groase, cu ticăitul ventilatoarelor ei, cu torsul motoarelor şi cu zumzetul giroscoapelor, era destul de sigură.

Poate că Alder îi simţise delicatul moment de panică, fiindcă îi strânse mâna şi spuse:
— Cred că luminile acelea trebuie să fie de la un fel de fermă.
Din spatele lor, Tymon confirmă:
— Ai ochi ageri. Exact asta este.

Liniile luminiţelor se răspândiră pe măsură ce coconul se apropia, transformându-se în şiruri lungi de lămpi suspendate de cabluri pironite în gheaţa de deasupra, fiecare lampă luminând o ramă în formă de cruce, lungă de vreo treizeci de metri, de care atârnau panglici lungi şi înguste care se unduiau încolo şi încoace într-un curent leneş.
— Alge, constată Alder.
— Aţi încălcat bariera de carantină, spuse Sri.

Simţi un fior puternic de îndoială, întrebându-se de ce nu ştiuse despre acest lucru. Cum de-a putut fi ţinut secret? Ce altceva ascundeau europanii în vastul lor subsol? Ce altceva puteau ascunde toţi exteriorii în crevasele şi tunelurile din mulţimea sateliţilor lor – mari şi mici, care orbitau în jurul giganţilor de gaz – sau pe asteroizii solitari?

— Carantina a fost încălcată de îndată ce primul acvanaut a trecut prin coloană, explică Tymon. Şi nu mai înseamnă la fel de mult pe cât credeam cândva, dat fiind că viaţa autohtonă este mai mult sau mai puţin aceeaşi cu a Pământului. În plus, aceste alge pot creşte doar dacă li se furnizează lumină. Şi, în afară de o strălucire temporară ici şi colo, unde lava ţâşneşte afară printr-o creastă de curgere, aici este *singurul* loc din întregul ocean unde există lumină.

Capsula se scufundă mai adânc, trecând pe sub rame. Erau sute şi sute, întinzându-se în zare, cât putea Sri cuprinde cu ochii. Algele se legănau de cablurile ataşate de tărgile ramelor, panglici înceţoşate care în proiectoarele stridente ale capsulei scânteiau în violet, roşu purpuriu sau în roşul brun al sângelui uscat. Specimenele mature erau lungi de o sută de metri. Şirurile lungi de rame şi algele unduitoare se încovoiau sinuos sub curent, ca pielea unui animal ce respira uşor. Un abur de sulf molecular, produsul rezidual din fixarea carbonului, ieşea ca un fum din ele.

Deşi apa de resurgenţă era bogată în substanţe hrănitoare, viaţa autohtonă putea folosi prea puţină energie la acel nivel înalt al coloanei de apă. Hidrogenul sulfurat care ieşea din fisurile hidrotermale şi conducea reacţii de oxidare în coloniile de bacterii din jurul lor era rapid degradat de proprietăţile chimice ale apei în sulfaţi inutilizabili. Fisurile erau oaze rare şi bogate în viaţă; oriunde altundeva în vastele şi lipsitele de lumină pustiuri din oceanul Europei doar economii chemolitrofi puteau supravieţui, prin scindarea hidrogenului cu ajutorul câtorva molecule insuficiente de oxizi metalici. Dar, la fel cum plantele verzi de pe Pământ foloseau energia luminii pentru a conduce reacţii care transferau ionii de hidrogen şi electronii din apă în dioxid de carbon, formând o zaharidă simplă, glucoza şi, ca produs secundar, oxigenul, tot aşa algele lui Tymon foloseau lumina pentru a reduce compuşii anorganici care conţineau sulf şi fier. Ei scoteau dioxidul de carbon şi substanţele hrănitoare din apă şi creşteau cu o viteză imensă, fiecare frunză extinzându-se cu doi sau trei metri pe zi. Şi era uşor de generat energia necesară pentru lumini prin captarea energiei curenţilor permanenţi sau prin utilizarea gradienţilor de temperatură.

Roboţi aerodinamici, cu perechi de braţe articulate şi cu motoare cu elice amplasate posterior se mişcau de colo-colo, tăind şi adunând fâşii lungi de alge, remorcând recolta spre o staţie de procesare aflată mai departe. Tymon conduse capsula către o margine exterioară a vastei formaţiuni unde, harnici ca nişte albine într-un stup, roboţii constructori extrudau noi rame. Ferma avea aproape unsprezece kilometri pătrați şi conţinea la acea oră circa optsprezece mii de rame, al căror număr creştea cu douăzeci de noi rame pe zi.

Era o schimbare de fază, se gândi Sri. Ca şi cum ai lăsa un germen de cristalizare într-un pahar gradat cu soluţie suprasaturată. Lichidă la un moment dat, o structură solidă în următorul. Văzu cu ochii minţii mii de kilometri pătraţi colonizaţi de aceste ferme care se auto-perpetuau, cu plute imense agăţate la diferite niveluri în oceanul adânc, având comunităţile umane care se dezvoltau în jurul lor, oraşe plutitoare cu oameni-focă…

Tymon vorbea înainte, răspunzând întrebărilor lui Alder despre roboţi şi alge. Capsula dădea ocol uneia dintre staţiile unde rezervoarele şi bioreactoarele aşezate în interiorul unei reţele de schele procesau algele. Deocamdată, carbonul fixat era folosit doar pentru materialele de construcţie, majoritatea acestora fiind utilizată pentru confecţionarea de noi rame pe care să crească mai multe alge. Dar Tymon şi ceilalţi lucrau deja la diferite suşe de alge comestibile şi alge din care se puteau produce medicamente, mase plastice… într-adevăr, nu existau limite în privinţa a ceea ce puteau cultiva acolo.

Înainte de întoarcerea capsulei la laboratorul lui Tymon, Sri se gând la modul în care familia s-ar fi putut implica în această nouă afacere. Îi spuse maestrului geneticii că sursele ieftine şi compacte de energie bazate pe noua tehnologie de fuziune ar putea furniza suficientă lumină pentru ferme de o mie de ori mai mari decât aceea. Apoi îi depănă o viziune cu un ocean la fel de plin cu ferme plutitoare precum era cerul nopţii plin de stele: fiecare fermă ar fi fost ca un mic soare, cu nişte comunităţi de mici aşezări orbitând în jurul lui. Ba chiar era posibil, sugeră ea, ca oceanul să fie însămânţat cu plante de electrohidroliză, capabile de auto-replicare, care să oxigeneze apa de sus până jos, astfel încât să poată fi instalat un ecosistem complet aerobic, de la bacterii şi până la balene. Şi ar

fi destul de uşor de găsit o soluţie pentru a modifica genetic oamenii astfel încât să poată respira apa.

Când a terminat, Tymon a râs şi a recunoscut că Oscar avusese dreptate în privinţa ei.

— Gândeşti la scară mare.

— Viaţa este un echilibru neechilibrat. De îndată ce i se oferă condiţiile potrivite, ea va prospera şi se va extinde. Şi voi i-aţi oferit aici condiţiile potrivite. Dacă nu vă gândiţi foarte bine la direcţia pe care vreţi s-o urmeze, s-ar putea să vă ducă unde nu doriţi să ajungeţi.

— Ferma este un experiment, zise Tymon. Unul reuşit, dacă pot spune aşa, dar, cu toate astea, nimic mai mult decât atât. Oraşul va decide ce vom face mai departe. În această privinţă ne deosebim de Pământ. Decidem prin discuţii şi prin vot majoritar, după care acţionăm în conformitate cu acea decizie.

— Fără nicio părere diferită?

— De ce nu?

— Probabil că nu pentru multă vreme. Acest aşa-zis consens al vostru este în realitate o ficţiune politicoasă, susţinută de un mediu în care părerea diferită este limitată de lipsa de resurse. Daţi-le nonconformiştilor ocazia să pună mâna pe nişte resurse proprii şi vedeţi cat mai durează consensul. Nu au nevoie decât de o mână de roboti, materiale de construcţie şi câţiva spori de alge. Într-un singur an, ar putea duce tratative dintr-o fermă de mărimea acesteia. În zece ani, ar putea avea un oraş al lor. Imaginaţi-vă acelaşi lucru multiplicat de o mie de ori. Aţi făcut primul pas în colonizarea oceanului vostru. Nu vă puteţi întoarce din drum.

Sri se simţi înveselită, prinsă cu totul. Uitase eşecul de la Rainbow Bridge. Era în stare să-şi perfecţioneze argumentele împotriva acestui bătrân, dar să le şi susţină în Adunarea cetăţenilor de pe Minos. Şi ar fi putut să vorbească şi cu Avernus. Plantează acum câteva seminţe şi vino mai târziu după recoltă.

— Ne-am bucurat de o sută de ani de consens. Nu văd niciun motiv pentru care am schimba ceva, spuse Tymon.

— Da, da. Oameni inteligenţi, cooperanţi şi miloşi care trăiesc într-o adevărată utopie. Am auzit destule ca astea în Rainbow Bridge. Dar, din câte înţeleg eu, vechile impulsuri sunt încă acolo, abia deghizate de câteva ajustări şi modificări genetice.

Tymon râse iarăşi şi-i spuse că ea uita că mediul înconjurător modelează firea umană cel puţin la cel de mult ca genele.

— N-am uitat deloc acest lucru, răspunse Sri. Acest ocean este un loc foarte diferit faţă de grotele de gheaţă de pe Minos, ori corturile şi cupolele din Rainbow Bridge. Şi trebuie să mai fie şi multe alte locuri unde oamenii pot prospera, toate radical diferite între ele, toate reclamând adaptări radicale. Iar oamenii le vor coloniza. Noul motor cu fuziune pe care l-a dezvoltat familia mea va scurta distanţele şi va face multe locuri mai accesibile. Exteriorii pretind că evoluează departe de oamenii de pe Pământ, când, de fapt, ei evoluează departe unii de alţii, cu o viteză mult mai mare. Ce se va întâmpla cu tot consensul vostru când rasa umană se va împărţi într-o sută de specii?

I-ar fi dat înainte cu acelaşi fel de ameninţări la care recursese împotriva callistenilor, acela că, dacă europenii nu-şi colonizau oceanul, ar fi făcut-o altcineva, alţi exteriori sau oameni de pe Pământ, că procesul de adaptare şi colonizare trebuie să fie controlat şi condus, dar Tymon a întrerupt-o, i-a spus că are un apel de la secretarul ei şi i l-a transferat de pe tableta lui pe spexul ei.

— A intervenit o schimbare, o informă Yamil Cho. Cetăţenii din Rainbow Bridge au votat pentru deportarea imediată a echipei de construcţie. Trebuie sa vă întoarceţi la navă imediat, doamnă. Căpitanul ei are ordin să se întoarcă pe Callisto şi să-i ia pe Euclides Peixoto şi pe oamenii lui cât mai curând posibil.

15

Şi astfel încercarea de a realiza o legătură mai strânsă între familia Peixoto şi Sistemul Exterior se soldă cu un eşec. *Luís Inácio da Silva* reveni pe Pământ cu membrii echipei de construcţie cuibăriţi în containerele de hibernare şi făcuţi pachet în cală, iar Sri îşi petrecu următoarele trei săptămâni încercând din răsputeri să-l evite pe Euclides Peixoto în interiorul sistemului înghesuit de susţinere a vieţii, pe măsură ce mica navă se îndrepta spre Pământ.

De pe orbită, Sri, Alder şi Yamil Cho coborâră cu o navetă în Brasilia. Regăsiră o gravitaţie de la care te dor oasele, un aer

fierbinte şi dens, bulevarde zgomotoase ce se zăreau prin gemurile fumurii ale limuzinei care-i conduse de la aeroport la clinică. Deşi făcuseră exerciţii în mod regulat şi asiduu în centrifuga navei, le lua două săptămâni ca să-şi revină după efectele epuizante ale microgravitaţiei. În tot acest timp, Sri nu avu nicio veste de la generalul Arvam Peixoto. În cele din urmă, îl puse pe Yamil Cho sa predea la birourile generalului o copie a orelor de imagini brute pe care le filmase cu spexul. S-a întors fără niciun alt mesaj din partea generalului şi nici general nu a sunat în zilele următoare. Sri îşi spuse că lipsa lui de reacţie nu însemna nimic. Făcuse ceea ce i se ceruse să facă. Dacă tăcerea lui Arvam Peixoto însemna că era nemulţumit, ea nu putea face nimic în această privinţă, iar încercarea de a-l contacta nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Era vremea să meargă mai departe.

Alder plecă în sud, în Antarctica, iar Sri şi Yamil Cho călătoriră spre nord, apoi spre vest, către coasta peninsulei Baja California. Luară un tren din La Paz, traversând câmpia inundată de mare a statului Baja California Sur şi întorcându-se spre est, printr-o trecătoare montană, spre micul orăşel Carrizalito, de unde luară o maşină care-i duse treizeci de kilometri de-a lungul ţărmului mării. Sri parcurse ultimul kilometru pe jos, de-a curmezişul mai multor dune care se înghesuiau între mare şi dealurile uscate şi brune, spre chilia lui Oscar Finnegan Ramos.

Chilia era situată într-un defileu larg de la marginea dinspre mare a dunelor. Era o colibă joasă, construită din foi de material plastic în forma provei unei nave, umbrită de un grup de pini Norfolk îndoiţi de vânt, fixaţi şi stabilizaţi cu cabluri. În spatele ei era curba largă a plajei şi Golful California, care clipea departe, sub cerul dureros de pur şi albastru Oscar îi făcu lui Sri un semn cu mâna în timp ce ea cobora panta nisipoasă răvăşită de ierburi uscate, dincolo de un padoc unde trei capre păşteau din mănunchiuri de tufişuri tăiate. Era scund, gârbovit şi purta doar o pereche de pantaloni scurţi spălăciţi şi lăbărţaţi. Avea pielea de un brun închis şi capul pleşuv. Pusese ceai la fiert într-un ibric înnegrit, pe un foc făcut cu lemne aduse de apă, şi-l turnă, aşa negru şi concentrat, în două căni ciobite.

— Ai mers pe jos până aici, constată el. Înseamnă că te-ai refăcut complet după călătorie?

— Absolut, răspunse Sri.

Şi, cu toate că picioarele şi spatele o dureau, chiar se simţea bine, în formă, puternică şi vioaie. Îşi dăduse cu o cremă de protecţie solară şi purta o salopetă din micropori, strâns mulată pe corp, şi o pălărie cu boruri largi.

— Şi Alder?

— S-a descurcat foarte bine. Sunt mândră de el.

Sri îi povesti apoi bătrânului cum i-a cucerit Alder pe tinerii oameni de ştiinţă şi cum a aflat de grădina secretă a lui Avernus.

— Aş fi luat legătura cu ea, dacă n-ar fi fost incidentul de la ceremonia de inaugurare. Sau dacă n-aş fi fost rechemată de pe Europa. Atât am fost de aproape, spuse ea ţinându-şi degetul mare şi arătătorul cam la un centimetru unul de altul.

— Am citit raportul pe care l-ai prezentat Subcomitetului Senatului pentru Afaceri Extraterestre. Dar aş vrea foarte mult să aud povestea din gura ta. Spune-mi totul, fără reţineri.

Sri vorbi o oră întreagă. Îi făcu o prezentare amănunţită a grosolanei încercări de a sabota proiectul de construcţie, a crimelor ale căror victime au fost Ursula Freye şi Speller Twain şi a implicării diplomatului Loc Ifrahim, după care îi expuse motivele care o făceau să creadă că Euclides Peixoto ar fi putut să treacă de partea facţiunii pro-război a familiei. Îi descrise grădina secretă a lui Avernus şi micile habitate pe care Alder le văzuse împrăştiate pe faţa plină de cratere a lui Callisto, îi vorbi despre potenţialul fermelor de alge din oceanul de pe Europa şi îi spuse că, după părerea ei, scindarea dintre generaţiile vârstnice şi tinere ale exteriorilor era ireconciliabilă.

— Cred că încercarea de a-i ajuta pe exteriorii vârstnici şi mai conservatori să rămână la conducere fost o greşeală, sublinie ea. În schimb, ar fi trebuit să să ne deschidem către generaţiile care se ridică. Am surprins câteva dintre secretele lor. Cred că sunt mult mai multe de descoperit, o multitudine de oportunităţi. Dar trebuie să ne mişcăm cu rapiditate, fiindcă ei sunt pe cale să între într-o accelerată şi impredictibilă fază de expansiune. În doar câţiva ani, vor fi zeci de comunităţi noi la marginea Sistemului Solar, fiecare evoluând într-o direcţie diferită. Aşa că trebuie să făurim acum o relaţie stabilă şi să ne facem aliaţi ai diasporei. Este singura noastră şansă de a mai exercita vreo influenţă asupra ei.

Oscar reflectă la toate acestea. Sri, obişnuită cu tăcerile lui, sorbi din ceaiul răcit şi amar şi privi cum vântul mării aplatiza ierburile de pe crestele dunelor şi se mişca printre crengile pinilor.

În cele din urmă, sfântul verde spuse:

— Eşti cea mai inteligentă dintre protejaţii mei. Nu-ţi face niciun rău să-ţi spun asta, fiindcă o ştii deja. Dar cred că eşti şi cea mai romantică. Nu o spun ca pe o critică. Este o parte esenţială a imaginaţiei tale creative. N-ai fi ajuns atât de departe fără ea şi nici n-ai fi făcut atât de multe lucruri importante. Dar poate deveni o slăbiciune, dacă nu eşti atentă.

— Credeţi că am fost sedusă de misterul şi exotismul de la periferie? Tot ceea ce v-am spus este bazat în întregime pe fapte. M-am gândit îndelung şi profund la asta în timpul drumului de întoarcere şi totul conduce spre o singură concluzie. Aceea că avem un interval scurt în care trebuie să profităm de şansele oferite şi că el se restrânge mereu. Şi că, dacă nu facem o alianţă cu exteriorii acum, curând va fi imposibil. Atunci, singura noastră alternativă va fi să preluăm conducerea, în principal prin forţă.

— Cred că ai nevoie de ceva timp ca să înţelegi pe deplin experienţele tale, să te gândeşti atent şi profund la implicaţiile tuturor lucrurilor pe care le-ai aflat. Trebuie să te întorci cu picioarele pe pământ. Ai nevoie de o oarecare perspectivă, o sfătui Oscar.

Omul stătea cu picioarele încrucişate, cu tălpile atingându-i partea din spate a genunchilor. Un homunculus bătrân şi puternic, nu tocmai uman, cu articulaţiile umflate sub pielea întunecată şi tare, cu capul părând prea mare pentru corpul lui subţire şi strâmb, cu urechile lăsate, cu scalpul golaş încreţit şi pătat de colonii de cancere benigne. Gurul lui Sri, maestrul ei. Corpul îi era împânzit cu filtre medicale care îi curăţau sângele, fabricau anticorpi puternici împotriva oricărei urme de infecţie, distrugeau celulele canceroase şi trimiteau în permanenţă informaţii asupra stării sale de sănătate către o echipă medicală din Carrizalito. Era conectat la informaţii venite de la sateliţi şi de la staţiile meteo, iar consensul era stabilit cu ajutorul datelor colectate de mii de maşini plutind în derivă, care monitorizau marea. El avea acces direct la preşedintele Braziliei, la liderii şi sfinţii verzi ai fiecărei comunităţi de pe

Pământ. Doar dintr-un capriciu ar fi putut strânge o flotă de roboţi de construcţie ca să planteze o pădure sau ar fi putut face ca un munte să fie modelat după asemănarea lui. O garnizoană permanentă de soldaţi proteja un perimetru larg din jurul colibei lui – lupii stăteau de pază pe dune – şi avea control direct asupra unui statit[25] care stătea suspendat pe o orbită staţionară, la două sute de kilometri deasupra lui, capabil să elimine cu laserul lui cu raze X pe oricine sau orice din interiorul perimetrului de pază.

Acum, în vreme ce Oscar o studia cu o privire tristă şi tulburată, Sri avea senzaţia unei căderi în gol. Simţea pentru prima dată gustul real al eşecului. Prăbuşirea parteneriatului biomului n-a tulburat-o prea mult: în definitiv, nu fusese niciodată nimic mai mult decât un gest politic, util pentru a da la iveală sciziunile dintre callisteni şi din interiorul familiei Peixoto. Şi, cu toate că ea se simţise necăjită şi umilită că o rechemaseră înainte de a putea lua legătura cu Avernus, acum reuşise să treacă peste eşec, îşi redobândise hotărârea de a se dovedi pe măsura puterilor femeii şi chiar de a o depăşi. Dar, dacă nu-l putea convinge pe Oscar că familia trebuie să-şi intensifice eforturile pentru a făuri un parteneriat paşnic cu exteriorii, dacă nu-l putea face să înţeleagă potenţialul vast şi neexplorat al generaţiei lor tinere, atunci ar fi fost nevoită să renunţe la gurul ei şi să se dedice cauzei lui Arvam Peixoto şi a celorlalţi duşmani ai reconcilierii. Ar fi trebuit să se dedice războiului. Se întreba, în vreme ce-i susţinea privirea lui Oscar, dacă ştia acest lucru, dacă ştia despre imaginile pe care ea i le-a trimis lui Arvam şi despre toate celelalte.

— Vino cu mine, îi spuse el în cele din urmă. Vreau să-ţi arăt ceva.

Se plimbară printr-o grădină cu flori, decorată cu obiecte din ruinele satelor şi oraşelor înecate de ridicarea nivelului mării şi aruncate de-a lungul plajei – sticle calcinate şi faianţă, vechi semne pe tinichea, sticle de plastic de orice formă şi mărime, înălbite de anii de imersiune, bucăţi de lemn adus de ape, lustruite în forme netede ca muşchiul. Dincolo de grădină, în palidul nisip uscat din vârful plajei, era o îngrăditură cu plasă de

---

[25] Nume fictiv pentru un satelit static care foloseşte o pânză solară pentru a-şi corecta permanent orbita, astfel încât să se situeze constant deasupra unui obiectiv.

sârmă prinsă în cuie de ţăruşi. Sfântul verde trecu sprinten peste sârmă, îngenunche şi săpă cu grijă un şanţ îngust în nisip, scoţând la iveală câteva sfere albe şi moi. Ouă de broască ţestoasă.
— Am încercat asta anul trecut, spuse Oscar. Gardul opreşte şopârlele şi crabii să mănânce ouăle – trebuie să-l înfig adânc în nisip. Când puii încep să eclozeze, dau gardul la o parte şi las puietul să se ducă repede spre valuri.
— S-a întors vreun pui din lotul de anul trecut?
— Niciunul de care să ştiu eu.
— Presupun că marea nu este pregătiră pentru ţestoase.
— S-ar putea să fie câteva în larg. Este posibil să se fi întors pe o altă plajă. Dar probabil că ai dreptate. Mai este încă mult timp până să fie bine. S-ar putea ca nici acestea să nu se întoarcă, spuse Oscar, în timp ce împingea nisipul înapoi, deasupra ouălor. Dar trebuie să încercăm în continuare.
— Dacă este un fel de parabolă, nu sunt sigură că am înţeles-o complet, zise Sri.

Oscar se ridică în picioare, scuturându-şi nisipul de pe genunchi.
— Facem un act de penitenţă. Este o muncă grea şi poate că mult din ceea ce ne propunem sa facem este imposibil. Sunt situaţii în care nu vom reuşi niciodată. Dar trebuie sa încercăm, fiindcă asta facem. Să aducem îmbunătăţiri – iată de ce suntem aici. Reconcilierea cu exteriorii este o parte din asta. Nu este doar un lucru în sine. Nu este pentru beneficiul sau profitul nimănui.
— Sunt mai multe lucruri pe care le putem face. Mult mai multe. Voi pleca din nou. Cât de curând doriţi.
— Vreau să stabilesc contacte paşnice cu exteriorii la fel de mult ca tine, dar trebuie să respectăm termenii lor. Dacă ei resping eforturile noastre, atunci aşa să fie. Înţelegi, draga mea?
— Desigur.

Ce altceva putea spune? Oscar Finnegan Ramos era puternic, capricios şi nu tocmai uman. Îi putea lua laboratorul şi cariera. Îi putea ordona satelitului să o ucidă în timp ce se întorcea pe jos la locul unde Yamil Cho o aştepta, lângă maşină. Un fulger incandescent lansat de pe orbită o putea vaporiza, nelăsând în urmă altceva decât un crater vitros, fumegând între dune.

— Întotdeauna au existat membri ai familiei care s-au opus reconcilierii, o încurajă Oscar. Iar vocile lor se aud mai puternic acum, ca proiectul biomului s-a încheiat într-un mod atât de brusc şi lipsit de succes. Nu-i vom încuraja cu un alt eşec sau cu posibilitatea unui alt eşec. Aşa că vom continua la turaţie redusă. Menţinem canalele deschise, aşteptăm momentul potrivit şi atunci încercăm iarăşi.
Sfântul verde avea două sute de ani. Învăţase cu mult timp n urmă ce este răbdarea şi cum să aibă o viziune cu bătaie lungă. Dar Sri credea că de această dată bătrânul se înşela. Ea ştia că lucrurile se schimbă cu o viteză imensă. Nu mai era suficient timp să poată aştepta ca micul scandal legat de proiectul biomului să se stingă, nu mai era timp nici să pregătească terenul pentru o altă abordare. Pe drumul de întoarcere către La Paz, în timpul zborului spre Antarctica şi multe zile după aceea, s-a gândit îndelung şi profund la ceea ce avea să facă în continuare. S-a gândit la pace şi la război.

Partea a doua

SUPRAVIEŢUIREA CELUI MAI ADAPTAT

1

Într-o zi, chiar înainte de momentul în care băieţii ar fi trebuit să urce la bordul navetei care i-ar fi dus pe orbită pentru obişnuita sesiune de exerciţii de luptă în condiţii de gravitaţie zero, părintele Solomon le-a spus să-şi pună costumele presurizate.

— Astăzi urmează să încercaţi ceva nou.

Cărându-şi căştile globulare sub braţ, băieţii îl urmară pe părintele Solomon şi pe ceilalţi trei lectori în compartimentul capitonat de mărfuri al navetei şi aşteptară într-o linişte obedientă timp de două ore, legați cu centurile de bănci, în vreme ce naveta zbura jos, de-a lungul unui lob suborbital, descriind un semicerc în jurul Lunii. După ce a aselenizat, băieţii şi-au fixat căştile pe capete şi fiecare dintre ei i-a verificat celui de lângă el sistemul de menţinere a vieţii. Erau neîndemânatici în rigidele lor costume presurizate, izbindu-se unii de alţii în spaţiul aglomerat, emoţionaţi şi receptivi. Aerul din compartimentul de mărfuri fu scos prin pompare, o rampă fu coborâtă, iar lectorii îi mânară pe băieţi ca pe o turmă, pe un singur rând, de-a lungul scurtei ei pante, până pe suprafaţa Lunii.

Dave #8 rămase printre ultimii care coborau, urmându-i pe cei care ieşeau din umbra navetei. Câţiva băieţi căzură în genunchi, cuprinzându-şi cu braţele căştile lor mari şi rotunde. Restul, la fel ca Dave #8, rămaseră în picioare şi se holbară fascinaţi la dezolanta câmpie care se întindea în depărtare, către un şir de dealuri rotunjite uşor, ca nişte perne care se curbau dintr-un orizont către altul. Totul era luminat clar şi, fiindcă întinderea era presărată cu resturi de roci şi cratere de toate mărimile şi dealurile se conturau distinct pe un fundal de o întunecime absolută, ca de la sfârşitul lumii, era greu să înlături impresia că aceea era podeaua unei încăperi luminate de o sursă unică şi orbitoare de lumină, sub un tavan murdar de funingine. O lumină mai puternică decât oricare alta văzută de

Dave #8 vreodată, prea strălucitoare s-o poţi privi chiar şi prin placa polarizată a vizorului căştii. Era soarele, un punct strălucitor şi alb de lumină ce înota în vastul şi absolutul întuneric, cu lumina lui crudă reflectată pretutindeni de peisajul golaş...

Cineva strigă sălbatic şi trei băieţi se îndepărtară, ţinându-se unul după altul, săltând pe solul luminos. Părintele Solomon şi părintele Ramez merseră după ei, strigându-i, ordonându-le să se oprească, să se întoarcă; părintele Aldos şi părintele Clarke trecură printre ceilalţi băieţi, încurajându-i blând pe cei care căzuseră să se ridice iar în picioare şi spunându-le celorlalţi să se alinieze.

Dave #8 îşi luă locul în cele două şiruri pe care el şi fraţii lui le formară după obicei, fără să se mai gândească. Cei trei băieţi care alergaseră fură aduşi înapoi şi se alăturară celorlalţi fără a fi admonestaţi, iar părintele Solomon le spuse tuturor că vor forma perechi şi că fiecărei perechi i se va da un set diferit de coordonate. Urmau să meargă pe jos până într-un anumit loc, să găsească un steag pe care o dronă în lăsare să cadă acolo şi să-l aducă înapoi. Era un exerciţiu simplu de antrenament, primul din multele care îi vor familiariza cu toate tipurile de teren de pe suprafaţa Lunii. Părintele Solomon le spuse că ştia că, la început, ei vor considera exerciţiul ciudat şi de natură să-i intimideze, dar mai ştia şi că ei se vor descurca bine, că nu se vor face de râs şi nici nu vor da greş în îndeplinirea misiunii lor.

Dave #8 nimeri în aceeaşi pereche cu Dave #14; cei doi porniră spre un punct aflat la nord-vest de navetă şi la aproximativ trei kilometri distanţă, îndepărtându-se în salturi egale, cu genunchii înţepeniţi, salturi pe care ştiau deja să le facă după ce exersaseră în sala de gimnastică. Platforma pe care o foloseau – suprafaţa selenară – era acoperită pretutindeni cu o pulbere catifelată care părea că ar putea fi ridicată de cea mai uşoară adiere, dar care ceda foarte puţin sub bocancii lui Dave #8. Cu fiecare atingere a solului, pulberi de praf se dezlipeau de bocancii lui, asemenea unor pene, şi praful se agăţa de încălţămintea care-i proteja bocancii, murdărindu-i ţesătura albă cu pete de cărbune negru. Bocancii lui şi cei ai fratelui lui lăsau urme precise pe suprafaţa prăfuită; când făcu o pauză şi se uită înapoi către drumul parcurs, văzu o serie

îngemănată de perechi de urme care străluceau sticlos în neobosita lumină orbitoare, îndepărtându-se de el, de parcă s-ar fi întors spre navetă. Forma ei de cutie, ghemuită pe picioare înclinate şi scheletice, părea ciudată şi mică, singuratică şi fragilă în peisajul selenar gol şi în strălucirea intensă a soarelui, iar Dave #8 simţi o bruscă ameţeală, percepând o rapidă lărgire a perspectivei şi îşi dădu seama că o parte din trăsăturile peisajului selenar, care păreau mici şi apropiate, erau de fapt mari şi îndepărtate. Era dificil să estimezi distanţele, fiindcă în vid tot ce era îndepărtat era focalizat cu aceeaşi claritate ca tot ceea ce se afla în apropiere şi nu era nimic care să-l ajute sa compare mărimile. Doar acele dealuri uşor rotunjite trebuie să fie mari şi îndepărtate, se gândi Dave #8, pentru că ele nu păreau nici mai apropiate, nici mai mari ca înainte, deşi, potrivit afişajului de navigaţie care strălucea în colţul din dreapta jos al vizorului căştii, el şi Dave #14 deja înaintaseră cu greu de-a lungul unui kilometru de teren deschis către ele…

Dave #14 îi spuse să continue să meargă şi el se grăbi să-l prindă din urmă. În interiorul căştii îşi simţea răsuflarea aspră, iar inima îi bătea rapid şi puternic. Observa totul în jurul lui şi totul era nou, captivant, încărcat de semnificaţii; percepea realitatea în cele mai mici detalii. Soarele era în spatele lor şi le arunca umbrele în faţă, pâlpâind peste uşoarele ondulaţii ale scoarţei pe măsură ce înaintau în salturi; solul brun-auriu şi cald părea mai închis la culoare de-a stânga şi de-a dreapta, iar sub tălpile lor era gri sau negru. În acelaşi timp, era presărat cu pietre mici, scufundate la diferite niveluri în praf, şi fiecare piatră arunca o umbră clară şi era împestriţată şi ciupită de mici găuri. Cratere de la impacturi micrometeoritice, se gândi Dave #8 şi, făcând legătura între cele învăţate şi cele văzute, sufletul i se umplu brusc de mulţumire.

Toată câmpia din jur era, la rândul ei, înţesată de cratere de toate mărimile, de la cele cât gămălia unui ac şi până la mici cupe de rocă sfărâmată sau la hăuri atât de adânci încât ar fi putut înghiţi naveta cu totul. Pantele interioare ale unora dintre cratere erau şi ele ciupite de cratere mai mici. Cu cât erau mai mari craterele, cu atât aveau limbi de material de impact mai întinse, stânci smulse şi aruncate în afară de impacturi care formaseră gropi pe sol. Câteva stânci erau uriaşe; Dave #8 dădu de urma a doi dintre fraţii lui, care înaintau sărind şi

trecuseră de o grămadă de blocuri de stâncă fracturate, mai mari decât naveta, apoi îşi dădu seama că iarăşi rămăsese în urma lui Dave #14.

Punctul roşu care marca poziţia lui Dave #8 pe afişajul lui de navigare se strecură spre crucea galbenă a coordonatelor desemnate, până când, în cele din urmă, el şi Dave #14 ajunseră la marginea craterului care avea cel puţin patru sute de metri în diametru. Buza lui era orbitor de albă şi uşor ridicată, iar pereţii interiori ca ai unei farfurii coborau abrupt în pantă până la un fund plat, acoperit pretutindeni cu grămăjoare şi covoare de rocă sfărâmată.

Dave #8 privi jur-împrejur şi spuse:

— Nu pot vedea stelele. Presupun că strălucirea soarelui le ascunde. Dar unde este Pământul? E sigur că străluceşte mai puternic decât stelele? Crezi că suntem pe faţa îndepărtată, cea care nu se vede de pe Pământ?

— Ai prea multă imaginaţie. Ea te face să te gândeşti prea mult la lucruri care nu sunt importante, îi răspunse Dave #14.

Era un tip nepăsător, practic, perseverent şi neobosit. După cum spusese cândva Dave #27, Dave #14 ar fi fost în stare să întoarcă pe toate feţele o problemă inabordabilă până ce i-ar fi găsit o soluţie prin simpla forţă a voinţei.

— Singurul lucru la care trebuie să ne gândim acum este recuperarea steagului, îi aminti el. Iar dacă tu ai fi dat mai multă atenţie solului, în loc să te uiţi la cer, l-ai fi descoperit deja.

Dave #8 privi încotro arăta Dave #14 şi văzu un triunghi roşu, stând în faţa unui bloc pătrăţos de stâncă, undeva departe, pe fundul craterului. Întrebă cu îndoială:

— Putem coborî în siguranţă?

— Ni s-a spus să aducem steagul înapoi, aşa că va trebui să mergem acolo, jos, îi răspunse Dave #14.

Coborâră o pantă uşoară care deveni dintr-odată mai abruptă, astfel că fură nevoiţi să continue ca doi crabi cu picioarele înainte şi cu mâinile în spate, lăsându-se în jos rapid, într-o învolburare de praf care li se lipea de picioare, de braţe şi de pieptarele costumelor lor presurizate, aşezându-se pe vizoarele lor şi lăsând pete când încercau să le şteargă. Dave #8 lovi cu piciorul o piatră de mărimea unui pumn, care se rostogoli în josul pantei mai repede decât el, prinzând treptat viteză în timp ce se dădea de-a dura, până ce s-a lovit fără

zgomot de un bloc mare, îngropat pe jumătate, şi a rămas nemişcată. Dave #8 simţi un junghi scurt de teamă. Costumul lui era un balon fragil de aer şi căldură; un pas greşit ar fi putut să-l arunce de-a berbeleacul, spulberându-i vizorul căştii la contactul cu o muchie dură şi nemiloasă.

Dave #14 merse grăbit de-a lungul unei grămezi de sfărâmături mărunte, prinse axul de sârmă al steagului cu ambele mâini înmănuşate şi-i smulse de pe sol capătul în formă de vârf de săgeată. Triunghiul ei roşu străluci halucinant pe fundalul stâncilor monocrome, împrăştiate pretutindeni împrejur. Când Dave #8 ajunse la fratele lui, îşi dădu seama că naveta nu mai era vizibilă şi că nu mai fuseseră niciodată atât de singuri. Îi înconjurau doar părţile înclinate ale craterului, iar deasupra aveau doar cerul negru şi soarele arzând nemilos.

— Unul dintre noi ar fi *trebui* să rămână sus, în caz că celălalt ar da de necaz, spuse el.

— Vom face asta data viitoare, îi răspunse Dave #14. Acum însă, vreau să fiu primul care se întoarce.

Se înapoiară la navetă pe urmele lăsate de bocancii lor, străbătând contururile blânde ale peisajului lunar, dar drumul de întoarcere nu era asemănător cu cel de la venire. Scurta călătorie îi schimbase pentru totdeauna.

Pe suprafaţa lunară avură apoi loc multe alte exerciţii. Plimbări lungi pe orice tip de teren. Navigare de la un punct la altul. Găsirea ascunzătorilor de provizii. Echipe luptând unele împotriva altora, înarmate cu pistoale care trăgeau cu granule de pulbere roşie comprimată, împroşcând țintele ghinioniste sau mai puţin abile şi marcându-le drept victime ale jocurilor de război. Exerciţiile erau ţinute întotdeauna pe partea îndepărtată a Lunii, niciodată sub un cer pe care sa se vadă cornul albastru cu alb al Pământului. La circa şaizeci de zile după prima excursie, Dave #8 hoinărea singur printr-o vale în formă de şa, între două vârfuri rotunjite din Montes Cordillera, târând după el o sanie mică încărcată cu provizii, când dădu peste o şir de urme de bocanci. Erau puţin mai mari decât cele ale propriilor bocanci, deci nu fuseseră lăsate de unul dintre fraţii lui, mai ales că tiparul de pe tălpi era diferit. Ar fi putut fi făcute ieri sau n urmă cu o sută de ani; în vidul lunar urmele de paşi se păstrau şi un milion de ani, până ce erau şterse, în cele din urmă, de înceata dar neobosita degradare produsă de impactul micro-

meteoriţilor. Se luă după urmele care mergeau împrejurul unui crater superficial, în josul unei pante care se termina într-o încâlceala de şanţuri paralele de roţi, lăsate de un fel de vehicul mic, care întorsese acolo şi o luase spre est, adică în direcţia din care venise.

Dave #8 rămase locului, fiindcă îi trecuse deodată prin cap că s-ar putea ţine după acele urme, mergând către est, dincolo de marele inel făcut de Montes Cordillera şi mai departe, de-a lungul dealurilor şi vârfurilor noduroase din formaţiunea Montes Rook, spre bazinul *Mare Orientale,* aflat la extremitatea luminată a Lunii; aşa putea să vadă, în sfârşit, Pământul, albastru, alb şi minunat, agăţat de cerul negru. Parcursese jumătate din drumul care ar fi trebuit să dureze patruzeci şi opt de ore. Până când lectorii îşi vor da seama că lipseşte, nu va mai putea fi prins din urmă. Pentru o clipă, gândul deveni la fel de puternic ca un muşchi încordat, dar apoi se stinse. Ce avea să facă atunci când va ajunge la partea luminată? Unde ar merge? Cum ar putea supravieţui?

Dave #14 greşise, reflectă el, în timp ce o lua înapoi către sania hai. El nu avea prea multă imaginaţie – celălalt avea prea puţină.

2

Acum, că programul de test pentru J-2 era pus la punct şi funcţiona, piloţii erau trimişi prin rotaţie pe Pământ, în mod regulat, în permisii, în vizite de ridicare a moralului la fabrica unde avioanele lor erau asamblate, la sesiuni de consultări cu proiectanţii noii nave purtătoare, *Gloria Gaiei,* şi la petreceri promoţionale de tip „întâlneşte şi salută”, organizate la nivelul eşaloanelor superioare ale forţelor armate şi ale sferelor interconectate din politică şi industria de armament. Luiz Schwarcz se întoarse dintr-una dintre cele mai recente permisii cu vestea că mai mulţi piloţi aveau să fie operaţi pentru a putea zbura cu J-2 şi că unii dintre ei aveau să fie din Uniunea Europeană.

— Chestia asta are tot soiul de semnificaţii politice, le spuse el lui Cash Baker şi Colly Blanco, la câteva zile după aceea. Europenii ne-au fost alături atunci când se părea că va trebui să

pornim război împotriva Comunităţii Pacifice, avem cu ei legături economice solide ş de durată, iar lor le plac exteriorii chiar mai puţin decât nouă. În definitiv, au refuzat să participe la toată tevatura asta fără sens privind pacea şi reconcilierea, în ciuda puternicelor stimulente de a o face. Dacă pornim războiul împotriva exteriorilor…
— *Când* pornim războiul, preciză Cash.
— Când pornim războiul, aşadar, vom beneficia în mare măsură de ajutorul lor, continuă Luiz. Europenii sunt cel mai vechi şi cel mai bogat bloc de putere. Umblă zvonul că ne vor ajuta prin subvenţionarea costurilor de construire a purtătorului *Gloria Gaiei* şi a altor câtorva nave de cursă lungă. În schimb, capătă acces la tehnologia noastră: vor avea noul motor cu fuziune şi îmbunătăţirile hiper-reflexive.
— Câtă vreme şefii îşi amintesc că noi suntem primii şi cei mai buni atunci când vine vremea să ne luptăm cu exteriorii, nu-mi pasă cine ni se mai alătură, se lăudă Colly Blanco.
— Să ştii că te-am auzit, îl apostrofă Cash.
— Voi şi cu mine îi batem de-i spargem, continuă Colly.

Era cel mai tânăr pilot din programul J-2, abia împlinise douăzeci şi unu de ani, un pilot mult mai bun decât era Cash la vârsta lui, deşi nu la fel de bun cum era Cash acum, nu pe de-a-ntregul. Un băiat dintr-o bucată, aprig şi neînfricat, dintr-un oraş minier de la poalele Anzilor, care pretindea că a învăţat să călărească un cal şi să lege cu funie un taur înainte de a învăţa să meargă şi să zboare, înainte de a putea citi. Îi conducea pe ceilalţi doi prin coridoarele şi camerele nivelelor de servicii ale vechiului oraş: vânau şobolani, o activitate favorită a piloţilor atunci când nu erau de serviciu şi erau consemnaţi în bază. Purtau ochelari mari, echipaţi cu senzori de mişcare şi cu vedere pe timp de noapte, şi aveau pistoale mici, care trăgeau cu minisăgeţi de taser.

La o intersecţie, unde două coridoare se întretăiau formând un unghi oblic, Colly ridică o mână, apoi făcu semn spre stânga. La treizeci de metri distanţă, o pată pufoasă pulsa în umbrele vagi ca o inimă, încet şi constant. Douăzeci de şobolani, pe puţin. Poate chiar treizeci. Cash şi Luiz se lipiră de perete, în spatele lui Colly, sărind în intersecţie odată cu el. Pata se împrăştie într-o tulburare învolburată, pe măsură ce şobolanii ţâşniră în debandadă în toate direcţiile. Cash alese o ţintă şi

trase, văzu scânteile strălucitoare pâlpâind de-a lungul coridorului îngust şi întunecat, în timp ce săgeţile de taser loviră podeaua şi pereţii.

O căutare succintă se soldă doar cu un leş: un bunic uscăţiv şi vărgat, care avea mai mult de o jumătate de metru de la bot şi până în vârful cozii, vârât înăuntrul unei bile goale pe dinăuntru, formată dintr-o bucată de spumă izolatoare pentru zidărie, prin roadere atenta. Leşul avea crestături elaborate la urechi, despre care Luiz susţinea că ar fi semne tribale sau de rang. O bucată de plastic bine mestecat era prinsă în jurul gâtului lui printr-un ochi de sârmă.

Cash şi Luiz nu ripostară când Colly pretinse că el era cel care-l ucisese.

— Ticăloşii ăştia mici se fac tot mai deştepţi, spuse Colly şi aruncă şobolanul mort, cu tot cu bila lui de spumă protectoare, în umbrele din capătul întunecat al condorului.

— Învaţă, constată Luiz. Învăţarea progresivă. Una dintre doctoriţe crede că acele crestături sunt un soi de alfabet grafic. Ea încearcă să-l decodeze.

— E femeia aia care îţi dă şi ţie ceva? Întrebă Cash.

— Un tip binecrescut nu spune, se lăudă Luiz.

Era la fel de spilcuit ca întotdeauna, cu o eşarfă roşie de mătase înnodată la gât, deasupra salopetei, cu părul negru lins şi dat pe spate, lăsându-i liberă faţa îngustă şi brună.

Acum nu se mai deranjau să păstreze liniştea. Ştiau că, de jur-împrejurul lor, şobolanii se chirceau vigilenţi în găurile din ziduri, în conducte şi în spaţiile pentru cabluri. Că vestea privind prezenţa lor se răspândea prin primitivele mijloace de comunicare şobolănească. Totuşi, nu erau tocmai pregătiţi să renunţe la vânătoare şi să se întoarcă la suprafaţă.

Coridorul pe care înaintau făcea o cotitură la nouăzeci de grade. Undeva în faţă, o palidă lumină albastra pâlpâi printr-o uşă deschisă. Se furişară către ea, unul după altul. Luiz îşi ridică mâna şi numără până la trei, îndoindu-şi degetele. Ajunşi în prag, se întorseseră cu pistoalele aţintite spre sursa de lumină, o veche ramă foto pe care cineva o lăsase pe birou în urmă cu o sută de ani. Pe ea se derula un mic film în care, pe o plajă, un bărbat legăna pe braţe, iar şi iar, un copil mic. Nisip alb, soare fierbinte şi strălucitor şi oceanul viu şi albastru al unei zile de odinioară, cu mici vase cu pânze plutind în larg. Partea veche a

bazei era plină de amintiri ale unei vieţi abandonate, ca aceasta. Haine în dulapurile din hangare. Frigidere cu mâncare mumificată. Un loc de joacă pentru copii, cu jucării împrăştiate.

Luiz luă rama foto, o studie repede şi apoi i-o aruncă lui Cash, spunând:

— Crezi că mai sunt în viaţă, pe vreun satelit sau altul?

— Puştiul, vrei să zici?

— Poate că şi bărbatul. Unii dintre exteriorii ăia trăiesc mult timp. Cu mult mai mult de o sută şi ceva de ani.

— Ştii ce-ar trebui să te întrebi? Sugeră Colly. Ar trebui să te întrebi ce a declanşat chestia aia.

Luiz şi Cash se holbară la el şi de deasupra se auzi o bruscă serie de zgârieturi şi o mare forfotă, plăcile tavanului cedară şi o ceaţă de excremente uscate de şobolan se scurse jos. Colly înjură cu însufleţire şi trase cu taserul spre găurile din tavanul suspendat, fulger după fulger, luminând încăperea cu scântei albe şi fierbinţi şi trimiţând umbrele să danseze sălbatic. Cash privi umbrele pe deasupra cătării taserului său ca să vadă dacă mişcă ceva, dar nu descoperi nimic. Luiz râdea.

— Ce e aşa al dracului de amuzant? Se răsti Colly.

— Ne-au prins în ambuscadă, remarcă Luiz şi începu iarăşi sa râdă.

— Ar fi putut fi mai rău – puteau folosi pietre în loc de excremente, observă Cash, abia apucând să spună cuvintele înainte să se zguduie de râs.

Colly le aruncă o căutătură de dezgust, dând la o parte căcărezele de şobolan de pe salopeta lui cu mişcări bruşte, trecându-şi apoi degetele prin părul tăiat şi scuturându-şi violent capul.

— Şobolanii ăştia devin într-adevăr foarte inteligenţi, spuse Luiz în timp ce se întorceau pe coridorul întunecat. Au pus la cale o cursă, deci sunt capabili să se gândească la ce va urma să plănuiască. Şi şi-au dat seama ce anume ne-ar putea atrage în capcană, aşa că trebuie să fie capabili să gândească şi ei ca noi.

Colly clătină din cap.

— Şobolani inteligenţi, frate. Cine are nevoie de şobolani inteligenţi?

— Sri Hong-Owen. Strămoşii acestor şobolani au suferit pentru ca noi să nu murim zadarnic, zise Luiz.

— Nu mă pune la ghicitori, fraiere.

— Vrea să spună că Sri Hong-Owen şi-a testat marfa ei pe şobolani, mai înainte de a o testa pe noi, îl lămuri Cash pe Colly.
— Aşa că ai putea spune că, într-un fel, şoarecii sunt fraţii noştri, îl zgândări Luiz.
— Frații *tăi,* poate, i-o întoarse Colly, cu uitătura dură pe care o folosea atunci când credea că este cumva insultat sau că era păcăliciul dintr-o glumă.
— În mod sigur, trebuie să ne mai îmbunătăţim strategia de joc, spuse Luiz. Dacă nu putem fi mai buni decât un trib de şobolani, am putea avea necazuri serioase când vom porni împotriva exteriorilor.
— În niciun caz, zise Cash. Suntem cu mult mai buni decât oricare dintre ajustaţii ăia. Ei pretind că evoluează în *Homo superior,* dar noi suntem deja acolo. Noi suntem cei adevăraţi. Când va veni vremea, îi batem de-i spargem, cu siguranţă.

3

East of Eden, de pe Ganymede, ocupa o crevasă îngustă în marginea sud-estică a terenului plin de cratere de la Galileo Regio. Crevasa avea fundul şi pereţii izolaţi şi asiguraţi împotriva presiunii cu straturi de compozite fulerenice şi aerogel, fiind acoperită cu acelaşi material, iar acoperişul era dublat de doi metri de material stâncos, excavat de la un crater din apropiere, pentru a furniza protecţie faţă de doza de radiaţii de la marginile exterioare ale centurilor lui Jupiter. În capătul sudic al crevasei se găsea o mică zonă industrială, iar restul era doar peisajul pastoral: pajişti şi plantaţii de citrice, presărate cu iazuri înguste şi mlaştini, păduri de pini cu un subetaj de liliac de California, portocali mexicani, muri, mirţi şi alţi arbuşti cu flori care urcau pe pereţii terasaţi. Clădirile publice şi micile sate cu blocuri de apartamente erau amplasate printre păduri, pe pante abrupte, sub corturi de polimer transparent întinse între stâlpi de fulerenă, ca nişte modele uriaşe ale ochilor compuşi ai unor insecte sau exotice şi surprinzătoare ca fitoplanctonul.

Aşezarea fusese fondată în urmă cu cincizeci de ani de către un grup care credea că ceilalţi locuitori de pe sateliţii lui Jupiter se înmuiaseră, deveniseră prea burghezi. Deşi casa lor avea un plăcut iz pastoral, cetăţenii din East of Eden erau

austeri şi înguşti la minte, pasionaţi de conformism, obiceiuri şi datorie civică, preţuind mai presus decât orice altceva dobândirea de cunoştinţe ştiinţifice şi filosofice, precum şi virtuţile împlinirii artistice. Fiecare dintre ei petrecea câteva zile pe săptămână contribuind la funcţionarea serviciilor de bază ale aşezării şi la menținerea infrastructurii ei, doar că, din punctul lor de vedere, adevărata lor muncă era cercetarea ştiinţifică, fără vreun alt obiectiv sau aplicaţie în afara adunării şi catalogării de cunoaştere ezoterică de dragul cunoaşterii, ori crearea de epopei, opere, simfonii, piese de teatru şi alte opere de artă, toate cât mai complicate. Au dezvoltat şi perfecţionat noi tehnici de meditaţie, au reînviat străvechile arte negre ale psihanalizei, au modificat în mod decorativ plantele şi animalele, s-au angajat în studiul matematicilor şi filosofiilor neconvenţionale, au lucrat în zonele obscure ale încurcatului amestec de teorii rămase în urma încercărilor eşuate de a unifica fizica, şi multe altele. Şi petreceau cel puţin la fel de mult timp vorbind despre arta lor şi despre cercetare, pe cât consumau ocupându-se de acestea, discutând strategii şi planuri cu ceilalţi membri ai sabaturilor artistice sau al echi organizând conferinţe la care erau prezenţi în persoană. Guvernarea lor, o formă de democraţie directă similară cu cea a oraşelor-stat din Grecia antică sau cu cea a anilor de început ai republicii romane, implica la rândul ei discuţii interminabile. Nu aveau reprezentanţi aleşi, sondaje ad-hoc sau referendumuri, ci adunări în care fiecare cetăţean putea dezbate şi vota, care se ţineau o dată pe săptămână în sate şi o dată pe lună pentru chestiunile care priveau întregul oraş. Luxul era o crimă, iar sacrificiul de sine, o virtute. Tot ceea ce nu era interzis era obligatoriu.

Din punctul de vedere al lui Macy Minnot, totul era la fel de utopic ca un furnicar. Se mutase în East of Eden cu trei luni în urmă, imediat după dezertarea ei. Guvernul din Rainbow Bridge, de pe Callisto, insistase în această privinţă. Oficial, mutarea era necesară pentru protecţia ei. Neoficial însă, ea o ştia bine, callistenii erau nerăbdători să scape de amintirea incomodă a unui incident jenant.

East of Eden se oferise voluntar să o primească, nu din milă sau înţelegere, ci pentru că îi scutea de o uitată datorie de onoare pe care o aveau de multă vreme faţă de Rainbow Bridge.

I-a fost desemnat un consilier, un bătrân ursuz pe nume Ivo Teagarden, şi i s-a dat un post de muncitor necalificat în fermele din East of Eden, dar accesul ei la reţeaua de informaţii era restricţionat, i se interzicea să călătorească în afara limitelor locului de muncă, astfel că nu se putea descotorosi de senzaţia că era parţial prizonieră, parţial specimen zoologic. Cu toate acestea, era hotărâtă să scoată ce e mai bun din acea situaţie. Şi-a pus toată energia în aranjarea garsonierei care i-a fost repartizată în satul Lot's Lot: montând şi lustruind o podea din lemn de bambus, vopsind pereţii în nuanţe diferite de verde şi roz, aranjând altfel iluminatul, schimbând faianţa în baia mică, plantând ierburi aromate şi ardei iute în ghivecele de pe lespedea de piatră a curţii şi aranjând un vrej de smochin în jurul uşii. Îşi spuse că se stabilea în prima ei casă adevărată pe care o avusese vreodată, dar în momentele ei de deprimare apartamentul părea mai mult ca o celulă, iar utopia de buzunar din East of Eden, privită din interior, o închisoare.

Până acum, îşi făcuse câţiva prieteni. Ivo Teagarden. Proprietarul cafenelei ei favorite din sala de mese a satului Lot's Lot, Jon Ho. Sada Selene şi micul ei grup de refuznici[26]. Câţiva oameni cu care lucra în tunelurile fermei îi erau cunoscuţi doar din vedere. Cei mai mulţi cetăţeni erau distant-politicoşi sau indiferenţi, doar câţiva mergeau până într-acolo încât să-şi exprime făţiş ostilitatea. Şef al acestora din urmă era Jibril, un membru al echipei de transumanism, autointitulată Elohimii. Toţi ceilalţi îi numeau cosmo-îngeri, fiindcă foloseau chirurgia plastică şi operaţiile banale pentru a-şi conferi o frumuseţe ciudată şi cochetau cu tot felul de aşa-zise tratamente de expandare a capacităţii mentale, de la terapia prin culori şi până la viruşii psiho-trofici. De asemenea, erau neutri ca androginii, fiindcă aveau concepţia fantastică şi învechită că o conştiinţă superioară poate fi atinsă doar prin absenţa completă a oricărei forme de sex exclusiv fiziologic. Îşi luaseră nume de îngeri, îşi şterseseră identităţile anterioare din înregistrările publice şi-şi petreceau timpul liber învârtindu-se fără rost prin locuri publice, dichisindu-se şi agitându-se ca nişte mici aristocraţi. Cei mai mulţi aveau câte ceva de-a face cu artele spectacolului. Cel mai

---

[26] (În fosta URSS) Cetăţean sovietic, de obicei evreu, căruia i s-a refuzat dreptul de a emigra; prin extensie, persoană care refuză să se supună anumitor legi sau ordine.

bun cântăreţ de fado din East of Eden, era un cosmo-înger; la fel erau şi câţiva dintre microanimatorii lor de frunte. Jibril, cunoscut ca *yo,* era un virtuoz al teatrului psihoactiv, iar Macy fusese ţinta spectacolelor lui încă de la sosirea ei în East of Eden, de la remarci sarcastice şi întrebări batjocoritoare aruncate în trecere şi până la diatribe violente despre compromiterea ansamblului estetic al oraşului East of Eden ori poluarea *gestalt-ului*[27] său din cauza esenţei naturii umane. Şi fiecare întâlnire era în direct, iar versiunile editate erau descărcate în reţeaua din East of Eden pentru delectarea şi amuzamentul oricui ar fi dorit să le privească.

Cândva, pe vremea când stătea în barăcile de pregătire ale brigăzilor R&R, Macy a provocat-o pe o femeie care o tot bătea la cap şi s-au bătut până la epuizare în spatele clădirii popotei, fără a exista o învingătoare. Dar, după ce a făcut greşeala de a încerca aceeaşi tactică în cazul lui Jibril, înfruntându-l pe cosmo-înger şi spunându-i lui *yo* că erau o sumedenie de locuri unde-şi puteau tranşa neînţelegerile, confruntarea, care s-a încheiat cu Macy îndepărtându-se furioasă şi dezgustată după ce văzuse expresia tremurătoare de sensibilitate jignită a lui Jibril, a devenit cu rapiditate cea mai populară dintre toate manifestările cosmo-îngerului. Ivo Teagarden o lămuri că mai toţi cosmo-îngerii sufereau de un avansat, dar inofensiv narcisism şi spuse că Macy ar trebui să se gândească la acele întâlniri ca la o contribuţie la terapia lui Jibril şi ca o modalitate de a-şi consolida propria ei poziţie în comunitate. Jon Ho îi spuse însă că nu prea mai conta, fiindcă în ultima vreme cei mai mulţi oameni nu mai urmăreau teatrul psihoactiv. Doar grupul puştilor autointitulaţi refuznici se declară de partea lui Macy, chiar dacă mai ales din motive ideologice.

— Cosmo-îngerii confundă evoluţia cu alegerea unui stil de viaţă, îi spuse Sada Selene lui Macy.

Sada Selene era cea mai mare dintre refuznici, o fată agitată de cincisprezece ani, înaltă şi subţire. Ce-şi fac ei? E ceva la fel de radical ca şi cum ţi-ai face un tatuaj. Este o bătaie de joc faţă de grozavele şi radicalele posibilităţi ale adevăratului transumanism – ceva sigur şi codificat, consolidat printr-o

---

[27] Termen din psihologie, împrumutat din limba germană, cu înţeles de „formă", figură" sau de „şablon", „configuraţie".

constantă auto-supraveghere. De fapt, este chiar tipic pentru tot ceea ce este rău cu acest loc stagnant, puritan şi care ignoră realitatea.
— Ei pretind că sunt devotaţi unui ideal înalt, dar în realitate fug chiar de firea lor adevărată, spuse un alt refuznic. Ca nişte călugăriţe. Ai auzit vreodată de călugăriţe?
— Ea e de pe Pământ. Acolo e plin de tot felul de ciudați religioşi, îl lămuri un al treilea refuznic. Sfinţi verzi. Ăştia sunt un fel de călugăriţe, adevărat?
— Cam aşa ceva… răspunse Macy.
— Problema este, interveni Sada Selene, că aceşti cosmo-îngeri nu reprezintă o ameninţare pentru actuala stare de lucruri. De aceea, sistemul îi tolerează pe ei şi, tot de aceea, ne urăşte pe noi. Fiindcă noi vrem să preluăm controlul asupra cursului evoluţiei umane. Pentru că adevăraţii transumani sunt mereu în mişcare, evoluând într-o sută de direcţii diferite. Nicio aşa-numită utopie nu se poate ocupa de acest lucru, fiindcă însăşi natura utopiilor este statică. Ei urăsc schimbarea fiindcă este o provocare directă pentru iluzia lor de perfecţiune.

Macy îi îndrăgea pe refuznici pentru că erau în mare măsură singurii oameni din East of Eden cu care putea să aibă o conversaţie deschisă. Dar, deşi pretindeau că sunt rebeli „fără pauză”, în realitate erau doar o mână de puşti înstrăinaţi, care treceau printr-o fază dificilă. În ciuda întregii tevaturi despre traiul în afara legii şi a dispreţului lor făţiş faţă de stabilirea unor codurile şi obiceiurile claustrofobice ale aşezării, nu au încercat nici măcar o dată să le schimbe şi era puţin probabil să se aleagă ceva de toată vorbăraia legată de părăsirea aşezării atunci când aveau să devină majori. Refuzau să participe la viaţa civică, dar dormeau peste noapte în apartamente goale, trăiau cu te miri ce primeau cerşind de la trecători, respirau aerul aşezării, îi beau apa şi îi foloseau reţeaua. Totuşi, erau inteligenţi şi competitivi, şi o sprijineau pe Macy pentru că ea era duşmanul duşmanului lor. Scriau comentarii favorabile despre ea pe site-ul lui Jibril şi-i spuneau că poate conta întotdeauna pe ei în caz că dădea de vreun necaz.

Într-o seară, devreme, Macy stătea la tejgheaua cafenelei lui Jon Ho, când l-a văzut pe Jibril şi pe doi dintre acoliţii lui *yo* venind spre ea. Cafeneaua era situată într-un capăt al sălii de mese care ocupa partea de sus a celui mai mare bloc de

apartamente din Lot's Lot; prin panourile hexagonale ale cupolei satului, acesta din urmă avea vedere spre pădurile de pin de pe partea opusă a crevasei. O perspectivă destul de plăcută, deşi copacii erau ceva mai mici, nu mai înalţi de cinci sau şase metri, şi se aflau la doar câteva sute de metri distanţă, ghemuiţi sub bolta gri-albăstruie a acoperişului. Lui Macy îi aducea aminte de camera pe care o împărţise cu Jax Spano, odinioară în Pittsburgh, în timpul scurtei primăveri a iubirii lor: dacă stăteai în centru, puteai atinge pereţii din ambele părţi, nu doar cu vârful degetelor, ci cu palmele. Şi cafeneaua era mică. Frumoasă şi compactă. O tejghea scurtă, acoperită cu bambus despicat, lustruit oglindă, o bancă suficient de lungă pentru şase clienţi şi o maşină şuierătoare de cafea, făcută din oţel, pe care Jon Ho o construise după un proiect vechi de trei secole.

Cafeaua nu era tocmai cafea – arborii de cafea ocupau mult prea mult spaţiu în fermele din tuneluri, aşa că exteriorii creşteau în general o specie de muşchi modificată astfel încât să producă noduli uleioşi bogaţi în cofeină – dar era cea mai bună pe care o găsise Macy de când părăsise Pământul, iar Jon pregătea rapid aperitive gustoase şi le permitea clienţilor să păstreze dincolo de tejghea o sticlă din lichiorul sau băutura lor spirtoasă favorită. O vreme, se descurcase de minune ca inginer de navă, călătorise mai mult şi era mai tolerant decât marea majoritate a cetăţenilor din East of Eden. Îi plăcea sa asculte ceea ce povestea Macy despre viaţa de pe Pământ şi ei îi plăcea să discute cu el despre modificările suşelor de muşchi pentru îmbunătăţirea calităţii cafelei lor; arta de a face schimbări metabolice minore, care să asigure un echilibru exact al dozelor diferiţilor flavonoizi, alcooli şi diferitelor aldehide şi uleiuri esenţiale, era foarte asemănătoare cu reglarea echilibrului microorganismelor pentru a produce cel mai dulce şi plin de viaţă nămol.

Jon tocmai îi povestea lui Macy despre ultimele lui încercări de a produce suşe care să imite aroma delicată a varietăţii Sumatra Mandheling, când îi văzu pe cei trei cosmo-îngeri croindu-şi drum printre bănci şi mese, standuri de vânzare şi cafenele, vase cu muşchi, ferigi şi flori. Trecură de un bărbat şi o femeie care stăteau aplecaţi unul spre celălalt deasupra unei table de şah, de un bărbat care privea atent la siluetele ce se rostogoleau în lumina unui spaţiu memo, de un

grup de copii care învăţau cum să facă pâine la o masă din afara brutăriei, ţipând şi sporovăind în timp ce plesneau bucăţile de aluat şi le îndesau cu pumnii.

Jibril spuse cu voce tare:

— Poţi cu adevărat să afli chipul lui Dumnezeu într-un număr iraţional?

Macy ştiu imediat că *yo* aflase cumva despre Biserica Divinei Regresii şi se ridică în picioare, în timp ce nivelul adrenalinei din sânge îi creştea. Luptă sau zbori. Spaimă şi furie.

— Te rog, ajută-mă să înţeleg, spuse cosmo-îngerul. Ştiu că la π şirul de cifre după virgulă este infinit, fără ca un set consecutiv de cifre să se repete la infinit. Dar chiar dacă ar fi fost o descriere completă a universului ascunsă undeva înăuntru, cu siguranţă ai fi avut nevoie de un răstimp infinit pentru a o desluşi. Cât despre a-l găsi pe Dumnezeu…

— Nu am să-mi pierd timpul spunându-ţi, i-o tăie Macy.

— Dar sunt *cu adevărat* interesat, spuse Jibril, punându-se în calea lui Macy în timp ce ea încerca să treacă de el.

Cosmo-îngerul era înalt de doi metri şi jumătate, firav ca o trestie şi, ca de obicei, îmbrăcat sumar, cu un şort scurt, sandale şi o bandulieră, astfel încât să expună cât mai bine pielea albă fără pori a lui *yo,* galeria de tatuaje a lui *yo* şi solzii irizaţi presăraţi pe pieptul lui *yo.* Ochii verzi şi aurii ai lui *yo* străluceau deasupra pometţilor lui ascuţiţi ca lama de cuţit. Cei doi acoliţi, la fel de înalţi şi firavi, se iviră lângă Macy şi o înconjurară. O dronă atârna deasupra, iar camera video suspendată avea obiectivul îndreptat spre ea.

— Ce fel de dumnezeu căutai? Întrebă Jibril. Pe patriarhul cu barbă albă al bătrânilor? Sau pe cineva după chipul tău?

— Doamne fereşte, spuse unul dintre acoliţi.

— Nu, trebuie să încercăm să fim generoşi, spuse Jibril. Totuşi, ideea unui dumnezeu după chipul şi asemănarea lui Macy Minnot *este* mai curând dezagreabilă.

Jon Ho îi întrebă pe cosmo-îngeri dacă aveau de gând să-o lase pe clienta lui să plece în linişte, dar Macy îi spuse că nu are nevoie de ajutorul lui, îşi puse palmele întinse pe partea de sus a scaunelor înalte din stânga şi din dreapta ei, se propulsă drept în sus, ajutată de gravitaţia scăzută, se ridică în picioare pe tejghea, se roti şi coborî pe partea cealaltă.

— Un cimpanzeu cu şolduri late şi picioare crăcănate, zise cu voce tare Jibril în timp ce Macy pleca. Realmente, nu corespunde niciunei descrieri a creatorului universului, nu-i aşa?

În dimineaţa următoare, Jibril şi micul sabat al lui *yo* o aşteptau pe Macy la intrarea pasajului pietonal care lega East of Eden de fermele-tuneluri, realizate prin metoda săpăturii deschise. Cei doi acoliţi psalmodiau la unison numere, în timp ce Jibril o întrebă cu voce tare pe Macy dacă ea chiar credea că Dumnezeirea se va lăsa revelată prin simple trucuri aritmetice. Macy trecu de-a dreptul pe lângă ei, cu pumnii strânşi în buzunarele vestei, ignorând drona care se ţinea după ea. Dar cosmo-îngerii au fost prezenţi acolo şi în ziua următoare, întrebând-o dacă nu cumva punea la cale să facă şi acolo prozeliţi, transformându-i pe toți în zombi care să caute secretul universului în măruntaiele unui număr iraţional.

Refuză să le dea atenţie, nu le adresă nici măcar un cuvânt sau o privire arţăgoasă. Chiar şi aşa, au pus filmarea pe site-ul lor.

— N-ar trebui s-o iei personal, îi spuse Ivo Teagarden. Din punctul de vedere al lui Jibril, tu eşti materia primă pentru arta lui *yo.*

— Felul în care mi-am trăit viaţa cu mult timp în urmă este destul de personal.

În noaptea precedentă, Macy visase ceva legat de biserică. Grupul de remorci, adunat în jurul silozului de rachete vechi, în lumina roşiatică a uneia dintre furtunile de nisip care sufla din deşertul uscat şi pustiu al preeriei devastate, se învârtea împrejur. Grămezile de servere şi unităţi ale vechilor şi marilor computere aşezate în stive, unul lângă altul, în silozul de pe rachete, pe rafturi din plasă de oţel, în suporturi casetate de circuite împletite laolaltă, dar cu traseele clare ale cablurilor semnalizate prin culoare şi cu artere groase şi gri de cabluri optice, tremurând de la vibraţiile furtunoase ale ventilatoarelor care protejau serverele de supraîncălzire în timp ce realizau calcule nesfârşite…

Prima slujbă a lui Macy, după ce ea şi mama ei s-au alăturat bisericii, fusese să cureţe grămezile de servere; în ciuda etanşărilor, praful continua să se infiltreze în siloz şi, dacă nu ar fi fost înlăturat prin aspirare, ar fi putut cu uşurinţă să provoace distrugerea sau blocarea acestora. Mai târziu, Macy a absolvit

primul nivel de explorare evlavioasă, parcurgând în zbor peisaje virtuale create prin simple transformări matematice ale infinitei şi divinei regresii a lui π*.* Acele regiuni fuseseră deja explorate pe deplin, dar erau utile pentru îndoctrinare şi antrenament, pregătind acoliţii pentru nivelurile superioare, cum erau Câmpurile lui Patruzeci, unde mama lui Macy se cufunda în ramuri fractalice generate de funcţii de transformare ce se bazau pe raporturile dintre proprietăţile fizice fundamentale ale luminii, masei şi gravitaţiei, care reflectau – aşa li se spunea şi aşa se credea – profunda structură a universului creat de un Dumnezeu matematic, a cărui prezenţă ar fi putut sta încă ascunsă în creaţia Sa.

Zi după zi, an după an, sfinţii matenauţi se cufundau în reprezentări virtuale generate de transformările complexe al regresiei lui π*,* în căutarea unor urme nealeatorii care ar fi putut fi urmele paşilor sau degetelor Creatorului, cu un fanatism pe care Macy, pe măsură ce creştea, îl găsea tot mai inutil şi claustrofobic; iar mama ei, deja o creatură sfântă, slăbită de înfometare şi pe jumătate înnebunită de petrecerea a optsprezece ore pe zi în căutarea regresiei divine, se îndepărtase de ea şi de restul lumii reale.

Când a fugit, Macy a lăsat acea viaţă în urmă. Şi-a lăsat în urmă mama şi pe singurii oameni pe care-i cunoscuse. Dar n-ar fi vrut să revină la acea viaţă.

— Probabil că ai putea să stai de vorbă cu Jibril, sugeră Ivo Teagarden. Să vă rezolvaţi diferendele faţă în faţă.

— Jibril şi cu tâmpi… – Pardon, şi echipa lui *yo* ar filma discuţia şi ar pune-o pe reţea, însoţită de mici comentarii înjositoare.

— Atunci filmează-i filmându-te şi postează şi tu. Fă-ţi propria-ţi artă care o critică pe a lui Jibril.

— O să mă gândesc la asta, spuse Macy.

Bătrânul avea intenţii bune, dar credea că Macy putea gândi ca un exterior. Nu putea. Era o străină într-un târâm străin. Încercarea de a-şi imagina lungul şi, posibil, nesfârşitul exil care i se profila dinainte-i îi dădu o senzaţie ciudată, ameţitoare. O senzaţie înfiorătoare şi rea năvălindu-i din adâncul măruntaielor o făcu să-şi dea foarte clar seama în ce se vârâse: avea să respire an după an aer îmbuteliat, avea să trăiască cu temerea puţin probabilă, dar permanentă, a izbucnirii unei explozii sau a producerii unui alt dezastru

neaşteptat şi complet, între orizonturi înghesuite şi spaţii închise. O viaţă alături de străini care nu aveau nimic în comun cu ea.
Străini care uneori abia dacă mai păreau umani.

În ziua următoare, una din zilele ei de odihnă, hoinărea prin împrejurimile blocului de apartamente, unde se ţinea o piaţă cu produse vegetale. Cumpăra muşchi pentru ceai de mentă de la o femeie care-l creştea într-una din micuţele grădini terasate de pe marginea crevasei, când observă o dronă aşteptând deasupra standului de flori învecinat. Şi atunci apăru şi Jibril, păşind cu aroganţă pe interval, cu cei doi acoliţi ai lui urmându-l îndeaproape.

— Am o întrebare, spuse Jibril cu voce tare şi printr-o mişcare largă cu braţul ridică un indicator cu laser deasupra capului ras şi tatuat al lui yo, făcând să apară în aer solzii de peşte policromi ai uneia dintre chintesenţele lui π*.* Îmi poţi arăta unde este Dumnezeu în această imagine?

Când Macy se răsuci pe călcâie şi o porni în direcţia opusă, Jibril comise greşeala de a se lua după ea şi de a încerca să o oprească, prinzând-o strâns de un braţ. Macy se răsuci pe loc, cu o mânie bruscă, aprinsă şi aprigă, îl lovi pe cosmo-înger în piept cu podul palmei şi-l întrebă:

— Vrei spectacol? Ce-ai zice să-l pui în scenă cu mine, aici şi acum?

Jibril încercă să se răsucească şi să bată în retragere, dar Macy îl înşfăcă pe *yo* de bandulieră şi amândoi valsară, alunecând într-o grămadă de flori tăiate. O învălmăşeală de petale pluti în jurul lor, în vreme ce Macy îl ţintui pe Jibril la pământ şi-i spuse lui yo, pe larg şi în detalii iscusite şi pătimaşe, exact ce credea ea despre stupida aşa-zisă artă a lui yo. Acoliţii îşi agitară şi-şi frânseră nervoşi mâinile, fără să se poată hotărî dacă să încerce să-şi salveze şeful sau să facă o înregistrare a spectacolului. Un mic grup de oameni se strânse acolo şi apăru o pereche de poliţişti de pace. Aceştia reuşiră să-i separe pe Macy şi pe Jibril, dar Macy, mânată de furie, reuşi să se elibereze, făcând un salt de trei metri şi reuşind să-i dea cosmo-îngerului o lovitură serioasă de pumn în obraz. Simţi dinţii lui Jibril clănţănind la impactul cu oasele mâinii ei, iar cosmo-îngerul se dădu câţiva paşi înapoi, se aşeză jos, cu sângele roşu

scurgându-se terifiant printre buzele palide ale lui *yo,* după care poliţiştii de pace o prinseră pe Macy şi o traseră după ei.

Drona înregistrase tot. Imaginile ajunseră pe reţea în mai puţin de o oră şi urcară direct în vârful clasamentelor.

Macy a fost adusă în faţa tribunalului cetăţenesc în aceeaşi zi. Fiindcă obrazul lui *yo* era umflat şi învineţit, Jibril depusese o plângere; Macy a refuzat să-şi ceară scuze sau să manifeste remuşcări şi n-a vrut nici să-l lase pe Ivo Teagarden să ceară scuze în numele ei. Din public, un mic grup de refuznici a început să huiduie şi să pună întrebări sâcâitoare, dar majoritatea celor prezenţi le-au strigat să se potolească. Cel mai în vârstă dintre cei doi poliţişti de pace care o arestaseră pe Macy a cerut să se voteze; cu o majoritate covârşitoare, publicul a găsit-o pe Macy vinovată şi poliţistul de pace a ţinut un scurt discurs despre cât era de necesar ca toată lumea, cetăţeni născuţi acolo sau veniţi recent deopotrivă, să respecte codurile civice care permit oamenilor să-şi vadă de treburi fără teamă sau oprelişti şi i-a spus lui Macy că va lucra în folosul comunităţii timp de patruzeci de zile şi că executarea sentinţei avea să înceapă imediat.

4

Încălzirea globală, eliberarea unor uriaşe cantităţi de metan şi succesiva distrugere catastrofică a unei porţiuni substanţiale a biosferei din timpul Răsturnării a provocat perturbări masive ale mecanismelor care acţionau sistemele climatice ale Pământului. Măsuri radicale – precum norul de oglinzi-umbrele care reduceau cantitatea de lumină solară ce ajungea pe suprafaţa Pământului şi pădurile de copaci sintetici Lackner[28] ale căror vele îndepărtau cantităţi uriaşe de dioxid de

[28] Klaus S. Lackner - fizician şi cercetător de origine germană, actualmente profesor de geofizică la catedra de Inginerie a Pământului şi a Mediului de la Universitatea Columbia, SUA, şi director al centrului Lenfest pentru Energie Sustenabilă în cadrul aceleiaşi universităţi. Copacul Lackner este o invenţie reală a sa (din 2003), tehnologia fiind capabilă să absoarbă circa o tonă de CO_2 pe zi, de aproximativ o mie de ori mai mult decât un copac

carbon din atmosferă – au coborât semnificativ temperatura globală medie a Pământului, dar încă mai era nevoie de zeci de ani pentru ca întregul climat al planetei să revină la ceva care să se apropie de condiţiile erei preindustriale. În Antarctica, gheţarii din jurul ţărmului se retrăseseră, extinderea calotei de gheaţă din timpul iernii era mult redusă şi, în timpul scurtei veri, gheaţa şi zăpada erau complet absente în majoritatea zonelor de coastă ale Peninsulei Antarctice.

Sri Hong-Owen şi-a construit casa şi un complex de cercetare pe coasta Ţării lui Graham, în capătul nordic al peninsulei. Locul ei de refugiu, sursa ei de stabilitate, fortăreaţa ei de singurătate, amplasată deasupra unui fiord, a cărui gură strâmbă o adăpostea de curenţii reci, aisberguri şi de furtunile cumplite şi saturate de sare ale Mării Weddell. Sri construise un biom de-a lungul ţărmului fiordului, modelându-l după modelul ecosistemului care se înfiripase acolo pentru scurt timp, în perioada cea mai caldă a Pliocenului. Moviliţe de rogoz se îndesau printre stâncile până la care ajungea mareea şi o vegetaţie de landă, cu adâncituri mici şi înguste în care erau fagi de Antarctica, *Nothofagus antarctica,* sălcii pitice, afini, arbuşti de ceai de Labrador şi mesteceni, creştea pe porţiunile abrupte, întreruptă de mici şi bogate pajişti cu iarbă şi muşchi, care în scurta vară erau înveselite de galbenul păpădiilor şi al inflorescenţelor de piciorul-cocoşului, de zambile, de steluţe albe şi de răscoage roz sau ruginii. Iepurii şi două specii de şoareci de câmp ronţăiau ierburile landei.

Pinguinii de Chinstrap şi cei Gentoo concurau pentru loc de-a lungul ţărmului. Mai era prezentă şi o colonie de pescăruşi Weddell. Pescăruşii arctici şi vulturii pescari pluteau, duşi de vânturile aprige şi reci. Exista chiar şi o mică pădure, într-o vale adăpostită de sub casa lui Sri, unde fagii de Antarctica se înălţau până la şase sau şapte metri, printre stâncile cu muşchi. Sri se plimba acolo cu fiul ei mai mic, Berry, când secretarul ei o sună şi-i spuse despre problema de pe Lună.

Era pe la începutul lui martie. Toamnă. Fagii erau împodobiţi cu tonuri de oranj şi galben. O ninsoare firavă cădea din cerul gri, ghemotoace uscate şi reci aşezându-se rapid pe

---

obişnuit. Conceptul copacului artificial care absoarbe dioxidul de carbon aparţine climatologului Wallace S. Broecker şi scriitorului Robert Kunzig.

muşchi şi pe mormanele de frunze căzute. Veveriţe negre făceau incursiuni de gherilă frenetice pentru a strânge ghinde de fag; ele aveau să între curând în hibernare şi să dormiteze de-a lungul a şase luni de întuneric şi de temperaturi sub zero. Sri îl mustră pe Berry, fiindcă aruncase cu o piatră într-o o veveriţă imprudentă, care venise prea aproape. Era un băiat corpolent, mai scund şi mai greoi ca fratele lui. La fel ca Sri, era înfăşurat într-o haină matlasată şi purta pantaloni matlasaţi, cu gluga hainei strânsă protector în jurul feţei; cu o ferocitate fără rost, lovea cu piciorul în trunchiul acoperit de muşchi al unui copac în descompunere care, cu ani în urmă, fusese doborât într-una din furtunile iernii.

Recent, Sri îşi petrecuse multă vreme gândindu-se la viitorul lui Berry, încercând să găsească ceva la care ar fi putut fi bun, ceva ce i-ar plăcea să facă. Era un copil încăpăţânat, ursuz, nu tocmai deştept, arătând foarte puţin interes faţă de orice nu ar fi putut mânca sau sparge, doar că, undeva în sinea lui, trebuia să existe o scânteie, una pe care ea să o poată aprinde.

Şi-acum îl făcu să îngenuncheze alături de ea şi-i arătă fiinţele nevertebrate care se zbăteau în lutul subţire de sub buşteanul acoperit de muşchi. Zeci de mici colembole (singurele nevertebrate de uscat din Antarctica, înainte de Răsturnare), viermi retrăgându-se în găurile lor, păduchi de lemn, un gândac mare şi negru cu cleşti curbaţi. În pădure, în landă şi pe pajişti erau mai bine de două sute de specii de insecte, chiar şi o specie de bondari pe care Sri o adusese pentru a poleniza florile de vară. Sprijinit pe palme şi genunchi, Berry căuta printre frunze şi muşchi încă un gândac, explicând cum avea să pună la cale o luptă între cele două insecte diferite, ceva care îi aduse aminte lui Sri de Euclides Peixoto, când telefonul ei sună.

— Avem o problemă la Oxbow, spuse Yamil Cho, fără nicio introducere. Un cod zece.

Oxbow era o bază pentru supradotaţi. Codul zece însemna că avusese loc o încercare de evadare, cu pierderi de vieţi.

— Cât de grav?

— Cinci morţi, plus pierderi colaterale. V-a fost solicitată prezenţa. Mi-am îngăduit libertatea de a vă organiza transportul – cu *Uakti.*

Era naveta care fusese folosită ca suport de testare pentru primul dintre noile motoare cu fuziune. Yamil Cho îi spuse lui Sri că nava putea efectua călătoria de la un capăt la celălalt în mai puţin de şase ore.

Berry lovea cu piciorul în pământ şi călca pe insectele pe care le descoperise. Începu să scoată chiote de exaltare, ca să fie băgat în seamă de maică-sa. Ea se întoarse cu spatele la el şi-şi întrebă secretarul:

— Când trebuie să sosească?

— În ceva mai mult de o oră. Foloseşte un lob sub-orbital din Brasilia.

— Vino să mă iei când ajunge aici, încheie Sri şi îl strigă pe Berry.

Veni în grabă, arătând cu mândrie comoara pe care o dezgropase. Arcul brun al unei coaste de om, fără îndoială aparţinând unuia dintre cei ucişi într-unul dintre războaiele secolului XXI, purtate pentru petrolul şi metanul din câmpurile de clatraţi din Marea Weddell. Pe vremea când Sri îşi începuse activitatea aici, încă se mai găseau resturi de platforme petroliere care ieşeau din apă, tancuri şi vase de război scufundate în larg sau îngropate parţial de-a lungul ţărmului. S-a folosit de toate cunoştinţele pentru ca fiarele să fie dezmembrate şi înlăturate şi a făcut tot ce-a putut să cureţe peninsula. Înlăturarea avioanelor prăbuşite. Strămutarea unor barăci şi a unui cimitir. Utilizarea unor bacterii pe care ea însăşi le-a modificat genetic pentru a digera vasta deversare lentă de ţiţei care se acumulase într-un şanţ adânc, la treizeci de kilometri în larg, sursa crustelor de gudron greu care rămâneau de-a lungul ţărmurilor după furtuni. Dar acolo se dăduseră multe lupte şi lucrurile fuseseră lăsate o vreme de izbelişte. Oriunde de-a lungul peninsulei era încă posibil să se mai găsească lucruri care aminteau de războaie. Arme, muniţie, îmbrăcăminte, gunoaie şi oseminte asemenea coastei pe care Berry o ţinea strâns, ca pe un pumnal fragil.

Sri fu înfiorată de o presimţire şi îi spuse fiului ei să arunce micul obiect sumbru, vorbindu-i atât de tăios încât el făcu ce i se spusese fără a mai comenta.

— Sunt mai multe sub buştean, zise el.

— Va veni cineva şi va curăţa locul, îi spuse Sri. Fugi în casă şi cere-i menajerei o ciocolată fierbinte.

— N-am făcut nimic rău.

Faţa lui Berry se posomorâse, iar Sri ştia că asta putea să se transforme rapid în lacrimi şi ţâfnă. Se lăsă într-un genunchi, îl strânse la piept şi-i spuse:

— Ştiu că n-ai făcut. Dar trebuie să plec pentru câteva zile şi vreau ca tu să fii soldăţelul meu cuminte cât timp sunt plecată.

— Te întorci în Brasilia? De data asta, pot veni şi eu?

— Plec spre Lună şi, oricât de mult aş vrea să vii cu mine, mă tem că nu poţi. Nu face mutre. Nu îl iau nici pe Alder. Acum, du-te acasă cât poţi de repede!

De îndată ce fiul ei o rupse la fugă spre casă, Sri porni în direcţia opusă. Avea nevoie să stea puţin singură. Voia să se gândească la implicaţiile evadării şi la somaţiile categorice pe care le-ar fi putut primi, căutând cel mai bun răspuns pe care-l putea da.

Urcă până ieşi din pădure, urmând o cărare care-şi schimba direcţia brusc, luând-o în susul văii, spre o culme acoperită de rogoz. Hoinări de-a lungul culmii care se ridica spre est, urcând printre câmpurile cu bolovani pătaţi de licheni, ajungând în cele din urmă la un prag lat de stâncă golaşă, care-i oferea o vedere panoramică în josul braţului strâmb al fiordului, spre marea deschisă. De acolo, înfruntând vântul rece şi curat şi micile rafale de ninsoare, îşi putea supraveghea în întregime micul ei regat. Abruptul mozaic de landă tăiat de cuta plăcută a micii văi împădurite. Compartimentele de sticlă şi oţel ale casei ei prinse în consolă deasupra părţii vestice a văii şi micul campus al complexului de cercetare, răspândit de-a lungul ţărmului către fundalul munţilor cu creste înzăpezite. Apa întunecată a fiordului era pătată cu fărâme de gheaţă. Dincolo de gura lui îngustă, flote de aisberguri pluteau în largul mării şi trei linii verticale zgâriau cerul gri la orizont, precise ca trăsăturile de pensulă dintr-o stampă japoneză, împodobindu-se cu pene micuţe care se înclinau spre nord: fumul trimis de vulcanii care deveniseră activi după ce presiunea litostatică a calotei glaciare a Antarcticii se redusese.

Dar gheaţa revenea. În fiecare an, iarna sosea în fiord puţin mai devreme şi pleca puţin mai târziu. În cincizeci de ani sau mai puţin, domnia ei avea să fie permanentă. Tot ceea ce Sri trezise la viaţă aici, mica ei lume, landele şi pajiştile,

veveriţele vioaie, iepurii şi şoarecii de câmp – toate aveau să dispară curând, cedând locul zăpezii şi gheţii.

O frumoasă lecţie despre efemeritate, se gândi Sri. Nimic nu rămânea neschimbat pe vecie. Fiecare individ sau specie care ţinea de o nişă şi refuza cu încăpăţânare schimbarea îşi chema extincţia. Adaptabilitatea era cheia pentru supravieţuire. Lumea era readusă la viaţă, nu refăcută de la zero, nu restaurată, iar schimbarea era motorul reînvierii. Oscar Finnegan Ramos şi ceilalţi sfinţi verzi promovau misiunea sfântă a întoarcerii planetei la paradisul prelapsarian[29], însă, cu excepţia câtorva petice de grădină protejate cu mare risipă de efort şi energie, nu ar fi fost posibil să se inverseze entropia şi să fie reprodusă şi menţinută o etapă istorică. Viziunea lor era un miraj. Lumea trebuie să fie liberă să-şi găsească propriul ei punct de echilibru. Recuperarea şi reconstrucţia au fost doar un început, nu un mijloc de atingere a obiectivului. După ce lumea va fi ameliorată şi reînnoită, omenirea va trebui să renunţe la control şi să permită apariţia unor noi structuri.

Sri credea că biosfera este un vast spaţiu de posibilităţi. Miliardele de ani de viaţă pe Pământ exploraseră doar o mică parte a acelui spaţiu. Doar cu ajutorul unei mici truse cu scule şi al unei fărâme de imaginaţie, atât de multe căi ar putea fi deschise şi nimic nu ar fi nefiresc, pentru că natura nu este limitată la variaţiile celor câtorva teme pe care le-a realizat evoluţia până în acel moment. Ea visa la o mie de lumi, toate diferite. O mie de grădini ale abundenţei, pline de armonie, cu o explozie de minunăţii.

Ea ştia că, pentru a-şi realiza visurile, i-ar fi luat cu mult mai mulţi ani decât acel secol şi jumătate pe care i-l puteau garanta şi mai ştia că, cel puţin încă o altă persoană nu numai că-i împărtăşea ambiţia, ci ar fi putut chiar să-i ofere cheia adevăratei longevităţi. Până în acel moment îl slujise cu supunere pe Oscar Finnegan Ramos. El a decis în privinţa carierei ei, care i-a mistuit întreaga viaţă. El i-a finanţat cercetarea şi a protejat-o de dispreţul şi de manevrele politice ale rivalilor ei şi ale fanaticilor care credeau că schimbarea era periculoasă şi staza, sfântă. Dar în tot acel timp, Avernus – sau, mai degrabă, idealul pe care Sri şi l-a făurit cu ochii minţii ei – fusese stăpâna ei secretă. Sri începuse să se desprindă de ideile

[29] Edenic, de dinainte de căderea omului în păcat.

lui Oscar Finnegan Ramos cu mult înainte de a fi călătorit pe Callisto şi Europa; baza supradotaţilor de pe Lună era doar o parte a manifestărilor ei crescânde de independenţă. Aceasta îi oferise o serie de lucruri minunate, inclusiv motorul cu fuziune îmbunătăţit, dar protejarea lor fusese întotdeauna o problemă majoră. Să-i ascundă adevărul lui Oscar, să-i ţină pe supradotaţi închişi într-un loc sigur.

Şi acum rămăseseră din nou neprotejaţi. Cei de la pază făcuseră imposibilă transmiterea oricăror detalii. În afară de faptul evident că cinci supradotaţi muriseră, Sri nu avea de unde să ştie cât de grav fusese incidentul, înainte de a discuta cu angajaţii şi a vedea ea însăşi pagubele. Dar era sigură că de această dată se ajunsese la un punct critic. Abia se întorsese, după o lună cumplită petrecută în Brasilia. Comitete, trecerea în revistă a tacticilor, laboratoare de idei, sesiuni de planificare cu bătaie lungă în timp, în cadrul Comitetului reunit al conducerii. Duşmanii reconcilierii erau în ascensiune, încurajaţi de moartea lui Maximilian Peixoto şi de eşecul proiectului biomului. Un senator cu experienţă, un principal susţinător al comerţului cu exteriorii, a fost eliberat din funcţie în urma unui scandal sexual. Un proiect de lege urgent, care autoriza finanţarea transformării câtorva fregate în nave de război a fost aprobat în grabă. Toată lumea pălăvrăgea despre schimbările de putere din cadrul legislaturii şi din sânul familiilor. Se zvonea că până şi Comunitatea Pacifică era pe punctul de a se angaja în propriul ei program de construcţie a unor nave spaţiale.

Rothco Yang, reprezentantul din Rainbow Bridge, era profund pesimist.

— Discutăm despre conciliere, în loc să vorbim despre o reconciliere imediată, îi spusese el lui Sri în timpul cinei. Liniştire. Minimizarea pagubelor politice şi economice în eventualitatea unui război între Pământ şi Sistemul Exterior. Rainbow Bridge n-a dorit niciodată război. Noi am susţinut întotdeauna beneficiile mutuale ale păcii şi cooperării, dar acest lucru devine tot mai dificil.

Pacea era încă şi avea să fie întotdeauna cea mai bună opţiune, dar sprijinul în favoarea păcii se diminua din ambele părţi. Rothco Vang susţinea că niciunul dintre oraşele exterioare, nici măcar Rainbow Bridge, nu putea accepta termenii pe care cei mai radicali dintre radicalii verzi de pe

Pământ îi pretindeau – completa renunţare la autonomia politică şi economică şi încetarea aşa-zisei inginerii antievolutive şi a explorării spaţiilor din imediata apropiere a Sistemului Solar.
— Mulţi oameni din guvernul vostru nu sunt deloc dispuşi la concesii şi nu vor să recunoască poziţia noastră izolaționistă, spuse el. Şi, în acelaşi timp, câteva oraşe din sistemul lui Saturn sunt dornice de confruntare. Cei de acolo cred că lungimea foarte mare a liniei de aprovizionare dintre Pământ şi Saturn va slăbi considerabil orice forţe ostile. Totuşi, ei sunt chiar mai vulnerabili. Oraşele şi aşezările lor sunt bule fragile de aer într-un mediu neiertător de ostil. N-ar fi nevoie de prea multe eforturi pentru a-i anihila.

Rothco Yang părea epuizat. Optimismul lui elegant se risipise cu totul. Era destul de probabil să-i crezi afirmaţia, născocită de dragul aparenţelor, cum că el ar trebui să se întoarcă în scurt timp la Rainbow Bridge, pentru că sănătatea îi era grav compromisă de gravitaţia Pământului şi de aerul nefiltrat. El şi Sri se despărţiseră în termeni amiabili, făcându-şi urări de bine, promiţându-şi să ţină legătura, dar amândoi ştiau că stabiliseră să sprijine o cauză nobilă, dar pierdută.

Nu, nu mai era momentul propice pentru pace şi reconciliere. Sri îşi mai aminti o altă conversaţie din Brasilia, mult mai scurtă şi cu mult mai neplăcută. În timpul unei pauze dintr-o şedinţă lungă şi încărcată de ostilitate a unui subcomitet asupra protocoalelor şi eticii cercetărilor privind genomul uman, lua prânzul împreună cu ajutoarele ei şi cu doi colegi, oameni de ştiinţă, când Euclides Peixoto veni până la masa lor. Omul cu zâmbet fals şi pumnal ascuns. După o scurt schimb de replici despre consecinţele proiectului biomului, el o întrebase pe Sri către care proiect mare avea ea să-şi îndrepte atenţia în viitor.
— Decizia nu-mi aparţine. Ca întotdeauna, mă aflu în slujba familiei dumneavoastră.
— Serios? Ştiu că ai fost fericită să ne slujeşti fiindcă interesele noastre au coincis întotdeauna cu ale dumitale. Dar mă întreb ce vei face acum, când lucrurile se schimbă, spusese Euclides Peixoto, adăugând că de atunci încolo el avea să-i urmărească evoluţia carierei cu mare interes.

Sri îşi dorise atunci ca toţi duşmanii ei să fie la fel de leneşi şi proşti. Atât de evident! Şi, cu toate că ameninţarea grosolană a lui Euclides o punea pe gânduri, era totodată o utilă

reamintire a faptului că ea era nevoită ca în foarte scurt timp să facă o alegere. Acum, pe creasta de deasupra fortăreţei ei singuratice, sub cerul gri şi înnorat, cu vântul Antarcticii pătrunzând-o până la os, şi-a dat seama că deja alesese. Ar fi putut refuza convocarea la baza de pe Lună şi era probabil că Oscar ar fi protejat-o de consecinţe, dar, cu toate că nu putea fi pe deplin sigură că avea să-i supravieţuiască, era bucuroasă că mergea acolo. Pentru scurt timp, se simţi împăcată. Renunţase la trecut şi putea înfrunta grădina viitorului – cea cu poteci bifurcate – dacă nu cu speranţă, cel puţin cu echilibru sufletesc.

În cele din urmă, atenţia îi fu atrasă de un zigzag luminos ivit în depărtare, deasupra oceanului, mişcându-se rapid, venind dinspre nord şi făcând o întoarcere bruscă spre ţărm, tunetul lui ajungând-o apoi din urmă, rostogolindu-se peste dealul pustiu unde stătea Sri. Privi cum mica navetă lucioasă alunecă pe deasupra fiordului, ceva mai jos de locul în care stătea ea, cu statoreactoarele ei gemene huruind ca un turboventilator. Era vopsită cu negru şi alb, arătând ca balenele ucigaşe pe care ea le reintrodusese în biomul Antarcticii. Lumini roşii sclipiră în vârfurile aripilor ei bondoace. Aripa din coadă era decorată cu steagul verde al Marii Brazilii. În vreme ce cobora spre platforma de aterizare din spatele complexului de cercetare, Sri îi telefonă secretarului ei şi-i spuse să vină să o ia. Câteva minute mai târziu, un mic elicopter se ridică huruind din spatele casei aflate în depărtare.

Uakti urcă deasupra Mării Weddell, descriind o curbă abruptă. Optzeci de kilometri mai sus, la ieşirea din atmosferă, motorul ei cu fuziune porni şi Sri, Yamil Cho şi pilotul navetei fură trântiţi înapoi în locaşurile lor de protecţie, în timp ce nava acceleră ca să atingă viteza de desprindere.
Pilotul era un tânăr pe nume Cash Baker şi făcea parte din escadrila de piloţi de luptă pe care Sri o înzestrase în urmă cu un an cu îmbunătăţiri neurologice. Ea îl întrebă cum se implementau modificările şi el îi răspunse că totul mergea bine, că se întorcea la Athena după întâlnirile pe care le avusese cu inginerii care supervizau stadiile finale ale reajustării unei fregate modificate să devină navă purtătoare pentru monoposturile J-2. Sri îl întrerupse când începu să elogieze

proprietăţile navei purtătoare, spunându-i că ea avea să doarmă în timpul călătoriei.

Abilitatea de a adormi după voie era urmarea unei operaţii banale, pe care şi-o făcuse singură în tinereţe. Ulterior, i-o făcuse şi lui Yamil Cho. Dormiră amândoi, unul lângă altul, în locaşurile lor de protecţie, în vreme ce *Uakti* parcurgea în trombă distanţa de trei sute optzeci de mii de kilometri, şi se treziră aproape în acelaşi moment. Se învârteau în apropierea părţii mai îndepărtate a Lunii, întunecată şi pustiită, în momentul în care soseau zorii grăbiţi ai Pământului care răsărea, iar pilotul flecărea cu controlorul de trafic, ghidând naveta spre o aselenizare perfectă pe una din platformele din nordul corturilor şi cupolelor joase ale Atenei.

Un rolligon îi purtă pe Sri şi Yamil Cho dincolo de câmpurile cu organisme de vid, către vechea staţie de cercetare unde Sri îşi petrecuse ucenicia. Un şir de clădiri joase, acoperite cu berme de praf şi pietre, era acum acoperirea pentru baza subterană de la mare adâncime. Rolligonul trecu de un modul şi depăşi câteva vehicule cu şenile aflate într-un garaj bine luminat. După ce uşa exterioară se închise şi garajul fu presurizat, două femei, suple, brunete, gemene identice, îmbrăcate în costume de piele roşii, o escortară pe Sri şi pe secretarul ei către un lift expres ce coborî la primul nivel al unităţii. Acolo trăiau cimpanzeii supradotaţi. Tot aşa cum staţia de cercetare era o acoperire pentru ei, tot aşa şi ei erau o acoperire pentru nivelul doi, unde era ascuns adevăratul secret al unităţii Oxbow.

Generalul Arvam Peixoto o aştepta pe Sri în sala de conferinţe, stând în picioare lângă marele ecran de sticlă armată prin care se vedeau pavilioanele verzi ce constituiau habitatul cimpanzeilor supradotaţi. Directorul bazei, şeful pazei şi responsabilul echipei de cercetare şi dezvoltare erau şi ei prezenţi, încadraţi de alte două femei suple, în costume de piele roşii. Sri se întreba cine era cel care le făcuse.

— Cinci, spuse Arvam.

Era îmbrăcat în costum gri, de zbor, crestat de buzunare cu fermoar, iar părul lui lung şi alb îi era strâns în coadă de cal. Un pistol cu mâner striat, de oţel, îi era prins la şold într-un toc negru, de piele.

— Vă vine să credeţi? Cinci. Şi au ajuns chiar până la suprafaţă.

— Mai este vreunul dintre ei viu?
— Al doilea dispozitiv de pază i-a prins pe toţi. Dar au fost al naibii de aproape. Monştrii ăştia ai dumitale devin prea al naibii de deştepţi.
— Cred că ar trebui să-mi spuneţi totul, ceru Sri.

Arvam făcu un gest spre Ernest Genlicht-Ho, directorul.
— Au făcut un tunel spre exterior, spuse Genlicht-Ho. Din fericire, aşa-numitul satelit *Steaua morţii* i-a depistat imediat şi a acţionat cum se cuvine.

Directorul activă un film în spaţiul memo al încăperii. O imagine panoramică a suprafeţei craterului din vestul staţiei de cercetare se focaliză asupra unei bruşte izbucniri de praf care se destrămă spre a lăsa să se vadă cinci siluete dezbrăcate urcând dintr-un puţ, fiecare în interiorul unei bule aurii de plastic, pline cu aer. Imaginile din diferite unghiuri şi de la diferite distanţe arătau cum o navetă cobora din cerul negru spre siluete, cum cele cinci bule aurii de plastic se spărgeau, lipindu-se pe indivizii din interior, în timp ce aceştia se zvârcoleau, se linişteau şi apoi zăceau nemişcaţi, cu naveta învârtindu-se deasupra lor, la joasă înălţime, cu motorul încă arzând atunci când se lovea de sol şi brăzda un şanţ lung de-a curmezişul câmpului.

Ernest Genlicht-Ho le spuse că supradotaţii se infiltraseră în sistemul de pază, stabiliseră o legătură de comunicaţii cu turnul de control al traficului din Atena şi preluaseră sub controlul una dintre navete.
— Cât despre evadarea în sine, unul dintre subiecţii noştri a reuşit să fugă în timpul unei verificări medicale de rutină. Tranchilizantul care i s-a administrat s-a dovedit a fi doar apă distilată. Până când ne-am dat seama că sistemul de pază era compromis, el omorâse deja doi doctori, cinci îngrijitori şi îşi eliberase patru fraţi.

Se părea că supradotaţii accesaseră sistemul de pază prin folosirea unui dispozitiv cu efect tunel. Acesta transmitea un flux redus de informaţii – şeful pazei credea că le-a luat mai bine de şase luni pentru a asambla subpersonalitatea virală care a preluat controlul asupra inteligenţei artificiale în timpul tentativei de evadare – dar, în afară de timp, supradotaţii nu aveau nimic altceva la dispoziţie. După ce, în cele din urmă, au dat peste cap sistemul de pază, l-au folosit pentru a obţine acces la roboţii medicali, înlocuind capsulele de tranchilizante

cu capsule de tip placebo, conţinând apă distilată, folosite în studiile medicale. Cei cinci care evadat au folosit proiectile explozive direcţionale pentru a-şi croi drum prin perimetrul izolat şi prin treizeci de metri de regolit[30] selenar; baloanele care i-au protejat de vid făcuseră parte dintr-un experiment pe care unul dintre ei îl realiza cu un tip de material plastic cu memorie. Ar mai fi avut nevoie de mai puţin de zece secunde ca să ajungă la navetă înainte ca satelitul pazei să-i ardă cu explozii cu microunde şi să le distrugă IA a navetei.

— Nu poţi să nu-i admiri pe ticăloşii ăştia mici, îi spuse Arvam lui Sri. Nu se dau bătuţi. La prima lor tentativă, doi dintre ei s-au muşcat unul pe altul de gât şi un al treilea era aproape gata să scape când îngrijitorii au intrat să cureţe locul. Apoi au compromis IA a sistemului de pază şi au folosit un dispozitiv cu ultrasunete care i-a îmbolnăvit pe toţi cei din bază. Până să-i prindă lupii, doi dintre ei reuşiseră să pătrundă în garaj. Şi acum asta. Au pătruns iarăşi în IA a pazei, chiar dacă am primit asigurări că noile paravane de protecţie şi copii de personalitate ar fi făcut aşa ceva imposibil. Virusul acela al lor a doborât şi lupii, ceea ce înseamnă că cei doi care aproape că scăpaseră la a doua încercare trebuie să fi fost în legătură cu cei care au rămas în urmă. Am dreptate, doctore Genlicht-Ho?

— Aşa se pare, zise Ernest Genlicht-Ho, a cărui faţă avea culoarea hârtiei naturale; broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte. Primele două tentative ar putea să nu fie incidente izolate, aşa cum credeam noi, ci o parte a pregătirilor pentru această tentativă.

— Spune-i şi restul, îl îndemnă Arvam Peixoto.

Genlicht-Ho privi în podea.

— Există posibilitatea ca unul sau mai mulţi îngrijitori să-i fi ajutat.

— Mai mult decât o „posibilitate”, îl corectă Arvam. Cineva a chemat naveta aia. Ei nu aveau cum să ştie despre ea, ca să nu mai vorbim de faptul că nu o puteau accesa.

— Cu tot respectul, ei au fabricat un retrodifuzor cu neutrino acum trei ani, îndrăzni Genlicht-Ho. S-a dovedit a fi foarte

---

[30] Termenul desemnează scoarţa formată din material fragmentar, rezidual sau transportat, care se formează pe versanţii cu înclinaţii mici şi care poate avea origine aluvială, eoliană, glaciară, vulcanică sau biogenă.

profitabil, de fapt, un tip de radar de profunzime cu o bătaie mult mai lungă şi o rezoluţie mai bună decât a oricărui obiect similar comercializant. Este posibil ca ei să fi cartografiat o zonă de vreo douăzeci de kilometri în diametru în jurul staţiei, încă de la punerea lui la punct. Portul spaţial se înscrie lejer în aceste limite.

— Poate că ştiau de navete. Dar, cu siguranţă, nu ştiau cum să acceseze una de la distanţă. Pentru aşa ceva ar fi avut nevoie de ajutor, sublinie Arvam, uitându-se direct la Sri.

— Supuneţi-mă unui interogatoriu şi veţi vedea că nu am nimic de-a face cu asta, spuse Sri, rece, mânioasă şi temătoare. Îl puteţi interoga şi pe secretarul meu.

— Nu mă îndoiesc de loialitatea dumitale, o linişti Arvam. Cât despre ăştia trei, ei sunt nişte proşti nenorociţi pentru că au fost neglijenţi, dar nu sunt trădători. Aşa că mai rămân îngrijitorii. Niciunuia dintre ei nu îi este permis niciodată să părăsească nivelul doi, cu atât mai puţin baza, dar este posibil ca supradotaţii să-l fi ameţit cumva de cap pe unul dintre ei sau să-l fi făcut marioneta lor. Sau poate că unul dintre ei e un agent aflat în conservare, reactivat acum – unul infiltrat în bază încă de la crearea ei. Îi interogăm pe toţi cei implicaţi, desigur.

Arvam zâmbea şi vocea lui era egală şi plăcută, dar căutătura lui era rece ca gheaţa. Frica lui Sri crescu. Îl mai văzuse aşa şi înainte şi era sigură că plănuia să se folosească de cineva ca să dea un exemplu. Dacă ar fi încercat s-o împuşte, Yamil Cho ar fi fost nevoit să-i pună pe toţi la pământ. Şi apoi, cu condiţia ca ea să poată părăsi baza, avea să-şi pună în aplicare planul de a fugi în Sistemul Exterior, fără nicio îndoială…

Încă zâmbind, Arvam îl întrebă pe Ernest Genlicht-Ho dacă avea vreo sugestie de ieşire din impas.

— Ar trebui să-i separăm unii de alţii, propuse directorul. Toate încercările lor de evadare au necesitat colaborarea mai multor indivizi. Dacă ar fi izolaţi, le-ar fi redusă substanţial capacitatea de a formula şi de a duce la îndeplinire un plan.

— Pare scump, estimă Arvam.

Şeful pazei spuse că, într-adevăr, ar fi fost o soluţie foarte scumpă.

— Din nefericire, având în vedere abilitatea lor de a folosi echipament obişnuit de laborator pentru comunicarea la

distanţe foarte mari, ar fi necesar să se construiască pentru ei unităţi individuale. Fiecare într-o altă parte a Lunii, sau pe orbită.

— Dar beneficiile potenţiale sunt enorme, interveni responsabilul echipei de cercetare şi dezvoltare, care îşi vârâse mâinile în buzunarele bluzei pentru a le masca tremurul. Ei au produs deja motorul cu fuziune, radarul de profunzime, arma cu puls, un tip nou de poliapă…

— Ce crezi că ar trebui şi facem? O întrebă Arvam pe Sri. Dumneata i-ai modificat pe ticăloşii ăştia mici. Putem să-i strunim?

— Va fi foarte dificil. Au învăţat prea multe. Au o dorinţă profundă de a evada. Vor urma şi alte tentative şi fiecare va fi mai elaborată decât precedenta.

Şeful pazei tremură.

— Cu tot respectul, domnule, doctorul Hong-Owen are mare dreptate. Pe de o parte, trebuie să fim sută la sută vigilenţi, sută la sută din timp. Pe de altă parte, ei nu au nimic altceva de făcut decât să aştepte până când apare o fisură pe care să o poată exploata.

Arvam spuse mieros:

— Aşa că sunteţi obligaţi s-o daţi din nou în bară, nu-i aşa?

— Noi suntem doar oameni, explică Ernest Genlicht-Ho. Iar ei sunt ceva mai mult decât atât.

Arvam se uită la Sri.

— Spune-mi ce să fac.

Sri era pregătită pentru interpelare. Fusese pregătită încă de când auzise despre codul zece.

— Distruge-i.

— Chiar acum?

— Ei nu pot lucra în izolare. Au succes doar atunci când acţionează ca un *gestalt,* dar în cazul acesta noi nu-i putem controla. Aşa că experimentul trebuie să ia sfârşit.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Arvam şi, scoţându-şi pistolul, îl împuşcă de două ori în piept pe Ernest Genlicht-Ho.

Şeful pazei îşi îndreptă spatele şi închise ochii mai înainte ca Arvam să-l împuşte, dar responsabilul echipei de cercetare şi dezvoltare o zbughi spre uşă şi una dintre gărzile de corp ale lui Arvam se repezi la el şi-i frânse gâtul. Sri încercă din răsputeri

să rămână nemişcată, Yamil Cho stătu calm lângă ea, în vreme ce Arvam îşi vârî pistolul în toc şi spuse:
— Păi, asta a fost tot.
— Nu tocmai, zise Sri. Trebuie să mă ocup de supradotaţii care au supravieţuit.
— Desigur. Iar oamenii mei se vor ocupa de îngrijitori, de îndată ce vom fi stabilit care dintre ei i-a ajutat pe supradotaţi şi de ce. Cum rămâne cu cimpanzeii? Întrebă Arvam, întorcându-se ca să privească pe geam.

Sri făcu un pas înainte, cu gândul să i se alăture. Aproape de vârful unui copac aflat la vreo zece metri distanţă, unul dintre cimpanzei stătea întins pe spate, pe o platformă ţesută din ramuri rupte şi îndoite. Ochii lui căprui-închis priveau spre infinit în vreme ce degetele i se mişcau ca nişte păianjeni pe o tabletă rezemată de pieptul lui, făcând să apară un flux dens de simboluri. Sri îl crease pe el şi pe alţii ca el din şabloanele de genom ale cimpanzeului comun vestic, *Pantroglodytes verus.* Operaţia forţase creşterea unor rapide şi dense reţele neuronale care determinaseră o accelerată augmentare a inteligenţei, peste nivelul unui geniu uman obişnuit, dar cimpanzeii se dovediseră a fi o cale care nu ducea nicăieri.
Acei câţiva care nu au înnebunit sau care nu s-au sinucis au creat complicate şi ciudate raţionamente şi şiruri matematice cu aceeaşi uşurinţă instinctivă cu care respirau, dar marea parte a muncit lor consta în dovezi ezoterice ale unor teoreme foarte cunoscute, fără a prezenta interes pentru cineva din afara echipei de cercetare, singura care extrăgea câteva pepite valoroase din noianul de calcule. Iar acele pepite erau tot mai rare. În evoluţia lor, cimpanzeii se distanţau de matematica convenţională, ţesând fantezii baroce care chiar le-ar fi dat mari bătăi de cap şi celor mai buni matematicieni umani când ar fi încercat să facă o conexiune între ele şi realitate.

Sri le-ar fi deplâns moartea, dar nu-i mai erau utili, aşa că simţi doar o mică împunsătură de durere când îi spuse lui Arvam Peixoto:
— Nici de ei nu mai avem nevoie.
— Bine. Acum să ne ocupăm de problema reală.

Circa patruzeci de oameni din cercurile înalte ale familiei Peixoto, inclusiv Oscar Finnegan Ramos, ştiau despre cimpanzei, imaginându-şi că ei erau sursa minunatului avans tehnologic

care în ultimii ani ajutase familia să devină cea mai puternică din Marea Brazilie. Dar numai echipa de la Oxbow, Sri, secretarul ei, Arvam Peixoto şi şase membri ai consiliului ştiau despre nivelul doi, adevărata sursă a tehnologiilor cvasi-magice. Acela era locul în care Sri şi Arvam Peixoto mergeau acum, trecând de santinele-robot echipate cu trei copii identice de procesoare specializate, puternic ecranate, la capătul unei rampe lungi a cărei podea culisa, pe lângă mai multe santinele-robot şi două gărzi de corp îmbrăcate în roşu, pătrunzând în miezul secretului din interiorul primului secret.

Camera principală de supraveghere, unde îngrijitorii lucrau de obicei în schimburi continue, era goală, cu excepția unui trio de roboţi care se legănau pe sferele lor de deplasare. Spaţiile memo prezentau imagini din fiecare cameră şi coridor de la nivelul al doilea şi imagini din unghiuri diferite ale cuştii supradotaţilor. Aceasta era o sferă mare, cu pereţi moi de plastic, plină de rafturi şi suporturi cu echipamente, bancuri de lucru şi rezervoare de imersiune, aparate pentru exerciţii fizice, două toalete cu ciclu închis şi o singură cabină de duş. Sacii de dormit atârnau ca nişte coconi părăsiţi. La începuturi, după o scurtă perioadă de doi ani de creştere în forţă şi tranziţie de la naştere la maturitate, acolo au trăit şi lucrat paisprezece supradotaţi. Sri îi modelase pornind de la embrioni umani, folosind tehnici pe care ea le dezvoltase în timp ce experimenta pe cimpanzei, adăugând în acest amestec o uşoară formă de autism, astfel încât, folosind indicaţii comportamentale, supradotaţii să poată fi antrenaţi să asimileze noi tehnici şi informaţii şi să lucreze concentrându-se intens la problemele propuse de îngrijitorii lor. Şi-au dezvoltat propriul lor limbaj, un sistem stenografic cumulând expresii şi forme sugerate cu degetele şi exprimând idei complexe cu o rapiditate uimitoare; când lucrau toţi la aceeaşi problemă, se mişcau şi acţionau într-o sincronie armonioasă, ca şi cum ar fi fost prinşi într-un elegant şi nesfârşit dans liber.

Acum nouă dintre copiii ei geniali erau morţi, ucişi în timpul diferitelor tentative de evadare, iar supravieţuitorii erau închişi într-una dintre celulele medicale, anesteziaţi chirurgical, aşteptându-şi soarta. Sri simţea un amestec de mândrie şi durere. Mândrie pentru că ei realizaseră atât de mult într-un răstimp aşa scurt. Chiar şi hotărârea feroce şi nemiloasă cu care

s-au străduit să facă posibilă evadarea era de admirat. Durere – pentru că ei ajunseseră la sfârşitul inevitabil pe care ea îl prevăzuse atunci când a făcut prima oară planul de a-i crea.

Îşi apăsă palma pe un ecran care îi verifică ADN-ul şi semnătura metabolică. Încărcă comenzile necesare în sistem, după care îi spuse lui Arvam că ar vrea să-i vadă pe supradotaţi pentru ultima dată.

— Până acum nu mi-am imaginat niciodată că ai fi sentimentală, spuse el. În ordine. Doi dintre oamenii mei te vor duce acolo.

Sri nu putu intra în celula medicala pentru că aerul ei era viciat cu anestezic. Aşa că nu avu altceva de făcut decât sa stea la uşă şi să se uite pe vizor. Cei cinci supradotaţi erau întinşi pe paturi, iar deasupra capetelor lor spaţiile memo afişau citirile parametrilor urmăriţi. Erau neutri ca androginii, goi, palizi, lipsiţi de păr, înalţi cam de un metru. De mărimea unor copii, dar diferiţi de nişte copii, cu piepturi late, capete mari şi membre mici şi delicate. Feţele lor erau calme şi nemişcate sub frunţile lor umflate asimetric – Sri descoperise că cele mai stabile personalităţi erau obţinute prin stimularea selectivă a creşterii emisferei cerebrale stângi.

Deşi aveau o puternică asemănare familială, cu ochi apropiaţi, nasuri drepte şi mici şi guri curbate în jos, ea îi recunoscu pe fiecare dintre ei şi îi spuse rămas-bun fiecăruia înainte de a activa tasta şi de a deschide un orificiu de ventilaţie care făcea legătura cu vidul de pe suprafaţa selenară.

Din aer se distilă o ceaţă palidă care fu rapid sfâşiată şi risipită. Gurile celor adormiţi se deschiseră larg în încercarea de a trage cât mai mult aer, piepturile lor se ridicară şi căzură în convulsii neregulate şi rapide şi se opriră brusc din mişcare, limbile umflate părăsiră buzele albastre, se umflară şi se rupseră, împroşcând sânge, un sânge care ţâşni şi din nările lor şi se scurse şi din colţurile ochilor lor, fierbând în vid chiar şi atunci când le brăzda pielea palidă. Indicii parametrilor se prezentau sub forma unor linii orizontale.

Cei care dormeau erau morţi. Această parte a vieţii lui Sri luase sfârşit. Se întoarse într-o parte; durerea şi autocompătimirea îi umpleau inima.

— Un lucru bine făcut, constată Arvam. Îmi aminteşte că ar fi trebuit să-ţi mulţumesc şi pentru multele ore de material

amuzant pe care mi le-ai trimis după mica dumitale excursie pe Callisto.
— Am crezut că aţi uitat de ele, spuse Sri.
— O, nu uit niciodată o favoare. Acum vreau să văd ce fac şi ceilalţi copii ai dumitale. Cred că vom avea nevoie de ei foarte curând. În definitiv, fiecare final de capitol este urmat întotdeauna de începutul altuia, nu?

5

Părintele Aldos năvăli zgomotos pe uşile duble ale sălii de gimnastică, trecu în grabă pe lângă băieţii aşezaţi în perechi pe covoraşe verzi – exersând împunsături de cuţit şi parându-le – şi urcă pe platforma joasă din capătul lungii încăperi. Schimbă câteva vorbe cu părintele Solomon, apoi bătu de două ori din palme, pentru a-i face pe băieţi să fie atenţi la el.

Dave #8 se înclină în faţa partenerului său, Dave #15, care se înclină, la rândul lui, apoi amândoi se întoarseră cu faţa înainte, şi toţi băieţii din jur făcură la fel, ca şi cum ar fi fost o singură mişcare reflectată într-o sală a oglinzilor.
— Avem vizitatori, anunţă părintele Aldos, cu frumosul lui chip de culoarea cafelei cu lapte vag îmbujorat şi căutătura jenată şi neliniştită. Vizitatori importanţi. Acum fiţi gata cu toţii pentru inspecţie.

Băieţii îşi îndreptară spatele şi-şi ridicară în dreptul feţelor cuţitele grele cu care exersau. Aveau toţi piepturile goale şi erau desculţi, purtând doar nişte pantaloni albi lejeri, legaţi la brâu şi la glezne. De antebraţe aveau prinse apărători din plastic. Timp de câteva minute nu se întâmplă nimic. Dave #8 privea fix, undeva dincolo de lama cuţitului său, la un punct imaginar ce era suspendat în aer la un metru în faţa lui. Sudoarea i se răci şi i se urcă pe piept, pe spate şi pe scalpul lui golaş. Era emoţionat, avea presimţiri rele şi se întreba dacă şi fraţii lui simţeau la fel. În cele din urmă, văzu cu coada ochiului că se petrecea ceva. Îşi mută privirea spre stânga şi văzu că patru străini apăruseră la intrarea în sala de gimnastica. Îmbrăcaţi în uniforme compuse din salopete negre de luptă, căşti cu vizoare şi bocanci de luptă, înarmaţi cu carabine cu ţeavă scurtă, se postară de o parte şi de alta a intrării, în timp

ce apărură şi alte persoane: doi bărbaţi şi o femeie, urmaţi îndeaproape de părintele Clarke şi părintele Ramez.

Lui Dave #8 îi sări inima din piept. Femeia era cea al cărei chip apărea uneori într-unul dintre avataruri: Sri Hong-Owen.

Pe măsură ce trecea pe lângă ei, înaintând spre platforma joasa unde aşteptau părintele Aldos şi părintele Solomon, printre băieţi se produse o uşoară agitaţie. Ea discută pe scurt cu cei doi lectori, se întoarse şi studie rândurile băieţilor. Era îmbrăcată într-o haină lungă, matlasată, care atârna, descheiată, deasupra unei bluze tricotate, a unor pantaloni matlasaţi şi a unor cizme lungi până la genunchi, având în partea de sus margini răsfrânte de blană albă. Scalpul ei palid şi golaş strălucea în lumina stridentă.

Dave #8 simţi cum sângele îi pulsează în obraji atunci când privirea ei pătrunzătoare trecu peste el.

Cel mai scund dintre cei doi oameni care o însoţeau era evident cel mai periculos. Suplu şi flexibil, în cămaşă şi pantaloni de culoare neagră, avea postura relaxată, dar privirea îi era tăioasă şi alertă. Celălalt bărbat era cu mult mai bătrân, îmbrăcat într-un costum de zbor gri, cu un pistol mare prins în toc la şoldul drept. Păşi către marginea platformei cu o atitudine de autoritate încrezătoare şi vocea lui răsună în întreaga încăpere când le spuse băieţilor că el era generalul Arvam Peixoto.

— Familia mea, familia Peixoto, este proprietara acestei baze. Tot ceea ce se întâmplă aici e sub controlul meu. Antrenamentul vostru de bază se apropie de sfârşit. Ştiu că va fi greu pentru voi să acceptaţi acest lucru. V-aţi antrenat întreaga viaţă. De fapt, este singurul fel de viaţă pe care îl cunoaşteţi. Dar obiectivul ei nu este antrenamentul. A venit vremea să vă testaţi abilităţile pe care le-aţi dobândit.

Generalul făcu o pauză, uitându-se peste capetele băieţilor, la rastelurile de arme şi echipamente aliniate de-a lungul pereţilor, apoi spuse:

— Văd tot felul de arme aici.

După o clipă, părintele Solomon îndrăzni să facă o remarcă:

— I-am antrenat pentru orice tip de situaţii, domnule general.

— Văd arcuri şi săgeţi.

— Sunt arme silenţioase şi pot purta o varietate de sarcini utile, de la simple vârfuri şi până la funii sau flacoane cu gaz paralizant sau explozibil. De asemenea, în condiţii de gravitaţie redusă, săgeţile vor parcurge distanţe mai mari. Plus că, în vid şi în condiţiile de imponderabilitate zero ale spaţiului real, ele vor continua să zboare, fără a-şi pierde din viteză, până la lovirea ţintei. În plus, antrenamentul măreşte coordonarea dintre mână şi ochi…
— Văd şi săbii, remarcă generalul. Cuţite, pot înţelege. Cuţitele pot fi folositoare în lupta la mică distanţă. Dar săbii… În ce tip de luptă ar putea fi utile săbiile?
— Din nou, coordonarea dintre mână şi ochi…
— Mi se pare că îi cam răsfăţaţi pe băieţii ăştia. Îi antrenaţi pentru toate şi, ca urmare, ei nu sunt utili la nimic anume. Le lipseşte concentrarea.

Generalul se întoarse spre Sri Hong-Owen şi întrebă:
— Cum credeţi că-i putem ajuta să se concentreze?
— Nu mă implicaţi pe mine în asta, îi ceru ea.
— Dar aceştia sunt băieţii dumitale, spuse generalul. Zâmbea, dar o făcea doar pentru a-şi arăta dinţii. Creaţiile dumitale. Carne din carnea dumitale, transformaţi prin priceperea şi strădania dumitale. Cu siguranţă trebuie să ai o părere.

Dave #8 fu cuprins de o puternică şi desăvârşită bucurie. Dave #27, cel mai deştept dintre fraţii lui, avusese dreptate în tot acest timp. Ei nu erau exteriori. Nu, ei erau arme care aveau să fie folosite împotriva exteriorilor şi aşa se face că li se dăduse forma duşmanilor lor, dar ei nu erau de două ori căzuţi. Erau umani. Puteau fi mântuiți. Bucuria lui lăuntrică era din ce în ce mai mare. Trebui să-şi muşte obrajii pe interior pentru a se abţine să n-o strige şi tremură din cap până-n picioare, iar fratele care stătea în faţa lui, Dave #11, tremura şi el.
— Dacă m-aţi adus aici ca să dovediţi ceva, îi spuse Sri Hong-Owen generalului, atunci faceţi ceea ce simţiţi că trebuie. Nu transformaţi totul într-un joc.

Urmă o tăcere scurtă. Părintele Clarke îndrăzni:
— Dacă există vreun dubiu cu privire la curajul lor, dacă aţi dori o demonstraţie, sunt sigur că putem aranja ceva. Ei folosesc cu dibăcie cu toate armele pe care le puteţi vedea aici. Acelaşi lucru e valabil şi pentru alte câteva tipuri de arme de luptă corp

la corp, fireşte. Ne va lua foarte puţin timp pentru a pregăti o demonstraţie a priceperii lor în orice gen de luptă.

Generalul îşi întoarse zâmbetul îngheţat către lector.

— Ce ați zice de cuţite?

— Bine, desigur, răspunse prompt părintele Clarke. Chiar erau angajaţi într-un exerciţiu de antrenament în lupta cu cuţitul atunci când aţi sosit. Dacă doriţi ca ei să continue...

— Cine este cel mai bun?

— La lupta cu cuţitul?

— La orice. Cel mai apt elev al vostru.

— Sunt antrenaţi într-o mare varietate de tehnici... Este greu de spus.

— Am să vă uşurez alegerea, propuse generalul. Care este acela pe care l-aţi salva dacă ar fi să puteţi salva doar unul?

— Nu prea înţeleg, răspunse părintele Clarke, strângându-şi crucea de pe piept cu mâna dreaptă, cu oasele pumnului albite.

— Numărul opt, spuse părintele Solomon. Dacă trebuie să-l folosiţi pe unul dintre ei, atunci folosiţi-l pe Numărul opt.

— El este cel pe care l-ai salva, dintre ei toţi? Se interesă generalul. Sau este primul pe care l-ai sacrifica, dacă ai fi nevoit?

— El este cel mai bun.

Părintele Solomon arăta de parcă ar fi vrut să-şi folosească bastonul cu şocuri pe general.

— Să vedem. Aduceţi-mi-l.

Părintele Solomon se întoarse cu faţa către băieţi şi strigă:

— Numărul opt. Ieşi în faţă.

Dave #8, care încă îşi mai ținea cuţitul în dreptul feţei, făcu cei trei paşi regulamentari dincolo de marginea covorului verde, pe cimentul rece şi lustruit. Ştia că părintele Solomon îl alesese pe el drept pedeapsă, dar era hotărât să facă orice i s-ar fi cerut, cât de bine se pricepea.

— Nu e nevoie de aşa ceva, interveni Sri Hong-Owen. Nu mi-am dovedit deja loialitatea?

— Atunci am făcut doar curăţenie, zise generalul.

— Băieţii sunt loiali, susţinu părintele Clarke. Extrem de loiali. Ca şi noi, generale.

— Le-a fost vreodată loialitatea pusă la încercare?

— Jură credinţă zilnic, spuse părintele Clarke. Fiecare clipă a vieţii lor este pusă în slujba lui Dumnezeu, a Gaiei şi a Marii Brazilii.
— Şi în slujba familie Peixoto, sper.
— Ei bine, desigur, se grăbi să răspundă părintele Clarke. Nu vreau să aduc vreo jignire…
— Atunci, vieţile lor sunt ale mele, da?
Generalul coborî de pe platformă, înaintă pe nesimţite până lângă Dave #8 şi-l întrebă:
— Viaţa ta îmi aparţine, fiule?
Era cu vreo treizeci de centimetri mai scund decât Dave #8, dar privirea lui avea forţa căldurii care dogorea din inima unei forje.
Dave #8 nu ştiu cum să răspundă. Se uită pe deasupra capului generalului la părintele Clarke, care încuviinţă printr-o înclinare de cap, cu chipul îndurerat şi nefericit. Simţind că înghiţea o gură plină de nisip fierbinte, Dave #8 reuşi să spună:
— Sunt în slujba dumneavoastră, domnule.
— Vei face cum îți ordon eu.
— Domnule, sunt în…
— Slujba mea. Eşti un papagal, fiule, ori un soldai? Nu, nu te uita la profesorii tăi, uită te la mine. Răspunde-mi la întrebare.
— Suntem soldaţi, domnule.
Lama cuţitului lui Dave #8 tremura în dreptul feţei lui. Îşi dori ca muşchii lui să blocheze tremurul, dar nu izbuti decât să-l accentueze.
— *Tu* eşti un soldat, îi spuse generalul.
— Da, domnule.
— Ai ucis vreodată?
— Da, domnule. În simulări.
— Dar nu în realitate. N-ai luptat până la moarte.
— Fiecare dintre ei valorează cât o navă monopost, interveni Sri Hong-Owen.
— Nu valorează nimic, dacă nu pot lupta, o contrazise generalul, cu privirea fixată pe Dave #8.
— Nu acesta este obiectivul lor principal, îi reaminti Sri Hong-Owen.
— Infiltrarea, spionajul, acoperirea perfectă şi tot restul de rahaturi fantasmagorice, nu neg, s-ar putea să fie cândva utile, dar nu sunt ceva pe înţelesul meu, sublinie generalul. Lupta

însă, priceperea şi curajul, pe acestea *le înţeleg.* Şi ele pot fi testate chiar aici, chiar acum.
— Vă pot pregăti o demonstraţie pentru orice tip de luptă doriţi, propuse părintele Solomon.

Generalul îl ignoră şi-i ceru lui Dave #8 să-i dea cuţitul. Dave #8 îşi lăsă cuţitul în jos cu atenţie, îl întoarse şi i-l oferi generalului cu mânerul în faţă. Generalul îl trecu prin aer, îi testă tăişul cu degetul mare şi i-l dădu înapoi.
— Eşti pregătit să-l foloseşti în slujba mea, fiule?
— Da, domnule.

Dave #8 observă că bărbatul slab şi îmbrăcat în negru stătea în echilibru pe vârfurile picioarelor, gata să acţioneze, fiindcă îşi imagina că generalul ar fi putut fi pe punctul de a ordona uciderea lui Sri Hong-Owen.
— Părintele Solomon a crezut că voiam să fie ucis cel mai bun dintre voi drept lecţie pentru toţi ceilalţi, spuse generalul. Aşa că nu l-a ales pe cel mai bun, cum i-am cerut, ci pe cel pe care-l place cel mai puţin. Mi-a nesocotit ordinul. Ucide-l.

Dave #8 înţelese ordinul generalului, dar nu pricepu de ce îl dăduse; deşi era pregătit să asculte fără să stea pe gânduri, loialitatea lui faţă de lectori era la fel de puternică, de profund înrădăcinată şi de necondiţionată ca iubirea. Poate că n-ar fi făcut nimic dacă părintele Solomon n-ar fi încercat să scape, sărind de pe platformă într-o învălmăşeală de veşminte şi alergând în salturi pe lângă băieţi. Anii de antrenament ai lui Dave #8 îşi spuseră cuvântul şi el se năpusti după bărbat, îl ajunse din trei salturi lungi şi uşoare şi-l doborî la pământ. Bărbatul încercă să-şi scoată bastonul cu şocuri de la centură, ţipă când Dave #8 îi tăie încheietura mâinii şi dădu din picioare nebuneşte, alunecând pe spate ca un crab pe podeaua de ciment lustruit. Dave #8 se aruncă asupra bărbatului, îi ţintui umerii cu genunchii, îi prinse bărbia cu mâna liberă şi-şi trecu cuţitul pe deasupra, o singură dată, iute, după care se ridică din nou în picioare.

Părintele Solomon îşi duse repede mâinile la gât. Fire de sânge ţâşniră printre degetele lui şi-i pătară veşmântul alb. Se uită în sus către Dave #8, gura lui formând cuvinte pe care nimeni nu avea să le audă niciodată; apoi privirea lui îşi pierdu concentrarea, se cutremură din tot trupul, îşi slăbi strânsoarea din jurul gâtului şi capul îi căzu într-o parte. O băltoacă de sânge

îl înconjură încet, densă şi strălucitoare, răspândindu-şi mirosul dulceag şi intens în aerul rece.

Dave #8 gâfâia şi tremura violent. Pieptul lui gol era stropit de sângele părintelui Solomon. Lumina părea cumva mai strălucitoare. Tot ce era în încăpere avea conturi clare, reliefate. Fraţii lui se mai aflau încă în poziţia drepţi, dar şi-au întors capetele să-l privească. Undeva, într-o parte, generalul bătea din palme rar şi tare. Zâmbea. Pe platformă, Sri Hong-Owen era sprijinită de braţele bărbatului slab, îmbrăcat în negru. Părintele Clarke era încovoiat deasupra unei pete de vomă, icnind încet ca şi cum s-ar fi înecat. Părintele Aldos avea ochii închişi şi se ruga. Părintele Ramez aproape că pluti când coborî de pe platformă, îi spuse lui Dave #8 să se retragă, îngenunche lângă părintele Solomon, îşi puse palma pe fruntea mortului şi începu să săvârşească ultimele rituri.

— Te-ai descurcat bine, îi spuse generalul lui Dave #8. De-aş fi avut o mie ca tine! Ce spui, doamnă profesor doctor? Ar fi posibil?

Femeia îl privi cu dispreţ rece.

— Ar trebui să construiţi o creşă mai mare. Şi apoi să aşteptaţi şapte ani.

— Mmm. Nu cred că dispunem de atât de mult timp, aşa că vom fi nevoiţi să ne descurcăm cu ceea ce avem.

Generalul îi zâmbi iarăşi lui Dave #8 şi se întoarse să-i inspecteze pe ceilalţi băieţi. Ne vom întoarce pe Pământ cu naveta mea, doamnă profesor doctor.

— Nu este la fel de rapidă cum este cea care v-a adus aici, dar asta este spre avantajul nostru. Avem multe de discutat.

6

În prima noapte petrecută în aripa dormitorului pentru femei din baza de corecţie, Macy a fost băgată la colţ de trei deţinute pe termen lung şi bătută. A ripostat, a pierdut un dinte şi a câştigat un ochi vânăt. După acea iniţiere, a fost cel mai adesea lăsată în pace şi a intrat cu rapiditate în rutină. Opt ore încuiată în celula ei, o oră de program de voie împreună cu ceilalţi deţinuţi, restul zilei fiind ocupat de muncă şi de activităţile de întreţinere – meditaţii interactive cu un expert în

IA, participarea la exerciţii de grup care se presupunea că o fac să se înţeleagă pe sine şi să-şi evalueze eşecurile, dar şi şedinţe în doi, în care asculta dureros de plictisitoarele şi egoistele monoloage ale unei femei cu ochi lipsiţi de strălucire, Sasaki Tabata, care lucra în folosul comunităţii fără posibilitatea de graţiere, fiindcă îşi ucisese iubitul, gătise o porţiune din fesele lui şi o mâncase.

După aceea, munca era o eliberare: trei ore pe zi afară, la suprafaţă, izolată în costumul de presurizare, îngreunat serios de scuturile împotriva radiaţiilor, culegând muguri groşi de grafit de la organismele de vid de pe trotuarele întinse pe suprafaţa gheţii prăfuite, sub şirurile de lumini. Fără îndoială, munca în poziţie încovoiată ar fi trebuit să fie umilitoare, dar pe Macy nu o deranja: era prima oară când ieşea în afara oraşului East of Eden de la venirea ei pe Ganymede şi era uimită şi încântată de suita de imagini extraterestre. Vedea câmpurile cu organisme de vid – colonii extrem de bine organizate de nanomaşini conectate ce catalizau reacţii complexe la temperaturi foarte joase – aşezate laolaltă pe un câmp de gheaţă întunecată şi prăfuită (pătat de gropile unor cratere mici şi de grămezi compacte de material dislocat la impact) şi un povârniş zdrenţuit şi curbat spre orizont, către nord – marginea unui crater mai mare de nouăzeci de kilometri în diametru. Discul bombat al lui Jupiter atârna undeva deasupra, crescând de la un semicerc subţire până la strălucire deplină şi descrescând iarăşi într-un ciclu ceva mai lung de şapte zile, mereu în acelaşi loc de pe cerul negru, fiindcă Ganymede, la fel ca satelitul Pământului, avea o rotaţie sincronă îşi arăta mereu aceeaşi faţă către planetă, în mijlocul nopţii de pe Ganymede, umbra satelitului, mică şi bine delimitată, era aruncată pe banda roşcată cu margini vălurite de sub ecuatorul lui Jupiter; când Ganymede ajungea în umbra lui Jupiter, în timpul scurtei eclipse de la mijlocul zilei, gigantul de gaz era o gaură neagră pe cerul înstelat, zugrăvită palid de lumina soarelui refractată, prin atmosfera lui, răvăşită de furtuni cu descărcări electrice de zece ori mai puternice decât pe Pământ, zvârcolindu-se şi scânteind la poli.

Lucrând pe câmpurile cu organisme de vid, Macy învăţă să aibă încredere în balonul de căldură şi aer al costumului ei presurizat şi să aprecieze liniştea întinderilor de gheaţă goale şi

neiertătoare de pe Ganymede, care se întindeau reci şi nemişcate sub nesfârşitul cer negru. În plus, mai erau şi momentele binecuvântate când conştiinţa i se cufunda în muşchi, timpul se topea într-un acum etern şi totul în jurul ei – carcasa incomodă a costumului presurizat, vaietele, şuierăturile şi bâzâielile lui, câmpurile cu organisme de vid şi câmpia înţepenită de dincolo de ele – plutea într-o trăire unică şi pură.

Aşa mergeau lucrurile. Dormea sau încerca să doarmă în celula ei, îndura monologurile lui Sasaki Tabata, cursurile stupide şi plictisitoarele exerciţii de remediere, se afunda în muncă fizică. Într-o bună zi era pe câmpul de organisme de vid, la trei săptămâni de la sentinţă, şi tocmai fusese admonestată pentru a suta oară că se holba la peisaj în loc să muncească, când o altă voce interveni pe banda comună. Era o voce bărbătească, spunând:

— Dă dovadă de puţină înţelegere. Oricine se poate pierde în acea privelişte.

— Te poţi uita cât pofteşti după ce ai terminat aici, spuse supraveghetorul. Între timp, munceşti.

Spre deosebire de închisorile din Marea Brazilie, baza de corecţie le permitea deţinuţilor, bărbaţi şi femei, să muncească împreună fără nicio oprelişte, să stea împreună la sesiunile de discuţii, în cantină şi în sala de gimnastică: doar aripile dormitoarelor erau separate. În aceeaşi zi, mai târziu, Macy mânca masa de seară în capătul unei mese aproape goale, când un bărbat se furişă lângă ea şi-i spuse:

— E amuzant cât de bine arată o planetă când e suspendată deasupra unui peisaj. Mulţi oameni susţin că Saturn este cu mult mai frumoasă, dar Jupiter are grandoarea sa inegalabilă, nu crezi? Apropo, eu sunt Newt. Newt Jones. Newt e prescurtarea de la Newton, dar să nu mi-o iei în nume de rău. Tu eşti Macy Minnot. Am înţeles că eşti de pe Pământ. Ceea ce ne face pe amândoi străini aici, aşa-i?

El îi întinse mâna, un gest curios şi demodat, iar ea i-o strânse. Mâna lui era osoasă şi rece.

— De unde ai ştiut cine sunt? Vreau să spun, afară, pe câmp, zise ea.

— Numele de pe costum.

Newt Jones o studia într-un fel sincer, prietenos. Era înalt şi palid, iar faţa lui lungă, colţuroasă, se îmblânzi afişând un

zâmbet sincer. Macy nu se prea pricepea să ghicească vârsta exteriorilor, dar nu părea cu mult mai bătrân ca ea. Ba poate chiar cu un an sau doi mai tânăr.

— Nu ştii despre numele de pe costume? Întrebă el.

— Abia dacă ştiu să deosebesc capetele costumului. Bănuiesc că sunt mai străină ca tine de locurile astea.

— O, nu ştiu. Eu vin dintr-un loc mult mai îndepărtat de acesta decât Pământul.

Newt îi spuse lui Macy că se născuse într-o comunitate efemeră de pe Titania, cel mai mare satelit al lui Uranus, că deşi familia lui revenise în sistemul lui Saturn şi se stabilise pe Dione, după ce comunitatea se scindase, din punctul lui de vedere avea să fie mereu un uranian, unul dintre puţinii, de altfel. El conducea nava mamei lui, remorcând orice fel de încărcătură pentru orice fel de destinaţie. Venise pe Jupiter în ceea ce el numea Marele Tur, fiindcă Jupiter şi Saturn se aflau pe atunci în conjuncţie, făcuse câteva afaceri excelente pe Callisto şi Europa, dar ajunsese în baza de corecţie din East of Eden după ce fusese prins încercând să introducă prin contrabandă în aşezare produse farmaceutice interzise.

— Nimic serios, dar puritanilor de aici li se duce vestea. Vorbesc mult despre cizelarea şi îmbunătăţirea minţilor lor, despre ce gândire superioară au ei în raport cu toţi ceilalţi, dar interzic orice fel de substanţă psihotropă mai puternică decât cofeina sau teobromina[31]. Cât de mare le este nebunia? Tot ceea ce încercasem să fac era să aduc puţină vioiciune în vieţile câtorva dintre cetăţenii lor, dar m-au prins şi m-au condamnat la zece zile. Un nimic. *Nada.* Pot să le fac şi stând în cap, în ciuda gravitaţiei mari. Ştiai că aici atracţia este de cinci ori mai mare decât cea de pe Dione? Oamenii pot zbura pe Dione. Serios. Înainte de a începe Marele Tur, a trebuit să-mi fac ceva muşchi cu nişte doze de accelerator şi un sistem înfiorător de exerciţii. Dar tu de ce eşti aici? Eşti renumită, eroina care a oprit nu ştiu ce afacere necinstită în Rainbow Bridge. Cam aşa am auzit. Cred că ai făcut ceva destul de serios de i-ai scos din sărite. Ai

[31] Alcaloid xantinic, având efect excitant asupra sistemului nervos, prezent în boabele de cacao, de cafea şi în frunzele de ceai.

omorât pe cineva? Ai pus plastic în containerul de reciclare a sticlei? Ai făcut stocuri de *kudos*[32]*?* Ai cules vreo floare?
— N-am vrut să spun că-mi pare rău.
— Da, e suficient. De ce anume nu ți-a părut rău?
— Am lovit pe cineva.
— Pariez că şi-a căutat-o cu lumânarea.

Macy nu putu să nu zâmbească.

— Să zicem altfel: m-am simţit cu mult mai bine după ce-am făcut-o.
— Dacă nu vrei să discuţi despre asta, nu e nevoie să discuţi.
— Mda, doar că trebuie să vorbesc despre asta, în fiecare zi, în sesiunile de grup.
— Azi-dimineaţă a trebuit să mă ridic şi eu în picioare la una din astea şi să explic ce-am făcut, spuse Newt Jones. Cineva m-a întrebat dacă doream să învăţ din greşelile mele şi eu am zis: sigur, dacă asta înseamnă că n-o să mai fiu prins data viitoare.

O întrebă pe Macy cum de ajunsese, întâi de toate, să locuiască în East of Eden şi îi ceru, dacă n-o deranja, să-i spună cum a fost prinsă în vârtejul crimelor şi în încercarea de sabotaj care au dus la încheierea bruscă a participării Marii Brazilii la proiectul biomului din Rainbow Bridge. Ea ajunsese pe la jumătate cu relatarea, când sună un clopot. Era finalul programului de asociere liberă.

— Putem discuta mâine, propuse Newt, în vreme ce aruncau resturile cinei în lada de reciclare. Nici nu am avea altceva de făcut.

Macy se surprinse aşteptând cu nerăbdare revederea, pe tot parcursul zilei următoare. La sfârşitul schimbului de lucru pe câmpurile cu organisme de vid, merseseră amândoi la cantină şi ea îşi termină povestea. Newt puse tot felul de întrebări despre cele povestite, dar şi despre viaţa pe Pământ. Obişnuitele chestiuni banale la care ea învăţase să răspundă pe de rost: cum trăiau oamenii şi de ce nu se puteau mişca mai liber, proiectele de ameliorare şi zonele vaste distruse ce urmau să fie recuperate şi întrebări colaterale, neaşteptate şi şocante. Ce gust avea aerul? Existau şi acolo locuri fără oxigen? Ploaia

---

[32] Cuvânt provenit din limba greacă (intrat şi în engleză în secolul al XIX-lea) însemnând „faimă", „glorie", „prestigiu", „onoare" (n.r.).

durea? Era adevărat că vremea schimba modul în care gândeai? Cum era să dormi sub stele fără un acoperiş deasupra capului?
— Am încercat şi eu asta o dată, mărturisi Newt. În interiorul unei bule de plastic pe care am umflat-o în afara navei. A scos toţi dracii din mine, pe bune.
— Bănuiesc că ajută să ai un orizont, spuse Macy.

Ea îşi aminti nopţile petrecute printre ruine, în zilele de început ale organizaţiei Distrugătorii. Mirosul fumului de la focul de tabără şi sunetul vântului trecând printre copaci sau gemând printre zidurile dărâmate, aerul rece al nopţii pe faţa ei trecând pe braţele goale, stelele rotindu-se uşor deasupra capului, punctele luminoase ale sateliţilor şi navelor care se deplasau printre constelaţii nemişcate. Discuţia cu Newt trezise în ea tot felul de amintiri şi odată cu acele amintiri veneau sentimente şi emoţii pe care ea aproape că le uitase. Uneori simţea un dor de casă, poate nu la fel deznădăjduit cum trăise în primele zile ale exilului, dar cu siguranţă unul nostalgic.

Timp de cinci zile, vorbiră câte o oră în fiecare seară. Newt era amuzat de ceea ce povestea ea despre viaţa de pe Pământ şi încerca pe cât putea s-o uimească şi el cu relatări exagerate despre viaţa lui de cărăuş de mărfuri şi pasageri de la un satelit la altul. Ea se simţea în largul ei alături de el, ca şi cum l-ar fi cunoscut de-o viaţă. Nu era prea frumos şi era cu mult prea osos ca să fie drăguţ, dar era plin de viaţă, amuzant şi relaxat.

Newt nu putea înţelege de ce era Macy blocată în East of Eden, de ce nu putea pur şi simplu să aleagă unde sa plece imediat după ce îşi executa pedeapsa. Spunea că, pentru cineva care ştia ecologie microbiană, era destul de mult de lucru pe oricare satelit la care s-ar fi putut gândi. Lucrări de întreţinere în fermele oraşelor şi în habitate, treziri la viaţă ale unor oaze noi…
— Ţi-ai putea scrie propriul bilet de călătorie, o încurajă el.
— Mai întâi, ar trebui să-i conving pe cei din East of Eden să mă lase să plec.
— Ei nu te vor cu adevărat, tu nu vrei să rămâi. Care este problema?
— Politica. Cei din Rainbow Bridge încă mai sunt dispuşi să încerce să facă un soi de împăcare cu Marea Brazilie. Eu sunt un fir de nisip în acea scoică. Nevăzută, deci uitată. Nu vor să umblu liberă pentru că le-aş putea provoca alte necazuri.

— Ai face-o?
— Am avut destule necazuri cât să-mi ajungă pentru tot restul vieţii.
— Atunci spune-le asta. Spune-le că vrei să pleci undeva atât de departe de Rainbow Bridge, încât ei să nu mai audă de tine niciodată.
— Adică să călătoresc spre Saturn.
— De ce nu?
— Pentru că nu sunt sigură că sunt pregătită să fac un asemenea pas.

Macy încercă să-i explice lui Newt că plecarea din East of Eden şi mutarea într-un loc mai îndepărtat ar fi putut însemna să renunţe la ideea de a putea reveni cândva pe Pământ.
— Marea Brazilie nu m-ar primi înapoi decât dac-aş fi în lanţuri. Dar lucrurile s-ar putea schimba. Şi dacă nu, ei bine, Marea Brazilie nu este singura naţiune de pe Pământ cu program spaţial.
— Te-ai întoarce pe Pământ dacă ai putea, dar nu te poţi întoarce chiar acum.
— Cam aşa se prezintă situaţia.
— Aşa că de ce să nu te distrezi cât aştepţi ca lucrurile să se schimbe după cum vrei tu? O întrebă Newt.

În ziua următoare, după munca pe câmpurile cu organisme de vid, un gardian veni la Macy în timp ce-şi dădea jos costumul de presurizare şi-i spuse că sentinţa ei a fost comutată.
— Ce înseamnă „comutată”?
— Înseamnă că probabil cineva te place mult mai mult decât mine, pentru că eu nu cred că o meriţi. Înseamnă că ai să te duci direct în celula ta şi ai să-ţi faci bagajele chiar acum – un autobuz aşteaptă să te ducă imediat acasă.

Macy îl găsi pe Newt în mulţimea de deţinuţi care-şi dezbrăcau şi-şi aranjau costumele presurizate şi-i spuse ce se întâmplase.
— Aş veni să te vizitez când ies, îi spuse el, dar m-ar aresta pentru asta. Mi-au luat dreptul de a intra în orăşelul lor scârbos, ca nu cumva să-i corup pe tineri. Dar mă poţi găsi în reţea. Nu este greu, caută doar numele navei mele: *Elefant.*
— *Elefant?*

— După numele animalului de povară. Nu-i mai aveţi pe Pământ?
— Nu ştiu. Poate că au dispărut.
— Noi avem, dar sunt mici. Nişte miniaturi, cam atât de înalte, spuse Newt, ţinându-şi mâna cam la un metru deasupra tăbliei mesei. E o navă bună. Şi e uşor de identificat.
— Am să vorbesc cu tine când ieşi, promise Macy.
— Ai face bine, zise Newt.

Urmă un moment îngrozitor, în care s-ar fi putut îmbrăţişa sau chiar săruta, dar gardianul îi spuse lui Macy că autobuzul nu avea să aştepte la nesfârşit, aşa că ar face bine să-şi ia imediat catrafusele.
— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre distracţie, strigă Newt după ea. Bănuiesc că în East of Eden au o lege împotriva ei.

În lunga călătorie cu autobuzul spre oraş, închisă într-o nişă fără ferestre, Macy avu suficient de mult timp să se gândească la cuvintele de despărţire ale lui Newt. Ştia sigur un lucru: nu-i părea rău că-l doborâse pe Jibril. Şi ar fi repetat gestul dacă *yo,* cosmo-îngerul, ar fi încercat să-i mai facă necazuri. Mai ştia că toată lumea din aşezare ar fi trebuit să fi aflat deja unde fusese ea şi de ce, că tot ceea ce îi mai rămăsese de făcut era să-i sfideze, pe cât îi stătea în puteri. Aşa că, atunci când în cele din urmă ajunse la Lot’s Lot, merse direct în sala de mese şi ignoră privirile fixe ale oamenilor pe lângă care trecea în drum spre cafeneaua lui Jon Ho, se aşeză la tejghea şi comandă un *espresso* şi un păhărel de coniac.
— N-ai trecut pe la apartament? O întrebă Jon.
— Cred că îmi lipseşte mai mult cafeaua ta.
— Ar putea fi o idee bună să mergi chiar acum. Şi-mi pare rău, dar mai bine iei şi asta, spuse Jon şi puse pe tejghea o sticlă pe jumătate plină cu lichior de cireşe, cu semnătura ei pe banda înfăşurată împrejurul acesteia.
— Ce nu-i în regulă?

Jon nu o putu privi în ochi.
— Chiar cred că ar trebui să treci pe la apartament.

Cineva aştepta la uşa lui Macy. Era poliţistul de pace al aşezării, Jumpei Smith. Şi lui îi fu greu s-o privească în ochi, spunându-i că îi părea foarte rău, dar comitetul local, în recenta lui întrunire, îi pusese în discuţie perioada de rezidenţă de probă şi votul fusese împotriva ei.

Lui Macy îi luă ceva timp ca să-şi dea seama că fusese evacuată. Scuzându-se şi roşind, Jumpei îi permise să între în apartament, iar ea îşi împachetă câteva amintiri, îl rugă pe Jumpei să-i pună restul bunurilor în depozit şi plecă, având o arzătoare şi totodată dureroasă senzaţie de umilinţă. La cafeneaua de pe malul lacului din satul următor, bău tacticos un ceai verde şi se hotărî să nu-i ceară ajutorul lui Ivo Teagarden, pentru că el, probabil, avea să-i ţină o predică lungă despre cum erau lucrurile şi despre cum ar fi trebuit să procedeze pentru a se descurca. Macy nu dorea să se descurce. Voia să-şi recapete viaţa. Independenţa. Telefonă la biroul de administraţie al fermelor, fiindcă ştia că întotdeauna exista o cameră liberă, poate chiar două, păstrate pentru vizitatori. Atunci află că-şi pierduse slujba. Aceeaşi poveste: avusese loc o discuţie în absenta ei, iar votul nu-i fusese favorabil. Ar fi fost nevoită să-şi ceară scuze în mod categoric şi public faţă de Jibril înainte să poată fi reintegrată.

În definitiv, pedeapsa ei nu se încheiase, ci trecuse de graniţele bazei de corecţie şi se răspândise ca o pată în fiece colț al vieţii ei.

Îşi termină ceaiul verde, turnă un deget de lichior de cireşe în ceaşca albă de porţelan şi-şi îngădui câteva minute de autocompătimire melodramatică în timp ce-l sorbi, apoi îi telefonă lui Ivo Teagarden şi stabili o întâlnire cu el. Nu pentru a-i cere un sfat, ci pentru a face o cerere oficiala.

El ajunse câteva minute mai târziu şi, de îndată ce se aşeză de partea cealaltă a mesei, Macy îi spuse că îşi dorea să plece.

— E ceva neaşteptat.

— Nu cred. Am rămas fură apartament şi fără slujbă. Aici nu mai este nimic pentru mine.

Ivo Teagarden îşi strânse buzele în timp ce se gândea la cele spuse. Era un exterior din generaţia a doua, în vârstă de nouăzeci şi doi de ani, care părea că are jumătate din vârsta reală; un om pedant şi oarecum vanitos, cu o coamă groasă de păr negru şi o barbă mare şi neagră, îmbrăcat, ca de obicei, într-o tunică ţesută în casă, lungă până la genunchi, cu şiruri de pietre cioplite manual şi mărgele de lemn în jurul gâtului.

— Speram ca atitudinea ta să se fi îmbunătăţit cât timp ai fost plecată, spuse el. Speram ca tu să fi învăţat ceva despre tine şi despre cum se trăieşte aici.
— Despre asta era vorba? Să mi se dea o lecţie?
— Să fii ajutată să te înţelegi pe tine însăţi şi rolul tău în comunitatea noastră.
— Cred că am o imagine foarte clară despre rolul meu în comunitatea voastră.
— Ar fi un lucru pe care cu uşurinţă l-ai putea schimba în bine.
— Să-i cer scuze lui Jibril? Nu prea cred. Mai degrabă mă întorc în închisoare.
— Nu este vorba de Jibril, Macy. Un vechi prieten de-al tău ne va vizita în curând oraşul. Loc Ifrahim.

Ivo aşteptă ca Macy să spună ceva. Pentru că n-o făcu, reluă:
— Domnul Ifrahim pretinde că ne vizitează pentru că doreşte să încerce să ne explice avantajele afacerilor cu Marea Brazilie. Noi bănuim că are alte motive şi am vrea să aflăm care sunt acestea.

Evident şocată, Macy înţelese de ce sentinţa ei fusese comutată.
— Vreţi să vă fac treaba murdară. Dacă o fac, îmi primesc înapoi apartamentul şi slujba.
— Nu pot să-ţi ofer nicio garanţie în privinţa slujbei tale sau a apartamentului, Macy. Lucrurile astea ţin de colegii tăi şi de ceilalţi locuitori. Dar dacă ne ajuţi, o să mă asigur că ei vor afla despre asta.
— Voi ştiţi deja că este spion. Nu aveţi nevoie de mine ca să v-o confirm.
— Vrem să ştim ce speră el să afle despre noi. Dacă ne dăm seama ce îl interesează, vom putea să ne facem o idee nu doar asupra intenţiilor lui, ci şi asupra intenţiilor celor pentru care lucrează. Iar această informaţie ar fi de mare utilitate pentru întreg Sistemul Exterior.
— Eu aflu ce plănuieşte şi voi vindeți informaţia mai departe. Îmi pare rău, oferiţi-o gratis, pentru *kudos.*
— Ar fi o prezentare făcută la modul foarte grosolan.
— Dar nu negaţi că este adevărată. Să presupunem că nu cooperez.

— Aceasta este o comunitate mică, ea poate supravieţui doar atâta vreme cât există armonie. Uneori, pentru a evita conflictul dizarmonic, este necesar ca un individ să facă un sacrificiu pentru binele superior. În acest caz, chiar nu este vorba de cine ştie ce sacrificiu, nu-i aşa? De fapt, ai putea privi lucrurile ca pe un fel de ispăşire. O şansă de a-ţi tempera încăpăţânarea ta arogantă, spuse Ivo, împingându-şi scaunul înapoi şi ridicându-se în picioare. Nu mă aştept să iei imediat o decizie. Gândeşte-te la asta, Macy. Gândeşte profund şi bine, dar hotărăşte-te rapid. Domnul Ifrahim ajunge aici peste numai două zile.

Macy făcu o plimbare lungă pe aleile lungi şi înguste ale parcului din East of Eden, printr-un crâng de măslini, traversând pajişti împestriţate cu flori, unde păşteau oi şi lame, în jurul unui şir de heleşteie, dincolo de grupurile de blocuri retrase protejate de cupole, de bibliotecă, de teatru. Nu-i venea să creadă că întreaga chestiune cu Jibril, confruntarea prostească, procesul, puşcăria – toate fuseseră orchestrate pentru a o forţa pe ea să coopereze. Cel mai probabil, gândi ea, Ivo Teagarden şi acoliţii lui aflaseră despre vizita iminentă a lui Loc Ifrahim după ce ea fusese trimisă la baza de corecție şi aranjaseră să fie eliberată, să-i fie luat apartamentul şi serviciul, într-o încercare stângace de a o forţa să facă ceea ce trebuia. Pe Pământ, în Marea Brazilie, autorităţile i-ar fi prezentat o alegere directă: execută ordinele sau suportă consecinţele. Ivo Teagarden şi acoliţii lui credeau că erau superiori din punct de vedere moral. Era împotriva firii lor să recurgă la ameninţări directe sau să ordone cuiva să facă un lucru împotriva voinţei lui. Dar nici nu aveau încredere în Macy. Nu puteau fi siguri că avea să fie de acord să-i ajute. Aşa că au pus la punct o capcană cu o singură cale de scăpare şi, probabil, se amăgiseră singuri că o făceau pentru propriul ei bine. Fiindcă îi ofereau o cale de a se salva de consecinţele propriei ei prostii.

Dar asta nu făcea întreaga afacere mai puţin dezagreabilă – pe ansamblu, ea prefera brutalitatea făţişă bunăvoinţei prefăcute şi manipulatoare – şi, cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât devenea mai furioasă. Nu pe Ivo Teagarden, nici măcar pe Jibril, ci pe ea însăşi. Pentru că fusese atât de naivă. Pentru că nu reuşise să înţeleagă că nu avea să fie niciodată acceptată sau considerată o persoană de încredere de cetăţenii aşezării East of Eden. Pentru că nu reuşise să înţeleagă

că oraşul fusese în tot acest timp o închisoare, iar apartamentul, doar o versiune mai drăguţă a celulei din baza de corecţie.

Putea să rămână şi să facă ce voiau ei sau să stea aici şi sa refuze să le facă pe plac, acceptând orice oscior i-ar fi aruncat. În ambele cazuri, ar fi fost îngropată de vie pentru tot restul vieţii. Ori s-ar fi putut gândi la o cale de a se elibera.

Plecarea de pe Ganymede n-ar fi trebuit să fie o problemă. Era sigură că Newt Jones ar fi ajutat-o după ce ar fi fost eliberat, la sfârşitul scurtei lui sentinţe, fie şi doar pentru plăcerea de a le da cu tifla bunilor cetăţeni din East of Eden. Dar evadarea din oraş ar fi fost cu mult mai dificilă. Newt nu putea intra în East of Eden, iar ea nu putea ieşi. Şi, în plus, dacă încerca să-l contacteze direct, o anumită IA ar fi putut neîndoielnic să asculte şi i-ar fi oferit informaţiile lui Ivo Teagarden. După cum stăteau lucrurile, nici măcar nu îndrăznea să caute în reţea detaliile despre nava lui.

De asemenea, mai era şi o chestiune delicată legată de sincronizare. Sosirea lui Loc Ifrahim în East of Eden era programată înainte de eliberarea lui Newt; Macy era nevoită să-i spună lui Ivo Teagarden dacă avea de gând sau nu să coopereze înainte să fi avut vreo şansă să-şi facă un plan de evadare. Şi avea sentimentul puternic că, dacă refuza să-i ajute, fundul ei ar fi fost aruncat iarăşi în închisoare…

Ajunse în capătul nordic al oraşului, în parcul-cimitir, unde, ca în toate aşezările exteriorilor, rezervele de carbon, azot, fosfor şi alte elemente utile din trupurile celor morţi erau redate eternului ciclu al ecosistemului său; corpurile erau dizolvate prin resomare[33] şi, după evaporarea fluidului, totul devenea o pulbere care era împrăştiată în jurul rădăcinilor unor copaci plantaţi recent. Parcul era o vale liniştită şi îngustă, cu pante împădurite ridicându-se de ambele părţi ale lacului aflat pe fundul ei şi, la fel ca în zona liberă din Rainbow Bridge, orice tip de supraveghere era interzis în incinta lui. Acela era locul prin

[33] Cunoscută şi ca hidroliză alcalini, resomarea este un procedeu de înlăturare a rămăşiţelor umane, prezentat ca o alternativă ecologică la înmormântare şi incinerare. În principiu, corpul decedatului este dizolvat într-o soluţie de hidroxid de sodiu, în anumite condiţii de temperatură şi presiune. Resomarea este deja legală în şapte state americane şi într-o provincie canadiană.

care Newt Jones s-a strecurat în oraş atunci când a încercat să introducă pe furiş marfa lui ilegală, dar Macy nu ştia pe care dintre cele şase sasuri l-a folosit şi nici cum a păcălit IA care le controla; ar fi trebuit să-l întrebe atunci când a avut ocazia, acolo, în închisoare.
Dar faptul că el reuşise îi dădea speranţe. Dacă el a putut pătrunde, atunci şi ea ar putea ieşi.

Se căţără printre trunchiurile de pini şi hoinări de-a lungul fâşiilor de iarbă neagră care separau copacii de baza acoperişului curbat, pictat în albastrul proaspăt al cerului unei zile de primăvară de pe Pământ. Aerul era cald. Fluturii se învârteau în jurul unui tufiş înflorit. Iepuri albi ţopăiau prin iarba aspră. Macy trecu de sasuri, fiecare amplasat în peretele unei stânci false din capătul unui şanţ nisipos, studiind configuraţia terenului din jurul lor, observând pe unde treceau cărările şi unde erau adânciturile şi crestele, posibilele locuri bune de ascunzători. Merse înapoi, coborând printre pădurile abrupte, traversă lacul pe un pod pietonal şi cutreieră zona de dincolo de sasuri, din vârful celeilalte părţi a văii, apoi cobori într-un mic căuş cu iarbă, înconjurat de mesteceni argintii, locul ei preferat din parc, şi şezu acolo vreme îndelungată, cântărindu-şi opţiunile.

În cele din urmă, se întoarse în partea centrală din East of Eden şi îşi puse spexul, îl sună pe Ivo Teagarden şi-i spuse că va face ceea ce trebuia.
— Câtă vreme este decizia ta, luată de bunăvoie, eu sunt încântat.
— Este decizia mea, ce mai.
— Bine. Înţelegi că, până când se realizează contactul real, poziţia ta actuală trebuie să rămână neschimbată.
— Loc Ifrahim trebuie să vadă că am ajuns foarte jos. Va crede că vreau să-l ajut pentru că sunt disperată.
— Ai înţeles corect situaţia, Macy. Hai să ne întâlnim şi să vorbim. Avem multe de discutat.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Macy se întâlni cu trei dintre refuznici la o staţie de pompare de sub lacul din parcul-cimitir. Un loc uitat, unde nimeni altcineva nu mergea niciodată. Un loc de întâlnire clandestin, potrivit de umed şi rece: bălţi de apă pe podeaua de beton, apă picurând greoi şi încet din conductele

aeriene suspendate, singura lumină venind de la nişte graffiti care se răsuceau pe pereţi ca nişte îmbârligături de şerpi şi păianjeni luminoşi. După ce Macy îşi formulă cererea, Sada Selene, şefa refuznicilor, ridică din umeri şi spuse:
— Doar atât?
— Înseamnă foarte mult pentru mine, zise Macy.

Refuznicii merseră într-un colţ şi discutară între ei vreun minut. Apoi Sada se întoarse şi-o întrebă pe Macy:
— Drepturile video ne revin nouă.
— De ce nu? Spuse Macy, căreia nici măcar nu-i trecuse prin minte că evadarea ei ar putea să intereseze pe cineva.
— Cu siguranţă iese ceva bun din asta, spuse Sada cu voioşie. Ce mai distracţie o să fie!

Deşi era mai înaltă ca Macy cu o jumătate de metru, Sada avea doar cincisprezece ani şi era posedată de entuziasmul neprefăcut şi de încrederea nestinsă a cuiva care n-a primit încă niciuna din loviturile dure ale vieţii. Macy avea deja îndoieli – locul pe care îl aleseseră refuznicii pentru întâlnire îi sugerase faptul că aceştia confundau problema ei foarte reală cu o situaţie banală dintr-o melodramă ieftină – şi era îngrijorată că Sada şi prietenii ei aveau să se lase purtaţi şi tentaţi de vreun gest măreţ care ar fi putut s-o vâre în şi mai multe necazuri.
— Hai să vorbim despre lucruri practice, propuse ea. Convinge-mă că mă puteţi ajuta.

După aceea, tot ce mai avea de făcut era să-l aştepte pe Loc Ifrahim sa sosească. Găsi o cameră în dormitorul din East of Eden destinat celor aflaţi în tranzit şi-şi petrecu cea mai mare parte a orelor în care era trează în cafenelele din diferite sate, ignorând privirile piezişe ale celorlalţi patroni. Presupunea că până atunci încă nu ştiau cu toţii că a fost evacuată şi că-şi pierduse slujba şi încercă să nu-i pese. O singură dată a fost urmărită de o dronă, dar nu a văzut nici urmă de Jibril şi de acoliţii de-ai lui *yo.* În seara celei de-a doua zile a ceea ce ajunsese să creadă că este exilul ei interior, deschise uşa camerei ei jalnic de mici şi-l găsi pe Loc Ifrahim stând picior peste picior pe patul pliant. El o privi pe Macy de sus în jos şi-i spuse că arăta sănătoasă şi fericită.
— Mult mai bine decât în fragmentele acelea de aşa-zis spectacol la care ai participat fără voie. Închisoarea îţi prieşte.
— Aici nu i se spune închisoare.

— Dar asta este, nu-i aşa? Cred că ai fost bătută, spuse Loc Ifrahim.
— Am dat pe cât am primit, ripostă Macy, întrebându-se cum de ştia el.

Era surprinsă de cât de calmă se simţea. Închise uşa şi stătu cu spatele la ea fiindcă, odată patul pliant desfăcut, nu prea mai era loc să te mişti prin camera micuţă.
— Te-au eliberat înainte de termenul fixat de sentinţa fiindcă nu mai era sigur pentru tine să stai acolo mai mult? Sau poate pentru că li s-a făcut milă de tine?

Loc Ifrahim era îmbrăcat în pantaloni mulaţi de culoare galben-canar şi cu o tunică neagră. Încă îşi mai purta părul în codiţe împletite cu mărgele şi zâmbetul lui fals era mai strălucitor şi cuceritor ca niciodată.
— M-au lăsat să ies pentru că ştiau că o să vrei să discuţi cu mine. Pentru că vor ca eu să aflu de ce ai venit aici, zise Macy.
— Atunci, le poţi spune că este exact ceea ce pare să fie. O simplă misiune de constatare. Să tatonez terenul. Crezi sau nu, se presupune că noi ar trebui să stabilim legături comerciale cu exteriorii. Cât despre vizita pe care ţi-am făcut-o, am puţin timp liber şi m-am gândit că aş putea da de o cetăţeană a Marii Brazilii, lipsită de noroc, într-un loc ciudat. O persoană care a fost grav umilită în public. Dacă tu crezi că ar ajuta, aş fi fericit să pot sta de vorbă cu cel care te chinuieşte.
— Cu siguranţă v-aţi putea compara notiţele privitoare la cum să mă băgaţi în belea, spuse Macy. Care este adevăratul motiv pentru care ai venit aici, domnule Ifrahim? Nu are nimic de-a face cu misiunea de constatare sau cu legăturile comerciale, nu-i aşa?

Loc Ifrahim o studie câteva clipe, apoi îi ceru să-şi pună deoparte spexul.
— Nu este pornit. Poftim, poţi verifica, îl îndemnă Macy şi i-l întinse.

Loc Ifrahim i-l smulse, se ridică în picioare, întredeschise uşa, aruncă spexul afară, pe podeaua culoarului, închise uşa la loc şi se aşeză iarăşi jos.
— Mie mi s-a dat o pereche exact ca asta, explică el. Conţineau un transmiţător ascuns şi un dispozitiv de urmărire.
— Glumeşti.

— Nu, deloc. Cei de pe aici nu sunt prea subtili. Acum mă poţi lămuri cum crezi că ţi-au întins cursa oamenii de bine din East of Eden şi ce vor să afle. Nu te îngrijora. Ţi-au pus microfoane, dar nu şi-au bătut capul să pună unele şi în celula asta mică.

Macy îi spuse povestea cât mai concis cu putinţă. Diplomatului păru să-i placă ce auzea.

— Ei se aşteaptă ca eu să-ţi cer sprijinul şi tu să mă trădezi. E un truc uşor de înţeles, deşi mai degrabă transparent şi naiv. Dar de ce i-ai trădat în favoarea mea?

— Nu-mi place să fiu folosită. După cum bine ştii.

— Ştiu că, dacă nu alegi să ajuţi o tabără sau alta, vei putrezi aici, Macy. Vor găsi vreo scuză să te trimită înapoi la acea „bază de corecţie” a lor. Ai să îmbătrâneşti acolo. Vei muri acolo şi nu-i va păsa nimănui. Sau poţi alege să mă ajuţi şi, în schimb, am să te ajut şi eu.

— Vrei să mă prefac că lucrez pentru East of Eden, dar în realitate să lucrez pentru tine.

— Hai să nu ne grăbim. Am să te revăd foarte curând, Macy. Şi când am s-o fac, sper că-ţi vei face timp să-mi răspunzi la câteva întrebări. Poftim, spuse Loc Ifrahim ridicându-se, şi-i întinse lui Macy un ac de date.

— Ce este acesta? Un test?

— Exact, încuviinţă Loc Ifrahim, apoi trecu pe lângă ea şi plecă.

Acul conţinea o listă de întrebări neînsemnate despre East of Eden şi douăzeci de pagini provenind de la unul dintre grupurile de discuţii despre prezenţa braziliană în sistemul lui Jupiter, cu o scurtă notă ataşată: „Când ne vom întâlni din nou, îmi poţi spune dacă vreunul dintre aceste comentarii ţi se pare important”.

După ce Macy îi spuse lui Ivo Teagarden despre întâlnire şi despre ceea ce voia Loc Ifrahim de la ea, bătrânul luă acul de date şi-i spuse că va trebui să-l dea la verificat.

— Ţi-l aduc înapoi deseară şi după aceea îl poţi suna pe domnul Ifrahim ca să stabiliţi o nouă întâlnire. De data aceasta, mă aştept să-ţi spună ceea ce vrea cu adevărat să faci.

Ea îl sună pe Loc Ifrahim şi stabili o întâlnire pentru a doua zi. Şi, după ce Ivo Teagarden îi dădu înapoi acul de date şi-i spuse că nimic din ceea ce dorea Loc Ifrahim să ştie nu era în mod deosebit ceva secret, îi putu răspunde la întrebări cât de bine ştia ea, după care o reîntâlni pe Sada Selene în parcul-

cimitir şi-i spuse imediat fetei despre afirmaţia lui Loc Ifrahim cum că spexul ei ar fi urmărit.
— Regret, zise ea. Se pare că va trebui să fac alte pregătiri. Sau să renunţ complet.
— Diplomatul acesta este într-adevăr spion. Da?
— Mai mult sau mai puţin.
— Aşadar ar fi putut minţi în privinţa dispozitivului de ascultare, sugeră Sada. Şi chiar dacă nu minţea, nu ştim dacă asculta cineva. Şi chiar dacă ar fi fost cineva să asculte, ajungem tot acolo. În locul unde ne-am întâlnit nu există semnal pentru telefon. De aceea ne-am întâlnit acolo.
— Dispozitivul de ascultare nu este un telefon. Şi chiar dacă transmisiunile i-ar fi fost blocate, ar fi putut să înregistreze totul şi să transmită înregistrarea ulterior. Trebuie să presupunem că ei ştiu, Sada.
— Ei bine, nu-i o problemă, spuse fata. Există o mulţime de alte posibilităţi de ieşire din oraş.
— Dacă am de gând să fac ceva, ar trebui s-o fac de una singură.
— Fiindcă nu vrei să dăm de necaz? Cred că este puţin cam târziu pentru asta, zise Sada.
— Nu vreau ca voi să daţi de *mai multe* necazuri.
— Tu chiar nu înţelegi nimic, nu-i aşa? O întrebă Sada, cu o vehemenţă care o surprinse pe Macy.

Stăteau în micul căuş cu iarbă din crângul de mesteceni argintii. Atunci fata-refuznic sări în picioare şi începu să meargă în sus şi-n jos pe marginea lui. În costumul ei alb, cu pielea palidă, cu părul tăiat şi decolorat, arăta ca o fantomă costelivă.
— Presupun că tu mă crezi un copil. Ei bine, nu sunt. Am cincisprezece ani. Tot atât au şi prietenii mei, toţi cei care vor să te ajute. Şi oriunde altundeva, afară de aici, vârsta majorităţii este de paisprezece ani. Oriunde altundeva am fi trataţi ca adulţi, nu ca nişte ţânci. Aşa că nu-ţi face griji în privinţa exploatării noastre, Macy, sau a faptului că am putea da de necaz. Noi nu putem *da* de necaz, nu tocmai. Fiindcă oraşul crede că suntem nişte puşti. Dar noi ştim exact ce facem, cu toţii avem motivele noastre pentru care vrem să te ajutăm şi nu există nicio cale să ieşi de-aici fără ajutorul nostru, zise Sada, după care se trânti pe jos în faţa lui Macy şi o pironi cu o privire

înverşunată şi mânioasă. Nu ştii tu prea multe, dar cel puţin ştii că e adevărat ce-am zis. Aşa-i?
Macy râse şi-şi scutură capul.
— Sunt extrem de serioasă, sublinie Sada.
— Nu mă îndoiesc de asta. Am fugit de acasă pe când eram doar cu puţin mai mare decât tine. Şi, e clar, acela a fost un lucru extrem de serios. Dar nu am pus în pericol pe nimeni, afară de mine însumi.
— Nimeni nu va fi în pericol, dacă facem totul aşa cum trebuie, spuse Sada. Aşa că hai să discutăm despre ce avem de făcut.

Petrecură o vreme analizând traseele alternative. Sada luase totul foarte în serios, o asigură pe Macy că ea şi prietenii ei pot face aranjamentele necesare până a doua *z*lşi promise că va avea grijă ca Newton Jones să ştie despre schimbarea de plan de îndată ce avea să fie eliberat.
— Că veni vorba, voi doi sunteţi îndrăgostiţi? Ar ieşi o poveste mai bună dac-aţi fi.
— Cred că el este îndrăgostit de ideea de-a avea o aventură.
— Păi tot e o poveste grozavă, fu de părere Sada.
— Doar dacă totul merge strună.
— O să meargă. Ai încredere în mine. Imaginează-ţi că eu ştiu totul, iar tu nu ştii nimic.
— Ar mai fi un lucru, zise Macy şi-i explică cum voia să procedeze cu spexul.
— N-o să-i păcălească pentru prea multă vreme, spuse Sada.
— Poate că va fi suficient, speră Macy. Şi, în plus, vreau să demonstrez ceva.

7

Când Macy Minnot îi spusese lui Loc Ifrahim că a terminat micul test pe care i-l pregătise, el îi sugerase să se întâlnească în camera ei în dimineaţa următoare, la zece. Şi a apărut cu o oră mai devreme, plănuind să o zăpăcească şi să-i facă viaţa grea fiindcă trecuse atât de superficial peste toate. Fireşte, nu se aştepta ca ea să-i ofere ceva util; cu siguranţă că Macy le spusese prietenilor ei exteriori că a vrut s-o recruteze, iar ei aveau să încerce să se folosească de ea pentru a-i furniza informaţii false. Dar chestiunea nu avea nimic de-a face cu

strângerea de informaţii secrete; dimpotrivă, trebuia doar să-i provoace femeii cât mai multă durere cu putinţă, în compensaţie pentru durerea pe care ea i-a provocat-o în Rainbow Bridge şi să-i demonstreze că nu putea scăpa de consecinţele trădării încrederii pe care ţara i-o acordase. El negociase deja cu măiestrie transformarea persecuţiilor lui Jibril asupra lui Macy Minnot în ceva cu mult mai serios, alimentându-l pe cosmo-înger cu noutăţi picante despre trecutul ei, şi intenţiona să obţină o foarte mare satisfacţie umilind-o şi distrugându-i viaţa, înainte să fi terminat cu toate.

Atâta doar că ea nu era în cameră şi că tableta ei şi diferite alte mici mărunţişuri lipseau. Loc era pe punctul de a părăsi locul, când uşa se deschise şi îndrumătorul lui Macy, Ivo Teagarden, păşi înăuntru. Bătrânul nu păru surprins să-l vadă pe Loc, căci întrebă:

— Ce-ai făcut cu ea?

— Absolut nimic. Eram gata să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Mi-a telefonat. Părea să fie în pericol, mi-a spus să vin aici…

Loc simţi un junghi de nelinişte.

— Poate că ar trebui să foloseşti microfonul pe care l-ai plantat în spexul ei şi să afli unde este.

— Nu reuşesc să înţeleg de ce-ar fi asta treaba ta, replică Ivo Teagarden.

— Nu fi prost. Ştii precis de ce este treaba mea. În definitiv, este aceeaşi treabă care te-a adus şi pe tine aici.

Ivo Teagarden clipi spre el, având evident probleme cu procesarea replicii primite. Ca toţi exteriorii, nu era obişnuit să i se vorbească fără înconjur. Dacă şi el ar fi vorbit la fel, se gândi Loc, probabil că ar fi fost nevoiţi să irosească o jumătate de oră făcând o conversaţie politicoasă, în care ar fi adus în discuţie orice în afara problemelor reale.

— M-a rugat să vin aici şi te-a rugat şi pe tine să vii aici, îi explică Loc ca unui copil retardat. Ne-a jucat pe degete. S-a asigurat că vom fi aici, în vreme ce ea s-a dus altundeva. Aşa că trebuie să aflăm imediat unde este şi ce face.

Cu o încetineală înnebunitoare, Ivo Teagarden îşi puse spexul, îşi potrivi o mănuşă tipset pe mâna stângă şi execută un scurt arpegiu în aer. După o clipă, spuse:

— Este în parcul-cimitir.

— O poţi vedea?

— Nu există camere de filmat în parc, din respect pentru morţii noştri şi pentru oamenii care-i vizitează, preciză Ivo Teagarden. Hmm. Nu răspunde la telefon.
— Nu există camere, aşa că-i dai de urmă folosind microfonul plantat în spexul ei. Nu te obosi să negi, spune-mi doar atât: cum poţi fi sigur că-i ea? Dacă, să zicem, şi-a dat spexul altcuiva?
— De ce să fi făcut asta?
— Fiindcă încearcă să evadeze şi vrea să crezi că este în parcul-cimitir, când de fapt este altundeva.
— Plănuia să evadeze printr-unul din sasurile din parc, spuse Ivo Teagarden. Dacă încearcă asta, va avea o surpriză. IA nu-i va permite nici ei şi nici altcuiva să le folosească fără intervenţia unui supervizor uman. Dar poate că ar trebui să trimit poliţişti de pace acolo, pentru orice eventualitate. Dacă şi-a dat într-adevăr spexul altcuiva, ei ar putea vorbi cu acea persoană…
— Care n-o să ştie o iotă despre locul în care se află ea. Foloseşte inteligenţele voastre artificiale pentru a o căuta. Foloseşte informaţiile receptate de fiecare dronă şi cameră de filmat fixă din văgăuna asta mică şi putredă.
— Şi de ce ar trebui să fac ceea ce-mi spui? Întrebă băţos bătrânul.
— Fiindcă ne-a luat pe amândoi de proşti, se răsti Loc. Fiindcă mai degrabă vă ajut pe voi decât s-o las pe Macy Minnot să evadeze.

Îi mai scăpase o dată printre degete. Nu avea de gând s-o lase să-i scape iar. Voia ca ea să rămână acolo, în acea închisoare-oraş, pentru tot restul vieţii ei. Cu un fior rece de nerăbdare furioasă arzând înăuntrul lui, Loc îi strigă bătrânului:
— Grăbeşte-te, fir-ai să fii! Trebuie s-o găsim imediat.

*

Macy se plimba prin zona industrială a oraşului, trecând pe lângă ateliere, rafinării, buncăre, fabrici de reciclare, recipiente şi lăzi pentru depozitarea materiilor prime… toate îngrămădite de-o parte şi de alta a unui bulevard central cu pereţi abrupţi ce se curbau în partea de sus spre a întâlni o fâşie de tavan luminos. Purta un combinezon mulat pe sub o salopetă lălâie. Un sac obişnuit îi atârna peste umăr. Se străduia să pară

cât mai normală şi indiferentă cu putinţă, încercând să nu pună pe seama trădării faptul că Sada îl trimisese pe cel mai mic dintre refuznici să ia spexul, în loc să facă ea însăşi treaba, şi suprimându-şi impulsul de a o rupe la fugă.

Toate tipurile de roboţi, de la camioane-gigant la maşinării îndesate de mărimea unei cutii de conserve, glisau uşor într-un permanent du-te-vino. Unele erau dotate cu macarale şi lame stivuitoare, altele cu manipulatoare, cupe şi echipamente de tăiere şi sudură, dar toate se mişcau rapid şi discret de la o clădire la alta, cu luminile de avertizare mişcându-se peste tot, spre folosul oamenilor care lucrau acolo. Macy scurtă drumul printr-un şir de mici ateliere, unde oamenii descărcau dintr-un cuptor tăvi cu ceramică recent arsă, roteau bulgări de lut pe roţi ale olarului, obţinând diverse forme, turnau sticlă topită într-un cuptor, pe un pat de nisip sau, cu lovituri de ciocan, scoteau scântei dintr-o bucată mare de metal, pe o nicovală. Nimeni nu se uită la ea în timp ce trecu de ei, iar ea îşi spuse că asta este de bun augur, după care se blestemă că se lua după semne prevestitoare. Era posibil să folosească sasul, dar era la fel de probabil să nu poată. Oare băiatul care venise să ia spexul îi spusese adevărul atunci când îi zisese că Newt Jones fusese eliberat la termen în acea dimineaţă, la ora opt, sau minţise? Newt ar fi putut alege să vină, ori nu. Nimic din ceea ce vedea sau făcea nu ar fi putut schimba în vreun fel lucrurile.

În capătul îndepărtat al atelierelor, un drum de serviciu se desfăşura la picioarele unui rambleu de compozit spongios, înclinat abrupt. Tunelul care ducea la sasul pe care Sada şi prietenii ei ar fi trebuit să-l fi aranjat pentru a-i permite lui Macy să treacă era amplasat în rambleu, la vreo două sute de metri distanţă. Macy se opri în timp ce un camion-robot încărcat cu deşeuri formate din componente de maşini trecu prin faţa ei, apoi traversă drumul; în acel moment, o dronă coborî prin aerul limpede şi pluti exact în faţa ei, iar Jibril şi perechea de acoliţi ieşiră din tunel.

— L-ai prostit pe domnul Teagarden, dar pe mine nu, se lăudă cosmo-îngerul.

— Nu încerc să prostesc pe nimeni.

Zâmbetul lui Jibril era multiplicat pe feţele acoliţilor lui *yo,* tustrei îmbrăcaţi în stil paramilitar, cu salopete negre, ca nişte manechine înalte şi slabe, scoase din acelaşi tipar.

— Te punem în stare de arest cetăţenesc, Macy, spuse Jibril, îndreptând spre ea ceva ce semăna foarte mult cu un pistol. Te rog, nu încerca să opui rezistenţă. Mi-ar face plăcere să-l folosesc împotriva ta.
— Mi-ar plăcea să te văd încercând, îl tachină Macy.
Femeia stătea cu spatele la peretele din foaie de compozit al unui depozit. Un camion-robot se rostogolea către ea pe drumul de serviciu. Când avea să treacă prin dreptul ei, ar fi avut câteva clipe să se retragă în ateliere, încercând să caute o altă cale de ieşire din acel loc…
Doar că Jibril trebuie să fi observat şi el camionul. Cosmo-îngerul traversă tacticos drumul, urmat îndeaproape de acoliţii lui *yo.*
— Poţi fugi, dacă vrei, îi strigă Jibril, dar n-ai să scapi, Macy. E un oraş mic şi e al nostru. Dă-i înainte, fugi. O să fie foarte distractiv să te vânăm. Asta o să facă înregistrarea umilirii tale şi mai bună. O adevărată operă de artă.
Camionul-robot încetini şi se opri lângă ei. Era un transportor cu garda joasă, cu o tijă groasă şi neagră cu senzori ieşită în faţă ca un corn de rinocer, cu o capsulă mare de bronz aşezată pe patul de încărcare şi cu un braţ multifuncţional în partea din spate. Braţul pivotă în sus, ca piciorul din faţă al insectei numită călugăriţă. Ceva se puse în mişcare cu un pocnet strident şi cei trei cosmo-îngeri fură trântiţi la pământ de plasa grea trasă de arma cu ţeava groasă, ataşată de braţul de manevră terminal.
Cineva se mişcă în interiorul capsulei. Era Sada Selene, sprijinindu-se de o trapă ovală, făcându-i semn lui Macy şi spunându-i să urce la bord. Macy se sui pe patul de încărcare al robotului şi se căţără prin golul trapei, pe care Sada o lăsă apoi în jos cu zgomot şi o închise bine. Era îmbrăcată într-un costum presurizat, dar avea capul descoperit. Ochii îi erau mascaţi de un spex. Se aşeză cu picioarele încrucişate, făcu un gest brusc şi camionul-robot se mişcă din loc, cotind-o direct către bulevardul central.
— Cred că a intervenit o schimbare de plan, spuse Macy.
Era proptită de partea din spate a capsulei şi privea prin oglinda dublă a peretelui capsulei. Părea că nu le urmăreşte nimeni.

— Acesta a fost întotdeauna planul, preciză Sada, făcând gesturi încordate cu mâinile ei înmănuşate, conducând camionul prin intermediul unei conexiuni cu spexul ei.

Un sac de voiaj, îndesat ca un cocon, stătea la picioarele ei. Un costum de presurizare era împăturit undeva în spatele ei.

— Cum de-ai ştiut că mă urmăreau cosmo-îngerii?

— Fiindcă şi noi îi urmăream pe ei. Pentru nişte oameni care se cred pe treapta de vârf a evoluţiei umane, sunt cu adevărat foarte proşti. Filmul cu evadarea ta va fi o minunată umilire. Le-ai văzut expresiile când şi-au dat seama că aveam să trag în ei cu arma anti-manifestanţi?

— Îţi vor face tot felul de necazuri, o preveni Macy.

Sada râse:

— Nu prea cred. Vezi tu, vin cu tine. Iubitul tău a fost de acord să mă ia în sistemul lui Saturn.

— Nu e iubitul meu. Şi nu avea niciun drept să accepte să te ia undeva.

— De ani de zile tânjesc să plec din acvariul ăsta strâmt, spuse Sada. Aici nu se întâmplă nimic şi nu mai pot suporta.

Dacă nu pot să ies şi să plec departe chiar acum, o să mor de plictiseală. Nu mă privi atât de cumplit. Împreună o să ne distrăm de minune.

Camionul pătrunse în piaţa vastă din faţa grupului principal de sasuri, în timp ce roboţii treceau încărcând sau descărcând alte camioane cu stive de paleţi, containere, lăzi şi recipiente cu materii prime.

— Poliţişti de pace, strigă Sada.

Macy îi văzu, un bărbat şi o femeie care înaintau către camion pe motociclete cu trei roţi, cu pneuri foarte groase. Vocea unui uriaş îi porunci camionului să se oprească. Ecourile se răsfrânseră din tavan. Poliţiştii de pace se aşezară în lateral, unul în dreapta, celălalt în stânga, reglându-şi viteza după cea a camionului.

— Încearcă să preia controlul, îi spuse Sada lui Macy, dar îi blochez.

Poliţistul de pace din dreapta scoase un pistol, ţintind spre tija cu senzor a camionului. O macara-robot îşi învârti braţul spre el, îl smulse din şa şi-l lăsă jos în drum, în vreme ce motocicleta lui înaintă şi-apoi se opri. O altă macara doborî un paiet în calea poliţistei de pace din stânga transportorului şi ea

se răsuci brusc, apoi se opri, rămânând în urmă, în timp ce camionul rula către gura deschisă a unuia dintre sasuri.

Macy se uită în jur, dar nu-l văzu pe niciunul dintre refuznicii care trebuie să fi deturnat macaralele. Puteau fi oriunde, îşi dădu ea seama, conectaţi la roboţi prin intermediul reţelei oraşului. Undeva, în depărtare, văzu pe cineva îmbrăcat în galben şi negru alergând în salturi de-a lungul bulevardului central. Se ciocni cu un robot de forma unui tomberon de gunoi, îşi pierdu echilibrul, căzu în fund, apoi sări în picioare şi continuă să alerge. Părea că strigă ceva. Ceva mai aproape, cei doi poliţişti de pace îşi reveniseră şi urmăreau şi ei în fugă camionul, doar ca acesta intră direct în sas şi uşa interioară li se închise în nas. O clipă mai târziu, uşa exterioară se dădu într-o parte şi camionul înaintă pe un drum din material multistrat, care traversa câmpia de-a dreptul spre portul spaţial. Sada îi spuse lui Macy să se ţină bine, în timp ce camionul viră, se izbi de bordura joasă şi se îndreptă spre un teren prăfuit şi uşor denivelat.

— O altă schimbare de plan. Nu eşti nevoită să mergi la portul spaţial, pentru că prietenul tău ne vine în întâmpinare. S-ar putea să vrei să intri în costumul acela presurizat.

Macy îşi dădu jos salopeta, simţindu-se deosebit de vulnerabilă. Capsula era transparentă şi dincolo de peretele ei subţire nu era nimic în afara frigului ucigaş şi a vidul necruţător şi plin de radiaţii. Undeva deasupra, micul disc al soarelui ardea în apropierea semicercului subţire al lui Jupiter. Intră în costumul presurizat, îşi trase torsul lui segmentat până la umeri, îşi vârî braţele în mâneci şi se aşeză, astfel încât să poată fixa închizătorile bocancilor exteriori în punctele de etanşare de la glezne.

În tot acest timp, Sada scrutase cerul negru, întorcându-se într-o parte şi-n alta. Ţipă şi-şi ridică un braţ, arătând deasupra capului, şi Macy văzu o stea mişcându-se rapid pe cerul negru, devenind mai strălucitoare, transformându-se în forma de gândac a unui remorcher. Camionul încetini, ajungând să înainteze foarte încet, apoi se opri, în vreme ce remorcherul alunecă pe deasupra lui, cu flăcări izbucnind prin duze în timp ce-şi contracara impulsul de a înainta şi se stabiliza pe direcţia lor. Macy râse. Atunci când Newt i-a spus că nava lui avea să fie uşor de identificat, nu glumise.

Elefant era roz.

8

În afara mândriei sale uşor şifonate, Loc Ifrahim n-a fost în niciun fel afectat sau stânjenit de evadarea lui Macy Minnot din East of Eden. Îi luase ceva timp ca să-şi mai aranjeze puţin raportul astfel încât să dea vina de-a dreptul pe Ivo Teagarden şi pe ceilalţi din East of Eden, dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Nimeni important nu băgase de seamă incidentul: acesta fu considerat o notă de subsol minoră la o afacere jenantă, dar altfel banală. Patru săptămâni mai târziu, conform rotaţiei, a fost trimis înapoi la Brasilia, unde a fost recompensat cu o mică promovare şi un loc în comisia ce avea în sarcină responsabilitatea analizării informaţiilor privitoare la jucătorii politici din oraşele şi aşezările mai mici din sistemul lui Saturn.

Comisia era un loc de muncă excelent şi captivant, cu un personal format din tineri inteligenţi şi foarte ambiţioşi, care-şi asumaseră sarcina urgentă şi extrem de importantă a aducerii Sistemului Exterior sub controlul Pământului. În birourile ei era o forfotă la fel de mare ca într-o redacţie de ştiri de modă veche, cu oameni făcând schimb de idei împrejurul spaţiilor memo, construind laborios sau disecând modele socio-politice dinamice, intervievând pe oricine vizitase vreodată Sistemul Exterior şi fabricând maldăre de expuneri şi actualizări ale situaţiei.

Un etaj întreg era alocat inteligenţelor artificiale, rezervoarelor de imersie şi spaţiilor memo de înaltă definiţie ale Grupului Teoretic Strategic, care prezentau orice cale imaginabilă de a invada şi a consolida apoi oraşele şi aşezările din Sistemul Exterior. Jocuri de război. Echipe de tineri serioşi şi palizi, fără o pregătire militară reală, care aderaseră din tot sufletul la teoriile diferiţilor guru sau ale eminenţelor cenuşii. Atunci când făceau simulări enorme şi complexe în timp real, lucrau într-o ceaţă de stimulenţi, adrenalina şi testosteron, dormind şi mâncând în nişele lor. Rivalitatea dintre echipe era intensă. Nu era ceva neobişnuit pentru Loc să ajungă la lucru dimineaţa şi să găsească pe cineva ameţit, în stare de catatonie sau vreun jucător de-a războiul înnebunit care depăşise pragul

normalităţii şi era dus de gardienii de pază; odată, o imensă bătaie cu pumnii a izbucnit între grupurile rivale şi a trebuit să fie înăbuşită de poliţia de intervenţie în caz de revolte, care a umplut întregul etaj cu gaze lacrimogene.

O minoritate gălăgioasă insista că genocidul era singura soluţie pentru problema Sistemului Exterior şi concepuse planuri pentru a doborî corturile şi cupolele oraşelor şi ale aşezărilor cu pietriş inteligent, strategii care să le şteargă complet urma folosind bombe cu hidrogen sau să le elimine populaţiile cu arme biologice, gaze otrăvitoare sau dispozitive cu fascicule de raze gamma. Dar aceste soluţii extreme erau considerate în general nepractice. Numărul necesar de bombe atomice ar fi golit considerabil arsenalul Marii Brazilii şi ar fi lăsat-o vulnerabilă în faţa unui atac; cele mai ostile oraşe, ca de pildă Paris, de pe Dione, şi construiau sisteme defensive anti-rachetă; majoritatea oraşelor şi aşezărilor erau dotate cu refugii şi clădiri consolidate, unde populaţia s-ar fi putut adăposti atunci când corturile principale şi-ar fi pierdut integritatea, şi mai multe porţiuni din anumite oraşe erau atât de adânc îngropate, încât erau inaccesibile pentru armele convenţionale; în orice caz, exteriorii erau atât de dispersaţi pe suprafeţele sateliţilor lui Jupiter şi Saturn, încât ar fi fost imposibilă uciderea tuturor şi, cel mai probabil, restul supravieţuitorilor ar fi încercat să atace Pământul pentru a se răzbuna. De altfel, genocidul era considerat inacceptabil din punct de vedere politic şi ar fi distrus bunuri valoroase, care pentru mulţi erau singura justificare de a porni un război. Timp de mai bine de un secol, exteriorii fuseseră implicaţi în tot felul de ştiinţe teoretice şi aplicative: profiturile, care puteau fi realizate prin jefuirea bazelor lor de date şi a bibliotecilor de genomuri şi prin sechestrarea oamenilor lor de ştiinţă şi a maeştrilor geneticii, erau incalculabile. Şi nici valoarea intrinsecă a oraşelor şi aşezărilor nu era lipsită de importanţă. Aşa că majoritatea celor care participau la jocul de-a războiul erau angajaţi în ceea ce ei numeau strategii asimetrice sau de „război liniştit”, care amestecau propaganda, spionajul, sabotajul şi constrângerea politică prin intermediul tacticilor militare convenţionale, adaptate condiţiilor unice ale Sistemului Exterior.

Modele predictive robuste generate de participanţii la jocurile de război şi bazele de date puse la punct de grupurile de

spionaj erau oferite laboratoarelor şi organizaţiilor de cercetare şi organizare, unde oamenii de ştiinţă, inginerii şi psihologii dezvoltau aparatură şi tehnici pentru operaţiuni sub acoperire şi paramilitare, infiltrări, sabotaje şi diseminare de propagandă ostilă. Politicienilor şi ofiţerilor din cele trei ramuri ale serviciilor armate li se făceau succinte prezentări directe, între patru ochi. Erau rare zilele când nu apărea un VIP, escortat de grupuri de consilieri prin zarva şi tumultul birourilor, ca un mare vas de linie, manevrat într-o dană de remorchere agitate şi neliniştite.

Beneficiind de bogata lui experienţă de teren şi de multele lui contacte, Loc se făcu destul de rapid indispensabil. Îşi întări legăturile cu echipa lui Arvam Peixoto, îşi făcu mulţi prieteni noi, inclusiv politicieni vârstnici şi membri ai cercurilor interioare ale câtorva familii şi deveni omul la care apelau toţi cei care aveau nevoie de o soluţie rapidă în privinţa vreunui aspect al protocoalelor complicate, obiceiurilor şi rivalităţilor dintre oraşele şi aşezările diferiţilor sateliţi ai lui Jupiter, de o părere simplă şi la obiect despre unul sau altul dintre jucătorii politici sau de o sinteză privind atitudinea şi starea populaţiei, în ansamblu.

Misiunea lor era importantă şi oportună. După eşecul iniţiativei de pace şi reconciliere, devenise vitală dobândirea controlului direct asupra Sistemului Exterior cât mai rapid cu putinţă, iar guvernul era dominat acum de cei care credeau că războiul era nu doar inevitabil, ci şi necesar. O datorie sfântă. Totuşi, programul pentru stabilirea de iniţiative comerciale şi schimburi culturale cu Sistemul Exterior a fost mai degrabă consolidat decât abandonat, fiindcă oferea o acoperire utilă pentru strângerea de informaţii şi întărirea legăturilor cu oraşele simpatizante de pe sateliţii lui Jupiter şi Saturn, care ulterior ar fi putut fi folosite ca fortăreţe în iminentul război.

La un an de la întoarcerea pe Pământ, Loc Ifrahim plecă din nou la drum, de această dată spre Saturn, către micul oraş Camelot, de pe Mimas. Ca şi East of Eden, Camelot era un oraş interesat de dezvoltarea interioară, cu un important procent de exteriori de generaţia întâi şi a doua în rândurile populaţiei sale. Primarul lui şi câţiva dintre senatori, cedând în cel mai ridicol mod la tot felul de linguşiri şi la mita uşor obţinută, au votat în unanimitate un proiect de lege care îi conferea Marii Brazilii dreptul la o prezenţă permanentă pe Mimas şi încuviinţa

entuziast planurile de trimitere a unei expediţii în profunzimea atmosferei lui Saturn – un pretext de cercetare ştiinţifică în spatele căruia se ascundea de fapt o demonstraţie de dominaţie rapidă[34] cu ultimul model de navă monopost de luptă.

Să-i duci cu vorba pe politicieni şi să-i ungi pe corupţii din Camelot era o slujbă non-stop, dar Loc îşi găsi timp pentru propriile cercetări, descoperind că Macy Minnot a fost adoptată de clanul Jones-Truex-Bakaleinikoff. Actualmente, ea stătea în habitatul de grădină care le aparţinea acestora, un crater acoperit de pe Dione, şi lucra ca proiectant de biom. De asemenea, ea desfăşurase şi o cercetare teoretică privind ecosistemele închise, colaborând cu o echipă responsabilă de cercetări la nivel înalt pe una dintre planetele din afara Sistemului Solar, Tierra. Loc a mai descoperit şi că şefa clanului matriarhal Jones-Truex-Bakaleinikoff, Abbie Jones, mama pilotului de remorcher care instrumentase evadarea lui Macy Minnot, era o bună prietenă a maestrei geneticii Avernus. Îi transmise acea informaţie preţioasă lui Sri Hong-Owen, ca să-i facă-n ciudă. Cât despre Macy Minnot, deocamdată nu avea de gând să o sune, dar nu se îndoia că drumurile lor aveau să se încrucişeze iarăşi. Războiul se apropia cu paşi repezi şi, în cele din urmă, când acesta avea să vină, Loc era hotărât să se asigure că ea avea să fie pedepsită cum se cuvine pentru că a ales tabăra greşită.

Între timp, *Gloria Gaiei,* o fregată modificată care era întrutotul, cu excepţia aspectului, o navă de luptă purtătoare, ajunsese să orbiteze în jurul lui Mimas. Operaţiunea Sondare Profundă era gata să se lanseze în adâncimile lui Saturn. Loc avea mult de lucru, de-aici înainte valorificând succesul operaţiunii prin deschiderea unor negocieri pentru acordarea licenţei noului motor cu fuziune către municipalitate şi trusturile de familie. Desigur, guvernul brazilian nu avea nicio intenţie de a acorda vreo asemenea licenţă, dar aceasta putea deveni o modalitate eficientă de a exacerba tensiunile dintre diferite

---

[34] Cunoscută şi sub numele de „şoc şi groază", dominaţia rapidă este o doctrină militară bazată pe puterea copleşitoare a uneia dintre părţile beligerante, care prin manevre de putere pe câmpul de luptă şi prin demonstraţii spectaculoase de tehnică de militar, doreşte să-i anihileze inamicului percepţia corectă asupra soluţiilor de ripostă şi să-l descurajeze.

generaţii de exteriori şi de a slăbi coeziunea civică. La patru sute de ani după războiul civil american, Loc şi ceilalţi susţinători ai războiului pretindeau că acesta era în continuare adevărul evident: o casă învrăjbită împotriva ei înseşi nu poate rezista.

Partea a treia

ÎNTÂLNIRI

1

După moartea părintelui Solomon, lectorii şi instructorii au fost înlocuiţi de o grupă de antrenori militari: bărbaţi uscăţivi şi duri, care îi tratau pe băieţi cu un dispreţ grosolan şi care purtau întotdeauna pistoale şi bastoane de şoc la şold. Exerciţiile de la suprafaţă au încetat. În locul lor, antrenorii le-au făcut cunoştinţă băieţilor cu ceva care se numea instrucţie, punându-i să mărşăluiască în interiorul sălii de gimnastică în formaţie strânsă, cu armele înclinate pe umeri, învăţându-i cum să le răsucească în diferite poziţii, cu o succesiune a mişcărilor precisă şi mecanică.

Antrenorii au continuat să-i pregătească pe băieţi în vederea folosirii armelor şi a tehnicilor de sabotaj şi infiltrare, iar băieţii îşi petreceau multe ore în simulatoarele de zbor, învăţând cum să piloteze mici module propulsate de rachete, cum să le coboare de pe orbită în condiţii variate de gravitaţie şi cum să asolizeze cu ele în siguranţă pe diferitele tipuri de suprafeţe ale satelitului. De asemenea, îşi petreceau mult timp cu exerciţiile de infiltrare, exersând cum să vorbească şi să se comporte asemenea duşmanului. Mai înainte, scenariile exerciţiilor fuseseră derulate într-o realitate virtuală detaliată având ca bază oraşul Rainbow Bridge, de pe Callisto. Acum însă, băieţii studiau structura, istoria, condiţiile socio-economice şi mediile culturale din alte oraşe. Prea mult timp avuseseră parte de îngăduinţă, le spuneau antrenorii lor. Se pregătiseră aşa, doar de dragul pregătirii, dar acum antrenamentul lor avea un scop şi trebuiau să fie oţeliţi şi căliţi, astfel încât, atunci când va veni vremea, să fie capabili să-şi facă datoria fără ezitare.

Schimbările din program şi tratamentul brutal al comandanților lor îi făcură pe băieţi să fie mai ataşaţi unii de alții. Niciunul dintre ei nu-l învinui pe Dave #8 pentru cele întâmplate; de fapt, ei deveniră mai protectori şi mai preocupaţi de soarta lui. Dave #7 încercă chiar să glumească pe seama situaţiei, spunându-i că fiecare dintre ei visase cândva să-l

omoare pe părintele Solomon după ce fusese atins de bastonul lui cu şocuri. Dave #14 afirmă ursuz că ordinele sunt ordine, deci făcuse ceea ce trebuia să facă. Dave #27 îi spuse că erau cu toţii o minte şi o inimă. A lui fusese doar mâna ce mânuise cuţitul care îi tăiase beregata părintelui Solomon, dar oricare dintre ei ar fi făcut acelaşi lucru. Astfel că erau cu toţii vinovaţi şi niciunul dintre ei nu era mai vinovat decât oricare altul. În plus, susţinea Dave #27, era în firea lor să ucidă.

— Ne-am născut ca să facem asta şi toată viaţa am fost antrenaţi pentru a ucide. Este leul de vină atunci când ucide mielul? Sigur că nu, fiindcă nu face decât să acţioneze conform naturii sale. Este în firea leilor să ucidă şi a mieilor să le fie pradă. Noi suntem lei, iar oamenii sunt prada noastră.

— Chiar dacă e adevărat, prada noastră este duşmanul, spuse Dave #8. Şi părintele Solomon nu era un duşman.

— Poate că el a păcătuit într-un mod despre care noi nu ştim, sugeră Dave #27. Poate a făcut ceva care ar fi periclitat succesul misiunii noastre. Ceva care să-l fi făcut la fel de periculos ca pe oricare dintre duşmanii noştri. Dar n-avem nevoie să ştim ce-a fost. Fiindcă noi, frate, suntem doar braţul şi mâna, care ascultă de o voinţă pe care nu trebuie s-o punem la îndoială.

Dave #8 nu era convins sau mângâiat de explicaţia asta. Era probabil adevărat că oricare dintre fraţii lui ar fi putut face ceea ce a făcut el; cu toate acestea, doar el fusese selectat. Generalul Peixoto îi ceruse părintelui Solomon să-l aleagă pe cel mai capabil dintre elevii lui, iar părintele Solomon îl alesese pe el. Nu pentru că părintele Solomon credea că el era cel mai bun dintre toţi băieţii, ci pentru că îşi imaginase că generalul dorea să ucidă unul dintre băieţi ca să dea o lecţie şi, din punctul de vedere al părintelui, Dave #8 era cel mai plin de defecte. Şi poate că avea dreptate, poate că el ştia un lucru pe care Dave #8 îl bănuise, deşi se străduise întreaga viaţă să-l evite. Probabil că părintele Solomon ştia că Dave #8 *era* diferit, cu toate că el încercase din răsputeri să nu fie excepţional, să arate şi să se comporte exact ca fraţii lui. Poate că părintele Solomon văzuse ceea ce se oglindea pe faţa lui Dave #8 şi de aceea îl alesese pe el dintre toţi ceilalţi, neştiind că nu alesese un om de sacrificiu, ci pe propriul lui ucigaş. Şi, astfel, el a murit,

iar Dave #8 a rămas apăsat de vina, având certitudinea crescândă că nu era cel care ar fi trebuit să fie.

Încercase tot ce i-a stat în putinţă pentru a-şi ispăşi păcatul, cufundându-se cu totul în noul program de antrenament şi educaţie. Exersa la instrucţie mai din greu şi mai mult decât oricare altul şi era primul care se arunca la podea pentru un alt rând de flotări de pedeapsă, ori de câte ori unul dintre antrenori detecta o greşeală sau o ezitare din partea lor. De asemenea, încerca să se ridice deasupra fraţilor lui în toate celelalte privinţe. Voia să dovedească faptul că nu era diferit de ei, fiind cel mai bun dintre toţi.

Apoi, într-o noapte, merse la culcare ca de obicei şi se trezi într-o altă cameră, dându-şi seama că pedeapsa pentru faptul e i este diferit şi pentru că l-a ucis pe părintele Solomon îl ajunsese în cele din urmă. Îl făcuseră să dispară.

Stătea întins într-un pat mai înalt şi mai moale decât priciul îngust pe care dormise în fiecare noapte a vieţii lui, într-o cameră mică, luminată de nişte panouri ceţoase din tavan. Încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau înlănţuite de barele laterale ale patului şi faţa îl durea. Avea o durere surdă la nas, şi-l simţea de parcă ar fi fost plin cu vată, avea o senzaţie de disconfort care îi pulsa la nivelul maxilarului şi al pomeţilor şi o mâncărime înnebunitoare şi înţepătoare pe tot scalpul.

Zăcu acolo timp îndelungat şi multă vreme nu se întâmplă nimic. Nu conta. Fusese antrenat să aştepte şi acum, că ceea ce era mai rău se întâmplase, toată neliniştea şi frica lui dispăruseră, iar el nu mai simţea decât un calm oceanic. Acum însă, deveni conştient de faptul că lumina din încăpere strălucea mai tare şi că un bărbat stătea lângă patul lui, venindu-şi încă o dată pe deplin în fire atunci când bărbatul îl întrebă dacă-l recunoaşte.

— Da, domnule. Sunteţi colonelul Arrees. Unul dintre instructorii noştri. Ne-aţi predat psihologia.

— De asemenea, am ajutat la proiectarea programului vostru de pregătire, ca să-mi ispăşesc păcatele, glumi colonelul Arrees. Felul în care aţi fost crescuţi, în care aţi fost învăţaţi, până când lucrurile… s-au schimbat.

Dave #8 îndrăzni să întrebe dacă era pedepsit şi colonelul Arrees zâmbi şi clătină din cap că nu. Era un om voinic, cu un creştet chel şi cu o faţă de om cumsecade. Era ciudat să-l vezi

în carne şi oase în loc să plutească sub viziera unui avatar. Îi răspunse:
— Te gândeşti la ceea ce s-a întâmplat cu părintele Solomon, bietul. Nu eşti sub nicio formă de condamnat pentru acel lucru. Atât tu, cât şi părintele Solomon aţi fost prinşi într-un conflict de putere, în care una dintre părţi şi-a afirmat faţă de cealaltă dreptul de a prelua controlul asupra acestui proiect. Dar nu contează cine deţine controlul, fiindcă rezultatul rămâne neschimbat. Eşti pe punctul de a-ţi începe ultima parte a antrenamentului. De acum încolo te vei antrena singur, fiindcă în cele din urmă va trebui să lucrezi singur. Şi, din cauză că foarte curând vei începe să lucrezi într-o misiune reală, am fost nevoiţi să-ți schimbă*m* fața. În definitiv, nu putem trimite spioni care să arate la fel, nu-i aşa? Că veni vorba, cum te simţi?
— Sunt bine, domnule.
— Te vei vindeca suficient de repede. Nasul ţi-a fost operat şi oasele maxilarului şi ale pometţilor ţi-au fost remodelate. Nimic serios. Chirurgie plastică minoră, toate sunt intervenţii de rutină. De acum nu te vei mai numi Numărul opt, Numărule opt. De acum înainte, numele tău va fi Ken Shintaro. Înţelegi?
— Da, domnule. Sunt Ken Shintaro.
— Ken Shintaro este identitatea ta de acoperire, preciză colonelul Arrees. Ken Shintaro, din Rainbow Bridge, de pe Callisto. O să înveţi totul despre el în partea finală a pregătirii tale. O să înveţi să trăieşti ca el şi, cel mai important, o să înveţi tot ceea ce trebuie să ştii astfel încât să poţi face lucrul pe care avem nevoie să-l faci. Treaba ta, misiunea ta – iată ceea ce te defineşte cu adevărat. Nu vei uita asta niciodată, nu-i aşa?
— Nu, domnule.

Dave #8 se întrebă în treacăt cum arăta noua lui fată, dar îşi dădu seama că n-avea importanţă. Tot ceea ce conta era că slăbiciunea pe care o depistase părintele Solomon avea să fie ascunsă acum de masca pe care i-o dăduseră.
— Ştiu că n-ai să ne dezamăgeşti, spuse colonelul Arrees şi se ridică în picioare, prevenindu-l că mai avea destule de făcut înainte să fie pregătit, dar că deocamdată trebuie să se odihnească şi să se vindece. Ajuns la uşă, colonelul se opri şi adăugă:
— Îmi imaginez că vrei să ştii unde o să pleci.
— Sunt Ken Shintaro, din Rainbow Bridge, de pe Callisto.

— Da, eşti. Dar pleci la Paris. Parisul de pe Dione.

2

Inginerii care pregătiseră cele două nave monopost izbucniră într-o furtună de aplauze când piloţii, un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în costume antigravitaţionale strâns mulate pe corp, au fost escortaţi în capsula hangarului de o mulţime de medici şi de ofiţeri. Imnurile Marii Brazilii şi ale Uniunii Europene fură intonate succesiv şi, având în vedere lipsa gravitaţiei, toţi încercară sa stea cât mai bine în poziţie drepţi. Un avatar purtând chipul preşedintei Marii Brazilii ţinu un scurt discurs înregistrat, care aminti în treacăt de marile momente ale explorărilor şi căutărilor, dar şi de firea îndărătnică a omului. Comandorul Gabriel Văduva dădu mâna cu piloţii în faţa discului cu emblema *Operaţiunea Sondare Profundă,* în vreme ce inginerii şi tehnicienii aplaudară din nou, adăugând încurajări, fluierături şi strigăte de luptă, cu un entuziasm autentic, chiar dacă era orchestrat pentru canalele de ştiri. Apoi ofiţerul de pază anunţă că nicio cameră de filmat nu mai emitea online, aşa că inginerii îşi reluară lucrul, iar medicii şi tehnicienii se strânseră în jurul piloţilor, pentru ultimele verificări de dinaintea zborului.

Cele două nave monopost J-2, ca nişte pumnale lucioase şi negre, erau aşezate unul în spatele celuilalt în suporturile lor de lansare. Inginerii mişunau în jurul lor ca nişte furnici îngrijindu-şi suratele înaripate gata să zboare din cuib, făcând verificări şi ajustări finale, ori încărcând posturile de observaţie clandestină împachetate în nişele pentru arme. Motoarele navelor monopost au fost turate la maxim, vibrând nerăbdătoare, fiecare dintre ele împroşcând aerul glacial cu ozon pocnitor şi producând zumzetul specific. Cash Baker simţi muzica familiară a navei lui, palpitându-i în sânge ca un cor celest. Un complex armonic ce se dizolva undeva imediat deasupra lui mi bemol, o împletitură provenind de la servomotoare şi volanţi, turbine şi curenţii uriaşi care circulau între magneţii supraconductori ai torului de fuziune.

Cash stătea cu picioarele depărtate într-un vestiar încastrat în perete, în timp ce un tehnician îi verifica atent

costumul de acceleraţie pentru a depista eventuale imperfecţiuni microscopice care i-ar fi putut produce escare sau hematoame. Fabricat din câteva sute de tipuri diferite de fire adezive de fulerenă semivii şi auto-adaptabile, costumul se mula atât de bine încât părea ca o a doua piele, de la tălpile lui Cash şi până în creştetul capului său ras, lăsându-i doar faţa expusă. În cele din urmă, tehnicianul îşi încheie verificarea costumului, lui Cash i se potrivi masca pe faţă şi cadrul fu ridicat, rotit de-a lungul axei longitudinale şi ghidat către suportul sistemului de menţinere a vieţii, o adâncitură mai îngustă decât un mormânt, care se căsca în spatele deschiderii nişei de echipament a navei monopost. Aruncă o privire fugară către colega pilot, Vera Flamilion Jackson, care stătea suspendată în cadrul de deasupra navei ei. Atunci conexiunea superioară deveni activă şi îşi pierdu cunoştinţa pentru o clipă, apoi îşi reveni în mediul reconfortant al navei, ale cărei comenzi fuseseră asimilate înăuntrul lui şi meniul ei de control se aşternu peste imaginea hangarului aglomerat, forfotind de oameni.

— Hai să-i dăm drumul! Spuse el.

— Sunt gata. Te aştept pe tine, îi răspunse Vera Jackson.

Comunicarea se întrerupse, iar medicii îşi începură activitatea, asigurându-se că îmbinarea alchimică dintre interfaţa de control a navei şi sistemul nervos al lui Cash era suficient de solidă şi că nu exista nicio reverberaţie şi nu se pierdea nimic; fu supus la familiara serie de teste pentru sistemul vizual, auditiv şi proprioceptiv, şi la final află că era pregătit să plece.

Intră în sistemul de menţinere a vieţii cu capul înainte, ca într-o naştere pelviană inversată. Gelul inteligent curgea în jurul lui. Sistemul de menţinere a vieţii conectă tuburile care furnizau aer, apă şi lichid hrănitor şi furtunul care elimina reziduurile. O apăsare prelungă îl cuprinse de la cap şi până la degetele picioarelor şi, după aceea, fu acoperit pe de-a întregul cu un strat subţire de gel, iar comenzile navei deveniră una cu simţurile lui, oferindu-i o perspectivă de trei sute şaizeci de grade asupra ultimelor pregătiri ale celor care munceau în hangar. Nişele de echipament fură închise, aripile pliate şi retrase ca într-un exerciţiu de origami, iar nava se cufundă mai mult în suportul ei, cuprinsă uşor în vid.

Cash nu-şi mai simţea deloc corpul. Era doar o grămadă de carne în conserva sigilată a sistemului de menţinere a vieţii, sedată cu relaxanţi musculari, hrănită cu un lichid care picura, cu sângele trecându-i printr-o serie de filtre în scopul eliminării reziduurilor; ritmul respiraţiei, cardiac şi metabolic îi erau controlate de un pupitru conectat la sistemul lui nervos autonom. Singura funcţie a corpului era să-i susțină creierul. Mintea. Şi, din punctul lui de vedere, nu el era cel care sălăşluia în acel moment în craniul lui. Devenise una cu nava lui, sistemul nervos i se întrețesuse cu circuitele ei şi i se extinsese în fiecare parte a ei, simţurile ei erau ale lui.

Lansarea fu o mică mângâiere drăgăstoasă din partea catapultei electromagnetice a suportului, o tuse scurtă a jeturilor de poziţie. Apoi Cash rămase în urma navei monopost a Verei Jackson, amândoi rotindu-se în jurul marginii globului plin de cratere al lui Mimas, care se curba dintr-odată. Semicercul gros al lui Saturn răsărea, părând suficient de aproape pentru a fi atins. Inelele lui, văzute din dreptul marginii, erau ca o linie neagră ce întretăia centurile ecuatoriale cu tonuri delicate de caramel şi piersică şi arunca o umbră canelată ca o urmă de pneu deasupra centurilor turcoaz şi bleu palid din emisfera nordică.

Urmă un alt tremur, în timp ce nava monopost îşi ajustă poziţia. Cash privi numărătoarea inversă care se îndrepta în scădere spre zero, strigă „Geronimo!” şi aprinse motorul principal, o ardere puternică şi prelungă care avea să-l propulseze spre Saturn şi în istorie.

Cele două nave monopost coborâră prin planul sistemului de inele, pe o distanţă puţin mai mică decât jumătatea celei dintre Pământ şi Lună. Alunecând la doar o sută de kilometri deasupra latului şi strălucitorului arc al inelului A şi a fâşiei excentrice a Inelului lui Huygens, avântându-se prin lumina soarelui, traversând golul amplu al Diviziunii lui Cassini, trecând pe deasupra opacei şi complicatei fâşii a inelului B, unde inelele mici de pietricele îngheţate, luminate din spate de soare şi separate de despărţituri subţiri, se diminuau treptat în întuneric într-o parte, în timp ce în cealaltă păreau să se ridice şi să conveargă într-un arc ce se îngusta sau într-un pod ce înconjura ceţosul semicerc al lui Saturn. Toată acea splendoare era creată

din resturile unui satelit sfârtecat în urmă cu milioane de ani, mărunţit fin şi cernut, apoi iarăşi mărunţit de gravitaţie şi de simplele legi ale mecanicii newtoniene.

În vreme ce Cash Baker şi Vera Jackson treceau de-a curmezişul centurilor înguste şi estompate ale inelelor şi ineluşelor interioare, controlorul de misiune le transmise o scurtă cascadă de date încriptate, din care se descărcă imaginea optică a unei nave aflate la cincisprezece mii de kilometri în urma lor, dar care venea repede din urmă – o pată ştearsă plutind pe suliţa luminoasă a unui foc de fuziune care ardea ca o stea nomadă pe partea întunecată a lui Saturn. O bară laterală o identifica drept o navetă, SV *Trasee Fericite,* înregistrată pe numele unui colectiv ce acţiona în afara Parisului de pe Dione; o alta îi prezenta traiectoria orbitală ca provenind de pe Atlas, un satelit mărunt din marginea exterioară a inelului A.

— Când aţi pornit, Atlas se afla pe partea îndepărtată a lui Saturn, le spuse controlorul de misiune. Credem că nava a fost parcată acolo – probabil că a fost lansată odată cu voi. Se pare că a efectuat aprindea iniţială cât timp era ascunsă încă în spatele lui Saturn. A trecut de-a curmezişul inelelor şi am descoperit-o doar când a făcut o nouă aprindere.

— Din ce spui tu, pare să ne fi aşteptat, observă Vera Jackson.

— E posibil. Datele despre misiunea voastră sunt informaţii publice.

— Comunică? Se interesă Vera.

— Nu am reuşit să contactăm nava. Potrivit discuţiilor din reţeaua sistemului, are echipaj format din Fantome.

— O navă-fantomă? Întrebă Cash.

— Tu nu citeşti niciodată informările? Îl apostrofă Vera. Fantomele sunt un fel de bandă sau de sectă ai cărei membri se cred ghidaţi de sinele lor viitor.

Ea era cu zece ani mai mare decât Cash, rece ca gheaţa şi teribil de competentă. Când ea şi ceilalţi doi piloţi europeni s-au alăturat escadrilei de nave monopost, Bo Nash făcuse pariuri pe tema cine avea să i-o tragă cel dintâi, iar Cash îi spusese că era mai mult o chestiune de cui avea *ea* să i-o tragă mai întâi. Aparenţa ei dură nu te îndemna deloc s-o simpatizezi sau să te apropii de ea, dar Cash o respecta cu siguranţă, ca între piloţi.

— Au în mod sigur legături cu guvernul din Paris, îi informă controlorul de misiune. Chiar acum îi trimitem primarului câteva întrebări dificile.
— Verificaţi-i semnalul luminos, sugeră Vera.
Ea îl detectase pe scanerul de bandă largă, îl trecuse prin trei filtre tot mai riguroase pentru a-l verifica împotriva viruşilor şi îl copiase pentru Cash şi controlorul de misiune. Un cerc galben cu două puncte şi o linie curbă alcătuind simbolul unei feţe fericite şi o lozincă ce pâlpâia deasupra ei. „Avem intenţii paşnice în privinţa tuturor oamenilor”, urmat jur-împrejur de „Toate aceste lumi ne aparţin”.
— Foarte drăguţ, zise Cash.
— Nu vă îngrijoraţi din cauza lor, spuse controlorul de misiune. Vor trece prin apropierea voastră, dar nu vă pot urma jos, spre Saturn. Nava lor este construită strict pentru navigaţie în vid. Veţi scăpa de ea de îndată ce veţi atinge marginea atmosferei. Părerea noastră este că vor să transmită un mesaj politic. E doar un zbor în zonă. O acrobaţie. Aşa că, dacă încearcă să ia legătura cu voi prin radio sau prin bandă laser, ignoraţi-i, dar deviaţi mesajul direct către mine. Nu răspundeţi. Nu le oferiţi nimic de care să se poată folosi. E clar? Acum, să trecem la ultimele verificări.
Cele două nave monopost se mişcau deja pe partea întunecată a lui Saturn. Cea mai mare parte a gigantului de gaz, acum neagră, eclipsa jumătate din cer. Arcul inelelor licărea mult deasupra. Se lumina de zi rapid. Cash şi Vera parcurgeau lista de verificări, testau sistemele de ghidare şi control, făceau microscopice modificări de poziţionare. Dacă nu obţineau un foarte precis profil de intrare, ar fi putut fie să iasă din atmosferă, fie sa coboare prea abrupt şi rapid şi să fie incineraţi.
În tot acest timp, Cash rămase cu un ochi la navetă. Îşi încheiase secvenţa de ardere şi se apropia; dacă şi-ar fi menţinut cursul şi viteza actuală, ar fi trecut de ei la o distanţă de mai puţin de o sută de kilometri, exact când ei s-ar fi aflat la marginea superioară a atmosferei lui Saturn. Desigur, Cash şi Vera şi-ar fi putut porni motoarele, lăsând rapid naveta în urmă, dar ar fi ratat şi fereastra critică pentru intrarea în siguranţă în atmosferă şi ar fi fost nevoiţi să-şi anuleze misiunea. Aşa că tot ceea ce puteau face era să-şi menţină cursul şi să continue să-l

urmărească pe băgăreţ în timp ce îşi încheiau manevrele pentru apropierea de ţinta finală.

În faţă, micul disc al soarelui lumina marginea mai apropiată a curbei uluitoare a gigantului de gaz, un pod de lumină perlată lăţindu-se cu rapiditate într-un semicerc la care începeau să se distingă detaliile unei vaste formaţiuni noroase. Cele două nave monopost erau îndreptate către un oval palid, aflat între două benzi de latitudine situate la nord de ecuator – una dintre furtunile cu viaţă lungă care, ancorate deasupra unui punct fierbinte din profunzimea atmosferei Saturn, îndepărtase o parte dintre norii care formau un strat gros, lăsând o porţiune liberă. Detaliile ieşeau brusc la iveală din noianul de nori pe măsură ce perechea de nave cobora spre ei, valuri şi vălurele apărând de-a lungul hotarului dintre benzi, ornamente complicate formate prin angrenarea curenţilor de atmosferă contrari. Cash putu vedea şi structurile dintre centuri – vaste spaţii goale şi aglomerări de nori. Observă toate acestea trecând în goană pe sub cele două nave monopost, când naveta le prinse din urmă, trecând razant pe lângă ele prin stratul superior al atmosferei, înainte de ieşi dincolo de Saturn. Cash întrezări o lumină pe când trecea pe lângă el, opri înregistrarea video şi derulă înapoi pentru a vedea imaginile surprinse anterior; observă că din navetă dăduseră drumul unei capsule cu scuturi termice, legată cu o pereche de retropropulsoare cu combustibil solid.

Era prea târziu să mai facă ceva în privinţa ei. Ajunsese deja cu nava acolo unde începeau turbulenţele. Vibraţii subtile, clătinări scurte şi bruşte în timp ce jeturile de poziţie se aprinseră pentru a menţine stabilă nava monopost. Călătorea cu viteză supersonică. Fâşii de nori alergau, jos, departe, şi un vaier asurzitor începu să se audă tot mai tare şi mai ascuţit, în timp ce o strălucire palidă se lumină până la incandescenţa unui furnal pe măsură ce frecarea transforma energia cinetică a mişcării orbitale în căldură. Undele de şoc din hidrogenul ionizat şi fierbinte formară o crustă stabilă în care licăreau scurgerile irizate ale fluxurilor de plasmă, undele de şoc convergând în spatele navei monopost către un punct asemenea unui diamant incandescent. Decelerarea crescu în mod constant: *5 g,* apoi zece, ajungând pentru scurt timp la un maxim cu puţin peste cincisprezece. Spectacolul de lumină păli încet. Cash extinse

aripile navei monopost. Atmosfera era destul de densă acum pentru a menţine orientarea folosind suprafeţele de control aerodinamic în locul jeturilor de poziţie. Cash cădea liber prin vastele ceruri ale lui Saturn, în unghi abrupt, făcând uşoare viraje în S pentru a mai tăia din viteza excesivă. Se uită fix la nava monopost a Verei Jackson, care cădea în faţa lui, la vreo cincizeci de kilometri spre est şi nu reuşi să vadă nici urmă din capsula abandonată de naveta; trimise o verificare a stării navei către controlorul de misiune şi confirmă receptarea felicitărilor trimise de comandantul misiunii.

— La semnul meu, spuse Vera şi numără descrescător de la zece.

La zero, Cash îşi desfăşură paraşutele de frânare şi urmară o bufnitură şi o impresionantă răsucire ca de tirbuşon, când paraşutele îl balansară şi-i întrerupseră înaintarea, apoi căzu cu vârful în jos prin imensul ocean limpede de hidrogen şi heliu, cu puţin sub o sută de kilometri pe oră, într-un curent dominant de aer care-l purta spre est cu o viteză de cinci ori mai mare decât cea de cădere. În circa zece ore, dacă ar fi continuat să cadă cu viteza actuală, ar fi ajuns la marginea graniţei amorfe dintre atmosfera gazoasă şi oceanul adânc de hidrogen metalic fierbinte care se întindea sub ea, deşi cu mult mai înainte de acel moment nava monopost ar fi fost sfărâmată de presiunile uriaşe şi făcută scrum de temperaturile imense. Nici măcar aşa, sondele-robot cu scuturi puternice nu au reuşit niciodată să pătrundă la mai mult de jumătate din profunzimea fazei gazoase a atmosferei lui Saturn. Cele două nave monopost ar mai fi urmat să cadă doar trei ore, traversând zona de apă în stare lichidă înainte de a-şi aprinde motoarele şi a pleca.

Dacă totul mergea bine, urmau să treacă prin apropierea ţintei lor. Şi chiar dacă ar fi ratat-o, pachetele pe care plănuiau să le lanseze conţineau drone autonome care se puteau lăsa purtate de vânturile lui Saturn timp de mai multe luni, câtă vreme căutau şi depistau şi alte anomalii.

Între timp, Cash avu câteva clipe în care să se bucure de extraordinara panoramă ce se desfăşura în jurul lui. Era dimineaţa devreme. Cerul era indigo intens şi aparent infinit, soarele, un mic disc aplatizat ce strălucea la orizontul ceţos, în mijlocul unor scoici concentrice de lumină sângerie care se ridica către zenit. În orice direcţie, atmosfera cristalină de

hidrogen se întindea pe mii de kilometri, întreruptă doar de câteva şomoioage de nori formate din amoniac îngheţat, arătând ca orice nori cirus obişnuiţi pe care lumina dimineţii lăsa pete roz. Se simţi ca un rege al acestei mari lumi, un împărat al aerului, şi-i spuse Verei că acel loc era categoric făcut pentru zbor.

— Te-am auzit, răspunse Vera. Uită-te la furtună. Suntem exact în turbionul ei.

Mai jos, la jumătatea drumului către orizontul estic, un ocean cremos de nori se despica în jurul marelui ochi oval al furtunii. Cu arce de nori întrerupte şi zone cu atmosferă limpede în jurul lui, semăna mult cu un uragan de pe Pământ. De fapt, totul părea neliniştitor de familiar. Cerul albastru, norii albi, soarele dobândind o tentă aurie pe măsură ce se ridica deasupra orizontului. Făcu un efort ca să-şi aducă aminte că distanţa până la orizont o depăşea pe aceea de pe Pământ de peste zece ori. Că furtuna avea o întindere de două sute de kilometri. Că cerul însemna hidrogen şi heliu cu o adâncime de o mie de kilometri, cu straturi de nori de amoniac îngheţat deasupra şi punţi de sulfhidrat de amoniu, apă îngheţată bogată în amoniac şi nori cu picături de apă dedesubt, învârtindu-se la nesfârşit în jurul acestei lumi imense.

Cash şi Vera se repeziră pieziş către furtuna mare cât un continent. Pe paraşuta Verei era imprimat steagul Uniunii Europene. Un dreptunghi de un albastru viu, o apariţie străină pe fundalul cremos şi tăcut al formaţiunii de nori de care se apropiau cu repeziciune. Vera recepţionă un semnal precis localizat de la radarul de profunzime, prea îndepărtat încât să ofere vreun detaliu, dar exact de unde ar fi trebuit să fie ţinta lor. Câteva clipe mai târziu, Cash recepţionă un alt semnal, la vreo cinci sute kilometri faţă de pupa. Două mici ecouri. Sistemul de ghidare al navei monopost marcă cele două pete cu vectori. Se mişcau mai rapid decât vântul predominant şi se mişcau sub comandă, prinzând din urmă navele monopost.

— Şi noi le-am observat, confirmă controlorul de misiune. Rămâneţi pe recepţie pentru instrucţiuni.

Vera transmise o imagine mult mărită şi neclară a unei drone care se deplasa având dedesubt un rezervor propulsor. Lui Cash îi aminti de fotografia unei străvechi navete spaţiale pe care o văzuse cândva într-un text istoric. Controlorul de misiune

reveni, le spuse să se ţină de programul misiunii şi-i informă că un protest oficial fusese înaintat guvernului din Paris, de pe Dione.
— Imaginează-ţi cat de recunoscători suntem, îl ironiză Cash şi propuse ca ei să aştepte până când dronele vor ajunge aproape şi atunci să-şi aprindă motoarele şi să-i ardă pe nenorociţi până nu mai rămânea nici urmă de ei pe cer.
— Ar trebui să renunţăm la paraşute mai întâi, îi aminti Vera. Şi asta ar însemna că nu ne-am putea încheia misiunea.
— Aşa că mai bine să stăm aici şi să sperăm că dronele astea sunt turişti, aşa cum ne prefacem că sunt, se burzului Cash. Nu prea cred.
— De fapt, chiar avem nevoie ca voi să vă menţineţi pe poziţii, sugeră controlorul de misiune şi le spuse că toţi lucrau din greu pentru a găsi soluţii viabile pentru o varietate de scenarii.
— Să stăm aici pur şi simplu să-i lăsăm să facă prima mişcare? Întrebă Cash. Glumeşti, probabil.
— Ai auzit ce-a zis, interveni Vera. Rămânem pe poziţii.

Cash accesă subsistemul de navigaţie al navei lui şi începu să-şi facă propriile calcule. Dronele continuau să se apropie şi cele două nave monopost se îndreptau în cădere către marginea masei atmosferice afectate acum de furtună, dincolo de un arhipelag de nori în formă de pană, care aveau o înălţime de aproximativ zece kilometri de la vârfurile lor albe şi pufoase şi până la rădăcinile lor îndepărtate şi întunecate. Urmă o scurtă turbulenţă zgâlţâitoare când Cash trecu printr-un groaznic curent ascendent înainte de a-şi fixa cursul pe un curent stabil care circula de la est spre nord, în sensul de mers al acelor de ceas, în jurul marginii exterioare a furtunii. Câţiva nori întunecaţi, având forma de nicovală a norilor de tunet de pe Pământ, alunecară în faţă, prinşi de un curent ceva mai rapid.

Temperatura mediului înconjurător era de -10° Celsius şi creştea constant. Şi presiunea creştea, atingând deja peste de patru atmosfere. Atmosfera limpede se prelungea în jos, până la o ceaţă roşiatică de deasupra unui plafon de nori întunecaţi, la mai mult de o sută de kilometri dedesubt. Ţinta era la mai puţin de o mie de kilometri depărtare, imaginea de pe radarul lui începuse deja să distingă două semnale separate. Cerul de deasupra era aproape la fel cu cerul albastru de vară de pe

Pământ, iar micul soare grăbit era cu mult mai sus: ziua dura pe Saturn doar cinci ore.

Navele monopost coborâră sub nivelul bazei norilor-pană și continuau să cadă spre suprafaţa roşu-cafenie. Încetinind acum, fiindcă paraşutele lucrau mai eficient pe măsură pe presiunea atmosferică se mărea, dar continuând să cadă. În mai puţin de treizeci de minute urmau să ajungă mai jos de ţintă; o oră după aceea ar fi coborât cu câţiva kilometri sub vârful plafonului de nori de dedesubt, doborând recordul de coborâre stabilit de echipajele cu om la bord. Ar fi putut să-şi arunce paraşutele, să-şi aprindă motoarele şi să zboare imediat de acolo. Cash abia aştepta partea aceea cu zburatul. Dar cele două drone ale exteriorilor se apropiau mai mult acum, suficient de mult încât să se poată observa că fiecare dintre ele avea ca obiectiv una dintre navele monopost.

Cash deschise comunicarea laser între nave şi explică modul în care ar fi putut să scape şi totuşi să realizeze joncţiunea.

— Nu avem destul combustibil, zise Vera.

— Nu vom putea să batem recordul, spuse Cash, dar vom fi în stare să dăm drumul pachetelor, să trecem dincolo de ţintă şi să ne întoarcem pe un soi de orbită. *Gloria Gaiei* va trebui să vină să ne recupereze.

— Dar, în timp ce vom aştepta, vom fi ţinte fixe pentru oricare dintre exteriori care ar vrea să tragă în noi.

— Suntem deja ţinte fixe, îi reaminti Cash.

După o clipă de linişte, Vera spuse:

— Va trebui să ne punem de acord cu controlorul de misiune.

— Nu cred că avem timp, spuse Cash. Aceasta este o situaţie de luptă. Ceea ce înseamnă că, în calitate de comandant al misiunii, tu decizi.

El urmărea drona care-i luase nava în obiectiv. Avea o formă ce semăna puţin cu un calmar, cu o carapace neagră pe care era gravat un craniu alb rânjind deasupra a două oase albe încrucişate, cu cinci tentacule boante ieşind de sub un ciorchine de senzori acoperit. Avu o imagine clară a acelor tentacule înfăşurate în jurul carcasei navei lui, într-o îmbrăţişare cumplită…

— Hai s-o facem, propuse Vera. Conectează-te, eu apăs butonul. Altfel, s-ar putea să ne împrăştiem în bucăţele prin tot cerul.

— Ai comanda, spuse Cash şi îi cedă ei controlul navei. Vera începu să numere descrescător de la zece şi Cash văzu drona detaşându-se de motorul ei auxiliar, observă scânteia de la motorul ei şi-i spuse Verei să acţioneze imediat.

O făcu prompt.

Nava monopost a lui Cash reacţionă violent când paraşuta se detaşă şi fu purtată ca o frunză. Pentru scurt timp se află în cădere liberă. Drona trecu în zbor foarte aproape, cu jeturile de poziţie pâlpâind în timp ce încerca să menţină contactul, apoi motorul cu fuziune al navei monopost se aprinse, cu pocnetul lui dublu caracteristic, şi nava ţâşni în jos, cu vârful stabilizându-i-se treptat, în timp ce, după aceeaşi manevră, nava Verei se smuci drept înainte.

Propriul lui aparat de zbor vibră anormal atunci când trecu de bariera sunetului, dar apoi îşi recăpătă controlul. Zbura, arzând combustibil preţios în timp ce se ţinea după Vera, amândoi desenând dâre din cristale de gheată prin aerul limpede când plonjară spre est, accelerând prin atmosfera tot mai densă. Ţinta era drept înainte, descompunându-se pe radar n două semnale distincte. Un semnal spectral, în formă de vârf ascuţit, o mulţime de dreptunghiuri ce emiteau semnale puternice înconjurate de altele, mai estompate.

— Aruncă pachetele, strigă Vera, iar Cash declanşă secvenţa, simţind vibraţia când cilindrii negri ţâşniră liber de-o parte şi de alta, căzând în ordine inversă, deschizând paraşute, sărind şi dispărând în cerul imens.

Acum erau aproape deasupra ţintei. Cash zări siluetele micşorate ale unor dreptunghiuri ce se profilau pe curba albă şi imensă a furtunii; chiar atunci, nava Verei începu să se smucească şi el o urmă, continuând să câştige în viteză, răsucindu-se în sus, hurducându-se printre mase de vânturi de travers. Plafonul de nori de sub el se aplatiză în timp se ridica deasupra lui, devenind bidimensional, benzi tot mai întunecate ieşind la iveală de-o parte şi de alta. Cerul se întunecă înaintea lui, devenind, din albastru, indigo şi apoi negru. Apărură câteva stele strălucitoare. Era cam ca atunci când zbura pe Pământ, deşi se deplasa mai rapid decât cu orice alt aparat cu care zburase în atmosfera Pământului, şi încă mai accelera…

Cash chiui şi execută un tonou. Sclipirea soarelui dispăru în spatele siluetei masive a planetei, noaptea inundă

formaţiunile de nori de dedesubt şi peste tot apărură stele, împreună cu doi sateliţi aşezaţi unul deasupra altuia, drept înainte, în vreme ce navele monopost părăsiră marginea exterioară a atmosferei, atinseră viteza de treizeci şi şase de kilometri pe secundă, caracteristică desprinderii din gravitaţie, şi Continuară să accelereze timp de mai mult de cinci minute, până când rezervoarele lor se goliră aproape complet.

Se aflau pe orbită, urmând o elipsă lungă care avea să-i poarte în jurul lui Saturn o dată la fiecare două ore. După ce motoarele cu fuziune fură oprite, Vera îl contactă pe controlorul de misiune şi îi relată tot ceea ce se întâmplase. Comandantul Văduva intră online şi le spuse că au procedat bine, dar că trebuie să rămână în alertă până când aveau să fie recuperaţi. Ceea ce însemna că, la orice încercare de abordare a unei nave a exteriorilor, ei ar fi trebuit mai degrabă să se arunce în aer decât să se lase capturați sau să devină trofee de război. Începură să transmită date cifrate – orice, de la rapoarte de stare, secundă cu secundă, din timpul misiunii, şi până la imaginile optice şi de radar ale ţintei. Urmă o oră nesfârşita de verificări şi actualizări. Ofiţerul de pază le derulă un scurt film cu primarul Parisului, de pe Dione, dând o declaraţie seacă prin care refuza să-şi asume vreo responsabilitate pentru acţiunile câtorva indivizi exaltaţi, şi le spuse lui Cash şi Verei că în acele momente făceau declaraţii foarte serioase la nivel diplomatic.

— Ştiu ce fel de declaraţii aş vrea eu să fac, spuse Vera. Dacă tu şi cu mine, Cash, am fi în aceeaşi încăpere cu aceste Fantome, le-am zice noi câte ceva despre exaltare.

— Te-am auzit, spuse Cash.

Fusese destul de amuzant să dea nas în nas cu Fantomele, chiar dacă întâlnirea se încheiase cu un fel de remiză. Dar era hotărât ca data viitoare să iasă câştigător.

3

Vaci de munte, nu mai mari decât câinii Saint Bernard, miniaturi perfecte cu blănuri mițoase, castanii şi coarne îndoite, priveau în sus rumegând în timp ce Newton Jones apăru pe pajiştea întinsă. Câteva se dădură agale din calea lui; restul stătură pe loc şi, mişcându-şi fălcile în lateral în timp ce

rumegau, îl priviră pe Newt cum înainta în salturi către cei patru oameni care stăteau în jurul strălucirii de şemineu a spaţiului memo, amplasat sub un mare castan, un răzleţit al centurii înguste de pădure care înconjura zona exterioară a habitatului grădinii clanului Jones-Truex-Bakaleinikoff. Se aşeză lângă Macy Minnot şi spuse:
— Fregata de război a recuperat cele două nave monopost. Se îndreaptă înapoi spre Mimas.
— Să sperăm că este sfârşitul acestei afaceri tâmpite, zise Pete Bakaleinikoff.
— Totul a decurs perfect, comentă Newt. Fantomele le-au arătat brazilienilor că nu pot merge unde vor fără a fi contestaţi. I-au speriat şi le-au curăţat şi aşa-zisele pachete ştiinţifice pe care le-au lăsat în urmă.
— Comportamentul de primate neevoluate nu este ceva cu care să te mândreşti, comentă Pete Bakaleinikoff.
— A fost o cascadorie prostească, susţinu Junko Asai.
— Acum, că s-a sfârşit, ar trebui să ne străduim să uităm de ea, propuse Jumpei Asai.

Soţul şi soţia se sprijineau unul de celălalt cu familiaritate tandră, îmbrăcaţi aidoma, în tunici albe fără guler şi pantaloni albi. Jumpei purta un ruj de culoarea prunei şi mai multe coliere din mărgele; Junko îşi tunsese cu atenţie o fâşie de barbă albă sub buza inferioară şi avea multe inele pe degete. Erau căsătoriţi de aproape cincizeci de ani, aveau şase copii, cincisprezece nepoţi şi patru strănepoţi, o fecunditate firească pe care Macy, venind dintr-o ţară unde doar cei bogaţi, câştigătorii la loterie şi delincvenţii aveau mai mult de un copil, o găsea uimitoare. Tot ei erau şi cei mai inteligenţi oameni pe care îi cunoscuse vreodată. În parteneriat cu Pete Bakaleinikoff, ei administrau un sistem de telescoape optice înşirate de-a lungul a mai bine de douăzeci de mii de kilometri, care stăteau pe o orbită stabilă în jurul punctului troian[35] de pe traseul lui

[35] Asteroizii, sateliţii sau planetele minore de tip troian se află pe orbita unei planete în jurul punctelor Lagrange determinate de Soare şi de respectiva planetă şi evoluează concomitent cu planeta. Cei mai cunoscuţi sunt *troienii, grecii* şi *familia Hilda* care ţin de Jupiter, dar Marte şi Neptun au la rândul lor troieni. în prezent, Saturn nu are troieni pe orbită în punctele Lagrange, ci are doi sateliţi, Tethys şi Dione, care la rândul lor au doi sateliţi

Saturn. Junko şi Jumpei au proiectat elementele sistemului de telescoape şi IA care îi coordonează funcţionarea; Pete Bakaleinikoff a subscris la costurile sistemului şi a supervizat analiza datelor pe care acesta le aduna. În ultimii cinci ani se ocupaseră de studierea Tierrei, o planetă stâncoasă de tip terestru, cu un diametru de 1,5 ori mai mare decât al Pământului, care orbita în zona viabilă a stelei Delta Pavonis, cartografiindu-i unicul continent, întinsele calote glaciare şi satelitul de mărimea lui Marte. Pe Tierra exista viaţă: în atmosfera ei se găseau oxigen, vapori de apă şi metan şi existau schimbări sezoniere de culoare de-a lungul liniei ţărmurilor supercontinentului. În prezent, cea mai bună rezoluţie a sistemului de telescoape oferea circa o sută de kilometri la un singur pixel, dar proprietarii lui îşi perfecţionau şi-şi ajustau în continuare instrumentele şi programele analitice.

Newt zbura în misiuni care întreţineau şi actualizau sistemul; Macy ajunsese să se implice prin intermediul lui Pete Bakaleinikoff, unchiul lui Newt. Pete era interesat şi de ecosistemele închise de lungă durată, de genul celor care ar fi necesare pe o navă spaţială folosită de mai multe generaţii şi care ar fi avut nevoie de două sau trei sute de ani pentru a-şi încheia călătoria; o navă pe care totul ar fi trebuit să fie continuu reciclat, cu o eficienţă cât mai aproape cu putinţă de sută la sută. Era genul de problemă care însemna o simplă rutină pentru Macy, iar Pete îi solicită ajutorul în construirea şi derularea unei varietăţi de sisteme experimentale robuste.

Macy era fascinată şi amuzată de acumularea entuziastă de date fără sens a celor trei. Tierra nu era prima exoplanetă de tip terestru care fusese descoperită; nu era nici măcar a zecea. Şi chiar dacă echipa telescopului şi-ar fi putut perfecţiona instrumentele încât să distingă mai mult decât pete ceţoase care ar fi putut sau nu să fie echivalentul Tierran al lacurilor, pădurilor, păşunilor şi deşerturilor, era improbabil ca cineva să fi putut vizita vreodată acea planetă în timpul vieţii. În cel mai bun caz puteau spera la un viitor zbor de survol al unei microsonde, însă chiar şi în cazul în care ar fi fost construită una, cu nişte costuri şi eforturi de neimaginat, ea n-ar fi ajuns la Delta Pavonis mai devreme de cincizeci de ani, pe puţin. Totuşi, Macy se simțea adesea scuturată de un fior de netăgăduit când studia

---

de tip troian.

imaginile lumilor îndepărtate, iar munca ei în domeniul ecosistemelor cu ciclu închis era pe punctul de a-i oferi prima creştere serioasă a nivelului ei de *kudos.* Împreună cu Pete Bakaleinikoff, Junko şi Jumpei Asai, ea avea să participe la o conferinţă privind cercetarea exoplanetelor şi a zborurilor interstelare. Newt întrerupsese o discuţie despre cea mai bună modalitate de a-şi prezenta datele, adresându-i-se lui Junko:

— N-ar trebui să uităm de ea, ci să ne folosim de ea. În definitiv, ei sunt încă aici. N-au plecat. Nava lor de război se întoarce chiar acum spre orbita lui Mimas şi alte nave sunt pe drum. Nu putem să ne prefacem că prezenţa lor nu contează, că putem continua ca şi cum ei n-ar exista. Nici nu se pune problema să-i ignorăm.

— Este o situaţie serioasă, spuse Pete. Iar o cascadorie ca aceasta, echivalentă cu a ne bate cu pumnii în piept ca gorilele, huiduind şi urlând, nu este pentru mine o modalitate raţională de a ne ocupa de problemă.

— Şi ce dacă *a fost* ca o cascadorie? Întrebă Newt.

Când era agitat dintr-o anumită cauză, o îmbujorare delicată se strecura în obrajii lui şi gesturile îi deveneau necontrolate. Acum roşea şi îşi rotea mâinile ca şi cum ar fi încercat sa facă să apară ceva din aer prin simpla forţă a voinţei.

— Trebuie să admiteți că a făcut ceva util. A stabilit o limită. Le-a spus brazilienilor că nu se pot învârti aiurea fără a fi pedepsiţi. Că nu pot face ceea ce vor. Că există oameni pregătiţi să le ţină piept.

— Nu prea este un secret că mulţi dintre noi sunt împotriva prezenţei lor, afirmă Junko.

— Deşi cei mai mulţi ar prefera să discute cu ei într-un mod raţional, în loc să li se opună, sublinie Jumpei.

— A fost o manevră energică, continuă Newt, cu entuziasmul neştirbit. Brazilienii trebuie să fi observat acest lucru. Ei îşi dau acum seama că, deşi nu avem nici nave mari şi nici tehnologia celui mai recent motor cu fuziune, ştim cu siguranţă câte ceva despre zbor.

— Prin „noi” sper că te referi la exteriori în sensul general, observă Pete. Sper că nu ai de gând să-ţi asumi ceva din toate astea.

Newt râse.

— Eşti îngrijorat că aş fi putut fi implicat în vreun fel? N-am fost implicat.
— Mă bucur s-o aud.
— A fost misiunea Fantomelor de la un capăt la celălalt. Dacă eu aş fi avut însărcinarea aceasta, spuse Newt, m-aş fi asigurat că am un sprijin. N-aş fi ratat ocazia de a revendica navele monopost ca pradă de război, după ce au rămas fără combustibil.
— Din fericire, trebuie să le explicăm brazilienilor doar de ce au fost bâzâiţi de o gaşcă de puşti care cred că ascultă de instrucţiunile primite de la şinele lor viitor, constată Pete.
— Cel puţin ei au făcut ceva, zise Newt.
— Da, sigur, replică Pete. Au huiduit şi au urlat. Au ameninţat o misiune ştiinţifică paşnică.
— Ajută-mă, o rugă Newt pe Macy. *Tu* ar trebui să fii fericită că cineva le-a arătat tipilor ăstora despre ce e vorba.
— Chiar vrei părerea mea? Se interesă Macy.
— Tocmai ţi-am cerut-o.
— Săptămâna trecută mi-ai spus că părerea mea nu conta, pentru că nu am trăit aici suficient de mult cât să înţeleg cum merg cu adevărat lucrurile.
— Am spus eu asta?
— Alte cuvinte cu acelaşi sens.
— Ei bine, sunt sigur e i trebuie să ştii dacă de-acum încolo brazilienii ar trebui să-şi vadă lungul nasului sau nu.
— Brazilienii şi europenii, îl corectă Macy. Este o expediţie comună.

Newt ridică din umeri.

— Sunt şi; ură că vor avea aceeaşi părere ca mine asupra acestei probleme. Anume că a fost o cascadorie prostească, care nu prezenta nicio ameninţare reală pentru ei, spuse Macy.
— Nicio ameninţare reală? De aceea şi-au întors navele monopost cozile şi au fugit?
— Poate că n-au fugit. Sau poate că doar au scăpat dintr-o ambuscadă, fără a trage un foc. Au reacţionat într-un mod paşnic şi raţional.

Newt se uită lung la ea, apoi îşi clătină încet capul.

— Aceia sunt oamenii care cândva, demult, au încercat să te ucidă. Şi tu le ţii partea?
— Mi-ai cerut părerea, îl lămuri Macy. Ţi-am spus-o.

— Tu crezi că ar trebui să-i lăsăm să cutreiere prin sistemul solar cum vor, făcând tot ce le trece prin cap?
— Aceasta este o altă întrebare. Vrei părerea mea şi în cazul ei? Eu cred că nu putem nici măcar să-i *rugăm* să nu se mai vânture prin zonă. Le putem spune că au nevoie de permisiunea noastră pentru a intra pe orbita din jurul Dionei sau pentru a asoliza aici. Acelaşi lucru li s-ar cere dacă ar vrea să asolizeze oriunde există oameni. Dar, din câte înţeleg eu, nimeni nu are dreptul de a-i spune nimănui unde poate sau nu să meargă, oriunde altundeva în sistem.
— De fapt, Fantomele au încălcat regula liberei treceri atunci când au pus în pericol navele braziliene zburând prea aproape de ele, preciză Junko.
— Ceea ce le pune pe Fantome la răi şi pe brazilieni la buni, îl completă Jumpei. N-a ajutat la nimic.
— Observ că sunt în minoritate, constată Newt, fără să pară însă nemulţumit de idee. Ei bine, poate că toate acestea se vor schimba în curând. Mai sunt câteva veşti pe care am venit să vi le aduc, deoarece văd că nu sunteţi conectaţi la reţea, ci cu gândul la ştiinţă. Una este că Marisa Bassi va veni în vizită poimâine. El va discuta despre reacţia celor de pe Dione la sosirea de noi nave de pe Pământ.
— Dacă speră să găsească sprijin, atunci caută într-un loc greşit, comentă Pete.
— Parisul poate face cum doreşte. Este dreptul lui. Dar noi am căzut de acord să menţinem o poziţie de neutralitate. Iar acesta este dreptul nostru.
— Trebuie să vă spun şi celălalt lucru, continuă Newt. Unii cred că n-ar mai trebui să rămânem neutri, dat fiind că situaţia se va schimba de îndată ce vor sosi noile nave. Consideră că ar trebui să luăm în calcul sprijinirea Parisului. Au făcut o petiţie pentru un sondaj – şi au strâns destule semnături pentru a obţine unul.
— Voi, cei tineri, sunteţi la fel de răi ca Marisa Bassi, spuse Pete. N-o mai căutaţi cu lumânarea când nu e cazul. Presupun că maică-ta nu este prea mulţumită de asta.
— N-am întrebat-o, răspunse Newt, săltându-se în picioare. Ştiu un singur lucru. Indiferent dacă-l susţinem sau nu pe primarul Bassi, menţinerea neutralităţii nu este un lux pe care să ni-l mai putem permite.

După plecarea acestuia, Junko îi zâmbi amuzat lui Macy şi spuse:
— Cum vă mai ciorovăiţi… Lumea ar putea crede că sunteţi îndrăgostiţi unul de altul.
— Nu cred că lui Newt îi pasă de altceva, în afară de propria lui reputaţie, îl contrazise Macy.

Macy îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că atitudinea nonşalantă a lui Newton Jones, de tipul „mi se rupe”, ascundea doar vag o profundă şi permanentă dorinţă de a scăpa din umbra faimei mamei lui. Nu era o sarcină uşoară. Pe când Abbie Jones fusese cu un an mai tânără decât era Newt acum, mama şi tatăl ei muriseră din cauza unei explozii, iar ea a moştenit dreptul de folosinţă unică a unei nave, pe care a utilat-o pentru călătorii pe distanţe lungi. A explorat sateliţii lui Uranus. A fost prima persoană care a pus piciorul pe zăpezile de azot de pe Enka. Şi tot ea s-a îmbarcat într-o expediţie solitară care a purtat-o prin Centura lui Kuiper, până la marginea zonei de comete, stabilind un record pentru distanţa cea mai îndepărtată de Soare la care a ajuns vreodată o persoană – mai mult de şaptezeci de trilioane de kilometri – care încă nu fusese depăşit.
Mergând dincolo de heliopauză, în întunericul exterior unde cometele, cu mult mai distanţate între ele decât planetele, călătoreau pe orbite lungi şi singuratice, Abbie Jones dispăruse de mai bine de patru ani şi cei mai mulţi credeau că murise de mult, când, în cele din urmă, nava ei se întorsese cu greu la Saturn. Aceea a fost ultima ei expediţie. S-a măritat şi, împreună cu soţul ei şi cu încă vreo douăzeci de pioniere a pus bazele unei comunităţi pe cel mai mare satelit al lui Uranus, Titania. A trăit acolo vreme de şase ani, până când comunitatea s-a destrămat din cauza certurilor şi a neînţelegerilor personale dintre membrii ei fondatori, care fuseseră amplificate de izolare şi de condiţiile dure de viaţă. Şi atunci, ea, soţul ei şi copiii s-au întors pe Dione şi au ajutat la construirea a ceea ce acum era habitatul grădinii clanului Jones-Truex-Bakaleinikoff.

Acum se număra printre membrii vârstnici ai clanului. O conducătoare puternică a unei organizări de tip matriarhal, distantă şi neîngăduitoare. Newt, cel mai tânăr dintre fiii ei, era caracterizat nu de ceea ce putea face, ci de al cui fiu era: tot ceea ce făcea el era măsurat în comparaţie cu etalonul

realizărilor mamei lui şi, de obicei, etichetat ca deficitar. Împotriva acestui lucru se răzvrătea el, prin ceea ce cu bucurie şi cu bună ştiinţă recunoştea a fi un exemplu clasic de revolta filială, stârnită nu de răutate, ci de un fel de disperare dulce şi dezinvoltă. Surorile şi fratele lui se obişnuiseră cu moştenirea lor, dar Newt s-a distribuit singur în rolul de rebel, de exclus. Trăind o viaţă neliniştită şi marginală, pilotând remorcherul clanului spre indiferent care destinaţie din sistemele lui Jupiter şi Saturn, îndrăgostindu-se şi trecându-i, visând la tot felul de scheme prosteşti, semilegale sau ilegale, pentru a câştiga credite sau a dobândi *kudos.* Avusese numeroase ciocniri cu legea şi a refuzat întotdeauna ofertele mamei lui de a-l ajuta: fiecare evadare dificilă, ori amendă, ori condamnare la muncă în folosul comunităţii se adăuga succesiv la mica lui reputaţie de pilot şi contrabandist neînfricat. Şi apoi le-a ajutat pe Macy Minnot şi pe tânăra refuznică Sada să evadeze din East of Eden.

Deşi această aventură îi câştigase o valoare de *kudos* considerabilă, deşi se credea rebelul rebelilor, Newt le-a adus pe Macy şi Sada direct la casa clanului său. A pretins atunci că dorea să le prezinte pe Macy şi pe fata refuznică Sada, trofeele escapadei lui îndrăzneţe, mamei şi restului familiei lui, dar, de fapt, nu avea altundeva unde să le ducă. Clanul deţinea remorcherul pe care-l pilota, habitatul grădinii clanului era singura lui casă dintre toate oraşele şi aşezările sistemului lui Saturn, el avea nevoie de influenta mamei pentru a anula mandatele emise de East of Eden pentru arestarea lui şi al celor două refugiate pe care el le eliberase. Sada s-a mutat curând după aceea la Paris, pe Dione, unde s-a întovărăşit cu Fantomele, banda care abia ce încercase să dea peste cap misiunea braziliană şi europeană din profunzimile atmosferei lui Saturn. Macy rămăsese la habitatul grădinii, lucrând pentru tatăl lui Newt, Strom Bakaleinikoff, care superviza aranjarea şi grădinăritul pentru ecosistemul habitatului.

Lui Macy îi plăcea Strom, care nu doar că era la fel de plăcut ca Newt, ci mai era pe deasupra modest şi simplu, mulţumit cu partea lui, şi cunoştea temeinic ingineria de ecosistem. De la el învăţase mult şi tot el i-a încurajat colaborarea cu fratele lui, Pete. Cât despre Newt, el părea mai mult sau mai puţin indiferent faţă de Macy, după ce agitaţia şi scandalul din jurul evadării ei s-au stins. Era jignitor, într-adevăr,

mai ales că el avea reputaţia că are câte o femeie în fiecare port. Înţelesese de ce n-a încercat să-i facă avansuri în timpul lungii călătorii de la Jupiter la Saturn, cu Sada acolo, lângă ei, în spaţiul strâmt de pe *Elefant*, unde stăteau claie peste grămadă. Dar el nu s-a arătat interesat de ea nici după aceea; era ca şi cum ea ar fi fost un trofeu pe care l-a adus înapoi şi l-a lăsat pe un raft oarecare, înalt şi aproape uitat, ca să se aşeze praful pe el.

N-ar fi deranjat-o atât de mult dacă n-ar fi găsit că el, cu umorul lui deschis şi sănătos, cu farmecul lui băieţesc şi vulnerabilitatea lui neajutorată, era grozav de atractiv. Se instalaseră într-o relaţie combativă, supărându-se şi certându-se persiflarea lor fiind la pragul dintre tachinare şi flirt, dar uneori, când se uita la el, Macy simţea în gât nodul unei crude dureri neîmpărtăşite şi atunci devenea mânioasă din cauza indiferenţei lui prieteneşti. În timp ce lucra la ecosistemele noilor oaze, Macy fusese implicată în câteva relaţii pasagere, nimic serios din punctul ei de vedere şi fără a avea deloc intenţia să i-o plătească lui Newt pentru aventurile amoroase pe care la rândul lui le avusese de când o adusese pe Dione. Şi, cu toate că îşi organizase oarecum o viaţă alături de clan, aceasta avea tot la fel de mult sens ca, viaţa lui Newt, iar ea încă se simţea ca o străină. Încă avea impresia că poate înţelege cu mai mare claritate decât cei mai mulţi dintre ei, cu punctul ei de vedere străin, tensiunile crescânde dintre oraşele şi aşezările noului ei cămin, dar şi din interiorul acestora.

Reacţiile la reînnoitul interes al Pământului faţă de afacerile Sistemului Exterior îi împărţiseră brutal pe oameni în două tabere, în funcţie de generaţia căreia îi aparţineau. Exteriorii vârstnici, inclusiv cea mai mare parte a membrilor supravieţuitori ai exodului iniţial, argumentau că ar fi fost în interesul tuturor să se ajungă la o înţelegere cu Pământul. În ciuda eşecului proiectului biomului din Rainbow Bridge, ei încă sperau la un soi de reconciliere. De dragul păcii, pentru schimbul de idei şi bunuri de care ar fi beneficiat ambele părţi.

Exteriorii adolescenţi, cei de douăzeci şi de treizeci de ani erau mai suspicioşi. Respingeau promisiunile făcute de Marea Brazilie şi de Uniunea Europeană, erau înfuriaţi de sosirea iminentă a unei nave din Comunitatea Pacifică, misiunea şi intenţia ei fiind complet necunoscute, şi credeau că obiectivele

Pământului şi ale Sistemului Exterior erau atât de diferite între ele, încât războiul era inevitabil şi că exteriorii ar fi trebuit să ia poziţie înainte ca Pământul să poată să-şi întărească prezenţa prin falşi pacifişti care îi amăgeau pe proşti, aşa cum amăgiseră deja oraşul Camelot, de pe Mimas. O mare parte dintre ei cerea lansarea unor atacuri preventive împotriva navelor de război aflate pe orbită în jurul lui Mimas, dar şi împotriva navei Comunităţii Pacifice şi a navei braziliene de realimentare, care se apropiau de sistemul lui Saturn.

Un al treilea grup credea de asemenea că războiul era inevitabil, dar că ar fi fost imposibil să învingă sau să ţină piept unei forţe de invazie fără daune şi pierderi masive vieţi în oraşele şi aşezările din Sistemul Exterior, care erau în mod speciale vulnerabile în faţa unui atac. O singură lovitură realizată cu o simplă armă cinetică ar fi distrus integritatea oricărui oraş, producând pierderi de presiune devastatoare, ucigând mii de oameni. Decât să aibă o confruntare directă cu Pământul, acest al treilea grup credea că ar fi fost mai bine să facă preluarea controlului asupra Sistemului Exterior cât mai dificilă cu putinţă. Să se practice o rezistenţă non-violentă şi să se deplaseze cât mai mult din infrastructură şi cât mai mulţi oameni cu putinţă în oazele împrăştiate la suprafaţă sau ascunse în tunelurile celor mai multor sateliţi ai lui Saturn.

Până în acel moment, clanul Jones-Truex-Bakaleinikoff se păstrase neutru, rămânând mai mult sau mai puţin fidel căii de mijloc, dar acum o minoritate semnificativă a tinerilor ei membri impusese să se decidă prin vot dacă ar trebui sau nu ca, la rândul său, clanul lor să sprijine protestele Parisului împotriva prezenţei Pământului în sistemul lui Saturn, programate să aibă loc după vizita lui Marisa Bassi. Primarul Parisului avu mai întâi o întâlnire privată cu Abbie Jones şi cu alţi membri vârstnici ai clanului, apoi ţinu o scurtă alocuţiune neoficială, adresată tuturor celorlalţi, afirmând că se aflau într-o situaţie gravă, care s-ar fi agravat şi mai mult dacă nu aveau să acţioneze imediat. El îndemnă clanul Jones-Truex-Bakaleinikoff să-şi alăture vocea celor care cereau imediata şi necondiţionata retragere a Pământului din aşa-numita expediţie ştiinţifică din sistemul lui Saturn şi ceru ca unul dintre membrii lui să participe voluntar la un comitet format din reprezentanţi ai fiecărui oraş şi aşezări importante, care să poată negocia cu Pământul din partea

tuturor celor din sistemul lui Saturn. După părerea lui, doar un front unit ar fi putut obţine un rezultat favorabil, fiindcă altminteri Pământul ar fi pus la cale o serie de înţelegeri unilaterale – cum era cazul cu cele făcute deja cu oraşul Camelot, de pe Mimas, şi alte câteva mici aşezări, care ar fi împărţit sistemul lui Saturn într-un mozaic de grupări rivale – şi le-ar fi ocupat una câte una.

Se dovedi a fi doar un spectacol modest şi conciliant, care fu răsplătit cu aplauze politicoase, dar călduţe? Cei mai mulţi dintre tinerii membri ai clanului păreau dezamăgiţi; ei se aşteptaseră la o vibrantă chemare la arme. După aceea, la recepţia dată pe gazonul din faţa reşedinţei principale, Macy Minnot îşi făcu loc printre grupuri de oameni şi tufe înflorite de mimoze către Marisa Bassi, care se înconjurase de mai mulţi gură-cască în apropierea uneia din mesele cu aperitive. I se spusese că primarul dorea să o întâlnească şi se hotărâse să discute cu el direct.

Marisa Bassi era cu mult mai scund decât exteriorii din jurul lux, dar era o prezenţă impunătoare, plină de viaţă, cu umeri laţi şi gâtul gros ca un huligan de stradă. Când Macy a ajuns la el, primarul i-a apucat mâna dreaptă cu dreapta lui, a prins-o cu stânga de cotul drept şi a spus cu voce tare şi cu un entuziasm aparent neforţat:

— Faimoasa refugiată de pe Pământ! În sfârşit, sunt foarte încântat să te întâlnesc! Tu şi cu mine, ştii, avem ceva în comun. Tu ai dezertat în Sistemul Exterior, iar tatăl meu a făcut cândva la fel. Observ că nu ştiai, dar este adevărat. S-a întâmplat cu patruzeci de ani în urmă, atunci când Uniunea Europeană a încercat pentru prima oară să ajungă la noi. Tatăl meu era unul dintre funcţionarii de stat trimişi de pe pământ sa încerce negocierea unui acord. Misiunea a eşuat, dar el s-a îndrăgostit de mama, aşa că a dezertat ca să poată rămâne cu ea. O adevărată idilă ca a lui Romeo şi a Julietei, dar cu un final fericit! Aşa că sunt doar la o generaţie distanţă de Pământ şi acum iată-te, dezertând tot aşa cum a făcut-o tatăl meu. O ocazie istorică, nu crezi?

Macy reuşi să se tragă din strânsoarea lui, zicând:

— Cred că, dintre noi doi, tatăl dumneavoastră pare să fie cel care a făcut o afacere mai bună.

— Dar, cu siguranţă, ai aici o viaţă mai bună decât în Marea Brazilie. În definitiv, te-ai putut alătura unuia dintre clanurile noastre cele mai distinse. Eşti liberă să faci ceea ce doreşti. Nu mai eşti un sclav, ci un cetăţean.
— Voiam să spun că tatăl dumneavoastră a ales să dezerteze. Eu am cam fost împinsă s-o fac.
— Tatăl meu a dezertat fiindcă s-a îndrăgostit de mama. Şi când vine vorba de dragoste, mai are cineva de ales? O tachină Marisa Bassi, zâmbind asistenţilor, binevoitorilor şi mulţimii de gură-cască, strânşi cu toţii în jurul lui. Poate că dezertarea ta n-a fost plină de romantism ca a tatălui meu, Macy, dar a fost cu certitudine eroică. De aceea, aş preţui foarte mult părerea ta în privinţa micii şi modestei mele propuneri. Te rog, nu te teme să-mi spui exact ceea ce simţi.
— A fost cu siguranţă un discurs inteligent. Vreţi să credem că, dacă vă sprijinim, vom contribui la impunerea unui final paşnic în confruntarea dintre Sistemul Exterior şi Pământ. Văzând însă că aţi înrăutăţit deja o situaţie gravă transformându-i în eroi pe Fantomele care au făcut cascadoria aceea prostească, nu pot decât să mă întreb despre ce este vorba în realitate.
— Ai fi vrut mai degrabă să-i felicit pe brazilieni pentru priceperea lor de a evita capcana? Întrebă Marisa Bassi, vădit amuzat de bănuiala lui Macy.
— Nu trebuia să spuneţi nimic.
— Şi tăcerea mea ar fi fost interpretată ca un sprijin tacit pentru brazilieni. Toată lumea crede că eu sunt obsedat de război. Dar războiul nu este inevitabil. Nu dacă ne prezentăm ca un front unit şi ne asigurăm că oamenii de la bordul navei *Gloria Gaiei* ştiu că nu sunt bineveniţi aici şi că nu sunt aşa de liberi să se plimbe prin sistemul nostru, aşa cum ar putea crede ei. Asta nu înseamnă că nu putem ajunge la un acord cu brazilienii şi cu europenii, ba chiar şi cu cei din Comunitatea Pacifică, la drept vorbind. Dar nu putem să negociem cu nimeni. – *Şi n-o vom face* – câtă vreme o navă de război de-a lor se află pe cerul nostru. Nu vom negocia sub constrângere: este important să ne facem bine înţeleşi. Marisa Bassi prinse iar mâna şi braţul lui Macy, fixându-şi privirea puternică pe chipul ei. Dar, ascultă-mă, nu am venit aici să mă cert cu tine. Am venit doar să te rog să-mi faci un serviciu. O nimica toată, pe cuvânt. Tot ceea ce trebuie să faci este să vorbeşti despre Marea Brazilie. Aş vrea ca tu să

le spui oamenilor de aici despre tirania îndurată de oameni, de acolo. Despre cum aşa-numitele mari familii au acumulat bogăţie şi putere prin acte de piraterie violentă. Despre cum trăiesc oamenii obişnuiţi ca sclavii, cu fiecare aspect al vieţii lor controlat şi fără niciun cuvânt de spus în procesul politic.
— Cred că aveţi impresia că ştiţi deja totul despre lucrurile astea, spuse Macy.
— Dar tu ştii detaliile. Tu eşti vocea autentică a celor oprimaţi. Nu trebuie să ții nicio cuvântare. Poţi discuta cu un reporter înţelegător. O simplă conversaţie prietenească. Şi oamenii îţi pot pune întrebări şi tu le poţi răspunde aşa cum vei dori. Fără restricţii, fără cenzură, nimic din aparatul de control pe care fără îndoială ţi-l aminteşti şi de care te mai temi. Nu-mi răspunde imediat. Gândeşte-te la propunerea mea. Şi sper că vei lua decizia corectă, Macy.
— Puteţi avea răspunsul meu chiar acum, domnule Bassi. Acesta este: nu. Pentru că nu vreau să fac parte din maşinăria dumneavoastră de propagandă.
— Vreau să spui adevărul. Oamenii noştri merită să-l ştie, astfel încât să se poată hotărî. Aşa procedăm aici, Macy. Oamenilor li se dă acces necondiţionat la informaţii şi ei folosesc informaţiile respective pentru a decide cum să voteze. Aici oamenii sunt liberi. Ei nu sunt proprietatea cuiva, ca animalele, aşa cum se face în Marea Brazilie.
— Nu este chiar aşa.
— Dacă tu crezi că noi avem unele idei greşite despre Marea Brazilie, nu vrei să ne explici cum stau lucrurile, de fapt?
— Cred că ar trebui să fiu flatată de faptul că vă imaginaţi că v-aş putea fi utilă, spuse Macy. Şi nu *mă* deranjează să spun adevărul. Nu, însă mă deranjează că oamenii ca dumneavoastră, cei care vor să provoace probleme, şi-au făcut deja o părere, iar adevărul, în orice cantitate, nu le poate schimba acea părere.

De Marisa Bassi nu era uşor să scapi, aşa că el îi ceru lui Macy să se mai gândească.
— Am să te mai rog o dată, şi, când o voi face, să te răzgândeşti. Sunt multe în joc, spuse el.

Pe urmă îşi întoarse privirea, cerându-i unei nou-venite în grupul care-l înconjura, Ismi Bakaleinikoff, să-i spună ce credea

despre mica şi modesta lui propunere, iar Macy îşi dădu seama că întrevederea cu ea se încheiase.

Yuldez Truex, liderul fandosit al micului grup de tineri care dorea alinierea la poziţia Parisului, o prinse din urmă în timp ce se îndepărta prin mulţime, spunându-i că a făcut o greşeală neacceptând pe loc oferta lui Marisa Bassi.

— Aceasta este o oportunitate pentru tine; nu numai că vei câştiga ceva *kudos,* dar vei dovedi şi că ne eşti într-adevăr loială. Dar dacă n-o faci, ei bine, toţi vor spune că nu te poţi decide să spui adevărul pentru că eşti încă loială Marii Brazilii.

— De când a fi loial înseamnă a fi de acord cu voi? Râse Macy.

— Încerc să-ţi dau un sfat bun, spuse Yuldez. Când va începe lupta, toţi cei a căror loialitate este îndoielnică s-ar putea trezi cu mari probleme.

— Tu cui îi eşti loial, Yuldez? Clanului, ori lui Marisa Bassi?

— Vreau să facem ceea ce este corect, răspunse Yuldez. Şi tu ar trebui să faci la fel.

— De îndată ce-mi voi fi dat seama ce este corect, este exact ceea ce intenţionez să fac, spuse Macy. Înainte ca Yuldez să-i poată răspunde, apăru Newt şi întrebă:

— Iar te deranjează puştiul ăsta?

— Nu mă deranjează, spuse Macy.

— Cel puţin, pot conta pe votul *tău,* se adresă Yuldez lui Newt. Ştiu că cineva care le-a aclamat pe Fantome nu o să vrea să ne predăm fără luptă.

— Macy şi cu mine avem de discutat ceva confidenţial, Yuldez, aşa că de ce nu-ţi iei tălpăşiţa?

După ce Yuldez o şterse de acolo, Newt îi spuse lui Macy că puştiul se născuse cu limba ascuţită.

— Obişnuia să-i necăjească pe puştii mai mici decât el doar ca să-i facă să plângă. Eu tot sper că va trece de faza asta, dar nu sunt sigur că o va face vreodată.

— Adică tu crezi că eu sunt un fel de puşti mai mic care are nevoie de protecţie?

— N-am vrut să spun chiar asta. Şi nici tu nu trebuie să spui ceea ce aveai de gând să spui. Chestii despre cum să înveţi să stai pe propriile picioare şi despre căzăturile pe care le mai iei când şi când şi care sunt o parte a procesului de învăţare. Pentru că o spui întotdeauna când eşti supărată fiindcă cineva încearcă să te ajute.

— Nu prea are rost să o spun, fiindcă niciodată nu bagi în seamă ceea ce spun, îl certă Macy. Dar chiar n-am nevoie de ajutor când am de-a face cu zăpăciţi sâcâitori ca Yuldez.

Newt rânji.

— Bănuiesc că tu crezi că te poţi descurca de una singură şi cu Marisa Bassi.

— Credeam că am făcut-o deja. Mi-a cerut să-i fac un serviciu…

— Şi i-ai spus că nu vrei să faci parte din maşinăria lui de propagandă. Unul dintre asistenţii lui a transmis întreaga conversaţie direct pe reţea. După vreo treizeci de secunde de la începutul ei, oamenii au început să mă sune şi am urmărit restul, spuse Newt şi un spex din buzunarul cămăşii, legănându-l de colo-acolo. Te poţi uita şi tu, dacă vrei.

— Ticălosul mi-a întins o cursă, constată Macy; se simţea de parcă i se luase aerul.

— Dacă mă întrebi pe mine, eşti deja o parte a maşinăriei lui de propagandă, observă Newt. Ce ai de gând să faci în privinţa asta? Nu că m-aş oferi să te ajut, fireşte. Să spunem doar că sunt moderat de curios.

— Nu ştiu. Dar bănuiesc că nu ai posibilitatea să te ţii departe de murdăria asta.

4

După ambuscada care a fost la un pas să compromită Operaţiunea Sondare Profundă, volumul fanfaronadei diplomatice crescu de ambele părţi. Ambasadorul brazilian la Camelot, pe Mimas, expedie către fiecare oraş şi aşezare din sistemul lui Saturn un scurt film în care protesta împotriva acţiunii nesăbuite a echipajului navetei *SV Trasee Fericite* şi avertiza că oricare altă încercare ulterioară de a interveni în trecerea legală a navelor braziliene prin orice loc din spaţiul sistemului va fi întâmpinată cu forţa cuvenită. Primarii, senatorii, oamenii de vază şi prefecţii din acele oraşe şi aşezări care votaseră adoptarea unei poziţii neutre răspunseră cu fel de fel de mesaje molâi care nu făceau decât să observe că Fantomele erau în afara jurisdicţiei lor. Primarul oraşului Paris, de pe Dione, ţinu o cuvântare lungă şi înflăcărată, în care pretinse că orice activitate a acelei aşa-numite expediţii comune

era o ţintă legitimă pentru un protest paşnic. Se lăudă că a autorizat instalarea de diverse sisteme de apărare în jurul oraşului său, inclusiv lasere cu raze gamma şi tunuri pe şine capabile să tragă cu mitralii de pietriş inteligent, şi că nu va ezita să acţioneze dacă brazilienii şi europenii ar fi făcut vreo mişcare ce ar fi putut fi percepută ca o ameninţare la siguranţa şi suveranitatea oraşului său. Experţii din ambele tabere încă analizau implicaţiile acestei provocări, când maestră geneticii Avernus, în prima ei apariţie publică după mai bine de un an, făcu public un scurt mesaj prin intermediul reţelei.

Vorbi cu sinceritate simplă, în faţa unei camere fixe, care îi încadra în imagine capul şi umerii. O femeie în vârstă, cu tenul cafeniu, cu părul alb, fără vreun machiaj, fără vreo bijuterie sau vreo operaţie estetică. Şi totuşi radia în jur un soi de charismă. Era la fel de faimoasă ca orice om de ştiinţă în viaţă sau defunct şi mai bătrână decât aproape oricine de pe Pământ sau din Sistemul Exterior. Se născuse pe Pământ, la începutul secolului XXI. Supravieţuise războaielor pentru petrol, războaielor pentru apă, haosului general produs de prima mare rundă a schimbării climatice şi după Răsturnare devenise unul dintre conducătorii revoltei care a dus la marele exod spre Marte şi spre sateliţii lui Jupiter şi Saturn. Ea a creat primele organisme de vid, a proiectat o varietate de pachete de ecosisteme adoptate de majoritatea oraşelor, aşezărilor şi habitatelor din Sistemul Exterior, a reproiectat corpul uman pentru a supravieţui la gravitaţie scăzută, a dezvoltat primele tratamente pentru longevitate şi multe altele. Faima ei rezistase deceniilor în care a fost mai mult sau mai puţin retrasă din viaţa publică, transfigurându-se în zvonuri şi legende amuzante şi ciudate. Astfel că această breşă în faimoasa ei izolare a captat imediat atenţia tuturor celor din Sistemul Exterior şi a tuturor celor cu o oarecare importanţă de pe Pământ, cu toate că analiştii, comentatorii şi psiholingviştii care după aceea l-au analizat separat, cuvânt cu cuvânt, au fost de acord că, deşi ea vorbise cu o claritate admirabilă, conţinutul mesajului era banal şi plin de platitudini.

Avernus vorbi despre diferitele căi pe care naţiunile de pe Pământ şi coloniile din Sistemul Exterior o apucaseră după Răsturnare, conduse fiecare în parte într-o direcţie diferită de diferitele probleme pe care fuseseră nevoiţi să le depăşească.

Dar, în ciuda acestor diferenţe, afirmase ea, istoria recentă a oamenilor de pe Pământ şi din Sistemul Exterior era fundamentată pe acelaşi spirit omenesc îndărătnic, adesea nesăbuit şi, tot adesea, admirabil, care îi împingea către încercările eroice având drept scop înţelegerea şi îmbunătăţirea condiţiei umane şi către stabilirea amprentei ei viitoare prin eforturi uluitoare prin amploare şi prin înălţimea aspiraţiilor.

Eşuăm în mod repetat, spunea ea. Şi de fiecare dată când eşuăm, ne ridicăm iarăşi şi continuăm, hotărâţi ca data viitoare să eşuăm cumva mai bine. Procedăm astfel pentru că avem marele dar de a fi în stare să vedem dincolo de limitele vieţilor noaste mici şi asta pentru că vrem să păstrăm ceea ce este mai bun din aceste vieţi, din fiinţele omeneşti; indiferent că sunt de pe Pământ sau de pe oricare satelit al lui Jupiter sau Saturn, acestea trebuie să dea deoparte toate neînţelegerile, unindu-se pentru cauza comună. În acest spirit, ea i-a rugat pe exteriori să se abţină de la obstrucţionarea expediţiei ce se afla atunci pe orbită în jurul lui Mimas, le-a reamintit celor care o urmăreau despre importanţa dezvoltării de legături comerciale şi a făcut aluzie la măreţele lucruri pe care cele două ramuri ale omenirii le-ar putea înfăptui prin cooperare: un viitor utopic devenit realitate, în care Pământul va fi în sfârşit şi pe deplin vindecat şi întregul Sistem Solar va fi colonizat de o multitudine paşnică şi armonioasă de oraşe-stat. Cât despre viitorul imediat, ea ceru stabilirea unei entităţi similare cu Naţiunile Unite din vechime, în care reprezentanţii fiecărui satelit locuit din sistemele lui Jupiter şi Saturn şi al fiecărei naţiuni de pe Pământ să-şi poată discuta neînţelegerile. În cele din urmă, ea a anunţat că pe durata crizei actuale urma să revină la reşedinţa ei din Paris, de pe Dione, de unde spera să contribuie la procesul de pace şi reconciliere.

Cuvântările ţinute de Avernus şi de Marisa Bassi defineau polarizarea Sistemului Exterior. Pe de o parte erau cei care doreau să stabilească o punte peste prăpastia istorică dintre Sistemul Exterior şi Pământ, prin schimburi culturale, comerţ de bunuri şi de proprietate intelectuală, diplomaţie şi cooperare în cadrul unor proiecte de care ar fi beneficiat cu toţii. De cealaltă parte erau mulţi care nu numai că nu aveau încredere în justificările celor trei mari puteri politice de pe Pământ, dar erau de părere şi că Pământul însuşi era irelevant, o forţă epuizată a cărei demonstraţie de putere militară era doar un reflex inutil. Ei

credeau că viitorul aparţinea doar Sistemului Exterior, aflat în pragul unei revoluţii culturale şi ştiinţifice care ar fi condus la următorul stadiu al evoluţiei umane.

Precum în Sistemul Exterior, aşa şi pe Pământ. În Senatul brazilian, suporterii sfântului verde Oscar Finnegan Ramos pledau cu mare pasiune pentru continuarea eforturilor de stabilire a unor legături comerciale. Dar majoritatea credea că incidentul cu Operaţiunea Sondare Profundă dovedea că exteriorii erau o ameninţare crescândă la adresa oamenilor de pe Pământ şi a urmat un regres major al celor care pledau pentru pace atunci când, în sesiune secretă, şeful securităţii naţionale a prezentat dovezi că diferite oraşe de pe sateliţii lui Saturn stocau arme de distrugere în masă, inclusiv agenţi patogeni modificaţi genetic capabili să işte epidemii şi o varietate de arme nucleare, şi că Marisa Bassi a comandat un studiu de fezabilitate privind posibilitatea perturbării traiectoriei anumitor comete cu orbită scurtă, imitând mârşavul plan al coloniştilor marţieni de a ţinti Pământul cu un asteroid troian. Atunci când fragmente din aceste dovezi au transpirat în forumurile publice, au urmat demonstraţii turbulente împotriva exteriorilor în fiecare oraş important din Marea Brazilie şi Uniunea Europeană, iar guvernul Comunităţii Pacifice a anunţat că a trimis un corp expediţionar care se află în drum spre sistemul lui Saturn şi va lua măsuri ca greşelile tragice ale istoriei să nu se repete.

— Realitatea evidentă este că opozanţii păcii s-au decis deja şi se vor folosi de orice mijloc pentru a-şi susţine revendicările, îi spuse Oscar Finnegan Ramos lui Sri Hong-Owen. Şi astfel amestecă frica şi ura. Un prejudiciu din lipsă de raţiune. Atâta vreme cât oamenii se tem de duşmanul lor, vor crede că acesta este în stare de orice atrocitate. Aceste zvonuri despre epidemii şi ucigaşi de planete sunt doar zvonuri, dar în climatul actual ele sunt un mod foarte eficient de a-i demoniza pe exteriori. Iar noi suntem dezavantajau, fiindcă nu putem să ne coborâm la nivelul oponenţilor noştri prin răspândirea de contra-zvonuri false. Noi trebuie să rămânem credincioşi adevărului, fiindcă altfel am deveni ca duşmanii noştri şi ne-am defăima propria noastră cauză. În acelaşi timp, nu are niciun rost să ai dreptate, din punct de vedere logic, moral, istoric… Să ai dreptate în orice sens, dar să pierzi.

Sri venise la chilia sfântului verde din Baja California, la cererea lui. Din cauza adâncirii crizei, primea atât de multe vizite, încât s-a construit o pistă de aterizare de utilizare temporară în afara orăşelului Carrizalito. Sri şi cei doi fii ai ei zburaseră acolo direct din Antarctica şi, după aceea, ea se văzu nevoită să aştepte la punctul de control până când Oscar îşi încheie discuţiile cu delegația unor oameni de ştiinţă din Uniunea Europeană. În urmă cu o lună, cineva încercase să-i otrăvească rezerva de apă, aşa că era păzit cu mai multă grijă decât ştia Sri să fi fost vreodată. Vehicule blindate şi soldaţi la aeroport. Puncte de control de-a lungul drumului de la Carrizalito. O corvetă letală, bine pusă la punct, patrula înainte şi înapoi la câţiva kilometri în largul mării. Şi, în ciuda faptului că fusese verificată cu minuţiozitate la punctul de control, Sri fu nevoită să se supună verificării unui lup care patrula la marginea dunelor, mai înainte de a i se permite să parcurgă pe jos restul drumului ce ducea la coliba lui Oscar.

Acum, în vreme ce Sri şi Oscar se plimbau de-a lungul plajei în bătaia caldă a vântului, lupul îi urma la o distanţă discretă, o lumină albă ca sarea strălucind din camuflajul lui ca oglinda, în timp ce mergea tiptil printre smocurile răvăşite de iarbă uscată, risipite pe coamele dunelor. Sri văzuse cândva, în perimetrul fabricii unde erau construite aceste maşini de luptă, cum una dintre ele urmarea o căprioară. Directorii care puseseră la cale demonstraţia făcuseră pariuri cu privire la cât de mult timp avea să reziste căprioara, în vreme ce lupul o alerga încolo şi încoace, jucându-se cu ea aşa cum un matador aţâţă un taur, până când, în cele din urmă, căprioara n-a mai putut fugi deloc şi a rămas locului, cu picioarele depărtate, tremurând şi cu o spumă picurându-i de pe bot, iar lupul a doborât-o cu o singură săgeată de metal care a lovit-o puţin mai jos de baza craniului şi i-a secţionat coloana vertebrală.

Sri avea conştiinţa acută a faptului că lupul de pe coama dunei i-ar fi putut face şi ei la fel în orice clipă, dar nu s-a uitat niciodată spre el cât s-a plimbat împreună cu sfântul verde de-a lungul liniei de maree. Oscar împingea cu bastonul bucăţi de lemn adus de ape şi vorbea despre asemănări cu scurtul şi unilateralul război cu Marte, readucând pe tapet raţionamente învechite.

— Cu o sută de ani în urmă, nu era nicio îndoială că ar trebui să pornim războiul, spuse el. Marţienii încercaseră să decimeze Pământul. Eram nevoiţi să ripostăm, altfel ar fi încercat din nou. Am fi putut ocupa planeta Marte, folosind-o ca pe o rampă de lansare către Saturn şi Jupiter. În schimb, am distrus întreaga planetă aşa cum un copil aruncă un obiect într-un acces de furie. Şi acum văd cum totul începe să se întâmple iarăşi, de la capăt.

Ridică o încâlceală de alge cu vârful întărit cu fier al bastonului său, o azvârli pe nisip şi îi ceru imediat scuze lui Sri pentru starea lui de spirit.

— Am avut o zi proastă. O serie de zile proaste. Prea mulţi oameni care ar trebui să aibă suficientă experienţă cred că aceasta nu va depăşi cu nimic o acţiune a poliţiei. Ei cer pacificare, purificare, prevenţie. Ce vor obţine în schimb este, pur şi simplu, un război în toată regula. Acesta ar putea distruge complet oraşele din Sistemul Exterior, dar există riscul ca exteriorii supravieţuitori să se răzbune. Ca ei să reuşească tocmai acolo unde au eşuat marţienii. În zile ca aceasta mă întreb dacă verzii radicali nu aveau în fond dreptate. Mă întreb dacă Gaiei nu i-ar fi fost mai bine fără noi. Cu timpul, alte câteva specii ar fi putut să înceapă să privească spre stele şi să-şi pună întrebări. Urşii, poate. Sau ratonii. Poate că ei vor proceda mai bine…

Parcurseră o bucată de drum în linişte. Când Oscar spuse că ar fi cazul să se întoarcă, Sri simţi ceva relaxându-se în interiorul ei, ca un muşchi scăpat dintr-un cârcel. Întâlnirea se apropia de final; poate că bătrânul va trece în sfârşit la subiect. Însă abia când ajunseseră la jumătatea drumului de întoarcere spre coliba lui renunţă la tăcere şi întrebă:

— În ce relaţii eşti cu Arvam, în ultima vreme?

— Aş fi bucuroasă să-i transmit un mesaj.

Sri făcu un efort considerabil să nu se uite la maşinăria care se furişa de-a lungul coamei dunelor.

— Dacă vreau să vorbesc cu nepotul meu, îl pot suna. L-am săltat pe genunchi când era copil, l-am văzut crescând. Era un copil îndrăzneţ, inteligent şi deschis…

Mai merseră o porţiune de drum, în vreme ce Oscar se uita la ceva cu ochii minţii. În cele din urmă, spuse:

— Ştiu că proiectul cu supradotaţii s-a încheiat. Mă întrebam doar dacă mai există încă interacţiuni oficiale între personalul tău şi al lui.
— Când şi când, au loc întâlniri privitoare la noi potenţiale proiecte.
Sri simţi un fior de anxietate. Ea încă nu ştia cât de mult aflase Oscar despre supradotaţi – adevăraţii supradotaţi, nu cimpanzeii. Şi nici nu ştia dacă aflase sau suspecta ceva despre celălalt program.
— N-ar fi ceva neobişnuit să mă întâlnesc cu oamenii lui. Nicidecum. Ce doriţi să fac?
— Nu mare lucru. Şi mergi oricum la Brasilia, nu? La acele audieri ale serviciului de spionaj.
— Am fost citată, preciză Sri. Am prezentat un raport imediat după întoarcerea mea şi acum trebuie să-l parcurg cuvânt cu cuvânt în faţa comitetului de pază, sub jurământ. Nu e tocmai un semn de încredere.
— Nu te acuz că i-ai ajutat pe oponenţii noştri, spuse Oscar. Ei caută orice pretext pentru a lovi în exteriori. Ştiu că n-ai de ales în privinţa aceasta.
— Îl intervievează şi pe fiul meu. Pe toţi cei care au vizitat Sistemul Exterior în ultimii cinci ani.
— Ce mai face Alder? Dar Berry?
— Alder îşi conduce propriul lui birou acum, urmărind aplicaţiile în desfăşurare ale câtorva dintre proiectele mele mai vechi. Berry continuă să fie interesat de ştiinţele naturii.
— Alder are şaisprezece ani, nu? Precoce ca maică-sa. Ar fi trebuit să-i aduci cu tine, în loc să-i laşi în Carrizalito.
— Poate data viitoare.
— Am ceva care cred că i-ar plăcea lui Berry. Asta îmi aduce aminte… de acest mic serviciu. Cineva din echipa de analiză a informaţiilor secrete a nepotului meu este un simpatizant al cauzei noastre. Îmi spune că toţi colegii lui sunt supuşi unei presiuni considerabile pentru a produce rapoarte care să se conformeze mai degrabă prejudecăţilor stăpânului lor decât adevărului. El vrea să-mi ofere datele neprelucrate pe care se bazează raportul pregătit acum de echipe. Am de gând să dau datele spre analiză echipei mele, pentru a vedea în ce măsură concluziile echipei nepotului meu se potrivesc cu realitatea sau cu prejudecata. Şi, de vreme ce tu şi oamenii tăi aveţi linii de

comunicare oficiale cu oamenii lui Arvam, mi se pare că ai fi cea mai potrivită persoană care să se ocupe de date şi să mi le aducă într-un mod sigur şi discret.

Oscar îi spuse lui Sri numele bărbatului care dorea să-l ajute, adăugând că este un ofiţer în vârstă din unitatea de spionaj a lui Arvam Peixoto, care ar fi fost capabil să inventeze o scuză potrivita pentru a se întâlni fie cu ea, fie cu unul din oamenii ei.

— Am s-o fac eu însămi, promise Sri.

— Bine. Atunci, de îndată ce poţi, mi le aduci chiar tu. Trebuie să contracarăm propaganda lipsită de onestitate a nepotului meu şi să contestăm tot ceea ce pretinde, mai înainte ca lucrurile astea să înrădăcineze, nu?

— Voi face ceea ce pot.

Sri ştia că ar fi trebuit să meargă direct la Arvam, să-i spună totul şi să-l lase pe el să decidă soarta lui Oscar. Era cea mai bună alegere din mai multe motive, propria ei siguranţă nefiind cel din urmă, dar Arvam se pregătea să plece spre Saturn şi nu avea nici timp, nici prea multă răbdare, indiferent cine i s-ar fi opus. Dacă el ar fi aflat despre acest complot prostesc, l-ar fi folosit aproape sigur ca pretext pentru înjosirea şi umilirea lui Oscar, ca să-l deposedeze de orice influenţă ar mai fi putut avea în familie şi să provoace cât mai multe pagube cu putinţă facţiunii ce susţinea pacea şi reconcilierea. Iar dacă reputaţia lui Oscar era ruinată, atunci Sri ar fi fost pătată prin asociere. În plus, ea încă simţea rămăşiţele unei loialităţi faţă de bătrânul ei mentor. Aşa că, nefăcând nimic, avea să-l salveze de propria lui stupiditate. Avea să aştepte câteva zile, se gândi ea, după care urma să-i trimită lui Oscar un mesaj, spunându-i că a dat greş. Ar urma să găsească vreo cale de a prezenta situaţia astfel încât să pară că n-a fost greşeala ei; poate că ar putea să-l pună pe Yamil să-l ucidă pe acel ofiţer, să-l facă să dispară…

— Este în ordine să-ţi fie teamă, spuse Oscar, interpretând greşit tăcerea lui Sri. Acestea sunt vremuri periculoase. Ştiu că eşti în deplină siguranţă în baza ta de cercetare din Antarctica, dar când te afli în Brasilia ar trebui să ai grijă, draga mea. Ba chiar ar trebui să te gândeşti dacă este înţelept să-ți iei fiii cu tine.

— Alder a fost şi el citat.

Privirea lui Oscar se înnegură pentru o clipă.

— O, da. Desigur. Îmi pare rău, draga mea. Sunt foarte tulburat zilele acestea.
— Nu este nevoie să vă îngrijoraţi pentru mine. Îmi pot purta singură de grijă.
— Ai fost întotdeauna cea mai bună dintre elevii mei.
— N-am să uit niciodată cât de mult vă datorez, spuse Sri.

Îşi dădu seama cu o durere bruscă, dublată de întristare şi milă, că lunga lor relaţie lua sfârşit. După asta, n-avea să-i mai fie datoare cu nimic. De fapt, el va ajunge să-i fie dator. Îi va datora ei onoarea şi viaţa, chiar dacă el n-o va şti niciodată.
— E ceva ce vreau să-ţi arăt înainte de a pleca, zise Oscar. Lucrul care cred că are să-i placă lui Berry. Nu durează decât o clipă.

Sfântul verde o conduse pe Sri de-a lungul plajei până la o îngrăditură cu plasă de sârmă, mai sus de semnul care marca nivelul cel mai înalt al apei.
— Mai faceţi încă o încercare cu broaştele ţestoase, spuse Sri.
— Nu tocmai. Două femele pe care le-am eliberat anul trecut s-au întors şi au depus ouă. Când puii vor ecloza, ouăle vor produce prima generaţie cu adevărat indigenă de ţestoase de mare din specia Kemp, după mai bine de un secol şi jumătate.

Oscar zâmbi cu o plăcere sinceră şi inocentă. Părea încă puternic. Cocârjat ca o maimuţă, cu umerii lui largi împestriţaţi cu roz şi cafeniu de la o recentă rundă de fagoterapie[36] care i-a distrus cancerele de piele incipiente. Îndărătnic şi răbdător.
— Când totul pare lipsit de speranţă, spuse el, speranţa este tot ceea ce ne-a mai rămas. Şi uneori ne răsplăteşte credinţa în ea. Mergi acum, draga mea, şi fă ceea ce trebuie.

Sri şi fiii ei zburară la Brasilia şi totul merse prost aproape de la început. Pe drumul de ieşire din aeroport, două maşini ale poliţiei interceptară şi blocară între ele limuzina lui Sri. Yamil Cho îi zise şoferului să tragă pe dreapta şi spuse că-i va întreba el pe poliţişti ce doreau, dar, când se dădu jos, doi dintre aceştia îl izbiră de limuzină, îl trântiră la pământ, îi luară pistolul şi îi puseră cătuşele. Urmărind toate acestea prin geamurile fumurii, Berry întrebă dacă poliţiştii îl vor împuşca pe Yamil, iar Alder îi

[36] Folosirea virusurilor bacteriofage în tratarea infecţiilor cu bacterii patogene.

spuse că sigur că nu, poliţia orăşenească n-ar îndrăzni să intervină în afacerile familiei, era totul doar o greşeală stupidă.

Un poliţist deschise portiera de lângă Sri şi îi ceru să coboare.

— O să-ţi pară rău, îi spuse Alder.

— Tăcere, îi ceru Sri şi ieşi în strălucirea fierbinte a soarelui, lângă fluxul grăbit al vehiculelor care treceau în viteză. Se întrebă dacă Arvam aflase despre planul lui Oscar şi se hotărâse să-l curme făcând-o pe ea să dispară. Era destul de calmă, dar simţi un ţiuit în creier şi o moleşeală în picioare când poliţiştii o prinseră de coate şi o conduseră la una dintre maşini, spunându-i să urce în spate.

De pe banchetă, un tânăr cu părul tuns scurt, în costum negru, îşi întoarse zâmbetul calm către Sri şi, când se aşeză lângă el, îşi ceru scuze pentru melodramă.

— Din păcate, nu putem să ajungem la dumneavoastră prin intermediul canalelor obişnuite.

Suspensiile maşinii scârţâiră când poliţistul aşezat pe scaunul din faţă depăşi limuzina şi acceleră puternic, cu sirena urlând.

— Nu vă îngrijoraţi, îi spuse tânărul lui Sri. Fiii şi secretarul dumneavoastră vor pleca în curând în drum spre apartamentul dumneavoastră.

— Dar pe mine unde mă duceţi?

— Euclides Peixoto ar vrea foarte mult să vă ceară o favoare, îi răspunse tânărul.

Maşina de poliţie se îndreptă spre marginea sudică a metropolei Brasilia, urcă o stradă şerpuită, străjuită de o vegetaţie luxuriantă şi de zidurile caselor celor bogaţi, până la vila retrasă în care Euclides Peixoto îşi ţinea una dintre amante. Euclides o aştepta pe Sri în curtea interioară. Amanta, o femeie durdulie, maternă, la vreo patruzeci de ani, aşeză o cană mare de cafea cu gheaţă şi farfurii cu produse de patiserie dulci pe masa cu blat din plăcuţe ceramice aflată între ei şi-i lăsă singuri.

Euclides o asigură pe Sri că locul era complet protejat, controlat în mod regulat ca să nu existe microfoane şi păzit de personal ales cu grijă. Nimeni nu avea să ştie vreodată că a fost acolo; puteau discuta liber.

— Ce aş vrea eu, spuse el, este să îmi spui ce serviciu doreşte unchiul meu să-i faci. Spune-mi totul.
— Ştii deja totul. Altfel nu m-ai fi răpit.
— Eşti supărată. Şi, fără îndoială, speriată destul de tare.
Înţeleg. Le-am făcut rău sau i-am ameninţat pe fiii tăi? Nu. Le-am permis să se ducă la apartamentul tău, cu secretarul. Ţi-am făcut rău sau te-am ameninţat? Nu. Te-am invitat aici pentru că vreau să te ajut. Vreau să te salvez de o greşeală cumplită. Aşa că, dă-i înainte, spune-mi despre acest mic serviciu. Şi nu omite nimic.

Sri ştia că Euclides aflase că Oscar o rugase să ridice blestematul acela de ac de date. Poate că el, sau cel mai probabil altcineva din familie, care ştia cât de departe mergeau lucrurile, a pus microfoane la chilia lui Oscar. Sau poate că persoana care ar fi trebuit să i-l dea ei fusese descoperită sau era un agent dublu. Nu conta. Tot ceea ce mai conta era că Euclides, când se va fi săturat sa de joace cu ea de-a motanul cu şoarecele, avea să-i ceară să-l trădeze pe Oscar. Era singurul motiv posibil pentru care fusese adusă acolo. Întorsese problema pe toate feţele în timpul călătoriei cu maşina poliţiei, o examinase din toate unghiurile, ştia exact ce i se va cere să facă şi ştia că era nevoită să o facă. Ea plănuise să-l protejeze pe Oscar de consecinţele amestecului lui prostesc, dar acum acest lucru nu mai era posibil. Era deja condamnat. Nu mai putea decât să încerce să găsească o salvare pentru ea însăşi şi pentru fiii şi munca ei.

Aşa că îşi fixă privirea la câţiva centimetri în stânga feţei lui Euclides Peixoto şi-i relată, cât mai fără patimă cu putinţă, că Oscar avea suspiciuni în privinţa raportului despre capacităţile exteriorilor şi dorea ca ea să ajungă la un individ din interiorul echipei de contrainformaţii a lui Arvam Peixoto, care era pregătit să îi furnizeze datele neprelucrate de la care pornea raportul. Ea ştia că nu avea încotro, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile; fapta rămânea la fel de ruşinoasă şi dezagreabilă.
— După ce ridicai acel ac de date, ar fi trebuit să i-l duci direct lui Oscar, spuse Euclides.

Stătea tolănit neglijent în scaunul lui jos, cu pieptul gol, purtând doar pantaloni albi. Braţul drept îi era acoperit, de la

umăr la cot, cu tatuaje – vulturi stilizaţi şi capete de jaguari care păreau vag mayaşe.
— După ce îmi terminam treaba aici, ar fi trebuit să mă întorc imediat la el, spuse Sri.
— Direct la Oscar. Altcineva nu este implicat.
— Nu, nimeni altcineva.

Pentru mult timp, singurul sunet rămase plescăitul fântânii din centrul curţii umbrite. Sri îşi putu simţi inima zbătându-i-se în piept ca un animal închis în cuşcă.
— Ai fi făcut-o? L-ai fi dus la unchiul meu, i l-ai fi pus la picioare, ca un căţeluş zelos? Întrebă Euclides.
— Mi-am analizat opţiunile.
— Eşti o femeie inteligentă, doamnă profesor doctor. Sunt sigur că te-ai decis deja ce să faci. Aveai de gând să-i spui lui Arvam despre trădător?
— Mă gândeam să pun să fie ucis. Trădătorul, adică.
— Mai înainte sau după ce îţi dădea acul de date?
— Mai contează acum?
— Pentru mine contează că eşti absolut sinceră.
— Nu intenţionam să duc acul de date la Oscar. Şi nici nu aveam de gând să-i spun generalului Peixoto despre el.
— Urma să-l protejezi pe unchiul meu de consecinţele propriei lui prostii. Admirabil.

Sri aşteptă cu răbdare să se încheie momentul de tăcere, iar lui să-i dispară privirea strălucitoare şi batjocoritoare.
— Mie mi se pare că unchiul meu a fost întotdeauna bătrân, spuse Euclides. Are un trecut bogat şi glorios, dar acum, oricât de mult urăsc s-o spun, a început să se teamă de schimbare. Din punctul lui de vedere, trecutul este mult mai important decât prezentul. Pentru că trecutul este stabil şi familiar. Pentru că în prezent sunt atât de multe pe care nu le mai poate controla sau înţelege. Vezi, de aceea s-a retras în chilia aceea a lui. Şi-a micşorat lumea la o dimensiune manevrabilă. Traiul pe plajă. Ţestoasele. Grădina lui de legume. Nu vreau să-l critic. Ba chiar dimpotrivă. Pentru cineva cu o vârstă înaintată ca a lui, asemenea hobby-uri ar trebui să fie mai mult decât suficiente ca să-i ocupe zilele. Şi totuşi, după cum bine ştii, el nu se poate abţine să nu se amestece. Nu mai face parte din lume, dar nu poate lăsa lumea în pace. Chiar dacă nu mai înţelege cum stau

lucrurile cu adevărat, crede că mai poate încă să schimbe lucrurile. Cine e trădătorul, apropo? Ai omis să-i dai numele.
— Manuel Montagne.
Sri nu simţi nimic, afară de o slabă uimire că nu simţise nimic. Condamnase un om la moarte, dar nu simţise nimic.
— Manuel Montagne, repetă Euclides, savurând gustul numelui în gura lui. Locotenent-colonelul Manuel Montagne. Un membru al statului major al lui Arvam. Ei bine, nu trebuie să te simţi vinovată sau să ai remuşcări, doamnă profesor doctor. Ştiu deja că acest Montagne preţuieşte mai mult propriile lui mustrări de conştiinţă stupide decât loialitatea. Ştiu deja că este un trădător. Întrebarea este, desigur, Arvam ştie şi el?
— Am fost absolut sinceră cu dumneata, spuse Sri. Aminteşte-ţi acest lucru.
— Ai făcut alegerea corectă şi sunt încântat de asta. Eşti un bun de preţ, doamnă profesor doctor. Nu doar pentru priceperea şi inventivitatea dumitale, ci şi pentru că unchiul meu doar bănuieşte că eşti o trădătoare. El nu ştie încă.
— Am servit întotdeauna familia aşa cum m-am priceput mai bine, spuse Sri.
— Mă bucur să aud acest lucru. Acum, fii atentă. Iată ce vei face. Te vei întâlni cu colonelul Montagne, dar informaţiile pe care ţi le dă nu le vei duce la dragul meu unchi. În schimb, îi vei oferi informaţiile pe care vreau eu să le aibă. Ştiu la ce te gândeşti, continuă Euclides. Dar nu te îngrijora, doamnă profesor doctor, nu am nicio intenţie de a-ţi face ţie rău sau fiilor tăi. Câtă vreme faci ceea ce-ţi cer, adică. Şi nici vreo intenţie de a-i face rău unchiului meu. Nu, vreau să-l împiedic sa se facă de râs. Aşa că vei proceda astfel. Tu îi vei da informaţiile de spionaj care îi vor demonstra clar că exteriorii nu numai că plănuiesc un atac asupra bunurilor noastre din sistemul lui Saturn, ci că se şi înarmează pentru a ataca Pământul. Dacă el are dovezi clare că exteriorii plănuiesc să înceapă războiul, acestea l-ar putea convinge să renunţe la ataşamentul lui prostesc faţă de cauza pierdută a păcii şi reconcilierii.
— Mă îndoiesc serios că va face aşa ceva. N-a reuşit să oprească un război cu un secol în urmă, iar acest lucru îl face şi mai hotărât să-l oprească pe acesta.
— Este adevărat că unchiul meu este un om foarte încăpăţânat, recunoscu Euclides. Şi foarte deştept, şi foarte viclean. Ce zici

de felul în care îţi testează loialitatea cu această mică însărcinare? Dar poate că sunt la fel de viclean. De îndată ce vei livra informaţiile, îl voi demasca pe acest individ, colonelul Montagne. Şi bunul colonel va da în vileag complotul, foarte curând, apoi va urma un scandal, iar Oscar va cădea în dizgraţie.
— Cu mine cum rămâne?
— Tu îţi vei fi arătat loialitatea mai degrabă faţă de familie, decât faţă de un bătrân indus în eroare. Şi tu ştii că se amăgeşte singur. Ceea ce nu înţelege el este faptul că nu e vorba doar de Pământ împotriva exteriorilor, de adevăraţii oameni împotriva aşa-zişilor post-oameni. Este un război al generaţiilor. De ambele părţi, am fost conduşi pentru prea multă vreme de cei foarte bătrâni. Ei se opun schimbării. Văd doar ceea ce vor să vadă. Ei bine, a venit timpul să schimbăm toate aceste lucruri. De fapt, este o inevitabilitate istorică. Aşa că te-aş sfătui să renunţi la ataşamentul sentimental faţă de mentorul tău, doamnă profesor doctor. Nu încerca să-l salvezi de el însuşi. N-ar face decât să te tragă în jos odată cu el.
— Presupun că trebuie să te informez atunci când o să stabilesc întâlnirea cu acest colonel.
— Nu e nevoie. O sa aflu totul înaintea ta. Îl supraveghem foarte îndeaproape.
— Generalul Peixoto ştie despre el? Despre acest lucru?
— Nu e nevoie ca Arvam să ştie ceva despre acest lucru, spuse Euclides. Este prins până peste cap cu nava aceea a lui, cu pregătirile de plecare spre Saturn. Are mult de lucru.
Multe pregătiri de făcut. N-ar trebui să fie deranjat pentru un asemenea lucru. Înţelegi?
— O, cred că da.

Sri ştia că Euclides avea nevoie de ea pentru a livra acul de date şi că, atunci când ar fi făcut-o, în ciuda asigurărilor lui, n-ar mai fi avut nevoie de ea şi, cel mai probabil, ar fi fost ucisă.
— Ai face bine să înţelegi, sublinie Euclides. A, înainte de a pleca. Încă un lucru. Familia crede că ar fi mai bine dacă ai rămâne în Brasilia, deocamdată.
— Plănuiesc să mă întorc în Antarctica, imediat după depoziţie, spuse Sri. La fel ca generalul Peixoto, am foarte mult de lucru.
— Sunt sigur că nu există nimic în micul tău regat de gheaţă pe care să nu-l poţi controla cu la fel de mare uşurinţă şi de aici, şi

de acolo, insistă Euclides. Ţi se va permite să mergi la coliba unchiului meu, desigur, dar te vei întoarce imediat. Şi vei sta chiar aici. Tu şi fiii tăi.
— Fiii mei n-au nimic de-a face cu asta.
— Familia este preocupată de siguranţa ta şi a lor. Aici vor fi în afară de orice primejdie.
— Vor fi ostatici, vrei să spui.
— Vor fi în siguranţă. Promit. Nu, niciun alt cuvânt. Aşa s-a hotărât, iar ceea ce este hotărât nu poate fi schimbat. În aer plutesc schimbări măreţe. Avem nevoie să-i ţinem pe toţi aproape în următoarele câteva săptămâni. Pe toţi cei importanţi pentru noi. Iar dumneata, dragă doamnă profesor doctor, eşti mai importantă decât mulţi.

*

— Am slujit familia cu credinţă, îi spuse Sri fiului ei mai mare. Când am mers spre Jupiter, am făcut-o pentru că voiam ca biomul să fie o reuşită. Am mers acolo cu cele mai bune intenţii. Şi, în acelaşi timp, am lucrat pentru Arvam. Din nou, cu cele mai bune intenţii. Ce altceva puteam face? Dacă aş fi arătat un cât de mic semn de nesupunere, dacă i-aş fi refuzat fie pe Oscar, fie pe Arvam, aş fi fost pedepsită. Deposedată de toate lucrurile pentru care am muncit. Dar, în ciuda loialităţii mele, sunt oricum condamnată. Am fost forţată să-l trădez pe Oscar şi, după aceea, ei bine, poţi fi sigur că nu voi fi recompensată pentru acest lucru.
— Ai făcut ceea ce trebuia, o linişti Alder. Singurul lucru pe care îl puteai face, în acele circumstanţe.
— Ştiu. Dar aceasta nu schimbă lucrurile în bine.
Sri şi Alder se plimbau pe peluza bibliotecii familiei Peixoto, ceea ce fusese cândva, înainte de Răsturnare şi de războaiele civile, o *Jardim Botânico.* Începuse să se însereze. Luminile pâlpâiau de-a lungul cărărilor care şerpuiau printre straturile de flori, peluzele lungi şi luxuriante şi pâlcurile de copaci. Lumina amurgului zăbovea jos, către vest, dar în rest cerul era limpede şi primele stele sclipeau în albastrul ce se întuneca treptat şi nou apăruta seceră a lunii atârna ca un zâmbet de carton deasupra cuburilor negre şi răsfirate ale bibliotecii.

Era unul dintre locurile favorite de pe Pământ ale lui Sri. După ce Oscar Finnegan Ramos o culesese dintr-un post obscur de la o bază de cercetări agricole şi îi dăruise una dintre cele mai renumite burse şcolare, care le permitea celor care-o primiseră să lucreze în orice domeniu doreau, ea şi-a petrecut trei ani aici, lucrând la primele ei idei cu adevărat originale, începând să înţeleagă cum trebuie să se modeleze pe ea însăşi, dar şi cariera, astfel încât să poată obţine de la lume ceea ce-şi dorea. Chiar aici, pe banca din faţa unui pâlc de palmieri şi hibiscuşi, îşi dăduse în sfârşit seama cum să rezolve problema transferului unui electron în noul sistem artificial de fotosinteză pe care se tot străduia să-l dezvolte, o problemă care se încăpăţânase, timp de mai multe săptămâni, să rămână neclarificată, indiferent cât de mult o răsucise pe toate părţile. Îşi amintea că urmărise colibri verzi ca de smarald, plutind pe aripi pe care le putea distinge în preajma impetuoaselor inflorescenţe roşii de hibiscus, când răspunsul îi veni pe neaşteptate şi pe de-a-ntregul, o adevărată revelaţie, o fericire pură şi completă, neegalată până la naşterea primului ei fiu.

Sri încă mai păstra apartamente în blocurile folosite de oamenii de ştiinţă aflaţi în vizită şi îi plăcea să se plimbe în grădinile din jurul bibliotecii. Doar că acum simţea familiarul labirint de cărări ori movilele şi crestele amenajate ca pe o cuşcă, iar aerul de noapte cald şi umed o împresura ca un giulgiu.

— Euclides nu lucrează singur, spuse Alder.

— Nu. N-ar fi putut concepe aşa ceva. El este doar partea vizibilă a unui complot mai încâlcit pregătit de o facţiune a familiei. Acesta sprijină războiul şi încearcă să-l umilească pe Oscar. Să-i submineze autoritatea. Măcar atât e clar. Şi mai cred că intenţionează să-i submineze şi lui Arvam autoritatea.

— Eşti sigură că nu-i şi el părtaş?

— Euclides a lăsat să se înţeleagă destul de clar că nu e. Că nu ştie că un membru al statului său major îi dă informaţii lui Oscar. Nu, vor folosi acest lucru şi împotriva lui Arvam, când va veni vremea, pentru a se asigura că el nu devine prea puternic după câştigarea războiului. Şi, fireşte, o vor folosi drept scuză pentru eliminarea mea. Totul e foarte curat lucrat. Chiar admirabil. Un glonţ care poate lovi trei ţinte deodată.

— De ce-ar vrea ei să te elimine?

— Pentru că loialitatea mea este pusă sub semnul întrebării. Fiindcă ştiu prea multe. Pentru că am supravieţuit perioadei în care le-am fost utilă. Pentru că le-am oferit tot ce le trebuia pentru a-şi susţine războiul şi nu mai au nevoie de mine.

Sri scuipă ultimele cuvinte ca pe nişte seminţe amare.

— Te aşteptai la o răsplată, dar în loc de asta simţi că ai fost pedepsită, observă Alder. Eşti supărată pentru ca ai impresia că ai fost tratată nedrept. Dar este un principiu stabilit acela că oamenii obişnuiţi care-i slujesc pe cei bogaţi şi puternici trebuie să fie pregătiţi pentru schimbări bruşte şi neaşteptate. Fiindcă cei bogaţi şi puternici pot fi pe negândite cruzi şi capricioşi. Dintr-o toană, ei pot schimba vieţile slujitorilor lor și nici că le pasă. Aşa că este posibil, din punctul de vedere al lui Euclides şi al facţiunii lui din umbră, ca tu să fii doar un intermediar. Un pion în jocul pe care ei îl joaca împotriva lui Oscar şi a generalului.

— Un pion pe care se gândesc să-l sacrifice.

— Dacă jocul este aproape de sfârşit, poate că pionul reuşeşte în schimb să se transforme.

— Euclides mi-a spus că familia vrea ca eu să stau aici. Ca mi se interzice întoarcerea acasă. Dacă ei pot da la o parte cei douăzeci de ani de muncă ai mei pentru o toană, atunci cu siguranţă că mă pot da şi *pe mine* deoparte pentru o toană. Fără vreo tresărire de regret. Nu mă pot baza pe milă sau pe simţăminte. Nu, dacă este să supravieţuiesc acestei stări de lucruri, trebuie să fiu chiar eu cea care face următoarea mutare. Şi, în plus, mai este ceva.

Alder înţelese imediat:

— Avernus.

Încă de la eşecul din Rainbow Bridge, Sri jurase că dacă va veni războiul, *când* va veni, ea se va asigura că avea să fie răsplătită pentru loialitate şi pentru munca ei grea, acordându-i-se acces unic la Avernus şi la secretele ei. Acel premiu era al ei şi doar al ei. Doar ea era demnă de el, doar ea îl merita. Gândul că unul dintre rivalii ei acaparatori şi proşti ar putea să-şi vâre nasul prin munca lui Avernus, învăţând şi folosind secretele maestrei geneticii, o umplea de o furie amară şi neputincioasă. Spuse:

— Ar fi mai bine ca Avernus să fie ucisă şi lucrările ei distruse, decât să fie lăsat vreun prost oarecare să i le strice sau să le pervertească.

Se plimbară prin amurgul fierbinte şi tot mai întunecat. Printre pajişti şi straturile întinse de flori se treziră sistemele de irigaţii, ţăcănind în timp ce scuipau sus, în aer, arce de apă.

— Acesta nu e unul din testele tale, nu-i aşa? Ştii deja ce vrei să faci, vrei ca eu să rezolv… spuse Alder după o vreme.

Acum, el era cu zece centimetri mai înalt decât Sri şi, cu toate că încă mai avea stângăcia timidă a băiatului, ea întrezărea destul de clar trăsăturile bărbatului chipeş şi elegant care urma să devină. Era îmbrăcat ca ea, în negru. O cămaşă cu mâneci negre şi scurte, pantaloni negri creţi, cizme negre ciocate, cu vârfuri oţelite. Părul lui de culoarea mierii, tăiat scurt, afară de o şuviţă lungă la tâmpla dreaptă, care-i cădea pe lângă frunte până în vârful pometelui ascuţit. Nu mai era un băiat. Era un tânăr ambiţios, familiarizat cu procedeele din politică şi din sferele puterii, cu negocierile şi compromisuri le necesare pentru a favoriza interesele mamei lui şi a-i proteja munca de cercetare.

Sri simţi cum părerea de rău şi mândria se amestecau în inima ei, deşi ştiuse întotdeauna, de când începuse să-l încurajeze pe Alder să accepte tot mai multe responsabilităţi, că o va face cu preţul inocenţei lui. Era preţul plătit de oricine care avea putere, dar această realitate nu era nicidecum o consolare. Îi spuse:

— Nu vreau să găseşti nimic. Vreau sa fii în siguranţă, iar acest lucru înseamnă că nu poţi şti nimic din ceea ce aş putea plănui, sau nu, să fac. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău. Comploturi, politică, linguşire şi tot restul – nu sunt lucruri pe să le fac. Şi, în plus, eşti implicat în asta la fel de mult ca mine. Chiar dacă supravieţuiesc, vieţile noastre vor fi cu totul schimbate. Şi dacă fac o mutare greşită, ei bine, în cel mai bun caz, tu şi Berry veţi fi nu doar orfani, ci şi dezmoşteniţi.

Alder râse şi-şi ceru imediat scuze.

— Îmi pare rău, dar sună atât de dramatic…

— Cu toate acestea, este adevărat.

— Chiar cred că te-aş putea ajuta mai mult, dac-ai avea încredere în mine…

— Să nu crezi niciodată că n-am încredere în tine. Acum nu e vorba de încredere. E vorba de siguranţa ta, explică Sri. Dacă şt îi prea multe, nu vei fi niciodată în siguranţă, aşa că nu mă mai întreba niciodată despre planurile mele.
— Îmi pare rău, repetă Alder.
— Va trebui să pleci, spuse Sri. Undeva unde Euclides să nu poată da de tine.
— Cum rămâne cu Berry?
— De Berry am eu grijă. Tu va trebui să-ţi porţi singur de grijă, până te sun ca să mă ajuţi.
— Desigur.

Sri se opri. Alder se opri şi el şi se întoarse să o privească, înalt şi grav.
— Promiți? Întrebă ea.
— Jur.

Ea se aplecă înainte, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe buze.
— Bine. S-ar putea să dureze un an. Poate chiar mai mult. Dar nu la nesfârşit. Te voi contacta când va fi sigur şi apoi voi avea nevoie de toată priceperea ta în diplomaţie şi negociere. Nu va fi uşor, dar este singura care prin cale putem supravieţui acestei situaţii.
— M-ai învăţat că nimic important nu se câştigă uşor, îi aminti Alder. Şi chiar dacă Euclides şi facţiunea lui ar putea avea putere asupra ta, tu eşti mai puternică decât crezi sau decât îşi dau ei seama. Ai făcut lucrări foarte importante pentru familie. Eşti o mare maestră a geneticii. Cea mai mare dintre maeştrii pe care i-a cunoscut vreodată familia. Trebuie să fie ceva bun în toate acestea.
— Să sperăm.

5

Clanul Jones-Truex-Bakaleinikoff lua deciziile în mod public, după modelul atenian. Oamenii votau prin introducerea unui disc de sticlă alb sau negru în cutia de vot şi moţiunea era trecută sau respinsă printr-o majoritate simplă. Newton Jones era unul dintre ultimii care votau în privinţa propunerii de a sprijini oraşul Paris, de pe Dione. Zâmbi spre Macy în timp ce lua

un disc negru şi îl lăsa să cadă în cutie. Zece minute mai târziu, fu anunţată numărătoarea voturilor. Negrul depăşea albul cu puţin. Propunerea fu respinsă.

În timp ce ieşea din încăpere, Yuldez Truex îi spuse lui Macy:

— Presupun că nu vei fi fericită până ce nu vei vedea trupele de asalt braziliene mărşăluind pe aici.

— Aţi pierdut cinstit, la mai mult de un vot, îi aminti Macy. Renunţă să mai dai vina pe mine şi încearcă să treci peste asta.

În dimineaţa următoare, ea lucra în garaj, încărcând un rolligon cu cutii izolate conţinând saci cu seminţe, culturi de microorganisme şi bidoane cu nematode, colembole şi viermi, când primi o convocare din partea mamei lui Newt. Abbie Jones trăia într-un turn izolat din vestul turnului principal. Avea forma elegantă şi cu aripioare a unei rachete spaţiale de acum trei secole, când asemenea obiecte nu erau nimic mai mult decât vise nerealizate, şi era acoperit cu fulerenă neagră nesudată, lustruită până când în luciul ei se oglindea obscur parcul englezesc care îl înconjura. Straturi de crini, ierburi în culori palide, ciulini ornamentali cu frunze argintii, toate mărginite de arbuşti ornamentali tunşi îngrijit. Straturi de pietriş. Un umbrar de trandafiri căţărători albi. Un heleşteu pătrat, cu dale de piatră amplasate în jurul celor patru laturi şi crapi *koi* graşi, învârtindu-se pe sub frunzele de nufăr împrăştiate ca nişte monede pe suprafaţa apei negre.

Macy se mai întâlnise şi mai discutase cu Abbie Jones de câteva ori, dar niciodată până atunci nu fuseseră singure şi nici nu mai vizitase vreodată turnul femeii care conducea matriarhatul. A fost primită de un robot mic, cu trei picioare ca de păianjen şi o carapace transparentă de plastic, pe care, de-a lungul vremii, se adunaseră multe zgârieturi. Acesta o conduse într-un lift care urcă până la o cameră din apropierea vârfului turnului, unde Abbie Jones stătea pe o pernă mare, studiind o tabletă, aşezată în faţa uneia dintre ferestrele mari şi rotunde împărţite în sferturi, ca şi cum ar fi indicat cele patru puncte cardinale ale busolei. Femeia era la fel de palidă, slabă şi înaltă ca Newt, îmbrăcată într-o tunică simplă de bumbac neînălbit şi cu pantaloni din acelaşi material. Părul ei lung şi alb era pieptănat pe spate şi prins într-un fel de plasă largă, care îi

atârna pe umărul drept. Puse tableta deoparte şi o rugă pe Macy să stea jos, întrebând-o dacă a luat micul dejun.
— Da, doamnă.
— Bine, atunci doreşti cafea?

Macy spuse că da şi se aşeză pe perna mare de vizavi de bătrână, în timp ce micul robot porni zăngănind spre lift. Camera era mică, dar luminoasă şi aerisită. Un dulap cu cărţi era aşezat pe peretele dintre două geamuri, cu faţa spre cadrul unui război de ţesut manual pe care o ţesătură lungă şi grea, cu un model în dungi roşii şi negre, atârna terminată pe jumătate. Ferestrele rotunde dădeau spre grădina cu verde şi alb, spre mozaicul de câmpuri, pajişti şi loturi împădurite care se întindea către marginea pădurii aflate sub lumina strălucitoare a candelabrelor şi unghiurile ascuţite ale cortului.

Abbie Jones spuse că spera ca pe Macy să n-o fi deranjat întreruperea lucrului; Macy răspunse că nu era nimic care să nu sufere amânare.
— Urmează să trezeşti la viaţă un nou habitat.
— Da, doamnă. Pe câmpia de la sud de Linia Cartagina. Acolo este o echipă de roboţi care construieşte o mulţime de habitate.
— Te rog. Numele meu este Abbie.
— E-n regulă.
— Lucrezi la oaze de ceva timp.
— De aproape opt luni.
— Îţi place munca de acolo?
— Foarte mult.
— Mă bucur. Cu toţii ar trebui să-şi găsească o ocupaţie care să le placă. Atunci munca nu mai este muncă. Ci o parte din ei înşişi. Din ceea ce sunt.
— Văd că îţi place să ţeşi.
— Mă ajută să mă relaxez atunci când mă satur de încercările de a conduce acest loc. Suntem o democraţie non-ierarhică: supunem la vot absolut orice decizie. Dar cineva trebuie să se asigure că acele decizii sunt implementate într-un mod corect şi transparent. Şi mai trebuie să se ocupe şi de problemele şi obstacolele de zi cu zi care sunt prea mici ca să merite atenţia oamenilor.

Micul robot se întoarse, purtând dinaintea lui o tavă de lemn, pe care erau aşezate o cană mare cu cafea, un urcior cu lapte, ceşti şi farfurii de porţelan, precum şi o farfurie cu biscuiţi

subţiri, de culoarea mierii. Aşeză tava pe podea, între cele două femei, şi banda lui de senzori se roti la o sută optzeci de grade, iar el se retrase într-un loc de lângă dulapul cu cărţi, ghemuindu-se cu un oftat hidraulic. Abbie Jones turnă cafea în ceşti şi o întrebă pe Macy dacă vrea lapte sau zahăr.

— Simplă e tocmai bună.

Abbie Jones luă o sorbitură de cafea şi o privi pe Macy peste marginea ceştii.

— Ai votat împotriva realizării unei alianţe cu Parisul.

— Majoritatea a făcut aşa.

— Crezi că Marisa Bassi a luat modul în care ai votat ca pe un semn că tu nu vrei să-l ajuţi?

— Poate s-o ia cum vrea el, spuse Macy.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dacă Marisa Bassi ştie cum am votat, dacă nu a ghicit doar, ci este absolut sigur, atunci cineva care a fost prezent la vot trebuie să-i fi spus că am lăsat să cadă un disc negru în cutie.

Abbie Jones îşi înclină capul, zâmbind uşor.

— Cred că ştiu cine, continuă Macy. Nu te îngrijora, nu am de gând să creez probleme pe această temă. Doar dacă nu cumva vrei s-o fac.

— Dacă va fi necesar, mă voi ocupa de problemă eu însumi.

— Cum ai aflat că Marisa Bassi ştie despre modul în care am votat?

— M-a sunat chiar înainte ca eu să te sun. Mi-a prezentat diferite argumente conform cărora am greşit refuzând să-i acordăm sprijinul. Spunea că ştie despre votul tău împotriva moţiunii şi sugera că ai fi putut otrăvi minţile unora din clan cu ceea ce el numea propagandă pro-braziliană.

— De aceea mă aflu aici?

Abbie Jones clătină din cap.

— Nu te acuz de nimic. Te-am rugat să vii aici pentru că am crezut că este corect să te informez despre ce a spus. A vorbit cu tine?

— Nu, dar pun pariu că o va face. Cel mai probabil, îmi va cere iarăşi să-l ajut. Şi dacă nu am să fiu de acord, probabil că va ţine o cuvântare în care mă va acuza că sunt un fel de spion.

— Dacă ai nevoie de vreun ajutor, trebuie doar să-mi spui.

— Eşti amabilă. Dar cred că ştiu cum să-i trag preşul de sub picioare.

— Oferta rămâne valabilă.
— Îţi mulţumesc pentru gest, spuse Macy. Dar, dacă nu te superi, lasă-mă să încerc mai întâi cum cred eu. Oricum, sunt într-un fel obligată să o fac.

După o tăcere scurtă, Abbie Jones zise:
— Uneori, unora li se întâmplă ceva care le schimbă viaţa pentru totdeauna. Ceva care le împarte vieţile în două. În „înainte de” şi „după”. Tot ce s-a întâmplat în perioada de dinainte, chiar şi acţiunile şi deciziile care au dus la acea împărţire, devine după aceea nerelevant. Ca un vis sau ca o poveste spusă despre viaţa altcuiva. Şi tot ce se întâmplă după aceea este diferit de tot ce se petrecuse mai înainte, fiindcă persoana nu mai este niciodată aceeaşi. Acelaşi lucru ţi s-a întâmplat şi ție, cred.
— Viaţa mea s-a schimbat, asta-i sigur. Nu sunt încă sigură cum m-a schimbat pe mine.
— Şi mie mi s-a întâmplat. Aceeaşi schimbare abruptă.
Înainte de a porni în lungul meu voiaj prin Centura lui Kuiper, aveam un renume modest într-un mic cerc de oameni care erau interesaţi de extremităţile cele mai îndepărtate ale Sistemului Solar. Un pic de *kudos.* Nimic mai mult. Dar atunci când m-am întors, am fost pentru o scurtă perioadă de timp cea mai faimoasă persoană din Sistemul Exterior şi faima mea a fost urmată de zvonuri cum că întâlnisem ceva ciudat în întunericul din afară. Un extraterestru sau fantoma unui astronaut dintr-o expediţie dispărută. O adevărată IA, crescută din sămânţa unei vechi sonde-robot. O halucinaţie profundă, care mi-a produs o regresie de-a lungul vieţilor trecute. Un lucru care m-ar fi transformat în ceva mai mult decât om. Care mi-ar fi conferit o perspectivă divină asupra micilor comedii şi tragedii ale vieţilor obişnuite. Erau toate nişte nonsensuri, dar era de înţeles să apară. Oamenilor le plac explicaţiile dramatice pentru situaţii şi schimbări dramatice. Era însă foarte adevărat că viaţa mea fusese schimbată complet şi pentru totdeauna. N-am să neg că faptul de a-mi fi petrecut patru ani singură ar fi putut să aibă ceva de-a face cu schimbarea, dar realitatea este că nu am descoperit acolo nimic din ceea ce nu mă aşteptam să găsesc şi că, dacă m-am schimbat atunci, n-a fost un lucru neaşteptat cel care m-a schimbat, ci simpla evoluţie de zi cu zi pe care o trăieşte fiecare. Călătoria în sine m-a făcut faimoasă, dar numai

faima mi-a separat viaţa în două. În „înainte de” şi „după”. Unul dintre motivele pentru care m-am decis împreună cu soţul meu şi cu câţiva prieteni să întemeiem o aşezare pe Titania a fost acela de a scăpa de constrângerile faimei. Şi pe atunci eram cu toţii foarte tineri şi aveam aroganţa celor tineri. Credeam că nu putem da greş cu nimic. Dar am făcut-o. Eram prea departe de toţi ceilalţi şi eram dezbinați de neînţelegeri mărunte, amplificate de singurătatea noastră şi transformate în motive de nemulţumire răutăcioasă. Şi aşa ne-am întors: soţul meu, copiii şi cu mine am luat-o iar de la început şi iată-ne.

Abbie Jones înmuie un biscuit în cafea şi muşcă foarte puţin din el.

— Concluzia e că nu am avut dreptate să cred că aş putea găsi o cale care să mă ducă înapoi, la viaţa pe care am avut-o înainte de a fi faimoasă. Nimeni nu se poate întoarce la ceea ce a fost cândva. Pentru că perioada de înainte nu mai există.

Urmă o altă tăcere scurtă. Ambele femei îşi sorbiră cafeaua. Vechiul roboţel stătea liniştit şi nemişcat lângă dulapul cu cărţi, cu o gămălie de lumină roşie strălucind în banda lui de senzori. În cele din urmă, Macy spuse:

— Într-un fel, am ajuns aici printr-o serie de accidente. Hotărât lucru, n-a fost ceva plănuit. Dar nici nu doresc să mă întorc înapoi la ce eram. Cândva am crezut că era posibil. Speram că era. Dar acum ştiu că nu este.

— Asta e bine. Înseamnă că eşti liberă să afli ce ai devenit.

— Sunt o străină. Ştiu. Poate voi fi mereu aşa. Încerc însă din răsputeri să-mi fac un loc aici.

— Şi tu eşti mai faimoasă decât erai cândva. Un lucru care se poate dovedi util, dacă te poţi obişnui cu ideea. Sau care poate deveni o povară, dacă nu eşti atentă. O luptă constantă cu aşteptările altor oameni.

Abbie Jones luă o sorbitură de cafea.

— Putem să privim în urmă spre locul unde vieţile noastre s-au schimbat. Spre ceea ce ne defineşte. Nu toţi au acest avantaj. Unii oameni trebuie să trudească întreaga viaţă întrebându-se cine sunt, dar nu găsesc niciodată un răspuns mulţumitor. Mezinul meu, de pildă.

Macy nu spuse nimic, dar atunci îşi dădu seama, cu o certitudine inflexibilă şi rece, că mai-marea matriarhatului ştia ce plănuia ea să facă.

— Newton e neliniştit, continuă Abbie Jones. Încearcă să facă lucruri diferite. Diferite idei, diferite atitudini. La fel cum altcineva ar încerca să îmbrace haine diferite. Încă nu a găsit ceva care să-l mulţumească.
— Sunt sigură că o va face.
— Nu vrea să fie cunoscut ca fiul lui Abbie Jones. Vrea să fie el însuşi. Speră să găsească ceva care va trage o linie sau o graniţă prin viaţa lui, ceva care să-l definească după aceea. La fel cum tu şi eu suntem definite de ceea ce ni s-a întâmplat. Nu e prost, e destul de curajos, deşi e genul de cutezanţă care nu a fost încă pusă la încercare. Genul de cutezanţă care poate fi interpretată greşit ca fiind bravadă sau nechibzuinţă. Şi este şi uşor de condus.
— N-aş încerca să-l împing pe Newt să facă nimic din ce nu şi-ar dori. Nici măcar n-aş şti cum să încerc, spuse Macy.

Se întreba dacă Abbie Jones o punea la încercare, căutând să afle dacă ştia de ce se apucase Newt în călătoriile lui comerciale solitare către mai multe oraşe şi aşezări de pe diverşi sateliţi. Pe cine întâlnise, cu cine vorbise şi despre ce. Ei bine, ea nu ştia. O, lui Newt îi plăcea să mai scape indicii sau sugestii aţâţătoare, dar lui Macy, care nu ştia nici pe jumătate cum mergeau acolo lucrurile, aşa cum i-ar fi plăcut, îi lipsea contextul pentru a putea deosebi faptele de obişnuitele lui laude, fanfaronade şi poveşti gogonate, darămite să le mai potrivească în orice fel de relatare raţională. Şi, în plus, mama lui, care avea îngrozitor de multe relaţii şi era respectată pe măsură, având mari rezerve de karma şi o putere în lume, ştia probabil mai multe despre escapadele lui Newt decât ştia Macy. Deci, poate că era un avertisment; poate că Abbie Jones credea că Macy era cumva conectată la lumea fantezistă a lui Newt…
— Ei bine, în acest caz aparte sper că vei avea succes, spuse Abbie Jones. Nu doar pentru binele tău. Dacă Marisa Bassi este în stare să convingă oamenii potriviţi că tu eşti un fel de spioană, reputaţia clanului va fi ştirbită. Vom părea nişte proşti pentru că te-am luat la noi, ori mai rău.
— N-am să vă dezamăgesc.

Macy conduse de-a latul câmpiei întunecate, dincolo de câmpurile cu organisme de vid, trecând de o zonă joasă, cu dealuri, unde de Anul Nou oamenii din habitatele şi oazele din

împrejurimi foloseau încărcături de explozibil, burghie şi dălți pentru a sculpta în gheaţa dură ca stânca statui şi basoreliefuri detaliate ale unor animale reale sau imaginare, castele, temple, palate şi peisaje fantastice; unele aveau culorile naturale, posomorâte ale gheţii, altele erau de un alb îngheţat sau stropite cu apă colorată. La capătul îndepărtat al acestei fantezii gigantice, drumul coti şi continuă apoi în linie dreaptă spre nord-est, către reţeaua de creste şi pante abrupte asociate cu albia gigantică a Liniei Cartagina. Secera lui Saturn urca uşor dincolo de orizont. Drumul o luă peste mai multe creste atenuate de o manta de praf, creată de-a lungul câtorva miliarde de ani de impacturi cu micrometeoriţi, dar Macy îl părăsi şi conduse spre nord, înaintând pe o pantă lungă ce se încheia cu o coastă abruptă. Aceasta se termina cu o câmpie bombată, unde mai multe oaze şi adăposturi răsfirate străluceau în nuanţe vii de verde, ca nişte bijuterii cu detalii rafinate.

Macy se gândi la o piatră inteligentă năpustindu-se din cerul negru – atâta timp cât se deplasa suficient de rapid, nu trebuia să fie foarte mare –, lovind unul dintre acele corturi mici, vaporizându-l şi lăsând un crater proaspăt în peisaj. Îşi imagină stânci ţintind fiecare aşezare, zeci de stânci izbindu-se de satelitul Dione, lovindu-l oră după oră…

Urmă un drum îngust care cobora în zigzag în josul pantei şi conduse de-a curmezişul câmpiei, spre oazele noi. O echipă de roboţi de construcţii tocmai terminase un cort şi infrastructura lui, iar clanul Jones-Truex-Bakaleinikoff câştigase contractul pentru trezirea lui la viaţă. *Elefant* era oprit ceva mai departe, cu fuzelajul lui de un roz şocant strălucind pe fundalul cafeniu cu ocru al peisajului. Macy parcă în apropierea sasului de serviciu al cortului, îşi fixă casca, ieşi în exterior şi începu să care containere izolate şi canistre pe o sanie. Nu lucra de mult timp, când Newt apăru de după flancul cortului, săltând nerăbdător. Placa de piept a costumului său presurizat alb era decorată cu cerul albastru întunecat şi sorii murdari din *Noapte înstelată* de Van Gogh.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Macy. A apărut ceva.

— Ai fi putut să suni.

— Ştiam că ai fi aşteptat. Şi nici n-am întârziat prea mult.

— N-ai putea descărca chestiile astea când ne întoarcem? S-ar putea să ne întârzii şi mai mult.

— Nu vreau să le las în rolligon. Dacă îi cedează bateria, frigul va ajunge la ele.
— Bateria nu o să cedeze.
— Dacă mă ajuţi, treaba o să meargă de două ori mai repede.

Newt o ajută să pună restul încărcăturii din rolligon pe sanie, pe care o traseră în marele sas, apoi intrară. Spaţiul de sub laturile înclinate ale cortului era împărţit în două de o culme sinuoasă, decorată ici şi colo cu aflorimente faţetate de bazalt negru şi acoperită cu un strat de sol de suprafaţă artificial, derivat din particule de argile cu smectite[37] şi siderit, măcinate până la stadiul de nisip vitros şi transformate prin intermediul unui bioreactor. Un robot de grădinărit aşternuse acest strat în urmă cu doar câteva zile. După ce le verificase viabilitatea microflorei şi a biotei, aducând orice ajustări simţise că sunt necesare, Macy urma să însămânţeze fiecare centimetru pătrat cu un amestec de ierburi cu creştere rapidă şi trifoi. Apoi avea să revină peste două săptămâni, pentru a ara culturile fixatoare şi a furniza îngrăşământ verde, lăsând solul pregătit pentru acoperirea cu plante mature.

Îşi scoase casca şi-i zise lui Newt să stea jos, fiindcă avea să-i spună ceva.
— Te retragi? O întrebă el, după ce-şi dăduse jos casca şi o aşezase pe marginea saniei.
— Vreau în continuare să merg. Dar ar trebui să ştii că mama ta a aflat despre noi.
— Ştie ce ai de gând să faci?
— Poate. Nu ştiu. Nu m-a întrebat despre asta şi nici eu nu am întrebat-o. Dar mi-a spus clar că ştia că mă ajuţi.
După ce Macy îi făcu lui Newt un rezumat al conversaţiei, el întrebă:
— Yuldez a fost, nu-i aşa?
— Cel care i-a spus lui Marisa Bassi? Aşa cred.
— Aseară m-a rugat să-l duc şi pe el. A apărut când mă pregăteam să plec, spunea că l-aş putea lăsa la Paris, când mă duceam să ridic marfa. I-am zis că era prea departe de drumul meu şi că poate lua trenul. Bănuiesc ca aşa a făcut.
— Şi a doua zi, dis-de-dimineaţă, Marisa Bassi o sună pe mama ta. Se potriveşte.

---

[37] Grup de minerale argiloase, prezente în soluri şi în mâluri argiloase.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de el.
— Mama ta a spus că s-ar ocupa *ea* de el. În plus, nu e ca şi cum ar fi deconspirat cine ştie ce secret real. Toţi cei din clan ştiu cum am votat.
— Voia să dai de necaz.
— Marisa Bassi ar fi pornit după mine oricum, când şi-ar fi dat seama că nu aveam de gând să cooperez.
— Atunci ar fi bine ca planul tău să meargă. Ai de gând să-mi spui exact cu cine vrei să te întâlneşti?
— O să vezi în curând. Când ajungem pe Enceladus.

6

Euclides Peixoto o sună pe Sri cu câteva ore mai devreme faţă de momentul în care trebuia să se prezinte în faţa Comisiei pentru Spionaj a Senatului. Ea lua micul dejun împreună cu Alder şi un grup de ajutoare, avocaţi şi consilieri, repetându-şi mărturia. După ce ieşi pe terasă, Euclides îi spuse că întâlnirea cu trădătorul, locotenent-colonelul Manuel Montagne, urma să aibă loc la ora trei după-amiază.
— Azi după-amiază?
— Nu te îngrijora, doamnă profesor doctor. Ai suficient de mult timp, o linişti Euclides şi îi spuse că ea urma să meargă spre vest, de-a lungul aleii centrale de lângă Lago Paranoa. Trădătorul o să aştepte în capătul cel mai îndepărtat.
— Şi apoi?
— Şi apoi totul se va derula cum am stabilit. El nu are niciun motiv să te suspecteze şi oamenii mei, desigur, vor sta de veghe. În eventualitatea improbabilă că vor fi probleme, ei vor interveni de îndată. Dar sunt sigur că vei face tot ce îţi stă în putinţă ca să nu fie probleme, nu?
— Nu te bucura. Ne înjoseşte pe amândoi.
— Nu eşti în poziţia de a adopta un ton moralizator faţă de mine. După ce iei acul de date, te vei întâlni cu unul dintre ajutoarele mele. Vei schimba acul cu un altul cu date aranjate şi pe acela îl vei duce la unchiul meu.
— Asta e tot ce am de făcut? Întrebă Sri, deşi ştia că nu era tot; acum avea planurile ei.

— Asta e tot. Ai luat decizia corectă, doamnă profesor doctor. Nu vei regreta că ne-ai ajutat.

*

La Comisia pentru Spionaj a Senatului, Sri citi cu voce tare răspunsurile la întrebările care îi fuseseră adresate în avans şi, după un mic şi lejer contrainterogatoriu, preşedintele îi mulţumi pentru ajutor şi îi spuse că era liberă să plece. Veni apoi rândul lui Alder să-şi prezinte depoziţia sub jurământ; ea stătu lângă el. Sri era mândră de cât de îndrăzneţ părea în timp ce stătea în faţa a patru senatori şi a consultanţilor acestora şi-şi prezenta răspunsurile cu o voce clară şi calmă.

După aceea, gărzile de corp îl duseră pe Alder înapoi la apartament şi Yamil Cho o conduse pe Sri prin oraş spre locul de întâlnire cu colonelul Montagne. Printr-un trafic dens de biciclete obişnuite şi biciclete de transport ce remorcau încărcături incredibil de mari, camioane militare şi civile, autobuze şi microbuze, într-o aglomeraţie care dădea impresia că oamenii se adunaseră cu ghiotura la un loc, ca nişte furnici războinice în jurul unei fărâme de mâncare. Pe lângă monoliticele *superquadras*[38] care acopereau mare parte din cer şi ţineau în permanentă umbră bulevardele flancate de arbori. Apartamentele şi magazinele erau înghesuite pe largile terase ale etajelor inferioare şi niveluri de platforme agricole se ridicau mai sus, deasupra lor, acoperite cu şiruri de panouri solare deasupra cărora stăteau generatoare eoliene, ale căror palete uriaşe reflectau cioburi şi aşchii de lumină solară.

Sri ura Brasilia. Ura arhitectura brutală. Ura căldura, aerul complet uscat şi praful spulberat de pe *planalto*[39], care făcea cerul roşu-sângeriu. Cel mai mult ura îmbulzeala oamenilor de pe stradă, proletarii cu hainele lor ieftine şi de prost gust, cu corpurile şi chipurile lor nerefăcute şi imperfecte, numărul lor mare, copleşitor – mult prea mulţi oameni înghesuiţi laolaltă din nevoie sau din cauza ideologiei. Terenurile erau pentru Gaia, oraşele pentru oameni. Era apogeul unei tendinţe ce începuse

---

[38] Cvartale sau blocuri de dimensiuni foarte mari, specifice capitalei braziliene, care conţin clădiri cu apartamente de locuit, grădiniţe, şcoli, magazine şi spaţii verzi.

[39] „Platou" (lb. portugheză în text).

odată cu inventarea agriculturii. Acum, aproape toţi cei de pe Pământ trăiau într-un oraş şi oraşele nu-şi mai extrăgeau seva vitală din regiunile săteşti înconjurătoare, nu mai trăgeau apă, hrană şi resurse minerale din jur, de pe sute sau mii de kilometri, ci erau independente, reciclând apa şi gunoiul, crescând hrana în turnuri agricole, pe acoperişuri şi platforme înălţate. Insule urbane, izolate ca nişte colonii de ciumaţi de sălbăticia regenerată şi reconstruită care le înconjura.

Duhoarea străzii se infiltrase prin aerul condiţionat al limuzinei şi, unsuroasă, se lipise de pielea lui Sri. Transpiraţie şi parfum ieftin, tămâie de la altare şi temple, fumul focurilor de gătit ale vânzătorilor stradali, mirosul puternic şi dulceag al gazoholului[40] ars. Muzici în zeci de stiluri contradictorii bubuiau din sistemele de sunet ce împodobeau vehiculele din jur, din difuzoarele de deasupra magazinelor şi tarabelor din lungul trotuarelor, de sub copacii uriaşi care mărgineau bulevardele. Oamenii îşi duceau traiul în aer liber, ca animalele. Pe trotuare le era tuns părul sau reparată dantura, erau tatuați sau consultaţi, mâncau, urmăreau acrobaţi, dansatori sau teatru cu marionete, ascultau predicatori ambulanţi vorbind cu emfază la colţul străzilor, se rugau la altare de pe marginea drumului, închinate unei întregi grădini zoologice de animale alese ca spirite totemice. Pentru proletari, Gaia – totalitatea întreţesută a biomurilor de pe Pământ – nu era un concept ştiinţific, ci doar o zeiţă străveche, puternică, dar vulnerabilă. Prin intermediul spiritului animal ales, ei se rugau la Ea să intervină în vieţile lor, se rugau să fie iertaţi pentru uriaşele răni pe care omenirea i le provocase şi se rugau pentru reînnoirea Ei. În altarele lor rudimentare, Ea era reprezentată ca Afrodita ieşind goală din mare pe o bucată de scoică, ca o dansatoare cu multe braţe, ca o figură maternă, masivă şi fertilă ori ca un copil ce râdea şi dansa într-o pădure printre copacii căreia pătrundea soarele.

O uimitoare prăpastie de ignoranţă, fără vreo modalitatea de-a o umple, se gândi Sri în timp ce se uita fix prin sticla fumurie a limuzinei ei blindate la străzile de carnaval. Uneori visa la molime care să fi împuţinat omenirea până la un nivel sustenabil. La o planetă verde, sălbatică, cu doar zece milioane de oameni străbătând câmpiile şi pădurile sau navigând pe oceanele albastre şi curate. Oameni înalți, puternici şi

[40] Combustibil format din 85% benzină şi 15% alcool etilic.

inteligenţi, care trăiau cu uşurinţă pe uscat, legaţi printr-o reţea planetară, purtând civilizaţia în minţile lor. O utopie în care toţi erau ca ea. Miliarde fuseseră ucişi de schimbarea climatică, de războaiele pentru apă şi pământ ori pentru agricultură şi alte miliarde muriseră în timpul Răsturnării, dar nu fusese de ajuns.

Peisajele glaciale şi pustii ale sateliţilor lui Saturn îi apărură în faţa ochilor minţii. Grădinile oraşelor şi ale oazelor. Catedrale verzi celebrând triumful raţiunii.

Deveni conştientă că traficul încetinea, aglomerându-se. Arpegii de claxoane. Strigătele şoferilor frustraţi. Urletele animalice ale unei mulţimi care înţesase o piaţă şi se revărsase în stradă. Yamil Cho îşi folosi casca pentru a discuta cu cineva, apoi îi spuse lui Sri că era o mică problemă, dar că ar putea fi rezolvată.

— E vreun fel de miting?

— Cred că este o revoltă legată de război, doamnă.

— O revoltă?

— Oamenii sunt agitaţi de propagandă şi, în cele din urmă, mânia lor îşi găseşte o supapă. Ard însemne, scandează lozinci. În mod obişnuit, nimic serios. Canalele de ştiri le prezintă ca pe meciurile de fotbal în sală.

— Eu nu mă uit la canalele de ştiri.

Sri îşi aminti ceva ce Oscar îi spusese cu mult timp în urmă, într-o zi când ea s-a plâns de numărul mare de oameni care nu aveau nicio contribuţie în lume, care nu erau altceva decât nişte recipiente de came pentru oarbele impulsuri reproductive ale genelor lor. După părerea lui, comportamentul de gloată a evoluat la scurt timp după ce fiinţele omeneşti s-au înghesuit pentru prima oară în oraşe. Gloatele erau urâte şi rele, dar aveau şi un scop, adunându-se în jurul unei răni din mentalul colectiv la fel cum se strâng globulele albe din sânge în jurul unei infecţii din corp. Ele erau supape de siguranţă pentru frustrare şi nemulţumire, ele uneau populaţia împotriva unui duşman real sau imaginar. Gloatele au fost întotdeauna cu noi, spusese atunci Oscar. S-au încercat toate tipurile de guvernări, dar gloata a rămas o constantă a civilizaţiei. Conducătorii credeau că ei deţin controlul, că ei au fost ridicaţi deasupra turmei şi că guvernau prin consens comun, forţă brută sau drept divin, dar în realitate erau doar servitori ai gloatei.

Yamil Cho vorbi în cască, apoi îi spuse lui Sri:

— Poliţia ne asigură că vom fi suficient de bine protejaţi dacă rămânem în vehicul. Am grijă să ieşim de aici cât mai curând posibil, dar cel mai bine este să ne comportăm cât mai discret.
— Ne aflăm în interiorul unei limuzine, domnule Cho. Suntem departe de a fi discreţi. Şi, în plus, nu trebuie să ratăm întâlnirea. Scoate-ne de aici chiar acum.
— Mă voi strădui, promise Yamil Cho şi începu să se strecoare cu limuzina înainte.

Mulţimea se tălăzui în jurul unui gigantic copac al poporului, aflat în centrul pieţei. Copacii poporului erau o moştenire de la Avernus, modificaţi de ea înainte de a părăsi Pământul în favoarea Lunii, înainte de Răsturnare. Erau plantaţi în fiecare oraş. Seva lor abundentă, bogată în zahăr, putea fi exploatată pentru a face sirop, vin sau bere şi păstăile lor cu seminţe puteau fi zdrobite pentru a face biocombustibil; la joncţiunea crengilor produceau noduli bogaţi în proteine, din scoarţa lor se făceau mai multe condimente şi un antibiotic, ori, prin fierbere, se putea obţine din ea un fel de ţesătură din hârtie, iar frunzele lor nutritive puteau fi mâncate crude. Oamenii şi-ar fi putut petrece întreaga viaţă în ei, fără a mai dori altceva. Mulţi bărbaţi şi femei care aleseseră calea sfinţeniei chiar făceau acest lucru; rari erau copacii care nu erau locuiţi de un călugăr cerşetor sau de vreo clarvăzătoare.

Acesta avea ceva suspendat chiar de capătul uneia dintre crengile groase de la bază. Pe măsură ce limuzina se strecură afară din mulţime, Sri văzu că era cadavrul unui om albinos, cu gâtul rupt şi cu capul atârnându-i către umăr, cu hainele zdrenţuite şi cu o pancartă prinsă pe piept, cu două cuvinte scrise cu ceva ce părea a fi sânge: „împotriva naturii”. Oamenii loveau tălpile şi picioarele cadavrului cu beţe, de parcă ar fi fost

o *piñata*[41]*.* Aruncau în el cu pietre şi cu fructe. Chiar şi cu pantofi. Îşi scoteau pantofii şi aruncau cu ei spre cadavru.

Oare îl luaseră din greşeală drept un exterior sau era doar un înlocuitor pentru turbarea lor rudimentară împotriva post-oamenilor? Sri îşi dădu seama că nu conta. Ceea ce conta era furia gloatei.

Un mic grup de drone ale poliţiei şi de elicoptere cu câte un singur om la bord erau suspendate la niveluri diferite deasupra teraselor în trepte şi a intrândurilor *superquadrei* care înconjura piaţa pe cele trei laturi. Yamil Cho spuse că, în mod obişnuit, poliţia nu intervenea direct în asemenea situaţii, fiindcă intervenţia irita în general gloata.

— Împrăştie feromoni pentru a-i face pe răzvrătiţi mai paşnici.

— Nu prea pare să meargă, observă Sri.

Din ce în ce mai mulţi oameni se adunau în piaţă, ca nişte furnici îngrămădindu-se la o momeală cu zahăr. Încercau să se holbeze prin geamurile-oglindă ale limuzinei, o paradă de feţe viclene, tulburate, furioase şi înlăcrimate. Pumnii băteau în caroseria limuzinei şi răpăiau în acoperişul ei ca ploaia. Vehiculul se zguduia pe suspensiile lui robuste ca o barcă mică pe o mare agitată. În toată mulţimea, mici grupuri agitate începură să se dezlănţuie pe măsură ce gloata începu să-şi reverse furia asupra ei înseşi. Ceva se izbi de geam la câţiva centimetri de fata lui Sri; bucăţi de fruct alunecară în jos pe geam, lăsând o dâră vâscoasă. Şi, brusc, limuzina deveni ţinta unei rafale de fructe şi pietre aruncate spre ea. Un bărbat sparse parbrizul cu un ţăruş rupt dintr-un stand de pe marginea drumului. Yamil Cho îl luă în cătarea unui grazer şi bărbatul scăpă ţăruşul şi căzu în genunchi, ţipând în agonie când raza armei îi declanşă receptorii de durere. Alţii apărură în faţă şi

---

[41] Cuvântul *piñata* desemnează un recipient de lut sau de carton colorat, care conţine fructe, dulciuri sau diferite obiecte şi este agăţat la înălţime cu prilejul anumitor festivaluri sau sărbători. Unul sau mai mulţi participanţi încearcă să lovească *pinata* cu beţe şi prăjini, până când peretele ei cedează şi interiorul se revarsă asupra participanţilor. Deşi *pinata* este un cuvânt spaniol, obiceiul este originar din China, unde era practicat la sărbătorirea Anului Nou, fiind adus mai apoi de Marco Polo în Italia, unde se folosea de Cuaresma (Păresimi, în perioada Postului Mare).

începură să clatine limuzina din lateral, dar fură azvârliţi pe spate când cincizeci de mii de volţi ţâşniră prin caroserie.

Yamil Cho o sfătui pe Sri să-şi prindă centura de siguranţă. În timp ce ea şi-o strângea bine, limuzina se îndepărtă, trecând pe lângă un camion pictat cu sloganuri pioase şi urcă pe trotuar, împrăştiind pietonii şi sfărâmând standurile în timp ce prindea viteză. Yamil Cho vorbea calm cu poliţiştii în timp ce conducea limuzina, care se strecura cu precizie milimetrică printre obstacole. Când reveni înapoi pe drum, un elicopter coborî, cu luminile strălucind intermitent şi cu sirena urlând, iar alte vehicule începură să se dea la o parte din calea lor.

Câteva cvartale mai încolo, conduceau printr-un trafic normal, pe o stradă cu imagini normale. Yamil Cho îi mulţumi celui din elicopter, iar aparatul îşi aplecă botul şi făcu o cotitură bruscă, îndreptându-se înapoi spre mulţimea revoltată.

— Revoltele acestea ce ţin de război sunt frecvente? Se interesă Sri.

— Acum sunt mai multe, cel puţin una pe zi, doamnă. Şi nu doar în Brasilia.

— Greu de oprit, estimă Sri.

— În general, oamenii se aprind destul de repede, spuse Yamil Cho.

— Vreau să spun că războiul nu mai poate fi oprit, domnule Cho. Oamenii şi-au spus cuvântul. Ei îl vor.

— Da, doamnă.

Yamil Cho mai conduse cale de încă un cvartal, apoi zise:

— Dacă îmi permiteţi s-o spun, cred că faceţi ceea ce trebuie. Nu doar pentru că războiul este inevitabil, ci şi pentru că este ceva corect.

— Îţi mulţumesc, domnule Cho, răspunse Sri, surprinsă şi emoţionată. Nu-l mai auzise niciodată pe bărbat exprimându-şi o părere.

Locul în care ar fi trebuit să-l întâlnească pe locotenent-colonelul Montagne se afla într-un parc întins, cu iarbă şi pâlcuri de copaci, lângă lacul ce se formase în urmă cu secole prin devierea a trei râuri. Vasele cu pânze ieşiseră pe apă, pline de culoare ca un stol de fluturi, Schimbându-şi direcţia încolo şi încoace sub briza fierbinte. Sri se plimbă de-a lungul aleii principale, trecând de standuri, bănci şi grupuri de mese pentru

picnic. Familii. Iubiţi hoinărind mână-n mână. Copii privind fascinaţi un spectacol de marionete.

N-o aştepta nimeni în capătul îndepărtat al aleii, ci doar o bucată de hârtie înfiptă în reţeaua de sârmă a celei din urmă bănci. Pe ea era scrisă adresa unei străzi.

— Este o precauţie utilă, comentă Yamil Cho când Sri se întoarse la limuzină, enervantă şi nemaiputându-se controla. Individul acesta ştie ce face.

— Faptul că se ţine de jocuri prosteşti n-o să-l ajute.

— Sigur că nu.

— Suntem încă urmăriţi?

— Am lăsat în urmă prima echipă când am trecut de revolta legată de război, dar o altă echipă ne aştepta chiar aici. Pe drum pot scăpa de ei cu uşurinţă. Doar să-mi spui.

Sri clătină din cap.

— Vreau să ne urmărească. Îmi doresc ca Euclides Peixoto să ştie că am făcut exact aşa cum mi-a cerut.

Noul punct de întâlnire era o *lanchonete*[42] din colţul unei străzi aflate în apropiere de Cemiterio da Esperanca, cu nimic diferită de alte o mie ca ea. Mesele şi scaunele erau împrăştiate sub crengile mari şi umbroase ale unui copac al poporului; tot acolo era un stand care vindea cafea, suc de fructe, gogoşi prăjite şi *empadinhas*[43]*.* Sri luă loc şi când apăru chelnerul comandă un pahar cu suc de mango pe care nu avea intenţia să-l bea – zeama n-ar fi fost decât un cocktail dezgustător de bacterii şi impurităţi. După câteva minute, un tânăr cu părul negru, care nu era chelnerul, aduse paharul la masa ei şi-l aşeză pe un şerveţel de hârtie.

— Sunt un prieten de-al colonelului Montagne, spuse el. Ştiţi că sunteţi urmărită?

— Bănuiam, răspunse Sri.

— Lucrul de care aveţi nevoie se află în îndoitura şerveţelului. Înţelegeţi de ce trebuie să ne luăm măsuri de precauţie. Nu este doar pentru siguranţa noastră, ci şi pentru a dumneavoastră.

Preţ de-o clipă, Sri simţi îndemnul de a-i spune că era o şaradă, că Euclides Peixoto plănuia să altereze informaţiile şi că, în orice caz, sfântul verde nu avea nevoie de ele, aceea fiind

---

[42] Local similar cu un snack-bar (lb. portugheză în text).

[43] Plăcinte braziliene cu creveţi, pui sau miez de palmier, la care se adaugă ceapă usturoi şi mirodenii (lb. portugheză în text).

doar o cale de a-i testa loialitatea. Acest tânăr şi colonelul Montagne credeau probabil că schimbau istoria, dar erau prinşi într-un joc pe care nu-l înţelegeau, la care nu se gândiseră şi în care erau manevraţi, condamnaţi. Le-ar fi putut salva vieţile cu doar câteva cuvinte. Impulsul se ridică în ea ca o boală, buimăcind-o şi amețind-o, apoi dispăru, iar ea îşi recăpătă controlul asupra propriei persoane.
— Vreau să vă spun că este un lucru minunat că vă întâlnesc, doctore Hong-Owen, spuse tânărul cu un neaşteptat zâmbet luminos. Dumneavoastră faceţi o lucrare măreaţă şi importantă. Nu-mi pot exprima admiraţia pentru curajul dumneavoastră de a veni aici şi pentru că vă veţi ridica în faţa acelui comitet de bătrâni proşti şi le veţi spune adevărul despre fraţii şi surorile noastre.
— Fraţi…?
— Suntem cu toţii copiii Gaiei. Aici, pe Pământ, şi în toate celelalte lumi. Şi eu şi dumneavoastră ştim că acest război, pe care bătrânii îl vor, este nefiresc. Ei vor să nege evoluţia. Au refăcut lumea în beneficiul lor şi se tem de schimbare, fiindcă ştiu că schimbarea îi va detrona. V-am citit lucrările, doctor Hong-Owen. Faptul că sunteţi de partea noastră mă face mai fericit decât vă pot spune. Sunt sigur că vă veţi asigura că micul nostru dar ajunge la persoana potrivită, spuse tânărul, apoi se întoarse şi o luă printre mese şi scaune, intrând în vârtejul mulţimii care se mişca de-a lungul marelui trotuar.

O dronă de mărimea unui bondar o porni repede după el, strălucind pentru o clipă în lumina soarelui când ieşi în zbor din umbra unui copac, pe deasupra capetelor mulţimii. Sri îndoi cu atenţie şerveţelul de hârtie, şi-l strecură în buzunar şi se întoarse pe jos la limuzină.

Când Sri se întoarse la apartament, îşi găsi fiii jucând un fel de polo pe apă în bazinul din afara terasei mari. Rămase în umbră lângă ferestrele franţuzeşti, privindu-i cum se stropesc şi strigă. Alder era rapid şi viclean, dar Berry, lunecos şi puternic în apă, avea controlul mingii mai tot timpul. Spre deosebire de Alder, el fusese conceput pe căi naturale, după ce Sri îl sedusese pe Stamount Horne, un membru consangvin de linia unu-opt al familiei Peixoto, care în acea vreme era al doilea la comandă în serviciul de pază.

Ca să fim cinstiţi, Stamount şi-a îngăduit să fie sedus. Fusese aproape egalul lui Sri în inteligenţă, viclenie şi ambiţie. Ei doi ar fi pus bazele unei bune şi puternice dinastii, dar la cinci luni după ce Sri şi-a îngăduit să conceapă, Stamount a fost ucis în timpul campaniei de lichidare a unui trib supărător de bandiţi care sabotau linia de tren transandină. Sri avea să-l plângă mereu. Purta pe al treilea deget al mâinii stângi un inel de os cu o structură dantelată complexă, crescut dintr-o cultură provenind din osteoblastele lui şi în cinstea memoriei lui nu l-a operat niciodată pe Berry, care moştenise de la părintele lui doar înfăţişarea plăcută, dar aproape nimic altceva.

Câtă vreme primea ceea ce voia de îndată ce cerea, Berry era un copil vesel, dar inteligenţa lui nu depăşea media, era leneş şi în ultima vreme avusese o perioadă de cruzime nepăsătoare; după câteva incidente neplăcute cu tovarăşii lui de joacă, din fericire copiii unor servitori, Sri decisese că nu poate avea încredere să-l mai lase singur cu un copil mai mic decât el. Totuşi, era mereu profund şi necondiţionat afectuos şi loial faţă de mama şi fratele lui, iar Sri îl iubea şi era mult mai răbdătoare şi tolerantă cu el decât cu oricine altcineva, ştiind că avea să fie mereu dependent de ea, că va avea mereu nevoie să fie protejat de consecinţele firii lui nesăbuite şi impulsive. Berry ieşi din piscină de cum fu strigat, tropăi supus până la ea şi-i spuse despre vizita lui la una dintre fermele din oraş.

Sri lăsă trăncăneala lui fericită să o copleşească şi-şi permise să se relaxeze. Acum era hotărâtă. Nu mai era cale de întoarcere, decizia nu avea s-o mai tortureze.

Dar mai târziu, în pat, cu Yamil Cho mişcându-se deasupra ei, cu musculatura netedă ca a unui şarpe, forţând-o cu limba, buzele şi degetele lui pricepute să-şi muşte buzele pentru a-şi înăbuşi strigătele, un chip licări în întunericul fierbinte din spatele pleoapelor ei: tânărul osândit care-i transmisese acul de date.

7

— Iată-l, spuse Newt.

Elefant se îndrepta spre zona din jurul lui Saturn, apropiindu-se de Enceladus, iar Mimas abia răsărise dincolo de marginea

ceţoasă a gigantului de gaz. O fereastră din spaţiul memo de pe *Elefant* arăta o imagine optică mărită a ovalului de scoică neagră al navei Gloria Gaiei profilându-se clar şi precis pe suprafaţa plină de cratere a micului satelit; cealaltă arăta monitorul radar. Ceva mic şi rapid trecu peste puternicul ecou radar al navei braziliene. Unindu-se cu el pentru o clipă, apoi depăşindu-l. Macy îl întrebă pe Newt dacă aceea era una dintre navele de luptă monopost.
— Cel mai probabil, una din navele însoţitoare, spuse Newt. Avem întotdeauna două sau trei nave de-ale noastre care o urmăresc îndeaproape.
Derulă înapoi imaginile astfel încât să dea la iveală două scântei atârnând la niveluri diferite în spatele navei braziliene.
— Sunt de aceeaşi mărime cu *Elefant*? Întrebă Macy.
— Mai mult sau mai puţin.
— E o navă mare.
— Şi mai sunt încă două care vin încoace.
— Ai făcut vreodată asta? Adică să te învârţi deasupra ei. Să o urmăreşti.
— Se poate s-o fi zgândărit o dată sau de două ori.
— Asta n-o să-i pună pe fugă.
— Sigur că nu. Dar trebuie să le reamintim că destul de multă lume nu-i vrea aici şi că dorim să urmărim în continuare cu mare atenţie tot ceea ce fac. Aşa că îi zgândărim.
Încercăm să le păcălim telemetria şi radarul. Îi bombardăm cu lumină. În general, îi şicanăm în toate modurile posibile şi le slăbim moralul. Bănuiesc că tu găseşti că e destul de infantil.
— Cred că niciunul dintre voi nu a fost vreodată într-o situaţie reală de război, cu focuri de armă.
— Prin urmare, când vor începe ostilităţile, ar trebui doar să sper că o să iasă bine şi să stau deoparte, nu? Ori, chiar mai rău, să renunţ înainte de a se întâmpla ceva, ca oamenii din Camelot.
— Tot ce sper e că nu cloceşti idei romantice despre supravieţuirea după o întâlnire de aproape cu vreo navă monopost, din care să ieşi erou. Fiindcă n-are să fie aşa.
— Ştii de ce am votat împotriva trecerii de partea Parisului?
— Nu cred că doar ca să-mi faci mie plăcere.
— Pe lângă faptul că Marisa Bassi este un fanfaron mai interesat de reputaţia lui decât de realitate, ştiu că nu putem învinge

Pământul înfruntându-l în jocul pe care-l stăpâneşte. Trebuie să fim mai deştepţi de-atât, spuse Newt. Şi poate că ar trebui să te gândeşti la asta. Dacă va fi război, vei avea nevoie de un loc bun în care să te ascunzi. Fiindcă brazilienii sunt hotărâţi să vină să te caute. Poate că atunci te vei răzgândi în privinţa statului deoparte fără a face nimic.

Macy îşi dădu seama că el voia să-l întrebe ce plănuia împreună cu prietenii lui, aici, acolo şi oriunde în sistemul lui Saturn, dar mai ştia şi că el flirta cu ea şi că o tachina. Că se distra. Aşa că spuse:

— Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat în brigăzile R&R a fost acela că niciun plan nu supravieţuieşte contactului cu duşmanul.

Newt râse.

— Bănuiesc că n-aţi avut niciodată un plan ca lumea.

Enceladus era un bulgăre de zăpadă alb, strălucitor. Suprafaţa lui cu un relief jos era împodobită cu straturi de cristale fine de gheaţă ce reflectau aproape toată lumina soarelui care cădea pe ea. Ele erau reînnoite constant de gheizerele din zona de la polul sud, făcută parcă din fâşii mai deschise şi mai închise la culoare, unde băltoacele şi firele de apă în stare lichidă din imediata apropiere a suprafeţei casante fierbeau violent când fracturile le expuneau vidului îngheţat, împingând jeturi de cristale de gheaţă la mai bine de patru sute de kilometri în spaţiu. Majoritatea acestora cădeau înapoi pe suprafaţa satelitului; restul scăpau cu bine de gravitaţia lui, se înscriau pe orbită în jurul lui Saturn şi adăugau material inelului E. Enceladus avea doar cinci sute de kilometri în diametru, atât de mic încât ar fi putut îngheţa bocnă în urmă cu miliarde de ani, o informă Newt pe Macy, dar apa era bogată în amoniac, care îi cobora punctul de congelare cu aproape o sută de grade Celsius, iar radioactivitatea şi tensiunile mareice furnizau suficientă energie termală pentru a o menţine lichidă. Aşa că era încă destul de multă activitate geologică pe micul satelit; în vreme ce *Elefant* se rotea îndreptându-se către Bagdad, Newt îi arătă petice de terenuri complexe şi fracturate, creste de comprimare, câmpii line recent ieşite la suprafaţă, cratere domoale traversate de falii…

Oraşul acoperit de cupole apăru deasupra orizontului; fusese ridicat pe o veche câmpie cu cratere, ale cărei contururi erau estompate de straturi de gheaţă strălucitoare. Şi apoi coborâră şi luară de pe platforma portului spaţial un autobuz către Bagdad. Cortul oraşului stătea pe fundaţii de aerogel şi compozit de fulerenă, montate în interiorul marginilor joase ale unui mic crater de impact, iar interiorul lui fusese inundat cu apă din gheaţa topită pentru a crea un lac circular cu recifuri de crustacee, păduri de varec, insuliţe de mangrove şi plute largi de nuferi uriaşi. De pe insulele verzi din centrul lacului se ridica un oraş ţepos de spire scheletice pe un eşafodaj de bare de fulerenă, susţinând platforme şi terase plantate cu copaci sau grădini parcelate, împânzite cu case-capsulă vopsite în culori vii, împletite laolaltă într-o reţea de poduri uşoare şi piste înclinate, cabluri suspendate şi funiculare.

Urmărind instrucţiunile pe care le primise, Macy îl conduse pe Newt la o cafenea de la baza unuia dintre bastioanele cele mai din afară, unde el a înfulecat o farfurie plină cu *tajine* de legume şi a băut câteva ceşti de ceai de mentă, în timp ce a dat telefon la diverşi agenţi comerciali, negociindu-şi încărcătura formată din dril ţesut de mână şi din opt varietăţi de cafea. Ceva mai târziu, a stat alături de unul dintre ei şi s-a târguit vreme de o oră sau două, făcând comparaţii aleatorii cu diferite schimburi similare înregistrate la bursă şi oferind favoruri şi promisiuni cu privire la profituri viitoare din alte bunuri, pentru a obţine cea mai bună ofertă pentru mirodeniile şi fermenţii farmaceutici pe care el voia să-i ducă înapoi pe Dione. Economia Sistemului Exterior era susţinută de mii de afaceri ca aceasta şi de comerţul bazat pe *kudos,* un sistem elaborat care urmărea şi indexa aprecierea socială de care se bucura fiecare şi contribuţiile aduse la binele comun. În esenţă, era mai degrabă un joc decât un sistem monetar serios. Comercianţii jucau la cacealma unii cu alţii, ca jucătorii de poker; ba mai mult, unele afaceri a căror negociere ajunsese într-un punct mort se rezolvau prin aruncarea unui zar.

Macy stătea tolănită în şezlongul ei, îşi sorbea ceaiul de mentă îndulcit şi încerca să nu se gândească prea mult la motivul pentru care venise acolo. Politica era şi ea un joc, iar ea era conştientă la modul dureros că era o jucătoare naivă şi neexperimentată, care avea doar o vagă idee despre reguli. Nu

putea decât să-şi dea cărţile pe faţă şi să joace după ureche. Să se bizuiască pe bunătatea străinilor.

Tocmai se înserase. Lumina candelabrelor se diminuă, ochiurile de geam ale cupolei oraşului întunecând şi estompând treptat peisajul exterior al satelitului alb ca zăpada. Valuri masive şi leneşe se unduiau de-a lungul lacului, sub mozaicul flexibil al frunzelor de nufăr. Deasupra lui, şase zburători se angajaseră într-un fel de balet aerian, trecând razant cu suprafaţa lacului, urcând, răsucindu-se unul în jurul altuia ca nişte lilieci sub cerul negru dominat de Saturn. Gravitaţia redusă făcea posibil zborul propulsat al oamenilor în habitatele şi oraşele de pe toţi sateliţii lui Saturn. Era chiar un sport popular; Macy îl încercase de câteva ori pe proprietatea clanului Jones-Truex-Bakaleinikoff, coborând în zbor planat de pe platforme fixate sus, pe unul sau altul dintre pilonii de sprijin ai cupolei. Pe Enceladus, unde gravitaţia era atât de firavă încât fiinţele omeneşti cântăreau cam cât corbii sau ciorile de pe Pământ, oamenii zburau în permanenţă. Purtau costume cu aripi sau, ca în cazul zburătorilor de deasupra apei, suportaseră ajustări somatice care îi înzestrau cu pliuri membranoase de piele de la încheieturile mâinilor şi până la glezne şi în urma cărora li se modificaseră fibrele musculare şi capacitatea hemoglobinei de a purta oxigen, astfel încât să poată zbura ore întregi.

Newt îşi încheie apelurile telefonice de afaceri, pălăvrăgi cu câţiva prieteni şi, în cele din urmă, îşi dădu jos spexul şi îi spuse lui Macy că misterioasa ei persoană de contact întârzia.

— Nu tocmai.

— Dacă nu apare nimeni, îmi spui despre ce este vorba?

— Va apărea cineva.

— Când termini, există câteva baruri care ştiu că ţi-ar plăcea. Unul exact sub apă, în mijlocul pădurii de alge, propuse Newt. Înoţi pană jos şi ieşi într-un fel de clopot cu aer.

— Dacă te îmbeţi, cum înoţi înapoi?

— Se serveşte doar ceai. De toate felurile. Îţi bei ceaiul, ciuguleşti una-alta şi vii înapoi. Poţi privi şi peştii prin sticlă.

— Sună amuzant. Dar asta ce este?

Vocea unui bărbat se ridică de undeva de sus, din bastionul aflat în apropiere, un cântec monoton şi prelung ca un vaiet ce plutea în aerul tot mai întunecos al serii care se instala împrejur.

— Este chemarea la rugăciune, explică Newt. Voi nu aveţi musulmani în Marea Brazilie?
— Sigur că avem. Doar că n-am întâlnit niciunul.

O umbră pluti peste terasa cea mare în vreme ce o zburătoare se abătu pe lângă ea, cu braţele desfăcute în cruce, într-un costum verde, cu aripi, prinzând un curent ascendent şi ridicându-se deasupra lacului.
— Acesta este un oraş foarte spiritual, preciză Newt. Găseşti aici musulmani, creştini, hinduşi, evrei… În Camelot, pe Mimas, exista un templu budist. O parte dintre oamenii care au organizat acea Dezbatere Permanentă pentru Pace din Paris sunt şi ei budişti.
— Mai spune-mi o dată: ce fel de călugări erau aceia? Cei care aveau un *ryokan*[44] sus, pe peretele din jurul Craterului Dido.

În urma cu şase luni, Macy fusese acolo cu Newt, Pete Bakaleinikoff, Junko şi Jumpei Asai. Într-o grădină cu muşchi şi bambuşi, ei se cufundaseră într-o piscină fierbinte, cioplita dintr-un bloc de siderit, sorbiseră vin de orez şi ciuguliseră mici legume murate, discutând despre afacerea cu telescoape, contemplând peisajul complet pustiu al satelitului de dincolo de cortul *ryokan*-ului.
— Şintoişti, răspunse Newt. Unii dintre budişti sunt şi șintoişti. În orice caz, oamenii care au descendenţă japoneză.
— Dar, din câte am observat eu, nimeni din clan nu are o anumită religie.
— Suntem obscen de raţionalişti, zâmbi Newt. La un moment dat, tu ai fost o persoană religioasă, mi se pare.
— La un moment dat.
— Dar acum nu.
— Nu.
— Ce s-a întâmplat? Ţi-ai pierdut credinţa când ai fugit şi ai văzut ce are lumea largă de oferit?
— Mi-am pierdut-o înainte de a fugi, spuse Macy. Cred că tocmai *de aceea* am fugit.

Zburătoarea în costum verde cu aripi veni înapoi spre terasă, trecând razant cu suprafaţa lacului, năpustindu-se în sus în ultima clipă pentru a-şi permite o asolizare corectă în cealaltă parte, cu costumul pliindu-se în jurul ei ca un veşmânt în timp

[44] Han japonez care oferă cazare şi mic dejun.

ce mergea târşâit spre ei, scoţându-şi ochelarii de protecţie şi scuturându-şi pe spate părul negru ce-i căzu liber pe umeri.

Newt se uită la ea, se uită la Macy şi începu să râdă. Zburătoarea era fiica lui Avernus, Yuli.

Macy şi Yuli discutară în interiorul unei capsule cu o podea din blană semivie şi o carcasă de plexiglas, care stătea suspendată sus, la marginea unui pâlc de bastioane luminate. Când Macy începu să explice ce dorea să facă, Yuli o întrerupse zicând:

— Înţeleg totul.

— Totul?

— E destul de simplu. Marisa Bassi vrea să vorbeşti despre Marea Brazii ie. Despre Pământ. Dacă refuzi, te va eticheta drept trădătoare. O spioană. Dacă accepţi să fii intervievată de unul dintre prostănacii lui, vei contribui la runda lui nesfârşită de propagandă războinică. Tu crezi că te putem ajuta să găseşti o scăpare din această capcană. Că discutând cu mama mea poţi răspunde provocării publice a lui Marisa Bassi, fără a fi obligată faţă de el sau a contribui la cauza lui.

— Gestul de a veni aici face parte din efortul de pace şi reconciliere, pentru a promova înţelegerea dintre Marea Brazilie şi Sistemul Exterior. Cred încă în acest lucru şi voi vorbi cu oricine vrea să afle ceva despre Pământ. Mă voi strădui să răspund la orice întrebare cât pot de cinstit şi complet.

Dar Marisa Bassi vrea să audă doar despre cum înşfacă familiile noastre toată bogăţia şi puterea şi cum îi oprimă pe toţi ceilalţi. Poveşti de groază, pe care să le poată folosi pentru a se justifica.

— Spune-mi: putem opri războiul?

— Nu, probabil că nu.

— Mama gândeşte altfel. De aceea a decis să se facă un fel de ostatică în Paris. S-a stabilit în opoziţie directă faţă de Marisa Bassi. Îşi foloseşte tot *kudos*-ul şi toate contactele pe care le are aici, în Marea Brazilie şi oriunde pe Pământ, pentru a încerca să oprească inevitabilul. Şi mai crede că, pentru că duşmanii noştri ar dori foarte mult să o captureze vie, nu vor lovi Parisul cât timp este ea acolo. Am încercat să o convingem că şi-a supraestimat importanţa şi că lor le-a subestimat ambiţia şi agresivitatea. Dar a subestimat şi frica lor de noi, de ceea ce am

putea deveni în curând. Nu va asculta de noi. Crede că suntem prea pesimişti. A fost însă de acord să discute cu tine.

Yuli stătea cu picioarele încrucişate pe blana albastră şi caldă, o făptură mică şi subţire în costumul ei verde cu aripi, cu părul despletit căzându-i în jurul feţei în formă de inimă şi pe umeri. Pielea îi era albă ca zăpada şi ochii ei, verzi cum e clorofila. Părea să aibă opt ani, dar era exact de înălţimea lui Macy, iar privirea ei verde era îndrăzneaţă şi serioasă. Imperturbabil de analitică. Se zvonea că nu era fiica biologică a lui Avernus (iar dacă ar fi fost, faptul în sine ar fi constituit un miracol dată fiind vârsta înaintată a lui Avernus), ci o construcţie sau o clonă. Sau că în realitate era cu mult mai în vârstă decât părea, dar că fusese modificată genetic astfel încât să nu îmbătrânească. Indiferent ce era, îţi dădea categoric fiori.

— Nu cred că o pot face pe mama ta să se răzgândească, spuse Macy.

— Nu mă aştept să o faci să se răzgândească. Doar ea poate face acest lucru, atunci când va fi în posesia tuturor datelor. Şi poate că nici atunci. Dar trebuie să încercăm să ne asigurăm că este informată. A părăsit Pământul acum un secol şi jumătate. A încercat să se ţină la curent, dar ştie că sunt lacune serioase în cunoştinţele ei. Iată unde poţi fi de mare ajutor. Mama ar vrea să audă adevărul. Neprelucrat, nemijlocit. Ar vrea ca tu să îi răspunzi la întrebări cât poţi de complet şi de cinstit. Vei face asta?

— După cum ai spus, de aceea am venit aici.

— N-ai cum să vii la Paris, pentru că Marisa Bassi te-ar putea aresta. Iar mama n-ar pleca din Paris. Dar nu-i o problemă, spuse Yuli şi scoase o pereche de mănuşi tipset din buzunarul-pungă al costumului ei cu aripi. Pune-ţi astea. Şi spexul tău.

— Vrei să fac asta chiar acum?

Yuli râse şi pentru o clipă păru exact ca o fetiţă obişnuită.

— Desigur. Am ghicit ce doreai şi am hotărât să acceptăm înainte de a mă ruga să ne întâlnim. Iar dacă vrei să spui adevărul, sigur nu ai nevoie de nicio pregătire.

— Merge direct în reţea?

— Difuzată în direct, neprelucrat şi nemijlocit.

— Chiar cred că ai intuit ce urma să te rog.

— Ştiu că războiul acela este inevitabil. Ştiu că va schimba totul. Încă nu ştiu cum. Pot doar spera că, pe termen lung, va schimba

lucrurile în bine. Şi în cel mai bun caz putem spera ca mama nu doar să supravieţuiască, ci şi să evite să fie capturată. Să-şi vină în fire şi să părăsească Parisul înainte de a fi prea târziu. Facem tot ceea ce ne stă în puteri pentru a o convinge. Chiar şi asta.
— Ţi-ai făcut vreodată griji că oamenii ar putea să-ţi interpreteze greşit felul tău direct de a fi, luându-l drept impertinenţă?
— Adevărul nu ar trebui să insulte pe nimeni. Sunt disperată. Tu eşti la fel. Ne putem ajuta reciproc. Acum cred că ar trebui să te întinzi jos. Şi nu încerca să-ţi mişti avatarul până nu te obişnuieşti cu decalajul de timp.
— Unde ne întâlnim, mama ta şi cu mine? Întrebă Macy, trăgându-şi mănuşile tipset.
— Într-una dintre grădinile ei, răspunse Yuli şi-şi puse şi ea spexul.

Imaginea de pe spexului lui Macy se şterse de îndată ce se întinse pe jos şi apoi legătura de teleprezenţă se conectă. Stătea întinsă pe blana moale şi caldă şi se afla în interiorul unui avatar din faţa unui perete transparent, privind peste un abis vast de aer cristalin către tromba agitata a unei tornade de smog galben ce se micşora undeva departe, jos, spre un strat de nori de culoare roşu-brun, plin de cocoloaşe. Era amiază. Discul mic al soarelui strălucea deasupra, pe un cer la fel de albastru ca al Pământului, împestriţat cu smocuri de nori albi. O mulţime de mici dreptunghiuri cu margini bine definite pluteau într-o parte a giganticei tornade.

Macy apelă *stick-ul* de control virtual al avatarului şi-şi roti privirea, pentru a vedea unde ajunsese. O cameră mare, pătrată, cu pereţi transparenţi, având o podea cu un uşor caroiaj, altfel însă transparentă, aflată la nivelul cel mai de sus al unei clădiri înalte şi cilindrice care stătea suspendată în aer. La partea de sus şi la cea de jos era înconjurată de o eprubetă uriaşă din sticlă, cu camere transparente şi împânzită cu jeturi de poziţie. Alte avataruri stăteau în picioare ici-colo, pe acel etaj şi pe cele de mai jos, ca nişte piese de şah cu formă umană, surprinse în mijlocul unui joc. Unul se agită şi merse spre ea cu o delicată mişcare de legănare, iar o voce îi spuse în urechi:
— Eu sunt Avernus. Bun venit pe Deep Eddy.

Macy se prezentă şi întrebă dacă locul acela era real.

— O, da. Destul de real. Plutim în centura de apă a lui Saturn, la aproape trei sute de kilometri sub marginea atmosferei, spuse Avernus. Acei nori albi sunt vapori de ap. Şi furtuna este şi ea, în cea mai mare parte, formată din vapori de apă, un vârtej vertical produs de un punct fierbinte din zona de hidrogen lichid aflată cu mult mai jos. Se răceşte pe măsură ce se ridică, dar încă este cu mult mai caldă decât atmosfera înconjurătoare, iar disiparea de căldură conduce la formarea de nori, exact ca în cazul unui uragan de pe Pământ. De asemenea, vânturile care îi dau ocol împrăştie smogul creat de chimia anaerobă a lui Saturn, oferindu-ne această privelişte splendidă. Putem vedea cam la o mie de kilometri în orice direcţie.

Macy întrebă dacă dreptunghiurile care pluteau în aer erau alte clădiri; Avernus îi spuse că i-ar fi mai uşor să-i arate decât să-i explice.

— Vom merge acolo de îndată ce încheiem aici. Brazilienii au încercat să cerceteze acest loc în timpul cascadoriei aceleia prosteşti, când au zburat cu navele lor monopost în interiorul lui Saturn. Nu prea au reuşit, dar ştiu că vor urmări acum această discuţie, aşa că ce alt loc ar fi fost mai potrivit pentru întâlnirea noastră? Eu nu mai am nimic de ascuns. Dacă vor să afle ceva despre munca mea, absolut orice, nu trebuie decât să mă întrebe. Aici nu este nicio fabrică pentru arme cumplite, niciun ascunziş pentru monştri. Nu are nicio funcţie aparte, afară de faptul că este un loc unde oamenii pot veni să contemple această lume frumoasă sau se pot întâlni. Şi de aceea ne şi aflăm aici, desigur. Pentru a ne întâlni, pentru a discuta. Pentru început, spune-mi cum ai ajuns aici.

— Este mai degrabă o poveste lungă şi complicată.

— Am timp berechet.

Discutară timp de aproape o oră. Macy îi povesti lui Avernus despre evadarea ei din Biserica Divinei Regresii, despre viaţa dezordonată din Pittsburgh, care s-a încheiat când s-a angajat în Brigăzile de Recuperare şi Reconstrucţie. Despre munca ei îi ruinele oraşului Chicago şi promovarea venită după ce i-a salvat viaţa lui Fela Fontaine, despre cum s-a alăturat echipei R&R #553 şi cum şi-a câştigat un loc în echipa de construcţie şi, implicit, a plecat spre Rainbow Bridge, de pe Callisto. Avernus îi puse multe întrebări. Macy nu-i putea spune maestrei geneticii despre politică şi despre rivalităţile dintre

diferitele familii, dar încercă să răspundă tuturor celorlalte întrebări cât de direct şi de adevărat putea.

În cele din urmă, maestră geneticii spuse:

— Ţi-am promis că-ţi arăt şi restul din Deep Eddy. Dacă-mi permiţi să preiau controlul doar pentru o clipă…

Urmă ca un fel de licărire, după care perspectiva lui Macy ajunse deasupra unui covor dreptunghiular, lung, ţesut din petice de negru şi nuanţe de roşu închis, împestriţat ici şi colo de mici petice de alb. Valuri mici se propagau de-a lungul lui şi pe marginile lui erau înşirate sfere negre. Flotoare. Dincolo de el, alte două dreptunghiuri se profilau pe cerul albastru.

— E o grădină, se minună Macy. Aţi făcut grădini aici!

— Eu le spun recife, preciza Avernus.

Ambele femei stăteau acum într-unul dintre roboții care cultivau recifele şi Avernus îl trimise să plutească jos, deasupra pajiştii flotante. Pe lângă pigmentarea lor întunecată, proiectată să maximizeze colectarea luminii solare, plantele recifului semănau remarcabil de mult cu plantele terestre. Erau acolo deluşoare de muşchi, petice de frunze înalte şi subţiri care semănau cu iarba, încurcături dese de ramuri ca ale unor ferigi sau benzi negre, late de câţiva metri. Plante care arătau ca floarea-soarelui, dar mai mici, cu tulpini scurte şi cărnoase acoperite de discuri care concentrau slaba lumină a soarelui n nişte noduri argintii aflate în mijlocul lor. Încâlcelile ca nişte ghemotoace de vată ale captatorilor de rouă, care prindeau vaporii de apă când reciful aluneca printr-un nor cu picături, irigând plantele din apropiere în schimbul substanţelor hrănitoare pe care şi le extrăgeau din rădăcinile lor. Mai bine de cincizeci de specii diferite se înghesuiau unele într-altele, cu rădăcinile într-o ţesătură saturată cu un fel de gudron din compuşi carbonici simpli, folosind energia fotosintezei pentru a transmuta gudronul în molecule organice utile. Flotoare cu învelişuri negre, groase de câţiva nanometri, absorbeau energia solară şi încălzeau hidrogenul pur din interior, furnizând suficientă susţinere încât să nu lase recifele să se scufunde, în vreme ce vânturi constante le răsuceau în jurul lui Deep Eddy. Când recifele erau măturate de una dintre serpentinele ce se extindeau din extremităţile lui Deep Eddy, atunci erau tratate cu metan şi săruri de amoniu aduse din straturi mai înalte şi mai reci ale atmosferei superioare. Microbii din „solul” de gudron absorbeau

aceste substanţe hrănitoare vitale şi astfel recifele creşteau şi se extindeau.
— La început, au fost toate însămânţate cu acelaşi amestec de plante, spuse Avernus. De atunci însă, fiecare dintre ele şi-a descoperit propriul echilibru. Nu intervenim în dezvoltarea lor, cu excepţia faptului că încercăm să le menţinem într-un regim staţionar. Sau să tăiem vreuna în jumătate, atunci când creşte suficient de mare. Am început cu doar zece. Douăzeci de ani mai târziu, numărul lor a ajuns de peste o sută de ori mai mare.
— Aici nu trăieşte nimeni.
— Nimeni de care să ştiu eu.
— Aţi făcut-o doar ca să vedeţi dacă o puteţi face.
— Sunt interesată de explorarea posibilităţilor nesfârşite ale ceea ce Per Bak[45] numea stare critică auto-organizată. Echilibrele complexe şi delicate care rezultă din interdependenţa simbiotică dintre haosul şi ordinea pe care le găsim în mormanele de nisip, în piaţa liberă şi în ecosisteme. În zilele mele bune, credeam că aş putea aspira la ceva asemănător artei. Dar, în orice caz, dacă am crea lucruri doar din raţiuni utilitare, lumile noastre ar fi locuri monotone şi sărace. Îmi place să îmi construiesc grădinile şi sper că şi oamenii îşi pot găsi plăcere în ele. Doar puţini oameni ştiau de Deep Eddy înainte de a ne întâlni. Acum însă, adresa lui şi protocoalele pentru accesarea avatarurilor au fost făcute publice. Oricine îl poate vizita. Chiar şi oamenii de pe Pământ. *În special* oamenii de pe Pământ. Vreau ca ei să înţeleagă că aici nu există nimic în afara micilor mele grădini şi a frumuseţii sălbatice a planetei.

Macy văzu ceva foarte asemănător cu un miriapod, care se deplasa într-un ritm tacticos printre lăstari, urmărind un grup de viermi graşi ce păşteau pe o încâlcitură densă de fâşii negre. Se simţi nevoită să adauge:
— Grădinile dumneavoastră sunt şi frumoase.
— Îţi mulţumesc. Şi-ţi mai mulţumesc şi pentru sinceritatea dumitale. Vreau să mă gândesc la ce mi-ai spus. Şi atunci, poate că ne vom putea întâlni într-o altă grădină şi vom discuta iarăşi.

---

[45] Per Bak (1948-2002) - fizician teoretician danez, coautor al conceptului de criticalitate auto-organizată (1987) ce descrie clasele de sisteme dinamice ale căror puncte critice sunt atractori ai evoluţiei lor temporale.

— Mi-ar plăcea acest lucru, spuse Macy. Dar legătura se dizolvase deja şi ea se uita prin lentilele transparente ale spexului la grinzile de fulerenă şi la panourile întunecate ale cupolei Bagdadului. Stând cu picioarele încrucişate lângă peretele transparent al capsulei, conturată pe fundalul cordoanelor de lumină înfăşurate în jurul bastioanelor grupate, Yuli spuse:
— Am pus cap la cap primele sondaje. Vrei să ştii ce spun oamenii despre tine?

8

Despărţirea lui Sri de Alder a fost stângace şi ciudat de oficială. De dragul lui, ea s-a străduit din răsputeri să pară distantă, cu o atitudine profesionistă, iar el a fost tăcut şi retras, în mod clar neliniştit de cele ce aveau să urmeze. Pericolele viitorului imediat şi perfidele recife ale puterii şi politicii în care avea să navigheze de unul singur în săptămânile şi lunile următoare.

De îndată ce Sri avea să plece pentru întâlnirea ei cu Oscar Finnegan Ramos, Alder avea să fie condus la o întâlnire de afaceri în birourile avocaţilor lui Sri, unde doi bărbaţi aşteptau să-l scoată pe furiş din clădire şi să-l ducă într-o casă conspirativă. Înfăţişarea lui urma să fie modificată prin chirurgie plastică minoră şi câteva ajustări simple, care aveau să-i închidă nuanţa părului şi să-i schimbe culoarea ochilor, pentru ca apoi, călătorind sub o identitate atent falsificată, să-şi continue traseul pe şosea şi pe calea ferată până la Buenos Aires, unde îl aştepta un avion închiriat ce avea să-l ducă în Antarctica. Acest subterfugiu devenise necesar nu doar din cauza ordinului care îl împiedica să călătorească oriunde în afara Brasiliei, ci şi din cauză că, după câteva ore, oamenii lui Euclides Peixoto ar fi vrut cu siguranţă să-l aresteze şi să-l ia la întrebări.

Cu mulţi ani în urmă, terenul bazei de cercetări din Antarctica îi fusese dăruit lui Sri de guvernul Marii Brazilii; ea îşi cheltuise mult din modesta ei avere cu dezvoltarea bazei şi în seara trecută trecuse totul pe numele fiului ei mai mare. Echipa ei de jurişti a asigurat-o că orice contestare în tribunalele civile a transferului titlului de proprietate avea să fie respinsă. Era

posibil ca Euclides Peixoto, prietenii şi aliaţii lui să încerce să confişte baza prin adăugarea unei anexe la vreun proiect de lege pe care să-l treacă prin Senat sau să încerce să preia controlul asupra acesteia prin forţă.

Dar chiar şi în cazul în care ar fi găsit suficient de mulţi aliaţi pentru a câştiga votul, contestaţiile legale s-ar fi tărăgănat ani de zile şi, pe de altă parte, era foarte puţin probabil ca ei să fi riscat să se expună şi să-şi pună în joc reputaţia organizând un atac împotriva unei proprietăţi private.

Aşa că Alder avea să fie în siguranţă acolo, la fel ca oriunde altundeva şi urma să se ocupe de baza de cercetare, să păstreze şi să protejeze munca lui Sri. Ea plănuise să se întoarcă în triumf cât mai curând posibil, desigur, dar asta nu-i uşura cu nimic sarcina de a-şi lua rămas bun.

— Aş vrea să-l fi putut lua pe Berry cu mine, spuse Alder.

— Va fi mult mai în siguranţă cu mine.

În noaptea de dinainte, Berry a fost adormit şi pus într-un container de hibernare, părăsind complexul de apartamente în camionul care ridica în fiecare seară gunoiul pentru reciclare.

— Îmi va lipsi, spuse Alder. Şi-mi vei lipsi.

Sri simţi o tandreţe chinuitoare, profundă ca foamea, vru să-l înşface pe curajosul şi frumosul ei fiu, să-l strângă în braţe şi să nu-i mai dea niciodată drumul, dar nu-şi putea permite să dea dovadă de slăbiciune sau îndoială.

— Vom supravieţui acestei încercări, spuse ea. Vom supravieţui şi vom continua să facem lucruri măreţe împreună.

— N-am să te dezamăgesc.

— Ştiu că n-o vei face.

Sri zbură direct spre Baja California cu un elicopter pilotat de Yamil Cho. Aterizară în apropierea punctului de control şi Sri urmă cărarea printre dune spre chilia lui Oscar Finnegan Ramos.

Un lup stătea ghemuit în locul unde cărarea se îngusta printre culmile abrupte de nisip. Sistemele nervoase ale lupilor fuseseră tema primului proiect de design sintetic al lui Sri, încununat de succes. Pentru ele alesese ca bază fibrele lungi, cu acţiune rapidă ale stomatopodelor şi sistemul de procesare a informaţiei vizuale al vulturului-curcan şi, conform sistemului tradiţional vechi de mai multe secole, ea construit o intrare secretă, accesibilă prin sistemul olfactiv. Înainte de a părăsi elicopterul, şi-a uns membrana de piele dintre degetul mare şi

cel arătător cu o picătură de ulei conţinând un indol special creat. Îşi plasă mâna în spaţiul pentru sistemul de identificare al lupului şi moleculele de indol închiseră receptorii anume adaptaţi din bulbul olfactiv al maşinii, îi dezactivară sistemul de control intern şi deschiseră o cale secretă ce oferea acces direct la stabilirea priorităţii sarcinilor. Când îşi atinse inelul cu sigiliu de pe degetul mic de una dintre lentilele detectoare de mişcare ale lupului, strălucirea de lumină modelată a LED-ului îi reprogramă instantaneu sistemul de stabilire a ţintei.

Lupul se ridică pe puternicele membre poliarticulate şi-şi scoase sistemele de tragere din teci. Dezvelindu-şi colţii. Sri ştia că maşina se afla sub comanda ei, dar etalarea puterii armelor de foc era încă neliniştitoare. Îi comandă să relaxeze sistemul de pază la care era legat şi apoi porni către plajă pentru a-şi duce la capăt hotărârea de nezdruncinat.

Aşezat pe un trunchi de copac albit de sare şi jupuit de coajă, Oscar Finnegan Ramos folosea un cuţit cu lama scurtă şi cu plăsele de corn pentru a ciopli un fluier dintr-un ciot de lemn. Ca de obicei, purta doar o pereche de pantaloni scurţi. Îşi ridică privirea, în timp ce Sri şi lupul se apropiau, cu ochii lui întunecaţi pustii ca ferestrele unei case părăsite.

— M-am gândit că ai putea fi tu, spuse el. Cel puţin ai avut decenta de a veni aici tu însuti. N-ai trimis una dintre creaturile acelea halucinante pe care le ţii pe Lună.

— M-am întrebat întotdeauna dacă ştiai despre ei.

— Ideea aceasta a cui e? A ta, sau a nepotului meu?

— Este doar a mea.

— Cândva, demult, erai capabilă să gândeşti mai departe, în viitor. În ultimii câţiva ani însă, ai devenit foarte nerăbdătoare. Tocmai asta are să-ți vină de hac, mai devreme sau mai târziu.

— Aceasta este singura mea şansă de a scăpa cu viaţă împreună cu fiii mei.

— N-ar trebui să-ţi încerci niciodată norocul în jocuri atât de serioase şi primejdioase ca acesta. Ar trebui să ştii întotdeauna cu exactitate ceea ce faci, de ce o faci şi care vor fi consecinţele. Şi, iartă-mă, dar îmi pari foarte nesigură în privinţa a ceea ce crezi că trebuie să faci. Eşti sigură că te-ai gândit bine?

— Ştiu exact ce trebuie să fac. Nu-mi îngreuna sarcina.

— Cu asta vrei să spui: „Mori liniştit. Nu încerca să mă impresionezi. Nu face să-mi fie mai greu”.
— Oare omului care mi-a dat acul de date i-ar fi greu? Omului pe care tu l-ai sacrificat?
— Presupun că Euclides te-a făcut şi crezi că uciderea mea ar fi singura cale prin care te poţi salva. Te-a forţat să faci ceea ce vrea să faci şi te-a făcut să crezi că este în totalitate ideea ta, zise Oscar cu un zâmbet blând şi senin. Dacă ai vreo îndoială, atunci poate că o ai din cauză că ştii acest lucru şi că n-ai analizat chiar totul.
— M-am gândit temeinic şi foarte atent la toate.

Sri se simţi foarte calmă, dar îşi îndesase mâinile adânc în buzunarele bluzei, pentru a-şi ascunde tremurul pe care nu reuşea să-l controleze. Când Oscar tăie ultimele câteva aşchii ale fluierului, îl duse la buze şi suflă o notă joasă şi lungă, iar ea simţi cum scalpul i se contractează ca îngheţat, întrebându-se dacă nu cumva bătrânul tocmai activase vreun soi de sistem de siguranţă de rezervă. Dar nu se întâmplă nimic. Vântul fierbinte sufla încă, îndoind ierburile din vârful dunelor, valurile mici încă se rostogoleau în depărtare, în josul plajei, coborând dinspre stânga spre dreapta, iar pe mare, corveta se profila ca o tăietură pe apa clocotitoare. Fără îndoială că oamenii de la bord urmăreau această întâlnire, dar nu conta. Lupul avea controlul reţelei locale de pază, a statitului aflat la mii de kilometri deasupra lor şi, de asemenea, dezactivase sistemele armelor de la bordul navei.

Oscar îi zâmbi.
— Am trăit foarte mult timp. Şi oricine trăieşte fie şi pe jumătate din cât am trăit eu ştie că îţi duci viaţa în fiecare zi alături de moarte. Moartea te însoţeşte constant. Mereu pândind de după gândurile tale. Chiar şi într-o zi frumoasă cum e aceasta. Mă gândisem că, atunci când va veni, aş putea să mă bucur de venirea ei. M-am înşelat, spuse el şi-şi aruncă micul cuţit pe o traiectorie care ducea direct spre Sri.

Lupul nimeri din zbor cuţitul cu un proiectil din aruncătorul lui, iar Oscar se rostogoli pe spate de pe trunchiul de copac după care se ridică şi alergă, oscilând când într-o parte, când într-altă. Lupul porni după el, dar îi era greu să obţină tracţiune pe nisipul moale şi uscat. Când Oscar se răsuci brusc pe lângă gardul pe care îl ridicase ca să protejeze cea mai recentă serie

de ouă de ţestoase, lupul plonjă direct în gard, stâlpii lovindu-i carcasa, iar plasa de sârmă i se înfăşură în jurul a două dintre labe, punându-i în genunchi.
— Ucide-l! Strigă Sri în vântul fierbinte.

Era speriată şi mânioasă, iar gândurile ei o luară razna, învălmăşindu-se. Oscar se căţăra în patru labe pe o pantă acoperită cu nisip. Pale de nisip se ridicau în jurul lui.
— Fă-o odată! Ucide-l!

Lupul se trase înapoi. Urmă o fulgerare imensă de lumină şi Oscar fu aruncat într-o parte de o coloană de nisip şi fum. Se rostogoli în josul pantei, agitându-se haotic şi apoi rămase pe spate, nemişcat.

Sri îl sună pe Yamil Cho, apoi merse pe plajă şi se asigură că mentorul ei era mort. În timp ce se ridica iarăşi în picioare, elicopterul se înclină în jos deasupra dunelor cu un huruit al turbinelor supraturate, aterizând în adâncitura de nisip tasat de la marginea apei.

Decolă de îndată ce Sri urcă la bord. Plaja şi oceanul scânteietor se înclinară în afara cabinei. În timp ce se răsucea spre ţărm, corveta desena o brazdă albă în apa albastră şi înspumată.
— Naveta? Întrebă ea, în timp ce se lăsă în locul de lângă Yamil Cho.
— Pregătită şi gata de zbor, spuse Yamil Cho.
— Berry?
— Deja la bord. Vom ajunge acolo în douăzeci de minute.
În timp ce se ridică, elicopterul făcu răsucire completă. Sri văzu dunele întinzându-se de-a lungul ţărmului şi coastele uscate şi brune ale munţilor. Văzu linia albă şi subţire a drumului şi un fir de fum negru, uleios, ridicându-se din locul unde fusese punctul de control. Soarele strălucea cu o calmă mărinimie pe un cer de un albastru perfect. Îi trecu prin minte că ar fi putut fi ultima ei zi pe Pământ.

Partea a patra

PRESIMŢIRI

1

După Operaţiunea Sondare Profundă, Cash Baker şi ceilalţi piloţi de nave monopost erau ocupaţi cu zboruri din aşa-zise misiuni ştiinţifice în jurul sateliţilor lui Saturn. Ei alcătuiseră hărţi de gravitaţie, de câmpuri de radiaţie şi zburaseră pe deasupra tuturor oraşelor sau aşezărilor mari, sondându-le cu radarul, cercetându-le prin scanare laterală cu microunde sau făcând filme de înaltă rezoluţie. Multe dintre aceste date ar fi putut fi obţinute de la distanţă sau prin folosirea dronelor, dar zborurile suplimentare erau destinate să fie dinadins provocatoare, statornicind dominaţia expediţiei comune a brazilienilor şi europenilor, testând capacităţile controalelor de trafic şi ale sistemelor de apărare ale exteriorilor. În conformitate cu ofiţerii de operaţiuni psihologice, fiecare zbor suplimentar contribuia la neîntreruptul program „cu cap de hidră” care era destinat să promoveze frica şi ostilitatea în rândurile comunităţii exteriorilor, sa le destabilizeze structurile sociale şi politice, să exacerbeze diferenţele dintre facţiunile beligerante şi cele care încă mai încercau să prevină războiul şi, prin panică, să determine comunităţile încă indecise să-şi declare neutralitatea. Cei mai mulţi piloţi erau sceptici în privinţa strategiei. Luiz Schwarcz spunea că este ca şi cum ai da cu un băţ într-un cuib de viespi sperând că, la un moment dat, ele vor începe să se înţepe între ele în loc să te înţepe pe tine.

— În principiu, exteriorii sunt exteriori. Se vor uni în faţa unui duşman comun, în ciuda diferendelor dintre ei.

— Dacă vrei să te baţi cu cineva, nu are niciun rost să-i dai peste nas sau să-l înjuri, spuse Colly Blanco. Mergi înainte şi o faci. Te asiguri că dai primul pumn.

— M-aş oferi voluntar pentru prima lovitură, se grozăvi Cash.

— Am face-o cu toţii, sări Luiz. De aceea am fost operaţi. De aceea suntem aici.

— În loc de asta însă, stăm aici cu ţintele pictate pe dosurile noastre, în timp ce indivizii de la operaţiunile psihologice freacă

menta cu propagandă neagră şi atacuri cibernetice de tip refuz-serviciu, se aprinse Colly. Şi dacă vreunul dintre ajustaţi decide să ne tragă una, am putea da de belea. Tot ce trebuie să facă este să arunce cu o grămadă de pietriş inteligent de mare viteză în matahala asta de navă blestemată. Câteva ne pot străpunge, făcându-ne cam ce au încercat marţienii să facă Pământului acum o sută de ani cu cometa aia nenorocită.
— Era un asteroid, îl corectă Luiz. Chinezii au folosit cometa împotriva marţienilor. Dar ai dreptate.
— Gheaţă, stânci, balegă de vacă, nu mai contează când vine spre tine cu zece mii de kilometri pe oră, bombăni Colly.

Trei zile mai târziu, nava de realimentare *Getúlio Dornelles Vargas* intră pe orbita din jurul lui Mimas. Nava Comunităţii Pacifice nu era cu mult în urmă şi alte patru nave braziliene abia ce părăsiseră orbita Pământului. Trei se îndreptau spre Jupiter; a patra, *Floarea Pădurii,* sora *Gloriei Gaiei,* îl aducea pe generalul Arvam Peixoto spre Saturn.

După ce *Getúlio Dornelles Vargas* fu amplasată lângă *Gloria Gaiei,* Cash Baker fu convocat la o întâlnire cu doi agenţi de la serviciile secrete, care îi spuseră că fusese selectat pentru o misiune clandestină.
— Nu poţi discuta cu nimeni altcineva despre asta, nici să dezvălui ceva cuiva, îi spuse unul dintre agenţi.
— Asta îl include şi pe specialistul cartograf cu care împărţi camera, spuse celălalt agent. Tot asta înseamnă şi că, dacă eşti capturat, vom nega cum că am şti ceva de tine.
Cash îi trată cu cel mai bun rânjet al lui.
— Aici nu suntem cu toţii prieteni? De ce nu-mi spuneţi direct ce aveţi de gând?

Câteva ore mai târziu, Cash era conectat în interiorul navei lui monopost, urmărind din mai multe unghiuri cum un modul era încărcat în trapa de la tribord în locul capsulei cu arme. Modulul era cam de mărimea unui container de hibernare, puţin mai mare decât o carlingă aşezată în faţa unui motor cu ioni, având două motoare auxiliare cu combustibil solid, mici, dar puternice, prinse de ambele părţi. Îi reaminti lui Cash de vechea maşină sport pe care Jack fratele bunicului său, o reconstruise cu atâta afecţiune, realizând manual înlocuitori pentru componentele ruginite, prelucrându-i o nouă caroserie din laminate de răşini şi pictând-o manual cu cincisprezece

straturi de lac roşu-cireaşă. Unchiul Jack condusese acea maşină veche în fruntea tuturor paradelor din cartier – de Ziua Recunoştinţei, la Revenirea absolvenţilor şi de Ziua Pământului –, până când, într-o zi frumoasă de vară, exact la un an după ce soţia lui murise în urma unui limfom galopant, i-a făcut plinul cu combustibil, a ieşit cu ea şi, încercând să ia o curbă cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, a făcut-o ţăndări, iar el şi-a găsit moartea.

Pasagerul a sosit în chiar ultimul minut, în vreme ce Cash şi tehnicienii parcurgeau ultimele verificări finale de dinainte de zbor. Acesta purta deja costumul de presurizare, dar scanerul cu microunde al navei văzu prin el, dezvăluind un tânăr înalt, slăbănog, şi depistându-i pulsurile asincrone ale microinimilor din artera femurală şi cea subclaviculară: era un exterior. Agenţii serviciului secret nu-i spuseseră lui Cash niciun cuvânt despre pasagerul lui, îi ziseseră doar că trebuia să aibă grijă să-l ducă la destinaţia corectă. Dar în mintea lui Cash nu încăpea nicio îndoială cu privire la faptul că acela era un fel de trădător. Un spion poate, ori un asasin.

Pasagerul fu închis în modul, iar trapa fu sigilată, Cash îşi încheie verificările şi, fără vreo altă ceremonie, nava monopost se cufundă în suportul ei şi fu expulzată în vid. Cash folosi jeturile de poziţie pentru a lua ceva distanţă faţă de *Gloria Gaiei* şi porni motorul de fuziune al navei monopost, depăşind rapid remorcherul exteriorilor, care încercase să-l urmărească în timp ce se îndrepta către interior, spre Saturn.

Misiunea fusese programată să înceapă concomitent cu asaltul decisiv al marii nave a Comunităţii Pacifice; din fericire, nava monopost a lui Cash putea să se strecoare prin sistem în vreme ce atenţia tuturor era îndreptată în altă parte. În momentul de faţă, urmărită de o mică flotă de gură-cască, inclusiv de o dronă braziliană, se părea că se îndreaptă pe o orbită amplă în jurul lui Saturn, dar ultima aprindere a motoarelor ar fi putut-o îndrepta oriunde altundeva; la pariul pus la cale de Colly Blanco, Cash îşi mizase banii pe Titan. Între timp, nava lui monopost coborî de-a curmezişul sistemului de inele, prinse viteză şi îşi modifică uşor cursul atunci când trecu dincolo de marginea inelelor lui Saturn, cu oceanele de nori. În timp ce se îndrepta spre exterior, Cash riscă să trimită un impuls spre cer cu radarul de profunzime. Erau doar două nave

ale exteriorilor care traversau sistemul de inele şi niciuna dintre ele nu avea vreo şansă să-l intercepteze. Dar asta nu însemna că n-ar fi putut fi câteva surprize neplăcute, pândind acolo ca nişte fantome într-un subsol negru ca smoala…

Trecu rapid de inelul C, cu golurile lui şi cu ineluşele lui înguste, întrerupte şi împletite, dincolo de stratul opac al inelului B, şi era pe punctul de a depăşi golul amplu şi plin de stele al Diviziunii Cassini. Inelul A se întindea dincolo, cu ţinta lui Cash – Atlas – puţin în afara marginii bine definite a inelului.

Cash se pregăti pentru lansare, făcu un set final de verificări şi deschise fanta unde se afla modulul. Atlas se transformă dintr-o steluţă într-un ghemotoc, apoi într-un punct cu margini neregulate, ajungând un punct plin de cocoloaşe. Satelitul era o bucată de apă îngheţată de forma unei alune, având o semiaxă de doar patruzeci de kilometri, însă cu toate acestea gravitaţia lui slabă determina apariţia de mici ondulaţii complexe, aglomerări şi noduri – toate răsucite şi amestecate la marginea inelului A – şi menţinea Diviziunea Keeler deschisă. În ciuda mărimii lui reduse, o echipă de roboţi de construcţie trecuse pe acolo şi construise nu mai puţin de trei habitate mici, alimentate cu energie şi presurizate, aşteptând colonişti rezistenţi sau pustnici. Sau refugiaţi, dacă ar fi fost război. Erau destule habitate nelocuite împrăştiate de-a curmezişul celor vreo şaptezeci de sateliţi ai lui Saturn (cei mai mulţi dintre ei, ca Atlas, fiind bucăţi neregulate de apă îngheţată), pregătite să găzduiască o populaţie de două ori mai mare decât cea a oraşelor din sistem.

Alarma de proximitate sună şi Cash trecu în modul hiper-reflexiv şi făcu o ajustare microscopică la poziţionarea navei monopost, în timp ce Atlas se rostogolea spre el. Observă un şir de cratere de-a lungul unei extremităţi, cel mai mare adăpostind licărirea de smarald a unui habitat, contorul se repoziţionă la zero şi el activă tunul pe şină. Atlas rămase în urmă, sub carena navei monopost şi, în aceeaşi clipă, cu micul satelit camuflând nava astfel încât să nu poată fi reperată cu mijloace optice sau radar, modulul fu lansat cu o scurtă aprindere a motoarelor lui auxiliare. Era bine camuflat şi Cash pierdu curând contactul radar şi vizual cu acesta, pe măsură ce modulul coborî în unghi faţă de nava monopost. De-ar fi fost să ghicească, ar fi spus că modulul se îndrepta spre o întâlnire cu satelitul Dione.

Cash şi răsuci complet aparatul de zbor şi demară combustia prelungită care avea să-l ducă înapoi în jurul lui Saturn, pe Mimas. O rapidă verificare a telescopului îi arătă că, la circa patruzeci de milioane de kilometri distanţă, nava Comunităţii Pacifice îşi făcuse propria ei corecţie de curs. Se părea că avea să rămână fără zece dolari. Nu se îndrepta spre Titan sau spre alt satelit interior. Nu, se ridica deasupra planului ecuatorial către Pheobe, cel mai mare din mulţimea de mici sateliţi excentrici exteriori.

2

Când veştile despre destinaţia navei Comunităţii Pacifice se răspândiră în reţeaua sistemului lui Saturn, Loc Ifrahim era înţepenit într-un habitat mic, infestat cu şobolani, de pe Dione, participând la a XVIII-a Conferinţă privind Marele Salt Spaţial. Delegaţii sosiseră de pe fiecare satelit locuit din sistemele lui Saturn şi Jupiter pentru diferite dezbateri legate de călătoria interstelară, de la discuţii practice privind ecosistemele închise, hibernarea pe termen lung şi cartografierea planetelor extrasolare cu o multitudine de telescoape de profunzime spaţială şi până la bagatele ezoterice despre teleportare, descărcarea minţilor în depozite de date şi tot felul de căi teoretice de a depăşi bariera de viteză a luminii. Loc era pe post de dădacă a unui om de ştiinţă de la Forţele Aeriene de Apărare şi avea ordine să contacteze delegaţii din acele oraşe şi aşezări care încă mai sperau la o formă de reconciliere între Pământ şi Sistemul Exterior şi să facă tot ce era în stare pentru a băga frica de Dumnezeu în restul. Din punctul lui de vedere, lucrurile începuseră prost şi o luaseră rapid la vale din acel punct.

Habitatul era un puţ masiv, săpat în regolitul îngheţat de pe Dione, la est de Craterul Ilia şi amplasat în apropierea căii ferate care se întindea de-a lungul întregului ecuator al satelitului. La interior, o pantă extinsă cu săli şi camere amplasate pe ea se ridica în spirală, de la baza şi până la gura puţului, iar pereţii săi erau amenajaţi cu grote, terase şi cascade de ferigi şi muşchi, de liane pletoase şi plante agăţătoare înflorite. Construit ca loc de întâlnire pentru şedinţe şi conferinţe, edificiul nu avea locuitori permanenţi; sistemele lui

de mediu erau controlate şi întreţinute de o LA şi de o echipă de roboţi, iar grădinile lui suspendate erau îngrijite de şobolani astfel modificaţi încât să le crească inteligenţa şi dexteritatea.

Loc se interesase cu mare atenţie în privinţa oamenilor care aveau să fie prezenţi la conferinţă, dar nimeni nu se deranjase să-l prevină în privinţa şobolanilor. În prima zi, la recepţia de întâlniri şi prezentări, el stătuse deoparte, într-o parte a mulţimii, urmărind cu interes profesional complexul joc social, când, de sub un tufiş de citrice, ceva ţâşni cu repeziciune. Un şobolan negru, care cu siguranţă măsura o jumătate de metru de la bot şi pană în vârful cozii şi care avea un soi de harnaşament, alergă de-a dreptul pe lângă papucii lui. Loc se feri instinctiv, încercă să dea un şut bestiei, rată ţinta şi se răsuci de-a binelea din cauza gravitaţiei remanente, pierzându-şi echilibrul şi îndepărtându-se spre balustrada de pe marginea terasei. Ar fi fost aruncat dincolo şi ar fi căzut mai mult de o sută de metri, până în vârfurile copacilor care umpleau fundul puţului, dacă unul dintre exteriori nu l-ar fi prins de tunică şi nu l-ar fi tras înapoi.

Fusese o umilinţă dezgustătoare, care deveni şi mai cumplită când Loc o văzu pe Macy Minnot printre privitori.

Îi descoperise deja numele pe lista de delegaţi şi plănuise să aibă o discuţie liniştită cu ea la un moment dat. Faţă în faţă. Punând lucrurile la punct. Acum însă, trebuia să iasă cât mai onorabil din acea situaţie neplăcută, aşa că-şi îndreptă tunica, merse târşâit până la ea, îi oferi cel mai bun zâmbet al lui şi spuse:

— Miz Minnot. Ce ciudat că ne întâlnim din nou, aşa.

— Dumnealui este Loc Ifrahim, îi spuse Macy Minnot bărbatului care stătea lângă ea. Domnule Ifrahim, prietenul meu, aici de faţă, este Pete Bakaleinikoff.

Loc îşi mai lăţi zâmbetul.

— Proiectantul reţelei telescopice. Şi, cred, unchiul lui Newton Jones.

— Nu m-ai scăpat din ochi, observă Macy Minnot. Ar trebui să fiu flatată sau speriată?

— Nu cred că ar trebui să fii flatată *sau* speriată, replică Loc. Ca să fiu sincer, nu sunt în mod special interesat de tine.

— Sunt bucuroasă să aud acest lucru, spuse Macy Minnot.

Părul ei castaniu-roşcat era tăiat scurt, purta un tricou larg, alb, imprimat cu o hartă în proiecţie fluture a unei planete cu continente şi oceane care nu era Pământul, şi părea la ea acasă printre exteriori, ridicându-şi bărbia pentru a-i oferi lui Loc acea privire egală şi sfidătoare pe care el şi-o amintea prea bine. Fără îndoială că-i savura stinghereala şi că plănuia să le spună tuturor că el fusese întotdeauna un clovn, amintindu-le doar cum a reuşit să-l învingă la Rainbow Bridge… Până în acea clipă el nu-şi dăduse seama cât de mult o ura şi decise ca atunci şi acolo s-o pună la punct.

— Totuşi, dacă ai un moment liber, începu el, mi-ar plăcea să aflu ultimele noutăţi. Poate la un pahar sau două, ca să-ţi arăt că nu-ţi port ranchiună.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu văzută că vorbesc cu tine acum, şi mai ales să avem o discuţie privată, spuse Macy Minnot, întorcându-i zâmbetul. Oamenii ar putea crede că mă dau de partea duşmanului.

Loc îi spuse că el încuraja comerţul şi legăturile culturale şi că promova pacea şi reconcilierea, o sarcină ingrată poate, dar una esenţială. Îi menţionă pe câţiva dintre prietenii pe care şi-i făcuse pe Mimas, explicând el venise acolo cu speranţa de a-şi face cu mult mai mulţi.

— Îl însoţesc pe colonelul Angel Garcia. Poate că ai auzit de el. Un eminent om de ştiinţă. Sunt sigur că tu şi domnul Bakaleinikoff v-aţi bucura să-l întâlniţi. Şi n-am nicio îndoială că şi el ar fi încântat să afle totul despre telescopul vostru.

— Prietenul tău este liber să discute cu oricine, spuse Macy Minnot. De aceea suntem aici cu toţii.

— Îi voi spune acest lucru. Înţeleg că eşti nerăbdătoare să-ţi vezi de treaba ta, dar înainte de a mă retrage poate că îmi spui, zise Loc, lovit de o subită inspiraţie, dacă e vreun dram de adevăr în zvonul cum că Avernus va participa la această conferinţă?

— Ce altceva să fie decât un zvon? Întrebă Macy Minnot, Controlându-şi brusc expresia.

Însoţitorul ei, Pete Bakaleinikoff, spuse:

— Avernus n-a fost până acum decât la una dintre conferinţe. La prima.

— În mod confidenţial, suntem foarte nerăbdători să stabilim un contact cu ea, zise Loc.

O minciună gogonată, fireşte, dar Macy Minnot n-avea cum să ştie acest lucru, asta era toată frumuseţea ideii. O, ce distracţie avea sa mai fie când îi va juca mintea pe degete.
— De vreme ce ai discutat cu ea în mod public şi pentru mai mult timp, ai putea şti o cale de a ajunge la ea…
O mână îi căzu pe umăr, dezechilibrându-l. Loc se întoarse, privi în sus spre un tânăr slab, care avea o faţă colţuroasă, palidă şi un smoc de pi r negru dezordonat care îi erau familiare din rapoartele de spionaj, şi spuse:
— Domnul Jones. O plăcere să vă întâlnesc, în sfârşit.
Newton Jones îl ignoră şi i se adresă lui Macy Minnot:
— Nenorocitul ăsta este cine cred eu?
— Vrea să-l ajut să între în legătură cu Avernus.
— Nu i-ai spus că dacă sare într-un vagon de automotor şi călătoreşte până la Paris, ar putea-o găsi, probabil, acolo?
— Mă pregăteam să-i spun că nu ajungi la ea, ajunge ea la tine, spuse Macy Minnot părând puţin iritată. Erau ceva neînţelegeri acolo, între fată şi cavalerul ei în alb.
— Am motive temeinice şi importante pentru a o contacta pe Avernus, îi zise Loc, dar momentul trecuse, odată cu satisfacţia lui. Din păcate, Marisa Bassi a afirmat foarte clar că brazilienii şi europenii nu sunt bineveniţi în Paris, de aceea sper că ea ar putea fi aici.
— Sunt surprinsă, domnule Ifrahim. Credeam că eşti cu totul de partea războiului.
— N-ar fi pentru prima oară când te înşeli în privinţa motivelor mele, Miz Minnot, spuse Loc şi schiţă o plecăciune. Dar sper că vom putea vorbi mai târziu.
Şi poate că va putea să încerce s-o înşele fără ca domnul Newton Jones să mai intervină.
Macy Minnot aşteptă până când el se mai îndepărtă, înainte de a-i striga:
— Sper că nu ai o problemă cu şobolanii, domnule Ifrahim. Aici ei fac toată partea de grădinărit şi, în general, menţin habitatul în viaţă. Sunt cam greu de evitat.
Loc n-o putea lăsa să aibă ea ultimul cuvânt.
— Sunt în stare să mă ridic deasupra a tot felul de neplăceri minore, Miz Minnot.
Numai că el avea într-adevăr o problemă cu şobolanii. Îi ura pentru că îi reaminteau de copilăria lui din oraşul de

cocioabe de la marginea ruinelor Caracasului. De apartamentul murdar cu două camere, a cărui uşă de la intrare dădea direct în strada aglomerată. De mirosul de fum greu, răscopt, al grămezilor de gunoaie reciclate care se ridica din maghernițele dărăpănate şi de muştele care roiau pretutindeni în căldura lipicioasă a verii, muşte verzi care umblau pe mâncare şi pe feţele oamenilor, mulţimi de muşte mici şi negre care-ţi intrau în păr, în ochi şi-n nas.

Ca toţi ceilalţi copii din cartier, Loc îşi câştigase banii de buzunar recuperând bucăţi de armături metalice şi cabluri din grămezi, încăierându-se printre camioanele monstruoase care aduceau moloz din oraşul vechi, distrus de un cutremur de pământ în urmă cu douăzeci de ani şi transformat acum într-un parc. Loc scăpase de toate acestea după ce trecuse de examenele serviciului public, iar prin muncă asiduă şi ambiţie neabătută urcase prin propriile puteri nesfârşitele trepte ale serviciului diplomatic Dar oricât de departe ajunsese, mirosul gunoiului arzând sau vederea unei muşte, a unui gândac de bucătărie sau a unui şobolan puteau face ca amintirile din copilăria lui mizerabila să dea buzna de-a valma. Şobolanii infestaseră mormanele de materiale reciclabile. Se pusese un premiu pentru stârpirea lor, câţiva cenţi pentru fiecare mortăciune. Unii dintre băieţii mai mari se organizaseră în găşti care-i vânau, dar Loc nu li se alăturase niciodată. Ura şobolanii pe atunci, îi ura şi mai mult acum, iar aici urma să aibă din nou suficient timp ca să se familiarizeze din nou cu acea repulsie viscerală. Organizatorii conferinţei îi ascunseseră pe el şi pe colonelul Angel Garda în cel mai prost nivel al habitatului, exact deasupra subsolului serei, care era camera motoarelor pentru ecosistemul habitatului, unde uriaşi copaci *banyan* împleteau un labirint des de frunze lucioase şi ramuri deasupra unui pat bogat şi adânc de mulci[46] şi ofereau un cămin pentru o mică armată de şobolani.

Cât despre conferinţă, colonelul era o companie plictisitoare – Macy Minot îl evita – şi grupurile de discuţii erau îngrozitor de haotice. Fără cineva care să le prezideze, fără prezentări oficiale, fără mese rotunde cu distinşi oameni de ştiinţă, doar mulţimi gălăgioase contrazicându-se şi certându-se

---

[46] Strat de materie organică aplicat pe suprafaţa solului pentru a-i păstra umiditatea.

în jurul spaţiilor memo. Cineva putea să întoarcă pe toate feţele o idee timp de câteva minute, apoi altcineva să-l întrerupă, înfrumuseţând-o, demolând-o sau abordând un cu totul alt fir de dezbatere. Mai degrabă des decât deloc, doi sau trei oameni vorbeau deodată, fiecare încercând să-i acopere pe ceilalţi. Nu părea să se fi ajuns vreodată la vreun consens în nicio privinţă, sau ceva similar, totul era în continuă mişcare şi, în orice caz, majoritatea tranzacţiilor conferinţei păreau să aibă loc în afara discuţiilor şi atelierelor înscrise în orar; nu era doar un prilej de discuţii profesionale, ci şi un eveniment social, unde delegaţii puteau să-şi reîntâlnească prietenii vechi sau să-şi facă alţii noi, puteau să urmeze traseele de drumeţie prevăzute în vastele grădini de gheaţă de la suprafaţă, puteau să se îmbete, să se drogheze sau să facă sex. Părea chiar că se făcea îngrozitor de mult sex semiclandestin. Dar fiindcă Loc era exclus din rundele sociale şi sexuale, el îşi bătea capul să înţeleagă cât de în serios luaseră exteriorii proiectele lor ridicole de a lansa sonde-robot sau chiar cu echipaj uman spre diferite stele, de a crea noi tipuri de fiinţe umane şi de a găsi modalităţi de a trăi veşnic.

Pe lângă toate acestea, micul contingent de Fantome care participa la conferinţă părea să se fi hotărât să-şi petreacă majoritatea timpului hărţuindu-l. Urmărindu-l pretutindeni şi făcând comentarii provocatoare şi în gura mare despre apariţia lui, înghesuindu-l când urmărea vreuna dintre discuţii, întrerupându-i pe colonelul Garda ori de câte ori omul încerca să vorbească. Loc era sigur că ei erau răspunzători pentru grosolana tentativă de a pune microfoane în camera pe care o împărţeau el şi colonelul, dar, când a făcut plângere la organizatorii conferinţei, aceştia i-au răspuns că nu aveau puterea de a interveni şi, pe lângă asta, l-au întrebat dacă n-a auzit de lucrul numit libertate de exprimare.

În cea de-a treia zi a conferinţei, cu câteva ore după ce nava Comunităţii Pacifice intră pe orbita din jurul lui Phoebe, Fantomele îl înghesuiră pe Loc şi începură să-i spună cum anume aveau să-i scoată în şuturi din sistemul lui Saturn pe toţi cei de pe Pământ. El reuşi să-şi păstreze calmul, ieşi tiptil din înghesuială, lăsând în urmă Fantomele care făceau glume batjocoritoare pe seama lui, şi-şi petrecu restul zilei în camera mică şi murdară pe care o împărţea cu colonelul Garcia, parcurgând site-urile de ştiri. Acolo găsi o filmare înceţoşat a

asolizării navei, surprinsă de un remorcher al exteriorilor care trecea la vreo douăzeci de milioane de kilometri de micul satelit. Exista şi o imagine mai clară a navei, aşezată într-un mic bazin înconjurat de stânci impozante, luată de reţeaua de telescoape ce monitoriza traficul. Pete mici, de doar câţiva pixeli, erau încercuite – probabil oameni în costume presurizate. Deocamdată nu apăruse nicio declaraţie din partea guvernului Comunităţii Pacifice, dar existau o sumedenie de discuţii vizavi de noile subiecte de dezbatere ale exteriorilor. Cum era de aşteptat, Marisa Bassi, primarul Parisului, de pe Dione, a denunţat asolizarea, iar obişnuiţii înfierbântaţi şi repeziţi făceau şi ei mult zgomot. Primele sondaje raportau un procentaj de dezaprobare de nouăzeci şi opt la sută.

Nu era unul dintre cele mai proaste scenarii – Comunitatea Pacifică nu intrase pe orbita unui satelit locuit, nu atacase vreun oraş sau vreo aşezare aparţinând exteriorilor, nu deschisese focul şi nici nu capturase vreuna din navele lor – dar chestiunea era destul de serioasă. Cu toate acestea, când Loc apelă ambasada din Camelot, de pe Mimas, şi ceru ca ei să trimită rapid o navă care să-i ia pe el şi pe colonelul Garcia de pe Dione, i se răspunse să rămână acolo. Trebuia să-l protejeze pe colonel de orice ripostă şi să vorbească doar cu delegaţii care erau în favoarea lor, asigurându-i că expediţia comună a brazilienilor şi europenilor dezaproba cu tărie acapararea satelitului Phoebe, agresiunea deschisă a Comunităţii Pacifice fiind în contrast cu bunele intenţii ale expediţiei comune.

Loc nu avea nicidecum intenţia de a se pune de-a curmezişul în calea răului. Colonelul Garcia putea foarte bine să-şi poarte şi singur de grijă şi nu avea niciun rost să discute cu niciun exterior, indiferent cât de favorabil, până când această situaţie al naibii de încâlcită nu avea să se mai limpezească. Aşa că rămase în cameră, urmărind derularea evenimentelor de pe Phoebe şi din întreg sistemul lui Saturn, până pe seară când foamea îl scoase afară.

Fu aproape imediat abordat de una dintre Fantome, Janejean Blanquet, o femeie înaltă şi dură, care i se puse în drum şi-i spuse că, dacă Pământul credea că le poate lua unul dintre sateliţi, ar trebui să se gândească dracului mai bine.

— Poate că se întâmplă ca pe stânca aia să nu trăiască nimeni, dar tot e stânca noastră. O vom lua înapoi, piticule. Aşteaptă şi ai să vezi.

Femeia îl încolţi aproape de baza rampei care urca în spirală prin centrul habitatului, având bambuşi şi un perete de stâncă neagră, de o parte, şi un prag înalt către jungla cu *banyani* de la baza habitatului, de cealaltă. Nu era nimeni altcineva prin preajmă, nimeni la care Loc să poată apela, nimeni care să poată fi martor la cel mai recent atac la demnitatea lui. Încercă să se înţeleagă cu femeia, oferindu-i cel mai drăguţ zâmbet disponibil, spunându-i că ameninţă o persoană nepotrivită, că el nu are nimic de-a face cu Comunitatea Pacifică, cu nava sau cu planurile ei, dar ea era beată sau drogată şi setoasă de sânge.

— Le vom bumbăci fundurile de pe stânca aia şi poate că-ți vom bumbăci şi ţie fundul chiar aici şi acum, dacă îndrăzneşti să mai stai prin preajmă, spuse femeia, aplecându-se să împungă cu degetul ei ciolănos în pieptul lui Loc.

Pupilele ochilor albaştri i se micşoraseră cât un vârf de ac iar răsuflarea îi era înfiorător de aspră.

— Plecaţi de pe sateliţii noştri şi de pe cerul nostru până nu vă spulberăm!

Loc încercă să se strecoare pe lângă ea, dar femeia se dovedi rapidă ca un şarpe, ajungând exact în faţa lui şi împungându-l iar cu degetul. El îi prinse încheietura mâinii şi i-o răsuci, ea urlă şi se repezi cu ghearele spre ochii lui, iar el o împinse în spate prin hăţişul de bambuşi şi o ţintui de perete. Pentru o clipă, prinşi între tulpinile foşnitoare de bambus, se uitară crunt unul la altul. Apoi femeia îl scuipă pe Loc în faţă şi îl zgârie de la obraz până la bărbie cu unghiile ei murdare, iar el îi înşfăcă strâns smocul de păr alb ca zăpada şi-i lovi capul de peretele de stâncă, izbind-o iar şi iar, până când ochii i se dădură peste cap şi căzu fără vlagă în braţele lui.

Îl străbătu un val de repulsie şi panică. O scutură şi o împinse înapoi. Femeia se undui spre podea, moale ca o cârpă. Loc văzu sânge şi fragmente solide pe un perete al stâncii negre, apoi, când îşi atinse obrazul care-l ustura, observă că avea sânge pe vârfurile degetelor.

În ordine. Nu era deloc vinovat de toate astea, dar nu exista nicio cale prin care ar fi putut s-o explice, nicio cale prin

care s-ar fi putut aştepta la o audiere nepărtinitoare. Singurul lucru pe care-l putea face era să plece, să ajungă cât mai departe de acolo, cât mai repede cu putinţă.

Se uită în jur, se sprijini de balustradă şi se chinui să vadă dincolo de linia tuburilor de lumină împletite care treceau prin axa puţului, ascultând vreun eventual semnal de alarmă, apoi ridică încet corpul moale al Fantomei. Era uşoară ca o pasăre. Ceafa îi lucea de sânge şi părea concavă. Sângele îi udase gâtul şi salopeta albă. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi respira zgomotos şi neregulat. S-o ascundă printre rădăcinile de copaci *banyan?* Nu, fir-ar să fie, şobolanii ar fi găsit-o imediat. Loc merse împleticit înainte, şovăind în susul spiralei până când ajunse la una dintre grădinile terasate, şi o răsturnă în spatele unor tufişuri înflorite, după care îl sună pe colonelul Garcia şi-i ceru să se întâlnească în cameră. Omul începu să protesteze, dar Loc i-o reteză scurt şi-i spuse că a intervenit ceva: trebuiau să discute între patru ochi imediat.

În timp ce-şi scoase spexul, surprinse fantoma propriei reflexii într-un perete ud de stâncă neagră: profilul lui zvelt, rânjetul lui de lup. Un val puternic de adrenalină îi năvălea în corp. Totul părea ceva mai luminos, mai real. Nu se mai simţise aşa de când fusese la Rainbow Bridge.

Când colonelul Garcia intră în cameră, Loc îşi îndesa lucrurile în valiza rezistentă la şoc.

— Ar fi bine să fie ceva important, mormăi colonelul. Mă aflam în mijlocul unei foarte interesante discuţii despre recrearea organismelor din informaţie pură.

— Am fost atacat, spuse Loc şi-i oferi un scurt rezumat al versiunii lui privind cele întâmplate. Nu mai putem rămâne aici. Ne vor linşa.

— Femeia care te-a atacat e moartă?

Colonelul Garcia era un om scund şi urât, cu o burtă rotundă. Se uita lung, cu ochii uşor holbaţi, la zgârieturile de pe obrazul lui Loc.

— Nu ştiu, răspunse Loc. Încă respira când am lăsat-o.

— Ai lăsat-o? Unde? Dacă este grav rănită, trebuie să ne îngrijim ca ea să…

— Nu contează dacă trăieşte sau moare, se răsti Loc. Ne vor linşa oricum. Trebuie s-o ştergem rapid de aici. Apoi putem cere o recuperare de urgenţă.

— Nu.
— Nu?

Loc îl privi fix pe colonel. Nu-i venea să creadă ce auzise.

— Nu. Indiferent ce s-a întâmplat între tine şi această femeie, această aşa-numită Fantomă, nu există niciun temei pentru o recuperare de urgenţă. Suntem oaspeţi, spuse afectat colonelul Garcia. Ne aflăm aici mulţumită generozităţii guvernului din Camelot, care ne-a pus la dispoziţie nava care ne-a adus aici, şi a organizatorilor acestei conferinţe, care ne-au invitat. Iată ce vom face, domnule Ifrahim. Mai întâi, dumneata mă duci la locul unde ai lăsat-o pe această biată femeie şi vom chema ajutor medical. Apoi le vom informa pe gazdele noastre despre cele întâmplate.

Loc râse. Nu se putu abţine. Îl pufnise un soi de chiţăit strident, alimentat de neîncredere şi furie.

— Vrei să mă predau *exteriorilor*?

— Trebuie să facem ceea ce este corect. Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri pentru a ne asigura că acest fapt nu se transformă într-un incident diplomatic serios. Dacă eşti nevinovat, nu ai de ce să te temi, îl încurajă colonelul Garcia.

Loc râse iarăşi, îşi roti valiza pe un arc mare de cerc şi, cu muchia ei dură, îl lovi în faţă pe colonelul Garcia. Bărbatul gemu, şocat, şi se dădu înapoi, ţinându-se de nasul spart, iar Loc îşi roti iarăşi valiza, aplicându-i o lovitură puternică în obraz. Colonelul alunecă pe podea cu picioarele crăcănate şi mâinile pe lângă corp, cu sângele şiroind din rana triunghiulară adâncă de deasupra urechii. Cu pleoapele clipindu-i, în timp ce încerca să se uite atent la Loc.

— Ţi-ai cerut-o singur, javră ipocrită şi proastă, strigă Loc. Aveai de gând să-i laşi să mă omoare.

— N-o face, spuse slab colonelul şi încercă să-şi ridice mâna, în timp ce Loc îl izbi din nou cu valiza.

3

Cash Baker se afla la circa un milion de kilometri distanţă de Mimas şi de *Gloria Gaiei* când observă, drept înainte, o scurtă pâlpâire specifică evacuării unui motor de fuziune: un transportor deplasându-se în secvenţă rapidă. Contactă

controlul de misiune şi ceru o actualizare, dar, deşi linia laser era corect concentrată şi puternic criptată, refuzară să-i comunice cine pilota remorcherul sau încotro se îndrepta acesta. Un lucru era sigur: nu se îndrepta spre Phoebe şi spre nava Comunităţii Pacifice – o pornise către interior, în jurul lui Saturn.

Una dintre navele exteriorilor ce stătea la filaj deasupra şi în spatele *Gloriei Gaiei* se strecură către Cash, pe măsură ce el se apropia. Un remorcher turtit, luminat cu sloganuri de la prova la pupa, lansă câteva valuri de drone micuţe, care se răspândiră de-a curmezişul traiectoriei lui Cash; dinspre ele porniră izbucniri aleatorii de lumină albă orbitoare şi zgomote de radio. Cash nu avea chef de joacă. Trecu prin focurile de artificii, răsuci complet nava monopost şi diminuă viteza cu mare precizie, alunecând sub marea arcuire a fuzelajului navei *Gloria Gaiei,* având puţin sub 0,1 metri pe secundă, aliniind-o cu suportul care alunecă asemenea unui sertar de morgă şi aşezând-o în el cu câteva jeturi iuţi ale duzelor de poziţie.

Cei doi agenţi secreţi îl aşteptau în hangar şi, de îndată ce tehnicienii îl desprinseră de aparatul lui de zbor, îl escortară direct la un separeu. Agenţii îl asigurară că starea misiunii nu se schimbase după ce Comunitatea Pacifică pusese mâna pe Phoebe, dar că ei nici nu voiau, nici nu puteau să-i spună nimic despre transportor. Fierbând de nerăbdare, puţind rău şi având mâncărimi de la costumul de acceleraţie, Cash petrecu cea mai lungă oră din viaţa lui trecând în revistă pas cu pas detaliile zborului şi, de îndată ce raportul se încheie, se duse direct la popota piloţilor.

Luiz Schwarcz şi Caetano Cavalcanti jucau şah. Cash li se puse în faţă şi zise:

— Probabil că voi puteţi să-mi spuneţi ceva despre transportorul care s-a lansat chiar acum la înclinare maximă. Am ratat izbucnirea războiului?

Luiz mută un pion cu o pătrăţică şi întrebă:

— Tu n-ai auzit?

— Am fost plecat, spuse Cash. Nu v-a fost dor de mine?

— A avut loc un incident, începu Caetano.

— Pe Dione, preciză Luiz. Ceva probleme cu un diplomat şi cu omul de ştiinţă pe care-l escorta.

— O grămadă de rahat, spuse Caetano în timp ce studie tabla de şah.
— Exteriorii l-au ucis pe omul de ştiinţă, diplomatul a scăpat şi transportorul urmează să-l culeagă, explică Luiz.
— Credeam că nu putem asoliza pe Dione, spuse Cash. Admiţând că primarul nebun încearcă să ne doboare cu faimoasa lui reţea de apărare.
— Tipul care trebuie să fie salvat fuge de exteriori, explica Luiz. Nu poate pleca de pe Dione decât dacă vine cineva să-l ia de-acolo. Transportorul duce şi o echipă de puşcaşi marini, în caz că sunt probleme la sol.
— Merge acolo fără vreun sprijin?
— Desigur, spuse Luiz. Nu vrem să-i scoatem din sărite pe exteriori mai mult decât suntem nevoiţi. Eşti sigur că vrei să muţi aşa, C?
— Poţi fi sigur, spuse Caetano şi luă mâna de pe calul pe care tocmai îl mutase.
— Atunci, n-ai să te superi dacă fac aşa, zise Luiz şi mută o tură până în partea de jos a tablei, luând un pion.
— Rahat, zise Caetano.
— Pare o misiune grea, spuse Cash.
— Destul de dificilă, estimă Luiz. Până să pătrundă acolo, transportorul trebuie să parcurgă cel puţin o dată o orbită, astfel încât să poată localiza şi confirma punctul de preluare. Şi dacă exteriorii nu trag în el atunci, poţi paria că se vor îmbulzi să-i calce pe urme când va coborî. Cu siguranţă va trebui să recurgă la câteva manevre şmechere de evitare pe drumul de ieşire.
— Cine-l pilotează?
— Colly, pare-mi-se.
— Ticălos mic, spuse Cash. Cum de-a ajuns să fie atât de norocos?

4

Macy lua cina cu Newt când două Fantome intrară în sala de mese. Un bărbat şi o femeie, amândoi îmbrăcaţi în alb, cu feţele înăsprite de expresii severe şi hotărâte, se uitară în jur la mesele împrăştiate printre desişurile de verdeaţă. Apoi femeia atinse braţul bărbatului, arătând către Macy. Când îi văzu

traversând încăperea, Newt vru să se ridice, dar Macy îi zise să stea jos – avea să se ocupe ea de ei.
— Dacă au venit să-ţi facă zile negre din cauza acelei nave care a asolizat pe Phoebe, spune-le să se ducă dracului, o sfătui Newt.
— Ştii ce? Înainte de a mă hotărî ce să fac, am să ascult ce au ei de spus, îi zise Macy, iritată de bănuiala lui.

Cele două Fantome apărură la masă.
— Macy Minnot, spuse bărbatul. Ne aflăm aici pentru a te aresta pentru uciderea prietenei şi colegei noastre Janejean Blanquet şi a colonelului Angel Garcia. Ridică-te. Vii cu noi.
— Cred că glumiţi, răspunse Macy.

Era prea uimită pentru a mai simţi frică sau mânie, dar Newt îi aruncă bărbatului o căutătură de-a dreptul agresivă.
— În ce temei? Întrebă el. Sau mai exact, cu autoritatea cui?
— Am fost împuterniciţi de primarul Parisului, pentru apărarea satelitului Dione şi a întregului sistem al lui lui Saturn, răspunse femeia.
— Cât despre temei, preciză bărbatul ridicând vocea, vorbind tare ca să fie auzit de toţi cei din sala de mese, Janejean a fost lăsată să moară, după ce craniul i-a fost fracturat în urma unui atac brutal. Colonelul Garcia a fost găsit mort în camera lui, atacat, de asemenea, în mod brutal. Diplomatul Loc Ifrahim a fugit din habitatul lui. Credem că Macy Minnot l-a ajutat şi l-a instigat. Ea va veni cu noi, pentru interogatoriu.

Macy spuse cât de calm putu:
— Dacă Loc Ifrahim i-a ucis pe aceşti oameni, vreau să ştiţi că sper că va răspunde pentru asta. Chiar sper. Dar ar trebui să mai ştiţi că faceţi o mare greşeală imaginându-vă că aş avea ceva de-a face cu aceste crime doar pentru că sunt cine sunt.
— Am fost cu ea toată ziua, spuse Newt, ridicându-se în picioare. Şi mai pot strânge cel puţin douăzeci de persoane care să susţină acelaşi lucru.

Femeia duse mâna la spate şi, cu o mişcare uşoară, scoase un taser şi-l împuşcă. Newt se prăvăli imediat, cu spasme şi convulsii. Bărbatul scoase un pistol, îl ridică deasupra capului şi trase într-o porţiune de tavan; un zgomot puternic şi asurzitor. Oamenii se lăsară în jos ca să se ascundă ori rămaseră nemişcaţi, de parcă un nor de praf se prăvălise atunci peste ei.

— Fie mergi cu noi, fie te punem la pământ şi te luăm pe sus, îi zise bărbatul lui Macy. Tu alegi.

Cele două Fantome o scoaseră cu forţa pe Macy din sala de mese până la trotuarul în spirală al habitatului şi apoi afară, prin tunel, către gară, unde aştepta un automotor. Pe podea, la unul din capetele compartimentului, se aflau patru costume presurizate, lângă o siluetă lungă, înfăşurată într-un cocon de dormit, despre care Macy presupuse că era corpul lui Janejean Blanquet. La celălalt capăt al compartimentului, fusese îndepărtat un panou din podea şi un cablu se răsucea din acel gol spre tableta aşezată în poala femeii care stătea lângă el. Şi ea era o Fantomă, îmbrăcată tot în alb, la fel ca prietenii ei, cu ochi aurii şi un păr lung, de culoarea aluminiului oxidat. De îndată ce Macy fu urcată la bord, femeia apăsă tableta, uşile se închiseră şi automotorul plecă din staţie către peisajul pustiu al satelitului.

Macy se aşeză pe una dintre canapelele joase şi bărbatul se ghemui în faţa ei.

— Nu te vom ucide. Vei avea parte de un proces corect la Paris, chiar dacă nu-l meriţi. Nici tu, nici Loc Ifrahim.

— L-aţi arestat şi pe el?

— Câţiva dintre prietenii mei l-au găsit. Mergem să-l ridicăm.

— Bănuiesc că de aceea automotorul se îndreaptă către est, îndepărtându-se de Paris.

Bărbatul zâmbi, dezvăluind nişte creste negre şi egale în loc de dinţi.

— Nu-ţi face griji. În cele din urmă, vom ajunge şi acolo.

— Nu şi dacă prietenii mei vă prind mai întâi din urmă.

— Tu şi cu prietenii tăi sunteți fosile vii. Voi sunteţi trecutul din care ne ridicăm, spuse bărbatul.

— Spune-mi, ideea de a mă răpi a fost a voastră sau a lui Marisa Bassi?

— Ideea de a o omorî pe biata Janejean a fost a ta sau a lui Loc Ifrahim? Replică bărbatul.

Macy îi înfruntă căutătura dură, dar înţelese că n-are niciun rost să-i repete că ea nu are nimic de-a face cu moartea femeii.

— Aşa credeam şi eu, mârâi bărbatul.

Se ridică şi merse până la femeia cu tableta, care îi spuse:

— Ne va lua patruzeci de minute, cu viteză maximă. Ajungem strâns, la limită.
— Scurtează timpul. Hai să vedem cât de repede poate merge cu adevărat ăsta.

Cele trei Fantome îşi răspândiră echipamentul pe podea, ghemuindu-se acolo ca nişte lăcuste, cu genunchii până la urechi, în timp ce verificau fiecare element. Bărbatul o văzu pe Macy că se uită fix, îndreptă pistolul spre ea şi râse când văzu că ea întoarce capul. Fantomele îi luaseră spexul. Nimeni nu ştia unde se află; nu avea nicio cale de a chema pe cineva în ajutor. Dacă voia să scape din situaţia aceasta, trebuia să se gândească singură cum s-o facă. Un lucru ştia sigur – n-ar fi urmat să aibă parte de niciun fel de proces corect. Fără îndoială, Marisa Bassi plănuia un carnaval de propagandă anti-braziliană, cu ea şi cu Loc Ifrahim drept vedete. Îi dăduse peste nas aliindu-se cu pacifiştii şi discutând public cu Avernus, iar acum el avea să-şi ia revanşa.

Automotorul mergea iute pe şina ridicată la înălţime. Era una din cele câteva sute care se înşirau la nesfârşit de-a lungul unui traseu magnetic supraconductor, alimentat de forajele geotermale care captau căldura reziduală din adâncul nucleului Dionei şi care erau aşezate pe linia ecuatorială a satelitului – un cerc mare, lung de trei mii cinci sute de kilometri. Acum automotorul alerga în paralel cu nişte versanţi verticali, întrerupţi de povârnişuri abrupte şi presăraţi cu mici cratere de impact, una dintre lungile creste create prin comprimarea faliilor, produsă când interiorul Dionei se răcise. Saturn atârna jos, pe cerul negru, cufundându-se către orizontul vestic pe măsură ce ei se îndreptau cu viteză spre est, către emisfera orientată permanent în direcţia opusă gigantului de gaz.

În sfârşit, Fantomele îşi împachetară echipamentul, se îmbrăcară în costumele de presurizare şi îi ordonară lui Macy să între într-unul de rezervă. Era un costum de copil şi nu i se potrivea tocmai bine. Îşi adusese la conferinţă un costum făcut pe măsura ei, dar pe acela îl lăsaseră acolo când fusese răpită.
— Cu ăsta n-am să fiu în stare să merg prea departe, se plânse Macy, în timp ce una dintre Fantome o ajuta să-şi ajusteze articulaţiile.
— Nu vei fi nevoită să mergi, spuse Fantoma.

Automotorul îşi continuă lunecarea, apoi se opri. Fantomele îşi fixară căştile costumelor deasupra capetelor şi bărbatul îşi îndreptă neglijent pistolul spre Macy, în timp ce una dintre femei îi verifică etanşările costumului şi căştii; apoi uşa se deschise alunecând şi aerul pufăi în vidul negru şi îngheţat. Macy ieşi din automotor, păşind pe o pasarelă îngustă, dar ignoră ordinul bărbatului de a coborî pe treptele de pe unul dintre picioarele celui mai apropiat dintre pilonii în formă de „A” ce susţineau şina. Când se îndreptă spre ea, Macy se răsuci, îi prinse strâns braţul şi-l împinse în spate. Căzură amândoi vreo patru metri, cu o încetineală ameţitoare, iar ea reuşi să-i smulgă pistolul din mână înainte ca ambii să atingă solul cu o izbitură cu mult mai dură decât se aşteptase ea. Macy se ridică şi îndreptă pistolul spre vizorul căştii bărbatului şi le spuse celor două femei care rămăseseră în cadrul uşii automotorului de deasupra lor că-l va împuşca dacă ele nu-şi aruncă imediat armele.

— Nu cred că o vei face, rânji bărbatul.

Încercă să se ridice în genunchi, dar îngheţă când Macy trase în solul de dinaintea lui.

— Următorul va trece direct prin casca ta, îl preveni ea. Jur.

— Ajunge, spuse altcineva şi şase siluete, călare pe motociclete cu trei roţi, apărură pe cerul negru de deasupra crestei ce mergea paralel cu şina de cale ferată, toate având îndreptate către Macy diverse arme.

Se uită la ele, apoi aruncă pistolul într-o parte. O femeie râse, în timp ce oamenii de pe culme îşi conduseră motoarele în josul micii pante. Unul dintre ei se dădu jos, se aplecă deasupra lui Macy şi o prinse de încheietura mâinii.

Macy recunoscu faţa din interiorul căştii sferice ca un acvariu aflată la câţiva centimetri de a ei. Era refuznica Sada Selene, cea care o ajutase să evadeze din East of Eden.

Cu o grijă solemnă şi reverenţioasă, Fantomele coborâră din automotor trupul lui Janejean Blanquet, îl puseră pe platforma uneia dintre motociclete, apoi se întoarseră şi demarară rapid, lăsând în urmă automotorul părăsit. Macy mergea alături de Sada, legănându-se în mijlocul cetei; mai merseră pe lângă calea ferată, spre est, alţi câţiva kilometri, înainte de a întoarce şi de a urca pe o pantă lungă, pavată cu

uriaşe poligoane neregulate şi lustruită după miliarde de ani de depuneri de praf şi de eroziuni micro-meteoritice, care se ridica lin spre o spărtură îngustă, ivită între două maluri joase şi abrupte – semnul unui impact care lovise vârful acelei creste dintr-un unghi oblic.

Macy era obişnuită să vadă peisajele sateliţilor prin intermediul IA a costumului ei presurizat: caracteristicile geografice etichetate, contururile desenate, umbrele profunde şi negre atenuate de radarul cu microunde, o capacitate de zoom completă care-i permitea să cerceteze îndeaproape obiectele aflate la distanţă. Dar IA din costumul care i se dăduse fusese perturbată, iar fără interpolările ei totul părea sterp, trist şi ostil de gol. Îşi aminti unul dintre imnurile străvechi pe care membrii Bisericii Regresiei Divine le cântau pentru a-L preamări pe Dumnezeu, care-şi ascunsese secretele în reprezentările lui π. Pe acesta îl cântau doar de Crăciun: „Pământul rămase tare ca fierul, iar apa, ca o stâncă”.

Telefonul costumului ei fusese şi el perturbat, lăsându-i-se doar canalul de comunicare pe distanţe scurte. În timp ce înaintau cu viteză, Sada îi spuse că totul mergea conform planului. Când Macy o întrebă care era planul, una dintre celelalte Fantome, un bărbat, îi spuse că avea să vadă în curând, iar alte câteva au râs. Aşa că Macy schimbă subiectul şi o întrebă pe Sada cum de se înrolase la Fantome. Fata o lămuri că ea fusese dintotdeauna înnebunită după fizică şi o tocilară la matematică şi că devenise interesată de Fantome după ce găsise pe un forum de fizică nişte solicitări pentru dovezi în sprijinul unor noi aserţiuni din relativitatea specială. În timp ce lucra la una dintre acestea, a descoperit un cifru ascuns care, atunci când l-a spart, i-a oferit o cheie de criptare ce i-a permis să comunice direct cu Levi, liderul Fantomelor. Descoperirea şi spargerea cifrului constituiseră un test de primire: îl trecuse, deci fusese ghidată spre enigme mai profunde. Curând după aceea, începuse să-şi plănuiască evadarea. Era prea tânără pentru a pleca din East of Eden fără permisiunea părinţilor ei, dar când Macy i-a cerut ajutorul, a profitat de şansa de a călători făcând autostopul spre sistemul lui Saturn.

— Şi eu, care am crezut că m-ai ajutat pentru că eram prietene… spuse Macy cu tristeţe.

— Eram. Suntem, preciză Sada. Deşi cred că ai făcut o mare greşeală, Macy, când ai postat acea conversaţie cu Avernus în reţea. Te-a făcut să pari că luai partea pacifiştilor.
— Credeam că a reieşit clar că eu consider războiul inevitabil, se apără Macy.
— A reieşit clar că tu crezi că vom pierde, spuse cineva.
— Nu cred că putem învinge o forţă copleşitoare şi superioară, dacă asta vrei să zici.
— Vom câştiga, zise vesel Sada. Ne vom conduce duşmanii înapoi pe Pământ şi vom prelua destinul omenirii, Călătoreşti cu oameni care nu vor muri niciodată.
— Aşa scrie în stele? Întrebă Macy şi regretă imediat că o făcuse.

Linştea îi zumzuia în urechi. După un moment, cineva râse. Sada spuse cu răbdare:
— Un principiu de bază al relativităţii generale afirmă ca orice călătoreşte cu o viteză mai mare decât viteza luminii încalcă evident cauzalitatea. Urmează o curbă temporală închisă. E un şarpe care-şi înghite coada. Orice maşină mai rapidă decât lumina este totodată o maşină a timpului, ori aceasta înseamnă că pot fi trimise semnale dintr-un eveniment viitor în propriul lui trecut. Aşa că ceea ce ştim despre viitor este la fel de real şi adevărat ca fizica.

Acesta era miezul credinţei Fantomelor. Levi, liderul lor, care trăia izolat, pretindea că primise mesaje de la sinele lui viitor, care călătorise mai repede decât lumina pe o planetă asemănătoare Pământului (ce orbita în jurul stelei Beta-Hydri) şi care transmitea semnale direcţionate spre trecut, la un moment de dinaintea plecării lui.

Potrivit spuselor lui Levi, mesajele pe care le primise erau în mod necesar vagi, pentru că sinele lui viitor nu dorea să-şi perturbe propriul trecut, anulându-şi sinele prin comutarea universului pe o altă pistă. Dar faptul că totuşi le putea primi era o dovadă că, în viitor, el şi discipolii lui aveau să aibă acces la tehnologia ce permitea călătoria cu o viteză mai mare decât a luminii şi că o vor folosi pentru colonizarea stelelor. Ei erau cei aleşi. Câtă vreme urmau calea corectă, aveau să completeze curba temporală închisă şi să-şi împlinească destinul.

Macy se gândi că oamenii care se convingeau pe ei înşişi că nu vor muri niciodată erau dispuşi să se lase ucişi mai

degrabă mai devreme decât mai târziu, dar îşi păstră părerea pentru ea. Crescând cu preceptele bisericii mamei ei, Macy ştia dintr-o experienţă amară că nu avea niciun rost să discute în contradictoriu cu Sada, că sistemul credinţei tinerei femei era la fel de ermetic precum curbele temporale închise pe care se baza aceasta. În plus, Sada îi fusese cândva o bună prietenă, chiar dacă motivaţiile ei se dovediseră a fi mai mult decât problematice, iar Macy spera că s-ar fi putut folosi de orice ar mai fi rămas din acea prietenie pentru a supravieţui.

Micul grup trecu prin spărtura din vârful crestei, ajungând pe un câmp cu o amestecătură de bolovani, unde se aflau bucăţi mari de gheaţă de toate mărimile, unele mari cât casa, toate acoperite cu praf negru şi netezite de eroziunea micro-meteoritică, aşezate pe o distanţă de mai mulţi kilometri, pe un sol sfărâmat, tăiat de crevase bifurcate care se înclinau în jos şi se terminau brusc la marginea unei râpe joase. Motocicletele se opriră şi coborâră cu toţii. Înainte, o câmpie cu cratere se întindea către nord şi est.

Sada stătea umăr la umăr cu Macy şi-i arăta un crater în formă de bol, aflat la jumătatea distanţei până la orizont.

— Chiar în interiorul cercului, în partea neumbrită, spuse ea. Îl vezi?

— Nu.

— E mai strălucitor în infraroşu.

— Nu pot vedea în infraroşu. Cineva a perturbat IA de la costumul ăsta de rahat.

— Ai încredere în mine, e chiar acolo, la vedere. La ceva mai mult de şase kilometri distanţă.

— *Ce* este acolo?

— Rolligonul.

— Cel pe care l-a furat Loc Ifrahim?

— Care altul?

În jurul lor, Fantomele îşi făceau de lucru pe lângă motociclete, despachetând echipamente. Părea că sunt grenade propulsate de rachete – tuburi cu vârf ascuţit, lungi de un metru, pictate în galben şi negru, cu duze de poziţie amplasate în jurul propulsoarelor principale. Lansatoare de umăr groase, cu mânere de prindere la partea inferioară şi cu înălţătoare de ochire mobile.

Macy avu senzaţia ca îngheaţă de consternare.

— Vreţi să-l omorâţi? Ce fel de dreptate este asta?
Mai multe feluri de râsete îi răsunară în urechi.
— El e momeala, spuse un bărbat.
— Inamicul a trimis o navă ca să-l salveze, explică o femeie. Noi o vom doborî.
— Le vom arăta cine-i stăpân pe cer, spuse o altă femeie.
— Ai să fii martora primului foc tras în război, o lămuri Sada, părând fericită şi emoţionată.

Fantomele încărcară patru rachete în patru aruncătoare de umăr, verificară sistemele de ghidare, desfăcură şi orientară o antenă parabolică pentru radarul cu microunde spre cvadrantul vestic al cerului. Macy se ţinu departe de agitaţia lor preocupată; avea iritaţii la coate şi genunchi de la costumului ei nepotrivit, iar piciorul drept îi îngheţa încet din cauza unei defecţiuni la sistemul de reglare termică a costumului. Se suci încolo şi încoace, scrutând câmpul bolovănos şi pantele line care se ridicau de-o parte şi de alta, în căutarea unor eventuale trasee de scăpare. Era aproape sigură că Fantomele nu numai că nu vor reuşi să doboare nava de salvare, ci şi că se vor transforma într-o ţintă pentru contraatacul acesteia. Când avea să se întâmple acest lucru, intenţiona să se îndepărteze de ele cât mai rapid cu putinţă, chiar dacă era trist de conştientă că nu avea prea multe şanse. Era supravegheată de Sada şi de bărbatul cu pistol, iar orice atac s-ar fi încheiat în cel mult câteva secunde. Şi, chiar dacă ar fi reuşit cumva să scape, avea mai puţin de şase ore de aer – şi un drum foarte lung de parcurs cu motocicleta până la calea ferată…

Totul s-a întâmplat aproape fără niciun avertisment şi foarte rapid. S-a produs o agitaţie printre Fantome, cineva strigând ceva despre o navă neidentificată, aflată sus, în spate-stânga, iar patru dintre ele au înaintat şi-au ridicat lansatoarele de umeri, îndreptându-le în aceeaşi direcţie. Rachetele ţâşniră brusc, una după alta, propulsoarele aprinzându-se pe măsură ce se deplasau în viteză deasupra câmpiei – stele care deveneau tot mai mici pe cerul negru. Urmărindu-le traseul, Macy identifică o altă stea care aluneca sus, către vest, apoi întreaga câmpie se lumină cu o strălucire mută, ca fulgerul trecând dintre nori, sfâşiind cerul în două. Un obiect în flăcări cădea – probabil nava de salvare, lovită, înclinată către est, izbindu-se de sol undeva dincolo de orizont.

O jerbă albă şi fierbinte urcă spre cer şi totul în jurul lui Macy căpătă o umbră precisă. Apoi o undă de şoc se propagă în viteză de-a curmezişul câmpiei, ridicând şi împrăştiind un zid de praf. Solul se clătină şi Macy căzu rău când picioarele îi fugiră de sub ea. Câteva dintre Fantome căzură şi ele, şi jur-împrejur stâncile şi bolovanii, care vreme de două sau trei miliarde de ani stătuseră nemişcate în locul unde căzuseră ultima dată, alunecau pe pantele line către marginea râpei. Urmă o clipă de linişte, apoi izbi primul val de material de impact.

Nava de salvare se prăbuşise pe suprafaţa satelitului Dione într-un unghi ascuţit, săpând un nou crater în regolitul îngheţat. Majoritatea rămăşiţelor navei fură aruncate mai mult sau mai puţin vertical, dar bucăţi mari din materialul dislocat la impact zburară în afară, în toate direcţiile, descriind curbe lungi în condiţiile de vid şi de gravitaţie redusă. Pretutindeni în jurul lui Macy, şrapnelele zburătoare ridicau jerbe de praf şi fragmente de bolovani ori loveau solul sub unghiuri superficiale şi-şi atenuau viteza în praful vag cimentat şi în sfărâmăturile de gheaţă. O bucată mare de gheaţă izbi una dintre motociclete şi o rostogoli de-a curmezişul câmpului cu bolovani. Două Fantome fură ucise pe locul în care stăteau în picioare; o alta, care o rupsese la fugă în salturi mari, fu doborâtă şi dispăru într-o coloană de praf.

Macy mai fusese supusă tirului. Instinctul acţionă: se ridică de jos şi se aruncă către umbra neagră de sub un bolovan mare, retezat la bază. Aproape că ajunsese acolo, când Sada se izbi de ea şi ambele zburară în lateral, alunecând în josul unei pante scurte ce ducea spre capătul unei crevase. Macy îşi folosi călcâiele bocancilor drept frâne, brăzdă până la oprire un înveliş de praf şi înşfăcă strâns hamul de pe umărul Sadei când aceasta trecu pe lângă ea. Rămase nemişcată pentru o clipă, încercând să-şi recapete suflarea. Sus, deasupra, stele efemere străluceau pe cerul negru – lumina soarelui reflectată de bucăţile de navă aruncate în sus de impact şi care se răsuceau iar şi iar în vreme ce cădeau înapoi; orice obiect, mare sau mic, cădea cu aceeaşi viteză, ca într-o demonstraţie perfectă a celebrei legi a lui Galileo. Un motor de poziţie încă ardea în timp ce se prăvălea în jos, un potir de combustibil arzând care izbi o creastă, o aprinse şi trimise un al doilea inel de pietriş care să izbească tot ceea ce întâlnea în afara lui. Apoi căzură lucruri pretutindeni în jur, o

ploaie monotonă şi haotică de explozii scurte şi straniu de tăcute. Macy se rostogoli pe o parte, pe lângă Sada, şi îşi dădu drumul dincolo de marginea crevasei.

Pluti pe o distanţă scurtă, se izbi de o pantă abruptă cu o lovitură care-i cutremură întregul corp în interiorul costumului de presurizare şi folosi frecarea vârfurilor degetelor înmănuşate pentru a încetini, alunecând mult până jos. Ţipete şi strigăte începură să străbată canalul de comunicare pe distanţe scurte, aşa că îl închise. În liniştea bruscă, deveni conştientă de răsuflarea ei aspră, de bătaia rapidă al pulsului în urechi.

Deşi lumina soarelui ardea de-a lungul marginilor crevasei, pe fundul ei era întuneric beznă, fiindcă lipsea aerul care să refracte lumina, numai că întunericul nu era un ascunziş bun, fiindcă Fantomele erau echipate cu vedere în infraroşu şi costumul lui Macy nu era perfect izolat. Iar ea ştia că micul lui balon de căldură şi aer nu o putea ajuta la nesfârşit. În bateriile lui era suficientă energie, dar în ceva mai mult de cinci ore costumul avea să-şi epuizeze rezerva de aer. Dacă voia să scape, trebuia să înceapă să se mişte deîndată.

Riscă să-şi lase lumina lămpii costumului să pâlpâie la nivelul minim şi văzu o cale de trecere şerpuită, cu pereţi bombaţi deasupra. Merse cât de departe putu, dibuindu-şi drumul în întuneric către capătul îndepărtat al crevasei. Era uşor de urcat în condiţii de gravitaţie redusă. Se prinse de margine, clipind când fu scăldată de lumina slabă a soarelui. Totul în jurul ei era nemişcat ca o fotografie în alb şi negru.

Atunci când se trase dincolo de buza crevasei, cineva ieşi din umbra aruncată de un bolovan mare, la vreo douăzeci de metri distanţă, şi cu o mână îndreptă spre ea o arbaletă, iar cu cealaltă îşi ciocăni o latură a căştii.

Macy dădu drumul radioului.

— Vii cu noi, spuse Sada.

— Presupun că n-are niciun rost să te rog să pretinzi că nu m-ai găsit.

— Întoarce-te şi mergi spre vest, îi spuse Sada. Rolligonul s-a pus în mişcare. Trebuie să-l prindem din urmă înainte ca oamenii să vină să afle ce s-a întâmplat aici.

— Înţeleg că Loc Ifrahim s-ar putea să vă fie de folos, Sada, dar eu nu sunt cineva special. Şi n-am avut nimic de-a face cu moartea prietenei voastre.

— Nu cred c-ai avut. Totuşi, ni s-a cerut să te aducem cu noi.
— Poţi scăpa de o mulţime de bătăi de cap dacă-i spui chiar acum lui Marisa Bassi că nu-l voi ajuta.
— Vei fi în măsură să-i spui tu însăţi, cât de curând, zise Sada.

5

Spionul fusese antrenat să se aştepte şi să facă faţă la tot felul de necazuri, de la verificări de rutină ale identităţii şi până la interogatorii ostile. Aşa că, la sfârşitul călătoriei în care parcursese jumătate din circumferinţa satelitului Dione, din locul unde asolizase modulul, pe terenul erodat de la Padua Linea, şi până în oraşul Paris, el făcu autostopul cu un robot-tractor, de pe care coborî pur şi simplu şi înaintă în mers săltat către cel mai apropiat sas, printre luminile şi forfota din preajma triajului. Acolo parcurse ciclul de intrare, se dezbrăcă de costumul lui presurizat şi-l împachetă în sacul de voiaj, îşi azvârli sacul pe un umăr şi ieşi direct pe o stradă liniştită din zona industrială.

Când telefonă la IA a serviciilor sociale, aceasta acceptă fără ezitare că el este Ken Shintaro, n vârstă de douăzeci şi doi de ani, născut în Rainbow Bridge, pe Callisto, aflat actualmente în *wanderjahr*[47], care-l adusese în sistemul lui Saturn. La cincisprezece ani, după ce ajungeau la vârsta majoratului, mulţi tineri exteriori îşi petreceau un an sau doi călătorind. Făceau autostopul între diferiţi sateliţi – prin tradiţie, fiecare navă era nevoită să accepte cel puţin un pasager la fiecare călătorie. Îşi luau slujbe umile, încercau diferite oraşe, diferite culturi. Cei mai mulţi reveneau acasă, unii se stabileau în oraşele adoptive, câţiva nu se stabileau niciodată şi continuau să călătorească. Cât despre identitatea lui, un demon de date se infiltrase în reţeaua sistemului lui Jupiter în urmă cu câţiva ani şi pusese la punct o tranşă de identităţi false, aşteptând să fie folosite precum nişte haine atârnând într-un dulap. Orice persoană şi orice IA cu autoritate corespunzătoare putea accesa dosarele medicale şi genetice ale lui Ken Shintaro, dosarul lui educaţional

[47] Cuvânt din limba germană care desemnează un an (sau un alt interval de timp) în care un ucenic călătorea şi îşi îmbunătăţea meşteşugul înainte de a se stabili undeva pentru a-l practica.

obişnuit, evidenţa angajărilor sau banalul lui nivel al karmei. Oricine altcineva ar fi putut să-i verifice biografia, alcătuită din fragmente de biografii ale altor zeci de mii de exteriori reali. O viaţă falsă, autentică în toate detaliile. Markerii genici, amprentele digitale şi înregistrările de iris folosite pentru identificare erau ale lui; identice cu ale fraţilor lui şi identice cu ale tuturor identităţilor-fantomă care fuseseră plantate în reţea.

Lui Ken Shintaro i se dădu un credit de subzistentă, i se alocă o garsonieră, amplasată într-un bloc vechi de lângă zona industrială, şi i se oferiră mai multe slujbe umile. O alese pe prima de pe listă – lucrător necalificat într-unul dintre tuburile-fermă – îşi verifică micul apartament, se dezbrăcă de combinezonul lui urât mirositor şi făcu un duş îndelungat, purtând o mască de faţă în timp ce o duză arunca pe el şuvoaie de apă, iar grilajul podelei aspira apa. Folosise un asemenea duş pe Lună, dar apa se comporta diferit în gravitaţia redusă de pe Dione, lipindu-i-se de piele ca un gel dens.

După duş, îşi bărbieri faţa care i se dăduse: faţa lui Ken Shintaro. Mai rotundă decât fetele fraţilor lui, cu nasul mai lat şi mai turtit, cu pielea de culoare pământie şi o coamă ţepoasă de păr blond. Dar ochii lui erau neschimbaţi, la fel şi dinţii. Îşi trecu vârful limbii peste vârfurile şi punţile familiare şi petrecu puţin timp plimbându-se de colo până colo prin cameră, testând salteaua subţire şi dură din nişa de odihnă, desfăcând masa şi pliind-o la loc. Convingându-se de realitatea acelui loc, de realitatea oraşului ce i se deschidea înainte. Fusese antrenat pentru această misiune întreaga lui viaţă, iar acum era aici, şi totul îi era dintr-odată familiar şi străin, şi venise vremea să treacă la lucru.

Selectă dintr-o serie de mesaje inofensive unul care confirma că a ajuns în oraş cu bine şi la timp şi îl trimise către un cont fictiv, care era monitorizat de unitatea de spionaj de la ambasada din Camelot, de pe Mimas. Exista şi un mesaj care îi era destinat, la fel de inofensiv, un scurt film cu nişte copii care se stropeau într-un bazin de înot puţin adânc, din care spexul lui extrase şi decodă textul ascuns. I se încredinţase o nouă misiune secundară: să localizeze şi, dacă era posibil, să faciliteze extragerea a doi oameni răpiţi de agenţi care lucrau pentru Marisa Bassi şi care, se credea, erau ţinuţi undeva în

Paris sau în apropierea lui. Încredinţă detaliile despre ei memoriei şi şterse toate urmele mesajului.

Demonul care stabilise identităţile false realizase şi conturi pentru mici credite şi *kudos,* pe diferite nume. Folosi unul dintre acestea pentru a cumpără proviziile de care avea nevoie: substanţe chimice obişnuite, genul de echipamente folosite de mulţi dintre parizieni pentru a-şi prepara propriile lor varietăţi de vin şi bere. Amplasă fermentatoare pline cu supe de substanţe nutritive într-un canal de acces nefolosit, le însămânţă cu drojdie obişnuită, reveni după trei zile, când culturile de drojdie se îngroşaseră, şi adăugă micro-capsule conţinând viruşi bacteriofagi, care fuseseră ascunse sub unghiile picioarelor lui. Bacteriofagii au infectat şi transformat celulele de drojdie în uzine chimice. O cultură metaboliza ureea şi producea un explozibil plastic simplu, dar puternic. Alte două pompau afară particulele virale. A patra producea vin obişnuit. Uscă prin îngheţare cele două varietăţi de suspensie cu virus. Folosi explozibilul plastic pentru a construi bombe mici, dar eficiente, pe care le ascunse în diferite părţi ale oraşului, pregătite pentru amplasare, îmbutelie vinul şi aşeză sticlele pe un raft din camera lui, în caz că i-ar fi dat cuiva prin gând să verifice de ce a cumpărat echipamentul de prelucrare. Apoi curăţă şi steriliză cu scrupulozitate fermentatoarele şi le aruncă.

Toate acestea îi luară o săptămână de muncă asiduă. Şi, fiind Ken Shintaro, trebuia să mai lucreze şi câte şase ore, la fiecare două zile, în tuburile-fermă. Dar nu era timp de odihnă, fiindcă avea un termen fixat: sosirea în sistemul lui Saturn a navei *Floarea Pădurii,* aflată deja pe drum, venind dinspre Pământ.

La o zi după sosire, descărcase deja câţiva demoni în reţeaua oraşului. Acum aceştia începuseră să-şi facă simţită prezenţa. Bursa la care cetăţenii tranzacţionau bunuri şi karma căzu de câteva ori. Traficul de pe reţea se încetini încât abia se mai târa, la intervale aleatorii de timp, fiindcă demonii consumau mult din capacitatea ei de procesare cu calcule vaste şi inutile. Apărură probleme cu distribuţia de energie electrică. Căderi temporare de tensiune şi apoi o pană de curent în cascadă, căreia îi luă aproape o zi să migreze din cartier în cartier.

Oraşul începu să-şi dea seama că era agresat. Primarul făcu apel la calm şi vigilenţă. Ca toţi nou-veniţii, Ken Shintaro fu intervievat de un poliţist de pace, dar povestea lui era pusă la punct până în cele mai mici detalii.

Lui Ken Shintaro îi plăcea să se plimbe prin oraş. Vizită multe blocuri de apartamente şi clădiri publice. Hoinărea prin parcul din apropierea complexului unde trăiau Avernus şi echipa ei. A văzut-o pe Avernus de câteva ori şi o dată a reuşit să între în interiorul complexului, oferindu-se să ajute la descărcarea unui transport cu provizii. După aceea, se ducea aproape zilnic prin apropierea complexului. Făcea, de asemenea, plimbări lungi şi în afară. Mergea prin fermele de organisme de vid. Privea navele sosind şi plecând din portul spaţial. Vizitase câteva adăposturi aflate la o zi distanţă de oraş, rămânând adesea peste noapte înainte de a reveni.

Existau câteva cafenele, baruri şi saune frecventate de exteriorii aflaţi în *wanderjahr,* locuri unde puteau să-şi împărtăşească poveştile, să bârfească şi să schimbe informaţii despre slujbe şi transport gratuit, dar Ken Shintaro rămânea închis în sine. Era disponibil, dar cumva distant. Un bărbat liniştit, studios, serios. Lucra din greu la fermă şi îşi îndeplinea cu scrupulozitate partea care-i revenea din sarcinile de întreţinere ale rezidenţilor clădirii de garsoniere.

Aşa a întâlnit-o pentru prima oară pe Zi Lei, chiar dacă atunci nu i-a prea dat atenţie. Erau amândoi membri ai unei echipe de şase rezidenţi care primiseră sarcina de a schimba colectoarele de praf din instalaţia centrală de aer a blocului; asta presupunea să poarte salopete cu glugă şi măşti, să scoată colectoarele de la baza instalaţiei ciclonului, să cureţe praful colmatat în saci pentru compost, să pună la loc colectoarele şi să cureţe cu aspiratorul spaţiul de lucru.

După aceea, Ken Shintaro îşi luă ceaiul cu ceilalţi, îi ascultă bârfind o vreme şi apoi se scuză. Două zile mai târziu, dădu iarăşi peste Zi Lei, la Dezbaterea Permanentă pentru Pace.

Aceasta începuse ca un forum public obişnuit, iniţiat de un mic grup de cetăţeni pentru a critica şi contracara discursurile flamboaiant belicoase şi tacticile primarului Parisului, Marisa Bassi, şi pentru a promova şi dezvolta alternative la politicile lui. De atunci a funcţionat în mod continuu. Douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Oricine se putea urca pe

platformă ca să vorbească, până când o majoritate din public decidea că el sau ea a vorbit îndeajuns de mult. Aprobarea era semnalată prin linişte, într-o măsură mai mare sau mai mică, deşi în majoritatea timpului cel puţin jumătate din public părea să nu acorde niciun fel de atenţie vorbitorilor, angajându-se în schimb în conversaţii şi dezbateri private, în distribuirea de hrană donată sau de pamflete publicate pe cheltuială proprie – Parisul reinventase presa de tipar, ziarele şi cărţile –, ori detaşându-se prin intermediul propriei nirvana virtuale. Dezaprobarea începea cu zeflemele şi aplauze uşoare care se răspândeau de la cei care chiar îl ascultaseră pe vorbitor la restul asistenţei, care se întrerupea din orice altceva avea de făcut pentru a-şi exprima antipatia faţă de cineva căruia, până atunci, nu-i acordaseră niciun fel de atenţie. Vorbitorii bătăioşi, care refuzau să lase loc altora, erau supuşi unei arestări în derâdere de către poliţiştii de pace prezenţi ca voluntari la dezbatere, apoi erau târâţi de pe scenă şi evacuaţi din clădire. Uneori, poliţiştii de pace erau nevoiţi să procedeze astfel de mai multe ori la rând, când vorbitorul evacuat pătrundea pe la o altă intrare şi încerca să recâştige scena.

Aprobarea sau dezaprobarea păreau să fie distribuite la întâmplare. Unii vorbitori erau luaţi în zeflemea de îndată ce păşeau pe scenă; unui bătrân care vorbea într-o limbă inventată i s-au acordat douăzeci de minute de tăcere ireverenţioasă. Oricine îl putea întrerupe oricând pe vorbitor cu o întrebare sau cu un comentariu şi nu era deloc neobişnuit ca întreruperea să dureze cu mult mai mult decât orice cuvântare.

Ken Shintaro descoperi Dezbaterea Permanentă pentru Pace în timp ce-l urmărea pe omul care fusese *bête noire*[48] pentru aceasta. Îl observă pe Marisa Bassi într-una din pieţele verzi[49] şi simţi ceva asemănător unui *coup de foudre*[50]. Ştia totul despre primarul Parisului din sesiunile de pregătire, urmărise ore de imagini cu discursurile lui şi îi studiase biografia

---

[48] „Bestie neagră" (în lb. franceză, în text); aici cu înţeles de persoană detestată, oaie neagra.
[49] Piaţa verde este modalitatea de a pune în vânzare produse folosite, reparate, reciclate sau chiar noi, care se află în stare de funcţionare, vândute nu de fabricanţi, ci de comisionari sau de vânzători de mâna a doua.
[50] Dragoste la prima vedere (în lb. franceză în text).

dramatizată, dar vederea lui pentru prima oară în carne şi oase încă era un şoc. Privise de pe un interval paralel cum bărbatul se deplasa prin piaţă în mijlocul unei mulţimi nerăbdătoare, recepţionând huiduielile şi ovaţiile cu aceeaşi bună dispoziţie, strângându-le mâna deţinătorilor de standuri, acceptând orice ofertă de a gusta stridii, brânzeturi sau felii de fructe, de a sorbi ceşcuţe de cafea sau suc, oprindu-se să asculte pe oricine dorea să-i vorbească. În cele din urmă, primarul se elibera de înghesuiala şi forfota pieţei şi, remorcând o jumătate de duzină de asistenţi, traversă parcul şi intră într-un tunel dintr-un zid mare şi curbat, care ducea la baza unui amfiteatru.

Ken Shintaro se strecură în spatele lui. Oamenii erau împrăştiaţi ici-colo pe diferite niveluri alcătuite din reţele de funii, slab luminate, ce înconjurau scena circulară şi se ridicau deasupra ei. Câţiva oameni aplaudară când Marisa Bassi îşi făcu intrarea, alţii se ridicară, îşi făcură mâinile pâlnie la gură şi-l huiduiră, dar cei mai mulţi nu-l luară în seamă. Unii vorbeau, adunaţi în grupuri mici sau îşi studiau tabletele, alţii păreau adormiţi, iar restul îl urmăreau pe bărbatul care, umblând încet, cu paşi târşâiţi, printre spoturile de lumină ce se încrucişau de-a curmezişul scenei, vorbea cu o voce obosită şi răguşită despre visele pierdute ale Utopiei, lacrimile umplându-i ochii şi curgându-i în jos pe obraji, răspândindu-se în barba lui gri. Ecoul vocii lui, amplificată sub acoperişul înalt, se amesteca laolaltă cu sporovăială păsărească a publicului său.

Marisa Bassi le spunea oamenilor din jurul lui că nu venise să vorbească, ci doar să asculte: din când în când îi plăcea să ia temperatura dezbaterii. Da, la fel ca un doctor – de ce nu: Se gândea întotdeauna la sănătatea oraşului. Cineva îl întrebă când aveau să fie reparate daunele produse de sabotajul reţelei de comunicaţii şi el spuse că îi pusese pe cei mai buni oameni să lucreze la asta, dar că inamicul lor era foarte subtil.

— Te ştiu, îi spuse cineva lui Ken Shintaro.

Inima îi sări în piept şi întorcându-se, văzu o femeie care stătea lângă cotul lui. Era exact de înălţimea lui, cu osatură fină şi foarte zveltă. Păr negru, tăiat drept de-a lungul frunţii. În timp ce îşi mişca privirea agitată pe faţa lui, el se gândi la găinile pe care cineva le ţinea în grădinile comunitare ale blocului de garsoniere, îşi aduse aminte cum scurmau prin pământ, şi abia apoi o recunoscu pe femeie. Şi ea locuia în blocul de garsoniere;

lucraseră împreună în detaşamentul de la instalaţia de aer; numele ei era Zi Lei.

Îşi fabrică un zâmbet şi o întrebă ce părere avea despre spectacol, iar ea începu o explicaţie lungă privind Dezbaterea Permanentă pentru Pace, aplecându-se aproape de el, fiindcă dinspre rândurile de funii zgomotul creştea pe măsură ce oamenii începeau să strige la bărbatul de pe scenă.

— Spuneţi-mi voi ceva util! Le strigă bărbatul ca răspuns. Stătea cu mâinile în şolduri, rotindu-se încet după un cerc, cu faţa strălucindu-i în lumina puternică a spoturilor. Spuneţi-mi voi un lucru pe care-l putem face şi care să fie folositor! Niciunul dintre voi nu ştie nimic!

— Este supărat că nu le poate câştiga inimile, observă Zi Lei. Mânia e rea. Ca aerul negru.

O întrebă pe Zi Lei ce încercau oamenii să facă acolo. Era interesat pentru că Marisa Bassi era în mod clar interesat, stând în picioare, cu braţele încrucişate la piept, urmărind cum bărbatul striga către public şi cum publicul îi răspundea strigând. După câteva clipe, primarul spuse ceva unei femei foarte înalte de lângă el, ceva care o făcu să-şi dea capul pe spate şi să râdă cu hohote.

Zi Lei spuse ceva despre mentalul colectiv, dar multe dintre cuvintele ei se pierdură în urletele entuziaste ale publicului. Bărbatul din spotul de lumină îşi ridică mâinile a renunţare, coborî de pe scenă şi se aşeză, iar Zi Lei se avântă înainte şi sări în centrul scenei. Ken Shintaro se întrebă dacă ar fi trebuit s-o urmeze. Nu. El rămase unde se afla, privind cum huiduielile şi strigătele se stinseră. O dronă mică se coborî, amplificând vocea lui Zi Lei pe când spunea că fuseseră prea multe vibraţii negative în încăpere şi că nu se mai putea face nimic până ce acestea nu erau anulate. Cineva începu să obiecteze, dar mai mulţi tineri şi tinere de lângă scenă se ridicară şi cerură să se facă linişte.

Zi Lei stătea nemişcată în picioare, printre razele încrucişate ale spoturilor luminoase. Pieptul slab i se ridică sub vesta neagră în timp ce inspiră profund, îşi împreună mâinile la gât şi emise un fel de murmur vibrat: *ommmmmm-ommmmmmm,* inspirând la fiecare *o,* menţinându-l pe *în* continuu, ca o maşinărie; apoi cei din public murmurară şi ei, un măreţ motor de sunet care continuă mai mult de două minute,

înainte ca oamenii să înceapă să bată din palme. Zi Lei se opri brusc, făcu o plecăciune şi plecă de pe scena, trecând pe lângă Ken Shintaro fără a-l privi.

El o urmă afară, curios şi emoţionat. Nu înţelesese ce se întâmplase, dar simţea că era ceva important. Ceva despre care nu fusese informat. O descoperire doar a lui. Când o prinse din urmă şi o întrebă ce însemna acel murmur, ea scoase o foaie de hârtie împăturită dintr-un sac prins la şold şi i-o întinse, îndesându-i-o în piept. De îndată ce el o luă, ea se îndepărtă rapid, traversând piaţa din trei salturi legate şi dispărând de-a binelea printre standurile pieţei verzi.

Foaia de hârtie era tipărită înghesuit, pe ambele părţi. Erau acolo multe semne de exclamare. Unele cuvinte erau tipărite cu majuscule ori cu cerneală roşie sau galbenă. Citind-o, se încurcă de mai multe ori. Se părea că nişte extratereştri inteligenţi urmăreau omenirea, dar că erau respinşi de dizarmonia existentă în vibraţiile universale de care era străbătut Sistemul Solar. Dacă s-ar fi putut realiza o reglare corectă a acestora, atunci extratereştrii, care se numeau Edda, ar fi urmat să-şi facă simţită prezenţa. Atunci ei ar fi ridicat omenirea la o nouă stare de graţie.

O căutare în reţea îi oferi numeroase informaţii despre civilizaţia Edda, pe care le postase Zi Lei, dar şi un jurnal care detalia reacţiile şi senzaţiile ei la mesajele pe care pretindea că le-a primit şi comentarii de la oameni care păreau că tratează întreaga chestiune ca pe un fragment dintr-o operă de ficţiune, ca pe o lucrare artistică. El ştia din cursurile de informare extinsă că Parisul era faimos pentru artiştii, povestitorii şi spectacolele lui şi presupuse că broşura lui Zi Lei despre fiinţele Edda şi jurnalul ei erau o parte dintr-un soi de ficţiune elaborată, iar interpretarea ei de la Dezbaterea Permanentă pentru Pace avusese şi ea ceva de-a face cu ficţiunea – chiar dacă modul în care reuşise pentru scurt timp să obţină un consens de opinii al audienţei era, din punctul lui de vedere, straniu şi înspăimântător. Probabil că exista vreun fel de armonică[51] ce putea regla minţile oamenilor, făcându-i să gândească întocmai, ca la exerciţiile din ultimele zile ale pregătirii lui…

---

[51] Vibraţie care însoţeşte vibraţia fundamentală de acelaşi tip şi care se produce cu un multiplu întreg al vibraţiei fundamentale (fiz.).

A doua zi, Ken Shintaro trebui să muncească la fermă. Era mult de lucru. Trei sere erau pline de recolte aproape compromise, care fură apoi smulse şi aruncate afară în vidul congelant, ca măsură de precauţie împotriva răspândirii bolii. De asemenea, inginerii luară mostre din fiecare monocultură de microalge; producţia de oxigen coborâse cu opt la sută. Îi auzi fără să vrea pe doi ingineri discutând despre problemă. Unul dintre ei spunea că era chiar mai rău în Xamba, pe Rhea, unde fuseseră nevoiţi să treacă la electroliza apei pentru a furniza oxigen; celălalt spuse că pe Tethys, atât Atena, cât şi Spartica îşi pierduseră culturile de drojdii.

Fraţii lui în acţiune, slăbind țintele în vederea atacului final.

Când se întoarse în camera lui, găsi la pragul uşii o altă copie a textului lui Zi Lei, împăturită în două, fixată cu o lacrimă de material plastic, transparent şi greu. Un mesaj fusese scris de-a latul tipăriturii înghesuite, cu majuscule roşii: „Eşti unul de-al nostru?”

A doua zi, femeia veni la el şi-l întrebă dacă-i citise exegeza. Îi luă o clipă să-şi dea seama că se referea la broşură; ea însă deja îi dădea înainte, cu răsuflarea tăiată şi la fel de agitată ca proza ei, explicându-i că îi întâlnise pe Edda în vise şi că de acum le vedea agenții ici şi colo.

— La început, m-am gândit că ai putea fi unul dintre ei. M-am gândit că ai putea fi un spion.

Pentru o clipă, el simţi o convulsie grozavă în piept. Era ca şi cum Zi Lei ar fi putut să-i vadă direct în craniu. Să-i vadă sinele secret. Apoi îşi dădu seama că ea se referea la cei din civilizaţia Edda, fu cuprins de o senzaţie de linişte ce i se răspândea din vârful capului şi spuse:

— Sunt un vizitator. M-am născut în Rainbow Bridge şi mă aflu în *wanderjahr.*

— Ştiu. Am căutat date despre tine, spuse Zi Lei, în timp ce zâmbea, lăsând să se vadă dinţi mici, albi ca boabele de orez.

Stăteau amândoi în picioare, în parcul din apropierea complexului lui Avernus. Câţiva oameni se strânseseră în faţa intrării în clădirea cubică, agitând creioane cu laser care marcau lozinci strălucitoare în aer. „Ajutaţi-ne în ceasul nevoii noastre. O molimă asupra caselor de pe Pământ. Pacea nu este

răspunsul.” Voiau ca Avernus să se alăture efortului de război şi să creeze arme. „Daţi-ne puşti, nu flori.”

Zi Lei îl întrebă din nou dacă i-a citit exegeza, iar el răspunse cinstit că a citit-o de mai multe ori, dar că n-a prea înţeles mare lucru.

— Este totul acolo, dacă citeşti cum se cuvine, spuse Zi Lei, apoi adăugă că are de lucru şi plecă.

Vreme de două zile n-a mai văzut-o şi i-a simţit lipsa. Nu la fel de mult cum îi lipseau familiara tovărăşie a fraţilor lui, rutina şi ordinea din copilărie, dar cu acelaşi fel de durere dulce, iar inima îi saltă când găsi un fruct de mango la uşa lui şi, împăturită sub el, o foaie de hârtie pe care era mâzgălit un mesaj scurt: „Păreai obosit. Asta are să te ajute”.

O văzu în aceeaşi seară, la Dezbaterea Permanentă pentru Pace. Se aşezase lângă Zi Lei, dar ea nu i-a vorbit timp îndelungat, încruntându-se de concentrare, în timp ce trei femei de pe scenă discutau un text ce stătea suspendat în aer, primind sugestii de la public şi modificându-l. Era un fel de declaraţie de intenţii paşnice. În cele din urmă, Zi Lei se cutremură cu totul, spuse că încercase să niveleze armonicile, dar fără folos, ceva i se opunea, apoi se ridică în picioare şi ieşi.

Ken Shintaro se grăbi după ea, o găsi aşezată pe o bancă din capătul îndepărtat al pieţei de afară. Era foarte palidă şi mâna îi tremură când îşi acoperi fruntea, strâmbându-se de durere.

— Este o lucrare atât de grea, se plânse ea.

— Lasă-mă să te ajut, spuse el.

Îi cumpără un bol cu tăieţei. Îi spuse cât de mult i-a plăcut fructul mango. Ea nu zise nimic pentru o vreme, amestecând cu beţigaşele tăiţeii încolăciţi în fiertura cu mult ulei.

Privind-o, simţi o tandreţe plăcută. Îşi aminti cum îngrijea de alți fraţi când se îmbolnăveau sau erau răniţi în sala de gimnastică, cum îl ajutaseră şi pe ei pe el. O îndemnă să bea puţin din fiertură, zâmbi când ea reuşi să-şi umple gura de câteva ori şi când anunţă că se simte puţin mai bine.

— Este o lucrare atât de grea, spuse Zi Lei. Dar este foarte importantă. Înţelegi, doar eu pot opri războiul.

El îi ascultă răbdător monologul despre transformarea armoniilor complicate şi despre flota cu nave frumoase care aştepta undeva în adâncime, în interiorul lui Saturn, îngăduind

omenirii să se arate demnă de alăturarea la marea civilizaţie galactică.
— În visele mele mi s-au arătat viziuni secrete. Am jurat să folosesc această cunoaştere secretă pentru binele întregii omeniri. Este greu, foarte greu, dar o voi face.
— Şi eu am secrete.

Pur şi simplu, îi scăpase. Şi totuşi nu era îngrozit sau şocat de încălcarea celor învăţate la pregătire. În schimb, simţea doar un fel de ameţeală. Fericire, mângâiere.

Zi Lei se ridică în picioare şi îi spuse că are de lucru, apoi se aplecă deasupra mesei şi îl sărută apăsat pe gură. Se uitară unul la altul cu uluială împărtăşită. Pe urmă ea îşi puse o mână la gură şi o zbughi.

A doua zi, după lucru, în timp ce mergea spre blocul de garsoniere, o femeie îi apăru în cale şi-i spuse că ea era o prietenă a lui Zi Lei.

Ken Shintaro îi zise că era încântat să întâlnească o prietenă de-a lui Zi Lei, pentru că el spera că şi el era un prieten de-al ei.
— Despre acest lucru vreau să vorbim.

Se aşezară la un stand de ceai. Femeia se prezentă: Keiko Sasaki. Apoi spuse:
— Nu eşti în Faris de mult timp.

Era afirmarea unei stări de lucruri care nu păru să ceară un răspuns. Keiko Sasaki era o femeie tânără, suplă, cu un fel de a fi calm, realist. Când l-a întrebat dacă are de gând să rămână pe acolo mai mult timp, el a ridicat din umeri.
— Ştiu cum este. Eu însămi am fost în *wanderjahr* acum doi ani, mărturisi Keiko Sasaki şi enumeră apoi câteva oraşe, inclusiv Rainbow Bridge.

Aminti oameni pe care îi întâlnise, locuri unde lucrase. În timp ce femeia vorbea, el încuviinţa şi zâmbea întrebându-se dacă era un test, dacă încerca să-l păcălească să se dea de gol că ştie mai puţin despre Rainbow Bridge decât ar fi trebuit.
— Desigur, era mai uşor pe atunci, spuse ea. Acum, cu frica aceasta de război, aproape că nu mai sunt zboruri între Saturn şi Jupiter. Probabil că-ţi faci griji în privinţa întoarcerii acasă.
— Nu tocmai.

Menţionarea războiului îl făcu precaut. Îşi sorbi ceaiul din bol, culese o rămurică rătăcită dintre dinţi şi o puse pe farfurie.

Keiko Sasaki îşi sorbi şi ea ceaiul. În cele din urmă, spuse:
— Ai întâlnit-o pe Zi Lei la Dezbaterea Permanentă pentru Pace, cred.
— Prima dată ne-am întâlnit atunci când am lucrat împreună. Locuim în aceeaşi clădire.

Se întreba dacă Keiko Sasaki îl urmărise.
— Ştii că nu se simte bine. Lucrează prea mult. Îşi face griji în privinţa războiului. Şi nici nu-şi ia medicamentele… Ştiai că este schizofrenică?

El ridică din umeri, pentru că nu ştia ce să spună.
— Sunt prietena lui Zi, Ken. Sunt şi asistenta ei pe probleme de sănătate, administraţia oraşului m-a însărcinat cu monitorizarea stării ei de sănătate după ce, în urmă cu doi ani, s-a rănit singură. Ar trebui să ia parte la un program de terapie cognitivă, menit să o ajute să-şi analizeze şi să-şi controleze anxietăţile şi fanteziile, dar ar trebui să ia şi medicamente care să-i contracareze un dezechilibru de serotonină. În prezent, nu face niciuna, nici alta, fiindcă pretinde că se află în mijlocul unei perioade de intensă creativitate, explică Keiko Sasaki. Desigur, are dreptul să ia această hotărâre. Eu nu pot decât s-o sfătuiesc. Dar, cu toate că de obicei este maleabilă când i se prezintă argumente logice, acum trece prin faza maniacală şi este foarte vulnerabilă. Iar situaţia actuală îi hrăneşte fanteziile.
— Situai ia actuală?
— Faptul că am putea intra în orice clipă în război.

Bănuiala că, de fapt, nu era vorba despre Zi Lei, că femeia aceea era un fel de poliţist de pace se întări, devenind certitudine. I se spusese că era foarte probabil să fie descoperit. În timpul pregătirii, i se spusese asta în mod repetat, iar el îşi petrecuse fiecare clipă de trezie de după intrarea în oraş întrebându-se dacă fusese urmărit de oameni care ştiau că nu este cel care pretindea că este. O stare constantă de nelinişte şi suspiciune, de îndoială permanentă – dacă era urmărit de cei care treceau pe lângă el, dacă obişnuitele schimburi de replici de la serviciu, din pieţele verzi sau cu vecinii lui din blocul de garsoniere nu erau cumva mai mult decât păreau. O groază inumană constantă, o analiză şi o auto-monitorizare constante. Acum toate acestea erau înlăturate şi se simţea înconjurat de un calm enorm şi răsunător. Nu se simţea supărat sau temător; de fapt, se simţea eliberat că inevitabilul se petrecuse. Primul

lui impuls, pe care şi l-a suprimat imediat, a fost s-o întrebe pe Keiko Sasaki cum de ştia, când fusese descoperit, ce l-a dat de gol. Dar până avea să-i dea un semn clar şi evident că ştia despre el, amândoi erau condamnaţi să-şi joace rolurile.
— Zi se gândeşte la tine ca la un prieten. Un aliat, spuse Keiko Sasaki.
— Sper că sunt.
— Bun. Atunci, te pot ruga ceva? Nu să mă ajuţi pe mine, ci pe Zi.
— Pot încerca.
— Dacă vrei să fii un bun prieten pentru Zi, dacă vrei să o ajuţi, ar fi o idee bună să nu-i încurajezi fanteziile. Ascult-o, dar nu-i pune întrebări. Încearcă să discuţi despre alte lucruri. Şi poate o vei ajuta să stea departe şi de Dezbaterea Permanentă pentru Pace.
— Face lucruri bune acolo.
— La început, a fost o valvă de siguranţă utilă, dar acum este o parodie a ei înseşi. A devenit focarul nemulţumiţilor şi al fanteziştilor. Un loc unde îşi pot da frâu liber emoţiilor şi unde-şi pot elabora fanteziile paranoide. În unele cazuri, este exact ceea ce le trebuie. Dar în cazul lui Zi, încurajarea fanteziei ei, adică tocmai ceea ce se întâmplă de fiecare dată când ea ajunge pe scenă şi îi pune pe oameni să murmure cu ea, nu-i face deloc bine. Nu vede că oamenii se amuză pe seama ei. Vede doar ceea ce vrea să vadă. Adică aprobare. Şi asta o scufundă şi mai tare în fantezia ei şi o înstrăinează tot mai mult de viaţa obişnuită. Momentan, este atât de adâncită în ea însăşi, încât nici nu-mi vorbeşte. Crede că sunt un fel de spion sau agent duşman care încearcă să o împiedice să întărească vibraţiile. Dar ţie îţi vorbeşte, te place şi are încredere în tine, şi de aceea îţi cer ajutorul.
— O să fac tot ce-mi stă în puteri, promise el.

După o clipă, Keiko Sasaki îi răspunse la zâmbet.
— Zi are nevoie de prieteni. Şi dacă poţi fi un prieten adevărat pentru ea, atunci îmi vei fi şi mie prieten.
— Am mai putea discuta şi altă dată, sugeră el din mijlocul calmului său enorm, de nezdruncinat, ştiind că vorbesc codificat. Zi nu avea nimic de-a face cu lucrul acesta, cu excepţia faptului că era o scuză pentru contact.

— Mi-ar face plăcere, spuse Keiko Sasaki. Eşti un om bun, Ken. Sunt sigură că avem multe lucruri de discutai.

Mergând spre garsoniera lui, se gândi la ceea ce putea face. Îi dăduseră foarte clar de înţeles că ştiau ce era el. Aveau puterea de a încheia jocul în orice moment. Era foarte probabil să fi ştiut totul despre munca lui anevoioasă, despre toate micile trucuri şi capcane pe care le pregătise, dar nu putea verifica nimic, pentru că nu era exclus să fi pus şi ei nişte capcane. Şi nici nu putea să-şi abandoneze misiunea. Controlorii lui îl puteau rechema, dar el nu putea să ajungă la ei ca să le ceară ajutor. Ceea ce însemna că avea doar două opţiuni. Putea încerca să se facă nevăzut, să părăsească oraşul şi să ducă o existenţă de fugar, Schimbându-şi mereu locul prin habitate şi adăposturi nelocuite, ştergând orice urmă a prezenţei lui de fiecare dată când se muta. Varianta i-ar fi adus libertate de mişcare, dar i-ar fi limitat sfera de acţiune, reducând numărul ţintelor pe care le-ar fi putut lovi la cele câteva din afara oraşelor. Sau ar fi putut să rămână în oraş şi să continue să facă parte din joc. Keiko Sasaki putea încerca să-l joace pe degete şi el putea încerca să o joace pe ea, în timp ce continua să plănuiască lovituri la cele mai importante ţinte care îi fuseseră repartizate.

A doua opţiune părea mai bună. Avea încă multă muncă utilă de făcut înainte ca *Floarea Pădurii* să sosească. Şi, curând după aceea, avea să fie atât de multă confuzie, încât în mod sigur ar fi putut să plece pe furiş şi, probabil chiar s-o ia şi pe Zi Lei cu el. Gândul de a scăpa împreună cu ea îl consolă şi-l linişti.

Între timp, trebuia să dea impresia că lucrurile nu s-au schimbat. Merse să o întâlnească pe Zi Lei la un bar din parcul lung care se întindea pe o pantă din zona înaltă a oraşului. Barul era construit pe o platformă cocoţată într-un copac sequoia californian. Se căţără pe calea de acces abruptă, făcută din funii şi iat-o, stând la tejgheaua mică; iar el se aşeză fericit şi cu răsuflarea tăiată lângă ea, simţind că inima i se ridică şi i se roteşte.

6

Era un lucru îndeobşte acceptat că războiul devenise iminent. Nava-amiral braziliană, *Floarea Pădurii,* urma să

sosească în sistemul lui Saturn peste doar câteva zile şi o navă mai mică, neidentificată, o urmărea îndeaproape.

Între timp, navele monopost, remorcherele şi dronele care aparţineau Comunităţii Pacifice şi expediţiei comune a brazilienilor şi europenilor zburau fără să fie provocate oriunde în jurul sateliţilor şi al inelelor lui Saturn, iar sistemele de menţinere a vieţii, de comunicaţii şi de transport ale fiecărui oraş erau supuse atacului.

Într-o zi, reţeaua Parisului căzu complet şi, înainte să fie restabilită, izbucni tărăboiul în câteva locuri. Mai multe persoane, inclusiv toţi oamenii de ştiinţă importanţi, maeştri ai geneticii sau ingineri de mediu, au primit mesaje prin care li se cerea să se predea. Scurte căderi de tensiune se perindau la întâmplare prin sectoarele oraşului. Cinci procente din producţia generatoarelor lui cu fuziune fuseseră direcţionate către vechea bază de electroliză, pentru suplimentarea producţiei de oxigen a culturilor de microalge, a căror productivitate scăzuse la şaizeci la sută faţă de valorile optime. Virusul care infectase recolta de plante din fermele oraşului fusese identificat, dar suferise mutaţii în alte câteva suşe diferite şi încă nu exista un remediu eficient.

Febra războiului cuprinse şi mai strâns oraşul şi pe locuitorii acestuia în gheara ei. Li se distribui tuturor o trusă de urgenţă pentru respiraţie: un mic cilindru de aer ataşat de o cască gonflabilă, cu un inel de autoetanşare în jurul gâtului. În teorie, oricine era prins într-o parte a oraşului care era decomprimată în urma unei explozii putea să-şi tragă casca pe cap şi să răsucească valva cilindrului, ceea ce-i oferea două minute pentru a-şi găsi adăpost. În practică, era ceva inutil. Decompresiunea explozivă nu era un eveniment banal, ca spargerea unei ţevi sau înţeparea unui cauciuc.

Într-un spaţiu larg cum era cortul oraşului, ar fi creat instantaneu un suflu ca de uragan. Oamenii ar fi fost doborâţi din picioare, izbiţi de materialele antrenate în zbor, orbiţi de ceaţa vaporilor de apă precipitaţi de aerul rarefiat. Cei care nu şi-ar fi pierdut imediat conştiinţa sau ar fi fost răniţi în urma căderilor sau a antrenării de materiale în zbor, ar fi fost probabil prea uluiţi şi dezorientaţi pentru a-şi trage pe cap trusa de respiraţie şi, chiar dacă cineva ar fi reuşit acest lucru, s-ar fi ales cu vânătăi de decompresiune pe întregul corp, urmate rapid de

moartea cauzată de expunerea bruscă la temperaturi suficient de joase încât să îngheţe oxigenul.

Dar, în ceea ce cu toţii învăţaseră să numească situaţie curentă, panaceele de tipul trusei de urgenţă pentru respiraţie îşi asumau semnificaţii totemice complet disproporţionate faţă de utilitatea lor reală. Gardienilor numiţi de primărie li se dăduse puterea de a opri pentru verificări pe oricine şi oricând pentru a se asigura că respectivii îşi poartă cu ei trusele şi pentru a le cere socoteală cu privire la deplasările lor. Gardienii purtau banderole roşii pe braţ şi aveau cu ei pistoale din plastic de 9 mm şi bastoane de şocuri pe care manufacturile din oraş le realizaseră după proiecte mai vechi de un secol. Ei păzeau fiecare punct central de transport şi intrările în orice clădire publică sau bloc de apartamente, patrulau în pieţe şi parcuri şi stăteau la baricadele ce fuseseră ridicate la fiecare intersecţie mare din oraş.

Fiindcă era un vizitator prins în auto-impusa stare de asediu a oraşului, Ken Shintaro era somat de gardieni la aproape fiecare punct de control. În climatul febril, toţi erau suspecţi într-un grad mai mare sau mai mic, dar ne-cetăţenii erau în fruntea listei. Până atunci, consiliul orăşenesc nu răspunsese cererilor de internare a acestora, dar mulţi dintre gardieni păreau să creadă că străinii se aflau la doar un pas de a deveni inamici combatanţi şi, de câteva ori, Ken Shintaro a fost brutalizat sau perchiziţionat până la piele în public de zeloşii gardieni ai noului regim al oraşului. După ce se erijaseră în simbolul rezistenţei faţă de cele trei mari puteri de pe Pământ, parizienii deveneau tot mai înverşunaţi faţă de oraşe precum Camelot, Mimas sau Xamba, de pe Rhea, fără a mai menţiona majoritatea oraşelor şi aşezărilor din sistemul lui Jupiter, ale căror populaţii votaseră o declaraţie prin care arătau că nu aveau să opună rezistenţă activă niciunei incursiuni. Desigur, populaţia Parisului s-ar fi putut dispersa cu uşurinţă în refugiile şi oazele nelocuite împrăştiate pe satelitul Dione, dar evacuarea oraşului ar fi fost la fel de rea ca o capitulare în faţa duşmanului; îşi puteau păstra atitudinea de sfidare doar rămânând acolo unde se aflau, însă aceasta însemna a îndura o frică constantă de atac, de pierderi masive şi înfrângere, negând în acelaşi timp că înfrângerea era o opţiune.

Aşa că se aduseră pe ei înşişi jertfe pe altarul principiilor lor. Cetăţenii erau nevoiţi să fie permanent vigilenţi, permanent suspicioşi cu vecinii lor, alerţi la orice semn de panică, nemulţumire sau lipsă de loialitate. Oricine venea din afară era un duşman potenţial, la fel cum era oricine care se încumeta să emită orice fel de părere în contradicţie cu mentalitatea comună care cuprinsese populaţia ori care se plângea, oricât de slab, de privaţiuni sau care, în trecut, supărase pe cineva căruia acum i se conferise o autoritate.

Ken Shintaro îndura cu o bună dispoziţie stoică constanta hărţuială măruntă. Un zâmbet uimit, o imprecizie blândă când era provocat, o aprobare necondiţionată atunci când i se cerea să fie de acord cu vreo declaraţie patriotică. În spatele acestei măşti, spionul trebuia să rămână vigilent, monitorizându-se constant, asigurându-se că expresia lui era întotdeauna plăcută şi arăta tot timpul dornic să ajute, forţându-se să aibă acelaşi entuziasm fanatic arătat de cei din jurul lui în timpul mitingurilor de seară. Fusese uşor să dea impresia că este ca toţi ceilalţi atunci când toată lumea se aştepta să fie ca ei, dar acum, când comportamentul tuturor era anormal, trebuia să se străduiască din greu pentru a se asigura că nu făcea sau nu spunea nimic suspect şi uneori se întreba cum ar fi fost dacă şi-ar fi lepădat masca şi s-ar fi lăsat în largul lui.

Curând, când războiul avea să înceapă, va avea ocazia.
Între timp, trebuia să pară la fel de nebun ca toţi ceilalţi.

Pentru a fi ocrotită libertatea oraşului, *habeas corpus*[52] a fost suspendat, consiliului orăşenesc i-au fost date, prin vot popular, puteri de urgenţă, iar consiliul i-a conferit primarului Marisa Bassi, un fel de autoritate absolută, care i-ar fi făcut pe cei mai mulţi dictatori să plângă de invidie. A fost introdusă raţionalizarea strictă a hranei şi a apei. Existenţei obişnuite i-au luat locul instrucţii pentru cazuri de urgenţă şi de siguranţă, cursuri de mânuire a armelor, lupte de stradă, acordarea primului ajutor şi munca în brigăzi de voluntari care construiau baricade, poziţii militare fortificate, adăposturi, cazemate şi tranşee în interiorul şi în exteriorul oraşului. Participarea la

---

[52] Drept care garantează libertatea individului şi îl protejează împotriva arestării abuzive, legea permiţând arestatului să compară în fata unui magistrat care se pronunţă cu privire la legalitatea arestării.

aceste acţiuni era obligatorie şi, cu toate că prezenţa la mitingurile de seară nu era, aproape toţi cei din oraş cărora nu le fusese repartizată o sarcină altundeva veneau la ele, umplând parcul de la un capăt la altul, ascultându-i pe poeţi declamând, pe muzicieni cântând şi pe experţi amestecând băuturile, toate acestea pregătind cuvântul de încheiere al lui Marisa Bassi, care în toate nopţile aducea mulţimea la stadiul de efervescenţă patriotică.

Tema discursurilor primarului era întotdeauna aceeaşi. Fără capitulare. Nu vor trece. Plecaţi de pe cerul nostru. O sfidare înfocată şi o ofensivă susţinută de un patriotism şi de un entuziasm naiv, nu de strategii sau capacităţi militare reale. Apărarea de la sol a oraşului se întindea pe câţiva kilometri în jurul perimetrului acestuia, dar era rudimentară şi nesofisticată şi, cu toate ca echipele de voluntari, care exersau practicile de gherilă de tip „loveşte şi fugi” sau făceau manevre pe motociclete cu trei roţi, rolligoane, centuri şi platforme zburătoare pe câmpia din nordul şi estul oraşului, păreau impresionante, ele nu reprezentau decât nişte amatori prost înarmaţi, care nu aveau nicio şansă în faţa puşcaşilor marini experimentaţi şi a dronelor de luptă. Mult-lăudatul sistem de apărare al oraşului, rachetele şi tunurile pe şină ascunse în buncăre de la suprafaţă, pietrişul inteligent şi sateliţii ucigaşi de pe orbită nu se prezentau nicidecum mai bine, după cum incursiunile navelor inamicului o dovediseră deja. Şi, de îndată ce apărarea exterioară cădea, oraşul ar fi fost nevoit să se întoarcă la tehnicile de luptă stradală în tranşee, folosite în secolul XX, pentru a contracara trupe înzestrate cu tehnologie din secolul XXIII.

Dar, deşi Parisul nu putea nicidecum supravieţui unui atac susţinut mai mult de o zi sau două, puţinele voci realiste în dezbaterea privind războiul şi eficienţa apărării unui oraş-cort erau înecate în vociferările gloatei. O senzaţie de isterie abia înăbuşită intensifica viaţa zilnică a oraşului. Copiii se jucau de-a războiul şi se întreceau pretutindeni, mai mult sau mai puţin nesupravegheaţi; unii formau găşti care-i aprovizionau pe gardieni cu mâncare şi băutură şi purtau mesaje sau făceau mici comisioane. Adulţii erau cuprinşi de acelaşi entuziasm, dar, în ciuda declaraţiilor publice prin care-şi declarau loialitatea şi dorinţa de a lupta până la moarte, cei mai mulţi oameni erau

speriaţi, supăraţi şi frământaţi de presimţiri rele. Tot mai mulţi deveneau conştienţi că domurile auxiliare şi cortul oraşului nu erau altceva decât baloane fragile de lumină, căldură şi aer în imensitatea unui vid congelant.

Deşi toţi ar fi trebuit să fie într-o constantă stare de alertă, oamenii beau mai mult şi luau mai multe droguri, se certau, se încăierau şi se complăceau în promiscuitate nechibzuite, şi, uneori, publică.

Cu două zile înainte de data la care *Floarea Pădurii* urma să-şi întâlnească navele surori din jurul lui Mimas, Marisa Bassi declară legea marţială.

Ken Shintaro află prima oară despre ea atunci când unul dintre vecini îl trezi la şase dimineaţa, bocănindu-i în uşă, strigând, cerând să fie lăsat să între. Aruncă o privire atentă în cameră să se asigure că nu era nimic nelalocul lui şi descuie uşa. Câţiva oameni se năpustiră imediat înăuntru, conduşi de Al Wilson, bărbatul care organizase tabelul de întreţinere al blocului de garsoniere.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Zi Lei? Îl întrebă Al Wilson.

Fusese pregătit să spună adevărul ori de câte ori declararea lui nu-i periclita misiunea. Deci spuse adevărul:

— Ieri.

O femeie căuta în cabina de duş. Un bărbat cotrobăia prin dulap. Un alt bărbat pipăia cu degetele nişa de odihnă. Toţi cei intraţi în cameră purtau banderole roşii. Le putea simţi surescitarea şi ostilitatea. Îi aruncau căutături aspre. În mod clar, erau pregătiţi să-i facă rău. Îşi simţi inima bătându-i ceva mai repede şi scalpul înţepându-l. Aerul rece îi gâdila fiecare centimetru de piele. Un bărbat care stătea în cadrul uşii întrebă:

— De ce ţi-ai schimbat încuietoarea, prietene? Cheia-dublură n-a mers.

O altă regulă din pregătirea lui: dacă ţi se pune o întrebare incomodă, străduieşte-te să o ignori. Prefă-te că nici măcar nu ai auzit-o. Schimbă subiectul. Spuse:

— Zi a făcut ceva rău?

Bărbatul din cadrul uşii se răţoi:

— Asta e treaba noastră. Iar tu ar trebui să-ţi pui ceva haine pe tine.

— Dormeam.

Se mişcă, însă reacţiona încet şi într-o doară, cu pleoapele căzute, ca şi cum nu s-ar fi desprins încă de somn, dar fierbea energie reţinută cu greu, ştiind deja ce avea să facă în caz că era nevoie. Să-l scoată din circulaţie pe Al Wilson ciopârţindu-i gâtul, să treacă mai departe şi să-l omoare pe bărbatul din cadrul uşii, cu privirea lui lacomă şi cu fărâma lui de barbă de sub buza de jos, ca o grefă pubiană. Să-i frângă lui gâtul şi apoi să se ocupe de ceilalţi. Pentru o clipă văzu totul foarte clar şi-şi dădu seama că-şi schimbase starea şi era pregătit să acţioneze. Din fericire, niciunul dintre nepoftiţi nu observă.

— Poate că ar trebui să-l luăm şi să-l închidem, spuse femeia din cabina de duş.

— El nu e pe listă, o linişti Al Wilson.

— E din Rainbow Bridge, continuă femeia. Sunt o mulţime de pacifişti acolo. *Ei* au colaborat. *Ei* i-au lăsat pe oamenii aceia în oraşul lor. *Ei* au început asta.

Al Wilson o ignoră. Avea un fel de a fi delicat, chinuit, de parcă ar fi fost înconjurat doar de obstacole ce ar fi trebuit parcurse cu nemăsurată grijă. Spuse:

— Trebuie să o găsim pe Zi Lei. Tu eşti un prieten de-al ei. Poate că ştii unde este. Unde-ar putea fi.

— Nu-i aici.

— Nu poţi fi atât de prost pe cât pari, se răsti bărbatul din prag. Lasă teatrul şi spune-ne ce ştii.

— Nu ştiu unde este Zi, răspunse Ken Shintaro, oferindu-i bărbatului privirea nevinovată pe care o exersa zilnic în oglindă, ca pe toate expresiile lui. Despre ce este vorba?

— Despre trădare, răspunse bărbatul care cerceta nişa de odihnă aşezat în genunchi, trecându-şi degetele pe sub buza nişei.

— Este bine pentru siguranţa ei, explică Al Wilson.

— Nenorocita aia nebună s-a dat la fund, se răsti iar bărbatul din cadrul uşii. Dacă aflăm că ştii unde este, ne întoarcem după tine.

— Dacă afli orice, anunţă-mă, spuse slab Al Wilson.

Faptul că era cel mai în vârstă îl făcuse şeful acestei mici găşti, dar era clar că bărbatul din prag ar fi preluat comanda în caz că ar fi apărut vreo problemă. Ken Shintaro întrebă:

— Este bine pentru siguranţa ei.

— Este bine pentru siguranţa oraşului ăstuia nenorocit, sări cu gura bărbatul din prag.

Al Wilson dădu din braţe.

— Să mergem, oameni buni. Avem o mulţime de treabă de făcut.

Încuie uşa în urma lor şi se descotorosi de Ken Shintaro. Căută cu atenţie prin cameră, în caz că vreunul îi plantase vreun microfon. În reţea, găsi anunţul privind legea marţială, apoi un altul care anunţa că Marisa Bassi urma să se adreseze oraşului la ora opt dimineaţa şi un al treilea care declara că Dezbaterea Permanentă pentru Pace fusese închisă. În acest caz, ăsta nu era războiul. Era o problemă locală, o creştere a efervescenţei oraşului. Şi Zi Lei era cumva prinsă în ea.

Când o sună, nu răspunse. În ordine, va verifica toate locurile din oraş pe care i le-a arătat ea, începând cu amfiteatrul care găzduia Dezbaterea Permanentă pentru Pace. O va găsi şi o va ajuta. Aranjă totul în cameră, făcu un duş, mai întâi fierbinte, apoi rece. În timp ce se îmbrăca, îl suna Keiko Sasaki. Îl întrebă dacă o văzuse pe Zi Lei şi el îi spuse că oamenii veniseră în garsoniera lui, căutând-o.

— Ei cred că face parte din mişcarea pentru pace, spuse Keiko Sasaki.

— Păi, face, zise el, gândindu-se la Zi Lei cum stătea pe scena teatrului, emiţând sunetul ei murmurat, cu publicul răsfirat deasupra ei, murmurând şi el. Era nerăbdător să încheie acea convorbire, pentru că voia să iasă şi să vadă ce se întâmplă, dar nu ştia cum să o facă fără a trezi suspiciuni.

— Înaintez o cerere prin care să obţin anularea mandatului ei de arestare, spuse Keiko Sasaki. S-ar putea să dureze ceva timp, totuşi, fiindcă aproape toţi cei arestaţi au pe cineva care va depune o astfel de cerere în numele lor. Ken, dacă se întâmplă să o vezi, vei încerca să o fereşti de probleme? Ţine-o în camera ta, ori undeva în siguranţă, şi anunţă-mă imediat. Spune-mi dacă o vezi, da?

— Da, promise el, pentru că era cel mai simplu să fie de acord. Acum trebuie să plec, adăugă şi întrerupse legătura.

Ken trecu de amfiteatrul care găzduia Dezbaterea Permanentă pentru Pace. Poliţiştii de pace şi gardienii care purtau banderole roşii păzeau fiecare intrare. La cafeneaua unde el şi Zi Lei luau adesea micul dejun împreună, bărbatul

care îi aduse fulgii de ovăz cu scorţişoară şi paharul de cafea îi spuse că ar trebui să fie prudent, fiindcă se făceau arestări în tot oraşul.
— Ar cam fi fost timpul, comentă un alt client.
— Suntem o democraţie, spuse altcineva. Nu ar trebui să arestăm oamenii pentru că nu suntem de acord cu ei.

Şi aşa începu una dintre dezbaterile zgomotoase pe care cetăţenii din Paris le îndrăgeau – toţi cu păreri contradictorii, toţi încercând să vorbească mai tare decât ceilalţi. Îşi mâncă micul dejun, stând liniştit în mijlocul zgomotului. Când plecă, clienţii cafenelei încă se ciondăneau.

Bătu în cruciş şi-n curmeziş oraşul, verificând locurile pe unde fusese cu Zi Lei. Pieţele verzi din cartier erau asediate de oameni disperaţi care voiau să cumpere produse proaspete. Multe afaceri mici se închiseseră. Cafenelele şi barurile care rămăseseră deschise făceau afaceri profitabile. Eliberat de rutina lui obişnuită, oraşul avea un aer desfrăbălat, de carnaval. Într-unul dintre parcuri, copiii se alergau printre plantele agăţătoare şi ramurile întinse ale unui *banyan* uriaş, ţipând în timp ce săreau şi făceau tumbe, scoțând zgomote ca de puşti şi explozii, murind dramatic, cu mişcări încetinite, înainte de a-şi reveni, renăscuţi, gata să-şi reia lupta. Oamenii stăteau în faţa uşilor discutând, trecându-şi unul altuia sticluţe cu băutură. Unii urmăreau cum un bărbat scria „trădător” cu litere neregulate şi negre, folosind un spray, de-a latul uşii unui apartament de pe o terasă retrasă. Grupuri mici de gardieni care purtau banderole roşii stăteau în intersecţii şi la intrările în clădirile publice, examinând fiecare trecător.

Îşi ferea privirea când trecea pe la punctele de control, încercând să pară umil şi inofensiv, ascunzând văpaia încinsă de surescitare care îi ardea în piept. Curând avea să fie în stare să se descotorosească definitiv de Ken Shintaro şi să le arate acestor oameni adevăratul lui sine.

În cele din urmă, aparenta lui hoinăreală la întâmplare îl aduse la complexul unde locuia maestră geneticii Avernus.
În faţă era o mulţime răzvrătită, iar poliţiştii de pace stăteau aliniaţi de-a lungul porţii. Întrebă o femeie care stătea mai spre margine ce se întâmplase şi ea îi spuse că Avernus şi iubitorii de pace din banda ei fuseseră arestaţi.
— Nu ne lasă să intrăm, spuse ea.

Apoi îşi ridică vocea, strigând la poliţiştii de pace:
— Arătați-ne ce făceau trădătorii!
Ken se interesă unde au fost duşi trădătorii.
— Am auzit că la baza de corecţie, zise un bărbat.
— Asta vor sa ne facă să credem, îl contrazise un altul. Bănuiesc că i-au ascuns în vreun loc secret. Aşa că, daci se ajunge la aşa ceva, îi pot folosi ca monedă de negociere cu inamicul.
— Nu vom face niciodată niciun fel de negociere cu duşmanul, se burzului femeia.
— În mod sigur sunt într-un loc din afara oraşului, spuse un al treilea bărbat. Am un văr care lucrează la depozite. I-a văzut când erau încărcaţi în câteva rolligoane.
Femeia interveni:
— Ar trebui să pictăm o ţintă mare afară, pe câmp, şi s-o punem pe ea şi pe ceilalţi iubitori de pace în centrul ţintei, să vedem cum le place.
Ken Shintaro se îndepărtase de mica gloată şi se întorcea prin oraş când, exact la ora opt, spexul lui sună. O alarmă civică. Toţi cei din jur se opriră şi îşi puseră spexurile. Când îşi potrivi propria pereche la ochi, descoperi că Marisa Bassi ţinea aceeaşi cuvântare pe toate canalele. Primarul vorbea despre votul care unise oraşul într-o sfidare adresată invadatorilor. Vorbi despre necesitatea de a-i strânge laolaltă pe cei care creau probleme de dragul siguranţei oraşului şi despre inevitabila pierdere a anumitor drepturi individuale pe durata acelei perioade de tensiune. Le ceru tuturor să rămână calmi şi să-şi facă datoria, Continuându-şi vieţile şi munca.
— Ştiu că mulţi dintre voi ar dori ca eu să ies la luptă cu duşmanul. Eu spun: să-i lăsăm să plece acum, şi nu-i vom urmări şi nici nu vom încerca să pretindem că avem dreptul la vreo răzbunare. Dar, dacă nu pleacă de îndată, ar trebui să fie pregătiţi să suporte consecinţele. Ar trebui să fie pregătiţi să dea piept cu un popor unit în hotărârea lui de a lupta până la moarte, în numele libertăţii.
Un grup de gardieni începu să aplaude la finalul discursului. Se întrebă dacă ar trebui să aplaude şi el, dar toţi ceilalţi, pe stradă, în cafeneaua de sub castanul cel mare, îşi reluară conversaţiile sau drumul, indiferent încotro se îndreptau. Aşa că îşi văzu şi el de drum, iar curând îşi dădu seama că era

urmărit de bărbatul care stătuse în cadrul uşii lui în timp ce era perchiziţionat.

Bărbatul nu făcu nicio încercare de a ascunde ce făcea, mergând cam la douăzeci de metri în urma lui, oprindu-se când se oprea şi el, pornind atunci când pornea şi el. Spexul lui îl identifică pe bărbat ca fiind Ward Zuniga, treizeci şi unu de ani, muncitor în construcţii, fără parteneră şi cu un foarte mic grup de prieteni.

Se aşeză într-un parc şi-şi petrecu ceva timp trecându-şi în revistă planurile, negăsind nimic în neregulă. Ward Zuniga şezu în apropiere, se ridică atunci când se ridică şi el, îl urmări până la o cafenea şi stătu prin preajmă cât timp mâncă nişte tăiţei, apoi îl urmări până la clădirea cu garsoniere, sus, pe pasarelă, până la uşa camerei lui.

— Sunt pe urmele tale, îl avertiză Ward Zuniga. Ştiu ce faci.

— Ce fac?

— De ce zâmbeşti? Ce este atât de amuzant?

— Presupun că sunt tulburat de cele întâmplate azi. Ca toţi ceilalţi.

— Tu? Tu nu eşti ca toţi ceilalţi.

— Nu sunt?

L-ar fi putut ucide pe bărbat şi să-i târască trupul în camera lui, dar după aceea? Ar fi fost nevoit să se ascundă şi ar fi fost foarte dificil să se mişte prin oraş, pentru că oamenii l-ar fi căutat.

— Eşti unul din afară. Un colaborator, spuse Ward Zuniga.

Îşi dădu seama că bărbatul vorbea despre Ken Shintaro, din Rainbow Bridge. Aproape că-i păru rău pentru el – izul lui de testosteron, agresiunea lui dispersată, pateticul petic de barbă ce-i acoperea bărbia.

— Înţeleg, spuse. În asemenea vremuri, trebuie să fii precaut cu străinii.

— Îţi baţi joc de mine? Fiindcă, dacă o faci, ţi se întoarce imediat.

Se uitară fix unul la altul. Era unul dintre momentele acelea în care lucrurile o pot lua pe oricare dintre cele două căi diferite. Apoi Ward Zuniga ameninţă cu degetul arătător îndreptat direct spre faţa lui Ken Shintaro şi spuse:

— Ne mai vedem noi.

Ken Shintaro clipi şi se dădu înapoi, cu mâinile ridicate la piept într-un gest de apărare.

Ward Zuniga zâmbi.

— Da, domnule. Am timp destul pentru tine, spuse el, apoi se întoarse pe călcâie şi o luă de-a lungul pasarelei.

Mai târziu, după miezul nopţii, un uşor scrijelit la uşă îl trezi pe Ken. Era Zi Lei. Căzu în braţele lui şi el, în timp ce o ţinea, se uită peste umărul ei, verificând pasarela şi curtea de jos. Nu era nimeni prin preajmă.

— Nu ai haine pe tine, remarcă ea după ce el o trase înăuntru şi închise uşa.

— Dormeam.

— O, nu mă deranjează. Sunt mai presus de asemenea lucruri, spuse ea.

— Tremuri, constată el şi rupse folia de etanşare a unui pahar cu ceai verde pe care i-l dădu lui Zi Lei, apoi îşi trase nişte pantaloni pe el şi se aşeză împreună cu ea pe podea.

Femeia ţinea paharul cu ambele mâini, sorbind rapid, cu înghiţituri mici, şi spuse că ştia încă de când s-a votat că vor fi probleme, că misiunea ei o făcuse remarcată şi că trebuia să se ascundă. Îşi petrecuse întreaga zi în camera-depozit de sub clădire, aşteptând până când toată lumea adormise înainte de a se furişa să-l găsească. Ea era un spion, un spion adevărat, mărturisi Zi Lei. Cei din civilizaţia Edda erau în contact direct cu ea; i se implantaseră în cap. Se lepădase de identitatea ei înnăscută. Era pe cale de a deveni ceva diferit. Se schimbase, iar oraşul avea să se schimbe şi el. Curând, totul avea să se schimbe, spunea ea, apoi căscă inconştient şi adăugă că are multe de făcut, dar că mai întâi trebuia să se odihnească, era atât de obosită.

— Ştiu, zise el şi-i luă paharul de ceai şi-l puse jos.

Zi Lei căscă iarăşi şi începu să-i spună despre noua ordine solară – o curgere de cuvinte adormită, dar constantă şi continuă, fără puncte, mişcându-se în cerc, iar şi iar, până când el se aplecă înainte, o cuprinse şi făcu singurul lucru despre care ştia că o va obliga să tacă: o sărută îndelung pe buze.

Ea scoase un chiţăit de surpriză, apoi cedă. Se rezemară unul de altul: fala lui era pe umărul ei, faţa ei pe al lui. Tremurul ei adorabil se relaxă uşor şi Ken simţi ceva umed pe pieptul lui gol – lacrimi. Ea mirosea cumva, dar nu era un miros neplăcut

ca transpiraţia stătută, ci mirosul mângâietor al sălii în care exersase zi de zi cu fraţii lui.
— Mi-a fost atât de frică, spuse ea.
— Acum nu trebuie să te temi.
— Adevărul este o… atât de mare povară.
— Ştiu.

Bărbatul simţi un val de tandreţe crescându-i în piept, un amestec de milă şi iubire neajutorată. Ştia că e nevoit să se folosească de ea pentru a-şi îndeplini misiunea, dar îşi spuse că ceea ce urma să facă era pentru propriul ei bine. În plus, nu o putea ne acolo. Dacă Ward Zuniga afla, ar fi fost nevoit să-l ucidă şi atunci chiar ar fi dat de necaz.

Se uită la faţa ei. Somniferul pe care i-l amestecase în ceaiul verde îşi făcuse treaba. Era pe jumătate adormită, cu pupilele ca nişte imense iazuri negre.
— Eşti ciudat, spuse ea. Un bărbat ciudat. Diferit de ceilalţi.
— Nu suntem ca toţi ceilalţi.
— Nu…

Îi spuse că trebuie să facă ceva pentru el, iar ea încuviinţă somnoroasă, deschizând gura ca un copil ascultător, lăsându-l să îi pună pastila pe limbă, înghiţind-o. El îi masă gâtul ca s-o ajute să-i alunece mai uşor, apoi îi spuse că va ieşi pentru o clipă şi că de-acum poate să doarmă.
— Mai întâi ține-mă-n braţe. Îi ceru ea.

El o cuprinse în braţe şi o întinse în nişa de odihnă, apoi merse şi-i trezi pe Al Wilson. Faptul că o trădase avea să îi aducă încredere şi *kudos* şi, în plus, era pentru binele ei. În închisoare avea să fie în siguranţă şi, cu puţin noroc, urma să fie ţinută în acelaşi loc cu Avernus şi cu ceilalţi de la Dezbaterea Permanentă pentru Pace.

7

Când gardienii au descuiat uşa de la celula ei, cu o oră înainte de micul dejun, Macy era deja trează şi lucra la a doua serie de genuflexiuni. Nu le-a întrebat pe cele două femei care aşteptau în faţa uşii, în timp ce îşi trăgea pe ea salopeta şi-şi lua papucii, unde aveau să o ducă. Acum, după şase săptămâni de încarcerare se obişnuise să fie trezită la ore ciudate din zi şi din

noapte, sa fie dusă la un birou mic şi gol pentru o altă rundă de interogatoriu. Runde lungi, cu perechi diferite de anchetatori. Purtând o caschetă strâmtă pentru imagini obţinute prin rezonanţă magnetică, astfel încât ei să-şi poată da seama dacă se îndepărta de adevăr în timp ce rătăceau prin interminabilele lor liste de întrebări.

Macy se străduise întotdeauna să se ţină aproape de adevăr. Nu avea niciun rost să mintă, fiindcă nu avea nimic de ascuns. Vorbise pe larg cu Avernus despre viaţa ei pe Pământ şi despre cum ajunsese în exil în Sistemul Exterior şi în timpul sesiunilor de interogatoriu era purtată iar şi iar prin acea relatare. Le vorbise despre copilăria ei, despre cum a fugit de la Biserica Regresiei Divine şi cum a ajuns în Pittsburgh, despre cum s-a înrolat în Brigăzile de Recuperare şi Reconstrucţie. Le vorbise despre cum fusese selectată pentru echipa de construcţie, despre pregătirea ei, despre munca ei la biomul din Rainbow Bridge. Toată întristătoarea saga a uciderii Ursulei Freye. Dezertarea ei, viaţa ei în East of Eden până când a evadat, viaţa ei alături de clanul Jones-Truex-Bakaleinikoff…

Singura dată când refuzase să le răspundă anchetatorilor ei a fost atunci când întrebările făceau trimitere la Newton Jones şi la alţi oameni din ceea ce devenise familia ei surogat extinsă. Refuzase să facă speculaţii sau comentarii despre ceea ce credeau ei, dacă sprijineau mişcarea de pace sau dacă îl sprijineau pe Marisa Bassi sau pe oricare alt exterior devotat şi cinstit care voia să alunge navele celor de pe Pământ din sistemele lui Saturn şi Jupiter. Le spuse anchetatorilor că, dacă doreau neapărat să ştie ceva despre oricine din clan, ar face al naibii de bine să meargă şi să discute cu ei.

O întrebaseră şi despre Loc Ifrahim, la fel cum, fără îndoială, îl vor fi întrebat şi pe el despre ea. Macy le spuse ceea ce ştia, cât de imparţial putea. Încercând să se limiteze la fapte, încercând să nu le coloreze sau să le distorsioneze cu profunda ei antipatie pentru acel om. Parcurgându-le pe toate iar şi iar, până când începuse să se îndoiască de faptul că era ceva adevărat în ele, până când îi părură îndepărtate, ca o poveste pe care o trăise într-un mediu virtual. N-a fost ameninţată niciodată cu violenta fizică, mâncarea nu era rea, făcea exerciţii fizice cât de bine putea în celulă, citea cărţi pe micuţa tabletă pe care i-o dăduseră şi încerca să rămână lucidă. Îi era însă din

ce în ce mai greu să ţină în frâu apatia amorţită pe care i-o dădea închisoarea.

Când fusese arestată, crezuse că avea să fie supusă unui proces-spectacol, dar acum acea ipoteză nu mai părea probabilă. Şi, deşi presupunea că Newt şi ceilalţi din clanul Jones-Truex-Bakaleinikoff depuseseră o petiţie pentru ca ea să fie ori pusă sub acuzare, ori eliberată, se îndoia că vor avea succes. Gardienii lăsaseră să le scape faptul că Marisa Bassi şi consiliul Parisului erau ocupaţi cu pregătirile pentru război şi cu problemele create de sabotarea fermelor şi a reţelei oraşului. Se părea că ea şi Loc Ifrahim erau ţinuţi în purgatoriu, monede de schimb a căror valoare era îndoielnică şi s-ar fi putut să nu fie pusă niciodată la încercare.

Ultimele câteva sesiuni fuseseră un pic diferite, într-un mod înfricoşător şi înfiorător. Ultimii doi anchetatori, un bărbat şi o femeie de de data aceasta, fuseseră mai politicoşi ca niciodată şi, în loc să meargă pe vechea cărare bătătorită, au întrebat-o dacă ştie ceva despre o lungă listă de tehnici de sabotaj şi i-au arătat imagini cu două sau trei sute de oameni, din care doar pe câţiva îi cunoştea, însă pe cei mai mulţi nu, punându-i aceleaşi întrebări despre fiecare dintre ei înainte de a o lăsa să plece. Acum, în vreme ce era escortată în biroul puternic luminat, simţi un uşor şoc al recunoaşterii când văzu cine o aştepta: Sada, lungită într-unul dintre şezlonguri, zâmbindu-i, fluturând o mână către celălalt şezlong, spunându-i să se aşeze.

Macy şezu. Un mic cuţit de ceramică, alb ca osul, cu mânerul şi tăişul dintr-o bucată, stătea scos din teacă pe masa dintre ea şi Sada. Poate că era acolo pentru a o tenta pe Macy să încerce să facă ceva prostesc. Ori ca să îi reamintească ce i s-ar putea întâmpla dacă refuza să coopereze. Se strădui să-l ignore.

Sada o studie şi zise:

— Arăţi cu mult mai bine decât credeam.

— Cum credeai că am să arăt?

— Pari în formă. Odihnită chiar. Asta e bine.

— Iar tu arăţi ca după o sută de kilometri de drum dificil. Poate că ar trebui să schimbăm locurile între noi. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o pauză, iar aici ai timp berechet.

Sada se întinse în scaunul ei dezinvoltă ca o pisică.

— Mi-ar prinde bine ceva odihnă. Tocmai m-am întors dintr-un drum lung şi dificil.
— Ţi-ar plăcea aici. Am fost în închisori cu mult mai rele. Nici măcar nu i-aş spune ăsteia închisoare, pe cuvânt. E mai degrabă ca un hotel unde nu te lasă sa iei cheile de la camera ta.
— Un drum lung şi dificil, repetă Sada. Am participat la ceva care ne va asigura că totul decurge aşa cum ar trebui. S-ar putea spune că am construit ceva pentru viitor.

Era îmbrăcată într-o vestă albă, cu o platcă de dantelă până la vârful sânilor ei mici, şi cu pantaloni albi, mulaţi. Părul îi era tăiat scurt. Avea mici inele de fier prinse de-a lungul arcului sprâncenei stângi şi un tatuaj al constelaţiei Hydrus pe obraz. Arăta într-adevăr extenuată – cu pielea ca de cretă şi ochii cu cearcăne întunecate şi margini înroşite – însă şi surprinzător de tânără. Un copil în haine fanteziste, zâmbind în expectativă către Macy, sperând fără îndoială să fie întrebată unde a fost, ce făcuse. Macy lăsă tăcerea să dăinuie. Nu avea de gând să între în acel joc.
— Nu-ţi pot spune efectiv ceva, dar vei vedea destul de curând, spuse Sada. Cu toţii vom vedea. Nu mă simt vinovată pentru modul în care s-au încheiat lucrurile, să ştii. Pentru că aşa trebuia să fie. Suntem parte din ceva mai mare decât micile noastre istorii, Macy. Ceva imens, straniu şi minunat.
— Dacă ai venit aici ca să justifici ce mi-ai făcut, spunându-mi că ai făcut-o pentru un bine superior, renunț imediat la cafea şi merg înapoi în celulă, spuse Macy.

Vorbise uşor apăsat, dar fără supărare. Nu simţea supărare faţă de Sada, doar întristare. Părere de rău că fata îşi rătăcise drumul. Că fusese prinsă în fantezia profund întunecată şi periculoasă a altcuiva.

Sada luase cuţitul şi îl răsucea încoace şi încolo. Lama lui era încovoiată ca gheara unui velociraptor. Curcubeie subţiri alunecau de-a lungul muchiei lui tăioase, care fusese cu siguranţă ascuţită până la mărimea unui atom.
— Mă aflu aici, spuse fata, pentru că Marisa Bassi vrea să-ți ceară o favoare.
— Acum lucrezi pentru Marisa Bassi?
— Noi am lucrat întotdeauna *cu* Marisa Bassi. El este un instrument puternic.

— Tot felul de oameni mi-au cerut să cooperez, Sada. Acum te-au trimis pe tine. Am să-ţi spun şi ţie ceea ce le-am spus tuturor celorlalţi. N-am nimic de-a face cu moartea prietenei tale sau cu a colonelului Garcia, iar voi nu aveţi nicio dovadă că aş avea. Aşa că acuzaţi-mă şi lăsaţi-mă să suport procesul, ori daţi-mi drumul.
— Acum nu e vorba doar despre biata Janejean. Ei spun că eşti spioană. Eşti suspectată de spionaj. De faptul că lucrezi împotriva oraşului.
— Pot spune tot ce le place despre mine, dar asta nu înseamnă că e şi adevărat.
Macy se strădui să nu tresară când Sada se aplecă înainte. Fata rezemă vârful cuţitului pe masă şi-l suci înainte şi-napoi.
— Eşti acuzată de spionaj. Şi, pentru că *habeas corpus* a fost suspendat, ei nu vor mai fi niciodată nevoiţi să-ţi dea drumul, dacă nu vor. Te pot ţine aici la nesfârşit, fără a fi obligaţi să te acuze. Dar eu te pot ajuta, dacă mă laşi.
— Marisa Bassi mi-a mai cerut o dată ajutorul, spuse Macy. Mi-a cerut să-i spun adevărul despre viaţa din Marea Brazilie. Şi am făcut-o. Poate că n-a fost ceea ce voia el să audă, fiindcă n-a fost o relatare plină de poveşti despre exploatare, sclavie şi orori. Nu era o propagandă utilă. Dar era adevărul.
— Spuneai că ai fost în locuri mai proaste decât aici, îi aminti Sada.
— O dată sau de două ori.
— Vorbeşte despre acele locuri, Macy. Vorbeşte despre viaţa de pe Pământ şi de data aceasta spune tot adevărul, o sfătui Sada, înţepând uşor suprafaţa mesei la finalul fiecărei propoziţii. Explică-le cum este să trăieşti *cu adevărat* sub degetul mare al unei elite care s-a ales singură. Spune adevărul despre represiune şi cruzime. Despre cum sunt trataţi oamenii obişnuiţi ca sclavi. Despre cum libertatea cuvântului şi a gândirii sunt suprimate fără milă.
— Am spus deja adevărul, spuse Macy. Dacă nu l-au dat jos, îl poţi căuta în reţea.
— Vrei ca noi s. Câştigăm acest război, nu-i aşa? Tu poţi ajuta, într-o mică măsură, reamintindu-le oamenilor despre duşmanul lor. Întărindu-le hotărârea.
— Prin propagandă deşănţată.
— Doar duşmanii noştri o vor privi astfel.

— Vrei sa mint, îi spuse Macy. Spun ceea ce vreţi voi să spun – ceea ce Marisa Bassi vrea să spun – şi voi îmi daţi drumul. Acesta e târgul?
— Mi-a zis să-ţi spun că iubeşte oraşul. Că va face orice să-l salveze. Că dacă va fi nevoit, dacă ar crede că ajută la ridicarea moralului oamenilor, ţi-ar oferi un proces-spectacol şi te-ar executa ca spioană. În schimb, el îţi dă această ultimă şi unică şansă de a ajuta oraşul, de a te ajuta pe tine însăţi.
— Întreabă-l pe domnul Bassi asta, spuse Macy. El o să mintă, o să răstoarne legea, o să închidă oameni care nu sunt de acord cu el, o să-i ucidă… Ce anume încearcă să apere?
— Din punctul nostru de vedere? Viitorul rasei umane, răspunse Sada. Lucruri mărunte ca libertatea, schimbarea, diversitatea. Genul de stări de care te-ai bucurat cât timp ai stat cu Newton Jones şi cu restul clanului lui. Te rog, Macy. Vreau să te gândeşti foarte bine la cooperare, fiindcă aceasta este singura ta şansă reală.
— Fie da, fie nu, chiar acum?
— Chiar acum.
— S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Mai întâi întrebările despre sabotaj, acum asta… A început războiul?
— Nu încă. Dar va începe foarte curând. Şi când va începe, nimeni nu o să vrea să afle ce ai de spus. Gândeşte-te la asta. Nu te grăbi. Te las singură pentru puţin timp, dacă vrei. Dar am nevoie de răspunsul tău pană plec, şi nu vei mai fi întrebată iar.
— Nu, spuse Macy.
— Nu?
— Zi-i că am spus deja adevărul şi că dacă lui nu-i place, mare păcat. Spune-i că nu voi minţi pentru binele superior. De altfel, cum poate fi bun dacă are nevoie de minciuni care să-i sprijine?
— Acesta este răspunsul tău?
— Din punctul meu de vedere, nu poate fi altul.
— Îmi pare rău că trebuie să fie aşa, spuse Sada, apoi îşi aruncă uşor cuţitul în aer, îl prinse şi-l puse în teaca de la centură, ridicându-se din şezlong cu o singură mişcare dezinvoltă.

Cei doi gardieni veniră în spatele lui Macy şi o ridicară în picioare.
— Şi mie îmi pare rău. Pentru că n-ar fi trebuit să te las să fii prinsă în asta, mai zise Macy.

— Este ceea ce este, pentru că este cum ar trebui să fie, spuse Sada. Nu înţelegi asta acum, dar o vei face.

Macy şi Loc Ifrahim erau ţinuţi împreună cu câţiva alţi prizonieri de vază în ceea ce până recent fusese o bază de cercetare, cam la doisprezece kilometri nord-est de Paris: un fort cu un singur nivel, sub o cupolă mică, printre câmpurile cu organisme de vid care se îmbinau unele într-altele, de-a latul câmpiei prăfuite din interiorul Craterului Romulus. Cu excepţia rundelor de interogatoriu, fusese ţinută în celula ei, dar acum era scoasă afară şi văzu că, pe locul unde fuseseră parcelele cu arbuşti fructiferi şi vrejuri de fasole modificată, fusese ridicată o cuşcă mare din piloni de fulerenă, legaţi cu plasă de sârmă tăioasă ca briciul. Cel puţin cincizeci de oameni erau îngrămădiţi înăuntrul ei. La fel ca Macy, purtau cu toţii salopete de culoare portocaliu aprins. Unii erau aşezaţi la mese joase, alţii stăteau în picioare în grupuri mici, iar alţii stăteau în hamace sau pe podea, cu braţele peste feţe, pentru a acoperi strălucirea proiectoarelor. În aer, în faţa plasei, două drone staţionau la înălţimi diferite, cu ventilatoarele zbârnâind în aripile lor triunghiulare, cu tasere şi arme cu micro-săgeţi agăţate sub burţile lor, cu obiectivele camerelor de filmat clipind în roşu, ca nişte pete de sânge.

Gardienii îi spuseră lui Macy că aveau nevoie de celula ei pentru un prizonier nou şi, fără nicio altă ceremonie, o împinseră pe poartă, încuind-o în urma ei. În timp ce Macy se uita în jur, o femeie cu părul alb despletit înaintă, o lovi peste gură, o împinse înapoi, lipind-o cu umerii de peretele blocului de toalete, şi ţipă la ea că era doar vina ei, *doar vina ei,* cu vocea ca un ţipăt crescând în intensitate, în timp ce saliva ei o stropea pe obraji. Macy se trase în spate şi-şi izbi fruntea de rădăcina nasului femeii, cât de tare putu. Femeia ţipă ascuțit şi îi dădu drumul, iar Macy se propti de zid şi o lovi cu piciorul drept în burtă. Femeia se clătină şi căzu în fund, cu palmele deschise, sprijinite pe podea de o parte şi de alta a corpului, iar capul i se înclină într-o parte, în timp ce sângele îi curgea încet din nasul spart, picături mari căzând pe pieptul salopetei portocalii. Cineva îi spuse lui Macy că ajunge, s-a încheiat; altcineva îi puse o mână pe braţ. Macy îi ignoră şi păşi înainte. Respira greu. O parte a feţei îi era aprinsă şi umflată. Toţi cei din cuşcă se

întorseseră să o vadă. Femeia se uită fix la ea printr-o perdea de păr alb.
— Urăşte-mă, dacă vrei, îi spuse Macy. Dar suntem amândouă închise aici. Ar fi mai uşor dacă am încerca să ne înţelegem.
— M-au luat de lângă copii mei, spuse femeia.
Ochii îi erau plini de lacrimi nevărsate. Băşici de sânge şi mucus îi stăteau agăţate de nări. M-au luat chiar din faţa *copiilor* mei...
Oamenii o ajutară să se ridice şi o conduseră spre o altă parte a cuştii. Nimeni nu o întrebă pe Macy dacă se simţea bine. Observă un bărbat pe care îl cunoştea puţin – un inginer constructor, Walt Hodder. Un bărbat calm, competent, de vreo şaizeci de ani, un cetăţean serios şi foarte respectat, preşedintele comitetului de transport al oraşului. În forumul public al oraşului, el argumentase elocvent în favoarea prudenţei şi vorbise de câteva ori în reţea cu Macy, după interviul ei cu Avernus. Când se duse la el, acesta îi spuse că toţi cei de acolo aveau legături cu mişcarea pentru pace şi reconciliere – fuseseră cu toţii arestaţi cam în acelaşi timp. Dă-i lui Marisa Bassi ce-i al lui: a ştiut cum să organizeze o lovitură. Consiliul Parisului a declarat starea de urgenţă. Poliţiştii de pace au închis toate sasurile şi au blocat sistemul feroviar. Oraşul a fost blocat. Nu se putea fugi nicăieri. Avernus, fiica acesteia şi membrii echipei ei au fost arestaţi. La fel şi cei doi consilieri care se evidenţiaseră în mişcarea pentru pace. „Pentru propria lor siguranţă”, după cum spunea Marisa Bassi. Walt Hodder îi povesti şi că mai multe grupuri de oameni au făcut arestări cetăţeneşti, unele fiind destul de brutale. Poliţiştii de pace şi gardienii care au închis Dezbaterea Permanentă pentru Pace i-au trecut pe toţi cei din interior printre două şiruri de bătăuşi. Oricine încerca să reziste era bătut măr. Erau oameni cu braţe şi coaste rupte, cu fălci şi nasuri sparte, cu contuzii... Nimeni nu mai ştia ce s-a întâmplat după aceea.
— Cred că partea care avea dreptate a pierdut controversa, spuse Macy.
Una dintre drone coborî în afara perimetrului împrejmuit cu sârmă tăioasă pentru a-şi îndrepta camera de filmat direct spre faţa ei. Se întoarse cu spatele la ea. Acum îşi dorea s-o fi întrebat pe Sada ce făcuse. Pusese la cale vreo cascadorie prostească, fără îndoială. Dar care?

— Dacă iese cum vrea Bassi, toţi vor avea de pierdut, estimă Walt Hodder.

8

La scurtă vreme după ce *Uakti* trecu de orbita lui Phoebe, la vreo treisprezece milioane de kilometri de Saturn, două nave monopost se repeziră asupra ei şi o încadrară cu precizie, plutind ameninţător la zece kilometri distanţă, de o parte şi de alta. O licărire de laser transmise un mesaj adresat lui Sri Hong-Owen, ordonându-i să renunţe la control, astfel încât să poată fi escortată în siguranţă la *Gloria Gaiei.* Câteva secunde mai târziu, o dronă se ataşă singură la un port de acces amplasat undeva puţin mai în faţa derivei[53] din coada navetei şi se conectă la panoul de control al canalului ei de transmisie. Jeturile de poziţie ale navetei se răsuciră la cincisprezece grade faţă de axa orizontală şi motorul principal îşi începu secvenţa de ante-aprindere.

— Cred că trebuie să ne pregătim pentru o schimbare de curs, îi spuse Yamil Cho lui Sri.

Sri era îngrijorată încă de când el observase navele care se apropiau. Acum simţea primii fiori de adevărată panică.

— Ne-au spus că ne escortează către *Gloria Gaiei.* Şi exact într-acolo ne îndreptam. Asta acceptasem să fac. Aşa că de ce schimbăm cursul?

Atunci când fugise de pe Pământ, singura alegere pe care o putea face Sri fusese aceea de a i se preda lui Arvam Peixoto. Avuseseră câteva schimburi de replici complete şi directe în timp ce se îndreptau spre Saturn, cu Arvam la bordul *Florii Păduri* şi Sri urmându-l în naveta furată. Ea i-a spus tot ce ştia despre complotul reprezentat de Euclides şi despre ce fusese nevoită să facă pentru a scăpa de el. El i-a spus că nu putea scuza asasinarea lui Oscar, dar că admira nesăbuinţa curajoasă a gestului ei: era aproape sigur că avea să-i demaşte pe complotişti şi, în orice caz, zilele bătrânului ar fi urmat să fie curmate curând de o mână sau de alta. În cele din urmă, ajunseseră la o înţelegere. Arvam avea să-i permită lui Sri să

---

[53] Partea fixă a ampenajului vertical al unei aeronave (n.r.).

trăiască în exil în sistemul lui Saturn şi avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-i proteja pe Alder şi staţia de cercetare, iar Sri avea să-şi pună întreaga pricepere şi experientă în serviciul lui. Ea urma să-i descifreze secretele lui Avernus şi să-l facă pe Arvam un om foarte bogat. Dar acum, în clipa în care-şi punea viaţa în mâinile lui, predându-se pe de-a-ntregul, se temea că făcuse o mare greşeală.

Yamil Cho era imperturbabil.

— Ne îndreptam către Mimas, fiindcă *Gloria Gaiei* se află pe orbită în jurul lui Mimas, preciză el. Dacă nu ne mai îndreptăm spre Mimas, atunci trebuie să se fi schimbat ceva de când am verificat ultima oară poziţia *Gloriei Gaiei.*

El aduse o imagine optică de mare distanţă în spaţiul memo dintre locaşurile lor de accelerare. Micul satelit era un punctuleţ negru în centrul liniei creionate a inelelor, scoase în relief de benzile de ocru închis care încingeau ecuatorul lui Saturn. O ceaţă fină de scântei de îndepărta de satelit. Yamil Cho focaliză imaginea până când scânteile se descompuseră în mănunchiuri de blocuri de pixeli. În dreptul fiecăruia apărură etichete, identificându-le drept *Gloria Gaiei, Floarea Pădurii, Getúlio Dornelles Vargas* şi alte şase nave ale exteriorilor, care încercau să le urmeze.

— Încotro se duc? Întrebă Sri. *Noi* încotro mergem?

— Este prea devreme pentru a putea preciza. Dar cele trei nave ale noastre par să se îndrepte în direcţii diferite.

Sri studie grupul de pixeli strălucitori de sub eticheta *Gloria Gaiei.*

— Dione, spuse ea în cele din urmă. Primarul Parisului, de pe Dione, a făcut din oraşul lui centrul rezistenţei împotriva noastră. Arvam va dori să se ocupe personal de el. Orgoliul lui nu i-ar permite mai puţin de-atât.

Motorul principal se aprinse şi acceleraţia îi împinse în locaşurile lor.

— Aşadar, acesta este războiul, spuse Yamil Cho.

— Război sau ceva foarte asemănător cu el, încuviinţă Sri. Se pare că am ajuns taman la ţanc.

Partea a cincea

UN RĂZBOI MIC, LINIŞTIT

1

Gloria Gaiei era o navă mare, una dintre cele mai mari construite vreodată, dar era ticsită cu echipamente şi provizii, iar numărul membrilor echipajului era dublu faţă de cel normal. În cabine stăteau câte doi ofiţeri superiori, ofiţerii de grad inferior se odihneau în capsulele de salvare, iar specialiştii şi tehnicienii dormeau, mâncau şi-şi petreceau orele din afara programului pe coridoare, în colţurile retrase ale acestora, în spaţiile sau în turelele pentru arme. Camera de gardă a specialiştilor devenise şi infirmerie, deoarece infirmeria, care era amplasată convenabil aproape de centrul navei, fusese convertită într-o punte de luptă autonomă, adică un trio de IA strategice şi rezervoare de imersie pentru echipa de luptă a navei; iar membrii echipei de luptă dormeau în rezervoare, fiindcă nu era loc pentru ei altundeva. Cu toţii respirau acelaşi aer, plin de duhoare de la gătit, de la băşini şi de la corpurile nespălate, şi toţi ştiau treburile tuturor celorlalţi, fiindcă trăiau prea aproape unii de alţii – nimeni, cu excepţia ofiţerilor de rang înalt şi a oficialilor de la pază, nu era vreodată în afara razei vizuale sau sonore a cel puţin alţi doi oameni.

Şi apoi *Floarea Pădurii* făcu joncţiunea cu *Gloria Gaiei* şi cu *Getúlio Dornelles Vargas,* iar două detaşamente de puşcaşi marini, care dormiseră precum cavalerii din poveşti în containerele de hibernare din sala de gimnastică cu gravitaţie zero de pe *Gloria Gaiei,* fură readuse la viaţă şi trebuiră să-şi găsească locul în spaţiile deja aglomerate. Personalul de pază, tehnicienii şi ofiţerii superiori se învârteau între cele trei nave. Cu toţii ştiau că se pregăteau de luptă, chiar mai înainte ca generalul Arvam Peixoto să li se adreseze tuturor, spunându-le să se pregătească de luptă şi asigurându-i că totul era aranjat astfel încât să le garanteze victoria completă şi totală.

— Inamicul nu îşi dă seama încă, dar noi suntem deja angajaţi într-un mic şi liniştit război diplomatic de uzură, de propagandă şi sabotaj subtil. Moralul le este zdruncinat. Rezervele lor de aer,

hrană şi energie sunt epuizate. Jumătate din oraşele lor au anunţat că nu vor opune rezistenţă. Alte câteva sunt pe punctul de a se preda. Restul vor încerca să se lupte cu noi, dar vom învinge de fiecare dată. Nu doar pentru că avem puterea de partea noastră, chiar dacă o avem, ci pentru că susţinem o cauză corectă şi justă, pentru că fiecare dintre noi poartă în inima lui flacăra mândrii a cinstei şi a dreptăţii.

Privind acest mesaj în spaţiul memo al popotei piloţilor, Cash Baker îi spuse lui Luiz Schwarcz:

— Cred că putem renunţa la gândul de a fi trimişi înapoi acasă prin rotaţie.

Gloria Gaiei rămăsese pe orbita lui Mimas încă de la venirea ei în sistemul lui Saturn. Acum îşi aprinse motoarele şi plecă brusc, îndreptându-se către Dione, la două sute de mii de kilometri către exterior. Era de aşteptat ca Paris, de pe Dione, să opună cea mai feroce rezistenţă; generalul Peixoto avea să conducă personal campania împotriva oraşului. *Floarea Pădurii* părăsise şi ea orbita, îndreptându-se către Rhea. Îşi porni motoarele şi neînsemnata caravană de nave locale care se ținuseră după *Gloria Gaiei,* trecând pe lângă ea la intervale întâmplătoare, cât de aproape îndrăzneau, folosind lasere pentru a pentru a scrie slogane luminoase şi strălucitoare cu litere înalte de cincizeci de metri, lansând drone de mărimea unor gândaci, care trimiteau şuierături de gaz de-a lungul a sute de kilometri şi explodau în focuri de artificii inofensive sau se prindeau de porţile de ieşire pe care le foloseau pe post de difuzoare pentru a transmite în interior plânsete de copii sau urlete de sirene de alarmă. Rămâneau în urma în negrul înstelat, una câte una, pe măsură ce *Gloria Gaiei* şi *Floarea Pădurii* accelerau constant. Ultima dintre ele aprinse un imens nor de neon şi scrise un mesaj final de rămas-bun: „CU BINE, FRAIERILOR!”

În ciuda numeroaselor regulamente interioare privind siguranţa în condiţii de gravitaţie zero şi a măsurilor disciplinare strict obligatorii, care pedepseau orice persoană surprinsă că le încalcă, atunci când acceleraţia determină apariţia unei forţe de tragere de-a lungul axei navei *Gloria Gaiei,* tot felul de obiecte se răspândiră sau căzură de unde alunecaseră sau fuseseră lăsate din neglijenţă. Cash Baker, Luiz Schwarcz şi ceilalţi piloţi se aflau în hangare, ajutând tehnicienii să, strângă o mulţime de

scule împrăştiate, bolţuri, tăieturi de sârmă, material plastic şi şpanuri metalice, ambalaje, bule de lichid de răcire şi unsoare, când Vera Jackson intră şi îi anunţă că în cinci minute urma să aibă loc o informare scurtă.
— A început? Se interesă Luiz, dând glas gândurilor tuturor.
— Nu încă, spuse Vera Jackson, zâmbind ca şi cum ceva tot se pornise. Nu tocmai. Tu şi Cash lăsaţi prostiile în seama echipelor voastre şi veniţi cu mine.

Arvam Peixoto şi câţiva consilieri îi aşteptau în sala de informare. Generalul le prezentă misiunea de-a dreptul, în stilul lui obişnuit. Cei de la baza Comunităţii Pacifice de pe Phoebe tocmai primiseră un avertisment anonim prin care li se dădeau şase ore pentru a-şi părăsi poziţia: cineva îndreptase o bucată uriaşă de gheaţă spre ei dinspre Ymir, unul dintre sateliţii neregulaţi cei mai mici şi mai îndepărtaţi de Saturn.

Generalul încărcă fotografii în spaţiul memo al încăperii, imagini neclare, luate de la mare distanţă, ale unei lespezi cu o adâncitură, şi spuse că deja Comunitatea Pacifică trăsese o rachetă împotriva ei, dar că, în secvenţa apropierii finale, racheta fusese sfărâmată în bucăţi cu ajutorul armelor cinetice.
— Bucata de gheaţă are un sistem de apărare montat pe ea, ceea ce o face o ţintă dificilă, explică generalul. Navele Comunităţii Pacifice nu pot face nimic altceva decât să zboare rapid pe lângă ea, fiindcă se îndreaptă direct spre beregata lor şi ei nu au avantajul noului motor cu fuziune. Aşa că îi vom ajuta, interceptând-o şi distrugând-o cât mai curând posibil. Aceasta va arăta că Marea Brazilie şi Uniunea Europeană sunt prieteni buni ai Comunităţii Pacifice, va demonstra superioritatea noastră tehnologică şi va fi o excelentă ocazie să aflăm de ce sunt în stare exteriorii. Unul dintre voi va duce una dintre bombele noastre cu hidrogen pentru cazuri extreme; ceilalţi doi se vor ocupa de sistemele de apărare montate pe gheaţa. Culegem încă date despre ea. De îndată ce vom afla ceea ce trebuie să aflăm, vom concepe şi vă vom trimite un plan detaliat de acţiune. Între timp, vă veţi lansa neîntârziat. Cu cât ajungeţi mai devreme acolo, cu atât sunt mai multe şanse de a distruge ţinta sau de a-i devia semnificativ traiectoria. Înţelegeţi cu toţii? Bine. Dacă aveţi întrebări, puneţi-le acum.

Luiz întrebă dacă se ştia cine lansase bucata de gheaţă.

— Sunt sigur că vor ieşi la iveală destul de curând, spuse generalul. Altcineva? Nu Atunci mergeţi cu Dumnezeu şi cu Gaia, şi faceţi-o cât mai repede.

În zece minute, Cash era în hangar, verificat şi conectat, echipat în costumul lui de acceleraţie. Le strânse mâna lui Luiz Schwarcz, Verei Jackson şi celor din echipa lui tehnică şi apoi fu închis în nava lui şi lăsat să plece. Era exact la fel ca la oricare zbor de rutină, cu excepţia fiorului de surescitare pe care-l simţea în piept, ca atunci când era puştan şi mergea cu verii lui în canalizări să vâneze şobolani sau oposumi.

De îndată ce nava lui fu eliberată din suportul ei de lansare, desprinzându-se de *Gloria Gaiei* cu douăzeci de metri pe secundă, începu să se balanseze şi să se rotească, căutând punctul din care şi-ar fi atins ţinta. Tot ceea ce avea Cash era un set de coordonate: bucata uriaşă de gheaţă era atât de îndepărtată şi atât de mică încât se afla dincolo de limita de detecţie a radarului şi a sistemelor lui optice; chiar şi Phoebe nu era nimic mai mult decât o mâzgăleală de pixeli. Navele monopost conduse de Luiz şi Vera erau suspendate în apropiere, la tribord, întorcându-se la unison. La babord, masivul, încreţitul burdihan al *Gloriei Gaiei* ascundea o porţiune mare din cer. În spate se aflau câteva nave ale exteriorilor, încă în urmărire, iar dincolo de ele era masa ceţoasă a lui Saturn.

Cash avu doar câteva secunde să înregistreze toate acestea, după care motorul navei monopost se aprinse. Pornise la drum.

Phoebe era un obiect primitiv, nemodificat, care fusese capturat de Saturn pe când hoinărea venind dinspre limitele exterioare ale Sistemului Solar. Orbita lui amplă, cu o semiaxă majoră de circa treisprezece milioane de kilometri, de treizeci de ori mai mare decât distanţa dintre Pământ şi Lună, era înclinată faţă de planul ecuatorial al gigantului de gaz, iar mişcarea îi era retrogradă. Stânca de gheaţă care se apropia căzuse oblic de-a lungul întregului sistem şi cele trei nave monopost o prindeau din urmă, urcând deasupra planului ecuatorial al lui Saturn şi îndreptându-se spre un punct unde traiectoria lor ar fi intersectat-o pe cea a ţintei. Luiz spuse că aceea era salva de începere a mult aşteptatului război, dar Vera consideră că era doar o lovitură de avertizare dată de o gaşcă de capete înfierbântate.

— Modificaţii nu cad de acord în nicio privinţă, zise ea. Nu au o conducere centralizată, doar un mănunchi de grupuri mici, cu ordine de zi diferite. Şi de aceea îi vom înfrânge. După ce ne vom deplasa într-un oraş ostil sau două şi le vom arăta ce putem face, restul se vor preda în orice condiții vom catadicsi să le impunem.
— Dacă obiectul acesta loveşte acolo unde s-a intenţionat, spuse Luiz, nu va conta cine este responsabil pentru asta. Va fi război. Toţi cei care doresc să lupte îşi vor încerca imediat şansele. N-o să fie destul timp ca să aibă loc teoria dominoului despre care vorbeşti.
— Nu va lovi unde s-a intenţionat, fiindcă noi ne vom asigura că n-o va face. Aruncă peste bord orice alt gând.
— Am permisiunea să exprim un alt punct de vedere, colonele? Glumi Luiz.
— Nu face pe deşteptul, Schwarcz, îl apostrofă Vera. Ştii că-mi poţi spune orice vrei, atâta vreme cât nu e ceva care îndeamnă la răzvrătire. Dat fiind că sunt bine dispusă, poţi chiar să-mi insulţi mama.
— Mă gândeam că ar fi putut să trimită mai multe asemenea proiectile spre Phoebe, dar să ne fi spus doar despre acesta.
— E posibil, spuse Vera. Dar până acum cei de pe Phoebe n-au localizat nimic altceva, şi nici noi. Mai bine lasă speculaţiile în grija echipei tactice, Schwarcz. Ei cu gânditul, noi cu făcutul. Fii mai puţin ca ei şi mai mult ca mine şi Baker. Mai eşti treaz, Baker?
— Da, da, răspunse Cash.
— Aiurea. Visai cu ochii deschişi la fata pe care ai lăsat-o în urmă. Păi, în ceea ce te priveşte, ea e dusă de mult, şi-o trage cu altcineva şi face copii. Tu eşti aici în cea mai grozava şi importantă misiune în care ai zburat vreodată şi ai să rămâi concentrat, exceptând cazul în care îţi spun eu să faci altfel.
— Da, da.

Era însă greu să-ţi menţii concentrarea. Radarul şi senzorii optici şi de microunde ai lui Cash cercetau o bulă vastă din spaţiu, cu regularitatea unui ceas care ticăie, dar nu era nimic, în nicio direcţie, pe cincizeci de mii de kilometri, cu excepţia celorlalte două nave monopost. Traficul derulat între sateliţii lui Saturn şi sporovăiala din reţeaua de comunicaţii a exteriorilor rămâneau în urmă, îndepărtate ca bâzâitul leneş al unui stup de

albine într-o zi de vară. Astfel că îşi continua coborârea prin spaţiul pustiu, fără nimic altceva de făcut decât să mai realizeze verificări ale sistemului şi sa se uite lung la stele, până când echipa tactică a *Gloriei* trimise un pachet scurt, puternic încifrat, care conţinea o examinare amănunţită a țintei.

Imaginea optică nu prezenta îmbunătăţiri faţă de cele arătate de general, dar scanările radar indicau că bucata mare de gheaţă era aproximativ ovală, de o sută douăzeci de metri lungime şi treizeci de metri în diametru. Scobiturile tăiate pe una dintre laturi sugerau că fusese desprinsă dintr-o masă mai mare. Un motor chimic cu un singur puls era îngropat într-un puţ, la capătul din spate, iar echipa tactică de la bordul *Gloriei Gaiei* pretindea că două porţiuni slab reflexive la radar, amplasate de o parte şi de alta a părţii centrale, fuseseră foarte probabil puncte de fixare pentru o pereche de panouri solare. Motorul trebuia să fi contribuit cel mai mult la gradientul de viteză al bucăţii de gheaţa, cu un sprijin modest din partea razelor laser ţintite către panouri, care probabil că realizaseră corecţiile finale de curs de după lansare.

— Uimitor ca nimeni nu l-a remarcat, spuse Vera. Cu un motor de fuziune aprins şi cu panourile solare reflectând gigawaţi de lumină laser trebuie să fi fost o adevărată privelişte când a pornit la drum.

— O pată mică de lumină într-un ocean foarte mare de întuneric, comentă Luiz. Volumul din interiorul orbitei lui Phoebe este de cam unu virgulă şapte ori zece la puterea douăzeci şi unu de kilometri cubi. Ori gheaţa asta vine de mult mai departe.

Chiar dacă existaseră panouri solare, ele dispăruseră de mult, fiind desprinse atunci când stânca de gheaţă ajunsese la viteza ei finală. Şi, până în acel moment, echipa tactică nu fusese capabilă să identifice sistemul de apărare care doborâse racheta Comunităţii Pacifice; Cash şi Vera aveau să cerceteze gheaţa cu foarte mare atenţie înainte ca Luiz să lanseze bomba atomică. Şi erau nevoiţi să o facă rapid. Din momentul în care aveau să egaleze gradientul de viteză al gheţii le mai rămânea ceva mai puţin de o oră de mers până la Phoebe.

Cash, Vera şi Luiz discutară tactica până la punctul de turnură, când îşi orientară navele cap la cap şi începură să frâneze. Se deplasaseră mult mai rapid decât gheaţa pentru a o prinde din urmă şi acum erau nevoiţi să reducă substanţial din

viteză, o ardere intensă care culmină la 3g şi fu urmată de câteva mici corecţii de curs pentru a fi siguri că cele trei nave monopost zburau corect în formaţie: Cash şi Vera cam la douăzeci de kilometri unul de altul, Luiz urmându-i la câteva sute de kilometri în urmă. Ţinta lor creştea drept înainte, un glonţ gigantic ce se rotea, etalând gropile şi craterele de pe suprafaţa lui. Sistemul lui de apărare nu dădea încă niciun semn. Satelitul Phoebe era suspendat departe, în spatele lui, o aşchie estompată, care în imaginile telescopice se transforma într-un glob stâncos, având cratere cu adâncimi strălucitoare, împrăştiate printre şanţuri liniare lungi şi platouri cu material afânat ce alunecase pe fundul pantelor. Un impact enorm crease un bazin cu un diametru de peste patruzeci şi cinci de kilometri în diametru, marginea lui fiind un circ întrerupt, cu o înălţime mai mare de patru kilometri, cât jumătate din înălţimea Everestului; o bucată uriaşă ruptă din micul satelit, care îi conferea un profil dezechilibrat şi aplatizat. Comunitatea Pacifică îşi construise baza într-un crater secundar, în apropierea stâncilor enorme ale circului bazinului; Luiz observă că bucata de gheaţă avea să-l lovească pe Phoebe în apropierea bazinului sau chiar în interiorul lui.
— Cei care au trimis asta în spaţiu ştiau exact ce făceau.
— Mai ştim şi noi un lucru sau două, comentă Vera. Ai pregătit racheta cu rază scurtă, Cash?
— Da, da.
— La semnalul meu.

Cele două rachete cu rază scurtă de acţiune ţâşniră înaintea navelor monopost conduse de Cash şi Vera, apropiindu-se de blocul de gheaţă. Cash o pilota pe a lui cablat, conectat la senzorii ei. Urmărea crescând forma de glonte retezat oferită de radar, care dădea profunzime imaginilor optice şi în infraroşu. Putu vedea adâncimea din capătul posterior, unde era îngropat motorul, şi observă sferele goale, dispuse în cerc, care probabil ca erau rezervoarele de combustibil.
Presupusele puncte de ancorare pentru panourile solare erau nişte ţepuşe ascuţite, amplasate de ambele părţi, şi mai exista o imagine estompată a unei perechi de inele ample sau de centuri ce mergeau de la prova până la pupa…

Racheta cu rază scurtă încetinea, la mai puţin de zece kilometri de ţintă, când Cash pierdu contactul cu ea. Fără nicio

avertizare, pur şi simplu. Racheta Verei era şi ea moartă. Ambele străpunse de vreo armă cinetică, căzând acum dincolo de gheaţă. Luiz, care se afla mult mai în spate, le transmise lui Cash şi Verei un singur cadru de film care arăta două pete ce se estompau la capătul din spate al gheţii şi le spuse că inelele trebuie să fie şinele unor tunuri.

— Pot trage înainte sau înapoi, iar capetele lor sunt flexibile, astfel încât să poată acoperi arce largi. Şi probabil că sunt făcute dintr-un fel de fulerenă supraconductoare, ceea ce ar explica de ce sunt atât de greu de descoperit pe radar.

Vera răspunse că nu conta din ce erau făcute, fiindcă se pregătea să le vină imediat de hac, iar ea şi Cash îşi accesară laserele cu raze X şi traseră în babordul şi tribordul gheţii, arzând şanţuri lungi, de mică adâncime, în inele, şi iscând perdele de material vaporizat. Apoi traseră cu rachete simple spre capătul din spate al gheţii, iar acestea înaintară nestânjenite şi făcură ţăndări motorul, într-un licăr de lumină fierbinte. Deşi gheaţa părea să fie lipsită de apărare în faţa lor, Cash şi Vera bătură în retragere şi trimiseră o altă pereche de rachete cu rază scurtă; în timp ce acestea atacau, se iscă o forfotă pe suprafaţa gheţii, coloane bruşte de praf ţâşnind din cratere, în vreme ce o mulţime de drone mici se aruncară asupra rachetelor şi a navelor monopost.

Cash trase o salvă laterală de mini-proiectile, o diversiune care să inducă în eroare sistemele de ochire ale dronelor, declanşă ciclul de alimentare al laserului cu raze gamma şi activă sistemele care aveau să readucă motorul de fuziune al navei la putere maximă. Toate acestea, în mai puţin de o secundă, în timp ce intră în modul hiper-reflexiv. Totul părea îndepărtat şi lent: sistemele navei reacţionau frustrant de încet la comenzile lui. Fulgerări, când mini-proiectilele loviră cinci dintre drone; alte fulgerări, când mini-proiectilele izbiră gheaţa. Restul trecură în viteză mai departe şi aveau să coboare la nesfârşit, în lungi orbite excentrice, împrejurul lui Saturn. Dronele rămase accelerară către Cash, croindu-şi drum prin zumzetul transmisiunilor radio aleatorii, luminile pâlpâitoare, sursele de infraroşu şi bulele anti-radar umplute cu explozivi cu ajutorul cărora crease diversiunea. Laserul lui cu raze gamma trase şi doborî o dronă, expulză sursa de putere pentru un singur foc, amplasă una nouă în loc şi trase iarăşi, doborând o

altă dronă. Ciclul acesta dura o zecime de secundă, dar pentru simţurile accelerate ale lui Cash părea mult mai lent decât vechea puşcă cu pompă a tatălui lui. Iar dronele se apropiau rapid, prea multe pentru ca laserul cu raze gamma să le doboare înainte de a lovi nava.

Cash avu la dispoziţie exact atâta timp cât să simtă un val masiv de groază şi furie. Era totuna cu a fi pilot într-un avion în clipa dinainte de a lovi pământul, ori şofer de maşina înainte ca ea să fie strivită. Înţelegerea deprimantă a faptului că o sfeclise, că nu aşa trebuia să se întâmple – ar fi trebuit să fie un erou, nu o victimă.

Mai rămăsese un singur lucru de făcut şi-l făcu. Chiar dacă ştia că probabil nu-l va salva, trebuia să încerce. Stimulă motorul navei monopost la putere maximă, dar dronele care veneau explodară când trase pe lângă ele. O fulgerare intensă de radiaţie electromagnetică arse sistemele de senzori protejate ale navei monopost; marginea exterioară a unui nor de şrapnele de diamant fierbinte, aflat în expansiune, o izbi în pupa.

Cele mai multe fragmente se îngropară inofensiv în straturile casante ale armurii, dar câteva penetrară carena, iar acolo energia cinetică consumată le transformă în plasmă, care străpunse învelişul de compozit şi trimise un potop de particule secundare în substructurile din jurul motorului şi al rezervoarelor lui de combustibil. Şocul multiplelor impacturi şi supratensiunile de la sistemele optice supraîncărcate, de la ganglionii de control avariaţi şi de la procesorul de matrice se împrăştiară prin interfaţa de control a navei cu o străfulgerare albă şi cu un vuiet brusc. IA de luptă efectuă o deconectare de urgenţă şi pompă opt miligrame de sevofluran[54] în rezerva de oxigen a lui Cash şi îl deconectă mai înainte ca feedback-ul să-i poată prăji motorul şi sinapsele senzoriale.

Când îşi reveni, trecuseră ceva mai mult de paisprezece minute de la impact. Avariei din carena navei monopost îi corespundea o furnicătură amorţită în gambe şi picioare. Avea o durere de cap cumplită, era orb şi un gust ca de material plastic ars îi umpluse nasul şi gura, ceva foarte asemănător cu gustul pe care-l avusese la patru zile după ce toţi dinţii îi fuseseră scoşi şi înlocuiţi cu punţi curbate din plastic, la începutul programului

---

[54] Lichid volatil, incolor şi limpede la temperatura mediului ambiant, folosit ca anestezic general.

J-2. După o clipă de dezorientare, pregătirea lui îşi spuse cuvântul. Trecuse de sute de ori prin simulări de funcţionare defectuoasă multiplă a sistemelor navei. Încercă şi nu reuşi să acceseze nici afişajul vizual al navei şi nici pe cel radar, apoi descărcă rapoartele de stare, depăşindu-şi groaza când văzu uriaşele porţiuni roşii presărate de-a lungul citirilor de sistem. Motorul era avariat, dar încă funcţiona cam la patru la sută din capacitatea maximă; TA de luptă se străduia încă să ducă la îndeplinire ultimul ordin pe care el i-l dăduse înainte de a fi sedat. Trecând peste IA, Cash preluă controlul şi opri cu grijă motorul, apoi îşi completă raportul privind starea navei monopost. Una dintre cele trei celule de combustibil care furniza energie de rezervă era distrusă şi unul dintre rezervoarele care alimentau jeturile de poziţie cu carburant era uscat, fiind probabil găurit. Pierduse şi orice fel de afişaj optic. Cele mai multe dintre camerele de imagine erau intacte, dar suprasarcina arsese panoul principal de control şi toate procesoarele. Radarul era mai mult sau mai puţin funcţional, în afara unei porţiuni de vreo treizeci de grade; când l-a folosit, Cash a descoperit că se afla la mai bine de două mii de kilometri dincolo de Phoebe. Nici vorbă de gheaţă sau de celelalte două nave monopost, dar, la dracu', navele erau invizibile pentru radar şi poate că bomba cu hidrogen se ocupase de gheaţă…

Încercă să dea de Luiz şi Vera, şi atunci descoperi că pachetul de comunicaţii era paralizat din cauza unor defecţiuni grave, atât la antena transmiţătorului cu microunde, cât şi la ganglionii care controlau direcţia laserului modulat. Rahat. Era mut, pe jumătate orb şi funcţiona cu nivelul minim de energie, cu rezervele de la carburant pentru jeturile de poziţie drastic împuţinate şi cu un motor avariat, pe care nu voia să-l aprindă din nou până când nu ştia exact ce este în neregulă cu el; fusese norocos că nu-l cuprinseseră flăcările când fusese lovit, că plasma nu se scursese printr-o deviaţie în zonele izolate şi că nu arsese interiorul navei. Miniroboţii poliarticulaţi de reparare a navei monopost începuseră deja să rezolve avariile majore, dar le-ar fi luat mult timp să diagnosticheze defectele motorului cu fuziune, ba chiar şi mai mult ca să le repare.

După ce se mai gândi câteva clipe, Cash lansă una dintre sondele cu senzori. Acum, cel puţin, putea vedea din nou. Discul aplatizat al lui Phoebe stătea suspendat în urma lui; dincolo de

el, abia vizibile la mărire maximă, se aflau cele două nave monopost, la distanţă de câteva sute de kilometri și apropiindu-se rapid de micul satelit. Între cele două nave monopost erau puncte luminoase care scânteiau şi Cash văzu o scurtă strălucire, cât un ac de gămălie, care trebuie să fi fost o explozie: probabil că Luiz lansase bomba atomică spre blocul de gheaţă şi îl vaporizase pe nemernic, iar acum el şi Vera urmăreau fragmentele cele mai mari care continuau sa se îndrepte spre Phoebe, spulberându-le în fărâme şi transformându-le în aburi sau scoţându-le de pe traiectorie… Aşadar, supravieţuiseră dronelor. Dar chiar dacă ar fi ştiut despre Cash că e viu, ei nu l-ar fi putut salva. Doar *Gloria Gaiei* şi remorcherele ei erau echipate pentru recuperare.

Gloria Gaiei era prea departe, dar poate că îi putea atenţiona pe Luiz şi pe Vera, astfel încât să-i informeze despre situaţia lui. Sonda cu senzori era echipată cu mai mult de zece pachete de analiză, inclusiv un spectrograf laser. O îndreptase dincolo de Phoebe şi ea începuse să licărească alternativ, trei scânteieri lungi, trei scurte, trei lungi. Piloţii fuseseră învăţaţi codul Morse pentru situaţii ca acestea şi el era recunoscător pentru prevederea echipei de antrenori. Trei lungi, trei scurte, trei lungi. S.O.S. *Save Our Souls.*

Cash continuă să-l emită timp îndelungat.

Nimeni nu răspunse.

2

Curând după ce site-urile de ştiri începură să raporteze că navele braziliene au părăsit Mimas şi că cineva trimisese o placă de gheaţă în direcţia intruşilor Comunităţii Pacifice, aflaţi pe Phoebe, zvonurile privitoare la o crimă se răspândiră cu iuţeală în Paris. În atmosfera înfierbântată, ştirea era ca un accelerator de ardere pe o clădire în flăcări. În câteva minute, sute de cetăţeni s-au îndreptat către locul faptei.

Un bărbat târâse o femeie în apartamentul lui, o violase şi o ucisese, apoi încercase să se sinucidă tăindu-şi venele. A plecat împleticindu-se de la locul crimei, plin de propriul sânge şi de cel al victimei; vecinii lui şi gardienii de la punctele de control din preajmă l-au reţinut; a mărturisit printre suspine.

Faptele erau destul de clare, dar alte poveşti sălbatice se multiplicară rapid şi se răspândiră prin mulţimea furioasă. Chipurile, femeia fusese o spioană care încercase să-l seducă şi să-l ucidă pe bărbat, iar el o omorâse în legitimă apărare. Sau cică bărbatul era un asasin şi în apartamentul lui s-au găsit explozibili. Cineva a strigat „Trădătorul!”, iar strigătul i-a fost preluat de gloată. Când poliţiştii de pace au încercat să-l reţină pe bărbat, mulţimea i-a împresurat şi i-a bătut de i-a lăsat laţi. Bărbatul a fost dezbrăcat până la piele, izbit de trunchiul unui copac din parcul aflat în apropiere şi strangulat cu un cablu cu buclă trecut în jurul gâtului, înfăşurat pe după o creangă şi întins de vreo zece oameni care au tras de el. Mai mulţi poliţişti de pace au încercat să dea corpul jos, dar gloata i-a atacat şi ei s-au retras.

Spionul trecu pe acolo o oră mai târziu. Corpul bătut şi însângerat atârna încă de copac în mijlocul parcului călcat în picioare, păzit de un grup de femei şi bărbaţi, pe jumătate beţi şi înarmaţi cu bastoane şi cuţite de bucătărie. Priveliştea îl şocă şi-l tulbură. Atmosfera de isterie sumbră era năucitoare. *Gloria Gaiei* se afla la doar câteva ore de intrarea pe orbita din jurul Dionei. Toţi cei din oraş ştiau că războiul ameninţa să izbucnească dintr-o clipă într-altă.

Se pusese din nou în mişcare, făcând ultimele pregătiri. Totul era la locul lui. Micile lui trucuri şi surprize erau amorsate şi pregătite. Încriptase un fişier ce conţinea zeci de ore de conversaţii înregistrate de microfonul pe care îl plantase în complexul lui Avernus, pe care îl descărcase în spexul lui când trecea pe acolo în fiecare zi şi îl trimisese prin e-mail la un cont fictiv menţinut de ambasada braziliană din Camelot, de pe Mimas. Acum tot ce mai avea de făcut era să aştepte şi să mai poarte masca lui Ken Shintaro pentru doar câteva ore. Se întoarse la garsoniera lui, pentru că părea o alegere mai sigură decât hoinăreala prin oraşul febril. Ward Zuniga era de serviciu la punctul de control plasat în afara intrării în blocul de garsoniere şi îl forţă pe Ken să se dezbrace până la piele. Răzbunător, părtinitor şi meschin, savurând posibilitatea de a-şi folosi noua autoritate pentru a-i intimida şi brutaliza pe cei care nu-i plăceau, spuse făţiş că, spre deosebire de decentul şi prostul Al Wilson, el nu fusese păcălit când spionul o predase pe Zi Lei.

— Sunt pe urmele tale, ameninţă el, aruncându-i înapoi hainele lui Ken Shintaro. Ştiu că pui ceva la cale, dom'le.

Ken Shintaro îndură totul tăcut, chiar dacă simţea cum secretul îl apăsa cu putere în ceafă, tânjind să fie eliberat.

La mitingul din acea noapte, mulţimea era furioasă şi neliniştită, dezbinată de zvonurile contradictorii. Proiecţiile video ce pluteau deasupra aglomerării de capete arătau, iar şi iar, imagini filmate ale loviturii de pe Phoebe. Navele monopost braziliene modificaseră traiectoria bucăţii de gheaţă şi o sfărâmaseră în bucăţi cu o armă nucleară de randament scăzut, dar câteva fragmente mari îşi atinseseră ţinta. O învălmăşeală bruscă de fulgerări strălucitoare trasă o linie de-a lungul ecuatorului satelitului deformat, propulsând nori de praf care întunecară rapid strălucirea stinsă a micilor cratere mai recente. Mulţimea ovaţiona de fiecare dată când era arătat impactul şi îl ovaţiona şi pe Marisa Bassi când susţinea că lovitura fusese organizată de agenţi sponsorizaţi de primărie. El le prezentă fragmente de film cu echipa de agenţi la lucru, pe suprafaţa curbată abrupt a micului Ymir. O linie fină de explozii tăind o bucată uriaşă şi ovală de gheaţă. Siluete îmbrăcate în costume de presurizare manevrând un motor cu fuziune într-un puţ iluminat, întinzând o şină pentru un tun mobil de-a lungul unei pante adâncite, care se profila ca un unghi ascuţit pe cerul înstelat şi gol. Gheaţa călătorea pe o dâră lungă de flamă chimică, cu panouri solare mari strălucind de o parte şi de alta, astfel încât arăta ca o tripletă compactă de stele în timp ce accelera spre Phoebe.

Printre ovaţii, ţipete, strigăte de luptă şi o extraordinară larmă ce creştea sub cupola ascuţită a cortului, cinci bărbaţi şi o femeie, cu toţii în alb, se duseră pe scenă, alăturându-i-se primarului Marisa Bassi: erau eroii care aruncaseră blocul de gheaţă spre Phoebe. Spionul stătea pe undeva prin spatele mulţimii, susţinut de presiunea corpurilor din jurul lui, dar simţindu-se de parcă ar fi fost singura persoană reală dintr-o scena imaginară. O femeie din apropiere striga sălbatic, transmiţând doar emoţie şi niciun înţeles. Un tânăr şi o femeie vârstnică se sărutau pasional. Un bărbat îi spuse altuia că oraşul înnebunea, iar un al treilea îşi vârî fața aproape de faţa bărbatului care vorbise şi îi strigă că e un trădător; urmă o încăierare, apoi cei doi bărbaţi fură despărţiţi, strigând unul la

altul; în tot acest timp, Marisa Bassi continuă să vorbească şi mulţimea să urle şi să vocifereze.

Nimeni nu voia să meargă acasă după ce mitingul se încheie. Spaţiile publice erau pline de oameni care discutau, râdeau şi chefuiau. Mulţimile se revărsau din baruri şi cafenele. Un cvartet de toboşari umplu parcul cu bubuitul lui, în vreme ce zeci de oameni dansau prin preajmă, săltând sus în aer. Unii se strânseră împrejurul unui cuplu care făcea sex, însoţindu-l cu încurajări şi bătăi din palme. Gardienii de la punctele de control distribuiau sticle şi pipe ori acceptau băuturi şi ţigări cu marijuana de la trecători.

Spionul observă toate acestea cu un ochi rece, raţional, ca şi cum totul făcea parte dintr-o expoziţie făcută să ilustreze întreaga varietate de vicii sau de sminteală omenească. Era într-o stare exaltată. Era foarte aproape de punctul culminant al vieţii lui. Fusese antrenat şi educat pentru el încă de la naştere. Fusese făcut anume pentru el. Iar acum era pe cale să se întâmple. Nu avea să rateze, pentru că nu-şi putea permite sa dea greş. În timp ce hoinărea prin oraş, îşi simţi fraţii în urmă-i. Vibra de emoţia cunoaşterii secrete.

Fu oprit la un punct de control pentru că unul dintre gardieni îl recunoscuse şi insistase să-i dea socoteală. Bărbatul era băut sau drogat, iar un alt gardian îşi îndrepta pistolul către trecători şi hohotea cu un râs de beţiv când aceştia se dădeau înapoi sau strigau de indignare. Spionul explica amabil că fusese la miting şi, ca toţi ceilalţi, nu putea dormi. Gardianul încuviinţă şi spuse că ar trebui să ne odihnim un pic cu toţii, fiindcă vom intra curând în război, dar tocmai pentru că vom intra curând în război nimeni dintre noi nu poate dormi. Spionul zâmbi la acea nereuşită vorbă de duh şi fu pe jumătate dezamăgit că gardianul nu-l întrebase ce făcuse puţin mai devreme. „Sabotam oraşul” ar fi răspuns spionul, şi atunci l-ar fi ucis pe gardian, ar fi luat pistolul de la cel beat şi l-ar fi omorât şi pe el, şi pe toţi cei din zonă, continuând să omoare până când cineva l-ar fi omorât şi pe el.

Gardianul îl forţă să bea dintr-un termos care trecea pe la toţi şi-i spuse să dispară. Dispăru şi, când ieşi din câmpul lui vizual, scuipă o gură plină de băutură într-un rond de flori şi se şterse la gură cu dosul mâinii. Masca era încă la locul ei, dar el o

simţi dizolvându-se în propria lui faţă. Zâmbetul lui nu mai era zâmbetul vag binevoitor al lui Ken Shintaro, ci un rânjet sălbatic, ce deveni mai fioros când o femeie îl observă şi se uită lung la el. Îi răspunse la fel, pană când ea se întoarse şi grăbi paşii, iar el îi urmări şoldurile şi mersul cu paşi mari ca un vânător ce-şi măsoară prada pentru a o ucide.

Treizeci de minute mai târziu, reţeaua oraşului căzu iar. Pentru o clipă, se instală o tăcere stranie; toţi se opriră din ceea ce făceau şi ascultară acelaşi mesaj – un apel de la unul dintre demonii spionului. Predaţi-vă acum, le ceru mesajul, şi apoi încetă să existe, dimpreună cu toate celelalte, de la serviciul telefonic de bază şi până la nou-introdusele aplicaţii de apărare. Vreme de câteva secunde, toţi oamenii rămaseră nemişcaţi, încercând să-şi facă spexurile să funcţioneze, apoi începură să-şi dea seama că nici spexurile celorlalţi nu mergeau – că aceea nu era o farsă inofensivă, ci un lucru îngrozitor şi fără precedent – şi urmă un vuiet crescând de strigăte şi ţipete, oameni certându-se, oameni dând ordine pe care nimeni nu avea să le îndeplinească vreodată.

Şi apoi se stinseră luminile, toate deodată. Era noapte pe suprafaţa Dionei, aşa că se lăsă brusc un întuneric absolut. Vacarmul se dublă, apoi se înzeci, un uriaş strigăt de disperare care cu greu fu oprit când, peste câteva secunde, sistemul de control secundar al oraşului se activă şi luminile de pe străzi se reaprinseră la jumătate din potenţial. Fiecare se uita sălbatic în jur, de parcă s-ar fi aşteptat ca inamicul să iasă din umbrele care acum se încâlceau pretutindeni.

Spionul stătea în picioare, la marginea parcului din mijlocul oraşului. Se delectase cu sunetele de spaimă şi confuzie. Curând, panica avea să se răspândească şi să crească pe măsură ce oamenii aveau să-şi dea seama că o serie de mici explozii a scos din funcţiune calea ferată ce lega oraşul de restul Dionei, a avariat principala uzină de aer condiţionat şi a scos din circuit părţi-cheie ale reţelei de energie electrică, ale sistemelor de apă şi canalizare.

Primul stadiu al misiunii lui se încheiase. Aici totul mersese conform planului şi nu se îndoia că şi misiunile fraţilor lui sabotaseră infrastructura şi mecanismele civice ale altor oraşe, de pe alţi sateliţi, le deterioraseră rezervele de hrană, le alteraseră apa şi le distruseseră sistemele de reciclare care le

menţineau aerul proaspăt şi curat. Multe dintre oraşe aveau să se predea rapid, pentru că populaţiile lor aveau să fie prea preocupate să supravieţuiască pentru a mai putea opune vreo rezistenţă, dar Marea Brazilie şi aliaţii ei doreau să facă din Paris un exemplu, fiindcă el fusese în fruntea rezistenţei. Foarte curând urma să înceapă al doilea stadiu al prăbuşirii oraşului, iar spionul trebuia să fie pregătit pentru asta.

Îşi simţi mintea străbătută de o enormă limpezime electrică în timp ce porni spre sasul pe care-l folosea pentru a intra şi a ieşi din oraş, aflat la marginea furnicarului de spaţii industriale excavat în gheaţa dură ca stânca de sub marginea nordică a cortului principal al oraşului. Spionul îl alesese pentru că era un sas mai rar folosit şi aproape de locul lui de muncă, aşa că-şi ţinea costumul de presurizare acolo.

Tot ce avea de făcut era să iasă în exterior şi să aştepte până când avea să înceapă adevăratul atac. Se afla la jumătatea drumului spre sas, când îl văzu pe Ward Zuniga.

Acesta se afla la una dintre baricadele care fuseseră înălţate de-a curmezişul bulevardelor pline de iarbă ale oraşului. Amplasată între blocuri de apartamente, era construită din cuburi de plastic umplute cu apă şi avea deasupra îngrădituri de sârmă inteligentă.

Ward Zuniga şi o femeie gardian, amândoi purtând costume de presurizare cu căşti agăţate la centuri, stăteau la deschiderea îngustă dintr-o parte a baricadei, oprind pe oricine se perinda pe acolo, spunându-le fie să se prezinte la datorie, fie să se adăpostească în cel mai scurt timp cu putinţă.

Mai erau alte două bulevarde care treceau de-a dreptul prin oraş; ar fi fost uşor să se dea înapoi şi să aleagă un alt drum. În schimb, spionul înaintă liniştit, văzu faţa lui Ward Zuniga luminându-se când îl recunoscu şi-l auzi cum îi spunea celuilalt gardian că el era unul dintre străinii pe care ar trebui să-i închidă într-un loc sigur.

— Ai dreptate, spuse spionul cu voce tare, venind atât de aproape de Ward Zuniga încât percepu mirosul de alcool stătut din răsuflarea bărbatului. Se simţi cu zece metri mai înalt, complet invulnerabil. Ar fi trebuit să mă închizi. Eu am fost în spatele tuturor acestor lucruri. Eu le-am făcut.

Ward Zuniga clipi, încercând să priceapă, iar spionul se repezi, îi trase pistolul din toc şi reveni unde stătuse mai înainte.

Îi luase mai puţin de o secundă. Ward Zuniga bâjbâia după pistolul care nu mai era acolo, panicat şi buimăcit, încercând să înţeleagă cele ce tocmai se întâmplaseră. Femeia gardian duse mâna după bastonul de şocuri, dar spionul o lovi cu mânerul pistolului lui Ward Zuniga, o lovitură puternică şi rapidă la tâmplă, care o doborî pe loc.

— Ai avut tot timpul dreptate în privinţa mea, îi spuse spionul lui Ward Zuniga şi îndreptă pistolul direct spre fața lui.

Bărbatul închise ochii. Tremura din toate încheieturile, mâinile îi erau ridicate pe jumătate, cu degetele larg răsfirate, de parcă ar fi încercat să împingă ceva, şi spionul nu-l putu împuşca. Poate că ar fi fost altfel dacă s-ar fi aflat în sala de gimnastică, unde exersase cum să ucidă de atât de multe ori, în atât de multe feluri, ori dacă Ward Zuniga ar fi încercat să fugă, ca părintele Solomon, ori dacă el nu ar fi fost pentru prea mult timp Ken Shintaro, cel şters şi cumsecade. Indiferent de motiv, nu-l putea ucide cu sânge rece. Aţintea pistolul drept şi neşovăitor spre baza nasului lui Ward Zuniga, arătătorul îi era îndoit pe trăgaci, îşi spunea să o facă, fă-o acum, dar nu putu.

— Am să-ţi cruţ viaţa, pentru că ai să mori oricum, îi spuse. În clipa morţii aminteşte-ţi că ai fi putut opri toate acestea. Ai fi putut salva oraşul. În loc să faci asta, m-ai lăsat să plec.

— Te rog, şopti Ward Zuniga. Te rog.

Ochii îi erau încă strâns închişi când spionul trecu pe lângă el şi o rupse la fugă spre capătul îndepărtat al baricadei, sărind în salturi imense. Trecu pe lângă doi bărbaţi care se întoarseră şi se uitară fix şi-l auzi pe unul dintre ei strigând ceva. Pocnetul unei împuşcături despică aerul ca un bici pe lângă capul lui şi spionul văzu un gardian care stătea în mijlocul unei intersecţii, cu o mână susţinând-o pe cealaltă, uitându-se fix la el pe deasupra cătării pistolului.

La următorul pas, spionul făcu un salt, şi glontele tras de gardian îi izbi umărul stâng şi-l făcu să cadă brusc, rostogolindu-se. Se ridică în picioare, cu umărul şi întregul braţ amorţite de la lovitura cumplită, cu sângele fierbinte curgându-i de-a lungul braţului. Scăpase pistolul lui Ward Zuniga când fusese împuşcat. Arma zăcea pe iarba tunsă a bulevardului, la câţiva metri de el. În spatele lui, oamenii strigau, cerându-i să se predea, în timp ce avansau încet şi precaut spre el. Îngenuncheaţi în deschizătura baricadei. Lipiţi cu spatele de pereţii blocurilor de

apartamente de pe ambele părţi. Avântându-se de la o umbră la alta. Împuşcăturile începură să plesnească şi să trosnească prin aer. O salvă scobi o adâncitură în gazon, la câţiva centimetri de picioarele spionului, iar el ţâşni înainte, recuperă pistolul, apoi continuă să fugă.

Amorţeala din umăr se mai potoli şi o arsură i se întinse prin nervii şi venele care se răsuceau împrejurul articulaţiei braţului şi gâtului. Abia dacă observă. Într-un extaz vesel, fiecare celulă de-a lui cânta cu o bucurie nepăsătoare. Dinainte îi apăru o altă baricadă, în faţa unui loc unde bulevardul cu iarbă se despărţea în două, înconjurând baza unui contrafort înalt. Împinse cu toată forţa pe care o avea în picioare, sărind tot mai sus de fiecare dată, avântându-se cu capul înainte pe deasupra buclelor încâlcite de sârmă inteligentă care se desfăşurară cu viteză uimitoare şi se repeziră la călcâiele lui. Izbi balustrada de protecţie a unei pasarele de întreţinere care ieşea dintr-un colţ al contrafortului, o prinse cu singura lui mână bună şi-şi folosi impulsul pentru a sări de pe pasarelă şi a coborî în capătul îndepărtat al baricadei, în mijlocul a trei gardieni, atât de uimiţi de apariţia lui încât nu l-au oprit când s-a strecurat pe lângă ei şi şi-a continuat goana.

După aceea urmă o cursă în linie dreaptă către sas. Intră, le trânti uşa în nas urmăritorilor şi se sprijini de ea pentru o clipă, gâfâind şi rânjind ca un drac. Ceva se izbi pe partea cealaltă a uşii şi se produse o mişcare în spatele micii ferestre de inspecţie instalate în ea, dar IA îi era în mod stupid loială şi nu lăsă pe nimeni să între, iar el ştia că avea să le ia mai multe minute până când ar fi reuşit să spargă uşa.

Umărul rănit îi pulsa şi îl ardea; braţul stâng îi atârna moale. Îşi putea desface şi strânge degetele în pumn, dar nu mai avea putere în ele. Îşi scoase cămaşa largă pe care o purta peste combinezonul dintr-o bucată, îi rupse tivul cu dinţii şi sfâşie două fâşii de material. Folosi una pentru a acoperi rana şi pe cea de-a doua şi-o înfăşură în jurul umărului şi al gâtului pentru a ţine bandajul în loc, iar când o strânse şi o legă folosindu-şi dinţii şi mâna dreaptă, simţi cum osul rupt râcâia pe sub pielea învineţită.

Cineva de-afară trase două focuri în fereastra mică a uşii; gloanţele lăsară pete negre pe panoul de diamant.

Îşi luă costumul presurizat din dulap şi intră în el, urlând pentru a-şi elibera durerea în timp ce-şi vârî braţul stâng pe mânecă. Îşi trase singur fermoarele şi-şi etanşă casca, auzi cum răsuflarea îi suna strident în liniştea din cască şi simţi mirosul de plastic încins din spatele vizorului ei, apoi ceru sasului să-şi deschidă uşile exterioare şi păşi afară pe pragul amplu de la baza antablamentului cortului.

Un furnicar de tranşee şi buncăre, parte a sistemului de apărare al oraşului, se întindea, de la vest la est, pe fundului Craterului Romulus. Soarele avea să răsară peste o ora. Secera mare a lui Saturn răspândea o lumină de şofran pe platformele portului spaţial, pe corturile şi blocurile industriale, pe câmpurile cu organisme de vid.

Folosi pachetul de comenzi al costumului pentru a trimite un semnal capsulei pe care i-o dăduse lui Zi Lei s-o înghită, dar nu primi niciun răspuns. Capsula ar fi trebuit să i se lipească de îndată de peretele stomacului, aşa că se îndoi că ea ar fi putut-o elimina. Deci, fie că ea era ţinută într-un loc care bloca transmisia, fie că nu era în oraş sau în apropierea lui, ci undeva dincolo de orizont.

După un moment de gândire, ceru pachetului de comenzi să trimită un semnal pe secundă, o porni spre vest şi începu să urce de-a lungul unei şine cu cremalieră ce lua pieptiş panta abruptă a marginii craterului, urcând în paralel cu panta cortului oraşului. N-apucase să urce prea sus, când primi răspuns la semnalul trimis. Un simplu calcul de triangulaţie, înmulţind înălţimea la care se afla el deasupra fundului craterului cu raza satelitului Dione şi extrăgând rădăcina pătrată, îi oferi distanţa până la orizont. Ceva mai mult de doisprezece kilometri. Accesă o hartă. O mică bază de cercetare se afla la exact acea distanţă de oraş, spre nord-est. Privi peste câmpurile cu organisme de vid, mări imaginea din vizorul căştii şi văzu strălucirea de mărgică luminoasă a bazei pe fundalul negru al cerului, aproape de curba întunecată a orizontului. Făcu câţiva paşi în josul pantei şi semnalul transmiţătorului se întrerupse tot atunci când nu mai văzu nici baza.

Bine, atunci.

Porni în pas alergător, cotind spre nord de-a lungul unui drum lăturalnic, pentru a ocoli poziţiile de apărare. Trecu de câteva zone de parcare şi hangare, toate goale; probabil că

vehiculele fuseseră luate de cetăţeni voluntari din forţa de apărare. Aşa că fu nevoit să se deplaseze pe jos, înaintând cu salturi coregrafice. Se îndrepta către primul dintre câmpurile cu organisme de vid, când detectorul de mişcare al costumului său ţiui. Se balansă spre stânga şi spre dreapta şi văzu două rolligoane gonind către el pe un drum din material multistrat. GPS-ul oraşului era mort, ca şi restul reţelei de comunicaţii, aşa că trebuiau să-l fi detectat vizual. Îşi spuse că s-ar fi putut întâmpla la fel şi dacă nu ar fi provocat urmărirea prin oraş şi o scurtă de-a dreptul prin câmpul de organisme de vid.

Era plantat cu nişte culturi asemănătoare unor uriaşe floarea-soarelui, mii de plante în şiruri lungi şi drepte, cu tulpini groase, de două ori mai înalte decât el, toate având discuri argintii îndreptate în aceeaşi direcţie, spre est, în anticiparea răsăritului soarelui. Traversă câmpul în mai puţin de cinci minute, urcă creasta uşor încreţită de dincolo de capătul îndepărtat, văzu două rolligoane avântându-se pe căi paralele printre şirurile de organisme de vid, în timp ce goneau spre el, ridică pistolul şi ţinti.

Nu putea să tragă. Acolo, afară, înainte de răsărit, temperatura era de -200° Celsius. Părţi vitale ale mecanismului armei îngheţaseră.

Vârî pistolul într-un buzunar şi sări jos, dincolo de celălalt capăt al crestei, luând-o peste un câmp cu rămăşiţe aruncate de un crater mic de impact, poposind în umbra neagră a unui bloc mare de piatră care stătea în echilibru aproape de creasta craterului, apoi aplecându-se ca să arunce o privire rapidă în urmă.

Cele două rolligoane străluceau deasupra crestei mari. Un şir de siluete se întindea de o parte şi de alta, coborând uşor de-a lungul pantei, către el.

Nu-i era nici frică şi nu era nici prea îngrijorat. Credea că s-ar fi putut strecura de la o umbră la alta, fără ca cineva rămas de pază într-un rolligon să-l observe, trecând de capătul şirului de urmăritori şi îndreptându-se spre est, pe fundul craterului. Accesase o hartă a zonei din preajmă şi începuse să-şi pună la cale un nou traseu spre baza de cercetare, când văzu o fulgerare pe cerul negru, la vest de secera lui Saturn, şi pentru o clipă dârzenia lui aprigă păli. Dacă oamenii care îl căutau înălţaseră o platformă sau un flitter, astfel încât să poată

explora zona de sus, ar fi putut fi încolţit şi împuşcat ca un animal rătăcit. Dar radarul costumului îl informă că obiectul se afla la mai mult de treizeci de kilometri distanţă, mişcându-se pe cer cu peste trei sute de kilometri pe oră şi frânând puternic – fulgerarea pe care o văzuse trebuie să fi fost lumina tremurătoare a unei nave. Mări imaginea din vizorul căştii şi văzu un vehicul de forma unei mături ce trecea rapid pe deasupra, strălucind în lumina soarelui care încă mai avea câteva minute înainte de a răsări. O clipă mai târziu, din capul ţepos al vehiculului se desprinseră câteva zeci de siluete îmbrăcate în costume spaţiale: puşcaşi marini, coborându-se din transportorul lor şi deplasându-se în evantai spre portul spaţial.

Spionului îi reveni pe dată încrederea. Se uită iarăşi, ascuns pe după blocul de stâncă, şi văzu că echipa de căutare urcase înapoi pe creastă, spre rolligoane, aşa că porni în direcţie opusă, ocolind craterul şi căţărându-se pe următoarea creastă cutată. Aceasta era mai înaltă decât prima, aşa că putu vedea rolligoanele îndepărtându-se în viteză pe câmpul cu organisme de vid, înapoi către oraş, şi observă nişte străfulgerări pe câmpul de dincolo de el.

Războiul ajunsese la Paris.

Scântei licăreau sus pe cerul negru, în vreme ce armele cinetice declanşate de undeva de dincolo de orizont foloseau motoare auxiliare pentru a se propulsa către ţintele lor, coborând şi lovind violent tranşeele şi cazematele, aruncând în sus jerbe de praf şi rămăşiţe incandescente până la alb. Un remorcher ce ridica un nor de praf în celălalt capăt al portului spaţial fu izbit de o rachetă trasă dinspre poziţiile puşcaşilor marini. Partea superioară îi fu spulberată cu o scurtă pâlpâire roşie; restul, cu motorul încă aprins, se rostogoli de-a curmezişul câmpului într-un uriaş rotocol de praf şi flăcări. Forme cu contururi neregulate coborâră direct din cer: drone de luptă aflate în interiorul unor saci pentru protecţie la impact. Maşinăriile îşi sfâşiară sacii de îndată ce ajunseră şi se rostogoliră pe câmpurile cu organisme de vid, ridicându-se apoi pe câte trei picioare înalte şi alergând înainte. Câteva fură lovite de rachetele trase de forţele de apărare ale oraşului şi se transformară în nori efemeri şi fragmente de mecanism. Restul, în timp se deplasau rapid într-acolo, răscoliră panta din faţa oraşului cu minitunuri, arme cinetice de calibru greu şi rachete.

O falangă de roboţi de construcţie hurui către dronele ce înaintau, iar dronele prinseră viteză, săriră pe maşinile masive şi le sfârtecară cu sălbăticie nepăsătoare. Câţiva dintre roboţii de construcţie izbucniră în explozii uriaşe când se declanşară bombele amplasate în ei, dar un al doilea val de drone de luptă se arcuia deja către sol, rostogolindu-se de-a lungul câmpurilor cu organisme de vid, ieşind din sacii protectori şi alergând înainte ca să-i susţină pe puşcaşii marini.

Toate acestea în liniştea şi claritatea absolută a vidului aproape perfect[55].

Spionul se întoarse şi merse până capătul îndepărtat al crestei încreţite. Fără niciun fast, discul stafidit al soarelui apăru la orizont, în est, şi aruncă o încâlceală de umbre de-a curmezişul întinderii craterului. Un minut mai târziu, spionul văzu ceva mişcându-se mai în faţă, căută adăpost în umbra din interiorul cupei unui mic crater şi trase cu ochiul pe deasupra marginii lui joase, în timp ce două rolligoane goneau de-a lungul unui drum, la un kilometru depărtare, îndreptându-se spre baza de cercetare. Scrută peisajul pustiu şi sări afară din crater, dar căzu imediat, când solul sfărâmicios îi fugi de sub picioare.

Către sud, o luminiţă cât o gămălie de ac scânteie şi păli, fiind pentru o clipă mai strălucitoare decât soarele. Deşi vizorul căştii spionului se transforma într-o oglindă protectoare la o microsecundă după ce lumina o atinse, avu nevoie de ceva timp ca să poată alunga imaginile remanente amplificate de lacrimi mari înainte de a putea folosi harta furnizată de costum pentru a-şi da seama unde avusese loc explozia şi ce se întâmplase: ceva lovise sau avariase grav într-un alt mod una dintre uzinele de fuziune ale oraşului şi câmpul *pinch*[56] cedase.

---

[55] „Vidul perfect" există doar în teorie. în realitate, orice spaţiu conţine o cantitate oarecare de materie. în spaţiul interstelar, cantitatea de materie este extrem de mică, apropiindu-se de vidul perfect. (n. r).

[56] Efectul *pinch* (de stricţiune) este o noţiune din fizica plasmei, care desemnează contracţia unui fluid străbătut de electricitate, sub acţiunea forţelor magnetice. În natură, *pinch*-urile apar la trăsnete, la câmpul magnetic solar (spirala Parker) şi la erupţiile solare. In laborator, îl întâlnim în cadrul cercetărilor privind fuziunea nucleară. In funcţie de geometrie şi de forţele implicate, tipurile de *pinch* includ: *pinch*-ul cilindric, *pinch*-ul

Cele două rolligoane se opriseră. Unul stătea în preajma unui povârniş, unde frânase în grabă, iar celălalt ieşise de pe drum. Când ambele se redresară şi porniră iar la drum, spionul sări în picioare şi alergă după ele. Războiul începuse deja, dar el încă trebuia să-şi îndeplinească misiunea. Tot mai trebuia să o găsească pe Zi Lei şi să le reţină pe Avernus şi pe trădătoarea Macy Minnot.

3

Cei mai mulţi dintre prizonierii din cuşcă erau adormiţi când luminile se reaprinseră, arzând crud şi strălucitor sub panourile polarizate şi sub grinzile înclinate ale cupolei. Bărbaţi şi femei se ridicară în picioare sau se dădură jos din hamace, întrebându-se unii pe alţii ce se întâmpla. Câţiva începură să bată din palme în ritm încet şi constant, dar sunetul se stinse cu repeziciune. Erau cu toţii nervoşi şi neliniştiţi. Câteva minute mai târziu, solul se zgudui, cu o zvâcnitură scurtă şi bruscă. Apoi se zgudui iar. Acum erau toţi în picioare. Un bărbat urla că gardienii se pregăteau să-i omoare pe toţi prin evacuarea aerului, o femeie striga numele copiilor pe care îi lăsase în urmă în oraş, o altă femeie care stătea în centrul cuştii începu să cânte monoton o mantră şi o duzină de oameni merseră şi i se alăturară, vocile lor amestecate ridicându-se sub cupola cortului. Alţi oameni se aşezară de-a lungul unei laturi a cuştii care dădea spre fort şi începură să strige în cor, cerându-şi costumele de presurizare.

Macy îi spuse lui Walt Hodder că avuseseră o idee bună.

— Dacă oraşul sau oricare alt loc din crater este lovit de rachete sau arme cinetice, resturile pot fi azvârlite la mare distanţă. Ştiu din experienţă. Prin urmare, chiar dacă nu suntem vizaţi, trebuie să ieşim de aici. Sau măcar să purtăm costumele.

Groaza şi emoţia îi ardeau măruntaiele. Era convinsă că, în cele din urmă, războiul începuse. Că totul era pe cale să se schimbe. Se întreba unde era Newt, spera că el e în siguranţă, într-unul din subsolurile de depozitare ale habitatului clanului.

---

invers, efectul de *pinch* ortogonal, *pinch*-ul de câmp invers etc.

Fiindcă, dacă şi-ar fi pus în gând să zboare în vreo misiune nebună cu *Elefant*, ar fi fost cu siguranţă ucis.

— Porţile sunt cel mai slab punct al perimetrului. Dacă putem improviza un fel de sistem cu pârghie şi punct de sprijin, am putea să le ridicăm din balamale.

— Vrei să încerci să evadezi? Cum rămâne cu dronele?

Walt Hodder studie cele două maşinării ce stăteau suspendate în aer la diferite niveluri în afara perimetrului cu sârmă tăioasă ca briciul.

— Zgomotul nu pare să le atragă atenţia gardienilor, dar sunt sigur că o încercare de evadare o va face. Atunci putem încerca să le vorbim.

— Dacă nu vor folosi dronele împotriva noastră. Ori dacă n-o să tragă în noi cu taserul sau să ne împuşte cu tranchilizante.

— Mă îndoiesc şi de faptul că vor asculta de glasul raţiunii. Dar trebuie să încercăm. Pentru început, putem sparge ţevăria. Ţevile ar putea deveni braţe de pârghii utile.

— Şi cred că băncile acelea ar putea ţine loc de puncte de sprijin, propuse Macy.

Acum, că avea ceva de făcut, se simţea cu mult mai bine.

— Hai să găsim nişte voluntari dispuşi să ajute, adăugă ea.

Ramele băncilor de pe ambele părţi ale mesei erau prinse în şuruburi de podeaua cuştii. Mai mult de zece oameni împinseră înainte şi înapoi o bancă până ce îi slăbiră şuruburile, lăsând suficient spaţiu pentru a introduce o ţeava smulsă de la un duş din blocul de toalete şi pentru a scoate rama cu ajutorul pârghiei. Walt Hodder aprecie că era nevoie să folosească două bănci ca puncte de sprijin pentru pârghiile făcute din ţevi, mânuite de cât mai mulţi oameni cu putinţă pentru a ridica poarta din balamale. Lucrau deja la a doua, când cineva strigă. Macy avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă ce se întâmplase: dronele se prăbuşiseră.

Cineva se întrebă ce însemna acest lucru, iar Macy spuse că însemna că ei ar trebui să lucreze mai repede. Când foloseau pârghia pentru a scoate şi cea de-a doua bancă, două persoane în costume de presurizare albe, cu căştile atârnate la brâu, purtând arme cu pulsaţie, ieşiră afară din structura cubică ce găzduia garajul bazei şi sasurile. Una dintre ele era Sada Selene. Ea şi însoţitorul ei alergară de-a curmezişul lagărului, fără a se uita la prizonieri, şi intrară în fort.

Macy şi toţi ceilalţi îşi înteţiră eforturile. De abia reuşiseră să slăbească şuruburile de pe o parte a ramei băncii, când se auziră câteva împuşcături înăbuşite una după alta, de undeva din interiorul fortului. O clipă mai târziu, cineva ieşi în fugă – un tânăr cu barba tăiata îngrijit, unul din oamenii care o interogaseră pe Macy. Reuşise să parcurgă jumătate din curtea lagărului, când două împuşcături răsunară, iar el se prăbuşi cu faţa în jos, cu sângele întunecându-i spatele cămăşii verzi. Femeia care-l împuşcase, una dintre Fantome, slabă şi absurd de înaltă în combinezonul ei alb, păşi spre cuşcă, rămase în picioare lângă una dintre drone, îşi îndreptă pistolul spre oamenii care încercau să scoată banca şi le spuse să se oprească din ceea ce făceau. Macy şi toţi ceilalţi se traseră în spate, iar femeia ridică vocea şi le ceru tuturor celor din cuşcă să stea jos.

Cineva îndrăzni să întrebe dacă începuse războiul, iar femeia îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Tu ce crezi? Staţi jos. Cu toţii.

Avernus şi fiica ei, cei cinci membri ai echipei ei şi Loc Ifrahim ieşiră din fort, toţi cu mâinile în faţă, prinse în cătuşe de plastic, urmaţi de Sada, de însoţitorul ei şi de doi bărbaţi în combinezoane albe. Grupul se opri în mijlocul lagărului, iar Sada veni să i se alăture femeii cu pistolul.

— Distrugeau mobilierul, spuse femeia.

— Încearcă să evadeze, conchise Sada, apoi îşi scoase arma cu pulsaţie cu butoiaş gros de pe umărul costumului ei de presurizare şi strigă numele lui Macy.

Macy se ridică în picioare şi merse până la îngrăditura de sârmă, conştientă de faptul că toţi cei din cuşcă o priveau.

— Aceasta este ultima ta şansă, spuse Sada. Te pot duce într-un loc unde să fii în siguranţă.

— Cum rămâne cu toţi ceilalţi?

— Sunt destul de în siguranţă aici. Aveam deja îndeajuns de mulţi ostatici, după cum vezi, dar îţi fac această ofertă ca prietenă.

— Vin cu tine dacă-i laşi pe ceilalţi să plece.

— Nu. Le-ar putea trece prin cap să ne facă probleme.

— Atunci rămân aici. Cu prietenii mei.

— Războiul a început, Macy. Şi, pentru moment, brazilienii câştigă. Tocmai au trecut de apărarea de la sol a oraşului şi vor

ajunge aici cât de curând. Singura ta şansă de a scăpa de ei este să vii cu noi.
— Deci îl părăseşti pe Marisa Bassi. Şi iei ostatici ca să negociezi termeni favorabili pentru predare.
— Nu avem de gând să ne predăm, spuse femeia cu pistolul.
Sada râse.
— Tu nu ştii ce-am făcut, nu-i aşa? Voi eraţi închişi cu toţii aici când s-a întâmplat şi presupun că gardienii nu s-au deranjat să vă spună cum a început războiul. Macy, am aruncat o bucată mare de gheată înspre intruşii de pe Phoebe. Brazilienii au spulberat-o cu o bombă cu hidrogen, dar câteva fragmente au trecut. Când au lovit, au făcut un şir de cratere de toată frumuseţea.
— Nu vor înceta să te urmărească, Sada. Nu contează cât de mulţi ostatici ai, nu te vor ierta pentru asta.
— Ar trebui să ne mulţumească. Aveau nevoie de un pretext pentru a începe războiul, iar noi le-am oferit unul. Şi tot noi vom câştiga. Dacă nu acum, atunci cândva în viitor. Cum altfel vom ajunge la stele pentru a ne trimite nouă înşine mesaje, dacă nu câştigând?
— Ţi-aş ura noroc, spuse Macy. Dar nu cred că este destul de mult noroc în univers încât să te ajute.
— Ei bine, pe mine nu mă deranjează să-ţi urez puţin noroc, replică Sada. Poate că te va ajuta să evadezi înainte de venirea brazilienilor. Dacă reuşeşti, sunt sigură că ne vom mai întâlni.
Când Sada şi femeia cu pistolul se întoarseră cu spatele, toţi cei din cuşcă se ridicară în picioare şi începură să strige. Fantomele îi ignorară şi îşi înghiontiră prizonierii spre garaj. Şi, deodată, cele două drone se ridicară de la sol şi se năpustiră după ei. Unul dintre bărbaţi se prăbuşi, ducând mâinile la săgeata care-i trecuse brusc prin gât, apoi urmă o scurtă învălmăşeală confuză în care Fantomele alergară, se rostogoliră şi încercară să doboare dronele, iar dronele traseră spre Fantome cu săgeţi tranchilizante. Foarte puţine şi-au greşit ţintele. Dinspre prizonieri se auziră ţipete de spaimă şi zbierete de triumf. Sada alergă către sas şi o săgeată o lovi puţin deasupra inelului de la gât al costumului de presurizare; mai făcu un pas şovăitor şi căzu lată. Cei din echipa lui Avernus încercară să formeze un scut pentru bătrâna maestră a geneticii şi pentru fiica ei, dar fură loviţi de săgeţi, îşi pierdură cunoştinţa

şi căzură la pământ. Femeia în costumul de presurizare trase cu pistolul într-una dintre drone, dar, în timp ce drona cădea învârtindu-se prin aer, cealaltă dronă trimise o săgeată în pieptarul femeii şi o alta în obrazului ei. Ea îşi duse mâna spre faţă, căzu în genunchi, încercă să-şi ridice pistolul, apoi alunecă pe o parte şi rămase nemişcată.

Toţi cei din afara cuştii erau la pământ, în afară de Loc Ifrahim, Avernus şi Yuli. Drona care scăpase nevătămată coborî în faţa celor trei oameni care stăteau cu încheieturile mâinilor încătuşate, privind în jurul lor, iar un bărbat intră pe uşa dinspre garaj şi le spuse să rămână absolut nemişcaţi.

— Eu sunt diplomat, spuse Loc Ifrahim. Un non-combatant luat prizonier şi ţinut aici în mod ilegal.

— Ştiu cine eşti, îl asigură bărbatul.

Era cu capul descoperit, îmbrăcat într-un costum de presurizare gri-deschis, zgâriat de praf negru. Faţa îi era palidă şi inexpresivă. Ochii îi erau mascaţi de un spex.

— Dacă ştii cine sunt, atunci ştii că sunt de partea ta, spuse Loc Ifrahim.

— Nu eşti singurul motiv pentru care mă aflu aici, răspunse bărbatul.

Se duse lângă Fantomele căzute, culegându-le armele şi aruncându-le una după alta, cu mişcări largi, pe acoperişul fortului. Se aplecă deasupra Sadei, îi luă arma cu pulsaţie, merse către perimetrul cuştii şi studie prizonierii, privirea lui fixă mutându-se de la o persoană la alta şi oprindu-se la femeia care începuse intonarea mantrei.

— Zi Lei, spuse el. Am venit să te salvez.

4

Spionul intră în baza de cercetare prin sasul de lângă garaj. După ce parcurse ciclul de intrare, pătrunse într-un vestiar unde o mică armată de costume presurizate de culoare portocaliu-aprins stăteau atârnate de-a lungul a doi pereţi, îşi scoase casca, îşi puse spexul şi îşi trecu în revistă panoplia de demoni. Unul forţă reţeaua locală să comunice cu spexul lui şi alţi doi pătrunseră în ea şi începură să înlăture pe rând nivelurile de siguranţă care protejau IA a bazei.

În nouăzeci de secunde, spionul avu acces la fiecare cameră de filmare din sistemul de supraveghere al cortului şi al fortului. Văzu oamenii zăcând morţi sau inconştienţi în birourile din interiorul fortului: în mod clar avusese loc o răfuială serioasă sau o revoltă. Îi văzu pe Avernus, pe fiica ei şi pe diplomatul Loc Ifrahim stând în lagărul din afara fortului, cu mâinile încătuşate, împreună cu alţi cinci prizonieri, păziţi de bărbaţi şi femei în combinezoane şi costume de presurizare albe. Văzu prizonierii din interiorul unei îngrădituri cu sârmă tăioasă stând cu toţii la podea, cu excepţia uneia. Era Macy Minnot, discutând cu o femeie tânără într-un costum de presurizare alb, aflată de partea cealaltă a sârmei. N-o putuse vedea pe Zi Lei, aşa că îi inspectă pe prizonierii aşezaţi, unul câte unul, până când… iat-o.

Fu străbătut de un val puternic de bucurie. Pentru o clipă, studiind-o pe Zi Lei cum stătea cu picioarele încrucişate în salopeta ei portocalie, cu figura ei familiară şi dragă, uită de misiune. Uită chiar şi de umărul lui rănit. Acum îl durea cumplit, dar nu voia să-i permită costumului să-l trateze cu analgezice, fiindcă avea nevoie de claritatea în gândire pe care un analgezic i-ar fi putut-o atenua.

Apoi unul dintre demoni îi oferi controlul asupra celor doua drone care pluteau în aer, monitorizând prizonierii din interiorul îngrăditurii de sârmă. După aceea, nu mai avu decât să-şi aleagă ţintele şi să lase dronele să facă restul.

Îi luă mai puţin de un minut pentru a-i doborî pe toţi cei care se aflau în afara îngrăditurii de sârmă tăioasă, cu excepţia diplomatului, a maestrei geneticii şi a fiicei ei. Atunci, spionul ar fi putut chema echipa de recuperare, asigurându-se că ţintele lui erau în siguranţă până la preluare. N-a făcut-o. Voia să o elibereze mai întâi pe Zi Lei. Voia să se asigure că ea putea ajunge la adăpost înainte să sosească echipa de recuperare.

Aşa că înaintă în lagăr, se descotorosi de armele scăpate de oamenii care fuseseră doborâţi de săgeţile tranchilizante şi o strigă pe Zi Lei. Stătură în picioare, doar cu sârma tăioasă ca briciul între ei, iar el îi spuse cât de bucuros era că o găsise bine, sănătoasă, şi începu să-i explice că o va elibera şi o va lăsa să ia unul dintre rolligoane. Dar, în loc să freamăte de recunoştinţă şi uşurare, cum îşi imagina că va face, ea era furioasă şi pe punctul de a izbucni în lacrimi, iar ceilalţi oameni

din îngrăditură, confundându-l în mod clar cu cineva care lupta de partea oraşului, strigau la el, cerând să fie eliberaţi.

Le ceru să tacă şi, cum nu o făcură, ridică patul armei cu pulsaţie la şold şi distruse o bucată mare din podeaua îngrăditurii de sârmă. În tăcerea sonoră şi şocată ce urmă îi spuse lui Zi Lei că făcuse totul mânat de cele mai bune intenţii. Se uita fix la ea, în timp ce încerca să-şi exprime sinceritatea şi grija, dar prin intermediul legăturii cu drona rămasă în funcţiune menţinea şi supravegherea asupra celor trei prizonieri încătuşaţi din spatele lui.

— Ţi-am cerut ajutorul, îi reproşă Zi Lei. Am avut încredere în tine, iar tu m-ai predat poliţiştilor de pace. De ce aş avea încredere în tine acum?

— Nu e nevoie să ai încredere în mine. Nu trebuie să crezi nimic din ceea ce-ţi spun, afară de un singur lucru. Am venit aici ca să te ajut.

Spionul ar fi spus mai multe, dar prizonierii începură iarăşi să se răzvrătească. Unii îl strigară, alţii, inclusiv Macy Minnot, începură să ridice poarta cu bucăți de ţeavă, încercând să o scoată din balamale. Trase un alt foc în podea şi le spuse tuturor să se retragă. Realitatea nu semăna cu simulările sau cu scenariile pe care le exersase. Nu avea niciun scenariu. Nu se mai prefăcea că joacă un rol, ci trăia toate astea, emoţionat şi plin de speranţă, exasperat şi tulburat. Zi Lei era şi ea tulburată şi-l ruga să nu facă rău nimănui.

— Războiul a început şi tu trebuie să ieşi din locul acesta, îi spuse. În garaj sunt două rolligoane. Ia unul dintre ele. Ieşi afară din crater şi continuă să mergi. Găseşte un adăpost sau o oază şi aşteaptă acolo. Te voi găsi când se va termina totul. Promit.

— Cum rămâne cu prietenii mei?

— Aici e vorba despre noi doi, Zi. Ei vor fi nevoiţi să se descurce singuri.

— Eliberează-i, Ken. Dă-ne drumul tuturor. Asta-i motivul pentru care am ajuns laolaltă. Nu înţelegi? Ei lucrează prin tine acum, dar tu te împotriveşti. Ştiu că eşti un om bun. Lasă-i să facă bine, prin tine.

Îşi dădu seama că ea vorbea despre halucinaţia ei cu civilizaţia Edda, iar acest lucru îi frânse inima.

— Mai am doar un singur lucru de făcut. Doar unul, jur. Şi apoi putem fi împreună şi îţi pot explica totul.

— N-am să plec fără prietenii mei, spuse Zi Lei, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă de sârma tăioasă.

Spionul o strigă şi-i spuse că vor pleca împreună, dar, cum ea nu răspundea, aduse drona prin curtea complexului, până la îngrăditura de sârmă. Nu găsise nicio altă cale de a se ocupa de prizonieri. Trebuia să-i neutralizeze înainte să deschidă poarta, pentru a o putea elibera pe Zi Lei şi a o face pe Macy Minnot prizoniera lui; altfel, probabil că ei ar fi încercat să se năpustească asupra lui şi ar fi fost nevoit să încerce să-i ucidă pe unii dintre ei, sau pe toţi. Şi, chiar dacă ar fi reuşit să o facă, se gândea că după aceea nu ar fi putut să îndure povara faptei. I-ar fi explicat lui Zi Lei mai târziu. I-ar fi explicat totul.

Se văzu dimpreună cu ea, urcând într-unul dintre rolligoane, ieşind cu vehiculul din Craterul Romulus, peste o câmpie cu povârnişuri, dincolo de cratere şi de şirul de creste încreţite, către una dintre oazele care erau împrăştiate pretutindeni. Acolo ar fi aşteptat, departe de război. Doar ei doi. Pe oamenii pe care primise ordin să-i localizeze avea să-i ducă la un adăpost, în siguranţă, şi avea să trimită un mesaj echipei de recuperare, apoi să plece cu vehiculul şi cu Zi Lei. Ştia că e un joc al închipuirii, dar nu-i păsa. El voia să fie adevărat şi acest lucru era singurul care conta.

— Ceea ce trebuie să fac este pentru binele nostru, zise el.

O clipă mai târziu, drona începu să-şi doboare ţintele.

5

Walt Hodder duse mâinile la săgeata care i se înfipsese în piept, ochii i se dădură peste cap şi se prăbuşi lângă Macy. Pretutindeni în cuşcă, bărbaţii şi femeile fie cădeau chiar în locul unde se aflau, fie fugeau şi se prăbuşeau cu capul înainte. În afara îngrăditurii de sârmă tăioasă ca briciul, drona se ridică mai sus, răsucindu-se de colo-colo cu mici mişcări bruşte şi precise, ţintind oameni care încercau să se ascundă sub mese sau în spatele celor deja căzuţi.

Zi Lei striga la tânărul care stătea neclintit în picioare, cu figura împietrită, implorându-l să nu le mai facă rău prietenilor ei. În partea cealaltă a complexului, Yuli ajunse dintr-un salt la femeia care zăcea fără cunoştinţă în costumul ei de presurizare,

îi scoase săgeata înfiptă în pieptar şi alergă direct spre bărbat. El se clătină când ea îi sări în spate, scăpă arma cu pulsaţie şi întinse mâinile după fată. Dar ea sărise deja deoparte ca o dansatoare, se echilibrase pe vârfurile picioarelor cu graţia unei balerine, privind calm cum el îşi scoase săgeata pe care i-o înfipsese în gât. Bărbatul făcu doi paşi şovăitori către ea şi căzu în genunchi, bâjbâind vag după arma cu pulsaţie. Ea o înşfăcă, îl izbi cu patul ei în tâmplă, iar el se răsturnă şi rămase nemişcat.

Drona se înclina de-a lungul gardului de sârmă, doborând ultimii prizonieri. Yuli răsuci arma şi trase de la nivelul şoldului. Drona se smuci într-o parte, cu o aripă smulsă, şi se învârti în aer, căzând la pământ. A doua împuşcătură spulberă bucăţi de maşinărie fumegânde de-a curmezişul curţii complexului; cea de-a treia sfărâmă încuietoarea de la poarta cuştii.

În timp ce Yuli şi Macy traseră de poartă pentru a o deschide, Zi Lei alergă şi îngenunche lângă bărbat, aşezându-i capul în poala ei. Spexul îi stătea strâmb pe faţă şi un fir de sânge îi cursese dintr-o nară şi îi traversa obrazul, uimitor de strălucitor pe pielea lui palidă. Acum nu mai părea deloc ameninţător; doar tânăr şi neajutorat, un cavaler novice care dăduse greş la prima încercare serioasă. Zi Lei se aplecă să-i asculte respiraţia grea, cu părul ei negru căzând pe faţa lui ca o aripă, şi-şi ridică privirea când Macy o întrebă cine era el.

— Ken. Ken Shintaro. Din Rainbow Bridge, de pe Callisto. Se află aici în *wanderjahr.*

— Îl ştii din oraş? Se interesă Yuli.

Zi Lei încuviinţă.

— Trebuie să fi venit aici ca să mă salveze. Voia să îndrepte lucrurile după ce i-a lăsat pe gardieni să mă aresteze.

— Mă îndoiesc foarte mult de acest lucru, spuse sec Yuli.

Ţinea în mâini arma cu pulsaţie, îndreptată puţin în lateral faţă de locul unde Zi Lei îngenunchease lângă tânărul inconştient. Le spuse lui Macy şi Avernus:

— E clar că el este fie un trădător, fie un infiltrat ce lucrează pentru brazilieni. N-a venit aici să îndrepte nimic. Voia să ne captureze pentru acelaşi motiv pentru care Fantomele voiau să ne ia de aici. Suntem bunuri de valoare. Pradă de război. De aceea nu ne-au burduşit cu tranchilizante ca pe toţi ceilalţi.

— O putere mai înaltă lucra prin el, dar nu şi-a dat seama, explică Zi Lei. A fost nevoit să mă dea pe mâna gardienilor, ca

să pot fi adusă aici. Şi când am fost adusă aici, a venit să mă salveze şi i-a salvat şi pe toţi ceilalţi.
— Cred că şi eu am avut o contribuţie la asta, îi aminti Yuli. Şi am să mă ocup şi de el, dacă este nevoie.
— Aminteşte-ţi cine eşti, i-o tăie Avernus. Noi nu suntem la fel cu cei care se consideră duşmanii noştri. Noi nu vom face rău nimănui şi nu vom ucide pe nimeni.
— Aş putea avea grijă de el, propuse Zi Lei.
— Nu cred că este cazul, spuse Yuli. Este prea periculos să-l luăm cu noi şi e prea periculos să rămâi.
Avernus i se adresă lui Zi Lei:
— Ai avut încredere în el, iar el ți-a trădat încrederea. Gândeşte-te bine, draga mea. Poţi să mai ai încredere în el acum? Sincer?
Zi Lei privi în jos spre bărbatul inconştient pe care-l ocrotea. După un moment care păru foarte lung, îşi ridică din nou privirea. Ochii îi străluceau de lacrimi, dar avea o expresie hotărâtă când clătină din cap, de la stânga la dreapta.
— Îl vom încuia aici, cu Fantomele, zise Avernus. Va fi destul de bine protejat. Şi, neîndoielnic, prietenii lui îl vor găsi, mai devreme sau mai târziu.
— Dacă nu se eliberează el mai întâi şi nu ne mai face iar necazuri, sugeră Yuli.
— Cum rămâne cu Loc Ifrahim? Întrebă Macy.
— Diplomatul? Presupun că brazilienii voiau să-l salveze, spuse Yuli.
— Vreau să spun: unde este?
Yuli se uită împrejur, apoi alergă prin curtea complexului. Macy se luă după ea prin vestiar, spre uşa interioara a sasului.
Era închisă şi blocată. Îl putură vedea prin hublou pe Loc Ifrahim care îşi închidea ermetic costumul de presurizare portocaliu. Yuli izbi în hublou cu patul armei cu pulsaţie; el îşi puse casca pe cap, luă cuţitul de ceramică al Sadei de pe podea – cu acesta trebuie să-şi fi desfăcut cătuşele de plastic – apăsă comutatorul de deblocare al uşii exterioare şi fu învăluit într-un nor scurt de ceață în timp ce uşa se deschise. Se întoarse, îşi luă rămas-bun fluturând batjocoritor mâna în semn de la revedere şi păşi afară, în vreme ce uşa se închise în urma lui.
Până când Macy şi Yuli găsiră nişte costume de presurizare mai mult sau mai puţin potrivite pentru ele, până le îmbrăcară şi trecură prin garaj, nu mai era nici urmă de el.

Urcară o pasarelă care se curba în sus, pe lângă cupola staţiei de cercetare şi priviră de jur-împrejur, dar nu reuşiră să dea de urma fugarului. Dincolo de amestecătura întunecată de câmpuri de organisme de vid, creasta lungă şi joasă a marginii craterului se întindea la orizont. Partea superioară a oraşului, înclinată pe panta superficială a marginii, strălucea ca o aşchie de sticlă. În jurul ei pâlpâiau şi păleau luminiţe.
— Un lucru ştiu sigur, îi transmise Yuli pe banda de scurtă frecvenţă, nu poţi rămâne aici nici măcar un minut în plus. Şi nici mama.
— Mai întâi trebuie să ne asigurăm că toţi sunt la adăpost.
— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Mă voi asigura că toţi pleacă de aici. Chiar şi gardienii şi Fantomele. Dar va dura ceva timp ca ei să scape de efectele tranchilizantului. Şi nu mai avem timp. Trebuie să pleci chiar acum şi să o duci şi pe mama într-un loc sigur. Presupun că ştii ceva potrivit pe undeva – ai locuit aici suficient de mult timp.
— Îmi vin în minte vreo două locuri, spuse Macy.
— Găseşte o ascunzătoare bună, o încuraja Yuli. Apoi ne putem gândi cum s-o luăm pe mama de pe satelitul asta, pe care ea n-ar fi trebuit să-l viziteze de la bun început. E timpul să ne regrupăm şi să ne gândim mai bine.
— Cu tine cum rămâne?
— Crezi că sunt o fetiţă, spuse Yuli. Nu sunt. Ar fi mai bine să te gândeşti la mine ca la un monstru. Să mergem înăuntru. N-are să ne vină uşor s-o convingem pe mama să fie rezonabilă. O să am nevoie de cât mai multă susţinere.

6

Arvam Peixoto voia să supravegheze sfârşitul bătăliei pentru Paris de la sol şi insistă ca Sri Hong-Owen să-l însoţească. Îi permise să-l ia cu ea pe Yamil Cho – singura lui concesie – şi coborâră în zbor de pe orbită cu un vas de transport care aducea tehnicieni, puşcaşi marini şi o pereche de drone de luptă. Se apropie rapid, la mică înălţime, trecând razant pe deasupra câmpiei aflate la sud de marginile unite ale craterelor Remus şi Romulus, apoi se ridică şi survolă zone întinse, în formă de evantai, cu materia prăbuşit şi sfărâmat şi

stânci terasate, lăsându-se în jos lângă o micuţă cupolă presurizată, grav avariată – stâlpii scheletului îi erau răsuciţi, deformaţi şi rupţi, iar puţinele panouri rămase, albite de îngheţ.

Uşa calei transportorului se deschise lăsându-se în jos, iar tehnicienii şi puşcaşii marini coborâră în trei transportoare blindate pentru trupe care o luară la goană de-a lungul drumului de pe buza craterului. Fusese asigurată paza uzinei de fuziune a oraşului care rămăsese în funcţiune şi urma ca tehnicienii să-i verifice sistemele de control, camerele de reacţie, schimbătoarele de căldură şi transformatoarele şi să caute dispozitivele explozive capcană şi să detecteze orice încercare de sabotaj. Sri şi Yamil Cho călătoriră cu Arvam Peixoto în al patrulea transportor blindat pentru trupe, care se deplasa către punctul central de transport din vârful cortului oraşului, escortat, în faţă şi în spate, de câte o dronă de luptă.

Arvam le spuse că apărarea acelui perimetru fusese dată peste cap şi aproape călcată în picioare, dar că mai erau încă nuclee de rezistenţă în interiorul oraşului şi un număr rezonabil de lunetişti care trăgeau spre orice invadator pe care-l prindeau în cătare. Era însufleţit şi exuberant, arătându-le un crater superficial unde avusese loc o mica încleştare, făcând o pauză pentru a discuta cu asistenta lui, ascultând ceva la telefon, spunându-i apoi lui Sri că n-are să mai dureze mult. Puşcaşii marini luptaseră ca să-şi croiască drum până în gara din partea cea mai de sus a oraşului şi spre triajul de la baza lui – nu mai lipsea decât să avanseze pe ambele fronturi către centrul oraşului şi apoi să-l cureţe.

— Încercam să deschidem o linie de comunicaţie cu primarul, astfel încât să-i putem cere să se predea, adăugă Arvam. Am fost deja contactaţi de doi oficiali diferiţi care vor să ceară pace, dar, din câte ştim noi, ei nu sunt cuprinşi în structura de comandă. Nici măcar nu ştim dacă *există* o structură de comandă; este posibil ca nici măcar primarul să nu poată opri luptele.

Răspunse la telefon, apoi studie tableta asistentei lui, spunându-i femeii să organizeze poziţii de apărare în jurul complexului şi să se asigure că parcul de pe ambele părţi ale râului este minuţios cercetat şi supravegheat, după care se întoarse către Sri.

— Luptele au fost dure în afară şi vor fi de două ori mai dure în interior. Este oraşul lor. Au ascunzişuri, vizuini de păianjen[57], ştiu cum să se mişte dintr-un loc în altul fără a fi descoperiţi… Dar nu te îngrijora în privinţa niciunuia dintre aceste lucruri. Am nişte veşti bune. Complexul lui Avernus a fost ocupat. Aşa că bucură-te, doamnă profesor doctor. Te afli de partea învingătorilor. Te-ai pus în linia întâi a istoriei. Fiindcă istoria se scrie categoric azi. Când cade Parisul, vor cădea şi celelalte oraşe. Este o lecţie brutală, dar necesară. Şi, cu puţin noroc, vei obţine tot ce doreşti, ba chiar mai mult.
— Aveţi complexul lui Avernus, dar n-o aveţi şi pe ea.
— Nu încă.
— Nici măcar nu ştim dacă mai este încă pe Dione. Dacă este vie sau moartă.
— Indiferent unde se află acum, vie sau moartă, vei fi prima care vei arunca o privire în ultima ei locuinţă. Şi, destul de curând, vei avea acces la toate locurile unde şi-a creat minunile. Dacă *este* moartă, descifrarea tuturor secretelor ei ar trebui să te ţină ocupată pentru tot restul vieţii, spuse generalul şi se întoarse pentru a prelua un alt apel.

Lui Sri îi era tot mai greu să-şi ascundă îndoielile crescânde. Din punctul ei de vedere, totul se lega de găsirea lui Avernus în viaţă, iar bătălia pentru Paris era acum aproape de final şi nici urmă de maestră geneticii, niciun indiciu cu privire la locul unde fusese dusă după ce ea, fiica şi echipa ei au fost arestate de Marisa Bassi. Şi nicio veste de la spionul care se infiltrase în Paris cu săptămâni în urmă. El plantase un microfon în complexul lui Avernus şi trimisese prin e-mail mai multe ore de înregistrări de dinaintea căderii reţelei Parisului, dar până acum nu se făcuse cunoscut forţei de invazie. Între timp, Sri se afla la mila lui Arvam, o putea folosi cum credea el de cuviinţă, o putea înlătura când credea că nu-i mai este de folos. Iar Berry, care încă dormea în containerul lui de hibernare, era tot la mâna lui. Un ostatic pe care Sri îl oferise de bunăvoie, ca garanţie a cooperării ei. Cel puţin Alder era în siguranţă. Gândul că fiul ei curajos şi capabil era în viaţă şi sănătos, în sanctuarul fortăreţei

---

[57] Poziţie de luptă, folosită îndeosebi pentru observare, constând dintr-o groapă camuflată în care poate sta ghemuit un militar. Numele îi vine de la mai multe familii de păianjeni care îşi sapă vizuini prevăzute cu o trapă.

ei, protejându-i şi continuându-i munca de o viaţă, era singura ei alinare.

Transportorul blindat pentru trupe pătrunse printr-o breşă tăiată într-o creastă prăbuşită şi oraşul se dezvălui privirilor lor. Cortul lui lung, cu mai multe muchii şi faţete, cobora pe panta interioară a marginii craterului către fundul acestuia, îndoindu-se pe la jumătate ca un cot şi întinzându-se printr-o harababură de cupole şi forturi mici. Straturi încolăcite de fum presau panourile uriaşe ale cortului pe întreaga lui lungime, ascunzând vederii clădirile şi parcurile din interior. Parisul ardea. Sri simţi un junghi de emoţie şi teamă. Avernus era pe undeva pe-acolo. În oraş ori în afara lui, pe întinderea fundului craterului. Trebuia să fie. Era necesar să fie.

Transportorul blindat coborî de-a lungul unei rampe într-un sas mare, ale cărui uşi exterioare fuseseră smulse. Camera interioară avea semne de arsură şi scobituri făcute de şrapnele şi de tirul unor arme de foc uşoare. Majoritatea luminilor fuseseră stinse. Toţi cei din transportorul blindat pentru trupe îşi etanşară costumele de presurizare şi coborâră, mişcându-se cu atenţie în câmpul gravitaţional scăzut, ca în vis, apoi trecură printr-un sas auxiliar mic şi ieşiră într-o piaţă acoperită. Dronele de luptă se aplecară prin sas una câte una, după care întregul grup porni în jos pe o scară rulantă oprită, aflată într-un tub de sticlă care se înclina pe o latură a unei cascade în formă de potcoavă, sursa râului care curgea prin centrul oraşului.

Pompele care asigurau recircularea râului fuseseră fie avariate, fie oprite. Cascada era uscată şi la fel era şi albia râului care cobora în josul dealului, printre pajişti şi grupuri de copaci lângă care mocneau mici focuri. Un detaşament de puşcaşi marini în costume de presurizare păzea capătul unui drum care şerpuia printre copaci. Arvam Peixoto îşi desfăcu casca, i-o aruncă asistentei, dădu mâna cu fiecare dintre puşcaşii marini, îl luă pe locotenentul lor deoparte şi vorbi cu el câteva minute, după care îl bătu pe umăr şi se întoarse la Sri şi la ceilalţi.

— Drumul e liber, putem merge până jos, le spuse generalul. Că veni vorba, vă puteți da jos căştile. Aerul e perfect respirabil.

Puşcaşii marini aduseseră şase motociclete cu trei roţi, care aveau câte două locuri, cauciucuri de gravitaţie scăzută şi cadre de compozit vopsite în culori primare strălucitoare. Sri

urcă pe şaua din spatele lui Yamil Cho, urmându-i pe Arvam Peixoto şi pe asistenta lui pe drumul abrupt şi alb. Cele două drone de luptă înaintau alături de ei, corpurile lor carenate rotindu-se încolo şi încoace. Copaci fixaţi de platforme cu plase şi cabluri, pâlcuri întinse de tufişuri înflorite şi frânturi de pajişti curgeau pe lângă ei. Straturi de fum erau suspendate la diferite niveluri sub scheletul care susţinea muchiile faţetate ale acoperişului cortului, alunecând în jurul cadrelor cu lumini care erau suspendate de acoperiş. Persista un miros puternic de lemn şi plastic ars. Ceva ardea printre copacii de pe marginea drumului – o dronă de luptă avariată, căzută lângă copacii dezrădăcinaţi, arzând cu o dogoare cumplită, pe care Sri o simţi pe partea expusă a fetei când trecură pe acolo în viteză. Se gândi la ce s-ar fi putut întâmpla dacă lua foc întreaga pădure şi întreg oraşul. Îi spuse acest lucru lui Yamil Cho, iar el îi răspunse că nimeni n-ar avea timp să stingă incendiile.
— Ei ori luptă, ori se ascund de lupte.

Drumul se bifurcă şi o luară la stânga, huruind peste un pod care se curba deasupra râului. Două cadavre în haine civile erau răsturnate unul peste altul în albia uscată a râului de sub arcul podului. Sângele colora o băltoacă lungă, mărginită de pietre. De partea cealaltă a râului, o clădire albă, cu acoperişul plat, era cuprinsă de flăcări. Un fum dens şi negru se rostogolea dintr-o gaură mare şi neagră făcută în zidul ei şi fuioare mai mici de fum ieşeau pe fiecare dintre ferestrele ei. Pe jos, într-o piaţă largă, erau împrăştiate cadavre.

Părăsiră drumul şi urmară o potecă îngustă printre grupuri de pini pufoşi care se răreau, lăsând să se vadă o clădire cu un nivel, cu pereţi albi şi orbi. Inima lui Sri tresări. Recunoscu clădirea din fotografiile de supraveghere: era complexul unde Avernus şi echipa ei locuiseră până când fuseseră arestați.

Părea neatinsă. O barieră din sârmă inteligentă fusese întinsă de-a curmezişul intrării ei pătrate şi, la un colț al ei, câţiva puşcaşi marini în costume de presurizare blindate stăteau în picioare sau ghemuiţi, privind oraşul care ardea.

Coborâră cu toţii de pe motociclete, iar Arvam Peixoto o luă pe Sri de braţ şi o conduse pe lângă puşcaşii marini, urmat de asistenta lui, de Yamil Cho şi de cele două drone de luptă. Unul dintre militari îl informă că zona era încă nesigură, dar generalul răspunse avertismentului cu o ridicare de umeri şi

făcu un gest larg către oraş, spunându-i lui Sri că dacă Avernus se ascundea acolo, urma să fie găsită curând.

Dincolo de un parc mare cu iarbă şi copaci, traversat de cărărui albe, centrul oraşului era încadrat de arcul unde secţiunea înclinată a cortului întâlnea porţiunea care se întindea mai mult sau mai puţin orizontal pe fundul craterului. Spirale cu plan deschis, pentru gravitaţie scăzută, şi fagurii clădirilor publice şi ai aglomerărilor de apartamente, acoperite de formele transparente, organice ale corturilor secundare, se ridicau printre parcurile şi pieţele de pe ambele maluri ale albiei late şi secate a râului, alături de caroiajul de blocuri al părţii mai vechi a oraşului, care se întindea în depărtare, dincolo de ele. Fuioare de fum se ridicau de pretutindeni, alimentând o negură tot mai groasă. Din apropiere şi din depărtare veneau pocnete bruşte, vuiete prevestitoare de moarte şi răpăiturile unor împuşcături. Arvam arătă către câteva locuri unde se duceau luptele cele mai aprige şi spuse că cetăţenii Parisului ridicaseră baricade ici şi colo, de-a lungul principalelor bulevarde şi la podurile de peste râu. Fiecare clădire era apărată şi grupurile de luptători se foloseau de tunelele de serviciu pentru a se mişca pe sub oraş.

— Oamenii mei trebuie să-şi rişte vieţile pentru a curăţa fiecare bloc şi, după ce trec mai departe, nenorociţii apar în spatele lor şi încep să tragă. Tot ei au iscat majoritatea incendiilor, spuse Arvam. Se pare că mai degrabă şi-ar distruge oraşul, decât să-l predea, de aceea trebuie să punem capăt situaţiei cât mai curând posibil.

Urmă un şuierat descendent, întrerupt de un bufnet sec, când ceva se izbi printre copacii din spatele complexului. Apoi o întindere de trandafiri albi de la marginea parcului din faţa complexului dispăru într-o izbucnire de flăcări roşii şi fum negru. Pretutindeni cădeau încet ghemotoace de murdărie care ardeau mocnit.

Arvam râse.

— Mortiere! Folosesc mortiere împotriva noastră!

Dronele de luptă se ridicară, învelişurile tunurilor îşi dădură tecile la o parte, când o a treia explozie îi împroşcă pe toţi cu o mizerie înţepătoare. Yamil Cho o trase pe Sri jos; asistenta se ghemui; Arvam îşi scoase pistolul şi trase câteva focuri la nimereală, în direcţia parcului. O clipă mai târziu ambele drone începură să tragă, focul fulgerând din ţevile

ameninţătoare ale tunurilor lor fără recul, cu zgomot enorm, în vreme ce şuvoaie de gloanţe explozive urmate de dâre roşii se ridicau peste parc şi convergeau către o clădire dintr-un capăt îndepărtat. Un zid se dezintegră, acoperişul plat se prăbuşi. O siluetă mică se îndepărtă în fugă şi fu surprinsă de liniile focului încrucişat, sfârtecată şi zvârlită într-o parte.

Dronele îşi încetară focul în aceeaşi clipă. Rămânând nemişcate ca nişte statui, cu fumul ieşindu-le din gurile tunurilor. Arvam Peixoto întrerupse liniştea răsunătoare, vocea lui sunând sec şi strident când strigă la puşcaşii marini care păzeau complexul, ordonându-le să meargă acolo jos în pas alergător şi să cureţe clădirile din acel perimetru. Ei porniră în fugă, trecând de grup, desfăşurându-se într-o linie, când un alt mortier şuieră. Explozia îl aruncă pe unul dintre ei prin aer, iar el se răsuci ca o cârpă şi rămase nemişcat. Dronele reîncepură să tragă, doborând peretele din faţă al clădirii de lângă cea pe care o demolaseră deja, oprindu-se apoi la unison.

Doi puşcaşi marini îngenunchează lângă camaradul lor căzut. Unul se uită spre Arvam şi clătină din cap, iar generalul îi spuse să-l lase pe mort acolo.

— Îngheaţă-l şi lasă-l. Aveţi un război de câştigat.

Puşcaşii marini scoaseră un sac pentru cadavre, îl rostogoliră pe bărbatul mort în el, îl sigilară şi traseră de clapetă pentru a începe reacţia chimică ce avea să coboare temperatura din interior până la 2° Celsius.

— Vreau să fie doborâte imediat clădirile acelea, îi spuse Arvam asistentei lui.

Perechea de drone trase rachete antitanc în stânga şi-n dreapta, făcând găuri în clădirile din perimetrul îndepărtat al parcului şi aprinzând tot ceea ce rămăsese în picioare. Puşcaşii marini se îndepărtată în salturi prin parc, în timp ce rămăşiţele începură să cadă din nori de praf şi fum.

— Acestea sunt elementele care nu mor uşor, spuse Arvam. Cei care merg până la capăt. Şmecherii sinucigaşi. Chiar dacă obţinem o legătură directă cu Marisa Bassi, mă îndoiesc că ei se vor preda. Trebuie însă să încercăm. În definitiv, nu suntem barbari.

— Nu s-au descurcat tocmai rău pentru nişte civili înarmaţi doar cu mortiere, remarcă Yamil Cho.

Probabil că fusese stimulat de scurtul schimb de focuri; în mod obişnuit, nu ar fi vorbit fără să-i fi venit rândul.

— O lovitură norocoasă, spuse Arvam cu detaşare.

Părea ca nimic nu-i putea submina invincibila lui bună dispoziţie.

— Poate că v-au recunoscut, sugeră Sri, nervoasă că o adusese în zona de conflict.

— Poate că da.

Arvam părea încântat de idee. Îşi umbri ochi cu mâna şi privi cum puşcaşii marini dispărură unul câte unul printre cele două clădiri ce ardeau mocnit, apoi îi spuse lui Sri că avea o trebuşoară pentru ea: voia să ştie dacă Avernus lăsase în urma ei ceva ce i-ar fi putut interesa.

Pe zidul de lângă intrarea în complex erau nişte ciupituri, dar altfel era intact. Un tunel scurt, cu uşi în ambele capete, conducea către o grădină interioară, acoperită cu panouri neregulate de diamant sintetic, vopsite în roz şi galben şi aşezate în plasa de păianjen a unui compozit fulerenic. Capsule de somn erau împrăştiate printre grupuri şi straturi de flori tropicale. O colonadă care se întindea de-a lungul unei laturi adăpostea mai multe camere cu plan deschis; covoarele şi pernele fuseseră scoase afară şi împrăştiate prin grădină sau aruncate în bazinul unei fântâni unde apa pulsa din vârful unei stânci negre, revărsându-se pe pereţii ei. Pe zidul alb opus colonadei, cineva pictase stângaci, cu vopsea roşie, un picior de găină într-un cerc. Cărţi tipărite zăceau în teancuri pe podeaua unei încăperi. Când Sri luă una, aceasta se deschise la prima pagină şi vocea unui tânăr spuse:

— „Este menirea paginilor de faţă s-arate dacă mi-a fost dat să devin eroul propriei mele vieţi sau dacă altuia i-a fost hărăzit acest loc”[58].

Un sentiment care oglindea cu atâta precizie starea ei prezentă, încât se simţi puţin şocată, de parcă cineva s-ar fi strecurat în spatele ei şi i-ar fi vorbit pe neaşteptate la ureche.

Dură doar câteva minute până avu confirmarea faptului că nu rămăsese nimic din bunurile personale ale lui Avernus, în afară de cărţi şi o fărâmă transparentă de plastic, pe care Yamil Cho i-o dădu lui Sri. Aceasta se trezi la viaţă când o atinse,

[58] Aşa începe capitolul I din romanul *David Copperfield* de Charles Dickens (trad. Ioan Comşa).

arătând un segment curbat din imaginea panoramică a unei caverne a cărei podea era înţesată cu forme organice stranii. O vârî într-unul din buzunarele aplicate ale costumului de presurizare şi se învârti de două ori prin grădină, fără a vedea nimic neobişnuit. Nu ştia ce se aştepta să găsească, dar se simţi dezamăgită. Plantele erau nişte specii comune pentru o grădină – palmieri pitici, bambuşi, un grup de palmieri pigmei, acacii înflorite. Un smochin îşi întindea crengile pe zidul opus intrării. Yamil Cho găsi o mică şopârlă agăţată de una din ramuri; pielea ei, cu exact aceeaşi nuanţă şi textură ca tulpina fină şi gri, se transforma, acoperindu-se cu dungi stacojii şi negre, în zigzag, când Sri o culese de pe rămurica ei, o prinse de unul dintre picioare şi îi dădu drumul într-un recipient pentru eşantioane. Un greier palid, de două ori mai lung decât degetul ei mare, stătea chircii într-o cuşcă împletită din aşchii de bambus. Sri lovi uşor cutia şi el cântă clar şi pur o frântură de melodie.

— Mozart, cred, spuse Arvam, surprinzând-o.

— Am văzut unii care-i semănau în piaţa verde din Rainbow Bridge, spuse Sri. Sunt ceva comun pe toţi sateliţii.

— Ia-l, sugeră Arvam. Şi verifică tot ce a mai rămas.

— Plantele sunt doar plante. Nimic special.

— Şi şopârla părea una obişnuită, până ai deranjat-o.

— Cameleonismul ar putea fi cu greu numit o modificare genetică de ultimă oră.

Arvam se holbă la ea pentru o clipă, apoi luă tableta pe care i-o întinsese asistenta lui şi îi întoarse spatele lui Sri.

Ea se apucă de lucru cu o furie rece, luând mostre din toate şi punându-le în recipiente pe care Yamil Cho le etichetă. Ajunseseră cam până la jumătatea grădinii interioare, când se auzi un sunet ca de la o uşă uriaşă trântită undeva jos, în subsol. O briză neaşteptată îndoi bambuşii şi scutură frunzele cerate, nişte ace împunseră urechile lui Sri, iar uşile tunelului scurt de la intrare se închiseră. Deasupra, reţeaua de păianjen a acoperişului scârţâi şi gemu şi culorile pastelate ale panourilor de diamant se luminară, de parcă dincolo de ele erau traşi vălătuci de fum, lăsând să se vadă luminile atârnate sub acoperişul cortului, înţepenite pe cerul negru.

În capătul celălalt al grădinii, Arvam Peixoto îi împinse asistentei lui tableta, ordonându-i femeii să afle unde se

produsese spărtura, iar Sri îşi dădu seama că Parisul tocmai rămăsese fără aer.

7

Până în oraş era un drum lung, care traversa terenul deluros şi acoperit cu câteva cratere, printre câmpurile parcelate de organisme de vid. La fiecare câteva minute, Loc se întorcea şi scruta câmpurile, urmărind orice mişcare sau scânteiere de culoare, dar se părea că reuşise să scape liber şi neurmărit. Îşi spuse că nu avusese de ales, că, fără discuţie, fusese depăşit numeric şi că fuga fusese singura lui opţiune.
Îşi promise că se va răzbuna. Avea să se predea primilor soldaţi brazilieni pe care urma să-i întâlnească, îl va găsi pe ofiţerul care-i comanda, îl va lămuri că el ştie unde s-o găsească pe Avernus şi va insista ca el să conducă operaţiunile de căutare. Prinderea maestrei geneticii era o realizare importantă; avea să fie răsplătit cu generozitate după ce ar fi capturat-o. Aceste gânduri şi ideile legate de ceea ce avea să-i facă lui Macy Minnot după ce avea să-i fie dată pe mână pentru interogatoriu îi menţinură moralul ridicat în timp ce bătea drumul în costumul de presurizare prost ajustat luat din închisoare, având drept însoţitor doar umbra lui alungită.

Loc umbla de aproape o oră şi-şi folosise mai mult de jumătate din rezerva lui de aer, când lăsă în urmă ultimul câmp şi coborî o pantă de pietriş până la un drum din material multistrat care traversa de-a curmezişul nişte câmpii prăfuite şi presărate cu pietriş către marginea craterului care se curba spre orizont ca un şir de dealuri mici. Cortul cel mare al oraşului urca înclinat pe o pantă uşoară, strălucitor ca o aşchie de lumină sub cerul negru. De o parte şi de alta a oraşului şi de-a lungul crestei plate a marginii craterului, fuioare de praf se ridicau şi cădeau drept înapoi – avea loc vreun bombardament. Totul era clar, mic şi strălucitor, iar exploziile tăcute.

Nu mai urma drumul de ceva vreme, când dădu peste rămăşiţele contorsionate ale unui rolligon care fusese lovit de o rachetă. Fragmente de panouri din compozit, din sticlă, corpuri îngheţate rapid şi bucăţi de cadavre erau împrăştiate pretutindeni în craterul proaspăt, dar, după o căutare rapidă, nu

reuşi să găsească niciun fel de armă, aşa că-şi continuă drumul cu pas constant. În cele din urmă, părăsi drumul şi începu să străbată un câmp deschis, către portul spaţial, unde stăteau două transportoare masive şi frumoase, strălucind în lumina egală a soarelui abia răsărit, purtând în boturile lor boante steagul verde al Marii Brazilii şi pe cel albastru al Uniunii Europene. Radioul din costumul lui presurizat avea disponibil doar canalul pentru distanţe scurte, şi pe acesta nu se transmitea nimic. Aşa că nu putea contacta forţele atacatoare ca să le informeze cine era şi ce voia să facă; putea doar să nu-şi piardă speranţa şi să meargă înainte, cu braţele ridicate în semnul universal al capitulării.

Loc se apropia de un grup de mici forturi de la marginea câmpului înălţat, folosit pentru asolizare, când praful se ridică brusc în stânga lui, mici trombe de praf urmându-l îndeaproape. Îşi dădu seama că se trăgea în el, se dădu înapoi de parcă pedala invers şi căzu lat pe spate, ceea ce probabil îi salvă viaţa. Înainte să se poată ridica în picioare, ceva izbi uşor solul, la câţiva metri distanţă, şi o fulgerare mută răspândi în plan orizontal un evantai de sfărâmături care seceră aerul de deasupra capului său.

Se târî înapoi, la adăpostul unui dâmb de gheaţă sfărâmată, şi stătu acolo până ce valul de adrenalină dispăru şi el înceta să tremure. Era clar că nu putea risca să încerce să ajungă la transportoare; nu avea nicio cale de a discuta cu trupele braziliene şi purta un costum de presurizare portocaliu, cu numere negre inscripţionate pe piept, care îl identificau drept un criminal exterior evadat. Nu, avea să găsească o cale de a intra în oraş.

Lui Loc îi mai rămăsese acum aer pentru mai puţin de o oră şi folosi cea mai mare parte a timpului ca să parcurgă întăriturile în formă de V, capcanele şi tranşeele de apărare pe care cetăţenii Parisului le construiseră muncind din greu şi pe care le abandonaseră atât de rapid. Fu nevoit să se strecoare înăuntru şi apoi afară din mai multe tranşee fără a se obosi să le mai tină socoteala, dar avu o fărâmă de noroc atunci când găsi cinci cadavre împrăştiate în jurul unui crater recent. Cu toţii purtau arme, iar una dintre ele era încă funcţională.

De-acum putea vedea că triajul din extremitatea oraşului fusese aplatizat şi că sasurile erau păzite de drone de luptă,

care fără îndoială că l-ar fi făcut bucăţi fără nicio remuşcare dacă ar fi ajuns prea aproape. Din fericire, vizitase Parisul la scurt timp după ce fusese trimis la post în sistemul lui Saturn şi-şi petrecuse ceva timp dând ocol perimetrului, strângând informații care, în mod sigur, fuseseră de o importanţă vitală atunci când s-au făcut planurile de invazie. Existau o mulţime de alte căi de intrare prin cupolele şi corturile secundare şi, după se gândi un pic, o porni spre est, unde un şir de tuburi-ferme era amplasat perpendicular pe cortul principal.

Sasul din capătul primului tub-fermă era blocat de un morman de blocuri mari de gheaţă şi acoperişul fermei fusese decopertat: observă ca şirurile de tufişuri şi parcelele de porumb din interior stăteau, îngheţate bocnă, în semiîntuneric. Următorul tub-fermă era intact, verde şi luminat, dar sasul lui era blocat şi el, la fel cum era şi următorul, şi cel de după el. Loc îşi înăbuşi panica – acum mai avea aer cam pentru zece minute – şi după câteva secunde de gândire găsi o scară de serviciu, se urcă pe ea şi alergă cu paşi uriaşi de-a lungul părții superioare a acoperişului curbat. Rânduri de arbuşti fructiferi erau vizibile sub panourile transparente, un verde viu şi sfâşietor care-l făcu să simtă fiorul dorului de casă. Cu un ultim salt, se lansă într-un imens arc de cerc, care-l purtă peste un gol de vreo două sute de metri, aflat între tubul-fermă şi cortul principal, un salt de bătut recordul pe Pământ, dar care nu reprezenta nimic extraordinar în condiţiile gravitaţiei scăzute de pe Dione. Nimerise aproape perfect. Izbi pe toată lungimea un panou înclinat, ricoşă şi se rostogoli înapoi pe pasarela de mai jos, se prinse de balustradă şi rămase culcat şi nemişcat pentru o clipă, cu inima bătându-i în piept şi răsuflarea sunându-i strident şi aspru în interiorul căştii.

Cupola capitonată şi înclinată a cortului se întindea pe ambele părţi. Ici şi colo, răsfirări firave de vapori erau pulverizate în cerul negru – aerul scăpa prin rosturile deformate de explozii sau prin mici găuri perforate de armele cinetice şi cu emisie de energie. Era ceva ce-i amintea din plin de situaţia riscantă în care se afla el însuşi, de faptul că aerul din costum avea să-i mai ajungă doar câteva minute. În timp ce se târa pe pasarelă, fiecare răsuflare îi părea mai grea decât precedenta şi nu era uşor să rămână calm, mai ales că trapa primului punct de acces pe care l-a găsit nu s-a deschis, fiindcă mecanismul îi

fusese blocat din interior. Merse mai departe, gâfâind după efortul de a încerca să forţeze trapa, cu inima bubuindu-i în piept, şi încercă a doua trapă. Se deschise uşor şi în linişte, iar el se strecură în interior şi o închise în urma lui. Urmă un şuier ascuţit în timp ce micul compartiment se presuriză, iar el îşi smulse casca şi luă înghiţituri mari de aer proaspăt înainte de a deschide trapa de la interior, urcând cu greu pe o pasarelă ascunsa între acoperişul înclinat al cortului şi acoperişul plat al unui bloc pătrăţos de apartamente, care fusese parte a oraşului iniţial, de dinainte de a se extinde spre peretele care mărginea craterul.

Treizeci de secunde mai târziu, Loc ajunse la nivelul străzii, oprindu-se în capătul unei alei, ținând strâns pistolul pe care îl luase de la bărbatul mort şi uitându-se în susul şi în josul unui bulevard lat, străjuit de castani mari. Fumul învăluia acoperişul cortului şi întuneca lămpile-candelabru. Vârtejurile inversate de fum indicau locurile micilor scurgeri. Şi din apropiere, şi din depărtare, se auzeau pocnetele unor mici focuri de armă, punctate când şi când de bubuitul unei explozii sau de ţipătul scurt al unei arme cu emisie de energie. În stânga lui, blocul de apartamente era învăluit într-o ceaţă cenuşie; în dreapta lui, o baricadă bloca bulevardul. Ceva răzbise prin ea, iar de o parte şi de alta a breşei zăceau corpuri în costume de presurizare. Bine. Însemna că atacatorii cuceriseră poziţia şi avansaseră mai adânc în oraş; însemna că se afla în spatele liniilor aliate. Tot ce mai trebuia să facă era să găsească pe cineva căruia să i se poată preda în siguranţă. Se gândi să-şi dea jos costumul de presurizare, pentru că blestematul îl făcea o țintă foarte uşor vizibilă, dar îşi aminti tubul-fermă distrus şi micile scurgeri de aer din acoperişul cortului şi hotărî că era bine să-l păstreze, în caz că urma o explozie majoră.

Ajunse la baricadă din trei salturi mari şi se ghemui în spatele unui morman de blocuri din plastic pline cu apă. Indiferent ce fel de arme avuseseră mai înainte, victimele, bărbaţi şi femei, fuseseră lăsate fără ele. Majoritatea fuseseră împuşcate în cap. Loc îşi făcu curaj să fugă pe bulevard până la următoarea baricadă, când cineva strigă în spatele lui. Se întoarse şi văzu doi bărbaţi stând în picioare în mijlocul străzii presărate cu moloz, îndreptând către el arme cu pulsaţie.

Amândoi erau exteriori, amândoi purtau costume de presurizare cu căştile atârnându-le la centuri, ca nişte fructe groteşti.
— Sunt un prieten, spuse Loc repede şi-şi ridică mâinile.
— Cred că ai face bine să arunci pistolul acela, prietene, spuse unul dintre cei doi bărbaţi.
Avea în jur de patruzeci de ani şi un păr blond, care începuse să-l cam lase, tuns scurt, aproape de ţeastă.
— Şi lasă şi cuţitul acela pe care ţi-l văd la centură.
Loc se aplecă, puse jos pistolul şi cuţitul şi se ridică. Bărbatul blond îi zise să se dea deoparte, iar însoţitorul lui înaintă, luă pistolul şi se dădu înapoi.
— Poate că ne poţi spune ce faci aici şi de ce porţi un costum de-al bazei corecționale, îi zise bărbatul blond.
— Mie mi se pare că arată ca unul dintre duşmani, interveni însoţitorul lui, aruncându-i lui Loc o căutătură severă.
Loc îl ignoră şi i se adresă bărbatului blond:
— Da, am fost în baza corecţională. O parte dintre noi s-au oferit să lupte ca voluntari, dar pe drum rolligonul nostru a fost lovit de o rachetă. Sunt singurul supravieţuitor.
— Zău? Cum ai pătruns în oraş? Întrebă al doilea bărbat.
— Am mers pe jos.
— Trecând de nemernicii care au ocupat triajul?
— Am venit printr-o trapă de întreţinere, de sus, de pe acoperiş.
— Las-o mai moale cu el, Ward, vezi că omul e de partea noastră, spuse blondul, apoi îşi aruncă arma cu pulsaţie pe umăr, înaintă şi-i scutură mâna lui Loc. Al Wilson.
— Corey Wilcox, se prezentă Loc, folosind numele unuia dintre anchetatorii lui.
Al Wilson îşi prezentă prietenul, Ward Zuniga, explicând că ei erau una dintre echipele de tip „loveşte şi fugi” care hărţuiau duşmanul din spatele liniilor.
— Uită-te sus, continuă el.
O dronă stătea suspendată sus, deasupra bulevardului, cu triunghiul ei elegant înceţoşat de fumul purtat de curent.
— Aşa te-am dibuit, Corey, preciză Al Wilson. Aşa ne dibuim şi duşmanii. Doar că de-acum am terminat-o cu asta. E vremea să ne opunem făţiş.
— De ce nu mă îndrumaţi către inamic? Întrebă Loc. Vreau să omor cât de mulţi voi putea. Pentru camarazii mei morţi.
— Cred că ai face mai bine să vii cu noi, propuse Al Wilson.

— Îmi primesc pistolul înapoi? Se interesă Loc, zâmbindu-i.
— Mai târziu.
— Acum te poţi adăposti, spuse Ward Zuniga. Hai, ia-o prin apartamentele de peste drum.

Trecură prin blocul de apartamente. În curtea centrală a acestuia zăceau cadavre de bărbaţi, femei şi copii, răspândite printre dărâmăturile căzute din acoperişul spulberat. Toate ferestrele ce dădeau spre curtea interioară erau sparte şi, de la cele mai multe din ele, se ridicau panglici de fum. Un culoar scurt din celălalt capăt ducea la un alt bulevard mare, unde oamenii reconstruiau şi întăreau o baricadă şi tăiau un crâng de copaci mici de pe o insulă de verdeaţă aflată la o intersecţie în formă de „T”, pentru a îmbunătăţi liniile de observaţie.

Al Wilson discută puţin cu o femeie tânără şi o urmă în capătul îndepărtat al baricadei; Ward Zuniga îl prinse pe Loc de braţ şi îi spuse că putea să treacă imediat la lucru. Îl împinse către un grup de bărbaţi şi femei care umpleau blocuri goale de plastic de la o cisternă cu apă şi le târau la baza baricadei, unde erau trecute din mână în mână, printr-un lanţ de oameni, până în vârf.

Blocurile umplute cu apă cântăreau puţin în gravitaţia scăzută, dar erau incomod de manevrat. În vreme ce lucra, transpirând din greu în costumul lui de presurizare, Loc se simţi ameţit de furie şi de-abia îşi putu potoli isteria. Traversase suprafaţa ostilă a satelitului, trăseseră asupra lui propriii oameni, abia avusese timpul de a găsi o cale de intrare în oraş, înainte de a rămâne fără aer şi, după toate acestea, ajunsese să lucreze pentru modificaţi. Dar nu avea nicio şansă să fugă de acolo: erau prea mulţi oameni care forfoteau în jurul baricadei şi individul cu ochi răi, Ward Zuniga, stătea pe un bloc cu apă, ţinându-şi arma cu pulsaţie pe genunchi şi urmărindu-l. Aşa că Loc nu avu altă opţiune decât să trudească, agitându-se de colo până colo, până când se stârni o frământare în micul grup din jurul lui. Îşi ridică privirile şi văzu un bărbat îndesat mergând printre oameni şi strângându-le mâinile.

Era primarul Parisului, Marisa Bassi. Loc, care îl întâlnise cândva pe primar la o recepţie, se întoarse cu spatele şi-şi făcu de lucru umplând un bloc cu apă, înspăimântat că ar fi putut fi recunoscut. Când primarul veni mai aproape, Ward Zuniga se

ridică în picioare şi dădu mâna cu el, iar Loc profită de ocazie să se tragă mai la margine. Îl găsi pe Al Wilson discutând cu un alt bărbat, amândoi cercetând atent o tabletă. Plin de bună dispoziţie Al Wilson, îi spunea lui Loc că Marisa Bassi fusese capturat de soldaţii inamici cu doar două ore în urmă, dar că reuşise să scape, să-şi croiască drum până la Bursă şi să lanseze un ultim mesaj de sfidare.
— Minunate veşti, conchise Loc. Dar ce face aici?
— Organizează ultima opoziţie, desigur.
Al Wilson îi arătă tableta lui Loc – o vedere aeriană a oraşului, constituită din punctele de observaţie ale dronelor care rămăseseră active – şi-i explică faptul că duşmanul pătrunsese pe la vârf şi pe la bază şi că se mişca spre centru.
— Am pus dispozitive-capcană în clădirile din centru, apoi am folosit tunelurile de serviciu pentru a cădea în spatele inamicului, aici. Când cele două linii ale inamicului se întâlnesc, întreaga zonă va fi cuprinsă de flăcări. Vom ieşi rapid şi ne vom ocupa de supravieţuitori, când se vor retrage.
Loc avu o senzaţie de cădere.
— Cum poţi şti că vin încoace?
— Fiindcă oamenii noştri îi vor atrage încoace, zise Al Wilson, bătându-l pe Loc pe spate. Încă mai putem câştiga bătălia. Şi, chiar dacă Parisul cade, războiul nu se va termina până nu-i vom alunga pe porcii ăştia de pe Dione şi nu-i vom scoate în afara sistemului nostru.
Recipiente cu băutură erau date din mână în mână. Oamenii ciocneau între ei şi beau. Loc profită de ocazie, fiindcă lucrul era oprit pentru moment şi erau cu toţii neatenţi, şi începu să se mişte în lateral prin mulţime. Dacă nu reuşea să fugă acum, nu avea să i se mai ivească niciodată o a doua şansă. Avea să moară acolo, prins între proşti pregătiţi să-şi dea viaţa într-un gest măreţ, dar ridicol şi stupid. Însă chiar înainte să iasă din mulţime, Ward Zuniga veni în faţa lui, îi întinse un recipient şi-i spuse să bea, fiindcă părea că are nevoie de ceva curaj.
Loc şterse capătul paiului, supse o gură de rachiu de fructe, înfiorător de dulce, îi dădu înapoi recipientul şi îşi ceru pistolul.
— Ţi-l dau când va veni vremea. Între timp, te poţi întoarce la muncă, spuse bestia, satisfăcută de ea însăşi.

Loc trăgea un bloc cu apă către baricadă, când un nou val de agitaţie îi cuprinse pe colegii lui de lucru. Câţiva se înghesuiră în jurul tabletelor, alții se urcară cu greu pe baricadă. O scânteiere de lumină roşie se aprinse în depărtarea cuprinsă de fum şi urmă o detunătură înăbuşită. Solul tremură uşor. Jur-împrejurul lui Loc, oamenii ovaţionau şi aplaudau.

Mecanismul dispozitivului-capcană se declanşase. Într-o zadarnică încercare de a se salva, nebunii îşi aruncasem în aer propriul oraş.

Dincolo de resturile arborilor tăiați, la intersecţia în formă de „T", o cortină înaltă de fum dens şi negru se învolbură pe bulevard şi chiar în locul de unde pocnea rotocolul ei apăru un bărbat ce mergea n viteză pe o motocicletă cu trei roţi groase, frânând atât de puternic în faţa ariciului[59] de grinzi aşezate în unghi la piciorul baricadei, încât motocicleta se ridică uşor pe roata din faţă. Bărbatul sări jos şi se urcă cu greu pe suprafaţa abruptă a baricadei, strigând iar şi iar că inamicul se afla chiar în urma lui. Şase oameni se întinseră după el şi îl traseră jos. Era foarte tânăr, foarte înalt şi foarte slab. Costumul lui de presurizare alb era stropit cu sânge pe coapsă, ochii îi erau larg deschişi şi scrutători în timp ce căuta în jur şi spunea, cu răsuflarea întretăiată, că inamicul avea să ajungă acolo din clipă-n clipă şi că ar vrea să-i dea cineva o nenorocită de armă.

Marisa Bassi trecu printre oamenii de la baza baricadei, smulgându-le tabletele din mâini şi îndemnându-i către baricadă.

— Acesta este momentul nostru! Strigă el.

Vocea îi era răguşită, era neras şi tras la faţă, dar plin de energie. Cineva îi dădu o armă cu pulsaţie, iar el o ridică deasupra capului, cu ambele mâini.

— Acesta este momentul nostru! Ceea ce facem aici poate dăinui mai departe ca o ticăloşie sau poate dăinui în glorie, dar vă promit că nu veţi fi uitaţi! Nu veţi fi uitaţi! Nu luptaţi pentru vieţile voastre, ci pentru oraşul nostru şi pentru libertate în toate lumile noastre!

Marisa Bassi îşi menţinu postura stupidă, în timp ce oamenii îi aclamară îndelung retorica sforăitoare. Loc se lăsă în jos când privirea primarului trecu peste faţa lui; apoi Al Wilson

---

[59] Element de baraj împotriva tancurilor sau infanteriei, alcătuit din pari sau grinzi metalice dispuse cruciş (n. r).

apăru lângă el, transpirat şi vesel, înmânându-i un pistol. Alţi oameni împingeau din urmă, aşa că Loc fu nevoit să urce pe faţada cu blocuri din plastic a baricadei înalte – ştia că, dacă ar fi încercat să fugă, ar fi fost împuşcat ca un câine de pripas.

În vârful baricadei, găsi un sprijin pentru picioare lângă Al Wilson. Oamenii se ghemuiau unii lângă alţii, privind atent printre crăpaturile aflate de-a lungul părţii superioare a baricadei, punându-şi căştile pe capete şi etanşându-le, verificându-şi armele. Loc duse mâna după casca lui, dar îşi aminti înfiorat că sistemul de menţinere a vieţii rămăsese aproape fără aer. Un muşchi de sub falcă îi tresălta, avea un tremur fin în braţe şi picioare, simţea că în orice clipă ar putea leşina. Cortina de fum negru se lăsa în jos, către bulevard, cu o încetineală de vis, iar dronele de luptă înaintară atât de rapid încât păreau că se materializaseră din aer.

Preţ de o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi dronele ţâşniră şi toţi, în afară de Loc, începură să tragă în ele, în timp ce acestea înaintau azvârlindu-şi înainte membrele lungi şi ţepoase. Exploziile bubuiră de-a lungul pereţilor clădirilor de pe ambele părţi ale bulevardului şi dronele fură prinse într-o ţesătură vastă de fire lipicioase – o pânză care se contractă imediat după ce se formase şi care le ridică în aer.

Cu toţii trăgeau printre crăpăturile din baricadă, făcând un zgomot teribil. Armele cu compresor porniră cu un vuiet strident. Lanţuri de oameni dădeau din mână în mână cilindri de beton lustruit, care erau apoi potriviţi în culatele groase ale armelor şi, cu lovituri percutante, armele lansau cilindrii direct către încurcătura zbuciumată de maşinării, zdrobind carapace şi tăind membre. Dar dronele îşi croiseră deja drum printre firele care le legaseră, scoţându-şi la iveală propriile lor arme. Rafale grele dislocară bucăţi mari din drumul plin de iarbă, scoaseră scântei din grinzile aşezate în unghi şi izbiră baricada. Apa ţâşni din blocurile fărâmiţate şi oamenii căzură pe spate, împuşcaţi în cap sau în piept. Un bărbat urlă şi se răsuci, stropindu-şi vecinii cu sângele ce-i ţâşnea prin braţul secţionat pe jumătate. Al Wilson mormăi surprins, se răsuci în semicerc ca pentru a-i arăta lui Loc carnea vie din locul unde-i fusese faţa şi se prăbuşi.

Loc se rostogoli după bărbatul mort, făcând un salt şi căzând cu membrele desfăcute la baza baricadei. Cineva îl călcă pe mână când se înghesuiră să urce să-i ia locul, iar el îşi

înăbuşi un strigăt. Se uită în jur fără a-şi întoarce capul şi apoi, încet şi cu atenţie, se ridică în picioare şi începu să se târască spre marginea baricadei. Dar, înainte de a fi parcurs jumătate din drum, fu înhăţat dindărăt, ridicat, răsucit şi trântit pe spate. Se holbă la faţa mânioasă a lui Ward Zuniga, îşi smuci pistolul, trase şi continuă să tragă, în timp ce bărbatul căzu pe spate, cu găuri fumegânde de la salva explozivă spărgându-i costumul presurizat, cu zgomotul împuşcăturilor pierdut în vacarmul schimbului de focuri din vârful baricadei, cu urletul industrial şi bubuitul armelor cu compresor.

Loc se ridică anevoie în picioare şi fugi, fără a se opri până ce nu ajunse la cel mai apropiat bloc de apartamente. Se uită în urmă şi văzu o dronă de luptă sărind fără probleme pe deasupra vârfului baricadei. Îi lipseau câteva membre, dar se răsuci cu graţie de balerină şi ucise trei oameni cu lovituri precise în cap, înainte ca rafala venită din lateral a unei arme cu compresor să o nimicească. Apoi centrul baricadei explodă într-o izbucnire de flăcări şi fum ce aruncă în aer corpuri şi părţi de corpuri. Loc se întoarse şi alergă pe coridorul scurt dinspre grădina blocului de apartamente, împiedicându-se de corpul unei femei, căzând cu faţa în jos, sărind în picioare şi alergând către celălalt capăt al coridorului, cât pe-aci să nimerească în braţele unui puşcaş marin în costum presurizat blindat.

Loc strigă că este un prieten, apoi se dumiri şi strigă din nou în portugheză, iar puşcaşul marin îşi propti carabina cu pat scurt pe umăr. Loc se văzu în oglinda argintie a vizorului căştii puşcaşului marin. Costumul de presurizare portocaliu îi era stropit cu sânge, iar chipul îi era ca al unui nebun.

— Sunt diplomat! Un prizonier de război! Ţipă el şi un vânt puternic se stârni de niciunde, împroşcându-i cu praf, moloz şi frunze smulse din copaci.

Lui Loc îi pocniră urechile. Un banner smuls din ancorare coborî răsucindu-se şi se înfăşură în jurul puşcaşului marin, iar Loc îşi ridică pistolul şi trase în oglinda vizorului căştii puşcaşului. Prima împuşcătură sparse reflexia lui Loc; a doua o spulberă. Puşcaşul marin se răsturnă pe spate, cu bannerul încă înfăşurat în jurul lui.

Peste drum, flăcările pâlpâiră într-un şir de ferestre sparte, păliră şi se stinseră. Totul devenise brusc nemişcat şi liniştit. Loc încercă să ia o gură de aer, dar nu era nimic de

respirat. În piept i se răsuciră cuţite când aerul îi fu smuls din plămâni. Îşi trase casca de la centură şi şi-o potrivi cu grabă nervoasă deasupra capului. Aerul îi şuieră de-a lungul feţei, inspiră adânc şi sângele îi ţâşni din nas. Plafonul ondulat de fum dispăruse cu totul. Lămpile-candelabru luminau strălucitor şi pe de-a-ntregul.

O luminiţă minusculă pâlpâi sub bărbia lui Loc, avertizându-l că aerul din sistemul de menţinere a vieţii era aproape epuizat, dar apăru şi o licărire roşie la marginea câmpului său vizual. Se întoarse şi văzu o lumină clipind deasupra uşii care se trântise la intrarea în blocul de apartamente. Uşa interioară trebuia să se închidă şi ea, transformând coridorul într-un sas de urgenţă. Deschise panoul de acces fixat în peretele de lângă intrare, parcurse o scurtă listă de instrucţiuni şi trase în jos una dintre pârghiile întrerupătorului. Uşa se zgudui violent şi se deschise, iar el îl prinse de un braţ pe puşcaşul marin mort şi îl târî înăuntru. După ce se gândi o clipă, aruncă pistolul cât de departe putu, în josul bulevardului, apoi găsi panoul de comandă din coridor şi închise uşa.

În timp ce sasul se presuriza, Loc deblocă uşor casca puşcaşului marin. Stomacul i se chirci când văzu ce-i făcuse încărcătura explozivă feţei bărbatului şi părţii din spate a craniului; folosind doar vârfurile degetelor, îi scoase casca pe care era dispozitivul cu microfon şi receptor pentru ureche, le şterse de sânge şi cheaguri cât de bine putu, apoi îşi dădu jos propria cască şi-şi prinse dispozitivul de transmisie la ureche. Comută din canal în canal, ascultându-i pe puşcaşii marini cum discutau unul cu altul, apoi îşi dădu seama rapid că făcuseră o breşă în cort pentru a stinge incendiile înainte ca ele să scape de sub control şi că de acum avansau, bloc cu bloc, îndepărtând orice urmă de rezistenţă. Comută pe microfon, îşi raportă poziţia şi spuse că un om era căzut, repetând acest lucru iar şi iar până ce, în cele din urmă, o voce îi ceru să se identifice.

— Loc Ifrahim. Sunt Loc Ifrahim. Diplomatul luat prizonier de guvernul Parisului. Omul vostru a fost împuşcat în timp ce mă salva, spuse Loc. Mă aflu într-un loc sigur, dar nu pot pleca. Port un costum de presurizare de-al exteriorilor şi mi-a mai rămas puţin aer.

Vocea îl întrebă dacă puşcaşul marin era rănit sau mort, iar Loc spuse că îl trăsese pe bărbat într-un sas şi încercase să-i dea primul ajutor, dar că acesta murise.
— A murit eroic, adăugă el, mulţumit că îi trecuse prin gând să scape de pistol.
— Rămâneţi pe poziţie, domnule, îi spuse vocea. Am localizat semnalul luminos al specialistului Bambata. Vom ajunge imediat acolo.

Zece minute mai târziu, Loc urca la bordul unei sănii de transport. Corpul puşcaşului marin fu pus lângă el şi, cu o zdruncinătură provocată de acceleraţie, sania zbură direct pe deasupra acoperişurilor blocurilor de apartamente, apoi afară, printr-o imensă gaură zdrenţuită dintr-o latură a cortului. Prin vizorul din dreptul locaşului lui de accelerare, Loc urmări cum se micşorează oraşul, în vreme ce sania se ridica tot mai sus, văzu o stea căzătoare scânteind pe marginea arcului lung pe care Craterul Romulus îl împărţea cu Craterul Remus, cele două cratere interconectate devenind tot mai mici, pierdute în câmpia cu cratere care se curba ca o seceră în vreme ce sania se îndrepta către partea întunecată a satelitului.

Fără vreo ceremonie, Loc fu luat la bordul *Gloriei Gaiei.* Un tehnician medical îi făcu un control superficial, îi fu repartizată o mică nişă, total inadecvată, şi i se dădu un schimb de haine şi o masă călduţă, compusă din fasole, orez şi carne de nu-se-ştie-ce, tocată. O femeie sergent-major încercă să-l facă să dea o declaraţie preliminară, dar Loc îi spuse că-i va vorbi doar generalului Peixoto – era o chestiune de extremă importanţă, referitoare la Avernus, maestră geneticii.

Sergentul promisese că va face tot ce va putea, dar trecu o oră şi ea nu se mai întorcea. Convins că fusese uitat sau trecut cu vederea, Loc încercă să-şi croiască drum către nivelul de comandă, dar nu reuşi să-i înşele pe gardienii de la coloana de legătură. Când un căpitan pe care-l sâcâise îi ordonă să se întoarcă la nişa lui, Loc îşi ieşi din fire şi îi spuse bărbatului că va fi pedepsit pentru că împiedicase un diplomat senior să-şi îndeplinească obligaţiile. Căpitanul ridică din umeri în faţa ameninţării, îi ordonă unui puşcaş marin să-l escorteze pe domnul Ifrahim înapoi la cuşeta lui şi îi spuse lui Loc că, dacă va fi prins iarăşi că rătăceşte pe acolo, va fi aruncat în temniţă.

Se mai scurse încă o oră. Loc trecu în revistă tot ceea ce trebuia să spună, povestea care avea să-l facă un erou şi i-ar fi adus recunoaştere şi recompense pentru toate sacrificiile făcute în beneficiul Marii Brazilii. Se gândi la căi prin care să se asigure că impertinentul acela de căpitan avea să regrete de-a binelea că fusese obraznic. Încercă să-şi alunge neliniştea provocată de gândul că Macy Minnot şi Avernus aveau să-i scape cumva.

În cele din urmă, sergentul care-i ceruse lui Loc o declaraţie reveni, spunându-i că are un vizitator. Loc se ridică în picioare, îndreptându-şi salopeta care nu-i venea deloc bine. Dar persoana căreia sergentul îi făcu loc să între nu era generalul, ci maestră geneticii Sri Hong-Owen. Loc avu nevoie de câteva clipe ca să-şi ascundă surprinderea, apoi îşi compuse cel mai bun zâmbet de care dispunea şi îi spuse femeii că era o surpriză, una plăcută, s-o întâlnească în asemenea circumstanţe ciudate.

— Spune-mi doar unde este ea, îi ceru brusc Sri Hong-Owen.

— Era în închisoare cu mine, dar, fireşte, acum n-are cum să fie aici.

Loc făcu o pauză, savurând mânia şi disperarea femeii. Lucrurile se schimbaseră de la ultima lor întâlnire. De această dată, el era în avantaj.

— Chiar aţi bătut atâta drum ca să o găsiți?

— Dacă nu-mi poţi spune unde este, îmi pierd timpul, i-o reteză Sri Hong-Owen.

— Vă împărtăşesc îngrijorarea, spuse Loc. Ar fi trebuit să prezint informaţiile pe care le deţin persoanei potrivite, cu ore în urmă, dar am fost împiedicat de nişte minţi obtuze. Acum însă, avem şansa de a colabora pentru binele Marii Brazilii. Intraţi, vă rog. Luaţi loc. Daţi-mi voie să vă explic totul.

8

Macy conduse cât de rapid putea de-a lungul drumului care mergea către nord-vest, pe fundul Craterului Romulus, urcă printr-un pasaj care tăia peretele craterului şi coborî brusc spre ampla câmpie de dincolo. Anulase IA a rolligonului pentru că, deşi aceasta avea o bază de date cuprinzătoare pentru fiecare metru din drumurile care se înlănţuiau în jurul Dionei şi îi

permitea să se adapteze la orice fel de teren din afara drumului, nu deţinea niciun fel de cunoştinţe tactice, iar ea nu avea încredere că IA ar fi fost în stare să întreprindă acţiuni de evitare în secundele cruciale dintre momentul când radarul anunţa că se apropie o rachetă şi impactul propriu-zis. După părăsirea Craterului Romulus, nu mai era nicăieri niciun semn de război, dar Macy nu se putu relaxa. Stând cocoţată sus, în faţă, în cabina bombata a rolligonului, ea continua să urmărească radarul şi scruta suprafaţa satelitului de jur-împrejur, în timp ce vehiculul era propulsat pe drumul lung şi drept.

Avernus stătea pe unul din locurile de pe bancheta din spatele scaunului ca un tron al lui Macy. De-abia dacă spusese ceva de când porniseră la drum, retrăgându-se într-un fel de detaşare sau transă, iar Macy renunţă curând să mai încerce să-i vorbească. Amândouă erau etanşate în costumele lor de presurizare, pentru cazul că s-ar fi întâmplat ce era mai rău. Soarele se ridică sus pe cerul negru, ca un reflector deasupra unei scene prăfuite şi pustii. Drumul începu să se curbeze spre est, urcând pe lobi de curgere lungi, cimentaţi cu pături de praf, traversând creste cu încreţituri joase. În cele din urmă, o stea roşie apăru la orizont: farul de la staţia Malul Dublu. Drumul coti, mergând paralel cu calea ferată ecuatorială, a cărei şină magnetică supraconductoare, ridicată pe piloni în formă de „A”, urca pe o muchie lată dintre două cratere de mărime medie. În cel mai înalt punct, drumul se împărţea în două, iar staţia se ridica la jumătatea acestui punct de intersecţie, o capsulă masivă şi transparentă, cu o sală de aşteptare intens luminată la partea superioară şi cu diverse maşinării pentru serviciile de susţinere a vieţii dedesubt. Către sud, marginea unui crater în formă de disc devia când către stânga, când către dreapta, cuprinzând o câmpie amplă, unde trei oaze licăreau ca nişte mici boabe de smarald. Către nord, terenul cobora sub forma unor terasamente şi a unor pante uşoare către baza largă şi curbată a unui crater oval mai vechi, creat de un impact oblic.

Avernus se agită când văzu că rolligonul trage lângă gară, iar Macy o lămuri că urma să între ca să verifice dacă sistemul de telefonie cu cablu al căii ferate era funcţional – voia să afle ce se întâmplă în habitatul clanului ei. Ieşiră pe rând din rolligon, prin partea de sus. Macy se simţi groaznic de expusă în timp ce-o aştepta pe Avernus să iasă; n-ar fi fost surprinsă dacă

un pluton de puşcaşi marini ar fi ieşit din spatele coloanelor zvelte ale pilonilor şinei de cale ferată.

Senzaţia de nervozitate şi de gol n-o părăsi până când nu parcurseră ciclul de intrare în gară şi nu verifică toate camerele de odihnă, nişele de duş şi capsulele-cuşetă aşezate de-a lungul unui perete dintr-un soi de prefabricate din lemn, după care, în sfârşit, îşi scoase casca.

Avernus vorbea cu unul dintre automatele de vânzare, îi dădea un set lung de instrucţiuni. Macy merse în celălalt capăt al gării, se aşeză într-unul din separeuri şi-i ceru tabletei să-i facă legătura cu Newton Jones.

Sistemul de telefonie folosea cabluri supraconductoare, prinse de-a lungul şinelor de tren şi stâlpi de propagare directă a microundelor pentru a lega fiecare refugiu, habitat şi oază la reţeaua celulară. Acum, că sateliţii de comunicaţie fuseseră scoşi din funcţiune, pentru exteriorii de pe Dione aceasta rămăsese singura modalitate de a comunica şi funcţiona la capacitate maximă. Macy trebui să-şi aştepte rândul până ce, în sfârşit, apelul ei fu conectat.

Newt răspunse imediat. Ca şi cum ar fi aşteptat-o. Ochiul stâng îi era umflat, dar zâmbetul îi rămăsese aceiaşi ca întotdeauna.

— Eşti bine? Întrebă el.

— Sunt bine. Tu?

Se simţea atât de liniştită şi de fericită că-l vedea!

— Ascultă, începu el. Inamicul a descărcat o menajerie întreagă de demoni în sistemul de telefonie. Administratorii de sistem se străduiesc să-i îndepărteze, dar are să fie o treabă îndelungată şi anevoioasă. Între timp, fiecare convorbire este încifrată şi împărţită în pachete, iar fiecare pachet este trimis pe diferite rute aleatorii pentru a le face dificil de interceptat şi de urmărit. Doar că nimeni nu ştie dacă toate aceste lucruri derutează cât de cât demonii, aşa că fii atentă la ceea ce spui.

— N-am să rămân conectată prea mult timp. Voiam doar să mă asigur că eşti în siguranţă.

— După cum vezi.

— Văd că ai un ochi vânăt.

— E o nimica toată. Am vrut sa decolez către Paris şi să te caut, dar am ajuns să mă bat cu doi dintre verii mei din cauza asta.

— Sunt încântată că te-au făcut mai raţional, spuse Macy. Sunt bine cu toţii?
— Toţi sunt bine.
Newt făcu o pauză, apoi spuse:
— Am auzit totul despre evadarea ta de la fiica celei mai bune prietene pe care ţi-ai făcut-o de curând.
— A luat legătura cu tine? Ea e bine?
— A sunat în urmă cu o oră, mi-a zis să-ți spun că Walt Hodder s-a ocupat de toate. Şi că tipa aia, Sada, este închisă la loc sigur, cu gardienii. Bănuiesc ca ştii ce înseamnă acest lucru.
— Înseamnă că îi datorez o mare favoare fiicei celei mai bune prietene.
— Cred că o să ai şansa să scapi de datorie chiar acum, spuse Newt. Mi-a mai spus că mama ei are nevoie de un mijloc de transport. Noi am votat aici şi am decis că ar trebui să ajutăm.
— Putem vorbi despre asta când ajung acasă.
Newt clătină din cap.
— Am părăsit habitatul, gândindu-ne că era o ţintă prea tentantă. Nu-ţi pot spune unde suntem cu adevărat, nu prin telefon, dar îţi pot spune unde ne putem întâlni. Îţi aminteşti de primul loc la a cărui revigorare ai participat?
— Desigur.
— Ne întâlnim acolo. Mergi cu bine, mai spuse Newt şi închise.
Macy o informă pe Avernus despre ceea ce Yuli îi spusese lui Newt şi adăugă:
— Se pare că are totul sub control.
— Îşi poate purta singură de grijă, spuse Avernus. Şi are dreptate, ar trebui să încercăm să părăsim Dione pe căi diferite. Astfel ne vor creşte şansele de a scăpa. Chiar dacă aş vrea să fie altfel, desigur, fiindcă ar putea trece mult timp până când ne vom revedea.
— Ar trebui să ne întoarcem pe drum, sugeră Macy, după o tăcere scurtă.
— Mai întâi, o să bem supa pe care am comandat-o la automat, zise Avernus. Şi apoi o să merg la baie. Mi-am petrecut mare parte din viaţă în afara Pământului, dar nu m-am obişnuit niciodată să urinez într-un tub.
Supa era bună – tăiţei, bucăţi de tofu şi fasole verde într-o fiertură aromată cu ardei iute, ghimbir şi lămâie – dar Macy o mâncă prea repede şi-şi arse gura. Şi apoi se plimbă de colo

până colo şi se uită în gol la peisajul pustiu şi nemişcat, în timp ce o aştepta pe Avernus să folosească baia şi să între din nou în costumul de presurizare. Războiul nu avea să aştepte după ele. Şi voia cu disperare să-l întâlnească pe Newt cât mai repede cu putinţă.

În timp ce Macy conducea rolligonul în josul pantei din spate a malului dublu, un automotor trecu în viteză pe şina ridicată la înălţime, îndreptându-se spre vest. În ciuda războiului, trenurile şi sistemul de telefonie prin cablu funcţionau încă şi toţi cei din clan fuseseră adăpostiţi într-un loc secret şi sigur. Încă mai erau speranţe. La baza unei pante, ieşi de pe drumul principal şi urmă un traseu care cotea spre nord şi spre est, printre dealurile joase pe care era aruncat material ejectat, coborând într-o câmpie întunecată. Continuă să conducă până ce, în sfârşit, văzu strălucind la orizont o mică oază.

Era amplasată lângă marginea joasă a unui crater mic: un cort simplu, din panouri unghiulare şi stâlpi de fulerenă, ce cuprindea o grădină densă de plante semitropicale – un verde viu în pustietatea înconjurătoare. Nu era nici urmă de *Elefant* sau de vehicule de teren, dar când Macy şi Avernus trecură prin sasul oazei şi păşiră într-o piaţă acoperită cu un covor de iarbă, fură întâmpinate de o mică mulţime de bărbaţi, femei şi copii, cu toţii ovaţionând, aplaudând şi fluierând în timp ce Newt ieşi în faţă, o luă pe Macy în braţe şi valsă cu ea, învârtind-o mereu, până când nu mai fu în stare de nimic de atâta ameţeală şi râsete.

Oamenii din oază erau refugiaţi din Paris, circa cincizeci de persoane care făceau parte din două familii extinse; încă vreo douăzeci şi cinci erau perechi şi indivizi singuri. Plecaseră cu mai bine de două săptămâni în urmă şi doreau să-i mulţumească lui Avernus pentru sfatul ei, onorând-o cu o masă şi punându-i întrebări legate de detalii puţin cunoscute privind ecosistemul oazei. Doreau să audă şi cele mai proaspete ştiri din Paris, dar se dovedi că Macy văzuse mai puţine lupte decât ei – reţeaua de camere de filmat a oraşului fusese conectată la sistemul telefonic prin cablu în fazele de început ale luptelor, iar legătura a căzut abia când inamicul a făcut o breşă în cortul principal. Aşa că Macy reuşi curând să se desprindă de petrecerea de bun-venit şi să se plimbe cu Newt de-a lungul

unui şir de poteci, bolţi cu verdeaţă şi poduri care se întindeau în interiorul şi de-a lungul grădinii dens plantate care umplea mai mult de jumătate din oază. Newt aştepta un telefon de la câţiva prieteni de-ai lui care distrugeau reţeaua de sateliţi de supraveghere plasaţi de inamic pe orbita Dionei, la începutul războiului; orienta către ei transmiţătoare parabolice puternice şi folosea pietriş inteligent şi un laser industrial cu raze X pentru a doborî sateliţii-nod care transferau semnalele în cadrul reţelei.
— Sateliţii sunt blindaţi, dar prietenii mei au perforat deja găuri mari în stratul lor protector, de aceea am putut să mă strecor aici nedetectat, explică Newt şi îi spuse lui Macy că parcase *Elefantul* la cinci kilometri distanţă, ascuns sub o pânză de camuflaj.
— Şi vehiculele celorlalţi sunt ascunse, preciză el. Sunt în garajul din partea cealaltă a marginii craterului.
— N-am ştiut că aveţi un garaj, recunoscu Macy.

Stăteau unul lângă altul la marginea unei lespezi de piatră, deasupra unui eleşteu împodobit cu trestii uriaşe, unde libelule mari, electrice, țâşneau şi planau. Mare parte din suprafaţa apei era acoperită cu frunze de nuferi, destul de mari încât să fie folosite ca nişte pietre pe care se putea păşi. Pe sub frunzele mari alunecau peşti; erau ceva mai mult de douăzeci de specii. De-o parte şi de alta şi în spatele lor se întindea o abundenţă tropicală densă, cu plante agăţătoare şi arbuşti fructiferi, cu bananieri şi bambus de zahăr. Aerul era agreabil de cald. Era uimitor dacă te gândeai că la câţiva metri distanţă, dincolo de panourile din compozite de diamant, era un vid a cărui temperatură urca cu doar nouăzeci de grade deasupra lui zero absolut.
— Există o rampă peste marginea craterului, spuse Newt. Aşa ajungi şi la câmpurile cu organisme de vid.
— Nici de câmpurile cu organisme de vid nu ştiam.

Newt îi oferi cea mai bună imitaţie de privire inocentă.
— Tot ceea ce trebuie să faci este să te urci pe marginea craterului şi sa priveşti dincolo. Intrarea garajului este sub un ieşind, imediat lângă rampă. După aceea, faci o excursie pe jos printr-un tunel care scurtează drumul şi ajungi de-a dreptul. Acolo mai găseşti ateliere şi o manufactură.
— Este o ascunzătoare bună, deşi cortul este complet vizibil.

— Cele mai multe refugii şi oaze sunt vizibile, dar asta nu înseamnă că ştii totul despre ele doar privindu-le. Pe Dione sunt mai bine de cinci mii. Inamicul gândeşte în termeni de oraşe, centralizare, organizare piramidală, ierarhii. Noi nu. Paris este cel mai mare oraş de pe Dione, dar nu este capitala. Şi nouăzeci şi cinci la sută din spaţiul locuibil de pe Dione se află în locuri ca acesta. Când au venit prima oară aici, bunicii şi străbunicii noştri au simţit nevoia de a se aduna laolaltă ca să ţină piept mediului ostil. Acum însă este casa noastră. Nu mai avem nevoie de oraşe.

Macy se gândi la miile de comunităţi mici, răspândite pe suprafaţa Dionei, fiecare cu propria ei fabrică de energie şi cu ecosistemul adecvat, toate conectate prin intermediul drumurilor şi al căii ferate, cu un sistem de comunicare robust şi necentralizat…

— Dacă aş fi paranoică, aş crede că Marisa Bassi şi discursurile lui belicoase au fost un fel de momeală pregătită pentru a-i deruta pe inamici. Să-i facă să creadă că Parisul era ţinta pe care trebuiau s-o doboare, astfel încât restul să poată supravieţui nevătămaţi.

— Mulţi oameni au murit fiindcă au ascultat ceea ce avea de spus Marisa Bassi, constată Newt. Ar fi trebuit să fim cu inimile împietrite ca să putem plănui aşa ceva. Marisa Bassi a provocat de capul lui cele întâmplate.

— Credeam că eşti de acord cu el. Că voiai război. Eram înspăimântată de ideea că erai gata să pleci în goana mare într-un soi de misiune kamikaze.

— Păi, cam eram, până mi s-au băgat minţile în cap, spuse Newt, atingându-şi ochiul umflat şi afişând un zâmbet jalnic.

— Mă referam la ceva cu adevărat prostesc. Cum ar fi fost să intri ca berbecul într-una dintre navele braziliene.

— De ce aş fi vrut să fac aşa ceva? Nu sunt un fanatic la păcii, spuse Newt. Dar nu sunt nici ca Marisa Bassi. Nu puteam opri inamicul să vină aici. Şi nu puteam opri nici războiul, pentru că era mai ales ideea inamicului. Dar nu înseamnă că l-au câştigat. Nu înseamnă că nu putem răsturna soarta războiului.

— Nu pot sta aici, spuse Macy. Şi nici nu mă pot ascunde aici împreună cu clanul. Yuli credea că spionul, sau ce-o fi fost bărbatul care a dat buzna în locul unde eram ţinută prizonieră, nu venise doar în căutarea lui Avernus şi a lui Loc Ifrahim. Mă

căuta şi pe mine. Chiar dacă nu e aşa, cineva o să vrea să mă prindă şi să mă pedepsească pentru dezertare. Să facă din mine un exemplu. Oriunde merg, voi fi un pericol pentru toţi ceilalţi.
— Avernus mi-a spus că are ea un loc. Bine, de fapt, mai mult de un loc. Poţi construi mult într-o sută de ani, mai ales când ai echipe de roboți de construcţie care lucrează pentru tine. Dar ea a menţionat unul anume.
— Unde urmează să o întâlnească pe Yuli.
— Pe Yuli şi pe alţi câţiva oameni.
— Ţi-a spus unde este, nu-i aşa?
— Sigur.
— Vezi, are încredere în tine, dar în mine nu. Fiindcă eu nu sunt o exterioară.
— Nu-ţi mai face reproşuri, spuse Newt. Trebuia să-mi spună pentru că avea nevoie de cineva care să o ducă acolo. Vrei să vii şi tu?
— Unde?
— Pe Titania. Este unul dintre sateliţii lui Uranus.
— Nu e locul unde a locuit cândva mama ta?
— Ba chiar aşa.
— Nu te supăra, dar trebuie să întreb. Ce crede ea despre fuga ta?
— Nu intenţionez să fug. Nu permanent. Dar plecarea le-am prezentat-o ei şi restului clanului ca pe o modalitate de a proteja *Elefantul* de confiscare şi ca pe o metodă de a câştiga *kudos* ajutând-o pe Avernus.
— Ne-am putea întoarce.
— Ai parcurs deja un drum lung.
— Da, aşa este. Dar nu sunt sigură că vreau să trăiesc atât de departe. Nu pentru totdeauna, în orice caz.
— Poate că te-ai putea întoarce în câţiva ani. Când lucrurile se vor fi aşezat. Când brazilienii vor fi încetat să te mai caute. Fireşte, s-ar putea să fim nevoiţi să schimbăm un pic felul în care arăţi. Câteva ajustări cosmetice care să te facă să pari de pe-aici.

Macy se gândi că, în situaţia dată, ideea de a trece drept o exterioară nu părea rea.
— Nu vreau nimic ireversibil, zise ea.
— Absolut.

— Şi vorbim de ani reali, de trei sute şaizeci şi cinci de zile. Nu de ani de treizeci de ani, cât îi ia lui Saturn să se rotească în jurul Soarelui.
— Ceva între cele două, spuse Newt, apoi îşi făcu vânt de pe lespede şi căzu cu încetineală domoală în apă, cu picioarele înainte.

Macy sări după el şi înotară, râseră şi se stropiră cu picături strălucitoare de apă, după care se căţărară pe o pantă cu muşchi moale, uscat şi galben. Rubarbe gigant îşi întindeau frunzele de culoare verde-închis şi mari ca nişte umbrele pe deasupra marginii apei. Un roi de fluturi cu aripi argintii se rotea în jurul unei plante agăţătoare înflorite care se căţăra pe faţa unei stânci. Macy şi Newt îşi dezbrăcară costumele-combinezon, stătură culcaţi sub lumina caldă care dansa printre ramurile şi frunzele răsfirate într-o mie de stele strălucitoare şi întindea un mozaic schimbător de umbră şi lumină pe trupurile lor, al lui – palid şi lung, al ei – întunecat şi scund… Lui Macy îi trecu prin minte că un extraterestru s-ar putea gândi că erau doi indivizi din specii înrudite, dar diferite, că diferenţele dintre bărbaţi şi femei erau mai profunde decât oricare alte diferenţe dintre exteriori şi neamurile de oameni obişnuiţi.
— Ce este atât de amuzant? Întrebă Newt.

Ea îi spuse, iar el îi răspunse că era posibil ca în acel moment să fie adevărat, dar că lucrurile aveau să se schimbe cu siguranţă.
— Oamenii care au vrut să pornească la război împotriva noastră şi-au convins guvernele că noi alteram în moduri periculoase cursul evoluţiei umane. Pentru a-şi susţine cazul, ei exagerau importanţa câtorva ajustări practice sau cosmetice. Pretindeau că cele ce, în mare parte, erau doar vorbe goale se întâmplau cu adevărat. Adevărul este că cei mai mulţi din Sistemul Exterior nu şi-au dorit niciun fel de schimbări radicale. Au votat în mod repetat împotriva acestora. Erau la fel de mult împotriva lor ca oamenii de pe Pământ care dezbăteau cazul ca motiv pentru război. Dar acum toţi radicalii merg mai departe. Dincolo de orice constrângeri şi restricţii. Urmează să fie liberi să facă indiferent ce doresc. Războiul i-a eliberat.
— Este un preţ cam scump pentru libertate, spuse Macy. Toţi oamenii care au fost şi vor mai fi încă ucişi…

— Dar s-a întâmplat, iar lucrurile nu mai pot da înapoi, constată Newt. Tot ceea ce putem face este să mergem înainte şi să sperăm în mai bine.

În sfârşit, spexul lui Newt ţiui: reţeaua de sateliţi de supraveghere a inamicului era avariată destul de serios; puteau pleca. Îşi traseră pe ei costumele-combinezon şi se grăbiră înapoi spre zona în care erau împrăştiate de apartamente cu două şi trei camere, construite în jurul pieţei din faţa sasului. Avernus şi femeia care fusese aleasă să fie maestră a geneticii pentru oază se aflau jos, la nivelul de serviciu, discutând despre IA a oazei.

— Ascultă de maşini, o sfătuia Avernus pe femeie. Sunt mai inteligente decât crezi. Atâta vreme cât le explici exact ceea ce vrei, îţi vor da sfaturi bune. Iar aici ai un loc bun.

Robust. Cred că tu eşti răspunzătoare pentru excelenta calitate a solului, spuse ea, uitându-se la Macy. Îţi pot găsi destul de mult de lucru. Dacă vrei să vii cu mine, fireşte.

— Cred că e totul aranjat, spuse Macy, uimită şi încântată.

Sosise vremea plecării. Newt intră în familiarul lui costum de presurizare zgâriat, cu reproducerea spălăcită a tabloului *Noapte înstelată* de Van Gogh împroşcată pe pieptarul lui, iar Macy şi Avernus în două costume de presurizare nou-nouţe, de culoare negru mai. Macy îşi atârnă pe umăr arma cu pulsaţie pe care o luase din baza de cercetare; Avernus luă ghirlanda ce-i fusese oferită de un băieţaş timid şi frumuşel şi-şi încoronă cu ea casca.

Ajunsă în exterior, maestră geneticii ridică atent florile îngheţate rapid, păşi în afara drumului şi le lăsă, albe şi aurii toate, în praful cărămiziu. Apoi îi urmă pe Macy şi Newt către rolligon. Când ajunseră ei, *Elefantul* era pornit şi gata de plecare. Macy îl ajută pe Newt să înlăture materialul de camuflaj şi observă că remorcherului îi fuseseră adăugate cu rezervoare externe de combustibil şi că fusese vopsit în negru.

— Vopsea anti-radar, se lăudă Newt. I-am falsificat şi înregistrarea. Nimeni nu poate face legătura între ea şi clan, ori cu mine sau cu tine.

Zece minute mai târziu, se desprinseră din praf, zburând pe o traiectorie joasă, aplatizată, către emisfera orientată spre Saturn. După ce soarele dispăru dincolo de orizontul vestic, Newt menţinu nava *Elefant* pe pupa şi-o purtă drept înainte.

Prietenii lui Newt doborâseră cea mai mare parte a reţelei de sateliţi de supraveghere şi nava-amiral braziliană se afla pe cealaltă faţă a satelitului Dione; *Elefant* era la treizeci de mii de kilometri în afară şi încă mai accelera când fu atacat. Macy era conectată la comenzi; când semnalul de avertizare porni din nou, îl întrebă pe Newt dacă era de părere că vor deveni o ţintă.

— Înainte ca bătălia pentru Paris să înceapă, inamicul a doborât un număr important de nave, dar nu pare ca intenţionează să plece în urmărirea refugiaţilor. Aruncă o privire către cer, o să înţelegi ce vreau sa spun.

În afara câtorva nave monopost cu deplasare rapidă ale brazilienilor, aproape că nu era deloc trafic în spaţiul tridimensional dintre marginea exterioară a sistemelor de inele şi orbita lui Iapetus. Newt îi arătă pe radar semnale care nu erau etichetate prin semne luminoase de identificare: nave distruse de rachete sau de mine cu puls electromagnetic, cadavre căzând pe orbite oarbe în jurul lui Saturn. Dar în depărtare erau mai bine de cincizeci de nave care accelerau, fiecare dintre ele îndreptându-se spre o altă direcţie.

— Ca seminţele unei păpădii suflate de briza verii, spuse Macy, apoi trebui să explice ce era o păpădie.

— Singura noastră problemă este că trebuie ne îndreptăm către interior înainte de a porni spre exterior, spuse Newt. Avem nevoie de o tură de impuls în jurul lui Saturn dacă vrem să scoatem un timp bun.

Dione se micşora rapid în urma lor. *Elefant* trecu de orbitele sateliţilor Tethys, Enceladus şi Mimas, îndreptându-se către măreţele inele. Newt plănuise să zboare prin umbra inelelor şi să se răsucească din scurt în apropierea lui Saturn, prinzând cât mai multă viteză cu putinţă înainte de a coti către Uranus. Se aflau aproape de Diviziunea Keeler, la marginea exterioară a inelului A, când alarma de proximitate sună zgomotos. Ceva cobora către ei pe o traiectorie foarte puţin înclinată, mişcându-se cu o viteză incredibilă.

9

După ce stătuse aşteptând încheierea relatării lui Loc Ifrahim, una încâlcită şi care nu-i folosea decât lui, Sri fu cât pe-

aci să-l tragă pe neisprăvit la cel mai apropiat sas şi să-l trimită pe orbită în jurul Dionei, fără avantajul unui costum de presurizare. Diplomatul jurase că a spus tot ce ştia, dar Sri era sigură că îi ascunsese tot felul de informaţii vitale şi că împodobise şi deformase dramul de adevăr rămas pentru a face din el însuşi personajul principal al poveştii. Ba mai mult, se mai şi aştepta să fie răsplătit cu generozitate, chiar dacă era destul de clar că în realitate nu făcuse altceva decât să fugă. Când îi spuse toate acestea, el rânji şi răspunse că ştia ce făcuse ea ca să ajungă acolo.

— Am fost capturat de exteriori şi ţinut prizonier, mi-am folosit mintea ca să scap de ei şi am luptat împotriva lor la căderea Parisului. Mi-am făcut datoria. Dumneata, pe de altă parte, ţi-ai asasinat mentorul şi ai furat o navă. Totul pentru a-ţi urma ambiţia nebună. Astfel, cu tot respectul cuvenit, doamnă profesor doctor, îmi vine greu să cred că dumneata eşti în poziţia de a mă judeca.

— Vom vedea cum stăm în această privinţă, spuse Sri.

Loc Ifrahim îi întâmpină privirea mânioasă cu insolenţă calmă. Nu mai era deloc tânărul şmecher şi slugarnic pe care îl întâlnise la Rainbow Bridge. Acum nu-i mai era frică să lase să i se vadă ambiţia, ori satisfacţia.

— Suntem amândoi slujbaşi, doamnă profesor doctor. Diferenţa este că steaua mea răsare, iar a dumitale descreşte, mai adaugă el.

— Te sfătuiesc să nu mă subapreciezi, îl avertiză Sri şi ieşi din mica lui cabină înainte ca mânia ei să anuleze ceea ce mai rămăsese bun în ea.

El o urmă până în prag, strigând după ea:

— Despre mine vor spune că sunt un erou, doamnă profesor doctor! Mă întreb ce vor spune despre dumneata…

Sri îl apelă pe Arvam Peixoto, care era încă jos, în Paris, supervizând operaţiunile de curăţare, securizare şi etanşare a clădirii unde plănuia să-şi stabilească deocamdată comandamentul. Ea îi spuse că e sigură că Loc Ifrahim ascundea informaţii vitale.

— Ar trebui să-l supunem unui interogatoriu, propuse ea.

— Nu vom face aşa ceva. Fie şi pentru faptul că face parte din serviciul diplomatic, se opuse Arvam.

— Dar şi pentru că a lucrat pentru dumneavoastră, adăugă Sri, uimită şi contrariată de ceea ce putuse să spună.

Deşi fusese dintotdeauna sigură că Arvam îi însărcinase pe Speller Twain şi Loc Ifrahim să saboteze proiectul biomului, nu îndrăznise niciodată să-l întrebe despre acest lucru, pentru că îi fusese teamă că avea să o pedepsească pentru cutezanţa ei, că ar fi pus capăt alianţei lor incomode și, probabil, şi carierei ei. Aşa că păstrase tăcerea. Îşi încasase lovitura şi mersese mai departe. Până acum, când lăsă să-i scape acuzaţia făţişă, pentru că era mânioasă, obosită şi frustrată. Dar nu mai conta, îşi dădu ea seama. Alianţa lor, dacă existase vreodată, se încheiase. Ea se afla complet în puterea lui, iar acest lucru îi dădea libertatea de a fi absolut sinceră cu el. Fără vreo prefăcătorie. Fără făţărnicie.

Arvam zâmbi.

— Eşti supărată fiindcă nu vrei să crezi că biata ta creatură şi-a putut rata misiunea, spuse el.

— Agentul este în egală măsură al meu şi al dumneavoastră. Sunt supărată pentru că acest aşa-zis slujbaş al guvernului şi al familiilor minte în mod evident, pentru a fi considerat erou. Permiteţi-i omului meu să-l interogheze. Curând vom ajunge la adevăr.

— Pe domnul Ifrahim lasă-mi-l mie, ceru Arvam. Cât despre povestea lui, voi trimite un pluton care să verifice baza de cercetare unde pretinde că a fost ţinut prizonier împreună cu Avernus şi cu Miz Minot.

— Ar trebui să trimiteţi câţiva puşcaşi marini să verifice şi habitatul Jones-Truex-Bakaleinikoff. Macy Minot se stabilise acolo.

— Atunci va fi ultimul loc spre care să fugă, pentru că va fi primul loc în care o vom căuta. Nu. Vom verifica baza de cercetare şi vom pune lucrurile cap la cap începând de acolo.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, ceru Sri şi, după câteva parlamentări, obţinu permisiunea generalului de a accesa datele de supraveghere acumulate de sistemul de coordonare şi luptă al *Gloriei Gaiei*.

Nu-i luă mult să dea peste ceea ce căuta. Deşi erau mii de ore de înregistrări video care arătau – din zecile de unghiuri luate de transportoare, drone de luptă şi camere de filmat purtate de puşcaşii marini – cum fusese asaltat oraşul de drone,

acoperirea cu imagini a restului Craterului Romulus era neuniformă şi intermitentă. Din fericire, un transportor care trecuse pe deasupra captase câteva secunde de înregistrare care prezenta siluete în costume de presurizare portocalii care se îndepărtau de baza de cercetare şi, cu toate că era imposibil să precizeze cine erau cei care evadaseră sau încotro se duceau, Sri putu folosi imaginile pentru a stabili parametrii unei căutări globale a tuturor datelor din arhivă.

După câteva minute, IA îi prezentă zeci de imagini cu oameni în costume de presurizare portocalii, unii capturaţi sau ucişi de puşcaşii marini, alţii îndepărtându-se de oraş şi îndreptându-se către diferite adăposturi mici sau către marginea craterului. Sri se arătă interesată în special de două filme scurte, alcătuite prin punerea laolaltă a imaginilor luate de un satelit-spion. Prima arăta un rolligon ce ieşea dintr-o trecătoare din pătrimea de nord-vest a marginii craterului. Costumul de presurizare portocaliu purtat de şoferul lui era vizibil prin cupola transparentă a vehiculului care se îndrepta spre habitatul Jones-Truex-Bakaleinikoff. A doua filmare, realizată cu câteva ore mai târziu, arăta cum acelaşi rolligon, condus în continuare de cineva care purta un costum de presurizare portocaliu, se îndepărta de una dintre staţiile căii ferate ecuatoriale, cotea spre nord, ieşea de pe drum şi traversa o zonă pustie a satelitului; aici filmarea înceta, fiindcă orbita satelitului trecuse dincolo de orizont. Exteriorii distruseseră câţiva dintre sateliţi şi avariaseră majoritatea celor rămaşi; acoperirea acelei zone se reluă abia peste şaptezeci şi unu de minute şi nu mai era nici urmă de rolligon.

Sri se întrebă dacă rolligonul oprise în gara, dacă lăsase vreun pasager sau mai mulţi care ar fi putu prinde autotrenul, dar ofiţerul de contrainformaţii care-i răspunse la apel o informă că încă nu reuşiseră să pătrundă în sistemul de control al căii ferate. Sistemul era foarte ramificat şi demonii lor întâlniseră o rezistentă considerabili.

— Aveţi oameni la sol, nu-i aşa? Vreau ca unii dintre cei de jos să se uite doar pe înregistrările de transport, cât mai curând cu putinţă. Vreau să afle dacă a urcat cineva la bordul automotorului care a ajuns în gara Double Rim, la ora 05.10 UST[60]. Pot începe cu filmările locale ale gării.

---

[60] Unitate Standard de Timp.

Tânărul ofiţer era în mod evident intimidat de Sri, dar nu-şi pierdu cumpătul.
— Mă tem că nu am autoritatea de a iniţia această acţiune, doamnă.
— Cine o are?
— Comandorul Văduva sau generalul Peixoto, doamnă.

Sri încercă să-i contacteze pe fiecare dintre cei doi, dar nu reuşi, aşa că le lăsă mesaje şi reveni la analiza pe care o făcea filmărilor obţinute de la satelitul de spionaj. Presupuse că vehiculul s-a deplasat undeva pe sol. Sri îi cunoştea viteza medie, direcţia generală şi ştia că trebuia să fi ajuns la destinaţie cândva în intervalul de şaptezeci şi unu de minute în care nu existase supraveghere. Un calcul simplu conduse la trasarea unui cerc care conţinea nu mai puţin de şapte oaze. I-ar fi luat timp să caute în toate, dar era ceva realizabil. Sri era pe punctul de a-l suna pe Arvam Peixoto ca să-i spună să trimită puşcaşi marini ca să verifice oazele, când îi veni o idee şi puse o întrebare IA.

După câteva secunde, aceasta îi confirmă că o navă părăsise Dione la două ore după ce rolligonul fusese văzut pentru ultima dată; traiectoria ei indica faptul că decolase din zona în care dispăruse rolligonul. Ca toate navele refugiaţilor, era urmărită de radarul de profunzime. Cele mai multe dintre ele se îndreptau către exteriorul sistemului, pe când aceasta, una dintre ultimele care plecaseră, se îndrepta către Saturn, probabil pentru că intenţiona să-şi mărească viteza cu o manevră de asistenţă gravitaţională.

Sri întoarse problema pe toate feţele, apoi îi spuse lui Yamil Cho, care în tot acest timp aşteptase în afara nişei care-i fusese repartizată, ce voia de la el.
— Ştiu că nu va fi mare lucru pentru cineva descurcăreţ ca tine.
— Sigur că nu.
Yamil Cho făcu o pauză, apoi adăugă:
— Vă amintiţi, doamnă, că la bordul *Gloriei Gaiei* încă se mai află containerul de hibernare al fiului dumneavoastră. Va fi foarte dificil de mutat fără ca manevra să fie detectată.
— Sigur că îmi amintesc. Nu-mi iese niciodată din minte. Dar va trebui să-l lăsăm. Nu doar pentru că nu-l putem muta, ci şi pentru că va fi o garanţie a intenţiei mele de a mă întoarce.

Berry va fi în siguranţă aici, îşi spuse în sinea ei. Şi, oricum, fusese ostatic în tot acest timp. Nu se schimba nimic.

Yamil Cho dispăru jos, pe scara de tambuchi, ca să cerceteze teritoriul, însă reveni peste cincisprezece minute şi o conduse pe Sri la un sas din cala navei. Antecamera lui îngustă era luminată slab, cu unelte de imponderabilitate agăţate pe un perete şi cu un şir de costume de presurizare înşirate de-a lungul celuilalt. Se ajutară reciproc să între în două dintre costume. Yamil Cho alese câteva lucruri din suportul de scule, şi le agăţă de centura utilitară şi îşi fixă strâns la centură un capăt al unui cablu, prinzându-l de un inel în formă de D, apoi fixă celălalt capăt la centura lui Sri. Parcurseră ciclul de ieşire al sasului şi ajunseră afară, pe carena navei.

Treptat, peisajul îngheţat şi plin de cratere al Dionei se arătă dedesubt. *Gloria Gaiei* se învârtea în jurul emisferei opuse lui Saturn, călătorind de la est la vest, iar gigantul de gaz se ivea dincolo de arcul de la orizont al satelitului, cu globul lui de culoarea cărnii de somon şi a sienei arse vărgat de liniile paralele ale umbrelor inelelor. Yamil Cho declanşă pistolul cu reacţie şi Sri, îndepărtată uşor de priveliştea uimitoare, fu trasă de-a lungul pântecelui *Gloriei Gaiei* către naveta în formă de V pe care ea şi Yamil Cho o furaseră când evadaseră de pe Pământ şi pe care acum erau nevoiţi să o fure iar.

În hangarele *Gloriei Gaiei* nu fusese loc pentru *Uakti,* aşa că fusese fixată de nava-amiral cu cleme de acostare folosite de navetele care aduseseră oameni şi materiale de pe Pământ atunci când nava-amiral era pregătită pentru misiunea ei. Sri trebui să aştepte douăzeci de minute, lipită de un stâlp, cu gândul că în orice clipa un grup înarmat ar fi putut să iasă din carenă în timp ce Yamil Cho activă manual fiecare dintre motoarele ce deschideau clemele.

În cele din urmă, naveta pluti liberă. Yamil Cho o trase pe Sri la sasul acesteia. Odată intraţi şi aşezaţi în locaşurile lor de accelerare, activă sistemele navetei, iniție secvenţa de ante-aprindere a motorului ei principal şi aprinse jeturile de poziţie care o îndepărtau de *Gloria Gaiei.* Controlorul de trafic începu să ţipe strident la ei, în timp ce motorul principal se aprinse şi începură să accelereze, depărtându-se de nava-amiral şi de Dione, către Saturn. Sri se identifică şi îi spuse ofiţerului că va vorbi doar cu generalul Peixoto. Două minute mai târziu, când el

se conectă la reţea, ea îi spuse imediat că plecase în urmărirea lui Avernus şi-i trimise un fişier conţinând rezultatele cercetărilor ei asupra datelor de supraveghere.

Arvam îi trecu foaia unui aghiotant şi-i spuse lui Sri că putea cel puţin să-i fi cerut permisiunea.

— Sunt dezamăgit. Se pare că n-am ajuns încă să avem încredere totală unul într-altul.

Nu părea deloc dezamăgit; mai degrabă părea uşor amuzat, de parcă ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia.

— V-am încredinţat viaţa celui mai mic fiu al meu, spuse Sri şi-i aminti că containerul de hibernare se afla încă la bordul *Gloriei Gaiei.*

— Îl voi păstra până când te întorci din misiunea asta donquijotescă a ta, spuse Arvam.

— Dacă Loc Ifrahim spunea adevărul, Avernus şi Macy Minnot erau ţinute prizoniere în acelaşi loc. Cred că ele se află acum la bordul acelui remorcher, încercând să scape de sub jurisdicţia dumneavoastră.

— Să presupunem că se află pe acel remorcher. Cum o să iei legătura cu ele? La bord nu ai niciun fel de arme.

— Ele nu ştiu acest lucru.

— Mmm. Totuşi, cred că trebuie să trimit o navă monopost după tine, pentru orice eventualitate. Nu te îngrijora. Celei mai apropiate are să-i ia câteva ore ca să te prindă din urmă şi până atunci vei fi avut şansa de a dobândi gloria.

Sri nu spuse nimic. Nu avea de gând să-i mulţumească pentru intervenţie.

— S-ar putea să fii interesată să afli că plutonul pe care l-am trimis la baza de cercetare ţi-a găsit creatura, spuse Arvam. E în viaţă, dar era cât p-aci. A fost doborât de o doză de tranchilizant şi a avut o reacţie urâtă la el. Aşa că nu avem încă varianta lui în povestea asta, dar puşcaşii marini au recuperat şi o bună parte a imaginilor de la camerele de supraveghere. Acestea arată că mai bine de cincizeci de oameni fuseseră ținuți prizonieri acolo. Inclusiv domnul Ifrahim şi Macy Minnot. Dar şi Avernus şi fiica ei.

— Aşadar, cel puţin în această privinţă, Loc Ifrahim n-a minţit.

— Filmările camerelor din interiorul singurei clădiri a bazei sugerează faptul că domnul Ifrahim a spus adevărul şi în privinţa unei lupte între două facţiuni ale gardienilor, spuse

Arvam. Din nefericire, sistemul de supraveghere a căzut la puţin timp după ce una dintre facţiuni a ucis-o sau a biruit-o pe cealaltă. Se pare că tocmai creatura dumitale l-a sabotat, ca parte a planului său de a-şi lua în custodie ţintele. Vom şti mai multe când îşi va recăpăta cunoştinţa.
— Este evident că Ifrahim a încercat să-l omoare, spuse Sri. Îşi dorea gloria de a le fi capturat pe Avernus şi Macy Minnot doar pentru el, dar ele au reuşit să-i scape. Luaţi-l iarăşi la întrebări. Şi puşcaşii marini ar trebui să încerce să-i localizeze pe ceilalţi prizonieri. Dacă nu pentru altceva, cel puţin pentru a fi martori ai perfidiei lui Ifrahim.
— Oamenii mei au lucruri mult mai importante de făcut.
Într-o măsură mai mare sau mai mică avem oraşul sub control, dar avem şi câteva mii de prizonieri de care să ne ocupăm şi încă îl căutăm pe Marisa Bassi. Fie că este mort, şi nu i-am găsit şi identificat cadavrul, fie a scăpat.

Arvam făcu o pauză şi discută cu cineva care se afla în afara imaginii, apoi îi spuse lui Sri:
— Controlul de trafic a depistat remorcherul pe care îl urmăreşti, dar e o problemă. O navă monopost şi-a modificat cursul pentru a-l intercepta.
— Spuneţi-i că nu trebuie să atace remorcherul sub niciun motiv. Spuneţi-i să stea deoparte până când ajung acolo.
— Am încercat deja, spuse Arvam. Dar până acum nu am fost capabili să contactăm pilotul prin niciunul din canalele încriptate. Se pare că nava a fost serios avariată în timpul misiunii de modificare a cursului acelei stânci pe care fanaticii au aruncat-o spre Phoebe. Am blocat căutarea ei pentru că plecam la război şi pentru că ne gândisem că erau morţi atât pilotul, cât şi nava. Se pare că nu este aşa.
— Folosiţi canalele civile, îl rugă Sri, simţind cum i se strânge inima. Folosiţi orice doriţi. Sunt sigură că Avernus este la bordul acelui remorcher. Trebuie să faceţi tot ce vă stă în puteri pentru a vă asigura că pilotul dumneavoastră nu-l atacă.

10

Nava monopost pilotată de Cash Baker folosi o mare parte din timpul atât de preţios ca să se repare. IA avu nevoie de ore

întregi ca să reiniţializeze funcţiile de control şi să le reruteze în jurul circuitelor de ieşire avariate, verificând şi reverificând simulările virtuale ale fiecărui stadiu al reparaţiilor; găurile din învelişul multistrat se reparau cu o încetineală infinitezimală; ajunsese la extremitatea orbitei, la vreo cincisprezece milioane de kilometri de Saturn, până când miniroboţii ei puşi pe treabă reuşiseră să devoreze fărâme din izolaţia ceramică spartă din jurul camerei cu fuziune a motorului şi le reconvertiseră în petice temporare. Când se întorcea spre Saturn, Cash începu să aibă din nou controlul asupra sistemelor de conducere şi navigare. Era ca şi cum picioarele i-ar fi fost amorţite de vreo lovitură cumplită şi acum putea să-şi mişte degetele, să-şi simtă vânătăile de pe gambe, să-şi îndoaie genunchii…

Unele avarii nu puteau fi reparate. Cash nu reuşi să se reconecteze la reţeaua de luptă sau să contacteze vreo navă aliată, fiindcă în motorul lui de criptare apăruse o eroare logică fatală; singura modalitate de a-l repara era să încarce o instrucţiune de corecţie, ori acest lucru presupunea tocmai folosirea dispozitivului pe care eroarea îl scosese din funcţiune. În plus, mai erau defecţiuni în sistemul de navigaţie, întreruperi persistente în sistemele optice, ecouri false la radarul de profunzime şi o problemă permanentă cu sistemul de urmărire al dispunerii antenelor… Dar, în sfârşit, era din nou pe deplin conectat cu nava şi cu simţurile ei, având o panoramă divină care cuprindea circa treizeci de grade deasupra planului ecuatorial al lui Saturn, inelele şi suita lui de sateliţi.

IA reconstruia răbdătoare datele care fuseseră pierdute atunci când instrumentul de criptare cedase, folosind sistemul optic puternic al navei monopost pentru a înregistra şi eticheta gradientul de viteză şi poziţia corespunzătoare fiecărei nave. Era clar că războiul izbucnise. Nava Comunităţii Pacifice pornise de pe orbita înaltă şi singuratică a Phoebei şi se îndrepta spre interiorul sistemului, avându-l ca ţintă pe Iapetus. Nava-amiral braziliană se afla pe orbită în jurul Dionei; *Floarea Pădurii* se pregătea să între pe orbită în jurul Rheei; *Getúlio Dornelles Vargas* rămăsese staţionară lângă Mimas. Nave monopost, identificate prin semnătura spectrografică unică a flăcărilor lor de fuziune, vânau nave de-ale exteriorilor sau erau angajate în raiduri de bombardare intensă deasupra suprafeţelor diferiţilor sateliţi. Folosind compararea stroboscopică a scanările multiple,

IA era capabilă şi să localizeze navele grav avariate de navele monopost sau de minele cu puls electromagnetic, care se răceau până aproape de temperatura spaţiului înconjurător, pe măsură ce cădeau de-a lungul unor traiectorii orbitale excentrice.

IA eticheta navele avariate cu roşu, navele aliate cu albastru şi pe toate celelalte cu alb. Existau cel puţin treizeci de nave etichetate cu roşu în interiorul orbitei lui Iapetus, dar şi un număr egal de nave etichetate cu alb se deplasau nestingherite. Cea mai mare parte a acţiunilor se desfăşura în interiorul razei de o jumătate de milion de kilometri definite de orbita Rheei. În timp ce se întorcea către interior, Cash privea punctele albastre ce urmăreau ultimele câteva puncte albe dintre sateliţii interiori şi sistemul de inele, înclinându-se în interceptări rapide după linii geodezice şi modificându-şi traiectoriile către noi ţinte prin manevre de asistenţă gravitaţională, dincolo de sateliţi mari sau mici. O bătălie a cărei soartă era decisă de fizica newtoniană. Prin timp, viteză şi direcţie.

Când nava continua să coboare către orbita lui Iapetus, la patru milioane de kilometri distanţă de Saturn, Cash era încă deconectat. Reparaţiile erau aproape încheiate, dar cele mai multe erau doar o peticeală temporară despre care nu ştia cât avea să ţină. Dispunea de rezerve mici de combustibil, energie şi aer, sistemul de control al tunului pe şină era încă stricat, dar rachetele de distanţă scurtă, laserul cu pompă de puls şi laserele cu raze gamma de tip „foc cu foc” erau complet operaţionale. Încă mai putea să participe şi el la război, dar trebuia să aleagă doar o singură ţintă şi s-o aleagă bine.

Se conectă la instrumentul de navigaţie şi analiză diferite opţiuni. Cea mai bună soluţie era să procedeze exact cum făcuseră cele mai multe nave fugare ale exteriorilor: să întoarcă strâns în jurul lui Saturn. Astfel, şi-ar fi mărit la maxim şansele de a-şi procura o ţintă, traversând arcul amplu de traiectorii posibile pe care orice navă care ar fi părăsit sateliţii Dione sau Tethys ar fi fost nevoită să le urmeze dacă voia să se catapulteze şi să treacă peste gigantul de gaz. Singura problemă era că ar fi trebuit să facă foarte curând o corecţie de curs, iar IA se pronunţase împotriva acesteia. Ar fi urmat să folosească până la jumătate din combustibilul rămas, arderea ar fi fost la limita capacităţii motorului avariat şi, după ce ar fi

trecut dincolo de Saturn, ar fi rămas înţepenit pe o orbită înclinată, mult deasupra planului ecuatorial, cu o perioadă de rotaţie de circa două sute patruzeci şi opt de ore şi o semiaxă majoră de douăzeci şi unu de milioane de kilometri. Nu i-ar mai fi rămas destul combustibil pentru a se întâlni cu vreunul dintre sateliţi, aşa că ar fi trebuit să spere că avea să-l detecteze cineva şi să vină să-l recupereze. În cel mai rău caz, putea oricând să pună nava să-l anestezieze. Ar fi putut aştepta câţiva ani în hibernare şi s-ar fi găsit cineva să-l recupereze până atunci…

Fir-ar să fie! Cash nu luă în seamă LA şi, treizeci de minute mai târziu, aprinse motorul pentru prima dată de la accident: o ardere puternică, scurtă, care culmină la 1,38*g.* Se dovedi puţin cam dură, eficienţa cobori la sub optzeci la sută, dar reparaţiile făcură faţă. Îşi recuperase nava. Se putea implica în luptă.

Cele mai multe nave ale exteriorilor – care supravieţuiseră sau reuşiseră să scape de atacuri prin îndemânare sau noroc – se micşorau în întunericul de dincolo de Saturn, dar încă mai rămăseseră câteva întârziate care se îndreptau către gigantul de gaz. Cash le studie cu atenţie înainte de a-şi alege ţinta – una recent plecată de pe Dione. Era unul dintre remorcherele prost echilibrate pe care le foloseau pentru a tracta mărfuri de la un satelit la altul şi avea un profil radar disproporţionat de mic; cineva încercase să-l ascundă, deci avea o oarecare însemnătate. De vreme ce remorcherul îi intersecta traiectoria cu o viteză relativ mare, Cash ar fi avut o şansă firavă, dar era cea mai bună alegere dintr-un mănunchi de opţiuni proaste.

Realiză un reglaj fin al parametrilor celei de-a doua corecţii de curs, pentru a se asigura că va trece cât mai aproape posibil de ţintă, împingând până aproape de limită motorul avariat, apoi îl reglă la o acceleraţie constantă de 0. 3 *g* şi începu să-şi pregătească sistemele de arme. Nu simţi nicio remuşcare pentru faptul că ataca o navă civilă. Odată războiul declarat, ordinele de luptă erau de a intercepta, distruge sau avaria toate navele exteriorilor aflate în interiorul orbitei lui Iapetus, cel mai din afară dintre sateliţii locuiţi. Iar exteriorii declaraseră în mod clar război prin aruncarea acelei stânci către baza Comunităţii Pacifice de pe Phoebe. Fără a mai menţiona că-i atacaseră propria navă. În plus, cine ştie ce ar fi putut conţine acel remorcher sau pe cine ar fi putut transporta? Era

datoria lui să-l doboare. Pentru aşa ceva fusese antrenat, de aceea se afla aici. Şi venise vremea pentru o mică revanşă. Vremea să le arate exteriorilor că nu erau capabili, cu trucurile lor mici şi viclene, să doboare complet un om destoinic. În timp ce-şi alimenta armele cu energie şi-şi croia drum prin lista nesfârşită de verificări, Cash încercă să-şi ţină în frâu surescitarea crescândă. Avea o misiune de îndeplinit şi voia să se achite de ea cât mai bine cu putinţă.

Nava monopost trecu de orbita lui Mimas, gonind către sistemul de inele. Cash efectuase multe misiuni de zbor în jurul lui Saturn, dar niciodată până atunci nu avusese o atât de înălţătoare viziune asupra inelelor. Un arc sau un pod împletit din milioane de şuviţe luminoase şi întrerupt ici şi colo de goluri late sau înguste, negre ca tăciunele, adunându-se până formau un vârf ascuţit şi căzând înapoi ca să încercuiască globul dolofan al lui Saturn...

Pentru scurt timp, se simţi transfigurat sentimentul vastităţii. Îşi aminti de nopţile senine de vară, când era copil şi obişnuia să stea întins pe acoperişul blocului, îşi aminti cum simţea că ar putea fi absorbit pe vecie în tiparele rigide ale stelelor care dominau bolta neagră a cerului, ştiind că era legat de ele prin fotonii făuriţi în focurile lor termonucleare, fotoni ce călătoriseră sute şi mii de ani prin spaţiul interstelar pentru a fi cuprinşi în privirile lui.

Aceleaşi legi ale fizicii care determinau comportamentul luminii stelare şi al inelelor lui Saturn îi restrângeau posibilităţile de a-şi purta propria luptă în acel război mare.

Cash se înclină deasupra ghemotoacelor şi răsucirilor excentrice din inelul F, îndreptându-se în jos, către remorcher, apropiindu-se rapid în timp ce acesta înainta grăbit spre Diviziunea Keeler. Un cronometru dintr-un colţ al câmpului său vizual începu să scânteieze în roşu în timp ce revenea la zero, tunul lansă rachetele de distanţă scurtă, iar acestea accelerară nerăbdătoare către ţinta lor. Cash era conectat la sistemul lor de control: era ca şi cum ar fi încercat să ţină pe loc dulăi feroce legaţi cu lese care se întind la nesfârşit. Remorcherul începu să-şi schimbe direcţia spre dreapta şi spre stânga – manevre evazive care nu aveau să-l ajute cu nimic – dar, în aceeaşi clipă, circuitul de comunicare al lui Cash ţiui. Receptase un mesaj text, trimis, potrivit etichetei de identificare, de generalul Arvam

Peixoto. Îi ordona să dezamorseze rachetele de distanţă scurtă şi să înceteze imediat toate ostilităţile împotriva remorcherului.

Se părea că vine de pe *Gloria Gaiei,* dar, fără a folosi motorul de încriptare, Cash nu putea şti dacă era autentic sau o înşelătorie pusă la cale de exteriori pentru a distrage atenţia sau pentru a se apăra. După o jumătate de secundă de gândire, tastă „verifică autoritatea".

În depărtare, deasupra inelelor, remorcherul făcea modificări de curs: elementul predictiv al IA a navei monopost sugera că acesta plănuia să se strecoare prin planul inelelor într-o încercare de a deruta rachetele cu rază scurtă. Cash adaptă poziţia navei monopost şi iniţie propria lui schimbare de curs. Arderea fu neregulată şi îl zdruncină, dar îl repuse pe cursul de interceptare.

Sosi un alt mesaj. Detalii din dosarul lui şi un ordin de eliberare din serviciu.

Nici vorbă să se retragă. Trimiterea datelor lui de serviciu nu dovedea nimic, fiindcă exteriorii ştiau totul despre el din cauza fanfaronadei care a însoţit Operaţiunea Sondare Profundă, iar Cash voia atât de tare să-şi ia revanşa încât îi putea simţi gustul, şi acum se apropia atât de rapid de remorcher, chiar pe urma rachetelor. Începu să alimenteze laserul cu raze gamma… şi ceva din interiorul sistemului de control al navei se ridică împotriva lui. Un demon. Înfuriat, se gândi mai întâi că venise împreuna cu unul dintre mesaje şi că reuşise să treacă prin paravanul de protecţie. Apoi îşi dădu seama că era cu mult mai complex, ceva enorm şi necruţător, care trebuie să fi aşteptat dintotdeauna în interiorul sistemului de control, un compensator de siguranţă declanşat de vreun semnal criptat.

Trecu în modul hiper-reflexiv, dar era prea târziu – pierduse deja controlul sistemelor de conducere şi navigare. Nava se rostogolea în jurul axei ei transversale, jeturile de poziţie aprinzându-se şi stingându-se intermitent. Încercă să găsească o cale de întoarcere, dar nu putu opri motorul să ajungă la propulsie maximă, îndepărtându-i de remorcher.

Bine, fir-ar ei să fie. Încă mai avea control asupra rachetelor cu rază scurtă şi ele erau acum aproape de remorcher. Nu voia să renunţe. Acesta era apogeul carierei lui, iar furia şi mândria nu-l lăsau să renunţe. Tot ceea ce avea de

făcut era să se ţină bine, dar demonul se grăbea spre el la fel de nemilos ca un tsunami, croindu-şi drum prin spaţii-tampon şi sisteme de protecţie virtuale. El era ca un om care stătea pe vârfuri într-o cameră sigilată ce se umplea rapid cu apă, încercând să-şi menţină capul în spaţiul plin cu aer care se micşora treptat. Demonul se năpusti la sistemul de control al armelor şi, cu toate că rachetele cu rază scurtă erau încă destul de departe de remorcher, el le declanşă înainte ca demonul să le poată deconecta. Le văzu licăririle strălucitoare departe, în faţa lui, apoi demonul îl copleşi şi îşi pierdu ultimele rămăşiţe de control asupra navei şi toate intrările senzoriale.

Cash era conştient doar de corpul lui, înfăşurat strâns ca o mumie în costumul de acceleraţie. Liniştea şi întunecimea absolută erau apăsătoare. Era ca şi cum ar fi fost îngropat de viu. Se forţă să se relaxeze, revenind la starea obişnuită – ar fi fost insuportabil să fie prins astfel, cu acea stare de conştienţă acută care amplifica de zece ori durata fiecărei secunde – şi, doar câteva bătăi de inimă mai târziu, primi înapoi intrările senzoriale. Fie pentru că una dintre IA găsise o cale de a ocoli demonul, fie pentru că demonul îşi relaxase strânsoarea când terminase ce avea de făcut – nici nu ştia, nici nu-i pasa.

Motorul se oprise brusc, iar el nu se putea conecta la sistemele de comenzi, de comunicaţii şi de armament. Dar cel puţin putea vedea din nou, direct prin spectrul electromagnetic.

Remorcherul se strecura uşor prin Diviziunea Keeler, aproape de marginea arcului lucios al inelului A. Nu părea să fie avariat în niciun fel. Şi Cash cobora prin planul inelelor. Călătorea atât de rapid, încât căpătase un înveliş fin de plasmă ionizată în vreme ce plonja prin atmosfera rarefiată de oxigen molecular care se producea prin interacţiunea luminii ultraviolete a soarelui cu gheaţa inelelor. Zbura deasupra Diviziunii Keeler pe un curs ce avea să brăzdeze un cordon lung prin inelul A, aflat dincolo de ea. Acesta venea spre el cu viteză orbitoare, dizolvându-se în puncte de lumină ce goneau toate în aceeaşi direcţie, un imens furnicar clocotitor ordonat pe mai multe culoare. Lăţimea inelului era de peste două sute cincizeci de mii de kilometri, dar grosimea de doar zece metri (cât înălţimea unei clădiri de două nivele): Cash îşi spuse că, şi dacă avea să-l traverseze într-un unghi ascuţit, erau mari şanse ca nava să nu sufere vreo avarie semnificativă.

Şi atunci, într-o străfulgerare, planul larg al inelelor se nărui, transformându-se într-o linie de lumină strălucitoare. Şi o fărâmă de bazalt, o sferă mai mică de un milimetru în diametru, lustruită şi erodată de miliarde de ani de ciocniri microscopice, se izbi de botul navei monopost şi se sfărâmă în zeci de fragmente albe, incandescente. Cele mai multe fură oprite în drumul lor de izolaţia din poliester extrudat ce umplea fiecare colţişor şi crăpătură din interior, dar două penetrară sistemul de menţinere a vieţii. Una îşi consumă energia în gelul de impact care-i acoperea corpul lui Cash, dar ce-a de-a doua îi străpunse vizorul de realitate virtuală şi lăsă o urmă carbonizată prin craniul şi creierul lui. Nici măcar nu avu timp să-şi dea seama că fusese lovit.

11

Nava monopost viră pe neaşteptate şi rachetele ei de distanţă scurtă explodară necontrolat la mai mult de o mie de kilometri faţă de tribordul *Elefantului.* Un accident sau un factor neştiut şi nebănuit intervenise şi îi salvase. Dar în vreme ce *Elefant* se îndrepta dinspre partea mediană a sistemului de inele către punctul din care se putea catapulta pe orbita lui Saturn şi şi se putea îndrepta către Uranus, Newt detectă o navă braziliană ce se îndepărta în forţă de Dione şi se îndrepta către interior. Era naveta orbitală modificată *Uakti,* cea care pătrunsese în sistem la câteva zile după *Floarea Pădurii* şi, categoric, îi urmărea. Deocamdată se afla la circa trei sute de mii de kilometri distantă, cu mult dincolo de marginea exterioară a inelelor, dar accelera puternic.

— Încearcă să stabilească un contact, spuse Newt. Au îndreptat un laser către noi şi ne trimit un mesaj de la cineva care îşi zice Sri Hong-Owen. Vreţi să-l auziţi?

Macy aşteptă ca Avernus să spună ceva. Fiindcă nu o făcu, Macy zise:

— Cred că-mi cam dau seama ce vrea.

Macy şi Avernus erau culcate una lângă alta în culcuşurile din sistemul înghesuit de menţinere a vieţii. Newt ședea în zona de comandă, acoperită cu o boltă. Îşi purtau cu toţii costumele de presurizare, aveau căştile bine fixate şi erau prinşi în hamuri

de siguranţă. Huruitul constant al motorului cu fuziune li se cuibărise în coloanele vertebrale şi în cranii.
— Dacă te gândeşti că vrea să ne pregătim să stăm pe loc şi să ne predăm, ai dreptate, spuse Newt.
— Ne poate prinde din urmă?
— Dacă ne menţinem cursul actual, o va face.

Ecranul mare din spaţiul memo fu înlocuit de o diagramă 3D a zborului: două vârfuri strălucitoare de săgeţi care urmau curbe strânse în jurul lui Saturn şi se ridicau prin sistemul de inele unul după altul, cel de-al doilea punct deplasându-se cu mult mai repede decât primul şi prinzându-l din urmă între orbitele lui Titan şi Hyperion, la vreo treisprezece milioane de kilometri în afara lui Saturn.
— Aşa vor decurge lucrurile dacă rămânem pe traiectoria către Uranus, spuse Macy.
— Da. Dar avem şi alte opţiuni.

Diagrama de zbor rulă iarăşi, de această dată imaginea îngheţând când *Elefant* trecea aproape de Saturn şi apoi mărindu-se înainte de a se roti pentru a arăta că nava braziliană era ascunsă de silueta masivă a gigantului de gaz.
— O uşoară corecţie de curs înainte de a lua viteză datorită lui Saturn îi va oferi o variaţie mai amplă vectorului nostru final, explică Newt. Şi, dacă o fac după ce prietena noastră rămâne dincolo de orizontul lui Saturn, vom câştiga puţin timp înainte ca ea să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Doar cât e nevoie, poate, pentru a găsi un loc de refugiu.

Diagrama se roti şi se retrase pentru a permite o vedere plană a întregului sistem, cu câteva curbe derulându-se dinspre Saturn pentru a intersecta patru dintre sateliţi, fiecare curbă având ataşate gradientul de viteză, masa de reacţie necesară şi timpul de tranzit.
— Titan, alese Avernus.
— Titan este categoric o opţiune, estimă New t. În funcţie de cât de repede se poate adapta prietena la schimbarea noastră de curs, vom ajunge pe orbita din jurul lui Titan cu patruzeci şi opt până la două sute patruzeci de minute înaintea ei. Doar că şi în cazul acesta avem câteva probleme. După cum sunt sigur că aţi observat, *Elefant* este o navă mică şi bună, dar n-a fost construită pentru pătrunderea în niciun fel de atmosferă. Aşa că vom avea nevoie să facem autostopul până la sol cu una dintre

navele cu scut de presiune şi căldură ale celor din Tank Town. Şi ar trebui să vă reamintesc că suntem urmăriţi de o navetă orbitală ce poate coborî pe suprafaţă. Dacă ajungem într-adevăr pe suprafaţă, va putea să ne urmeze.

Macy îşi zise că el părea exagerat de îndrăzneţ. Era fericit că stătea pe muchie de cuţit şi că i se dădea şansa de a dovedi ce poate.

— Voi discuta cu oamenii pe care îi cunosc în Tank Town, spuse Avernus. Ei vor pilota de la distantă o navă cu scut pe orbită şi voi coborî cu ea într-un loc unde să pot s-o întâlnesc pe doamna profesor doctor Hong-Owen şi să discut cu ea.

— Vrea să vă ia prizonieră, o avertiză Macy. Nu cred că veţi reuşi s-o faceţi să se răzgândească.

— Voi credeţi în serendipitate? Întrebă Avernus.

— Dacă aş şti ce înseamnă, v-aş răspunde, zise Newt.

— Descoperirea întâmplătoare, din noroc, sintetiză Macy.

— Înseamnă că putem discuta în condiţiile mele, spuse Avernus. Pe Titan.

Era hotărâtă să coboare singură pe Titan, iar logica ei era de neînvins. *Elefant* nu le putea întrece urmăritorii, aşa că erau nevoiţi să se aşeze undeva. Doi dintre sateliţii la care puteau ajunge mai înainte ca *Uakti* să-i prindă din urmă, Atlas şi Helen, erau prea mici pentru a putea oferi un loc real de refugiu, iar pe orbita celui de-al treilea, Rhea, se afla o navă braziliană. Aşa că Titan era singura alegere reală. Dar *Elefant* nu putea asoliza pe Titan şi ar fi fost o idee foarte proastă să-l abandoneze pe orbită. Şi, de vreme ce era clar că Sri Hong-Owen era interesată doar de ea, explică Avernus, cel mai corect şi mai bine era ca ea să nu pună în primejdie vieţile lui Macy şi Newt. Avea să coboare pe Titan şi să se ocupe de urmăritoarea ei, iar Macy şi Newt ar fi putut înainta nestingheriţi spre Uranus. Macy şi Newt încercară să discute cu ea, dar maestră geneticii insistă că nu exista nicio altă variantă acceptabilă. Ori era lăsată să coboare singură pe suprafaţa lui Titan, ori avea să rămână la bordul *Elefantului* şi ar fi fost capturaţi cu toţii.

— Am auzit mai multe zvonuri despre munca dumneavoastră de acolo, de jos, spuse Newt. E posibil ca unele dintre acestea să fie adevărate?

— Eu nu-mi plec urechea la zvonuri, mărturisi Avernus.

— Aţi pregătit o surpriză, spuse Newt. Sunt sigur.

— Şi tu te bucuri, îi zise Macy.
— Nu este una dintre zilele dumneavoastră obişnuite, asta-i cert.

Traversară inelele înguste din marginea interioară a sistemului de inele şi trecură aproape de benzile de nori ale lui Saturn. De îndată ce nava urmăritoare rămase în urmă, dincolo de orizont, Macy simţi o vibraţie intermitentă, semn că se aprinseseră jeturile de poziţie. Apoi gravitaţia lui Saturn prinse nava şi o trimise către exterior, ca pe o piatră aruncată de o praştie, schimbarea de impuls mărindu-le viteza cu peste cincizeci la sută, pe când mişcarea gigantului de gaz încetini cu mult mai puţin de o yoctosecundă[61].

În mod normal, s-ar fi îndreptat către Titan sau către oricare alt satelit folosind vechiul sistem al revenirii libere, prin care se economisea combustibil, cu gravitaţia lui Saturn încetinindu-i în timp ce se îndreptau către exterior, astfel încât până la Titan să fi călătorit cam cu viteza orbitală a acestuia, fiind necesară doar o ardere de corecţie minoră pentru a-i împinge pe orbită. Dar Newt păstrase motorul pornit astfel încât ei să-şi poată menţine avansul faţă de cei care-i urmăreau şi avea să-l păstreze pornit până când *Elefant* ajungea la punctul în care ar fi trebuit să se întoarcă pentru a frâna, altfel ar fi trecut pe lângă Titan cu o viteză prea mare pentru a mai putea fi atraşi de gravitaţia satelitului.

Elefant ţâşni ca din puşcă prin diviziunea lui Cassini, ieşind din umbră la lumina soarelui, înclinându-se către Titan. Trecuse dincolo de marginea exterioară a sistemului principal de inele, când naveta braziliană apăru de după circumferinţa lui Saturn. Motorul ei era încă pornit şi înainta pe acelaşi curs cu *Elefantul.* Încercarea lui Newt de a-i înşela nu mersese. Fie că ghiciseră, alegând o variantă dintr-un milion, fie că, mai probabil, cineva le furnizase informaţii despre corecţia de curs din timpul tranzitului *Elefantului.*
— Ni se diminuează drastic avansul, spuse Newt. Vor ajunge pe orbita lui Titan la doar şaptezeci şi două de minute după noi.
— E vremea să vorbesc cu oamenii din Tank Town, spuse Avernus. Dacă ei pun nava cu scut pe orbită acum, veţi putea ajunge la ea înainte ca *Uakti* să ne prindă din urmă?

[61] Submultiplu al secundei, egal cu a septiliona parte dintr-o secundă (10^{-24} s).

— Câtă vreme o vor pune unde le spun să-o pună, nu va fi o problemă, spuse Newt.

El şi cu Avernus avură o lungă conversaţie cu controlul de trafic de pe Titan. Când încheiară, Macy îi zise maestrei geneticii:

— Dacă ştiam ce plănuiţi să faceţi, am fi putut să vă ajutăm.

— Problema e doar să-i convingem să asolizeze unde vreau eu s-o facă, spuse Avernus şi nu mai adăugă nimic.

Orele trecură. Reţeaua sistemului era căzută, dar Newt reuşi să prindă posturile emisiunilor radiodifuzate de pe Iapetus şi de pe sateliţii interiori şi astfel aflară despre înfrângerea Parisului, despre luptele crâncene din jurul oraşelor Atena şi Spartica, de pe Tethys, şi despre capitularea oficială a Bagdadului, de pe Enceladus.

Exista şi o relatare neobişnuit de calmă a unui martor ocular, care vorbea despre tentativa a două remorchere de a lovi cu putere *Floarea Pădurii:* unul fusese făcut bucăţi de o armă cinetică, iar celălalt despicat de o navă monopost. Urmau apoi rapoarte privind echipe ale Comunităţii Pacifice care preluaseră controlul comunităţilor de fermieri risipite pe Iapetus. Însă toată această activitate funestă şi violentă se pierdea în faţa măreţei şi seninei panorame a lui Saturn şi a inelelor lui, care se micşora încet în urma *Elefantului.* Faţă de acel vast şi neomenesc fundal, războiul era la fel de lipsit de importanţă ca lupta dintre două grămăjoare de microbi în valurile dezlănţuite ale unui ocean.

În sfârşit, Newt opri motorul *Elefantului,* răsuci remorcherul şi aprinse iarăşi motorul. Acum erau nevoiţi să încetinească, pentru a egala viteza orbitală a lui Titan. Urmăritoarea lor continua să se apropie. Venea din ce în ce mai aproape şi accelera mereu.

Macy avea steaua strălucitoare a lui *Uakti* în centrul ecranului mare din spaţiul memo. Citirile arătau scăderea treptată a distanţei dintre *Elefant* şi navetă şi creşterea constantă a vitezei relative a navetei. Neliniştea şi spaima ei crescură. Dacă interpretaseră greşit intenţiile celor de pe *Uakti,* se putea la fel de bine ca naveta să continue să accelereze, să-l ajungă din urmă pe *Elefant* şi să-l avarieze folosind o armă cinetică sau o rachetă cu rază scurtă, după care să-i dea ocol lui Titan şi să vină să-şi revendice premiul. Diferenţa dintre cele

două nave se reduse la treizeci de mii de kilometri şi continua să se micşoreze, dar acum într-un ritm mai lent. După o clipă, Macy îşi dădu seama că *Uakti* şi-a oprit motorul cu fuziune. Văzu o străfulgerare scurtă şi intermitentă, în timp ce-şi aprindea jeturile de poziţie şi se întorcea cu vârful spre coadă, apoi motorul ei cu fuziune de aprinse din nou, o stea mai strălucitoare decât discul micşorat al soarelui. Continua totuşi să se furişeze înspre *Elefant,* ambele nave îndreptându-se acum cu aceeaşi viteză către secera ceţoasă a lui Titan.

Visătorii erei timpurii a spaţiului sugeraseră că Titan avea să fie o uriaşă resursă de hidrocarburi şi azot, dar s-a dovedit a fi mai uşor să se extragă compuşi din sistemul CHON[62] din depozitele de chondrit carbonic de pe Iapetus şi de pe sateliţii interiori decât din atmosfera lui Titan, iar vălul îngheţat de ceaţă fumurie al satelitului şi gravitaţia lui relativ scăzută l-au făcut la fel atrăgător din punct de vedere imobiliar ca o suburbie limitrofă Iadului. Puţini exteriori aleseseră să locuiască acolo: era vorba de câteva schituri şi oaze presărate ici-colo ori de obştea anarhistă din Tank Town, pe malul Mării Lunine, care produceau cu stângăcie organisme de vid bizare, materiale plastice exotice şi alte chimicale organice. Nu mai mult de cinci sute de suflete cu totul, împrăştiate pe cuprinsul unui satelit cu diametrul de peste cinci mii de kilometri, mai mare decât Mercur. Până atunci nu fusese atins de război. *Elefant* trecu pe orbită în jurul ecuatorului lui Titan şi drept înainte îi apăru o mică steluţă: nava cu scut trimisă prin telecomandă de către controlul de trafic din Tank Town. Faptul că cei din Tank Town puneau la dispoziţie un aparat de-al lor într-o asemenea acţiune riscantă era măsura reputaţiei lui Avernus. Ei îşi vor fi câştigat o cantitate imensă de *kudos* pentru acest gest, desigur, dar cine ştie cât ar fi valorat acum, când cele trei mari puteri de pe Pământ se aflau în pragul preluării controlului asupra sistemului lui Saturn?

Şi totuşi iat-o, crescând de la mărimea unui punct de lumină până la cea a unei capsule în formă de scoică, luminoasă şi clară pe fundalul de nori de culoare ocru al lui Titan. Newt calculase traiectoriile orbitale ale *Elefantului* şi ale navei cu scut

---

[62] Acronim pentru cele patru elemente esenţiale (carbon, hidrogen, oxigen şi azot/nitrogen) din componenţa organismelor vii (n.r.).

atât de exact încât cele două ajunseseră deja una lângă alta, *Elefant* tremurând delicat în vreme ce jeturile lui de poziţie îi ajustau balansul. Îndemânarea lui o făcu pe Macy să simtă un val puternic de mândrie.

Avernus, deja îmbrăcată în costumul de presurizare, aştepta în sas. Acum, cu doar un rămas-bun spus în grabă, trecu prin ciclul de ieşire, îşi luă avânt şi parcurse decalajul de treizeci de metri, prinzând un mâner încastrat lângă trapa deschisă şi răsucindu-se cu uşurinţă înăuntru.

— Are mai bine de două sute de ani, dar e sprintena ca o maimuţă, spuse Newt. Îi trimite un mesaj lui Sri Hong-Owen, precizându-i unde să se întâlnească. Vrei să-l auzi?

Macy ascultă scurtul mesaj şi zise:

— Este probabil cea mai inteligentă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Un geniu autentic, confirmat. Problema este că nu ştie nimic despre oameni.

— Ai mare dreptate.

— Deci n-o lăsăm în urmă, nu-i aşa?

— Am câţiva prieteni buni în Tank Town, spuse Newt. Camarazi de zbor. Lasă-mă să vorbesc cu ei şi să vedem dacă putem ajunge la o înţelegere. Între timp, cred că trebuie să ne mărim un pic orbita, cel puţin să pară că fugim.

În imaginea de pe ecranul lat din spaţiul memo, motorul chimic al navei cu scut pâlpâi, încetinind mica aeronavă şi scoţând-o de pe orbită, jos, către suprafaţa lui Titan.

12

Titan era similar ca mărime cu Ganymede şi Callisto, dar, pe când cei doi sateliţi ai lui Jupiter îşi pierduseră cu mult timp în urmă atmosferele lor primordiale, glacialul Titan era înfăşurat într-un înveliş dens de azot şi metan şi de o ceaţă portocalie opacă de smog fotochimic. Stropii de hidrocarburi formaţi prin acţiunea luminii ultraviolete asupra metanului din straturile superioare ale atmosferei se scurgeau către suprafaţă şi formau aglomerări negre şi nisipoase, care în regiunile ecuatoriale erau măturate şi sculptate de vânturi în forma unor vaste mări de dune înalte de sute de metri şi circulau în şiruri paralele, chiar pe sute de kilometri. Ploile de metan şi etan umpleau lacurile şi

mările şi alimentau râurile care tăiau canale ramificate prin terenurile înalte de apă îngheţată şi inundau bazinele terenurilor joase.

În timp ce *Uakti* înainta către punctul de întâlnire, sub un cer acoperit dintr-un orizont într-altul cu o ceaţă portocalie, Sri era surprinsă de cât de familiar i se părea peisajul. Zburau către nord deasupra a ceea ce era în mod cert un lanţ vulcanic, cu conuri şi caldeire complexe, înşirate de-a lungul unor pante de material revărsat, largi şi întunecate, tăiate de canale mai luminoase, fisuri şi depresiuni de prăbuşire. Cele mai mari depresiuni de prăbuşire erau inundate cu metan şi etan lichid, care luceau ca nişte scurgeri de ţ iţei în lumina mată şi egală.

Uakti alunecă spre o cupolă vulcanică asemănătoare unei clătite, încununată cu o caldeiră a cărei margine prăbuşită înconjura un bazin puţin adânc, de vreo trei kilometri în diametru, având apă neagră îngheţată pe fund. Un con secundar abrupt, un vulcan într-un vulcan, era deplasat în interiorul caldeirei, ca pupila unui ochi care se uita în lateral. Un semnal luminos de un verde strălucitor pulsa în apropierea vârfului plat al celui de-al doilea con, marcând poziţia unei platforme de asolizare. O cupolă mică era amplasată pe o terasă tăiată, aflată mai în spate.

Toate acestea apărură dintr-o privire fugară, apoi naveta trecu mai departe şi făcu o întoarcere amplă pentru a reveni şi Yamil Cho îi prezentă lui Sri datele de la sursele de imagine radar, microunde şi multibandă. Apa îngheţată provenind de la erupţie inundase caldeira şi formase o plombă solidă, având în medie peste şaizeci de metri adâncime, cu un filon de apă lichidă dedesubt. Organisme de vid ca nişte copaci, foarte dese, acopereau pantele conului secundar şi pantele interioare ale caldeirei, dar se opreau aproape de fundul ei, probabil pentru că acolo era mult mai cald şi deci letal pentru organismele ce creşteau la o temperatură a mediului de -180° Celsius. Cupola amplasată sus, pe conul secundar, era presurizată, dar părea să fie părăsită. La trei kilometri către est, mai mult sau mai puţin în centrul caldeirei, o singură siluetă stătea în picioare pe o creastă, deasupra punctului fierbinte al unei fisuri mici şi active.

— Şi-a ţinut promisiunea, constată Sri.

— Nu putem fi siguri că aceea e Avernus, spuse Yamil Cho. În primul rând, nu ştim cât de mulţi oameni ar putea trăi aici. În al doilea, nici urmă de nava scut.
— Probabil că a trimis-o înapoi la acea aşezare, Tank Town.
— Atunci s-a izolat în mod deliberat, deduse Yamil Cho. Nu este un semn bun. Şi chiar dacă aceea este Avernus, nu-i exclus ca alţi oameni să aştepte, pregătiţi de ambuscadă. Să se ascundă în vizuini de păianjen sau sub coroanele acelor chestii ca nişte copaci. Este ceva sub acea margine la care mi-ar plăcea să mă uit mai îndeaproape. Ar trebui să mai trecem măcar o dată pe deasupra înainte de a asoliza.
— Dacă apare într-adevăr cineva, spuse Sri, va fi doar vreun tehnician sau asistent. Fără îndoială, speriat de inteligenţa ei şi uşor intimidat. Avernus ne-a spus că vrea să discutăm şi vom discuta. Coboară-ne chiar acum, domnule Cho. Putem asoliza aproape de ea?
— N-aş recomanda asolizarea pe fundul unei caldeire, doamnă. Este destul de groasă cât să ne suporte greutatea, dar este apă îngheţată. Retrojeturile vor topi aproape sigur stratul de suprafaţă, iar aceasta ar putea să îngheţe din nou în jurul opritoarelor.
— Atunci pe platforma de asolizare. O vom lua pe jos de acolo.

Yamil Cho o aduse pe *Uakti* înapoi, deasupra caldeirei, şi retrojeturile se aprinseră. Sri fu împinsă în chingile locaşului ei când naveta coborî către conul secundar. Plană pentru o clipă deasupra suprafeţei crestate a platformei, se stabiliză într-un nor de vapori condensaţi, apoi se încovoie o dată pe opritoare şi asoliză.

Yamil Cho întrerupse liniştea ţiuitoare.
— Aş putea sublinia că dacă Avernus chiar ne aşteaptă afară, în caldeiră, veţi fi nevoită să discutaţi cu ea prin radio? Şi puteţi face acest lucru şi fără a ieşi din navă.
— Ar fi nepoliticos, domnule Cho. Şi, pe lângă asta, trebuie să-i arătăm că nu ne temem, altfel ne vom pierde avantajul.
— Dacă insistaţi, doamnă.

Când i se cerea să facă ceva cu care nu era de acord, Yamil Cho putea fi la fel de dispreţuitor ca un motan ofensat.
— Asta nu înseamnă că vom merge cu mâinile goale, preciză Sri. Acesta este tărâmul ei, una dintre grădinile ei secrete. Trebuie să fim pregătiţi pentru surprize neplăcute. Aşa că vom

purta pistoale, dar le vom ţine ascunse. Şi dacă se ajunge la schimb de focuri, domnule Cho, nu trage ca s-o omori. N-am bătut atâta cale pentru cadavrul lui Avernus. Încearcă să o nimereşti în braţ sau în picior. O lovitură care s-o rănească. Îi va perfora costumul de presurizare, desigur, dar dacă este cazul, pot face o amputare în câmp deschis.
— Desigur, doamnă.
Sri ieşi după Yamil Cho prin trapa sasului şi îl urmă cu paşi greoi de-a curmezişul dreptunghiului îngrădit al terenului de asolizare, către un drum care mergea de-a lungul unei terase înguste. În afară de cerul portocaliu şi ciudat, acel loc trist, amplasat printre stânci golaşe, deasupra unei păduri negre şi deprimante ce cobora pe partea abruptă a unui deal, îi amintea de micul ei regat din Antarctica. Se gândi la fiii ei: Alder conducând staţia de cercetare, Berry dormind inocent şi neştiutor în containerul lui de hibernare de la bordul *Gloriei Gaiei.* De s-ar fi aflat şi ei aici să fie martori la triumful ei! Ei bine, le va spune povestea destul de curând.
În vreme ce se apropiau, luminile se aprinseră în interiorul cupolei transparente. Yamil Cho insistă să meargă înăuntru, parcurgând ciclul de intrare. Pe când dădea târcoale prin interior, verificând duşurile şi nişele de odihnă, deschizând dulapurile de depozitare, Sri se plimba în jurul flancului cupolei; găsi un garaj în care nişte motociclete cu trei roţi groase de material multistrat erau conectate la orificiile de încărcare. Se urcă în şaua uneia, ieşi din garaj şi merse cu ea în jurul cupolei, către sas, aşteptând în şa până când Yamil Cho ieşi.
— Cred că ar fi mai bine dacă aş conduce eu, doamnă, se oferi Yamil Cho.
— Eşti invitatul meu.
Sri se trase deoparte. Yamil Cho urcă alături de ea şi conduse motocicleta pe un traseu ce se cufunda în pădurea de organisme de vid. Păreau mai degrabă nişte ciuperci uriaşe decât copaci, stâlpi negri de patru sau cinci metri, acoperiţi de cupole negre şi delicate, fiecare împletită din patru frunze triunghiulare unite de-a lungul marginilor suprapuse. Toate cupolele tremurau în vântul neîntrerupt. Sri se ţinea bine de bara motocicletei, în vreme ce Yamil Cho conducea în josul pantei abrupte, pe sub bolta unduitoare a acelei păduri nepământeşti. Apoi panta se domoli şi ei goniră de-a lungul

fundului de gheaţă al caldeirei. Se clătinau în jurul aflorimentelor, asemenea unor piese de şah deformate, şi al orificiilor care înălţau jerbe de vapori, căzând ca o zăpadă albă pe stânca de gheaţă neagră. Săltau peste valuri îngheţate ce se întindeau pe mai multe zeci de metri de la creasta de extrudare deformată, care se ivea, lungă şi joasă, deasupra unui manşon de lichid, ca un canal în marea de gheaţă a Antarcticii, fierbând înăuntrul unui înveliş stratificat de depozite minerale şi înconjurat de un câmp de zăpadă strălucitoare.

Sus, pe creastă, o siluetă într-un costum de presurizare negru se sprijinea într-un toiag înalt, urmărindu-i pe Sri şi Yamil Cho cum coborau de pe motocicletă. Sri o luă de-a lungul terenului încreţit, către margine. Era pătrunsă de conştiinţa rece şi clară a faptului că toate cele ce i se întâmplaseră în viaţă au dus către această clipă şi că va triumfa. Era inevitabil. Yamil Cho alunecă în dreapta ei, făcând o mişcare de flancare. N-avea decât. Ea continua să păşească înainte, ocolind un crater mic şi noduros ce pufăia vapori albi care cădeau ca o pulbere nisipoasă, concentrându-se să nu calce greşit. Bazinul îngust şi fumegător de la baza crestei era plin până la refuz cu ceva care semăna foarte mult cu apa, ceea ce şi era, probabil. Aici apa era gheaţă topită. Lavă. Fără îndoială, saturată cu amoniac, ceea ce îi şi permitea să rămână lichidă la temperaturi de până la -97° Celsius, deşi temperatura mediului înconjurător era considerabil mai scăzută de atât, aşa că mai exista probabil o sursă de energie termală care menţinea lichid conţinutul acelui bazin mic. Fie că vulcanul era cu mult mai activ decât părea, fie exista o pilă de fisiune undeva, încălzind apa de sub gheaţă prin fire supraconductoare.

Diverse lucruri creşteau pe marginile bazinului, cioturi rare, spongioase, de mărimea unui deget, în culori primare strălucitoare. Stânca de gheaţă din spatele lui, stratificată în mici terase abrupte şi tocită, era pătată şi stropită cu petice rotunde de licheni de culoare gri-sidefiu.

Radioul costumului lui Sri ţiui şi ea simţi un fior ascuţit de exaltare când văzu eticheta de identificare a persoanei care deschisese un canal de comunicare: Avernus. Presupunerea ei fusese corectă şi-şi urmărise bănuiala parcurgând aproape jumătate din sistemul lui Saturn până în această grădină ciudată, la acest moment de triumf. Răspunse prompt, spunând:

— Numele meu este Sri Hong-Owen. Am venit aici să-ţi cer să te întorci acasă.
— Ştiu cine eşti, îi răspunse Avernus. Dacă vrei să discuţi cu mine, Opreşte-te exact acolo unde te afli. Şi spune-i prietenului tău să stea şi el acolo unde este.
— Ai înaintat suficient, domnule Cho, se conformă Sri.
— Desigur, doamnă.

El era la o sută de metri distanţă, în capătul îndepărtat al crestei, cu puţin mai jos faţă de nivelul unde stătea Avernus.
— Am parcurs un drum lung ca să te întâlnesc, îi spuse Sri lui Avernus. Am furat o navă şi am lăsat tot ce aveam pe Pământ. Şi mi-am lăsat ostatic unul dintre fii la bordul unei nave de luptă braziliene. Sper să înţelegi că am venit aici cu cele mai bune intenţii.
— Ce-ţi pot oferi eu este şansa de a-mi explica ce vrei de la mine, replică Avernus.
— Organismele de vid de pe pante – presupun că nu foloseşti lumina soarelui ca sursă de energie.
— Ar creşte foarte încet, dacă ar face-o.
— În atmosferă sunt foarte puţine lucruri care pot fi folosite ca sursă de energie nefermentabilă, zise Sri. Şi am observat că toate cresc doar pe pantele interioare. Probabil că folosesc energia termală a caldeirei.
— Ele generează energie electrică din variaţiile de temperatură ale rădăcinilor lor ramificate, explică Avernus.
— În acest caz, spuse Sri, de ce seamănă atât de mult cu nişte copaci? Iartă-mă, dar acest lucru sugerează o anumită sărăcie a imaginaţiei.

O chinuia dorinţa să înţeleagă tot ceea ce Avernus crease acolo, dar voia şi să dovedească faptul că era egala venerabilei maestre a geneticii, vrednică de respectul ei.
— Copacii-umbrelă au nevoie de o suprafaţă mare pentru a absorbi hidrocarburile din atmosferă, spuse Avernus.

Apoi o lămuri că frunzele erau foi de grafit acoperite cu nervuri fine de polimer catalitic ce captau moleculele organice din aer şi le pompau printr-o matrice de metan lichid către trunchi, unde erau amestecate pentru a forma molecule mai complexe.

— Eu aş fi modificat mai degrabă ceva de felul unui burete, sugeră Sri. Ceva ce ar fi putut canaliza forţat curenţii de aer prin suprafeţe interne largi. Ar fi fost cu mult mai eficient.
— Cei care cresc în bazinul vulcanic de la picioarele tale sunt bureţi. Cel puţin structura lor genetică datorează mai mult spongierilor decât oricărei alte specii. E vorba de o combinaţie care are ceva din holoturie şi puțin din arhebacterii, dar în principal sunt bureţi.
— Oxidează amoniul pentru a furniza electroni liberi.
— Desigur.
— Copaci pe pante, bureţi în bazine. De asemenea, analogi ai lichenilor pe stânci. Prea seamănă cu Pământul, constată Sri, adăugând o nuanţă de dezaprobare în vocea ei.
— Purtăm cu noi un standard de frumuseţe de pe Pământ, spuse simplu Avernus. Îmi face plăcere să-l folosesc pentru a-mi umple cu el grădinile.
— Oamenii ca noi nu au nevoie de standarde comune, spuse Sri. Şi, oricum, totul e pur întâmplător. Ar trebui să fim liberi să creăm orice dorim.
— Am ales în deplină libertate să le creez pe acestea.
— Am putea face multe împreună. Fără alte limite în afara celor ale imaginaţiei noastre.
— Aş putea face tot ce îmi doresc?
— Desigur.
— Chiar dacă vrei să-mi predau libertatea în mâinile tale?
— Am riscat totul ca să vin aici şi vorbesc cu tine pentru că ştiu că te pot ajuta. Te pot duce într-un loc sigur. Îşi pot oferi tot ce-ţi trebuie. Un loc în care să lucrezi. Oameni care să te ajute. Orice resursă. Pot fi avocatul tău, sponsorul tău, chiar colaboratorul tău, dacă doreşti. Tot ce vrei. Dar, fără mine, eşti doar o altă refugiată.

Pentru o clipă, Avernus păru să se gândească la aceste lucruri, apoi îi ceru lui Sri să-l roage frumos pe prietenul ei să nu se mai apropie.
— Încerc doar să văd mai bine bazinul, se scuză Yamil Cho, cu un glas mieros pe care Sri nu-l mai auzise până atunci. N-am vrut să vă sperii.
— Nici eu nu vreau să păţeşti vreun rău, replică Avernus. Se sprijinea de toiagul ei, ţinându-l strâns cu ambele mâini, la nivelul umărului. Axul lui subţire şi negru era învelit la ambele

capete cu ceva ce părea a fi argint şi îi trecea de vârful căştii cu vreo jumătate de metru.
— Aceasta se dorea cumva o ameninţare? Întrebă Yamil Cho.

Sri îi spuse secretarului ei să-şi ţină gura şi să rămână acolo unde se afla, apoi îi zise lui Avernus:
— Sunt ultima ta şansă. Dacă ar fi să cazi pe mâna altor oameni, ei ţi-ar lua tot ceea ce ştii. N-ar fi plăcut, iar la final te-ar şi da la o parte.
— Ar trebui ca mai întâi să mă prindă.
— Faptul că avem această discuţie dovedeşte că nu te poţi ascunde.
— Uiţi că eu te-am invitat aici.

Sri era mulţumită de acest mic semn de sfidare. Însemna că Avernus era în cele din urmă om, cu slăbiciuni omeneşti – mândrie, vanitate, frică – ce puteau fi exploatate.
— Războiul s-a încheiat, spuse ea. Tabăra ta a pierdut. Tabăra mea a câştigat. Nu te poţi aştepta să scapi de consecinţele lui, nu mai mult decât exteriorii care pretind că ei nu mai au nimic de-a face cu restul omenirii.
— Pescăruşii argintii, spuse Avernus.

După o clipă în care fu frământată de gânduri mânioase, Sri recunoscu:
— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.
— O specie de pasăre marină, cândva comună de ambele părţi ale Atlanticului. Cred că a dispărut în timpul Răsturnării.
— A, eu însămi am făcut ceva munca de remediere în Antarctica. Am readus la viaţă două specii de albatroşi şi cinci specii de pinguin. Şi păsări *skua.* Bănuiesc că e posibil ca cineva care lucra în emisfera nordică să-i fi readus la viață și pe aceşti pescăruşi. Pot verifica uşor.
— Pescăruşii argintii ilustrau o problemă din taxonomia clasică, înainte ca analiza de genom să devină un lucru banal. În zilele acelea, s-ar putea să-ţi aminteşti, se considera că membrii unei specii formau un grup reproductiv izolat, ale cărui gene nu se combinau cu cele aparţinând altora din exteriorul grupului. Existau diferite subspecii de pescăruşi argintii care se găseau pe coastele estice şi vestice ale Atlanticului. Un continuum într-un ciclu geografic întrerupt la un capăt, spuse Avernus, ridicându-şi toiagul şi folosindu-i teaca de argint pentru a trasa un semicerc în aer. Fiecare subspecie era capabilă să se încrucişeze cu

vecinele ei. Dar cele două subspecii de la fiecare extremitate a zonei geografice erau incapabile să se încrucişeze între ele – erau infertile una faţă de alta.
— Trebuie să presupun că povestea ta are un tâlc, spuse Sri, iritată de modalitatea în care maestra geneticii se folosea de această mică lacună din cunoştinţele ei pentru a îndrepta conversaţia într-o direcţie neaşteptată.
— Oamenii voştri cred că exteriorii devin înstrăinaţi. O altă specie. Complet separată de linia de bază a speciilor de pe Pământ. Ei nu înţeleg că există un continuum, explică Avernus, desenând iarăşi semicercul. În această privinţă, nici extremiştii exteriorilor nu înţeleg nimic. Fiecare capăt al continuumului l-ar distruge pe celălalt, dar, dacă distrugi acea parte a omenirii aflată la cealaltă extremitate faţă de tine, următoarea parte rămasă devine cea mai îndepărtată. Care şi ea trebuie distrusă. Şi tot aşa mai departe, înlăturând segment după segment din continuum, până când rămâne un singur segment. Iar acesta se va ataca singur.
— Ai impresia că eu cred acest lucru? Ei bine, nu, se revoltă Sri. Nu cred în vechile concepţii ale speciilor şi separatismului. În reducerea vieţii la nivelul de supravieţuire şi de reproducere a genelor singulare. Nu, eu cred în forţa neîngrădită şi în adaptabilitatea vieţii. Eu cred în explorarea tuturor capacităţilor ei de expresie. Ştiu că şi tu crezi în aceste lucruri. Creaţiile tale o dovedesc.

Sri respira greu, bătaia inimii îi răzbătea puternic în urechi şi se simţea de parcă ar fi stat goală în faţa examenului nemilos al lui Avernus. Dar se simţea şi euforică. Îşi dăduse deoparte prudenţa, îşi lăsase esenţa convingerilor la vedere şi o pusese la picioarele lui Avernus, ca pe o provocare. Indiferent dacă bătrâna maestră a geneticii alegea să o accepte sau să o respingă, indiferent dacă alegea să coopereze sau avea să fie forţată să coopereze, declararea crezului lui Sri avea să fie piatra de temelie a colaborării lor.

Urmă un moment lung de tăcere; nu se auzi nimic în afară de şuieratul bolborosit al aburului din orificii şi şuierul vântului peste stâncile de gheaţă. Atunci Avernus spuse:
— Mi-ai făcut o ofertă, doamnă profesor doctor Hong-Owen. Dă-mi voie să-ți fac o contra-ofertă. Vino cu mine. Lucrează cu mine.

— De ce aş vrea să fac lucrul acesta? Întrebă Sri.
— Pentru că ştiu că, în scurt timp, genul de lucrări pe care vrei să le faci nu va mai fi bine văzut pe Pământ. Climatul politic s-a schimbat. Moderaţii care permiteau folosirea ingineriei genetice pentru a ajuta la regenerarea ecosistemelor afectate ale planetei pierd teren în faţa verzilor radicali. Iar aceştia din urmă cred că ingineria genetică este o intruziune arogantă în legile naturii. Că ea a ajutat cândva la hrănirea a miliarde de oameni, în timpul anilor grei ai schimbării climatice şi ai Răsturnării, nu are nicio importanţă pentru ei. Tot ei cred că ingineria genetică este la fel de dăunătoare pentru ceea ce ei numesc Gaia, pe cât a fost cândva dependenţa petrochimică ce a alimentat încălzirea globală. Distrug deja recoltele obţinute prin inginerie genetică. Plănuiesc să închidă programele de cercetare, inclusiv pe al tău. Şi au venit până aici ca să preia controlul asupra oraşelor şi habitatelor noastre, fiindcă se tem de ceea ce am putea fi capabili, de ceea ce am putea deveni. Nu ai niciun viitor pe Pământ, doamnă profesor doctor, sau în orice loc aflat sub hegemonia Pământului. Dar te pot duce în locuri dincolo de raza de acţiune a Pământului. Dacă vii cu mine, îţi pot arăta multe lucruri minunate şi îţi voi oferi uneltele pentru a crea propriile tale minuni.

Înainte ca Sri să poată răspunde, o bubuitură bruscă şi îndepărtată, ca un tunet, se rostogoli în înaltul cerului.
— Destul cu vorbele, spuse Yamil Cho. Nu ştii ce-a fost asta?
— Tu să taci, îl repezi Sri, mânioasa şi uimită de curajul lui.
— Te convinge de ceva ce nu-i adevărat, iar tu eşti atât de orbită încât nu vezi, continuă Yamil Cho. Te duce cu vorba, în vreme ce capcana ei se închide în jurul nostru. Cum s-a şi închis. Acela a fost un boom sonic. Ceva se apropie; după semnătura radar, pare a fi o navă cu scut.
— Oferta mea este autentică, spuse Avernus. Ţi-ai lăsat deja în urmă vechea viaţă, doamnă profesor doctor Hong-Owen. Tot ce mai ai acum de făcut este să parcurgi ultimul pas şi să vii cu mine.
— Destul, spuse iar Yamil Cho, care îşi trăsese pistolul şi-l îndreptase ferm spre Avernus, în timp ce înainta către ea pe panta crestei.
— O să încetezi să faci asta chiar acum, îi spuse Sri.

— Ba nu. Nu mai sunt servitorul tău. Iar Avernus nu este premiul tău.
— Al cui este atunci?

Dar Sri ştia deja; acum ştia de ce i se permisese să plece pe urmele lui Avernus.
— Generalul Peixoto crede că nu ții la interesele familiei. Şi, din ce am auzit aici, are dreptate, se răsti Yamil Cho şi se întoarse din nou către Avernus. Tu ai să vii cu mine. Ai să mergi sau te voi schilodi împuşcându-te în picioare, apoi rezerva ta de aer se va scurge treptat până când îţi vei pierde cunoştinţa şi te voi lua de aici. Aceasta este oferta *mea.*

Sri ridică pistolul şi apăsă trăgaciul, dar nu se întâmplă nimic. Yamil Cho râse, o întrebă dacă ea chiar crezuse că i-ar fi încredinţat o armă în stare de funcţionare. Cuprinsă brusc de o furie orbitoare, Sri strigă la el pe un ton din ce în ce mai ridicat:
— Cedare imposibilă! Mori! Mori! *Mori!*

Căzu mort. Cu capul rigid, cu genunchii curbaţi, căzu lat, cu faţa în jos. Sri alergă. Făcu trei salturi înalte, pluti peste fâşia îngustă a bazinului şi coborî pe o terasă joasă a crestei cu o zdruncinătură pe care o resimţi prin tot corpul, de la tălpile picioarelor şi până în vârful capului. Pentru o clipă, greutatea grupului de menţinere a vieţii ameninţă să o răstoarne pe spate, în bazin. Dar se agăţă de stânca de gheaţă noduroasă, degetele înmănuşate şi vârfurile bocancilor i se înfipseră adânc în crăpături, se trase în sus către vârful crestei, înşfăcă pistolul din mâna lui Yamil Cho, care atârna într-o parte, se ridică şi îndreptă pistolul spre Avernus.

Aceasta stătea sprijinită în toiagul ei, la vreo douăzeci de metri, o figură mică, neagră şi încăpăţânată, o faţă palidă şi calmă în spatele ecranului căştii.
— Presupun că trebuie să fiu impresionată, spuse ea.
— Un simplu compensator de siguranţă în caz de eşec, explică Sri.

O inserase atunci când îl operase pe Yamil Cho pentru a-i ascuţi reflexele şi a-i da control asupra parametrilor lui de somn. Nu pentru că ar fi avut mai puţină încredere în el decât în ceilalţi servitori, ci pentru că nu avea încredere în niciunul dintre ei: toţi cei apropiaţi de ea şi de fiii ei fuseseră echipaţi cu compensatoare de siguranţă sau de întrerupere. Al lui Yamil Cho era un simplu circuit parazitar în urechea lui internă, care

răspundea doar la vocea ei şi îi controla nişte derivaţii de la nivelul arterelor carotide. Declanşat de cuvintele-cod, îi spărsese pereţii arterelor şi produsese o hemoragie cerebrală masivă.
— Ţi-ai omorât creatura ca semn al bunelor tale intenţii? întrebă Avernus.
— M-a trădat. N-am să încurajez niciodată acest lucru.
Sri îşi recăpătase autocontrolul, doar că nu-şi putea stăpâni un tremur uşor al mâinii care ţinea pistolul.
— Oferta mea rămâne încă valabilă, spuse Avernus. Vii cu mine? Putem pleca înainte de sosirea navei cu scut.
— Greşeşti în privinţa Pământului. Lucrurile s-au schimbat pentru moment, dar ei îşi vor da seama curând că au nevoie de mine. Au nevoie de *noi.*
— Eşti un om de ştiinţă. Nu te lăsa orbită de mândrie.
— Aş fi preferat să intri în parteneriat de bună voie, dar asta este. Vei veni cu mine şi vom lucra împreună, ca egale, spuse Sri.
Se simţi străbătută de un val imens de uşurare când Avernus începu să păşească spre ea, încet şi greoi în costumul ei de presurizare negru, sprijinindu-se în toiag la fiecare nou pas.
— Şi corpul creaturii tale? Întrebă bătrâna maestră a geneticii.
— Lasă-l să putrezească aici, spuse Sri nepăsătoare.
— Este o profanare a grădinii mele. De asemenea, o risipă de biomasă utilă. Mi-ar putea hrăni viermii de gheaţă.
— Viermi de gheaţă?
— Cei din bazin, răspunse Avernus şi arătă într-acolo cu toiagul.
Sri privi în jos şi văzu vrejuri negre şi robuste ridicându-se rigide din crevasele cu margini netede de pe fundul bazinului.
— Nu, spuse ea, bănuind că la mijloc e vreun truc. Îl vom lăsa acolo unde este. Şi scapă odată de toiagul acela stupid.
În spatele ecranului căştii ei, zâmbetul lui Avernus era acoperit de reflexiile roşii şi verzi ale indicatorilor minusculi, îşi întinse braţele în postura unui crucifix, îşi deschise mâna şi lăsă toiagul să cadă dincolo de flancul abrupt al crestei, în bazinul de dedesubt.
Sri îşi dădu seama imediat că a făcut o greşeală. Dar, înainte să se poată mişca sau măcar să strige, toiagul plonjă direct în apa glacială, abia formând o undă în timp ce se

cufundă şi fu prins printre vrejurile negre de la fund, iar vrejurile explodară într-o masă de fire care zvâcni în sus cu viteză uimitoare, erupse din bazin cu o izbucnire de vapori ce ţâşniră mai sus decât vârful crestei şi îngheţară într-o furtună de zăpadă instantanee, ce se învârti în jurul lui Sri şi al lui Avernus şi se potoli. O încâlceală de fire negre umplu bazinul dintr-un capăt în celălalt şi zvâcni peste margini în toate direcţiile, divizându-se pe măsură ce se extindea, şi divizându-se iar, ridicându-se, răspândindu-se şi agăţându-se ca într-o filmare accelerată a creşterii unui mărăciniş. O grămadă de fire trecu de marginea crestei şi şfichiui împrejurul lui Sri, prinzând-o într-o îmbrăţişare înţepătoare. Ea se dădu înapoi cu grabă nervoasă, alunecă şi căzu pe spate. Mai înainte să poată sări în picioare, fu învăluită într-un cocon ce se îngroşa mereu şi care îi cuprinse braţele, picioarele şi torsul, strângându-se pe măsură ce ea dădea din picioare şi se zvârcolea.

— Te-aş sfătui să stai cât se poate de nemişcată, spuse Avernus.

Bătrâna maestră a geneticii stătea în mijlocul unui ghem încâlcit de corzi negre. Niciuna dintre ele nu o atingea efectiv; când păşi înainte, dădu în lături masele de corzi fin divizate, ca şi cum ar fi desfăcut o draperie, şi lăsă în ghemul îngheţat o scobitură de forma costumului ei de presurizare care, înţelese Sri, trebuie să fi fost acoperit cu un fel de inhibitor.

— Tentaculele de hrănire ale viermilor mei de gheaţa conţin capsule omoloage cu nematocistele unor celenterate ca meduzele sau anemonele de mare, spuse Avernus, privind în jos către Sri. Ca şi în cazul celenteratelor, când sunt stimulate, ele eliberează fire încâlcite. Firele sunt un fel de sârme inteligente termotrofice, foarte asemănătoare cu cele folosite la minele militare, proiectate mai degrabă să scoată din luptă decât să ucidă. Ele se strâng în jurul oricărui lucru care are o temperatură mai mare decât mediul lor, se divid şi se prind strâns în jurul lui. Aşa cum s-au prins strâns de tine. Dacă te mişti prea mult, doamnă profesor doctor, tentaculele viermilor de gheaţă vor simţi acest lucru, se vor contracta şi te vor trage în bazin.

— Toiagul, îngăimă Sri, ameţită de uimire şi frica; ţinea încă pistolul, dar mâna şi încheietura acesteia îi erau legate strâns de coapsa costumului de presurizare.

— Vârful lui gol pe dinăuntru conţinea o soluţie saturată de clorură de potasiu şi prolină[63], pentru a stimula creşterea de masă. Şi, chiar înainte de sosirea ta, am adăugat în bazin încă puţin din ceva care să aducă viermii la suprafaţă. În mod obişnuit, ei stau jos, în fisuri. Creaturi mari şi încete, de până la cinci metri lungime. Pot trăi ani de zile cu amoniu şi hidrogen, fixate de bacteriile simbiotice, dar pentru a creşte şi a se reproduce au nevoie de materie organică. N-am reuşit niciodată să proiectez restul biomului pe care îl plănuisem pentru fisuri, aşa că ei trebuie hrăniţi astfel destul de des. De obicei, le tăiem câţiva copaci-umbrelă, o lămuri Avernus. Dar un corp omenesc este la fel de potrivit.

Se apleacă deasupra lui Yamil Cho şi, cu surprinzătoare îndemânare, îi desfăcu şi îi trase casca. Îngheţul înflori imediat pe faţa lui. Bătrâna maestră a geneticii îi desfăcu apoi şi sistemul de menţinere a vieţii, apoi se ridică şi, cu vârful unuia dintre bocanci, începu să-i zgâlţâie corpul încolo şi încoace. Acesta alunecă într-o parte, iar firele care erau încâlcite în jur se contractară spasmotic şi se întoarseră spre el, târându-l pe deasupra unui pinten de gheaţă dură şi dispărând brusc dincolo de marginea crestei.

Sri auzi pleoscăitul cadavrului căzând în bazin. Deşi casca îi era prinsă strâns în reţeaua de fire, îşi putu întoarce capul şi văzu cum ceaţa fierbea pe marginea crestei şi era spulberată sub formă de zăpadă.

— Ce o să faci cu mine? întrebă ea.

— Firele se vor dezintegra în câteva ore. Dacă rămâi nemişcată până atunci, nu vei păţi nimic rău, spuse Avernus şi trecu pe lângă ea, croindu-şi drum prin încâlciturile rigide de sârmă neagră şi ieşind din câmpul ei vizual.

— Dacă îmi dai drumul acum, promise Sri, voi uita toate acestea. Putem lucra împreună ca egale.

— Înainte de a-mi mai vorbi vreodată, te-aş sfătui să-mi cercetezi grădinile cu mare atenţie, îi sugeră Avernus.

— N-are să se termine aici, promise Sri. Ştii că nu voi înceta să te caut şi am de gând să trăiesc pentru foarte multă vreme.

Avernus nu răspunse.

---

[63] Alfa-aminoacid, unul dintre cei douăzeci de aminoacizi ai codului genetic. Ajută la formarea proteinelor fiinţelor vii, fiind implicat şi în producerea de colagen.

După un minut, Sri fu izbită de cumplita viziune că ar putea fi abandonată acolo şi spuse tare:
— Dacă îmi iei nava, vei fi şi mai uşor de găsit.

Niciun răspuns. Sri trecu de pe un canal pe altul, dar pe frecvenţele radio era linişte; se auzea doar scârţâitul vag al sârmei pe stâncile de gheaţă din jurul ei şi jalnicul cântec ca de flaut al vântului.

Rămase nemişcată, prinsă de vârful crestei ca o ofrandă pentru un sacrificiu dintr-o ceremonie ezoterică. Simţind cum ceva rece i se strecoară în omoplaţi, în fese şi călcâie, uitându-se în sus la pânzele îngheţate şi la canioanele de formaţiuni noroase umflate care înfăşurau cerul dintr-un orizont într-altul, încercând să nu se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă Avernus minţise în privinţa viermilor de gheaţă. Dar nu exista niciun motiv pentru ca maestră geneticii să mintă, îşi spuse ea. Aşa că avea să fie liberă în curând. Avea destul aer pentru o zi şi multă apă. Avea să iasă vie din încercarea aceasta.

La scurt timp după aceea, nava cu scut pluti pe deasupra la înălţime joasă, ca un OZN din visele paranoide de odinioară. Sri se întrebă dacă avea să fie luată prizonieră sau ostatică şi se gândi cum urma să-i explice lui Arvam Peixoto cele întâmplate. Ar fi fost destul de uşor să scornească o poveste care arunca vina în seama lui Yamil Cho, îşi zise ea şi jură că, orice s-ar fi întâmplat, avea să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea: urma să-şi petreacă tot restul vieţii căutând-o pe Avernus.

13

Newt răsuci nava cu scut, aducându-o în apropierea navetei ce stătea în centrul platformei ridicate; o coborî pe perna de aer formată de propulsoarele ei cu elice şi o menţinu în echilibru instabil, gata s-o ia din loc din clipă-n clipă, în timp ce Macy se uita în jur după orice semn de viaţă. Naveta era închisă şi rece, iar panta de gheaţă neagră, împietrită, care cobora de sub ea era pustie şi liniştită. În cele din urmă, Newt domoli propulsoarele cu elice până când abia mai foşniră şi lăsă nava cu scut să se aşeze pe mecanismul ei de asolizare.

Macy se ridică din locaşul de acceleraţie, îi strânse umărul lui Newt şi-i spuse că de acum era rândul ei.

— Fii pregătit să-ţi iei zborul de-aici la cel mai mic semn că ar fi probleme.
— Poţi fi sigură.

El îi zâmbi prin ecranul căştii. Erau amândoi etanşaţi în costumele de presurizare, fiindcă nava cu scut nu avea un sas.
— Să nu stai prea mult. Şi ai grijă la atracţie, fiindcă e groaznică. Dacă îţi rupi un picior, nu sunt sigur că te pot căra înapoi.

Acceleraţia gravitaţională de pe Titan era de doar 0,14*g*, dar era cu mult mai puternică decât cea a Dionei. Deşi terapia genică, medicamentele şi nanoboţii o scutiseră pe Macy de cele mai rele efecte ale gravitaţiei scăzute – atrofierea osoasa şi musculară –, ea nu putuse să exerseze cum trebuie în puşcărie, aşa că se simţi lentă şi greoaie atunci când deschise trapa, coborî cu spatele pe o latură a navei cu scut şi se lăsă să cadă bufnind pe sol. Ţinând arma cu pulsaţie strâns lipită de placa de piept a costumului de presurizare, merse până la capătul navetei, examină drumul care se curba în jurul flancului conului către cupola mică şi luminată, apoi se furişă chiar până în marginea platformei sprijinite în consolă a câmpului de asolizare şi, pentru o clipă, uită de frica ei de ambuscadă, în vreme ce scrută cu admiraţie tăcută şi neîncredere extremă acea lume nouă.

Sub ea, o pantă abruptă, presărată din belşug cu nişte cupole membranoase negre ca tăciunele, crescute pe tulpini subţiri, unduindu-se şi fremătând în valuri graţioase, stârnite de acelaşi vânt care îi şuiera pe lângă cască, ducea către o zonă plată, acoperită cu gheaţă neagră, întinsa pe câţiva kilometri, presărată ici şi colo cu mănunchiuri cuneiforme formate din ace de zăpadă albă, care ieşeau din fisuri de jur-împrejurul marginii caldeirei. Pantele mai joase ale marginii erau acoperite cu aceleaşi umbrele negre, iar creasta ei golaşă şi dantelata se înălţa către un cer acoperit cu fum portocaliu.

Newt o întrebă vedea vreo urmă lăsată de Avernus sau de cei din navetă.
— Nu încă. Poate că ar trebui să verific în cupola aceea.
— Verifică mai întâi naveta, o sfătui Newt. După aceea, totul e simplu.

Costumul lui Macy o anunţă că altcineva voia să-i vorbească pe unul dintre canalele directe. Era Avernus, care îi spuse:

— Sper că nu vă gândiţi să furaţi nava aceea. V-ar urmări dacă aţi face-o.
— Suntem aici ca să vă salvăm, spuse Newt.
— Sunt sigură că este doar unul dintre motivele pentru care v-aţi riscat nava şi vieţile ca să veniţi după mine. Dar nu am nevoie de salvare şi voi n-ar fi trebuit să veniţi aici.

Macy o întrebă pe Avernus unde se află, iar maestra geneticii îi spuse să se uite de-a lungul marginii estice.
— Imediat deasupra şirului de copaci.

Acolo, pe o bucată de gheaţă dură şi întunecată care ieşea în afară, era o terasă lungă şi plată. Când Macy mări imaginea, o văzu pe Avernus în costumul ei de presurizare negru, într-un colţ, trăgând încet şi metodic de capătul unei prelate argintii de pe un mic biplan cocoţat pe mecanismul înclinat al unei catapulte. Macy îi transmise imaginea lui Newt, care îi spuse lui Avernus că trebuia să revină cât mai curând posibil la platforma de asolizare.
— Brazilienii au trimis o altă navă după noi.

Newt depistase nava militară de asolizare – care se îndrepta dinspre Saturn către Titan – în timp ce se târguia cu prietenii lui din Tank Town ca să-i dea nava cu scut, ceea ce îl costase toată cantitatea de *kudos* pe care el şi Macy o deţineau în prezent, plus o parte din cea pe care ar fi câştigat-o în următorii cinci ani.
— De fapt, cred că am să rămân aici pentru o vreme, spuse Avernus.

Bătrâna maestră a geneticii respira greu în timp ce îşi vedea de treabă, dar părea că este pe deplin calmă.
— Unde sunt oamenii din navetă? Întrebă Newt.
— Uită-te în centrul caldeirei.

Cam după un minut, Macy observă în vârful crestei lungi de gheaţă împietrită o siluetă într-un costum de presurizare albastru, zăcând legată şi culcată pe spate în mijlocul a ceva ce aducea cu un ghem de sârme sau corzi ieşind dintr-un bazin clocotitor de la baza crestei.
— Doamna profesor doctor Sri Hong-Owen, rosti Avernus cu o urmă de amuzament şi cumva absentă, ca de pe altă lume.
— Este singură? Întrebă Newt.
— Mai este în viaţă? Se interesă Macy.

— Avea ceea ce presupun că era o gardă de corp, dar acesta a murit. Iar ea, când am lăsat-o acolo, era încă în viaţă, zise Avernus.

Pe urmă le explică despre viermii de gheaţă şi despre cum le stimulase reflexul de hrănire atunci când Sri Hong-Owen o înfruntase.

— Pentru moment, vă sfătuiesc să lăsaţi deoparte orice intenţie de a o salva sau captura. Mai ales dacă nu aveţi o rezervă de acid 3-hidroxiantranilic. Este singurul lucru care poate opri corzile să se lipească de costumele voastre, adăugă Avernus.

— Cred că ni s-a terminat, glumi Newt.

— Nu putem s-o lăsăm acolo, spuse Macy.

— Corzile îşi vor slăbi strânsoarea în curând. Atât timp cât nu se agită, îi va fi bine, o lămuri Avernus.

— Bănuiesc că aţi plănuit toate acestea de la bun început, spuse Newt.

— Nicidecum. Ocazia s-a ivit printr-un norocoasă combinare de circumstanţe. Că veni vorba: ar trebui să fiți atenți ce discutaţi între voi. Rămâneţi doar pe canalele de distanţă scurtă sau pe cele directe. Chiar şi atunci, ar trebui să presupuneţi că ea v-ar putea asculta. Cine ştie de ce mai e în stare tehnologia militară braziliană?

Macy o întrebă pe maestra geneticii ce intenţiona să facă.

— Dacă nu-mi puteţi spune cu exactitate, poate îmi puteţi da măcar un indiciu despre ceea ce ar trebui să-i spun lui Yuli.

Urmă o scurtă pauză de tăcere. Vântul se juca în jurul costumului de presurizare al lui Macy, în timp ce ea stătea în picioare, la marginea platformei de asolizare, ca o cariatidă care nu mai avea ce sprijini, privind peste golul de aer, spre marginea îndepărtată a caldeirei, unde Avernus strângea capătul prelatei de pe coada micului biplan roşu.

— I-am cam promis lui Yuli că voi avea grijă de dumneavoastră, spuse Macy.

— Ţi-ai împlinit această obligaţie în mod admirabil, o linişti Avernus. Şi îţi mulţumesc pentru acest lucru. Cât despre fiica mea, îi poţi spune că am nevoie de ceva timp ca să mă gândesc. Spune că îmi dau seama acum că am fost fie prea optimistă, fie am judecat prea superficial, crezând că pot avea vreo influenţă reală asupra comportamentului colectiv al semenilor mei exteriori sau al celor care conduc în prezent cea mai mare parte

a Pământului. Spune-i că trebuie să mă gândesc mult şi profund la cum şi de ce nu am reuşit să susţin pacea şi reconcilierea, când era evident că ele reprezentau singura speranţă a majorităţii oamenilor.
— În Sistemul Exterior am crezut multă vreme în perfectibilitatea minţii omeneşti, am considerat că merită să încerci să fii bun şi că fericirea este nu doar folositoare, ci şi constructivă. În ultima sută de ani am construit o mulţime de societăţi bazate pe principiile toleranţei, mutualismului, raţionalismului ştiinţific şi pe încercări de democraţie adevărată. Şi pe Pământ, oamenii s-au unit în cauza comună de a vindeca marile răni produse de Răsturnare, de schimbarea climatică şi de cele două secole de capitalism necontrolat. Am sperat să văd aceste două promiţătoare şi demne de laudă direcţii ale istoriei omenirii unindu-se şi mergând înainte împreună, mai degrabă ca egali, decât ca rivali, fiecare împărtăşind altruist ce e mai bun din abilităţile şi realizările celeilalte. În schimb, avem război, iar eu trebuie să regândesc totul. Trebuie să revin la întrebările fundamentale privind condiţia umană.

Poate că reducţioniştii au dreptate. Minţile alese să rezolve problemele cu care se confruntau grupurile de vânători-culegători care cutreierau întinsul Africii acum două sute de mii de ani nu pot face faţă dificultăţilor şi stresului civilizaţiei pe care au creat-o ulterior. Suntem osândiţi de eşecul filogenezei noastre să ţinem pasul cu inventivitatea noastră. Sau poate că există un defect mai profund, ceva care este util pentru supravieţuirea genelor noastre, dar nefavorabil civilizaţiei şi fericirii individuale. Poate că pornim războaie pentru că nu putem fi altceva decât ceea ce suntem, fiindcă adesea comportamentul gloatei este mai aproape de adevărata noastră fire decât aspiraţiile individuale. Pentru că ne temem şi nu avem încredere în motivele şi promisiunile vecinilor noştri. Pentru că nu putem să nu râvnim ceea ce nu avem. Fiindcă suntem incapabili să uităm vechile nemulţumiri sau să depăşim tipare şi forţe pornite cândva, demult. Oare liderii răi şi nesăbuiţi ca Marisa Bassi conduc populaţii nevinovate la dezastru, ori populaţiile îşi aleg conducători ale căror calităţi le oglindesc dorinţele? Ori noi cu toţii, buni sau răi, nu suntem altceva decât o spumă purtată pe coama unui val, neputincioşi în a-l opri sau direcţiona? Poate că istoria omenirii este istoria gloatei şi

relatările de odinioară, în care eroii schimbă sau salvează lumea, nu sunt nimic altceva decât poveşti. Minciuni spuse copiilor.

— Nu ştiu, spuse Avernus. Nu mai ştiu. Sunt bătrână, obosită şi tot ceea ce am crezut că e dovedit, dincolo de orice îndoială, a devenit confuz. Trebuie să mă gândesc la toate acestea din nou, ba chiar la mai multe.

Bătrâna maestră a geneticii pregătise deja avionul şi se căţăra în carlinga lui.

— Dacă rămâneţi pe Titan, brazilienii vor veni să vă caute, o preveni Newt.

— Am multe grădini aici, răspunse Avernus.

— Chiar dacă nu vă găsesc, nu veţi putea pleca. Veniţi cu noi cât încă mai aveţi ocazia.

— Dar nu intenţionez să plec. Am de gând să rămân mult, foarte mult timp, zise Avernus şi îi spuse lui Macy să deschidă un al doilea canal de comunicare directă şi un spaţiu de stocare temporară n pachetul de comunicare al costumului ei.

— Nu pot merge cu voi. E destul de clar că v-aş pune într-un pericol mult prea mare. Dar vă pot dărui ceva care ar putea să vă fie util.

În vreme ce gigabiţi de informaţie se revărsară în pachetele de comunicare ale lui Macy, Avernus închise bula transparentă a bolţii biplanului ei şi porni motorul. Elicea transparentă de la botul avionului se roti până când nu se mai distingea clar şi, cu un pufăit de vapori şi un pocnet ce răsună de-a latul caldeirei şi îşi primi ecoul din celălalt capăt al ei, catapulta propulsa biplanul în aer. Trecu dincolo de vârful ce se ridica deasupra câmpului de asolizare şi de marginea caldeirei, urcând pe sub ceaţa portocalie care acoperea cerul dintr-un orizont în altul – o mărgică roşie şi strălucitoare, un punct – şi-apoi dispăru.

Macy şi Newt discutară ce să facă şi căzură rapid de acord că, şi dacă reuşeau să fure naveta, brazilienii n-ar fi încetat niciodată să-i urmărească.

— Dar probabil că îi putem fura secretele, propuse Newt.

Aşa că Macy merse până la navetă, se târî până la trapa sasului acesteia şi parcurse ciclul de intrare, ajungând într-o cabină slab luminată. După ce examină imaginile transmise de

ea, Newt îi spuse cum să se conecteze la sistemul de control al navei.

Macy descărcă un demon care nu întâmpină nicio rezistenţă din partea IA şi, prin sistemul ei de comunicare, trimise datele privind schemele de diagnostic, de reparaţii şi parametrii operaţionali ai motorului cu fuziune al navetei către nava cu scut, iar de acolo, către *Elefant.* Îi luă cinci minute, apoi încă cinci minute îi fură necesare altui demon ca să înlăture sistemele navetei de navigaţie şi control al deplasării; dacă Sri Hong-Owen se elibera, ar fi fost nevoită să se ascundă acolo şi să aştepte să fie salvată.

După ce termină, Macy parcurse ciclul de ieşire şi aruncă gânditoare o ultimă privire straniei frumuseţi a caldeirei înainte de a se căţără în nava cu scut, lângă Newt. El decolă în timp ce ea, aşezată în locaşul ei de accelerare, încă îşi prindea hamurile. Nu mai rămăsese mult timp până la sosirea navei militare braziliene. Newt aşeză nava cu scut într-un unghi ascuţit, aprinse motorul principal şi o tăie printre kilometrii de fum, către întunecimea pustie a spaţiului. Ajunseră din urmă *Elefantul* undeva deasupra părţii întunecate a lui Titan şi se furişară lângă el cu o ezitare tremurătoare a jeturilor de poziţie. La ceasul când ei abandonaseră nava cu scut şi se trăseseră înăuntrul familiarului spaţiu înghesuit al sistemului de menţinere a vieţii din remorcher, punctul sângeriu al soarelui se ridica prin stratul exterior înceţoşat al atmosferei lui Titan şi o fâşie de lumină se lărgea într-o semilună, dincolo de marginea a satelitului.

Macy continuă să urmărească apropierea navei militare de asolizare, în timp ce Newt puse în funcţiune motorul cu fuziune al *Elefantului* şi calculă parametrii de ardere care aveau să-i ducă pe orbită. Urma să le ia mai mult de douăzeci de săptămâni pentru a ajunge la Uranus – fiindcă nu puteau risca să încerce din nou să treacă pe lângă Saturn pentru asistenţă gravitaţionala – şi nu ştiau dacă avea să-i aştepte cineva la sosire, dar nu le păsa. Dacă puteau scăpa de forţele care preluaseră controlul asupra sistemului lui Saturn, ar fi avut suficient timp la dispoziţie ca să-şi facă planuri despre ce voiau să facă tot restul vieții lor.

Aşa că Macy fugea din nou. Părea să fie un tipar ce se repeta în viaţa ei. Doar că de data aceasta nu mai era singură,

ştia încotro se îndreaptă, iar ea şi Newt aveau o grămadă de date tehnice furate care i-ar fi putut ajuta pe exteriori să reproducă un propulsor cu fuziune mai bun. Şi mai aveau şi micul dar de la Avernus. Macy răsfoia prin titlurile vastei baze de date când Newt o întrebă la ce se uita.

— Viaţă, spuse ea şi-l lăsă să vadă un mic colţ din vastele matrice de date genomice, hărţi proteomice[64] şi de spaţii trofice multidimensionale şi complexe.

— Crezi că poţi folosi vreuna din ele?

— Mă voi strădui.

— Suntem gata de plecare. Vrei să începi numărătoarea inversă?

— Hai să mergem, şi gata!

— Te-am auzit, spuse Newt şi porni motorul.

Macy fu împinsă uşor în locaşul ei, în timp ce huruitul slab al motorului cu fuziune îi zgâlţâi oasele; scheletul *Elefantului* scârţâia şi gemea, adaptându-se la solicitările produse de accelerare. Soarele se ridică şi trecu pe deasupra lor, în timp ce ei Continuară să meargă pe o traiectorie curbă ascendentă, în jurul feţei luminate a satelitului. Noaptea se lăsă pe deasupra norilor portocalii şi ceţoşi, apoi Titan rămase jos, în urmă, în vreme ce mica navă gonea prin întunericul exterior.

14

Îl trezi o lumină roşie şi palidă şi zgomotul amestecat al pompelor şi ventilatoarelor din apropiere şi din depărtare. Aerul era fierbinte şi mirosea puternic a ozon şi dezinfectant. Era lipsit de greutate, într-o mică nişă, închis acolo gol şi cu catetere, într-un cocon suspendat de un perete înclinat, vopsit în negru şi înconjurat pe trei laturi cu un postav gri şi ţeapăn, plisat. Gura îi era uscată şi limba umflată de sete. Sub bandajul semiviu care stătea prins acolo ca o lipitoare, umărul îi pulsa constant, dar nu neplăcut.

---

[64] Studiul pe scară largă al proteinelor, vizând în particular structura şi funcţiile îndeplinite de acestea. Adjectivul „proteomic" are înţelesul de „referitor la proteine, cu proteine, de proteine".

Aşadar fusese salvat, adus la bordul uneia din navele braziliene. Războiul se încheiase. Misiunea lui se încheiase…

Îi reveneau fragmente de amintiri. Un amestec de imagini strălucitoare frânte. Bătălia de la periferiile Parisului. O navă rostogolindu-se de-a lungul unei câmpii înţepenite. Maşinării luptându-se cu maşinării, cu o furie grăbită şi tăcută. Rolligoanele urmărindu-l de-a latul câmpurilor cu organisme de vid. O găsise pe Zi Lei, dar şi pe oamenii pe care primise ordin să-i recupereze. Şi apoi o lacună. Ceva se întâmplase, fusese rănit şi cineva îl salvase şi-l adusese aici.

Se zbătea să iasă din cocon, când un tehnician medical se furişă pe lângă marginea perdelei. Ceru apă, dar bărbatul îi ignoră cererea, îi strânse legăturile care îl ţineau imobilizat, îi verifică rana, pulsul şi temperatura cu eficienţa energică şi impersonală a unui măcelar care inspectează o halcă de carne, apoi îi atinse cu capătul plat al unei baghete scurte pielea din spatele articulaţiei maxilarului. Simţi un şoc scurt şi intens şi adormi din nou aproape instantaneu.

Când se trezi iarăşi, era observat de un tânăr cu pielea palidă, suspendat în spaţiu cu spatele la perdeaua gri, ţinându-şi echilibrul cu vârfurile degetelor răsfirate pe colţul peretelui despărţitor. O calotă netedă de păr negru, sprâncene negre pensate în linii subţiri deasupra unor ochi albaştri ageri, un zâmbet calm şi cunoscător.

Îi recunoscu ochii şi inteligenţa vie care sălăşluia în spatele lor; îşi linse buzele uscate şi rosti:

— Douăzeci şi şapte.

— Cum te simţi, Dave #? Întrebă Dave #27.

— Sunt bine, Dave #. Tu ce faci? Văd că ţi-au dat ceva păr.

— Pe tine te-au schimbat mai mult decât pe mine. Ce-ţi mai face umărul?

— Nu-i nimic grav.

— Se pare că te-a împuşcat cineva.

— Îţi povestesc despre asta dacă îmi găseşti ceva de băut.

Dave #27 plecă şi reveni peste câteva minute cu o pungă de apă. O sorbi pe toată, în timp ce Dave #27 îi spuse că se afla la bordul *Gloriei Gaiei*, că fusese adus acolo de puşcaşii marini care îl găsiseră într-o staţie de cercetare, la cincisprezece kilometri nord-est de Paris, pe Dione.

— Ţi s-a administrat o doză de tranchilizant şi ai avut o reacţie adversă. Şi cineva ţi-a dat o lovitură în cap. Nu-ţi aminteşti nimic?

El spuse că îşi amintea în mod sigur că fusese împuşcat şi povesti pe scurt cum scăpase din oraş, cum dăduse de urma lui Avernus şi a trădătoarei Macy Minnot şi cum îl capturase pe diplomatul Loc Ifrahim la baza de cercetare. Nu menţionă că îi găsise datorită transmiţătorului pe care îl înghiţise Zi Lei, forţată de el.

— I-am găsit, spuse el. Dar mai erau şi alţi prizonieri acolo. Mult prea mulţi. Cred că am fost doborât.

— Ai fost. Ai avut noroc că ai scăpat cu viaţă.

Avu o amintire slaba şi neclară a unei discuţii despre el şi spuse:

— Am dat greş.

— Prostii, îl contrazise Dave #27 voios. Războiul s-a sfârşit. Parisul a fost ocupat. Cele mai multe oraşe care nu s-au predat imediat ce a fost declarat războiul au fost şi ele ocupate. Tu ai luat parte la asta. Ceea ce ai făcut tu şi fraţii tăi a slăbit infrastructura acelor oraşe şi le-a demoralizat populaţiile. Sigur că nu ai dat greş!

El nu se gândise nici la misiunea lui, nici la război.

— Ai participat şi tu? Întrebă.

— Eu sunt încă netestat, dar lucrurile or să se schimbe în curând.

Dave #27 vorbea nerăbdător despre necesitatea de a se infiltra în oraşele din Sistemul Exterior şi de a-i căuta pe liderii rezistenţei care nu fuseseră capturaţi încă. Spunea că multe nave de-ale exteriorilor fugiseră de pe sateliţii lui Jupiter şi Saturn către Uranus. Deşi deocamdată nu existau planuri de extindere a campaniei, urma ca spionii să fie utili şi acolo.

— Vor avea nevoie de noi mai mult ca niciodată. Vei vedea.

— Aşadar, războiul nu s-a încheiat pentru noi.

— Pentru asta suntem făcuţi. De ce altceva crezi că te tot peticesc? Sunt vremuri măreţe, spuse Dave #27. Şi noi vom face lucruri măreţe.

— N-a fost cum am crezut că va fi. N-a fost ca în antrenamentele noastre.

— Sigur că n-a fost. Vom vorbi mai mult după ce te vei fi odihnit. Vreau să aud totul!

— N-ai vrea să-mi slăbeşti puţin legăturile, înainte de a pleca? Sunt puţin cam strânse.

După ce fratele lui plecă, se relaxă pentru scurt timp, analizându-şi amintirile fragmentare despre cele întâmplate după ce pătrunsese în baza de cercetare. Îşi reaminti fiecare cuvânt din scurta lui discuţie cu Zi Lei, mânia şi sentimentul de vină, împunsătura rece din inimă când ea refuzase să vină cu el, când îi întorsese spatele... Dar îşi amintea prea puţin din cele întâmplate după aceea. La un moment dat, zăcea undeva, atât de slăbit încât nu-şi putea deschide ochii, ascultând vocile slabe ale oamenilor care se certau în privinţa lui.

Cineva voia să-l omoare, dar o femeie, poate că era Zi Lei, poate că nu, spusese că ei nu erau asemenea celor care se considerau duşmanii lor. „Îl vom închide aici”, spusese ea, şi poate că îşi imaginase el că, puţin mai târziu, Zi Lei se aplecase deasupra lui şi-i şoptise că ea ştia că el era un om bun care nu mai putea deosebi binele de rău.

O clipă nesfârşită, stătu agăţat în coconul lui şi-şi examină reflexia fantomatică a feţei în vopseaua neagră şi strălucitoare a peretelui, la fel cum într-o altă viaţă îşi cercetase reflexia în placa de piept unui costum de presurizare dezasamblat. Faţa pe care o văzu acum nu era faţa cu care se născuse, dar nici mască nu mai era. Masca îi mâncase pielea de dedesubt. El fusese numărul opt. Dave #8. Acum era Ken Shintaro. Douăzeci şi doi de ani, născut în Rainbow Bridge, pe Callisto, aflat acum într-un *wanderjahr* care-l adusese în sistemul lui Saturn... Şi fusese război, dar războiul se terminase.

Îşi scutură braţul drept, eliberându-se de chingi, scoase încet cateterul şi trase fermoarul coconului, ieşind afară din el. Trase cu ochiul pe lângă marginea perdelei rigide, verifică scara de tambuchi îngustă şi nişele cu perdele aflate de o parte şi de alta acesteia, apoi începu să coboare atent şi abil. În mai puţin de un minut se afla în interiorul unui sas, trăgându-şi un combinezon şi etanşându-se într-un costum de presurizare. Nu era pe măsura lui, dar mergea şi aşa. Îşi prinse casca la centură, ieşi afară şi găsi cel mai apropiat grup de capsule de asolizare. Dezactivă alarma uneia, urcă în ea şi începu secvenţa de evacuare. Era cu puţin mai mare decât un container de hibernare, avea doar un motor chimic cu un singur puls, dar urma să-l ducă unde trebuia.

O injecţie de aer comprimat scoase capsula de asolizare din tubul ei. Aşteptă până trecu de burdihanul întunecat la *Gloriei Gaiei,* apoi folosi jeturile de poziţie ale capsulei pentru a o roti la nouăzeci de grade. Învelit în costumul lui de presurizare din interiorul spaţiului căptuşit, zbură cu spatele deasupra Dionei şi se conectă la mintea simplă a capsulei. Controalele ecranului de vizualizare frontală îi afişau linii de cod pe vizorul căştii. O inserţie îi arăta suprafaţa satelitului ieşind la iveală dedesubt: o pustietate de creste şi de dealuri rotunjite, de canale ramificate asemenea albiilor uscate de râuri şi câmpii strălucitoare, presărate cu cratere de toate mărimile, fiecare crater cu o virguliţă îngustă de umbră prinsă în latura lui vestică.

Scântei verzi în bazinele palide ale craterelor şi pe terenul deluros dintre ele…

Zi Lei trebuie să fie acolo jos, undeva, unul dintre cei zece mii de refugiaţi împrăştiaţi prin habitate, oaze şi adăposturi. Multe dintre acestea, fără îndoială, îi erau încă fidele lui Marisa Bassi şi rezistenţei, luptători duri şi disperaţi care l-ar putea recunoaşte drept ceea ce era. Dacă supravieţuia asolizării. Dacă nu era vânat de puşcaşii marini sau de propriii lui fraţi. Înfruntase tot felul de pericole şi ştia că avea puţine şanse s-o găsească pe Zi Lei şi, chiar dacă ar fi găsit-o, era posibil să-l dispreţuiască, dar nu-i păsa.

Tot ceea ce conta era că războiul se terminase.

Aprinse motorul capsulei şi, într-o dâră luminoasă de flăcări, coborî din cer către satelit. Nimic nu avea să mai fie vreodată la fel.